

H. P. Blavatsky

SALAINEN OPPI

TIETEEN, USKONNON JA FILOSOFIAN SYNTEESI

SATYÂN NÂSTI PARO DHARMAH

Totuus on uskontoja korkeampi

II OSA – IHMISEN SYNTY

II OSA – II JA III KIRJA

LOPPUOSA
e447–e798

e-kirja

H. P. Blavatsky
SALAINEN OPPI
II OSA – IHMISEN SYNTY
II OSA – II JA III KIRJA

Alkuteos
H. P. Blavatsky
The Secret Doctrine
VOL. II – ANTHROPOGENESIS
Pasadena-editio 1999
Photographic Facsimile of the
Original Edition of 1888

Suomentanut Pirkko Carpelan
Hyvinkää 2012

e-kirja
Koko kirjan eli alku- ja loppuosan
ISBN on 978-951-98922-6-9

SISÄLTÖ

II OSA – II KIRJA

MAAILMANUSKONTOJEN IKIVANHA SYMBOLIIKKA

Pyhien kirjojen vahvistamia esoteerisia oppeja	e449
XVI Adam-Amadi	e452
Kabbalistien neljä Adamia	e457
XVII ”Kaikkein pyhin” – sen rappeutuminen	e459
Kristillinen symboliikka	e463
”Nelikasvoinen” Brahmâ	e465
Vanha ja uusi Jehovah	e469
XVIII ”Langenneiden enkelien” myytistä	
eri merkityksissään	e475
A Paha henki, kuka ja mikä?	e475
B Valon jumalat kumpuavat pimeyden jumalista	e483
C ”Sota taivaassa” ja sen monet merkitykset	e492
XIX Onko Pleroma Saatanan pesä?	e506
Jehova, esittävä henki	e509
Mysterium magnum	e511
Logos ja Satana ovat yhtä	e515
XX Prometheus, titaani	e519
Hänen alkuperänsä muinaisessa Intiassa	e519
Hänen antamansa lahja	e523
XXI Enoikhion – Henok	e529
XXII Mysteerinimien IAO ja Jehovah symboliikka	e536
A Risti ja ympyrä	e545
B Ristin lankeaminen aineeseen	e553
XXIII Upanishadit gnostilaisessa kirjallisuudessa	e563
Kun aikaa ei enää ole	e565
Jumalaisen Itsen viisaus	e569

XXIV Risti ja pythagoralainen kymmenluku	e573
Poseidonin viisi palvelijaa	e577
Luvun 6 mysteeri	e583
Risti, kristillinen jälkijätös	e587
XXV Seitsenluvun salaisuudet	e590
A Saptaparna	e590
B Tetraktyksen suhde seitsenkulmioon	e598
C Seitsenluvun esiintyminen <i>Vedoissa</i>	e605
D Seitsemäisyys eksoteerisissa teoksissa	e611
E Seitsemän astronomiassa, tieteessä ja magiassa	e618
F Egyptologioiden seitsemän sielua	e630

II OSA – III KIRJA

LIITE

TIEDE JA SALAINEN OPPI VASTAKKAIN

I Muinainen vai nykyinen antropologia?	e645
Okkulttiset ja nykyaikaiset opit	e649
Tiede vaikenee monesta asiasta	e653
II Tieteen ihmiskunnalle tarjoamat esi-isät	e656
Erilaiset lisääntymistavat	e659
Apinan kaltaista ihmistä etsitään	e669
Plastidulisielut ja tietoiset hermosolut	e670
Meidän ”isä Bathybiuksen” atomit	e674
III Ihmisen ja ihmisapinan fossiilijäännöksiä	e675
Voittamattomat esteet darwinilaisilla	e677
Todisteet ”surkastuneista elimistä”	e683
Ihmissikiön ”suppea historia”	e684
Pääkallojen tarjoamat todisteet	e687
IV Geologisten aikakausien pituus, rotusykli ja ihmissuvun ikä	e690
Saycen ajanlaskuluonnos	e691
a) Tieteellisiä pohdiskeluja maapallon iästä	e694
Adepti-astronomi	e699
b) Planeettaketjuista ja niiden lukuisuudesta	e699
Tietoisuudentilat	e701
Raamatussa mainitut maailmat	e703

c) Esoteerista, geologista ajanlaskua koskevia lisähuomautuksia	e709
Elämän vastaavuuksia	e711
Kaksi tiedettä vertailussa	e713
Paleoliittinen maisemankatselija	e721
Austraali-ihminen ratkaisuna	e728
Kabbalistit ja tiede	e730
V Orgaaninen evoluutio ja luovat keskukset	e731
Dhyâni-chohanit ja nämä keskukset	e732
a) Nisäkkäiden alkuperä ja evoluutio	e734
b) Euroopan vanhemman kivikauden rodut, alkuperä ja leviäminen	e738
VI Jättiläisiä, sivistyksiä ja uponneita mantereita	
historian valossa	e742
Salaperäinen kansa	e743
Seitsemän sapattia	e747
”Ilmestyskirja” ja ”Salainen Oppi”	e748
Druidien kivet	e752
Jättiläisrotuja	e755
Mazdalaisten ”seitsemän maata”	e759
Tietoja pyhistä saarista ja mantereista	e760
Atlantiksen perintö	e763
Jumalien maa	e765
Nimien voima	e767
Uranoksen ja Gaian pojat	e769
Etelä- ja Pohjois-Atlantis	e770
Niobe ja hänen lapsensa	e771
Ajan kierrokset	e773
Titaanit vankilassa	e776
VII Tieteellisiä ja geologisia todisteita useiden uponneiden mannerten olemassaolosta	e778
Geologia vahvistaa okkultismia	e779
Kasviston todisteet	e781
Atlantis, välttämätön etnologialle	e783
Astraia putoaa päälleen	e785
Yhteydet Etelämeren saarilla	e788
Kielen todisteet	e790
Ragon selittää vapaamuurarisympölejä	e795
Loppu – sopiva johdanto totuudelle	e798

[e447]

II OSA – II KIRJA

MAAILMANUSKONTOJEN IKIVANHA SYMBOLIIKKA

Opin kertomukset ovat sen verho. Yksinkertaiset katsovat vain verhoa – Opin kertomusta, muusta he eivät tiedä. Valistuneet eivät katso pelkästään verhoa, vaan mitä se peittää.

ZOHAR, iii, 152, Frankin *La Kabbalessa*, s. 119.

USKON MYSTEEREJÄ EI TULE ILMAISTA KAIKILLE... Sen vuoksi on välttämätöntä kätkeä mysteeriiin tuo puhuttu viisaus, jota Jumalan Poika opetti.

Klemens Aleksandrialainen, *Stromateis*, I, xii.

[e448]

Pyhien kirjojen vahvistamia esoteerisia oppeja	449
XVI Adam-Amadi	452
Kabbalistien neljä Adamia	457
XVII ”Kaikkein pyhin” – sen rappeutuminen	459
Kristillinen symboliikka	463
”Nelikasvoinen” Brahmâ	465
Vanha ja uusi Jehovah	469
XVIII ”Langenneiden enkelien” myytistä eri merkityksissään	475
A Paha henki, kuka ja mikä?	475
B Valon jumalat kumpuavat pimeyden jumalista	483
C ”Sota taivaassa” ja sen monet merkitykset	492
XIX Onko Pleroma Saatanan pesä?	506
Jehova, esittävä henki	509
Mysterium magnum	511

Logos ja Satana ovat yhtä	515
XX Prometheus, titaani	519
Hänen alkuperänsä muinaisessa Intiassa	519
Hänen antamansa lahja	523
XXI Enoikhion – Henok	529
XXII Mysteerinimien IAO ja Jehovah symboliikka	536
A Risti ja ympyrä	545
B Ristin lankeaminen aineeseen	553
XXIII Upanishadit gnostilaisessa kirjallisuudessa	563
Kun aikaa ei enää ole	565
Jumalaisen Itsen viisaus	569
XXIV Risti ja pythagoralainen kymmenluku	573
Poseidonin viisi palvelijaa	577
Luvun 6 mysteeri	583
Risti, krstillinen jälkiajatus	587
XXV Seitsenluvun salaisuudet	590
A Saptaparna	590
B Tetraktyksen suhde seitsenkulmioon	598
C Seitsenluvun esiintyminen <i>Vedoissa</i>	605
D Seitsemäisyys eksoteerisissa teoksissa	611
E Seitsemän astronomiassa, tieteessä ja magiassa	618
F Egyptologien seitsemän sielua	630

[e449]

II OSA – II KIRJA

PYHIEN KIRJOJEN VAHVISTAMIA ESOTEERISIA OPPEJA

Huomioon ottaen opetusten outouden ja sen, että moni oppi näyttää varmasti nykyisen tieteen näkökulmasta mielettömältä, on esitettävä vielä joi-takin välttämättömiä lisäselityksiä. II kirjan säkeistöihin liittyvät teoriat ovat vielä vaikeammat sulattaa kuin I osan, kosmogoniaa käsittelevät teori-at. Tässä tullaan käsittelemään teologiaa, koska tiede tulee olemaan *liittees-sä* (III kirjassa). Koska oppimme eroavat suuresti sekä materialismin että teologian yleisistä ajatuksista, okkultistien on oltava aina valmiita torju-maan hyökkäykset kummaltakin taholta.

Lukijalle ei voi muistuttaa liian usein, että niin kuin monet lainaukset erilaisista vanhoista pyhistä kirjoituksista osoittavat, nämä opetukset ovat yhtä vanhoja kuin maailma, ja että tämän teoksen tarkoituksena on selostaa sillä nykyaikaisella kielellä ja lauseparsistolla, johon tieteelliset ja sivisty-neet tutkijat ovat tottuneet, ikivanhaa syntyä ja historiaa, siten kuin niitä on opetettu tietyissä esoteerisen opin aasialaisissa keskuksissa. Ne on joko hyväksyttävä tai hylättävä omien ansioidensa perusteella, osittain tai koko-naan, mutta ei ennen kuin niitä on huolellisesti verrattu vastaaviin teologi-siin opinkappaleisiin ja nykyisiin tieteellisiin teorioihin ja pohdiskeluihin.

Sitä tuntee vakavaa epäilystä, onko meidän aikamme, älyllisestä terä-vyydestään huolimatta, löytävä mistään läntisestä kansasta ainuttakaan *vihkimätöntä* oppinutta tai filosofia, joka kykenisi täysin ymmärtämään ikivanhan filosofian hengen. Eikä sitä voi odottaakaan, ennen kuin on täy-sin omaksunut itämaisen esoterismin *alfan* ja *omegan*, sanojen *Sat* ja *Asat* – joita niin vapaasti käytetään *Rigvedassa* ja muualla – todellisen merkityk-sen. Ilman tätä avainta arjalaiseen viisauteen rishien ja arhatien kosmogonia on vaarassa jäädä kuolleeksi kirjaimeksi tavalliselle orientalistille. *Asat* ei ole pelkästään *Satin* negaatio, eikä se ole ”ei vielä olemassa oleva”, sillä *Sat* ei itsessään ole ”olemassa oleva” eikä ”oleminen”. *SAT* on muuttuma-ton, aina läsnäoleva ja ikuinen juuri, josta ja jonka kautta kaikki lähtee. Mutta se on paljon enemmän kuin potentiaalinen voima siemenessä, joka vie eteenpäin kehitysprosessia, jota nyt kutsutaan evoluutioksi. Se on aina-tuleva, vaikka ei-koskaan-ilmenevä.¹ *Sat* [e450] on syntynyt *Asatista*, ja *ASAT* on syntynyt *Satista*: jatkuva liike ympyrässä todella, kuitenkin ympy-rä, joka voidaan neliöidä ainoastaan korkeimmassa vihkimyksessä, pa-ranirvânan kynnyksellä.

Barth käynnisti *Rigvedan* arvostelun, joka oli tarkoitettu ankaraksi kri-

¹ Hegeliläinen oppi, joka samastaa *absoluuttisen olemisen* eli ”olevaisen” ”ei-olemiseen” ja esittää universumin *ikuisena tulemisena*, on sama kuin vedântalainen filosofia.

tiikiksi, jonka ajateltiin olevan uusi, epätavallinen näkökulma tähän ikivanhaan teokseen. Kävi kuitenkin niin, että tuo oppinut tuli kritiikissään paljastaneeksi totuuden olematta itse selvillä sen täydestä merkityksestä. Johdannossa hän sanoo, että hän ”ei *Rigvedan* kielessä eikä ajatuksessa ole voinut löytää sitä *alkuperäistä luonnollista yksinkertaisuutta*, jota niin monet ovat siinä näkevinään”. Näin kirjoittaessaan Barth ajatteli Max Mülleriä. Sillä tämä kuuluisa Oxfordin professori on kauttaaltaan luonnehtinut *Rigvedan* hymnejä viattoman paimentolaiskansan uskonnollisen tunteen yksinkertaiseksi ilmaukseksi. ”*Vedan* hymneissä ajatukset ja myytit esiintyvät yksinkertaisimmassa ja raikkaimmassa muodossaan”, ajattelee sanskritin kielen tutkija. Barth on kuitenkin eri mieltä.

Sanskritistien mielipiteet *Rigvedan* arvosta ja merkityksestä ovat niin vastakkaisia ja persoonallisia, että niistä kuultaa joka tapauksessa ennakkoluuloisuus. Niinpä Max Müller selittää: ”Missään ei ole selvemmin huomattavissa Intian muinaisten runojen ja Kreikan vanhimman kirjallisuuden välistä suurta erottavaa välimatkaa kuin verratessamme *Vedan* kasvavia myyttejä niihin täysin kehittyneisiin ja lakastuneisiin myytteihin, joihin Homeroksen runous perustuu. *Veda* on *arjalaisten rotujen* todellinen teogonia, kun taas Hesiodoksen teogonia on vain irvikuva alkuperäisestä mielikuvasta.” Tämä on raju kannanotto ja ehkä melko epäoikeudenmukainen ylimalkaisesti sovellettuna. Mutta miksi hän ei perustele sitä? Orientalistit eivät voi tehdä niin, sillä he hylkäävät salaisen opin kronologian ja voivat tuskin myöntää sitä tosiasiaa, että *Rigvedan* hymnien ja Hesiodoksen *Theogonian* välillä on vierähtänyt kymmeniä tuhansia vuosia. Niinpä he eivät näe, että kreikkalaiset myytit eivät ole enää vihittyjen, jumala-hierofanttien oppilaiden, muinaisten jumalallisten ”uhraajien” alkuperäistä symbolista kieltä ja että välimatkan vääristäminä ja inhimillisen *maallisen* mielikuvituksen rehevän kasvuston peittäminä ne ovat kuin tähtien vääristyneet peilikuvat juoksevassa vedessä. Mutta jos Hesiodoksen kosmogoniaa ja teogoniaa on tarkasteltava alkuperäisten kuvien irvikuvina, kuinka paljon enemmän näin on asianlaita heprealaisen *Genesiksen* myyttien suhteen niiden silmissä, joille ne eivät ole yhtään enempää jumalallinen ilmoitus eli Jumalan Sana kuin Hesiodoksen *Theogonia* Gladstonelle. Kuten Barth sanoo:

[*Rigvedan*] runous näyttää minusta päinvastoin erikoisen *hienostuneelta* ja taiteellisesti laaditulta, se on *täynnä [e451] viittauksia ja harvasanaisuutta, pyrkimystä [?] mystisismiin ja teosofiseen oivaltamiseen*. Sen ilmaisutapa muistuttaa paremminkin *pienissä vihittyjen ryhmässä* käytettyä fraseologiaa kuin suuren yleisön runollista kieltä.¹

¹ E. A. Barth, *The Religions of India*, s. xiii.

Emme jää kyselemään, mitä arvostelija voi tietää ”vihittyjen” keskuudessa käytetystä fraseologiasta tai kuuluuko hän itse tuollaiseen ryhmään, sillä jälkimmäisessä tapauksessa hän tuskin käyttäisi tuollaista kieltä. Mutta edellä oleva osoittaa sen huomattavan erimielisyyden oppineiden välillä, joka vallitsee jopa *Rigvedan ulkoisen* luonteen suhteen. Mitä muuta nykyajan sanskritistit voivat tietää sen *sisäisestä* eli esoteerisesta merkityksestä Barthin oikean päätelmän lisäksi, kuin että *tuon pyhän kirjoituksen ovat laatineet* VIHITYT?

Tämän teoksen päätteisiin kuuluu tämän totuuden todistaminen. Muinaisaikojen adeptit ovat ratkaisseet tieteen suuret probleemat, olipa sen myöntäminen nykyaikaisille materialisteille kuinka vastenmielistä tahansa. Muinaisen ajan suuret mestarisielut *olivat* tunkeutuneet Elämän ja Kuoleman mysteereihin, ja jos he ovat kätkeneet salaisuutensa, se johtui siitä, että nämä probleemat kuuluivat osana pyhiin mysteereihin; ja toiseksi siksi, että niiden oli pysyttävä käsittämättöminä ihmisten suurelle enemmistölle niin kuin niiden on nytkin pysyttävä. Jos vastustajamme filosofien piirissä pitävät yhä tällaisia opetuksia kuvitelmina, teosofeja voi ehkä lohduttaa se vakuuttava tieto, että nykyaikaisten psykologien – vakavien idealistien kuten Herbert Spencerin tai haihattelevien valeidealistien – pohdiskelut ovat paljon enemmän kuvitelmia. Sen sijaan että heidän kuvitelmansa perustuisivat luonnon tosiasioiden vahvalle pohjalle, ne ovat materialistisen mielikuvituksen sairaalloisia harhakuvia sellaisina kuin heidän omat aivonsa ovat ne luoneet – eivätkä mitään muuta. Heidän kieltäessään me vakuutamme, ja meidän vakuutuksemme takana seisovat melkein kaikki muinaisuuden viisaat. Me uskomme okkultismiin ja näkymättömien voimien joukkoon hyvällä syyllä ja sanomme: *Certus sum, scio quod crediti*;¹ mihin arvostelijamme vastaavat: *credat Judaeus Apella*.² Kumpikaan ei voi toista muuttaa, eikä sillä niin suurta merkitystä olekaan pienellä planeetallamme. *Eppur se muove!*³

Eikä käännäyttämiseen ole mitään tarvetta. Niin kuin viisas Cicero huomautti: ”Aika hävittää ihmisten haihattelut, mutta se vahvistaa todeksi luonnon tosiasiat.” Odottakaamme aikaamme. Sillä välin, ei ole ihmislunnon mukaista katsella ääneti jumaliensa tuhoa, ovatpa ne oikeita tai vääriä. Ja koska teologia ja materialismi ovat yhdessä ryhtyneet hävittämään muinaisuuden vanhoja jumalia ja pilaamaan jokaisen vanhan filosofisen käsitteen, on vain oikein, että vanhan viisauden rakastajat puolustavat asemiaan todistamalla, että noiden kahden koko arsenaali muodostuu parhaassa tapauksessa hyvin vanhasta aineesta tehdyistä uusista aseista.

---

¹ Olen varma, tiedän mitä uskon.

² Uskokoon juutalainen Apella.

³ Se liikkuu sittenkin!

[e452]

XVI

ADAM-ADAMI

Sellaiset nimet kuin Adam-Adami, joita tri D. Chwolsohn käytti teoksessaan *Nabatealainen maanviljelys*¹ ja joita E. Renan pilkkasi, todistavat ehkä vähän maallikolle. Koska tuo nimi löytyy niin suunnattoman vanhasta teoksesta kuin edellä mainittu, se todistaa okkultistille paljonkin: esimerkiksi, että *Aadami* oli monimerkityksinen symboli, joka on peräisin arjalaisilta, niin kuin kantasana osoittaa, ja tullut heiltä seemiläisille ja turaanilaisille – niin kuin niin paljon muutakin.

”Adam-Adami” on yhdistetty yleisnimi, yhtä vanha kuin kielet ovat. Säläinen oppi opettaa, että *Ad*-i oli nimi, jonka arjalaiset antoivat ihmiskunnan ensimmäiselle *puhuvalla* rodulle – tässä kierroksessa. Tästä johtuvat *Adonim* ja *Adonai* (sanan *Adon* muinainen monikkomuoto), jotka juutalaiset antoivat Jehovalleen ja enkeleille, jotka olivat yksinkertaisesti maan ensimmäisiä henkisiä ja eteerisiä lapsia, ja Adonis-jumala, joka monissa muunnoksissaan vastasi ”Ensimmäistä Herraa”. Aadam on sanskritin *Adi-Natha*, joka tarkoittaa myös ensimmäinen Herra, kuten *Ad-Îshvara*, eli mikä tahansa *Adi* (ensimmäinen), jota seuraa adjektiivi tai substantiivi. Tämä johtuu siitä, että tällaiset totuudet olivat yhteistä perintöä. Se oli ilmoitus, jonka *ensimmäinen* ihmiskunta sai ennen sitä aikaa, jolloin raamatun sanontatavan mukaan kaikkien sanotaan käyttäneen ”yhtä *kieltä* ja sanaa” eli kieltä. Tieto laajeni ihmisen oman intuition kautta myöhemmin, mutta vielä myöhemmin se kätkeettiin häpäisyn varalta sopivaan symboliikkaan. Kirjan *Qabbalah, The Philosophical Writings of Ibn Gebirol* tekijä osoittaa israelilaisten käyttäneen sanaa ”Adonai” (Herra) *Ehejehin* (*minä olen*) ja JHVH:n sijasta ja lisää, että kun Adonai on käännetty raamatussa sanalla ”Herra”, niin ”luonnon alin nimitys eli jumaluus, yleisempi sana Elohim, on käännetty sanalla Jumala”.²

Eräs orientalisti Chwolsohnin noin v. 1860 kääntämä erikoinen teos esiteltiin aina epäilevälle ja epäkunnioittavalle Euroopalle viattomalla nimellä *Nabatealainen maanviljelys*.³ Kääntäjän mielipiteen mukaan ”tuo ikivanha teos on *täydellinen vihkimys* esiaadamillisten kansojen mysteereihin ja perustuu *epäilemättä aitoihin asiakirjoihin*”. Se on ”verraton käsikirja, täydell-

¹ D. A. Chwolsohn (Daniil Avraamovitš Hvol'son) *Über die überreste der alt-babylonischen literatur in Arabischen Übersetzungen Nabathäische Landwirtschaft*. Mémoires des savants étrangers, tome VIII, julkaistu myös venäjäksi *Russkij Vestnikissä* 1859 sekä erillisenä kirjana.

² I. Myer, *Qabbalah*, s. 175.

³ Teoksen tekijä Ibn Wahshiyya sanoo kääntäneensä sen muinaisesta syyrian kielestä.

linen tiivistelmä, ei ainoastaan kaldealaisten vaan myös assyrialaisien ja kanaanilaisten opeista, taiteista ja tieteistä esihistorialliselta ajalta”. Nämä [e453] ”*nabatealaiset*” olivat – kuten jotkut arvostelijat luulivat – yksinkertaisesti saabalaisia eli kaldealaisia tähtien palvojia. Teos on käänös arabiasta, johon kieleen se käännettiin ensin kaldean kielestä.

Arabialainen historioitsija Masudi puhuu näistä *nabatealaisista* ja selittää heidän alkuperänsä seuraavalla tavalla:

Vedenpaisumuksen [?] jälkeen kansat asettuivat eri maihin. Heidän joukossaan olivat nabatealaiset, jotka perustivat Babylonin kaupungin ja olivat Haamin jälkeläisiä, jotka asettuivat samaan maakuntaan Nimrodin, Kusin pojan, johdolla, joka oli Haamin poika ja Nooan pojanpoika.... Tämä tapahtui siihen aikaan, kun Nimrod sai Babylonian maaherran viran Biurasp-nimisen Dzahhakin edustajana.¹

Kääntäjä Chwolsohn huomaa, että tuon historioitsijan väitteet ovat täysin sopusoinnussa *Genesiksen* Mooseksen sanojen kanssa, kun taas epäkunnioittavammat arvostelijat voisivat lausua mielipiteenään, että juuri tästä syystä niiden totuutta pitäisi epäillä. Ei ole syytä väitellä enempää tästä kohdasta, jolla ei ole merkitystä käsiteltävään asiaamme. *Genesiksen* tekijän, on hän sitten Mooses tai Esra, karmaksi voidaan jättää niiden kultureiden, kauan sitten haudattujen ongelmien vaikea selostaminen, onko loogisia perusteita johtaa miljoonien erirotuisten ihmisten, monien sivistyneiden kansojen ja heimojen ilmiöllinen synty näistä kolmesta parista (Nooan pojista) 346 vuodessa² vedenpaisumuksen jälkeen. Eniten edellä mainitussa teoksessa kiinnostaa sen sisältö, sen selostamat opit, jotka ovat jälleen, esoteerisesti luettuina, melkein kaikki samoja kuin salaiset opetukset.

Quatremère esitti, että tämä kirja olisi ollut pelkkä kopio jostakin Nebukadnessar II:n aikana tehdystä haamilaisesta kertomuksesta, ”ehdottomasti paljon vanhemmasta”. Kääntäjä sen sijaan väittää ”sisäisten ja ulkonaisten todisteiden nojalla”, että sen kaldeankielinen alkuteos laadittiin Qu-tami-nimisen varakkaan babylonialaisen maanomistajan suullisista keskusteluista ja opetuksista, joihin hän oli käyttänyt vielä vanhempaa aineistoa. Chwolsohn sijoittaa ensimmäisen arabialaisen käännöksen niin kauas taaksepäin kuin kolmannelletoista vuosisadalle eaa. Tämän ”ilmestyksen” ensimmäisellä sivulla tekijä eli *kirjuri* Qu-tami vakuuttaa, että ”siinä olevat opetukset kertoi alun perin *Saturnus Kuulle, joka ilmaisi ne epäjumalalleen*”, *joka paljasti ne palvojalleen, kirjoittajalle* – tuon teoksen adeptikirjurille – Qu-tami.

Nämä yksityiskohtaiset tiedot, jotka jumala antoi kuolevaisten ohjeeksi

¹ Al-Masoudi, *Les Prairies d'Or*, käännetty arabiasta.

² Ks. *Genesistä* ja hyväksytyä ajanlaskua. 8. luvussa ”Nooa lähti arkista” – 2348 eaa. 10. luvussa ”Nimrod, ensimmäinen valtias” on lykätty v. 1998 eaa.

ja opetuksiksi, esittävät kestoiltaan laskemattomia ajanjaksoja ja lukemattomia sarjoja kuningaskuntia ja *dynastioita*, jotka edelsivät [e454] Aadamin maata (”punaista maata”). Ja kuten arvata saattaa, nämä ajanjaksot ovat saaneet raamatun kuolleen kirjaimen mukaisen ajanlaskun puolustajat lähes raivon partaalle. De Rougemont ryhtyi ensimmäisenä hyökkäämään kääntäjää vastaan ja syyttää häntä ”Mooseksen *uhraamisesta* nimettömälle kirjailijalle”.¹ Hän tähdentää, että Berossos, ”olivatpa hänen *kronologiansa* kuinka *virheellisiä* tahansa”, oli kuitenkin täysin yhtä mieltä profeetan kanssa ensimmäisten ihmisten suhteen, koska hän puhuu *Alorus-Aadamista*, *Xisuthros-Nooasta* ja *Belus-Nimrodista*” jne. ”Sen vuoksi”, hän lisää, ”teoksen on täytynyt olla APOKRYFINEN ja se on luettava aikalaistensa – *Esran neljännen kirjan*, *Henokin kirjan*, *Sibyllan ennustusten* ja *Hermeksen kirjan* – joukkoon, jokaisen näistä ollessa myöhemmältä ajalta kuin kaksi tai kolme vuosisataa eaa.” Ewald käy vielä voimakkaammin Chwolsohnin kimppuun, ja lopulta entinen oppilas E. Renan painaa *Revue Germaniquessa*² opettajansa arvovalan alas pyytämällä häntä todistamaan, miksi hänen *Nabatealainen maanviljelynsä* ei olisi joidenkin juutalaisten väärennös ajanlaskumme kolmannelta tai neljänneltä vuosisadalta. Eikä toisin voisi ollakaan – väittää kertomuksen *Vie de Jésus* sepittäjä, koska tuossa astrologian ja noituuden *in foliossa* ”tunnistamme Qu-tamin esittelemissä henkilöissä kaikki raamatun kertomusten patriarkat, kuten *Adam-Adamin*, *Anouha-Noahin* ja hänen *Ibrahim-Abrahaminsa* jne.

Tämä huomautus on asiaton, koska Adam ja muut ovat yleisnimiä. Samalla myönnetään nöyrästi, että loppujen lopuksi *apokryfiset teokset* – vaikka ne olisivat kolmannelta vuosisadalta jKr. eivätkä kolmanneltatoista vuosisadalta eaa., kuten Quatremère olettaa – ovat kyllin vanhoja ollakseen *alkuperäisiä* asiakirjoja ja tyydyttääkseen siten tarkimpienkin arkeologien ja arvostelijoiden vaatimukset. Jos todistelun vuoksi myönnetään, että tämän kirjallisen jäänteiden on laatinut ”joku juutalainen kolmannelta vuosisadalta ajanlaskuamme” – entä sitten? Jos sen oppien uskottavuus jätetään hetkeksi huomiotta, niin miksi sen pitäisi tulla vähemmän kuulluksi tai miksi sen esitykset olisivat vähemmän opettavia heijastaessaan vanhempia käsityksiä kuin muut uskonnolliset teokset, jotka ovat myös ”poimintoja vanhoista teksteistä” tai suullisesta perimätiedosta – samalta tai jopa myöhemmältä ajalta? Siinä tapauksessa meidän pitäisi olla hyväksymättä ja kutsuttava apokryfiseksi *Koraania*, joka on kaksisataa vuotta vanhempi, vaikka tiedämme sen minervamaisesti pulpahtaneen suoraan arabialaisen profeetan aivoista. Ja meidän pitäisi viis veisata kaikesta siitä tiedosta, jonka saamme *Talmudista*, joka nykyisessä muodossaan koostuu myös vanhemmasta aineistosta ja on niin myöhäiseltä ajalta kuin yhdeksänneltä vuo-

¹ F. de Rougemont, ”Des Restes de l’ancienne littérature Babylonienne jne.”, *Annales de philosophie chrétienne*, kesäkuu 1860, s. 415.

² Vol. X, huhtikuu 1860, s. 151 eteenp.

sisadalta ajanlaskuamme.

Tuo kaldealaisen adeptin omituinen ”raamattu” erilaisine arvosteluineen (esim. Chwolsohnin käännöksessä) on mainittu tässä, koska sillä on tärkeä merkitys suureen osaan tätä teostamme. [e455] Lukuun ottamatta E. Renanin, tuon periaatteellisen kuvainraastajan huomautusta – josta Jules Lemaître sanoo niin purevasti ”*de Paganini du Néant*”¹ – pahin kirjasta löytynyt virhe näyttää olevan se, että ”apokryfisen” sisällön uskotellaan olleen adeptin *ilmoitus*, joka on saatu ”kuun idolin” [jumalankuvan] välityksellä, joka sai sen ”Saturnukselta”. Tästä syystä se on luonnollisesti ”kauttaaltaan satua”. Tähän on vain yksi vastaus: se ei ole yhtään enempää satua kuin raamattukaan, ja jos toinen näistä kaatuu, toisenkin on tultava perässä. Jopa ennustustapa ”kuun idolin” kautta on sama jota Daavid, Saul ja juutalaisen tabernaakkelin korkeat papit käyttivät terafimin avulla. Tämän teoksen III osan II kirjassa on kerrottu tällaisista vanhoista ennustustavoista.

Nabatealainen maanviljelys on todella kooste eri lähteistä. Se ei ole apokryfinen teos, vaan toisinto salaisen opin sisällöstä eksoteerisessa kaldealaisessa muodossa. Se koskee kansallisia symboleja ja sen tarkoituksena on ”verhota” opit aivan samalla tavoin kuin egyptiläiset ja hindulaiset kätivät salaisuutensa *Hermeksen kirjoihin* ja *purânoihin*. Teos oli tunnettu sekä vanhoina aikoina että keskiajalla. Maimonides puhuu siitä ja viittaa useammin kuin kerran tähän kaldealais-arabialaiseen käsikirjoitukseen kutsuen nabatealaisia aikansa uskonnolliseen tapaan ”tähtien palvojiksi” eli saabalaisiksi, näkemättä kuitenkaan tuossa muuntuneessa nimessä ”nabatealaiset” *Nebolle* (salaisen viisauden jumalalle) omistettua mystistä kastinimeä, joka paljastaa, että *nabatealaiset* olivat okkulttinen veljeskunta.² Nabatealaiset, jotka persialaisten jezidien mukaan alun perin tulivat Syyriaan Basrasta, olivat tuon veljeskunnan degeneroituneita jäseniä. Kuitenkin heidän uskontonsa vielä tuolloinkin oli puhtaasti kabbalistinen.³ Nebo [Nabu] on Merkurius-planeetan jumaluus ja Mercurius on viisauden jumala eli Hermes ja *Budha*, jota juutalaiset kutsuivat nimellä 𐤅𐤃, ”Herra korkeudessa, korkealle pyrkivä”... ja kreikkalaiset nimellä Nabo, Ναβώ, mistä johtuu nabatealaiset. Siitä huolimatta, että Maimonides kutsuu heidän oppejaan

¹ Mitätön Paganini. – Suom. toim.

² ”Tahdon mainita sinulle kirjoitukset...*saabalaisten uskosta*”, hän sanoo. ”Kuuluisin on kirja *Nabatealainen maanviljelys*, jonka on kääntänyt Ibn al-Wahshiyya. Tämä kirja on täynnä pakanallista loruilua.... Se puhuu TALISMANIEN valmistamisesta sekä siitä, kuinka vedetään alas HENKIEN, MAGIAN ja DEMONIEN voimia sekä pahoja henkiä, jotka majailevat autiomaassa.” (Maimonides, lainannut tri D. Chwolsohn, *Die Ssabier und der Ssabismus*, vol. II, s. 458.) Libanon-vuoren nabatealaiset uskoivat seitsemään arkkienkeliin, kuten heidän esi-isänsä olivat uskoneet seitsemään suureen tähteen, näiden arkkienkelten asuntoihin ja ruumiisiin, joihin vielä tänäkin päivänä uskovat roomalaiskatolilaiset, kuten muualla on osoitettu.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 211.

”pakanalliseksi loruiluksi” ja sanoo heidän ikivanhasta kirjallisuudestaan ”*Sabaeorum foetum*” [saabalainen saasta], hän asettaa heidän ”viljelyksensä”, Qu-tamin raamatun, arkaaisen kirjallisuuden ensimmäiseen riviin. Abarbanel [e456] kehuu sitä ylitsepursuavasti. Siihen viitatessaan Spencer puhuu siitä ”loistavimpana itämaisena teoksena” ja lisää, että nabatealaisten avulla on ymmärrettävä saabalaisia, kaldealaisia ja egyptiläisiä, lyhyesti sanottuna kaikkia niitä kansoja, *joita vastaan Mooseksen lait ankarimmin tähdättiin*.

Nebo [Nabu], Babylonian ja Mesopotamian vanhin viisauden jumala, oli sama kuin hindulainen Budha ja kreikkalaisten Hermes-Mercurius. Ainoa pieni ero on vain niiden vanhempien sukupuolissa. Kun Budha oli Intiassa Soman (kuun) sekä Brihaspatin (Jupiterin) poika, niin Nebo oli Zarpa-nitun (kuujumaluuden) ja Merodakin [Mardukin] poika, ja Merodakista oli tullut Jupiter oltuaan aurinko-jumala. Merkurius-planeettana Nebo oli ”valvoja” seitsemän planeettajumalan keskuudessa. Salaisen viisauden personoitumana hän oli *Nabin*, näkijä ja profeetta. Se, että Mooseksen sanotaan kuolleen ja kadonneen Nebolle pyhitetyllä vuorella, osoittaa hänen olleen Nebojumalan vihitty ja pappi, vaikka hän kutsui tuota jumalaa toisella nimellä, sillä tämä viisauden jumala oli suuri luova jumaluus ja sitä palvottiin sellaisena muuallakin kuin Borsippassa sen loistavassa temppelissä eli planeettatornissa. Häntä jumaloitiin myös moabilaisten, kanaanilaisten ja assyrialaisien keskuudessa ja läpi koko Palestiinan, joten miksi ei sitten israelilaisienkin keskuudessa? ”Babylonin planeettatempelillä” oli ”kaikkein pyhimpänsä” viisauden profeettajumala Nebon pyhätössä. *Hibbert Lectures* -teoksessa kerrotaan, että ”muinaisilla babylonialaisilla oli välittäjä ihmisten ja jumalien välillä... ja Nebo... oli ’julistaja’ eli ’profeetta’, koska hän teki tunnetuksi isänsä Merodakin toivomuksen”.¹

Nebo, kuten Budha, on neljännen ja myös viidennen Rodun luoja. Sillä edellinen aloittaa adeptien uuden rodun ja jälkimmäinen *aurinko-kuudynastian* eli näiden Rotujen ja [tämän] kierroksen ihmiset. Molemmat ovat luomiensa olentojen aadameja. Adam-Adami on *kaksinaisen* aadamin personointi: paradigmaattisen adam kadmonin, luojan ja alemman Aadamin, maallisen, jolla syyrialaisien kabbalistien mukaan oli ainoastaan *nefesh*, ”elämän henki”, mutta *ei elävää sielua* ennen kuin lankeemuksensa jälkeen.

Jos siis Renan pitää itsepintaisesti kaldealaisia kirjoituksia – eli mitä niistä on jäljellä – apokryfisinä, se on aivan yhdentekevää koko totuudelle. On orientalisteja, jotka voivat olla eri mieltä, ja vaikka eivät olisikaan, sillä olisi silti sängen vähän merkitystä. Nämä opit sisältävät esoteerisen filosofian opetukset, ja sen on riitettävä. Niille, jotka eivät ymmärrä mitään symboliikasta, se voi vaikuttaa pelkältä astrolatialta, ja sille taas, joka ei tahdo nähdä esoteerista totuutta, ”pakanalliselta hullutukselta”. Maimonides halveksii muiden kansojen uskontojen esoterismia tunnusti kuitenkin

¹ A. H. Sayce, *Hibbert lectures*, 2. pain., s. 115.

oman uskontonsa esoterismin ja symboliikan, puhui hiljaisuudessa [e457] salaa Mooseksen sanojen todellisesta merkityksestä ja joutui siten vaikeuksiin. Kaldealaisen Qu-tamin opit ovat lyhyesti sanottuna vertauskuvallinen selostus viidennen Rodun varhaisimpien kansojen uskonnosta.

Miksi siis E. Renan kohtelee nimeä ”Adam-Adami” moisella akateemisella halveksunnalla? *Kristinuskon synnyn [Histoire des Origines du Christianisme]* tekijä tietää tuskin mitään ”pakanallisen symboliikan synnystä” tai esoterismin alkuperästä, muuten hän olisi tiennyt, että tuo nimi oli universaali vertauskuva, joka viittasi, *jopa juutalaisilla*, ei yhteen ihmiseen vaan neljään erilliseen ihmiskuntaan. Tämä on helposti todistettavissa.

Kabbalistit opettavat neljän eri aadamin olemassaolosta eli neljän peräkkäisen aadamin muodonmuutoksesta, jotka ovat emanaatioita taivaallisen ihmisen *Djoqnahista* (jumalallisesta haamusta), eteerinen yhdistelmä Neshamahista, korkeimmasta sielusta eli hengestä. Eikä tällä aadamilla tietenkään ole karkeaa ihmisruumista eikä *himoruumista*. Tämä ”aadam” on toisen aadamin prototyyppi (*tsurah*). Aivan varmasti ne edustavat viittä Rotuamme, kuten jokainen voi nähdä niiden kuvauksista kabbalassa. Ensimmäinen on ”täydellinen, pyhä aadam”, ”varjo, joka katosi” (Edomin kuninkaat), joka syntyi jumalallisesta *Tselemistä* (kuvasta). Toista kutsutaan tulevan maallisen ja erottautuneen aadamin protoplastiseksi androgyyniseksi aadamiksi. Kolmas on ”tomusta” tehty ihminen (ensimmäinen viaton aadam), ja neljäs on oman rotumme oletettu esi-isä – langennut aadam. Katsokaa kuitenkin Isaac Myerin *Qabbalahista* näiden ihailtavan selvää kuvausta. Epäilemättä Edomin kuninkaista johtuen hän esittää ainoastaan neljä aadamia. ”Neljännellä aadamilla”, hän kirjoittaa, ”...oli peitteenään nahka, liha, hermot jne. Tämä vastaa alemmaa *nefeshiä* ja *gufia*, ts. yhtenäistä ruumista. Hänellä on eläimellinen kyky lisääntymiseen ja suvun jatkamiseen”,¹ ja tämä on *inhimillinen* kantarotu.

Tässä kohtaa eroavat nykyiset kabbalistit – joita kristilliset mystikot johtivat harhaan pitkät sukupolvet näiden peukaloidessa kabbalistisia tietoja missä tahansa pystyivät siihen – okkulttisista tulkinnoista ja omaksuvat myöhemmän ajatuksen aikaisemman aatteen sijasta. Alkuperäinen kabbala oli täysin metafyyssinen eikä sillä ollut mitään tekemistä eläimellisen eli maallisen sukupuolisuuden kanssa. Myöhempi kabbala on tukehduuttanut jumalallisen ihanteen vahvalla fallisella elementillä. Kabbalistit sanovat: ”Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi.” ”Kabbalistien keskuudessa tätä jatkuvan luomisen ja olemassaolon välttämättömyyttä kutsutaan tasapainoksi”, sanoo *Qabbalahin* tekijä,² ja ilman tätä ”tasapainoa”, joka on yhteydessä *Maqomin* (salaisen paikan)³ kanssa, eivät [e458] viidennen aadamin pojat, kuten olemme nähneet, halua tunnustaa edes ensimmäistä Rotua.

¹ *Main. teos*, s. 418–419.

² S. 118.

³ Yksinkertaisesti kohtu, ”kaikkein pyhin” seemiläisillä.

Korkeimmasta taivaallisesta ihmisestä, ylemmästä aadamista, joka on ”miehis-naisellinen” eli androgyyni, alas tomun aadamiin nämä personoidut symbolit liittyvät kaikki sukupuoliin ja lisääntymiseen. Itämaisilla okkultisteilla asia on aivan päinvastainen. Sukupuolisuhteet ovat heille ”karmaa”, joka vain kuuluu harhan vallassa olevan ihmisen maallisiin suhteisiin. Se on syrjäytettävissä sinä hetkenä, kun henkilöstä tulee ”viisas”. He pitävät erittäin onnellisena tilanteena, jos guru (opettaja) huomaa oppilaassaan kyvyn brahmachârinin puhtaaseen elämään. Kaksinaisuuden symbolit olivat heille ainoastaan runollisia kuvia luovien kosmisten voimien korkeista vastaavuuksista. Ja tämä ihanteellinen ajatus säteilee kuin kultainen säde jokaisen jumalankuvan yllä, kuinka karkea ja groteski se lieneekin hämärien tempelien täpötäysissä kokoelmissa Intiassa ja muissa kulttien emämaissa.

Tätä kuvataan seuraavassa luvussa.

Sillä välin voitaneen lisätä, että gnostikoilla toinen aadam myös lähtee alkuaikaisesta ihmisestä, Käärme-*aadamista*, ”jonka kuvaksi se luotiin”; kolmas toisesta – androgyynistä. Viimeksi mainittua symboloi miehis-naisellisten aionien 6. ja 7. parissa – jotka ovat Amfain-Essoumen (Ἀμφαῖν Ἐσσοῦμεν) ja Vananin-Lamertade (Οὐρανὸν Ἰν Λαμερτᾶδε) – isä ja äiti.¹ Neljättä aadamia eli Rotua kuvaa taas Priapoksen hirviö. Tämä viimeksi mainittu – myöhäiskristillinen kuvitelma – on rappeutunut kopio esikristillisestä gnostilaisesta symbolista ”Hyvästä” eli ”Hänestä, joka loi ennen kuin mitään oli olemassa” taivaallisen Priapoksen, joka on todella syntynyt Venuksesta ja Bacchuksesta, kun tuo Jumala palasi retkeltään Intiasta, sillä Venus ja Bacchus ovat myöhempiä tyyppisiä Aditista ja hengestä. Myöhempi Priapos, joka on kuitenkin sama kuin Agathodaimon, gnostikkojen vapahtaja, ja jopa Abraksas, ei enää kuvaa *abstraktia luovaa* voimaa, vaan symboloi neljää aadamia eli Rotua, ja viidettä Rotua edustaa *viisi* elämän puusta katkaistua oksaa, joilla vanha mies seisoo gnostilaisessa jalokivessä. Kantarotujen lukumäärä merkittiin muinaisissa kreikkalaisissa tempeleissä seitsemällä vokaalilla, joista *viisi* oli merkitty vihkimystempelin kaikkein pyhimmän seinäpaneelille. Sen egyptiläinen merkki oli käsi viisi sormea levitettyinä, pikku sormen ollessa vain puoliksi kasvanut, ja sitä kuvattiin myös *viidellä* N-kirjaimella eli tätä kirjainta vastaavalla hieroglyfillä. Roomalaiset käyttivät vokaaleja A E I O V tempeleissään, ja Habsburgien suku omaksui keskiajalla tunnukseseen tämän ikivanhan symbolin. *Sic transit gloria!*

---

¹ Ks. Valentinolaista luetteloa, Epifanius, *Panarion*, k. I, II, Haer. xxxi, § ii eteenp.

[e459]

XVII

”KAIKKEIN PYHIN”, SEN RAPPEUTUMINEN

Muinaisten kansojen kaikissa temppeleissä oli samanlainen *Sanctum Sanctorum*, kaikkein pyhin, jota kutsuttiin myös *adytumiksi*. Se oli länsipuolella sijaitseva syvennys, jonka kolmella sivustalla oli pelkät seinät ja johon johti ainoastaan yksi verholla varustettu ovi.

Tämän symbolisen paikan salaiset merkitykset vaihtelevat kuitenkin suuresti pakanoiden ja myöhempien juutalaisten esoterismissa, vaikka sen symboliikka oli alun perin sama kaikilla muinaisilla roduilla ja kansoilla. *Pakanakansat* sijoittivat adytumiinsa *sarkofagin* eli haudan (*tafos*), jossa lepäsi aurinkojumala, jolle temppeli oli pyhitetty ja jota he panteisteinä kunnioittivat kovasti. He pitivät sitä – esoteerisessa mielessä – kosmisen, auringon (eli päivän) ja ihmisen *ylösnousemuksen* symbolina. Siihen sisältyi suuri määrä aikakaudellisia ja (ajassa) säännöllisiä manvantaroja eli kosmoksen, maan ja ihmisen jälleenheräämisiä uuteen olemassaoloon. Aurinko oli niiden runollisin ja myös loistokkain symboli taivaassa, ja ihminen – jälleensyntymissään – maan päällä. Juutalaiset – joiden realismi kuolleen kirjaimen mukaan arvosteltuna oli yhtä käytännöllinen ja karkea Moosesen päivinä kuin nykyäänkin¹ – vieraantuessaan pakanallisten naapuriensa jumalista panivat täytäntöön kansallisen ja leeviläisen politiikan, jolloin heidän monoteisminsä korkeimmaksi symboliksi muodostui eksoteerisesti heidän temppelinsä kaikkein pyhin, mutta esoteerisesti he näkivät siinä ainoastaan universaalien fallisen symbolin. Kun kabbalistit tunsivat vain Ain Sofin ja mysteerien ”jumalat”, leeviläisillä ei ollut adytumissaan hautaa eikä jumalaa, vaan ”pyhä” liitonarkki – heidän ”kaikkein pyhimpänsä”.

Kun tuon syvennyksen esoteerinen merkitys tulee selväksi, niin asiaan perehtymätönkin voi helpommin ymmärtää, miksi Daavid tanssi ”alastomana” liitonarkin edessä ja oli niin innokas esiintymään *arvottomana* ”Heransa” vuoksi ja *vähäisenä* omissa silmissään.²

Arkki on mysteerien laivan muotoinen *argha*. Parkhurst, jolla tästä on [e460] pitkä selostus kreikkalaisessa sanakirjassaan ja joka ei koskaan hiiskahtanut siitä sanaakaan heprealaisessa sanakirjassa, selittää sitä seuraavasti:

¹ Heidän profeettansa todistavat, että näin ei kuitenkaan todellisuudessa ollut. Myöhempien aikojen rabbiin ja talmudinen menettely tappoi kaiken henkisyiden heidän symboleistaan, ja jäljelle jää ainoastaan heidän pyhiin kirjoitustensa kuollut kuori, josta sielu oli kaikonnut.

² Ks. 2. *Sam.* 6:16–22.

Arkhe (Ἀρχή) tässä yhteydessä vastaa heprealaista sanaa Rasit eli viisaus... sana, joka merkitsi naisellisen lisääntymisvoiman tunnusta, argia eli *arcaa*, jossa koko luonnon siemenen luultiin kelluvan eli hauvan suurten syvyyksien yllä jokaisen maailmallisen kierroksen jälkeisenä väliaikana.¹

Aivan niin. Ja juutalaisten *liitonarkilla*² oli täsmälleen sama merkitys sillä lisäyksellä, että pakanoiden *Sanctum Sanctorumissa* sijaitsevan kaulin ja puhtaan *sarkofagin* (luonnon ja ylösnousemuksen kohdun symbolin) tilalla heillä oli arkki, joka oli tehty rakenteeltaan *realistisemmaksi* asettamalla liitonarkin kannelle kaksi toisiinsa katsovaa kerubia, joiden siivet olivat levitettyinä sillä tavoin, että ne muodostivat täydellisen *yonin* (jollaisia esiintyy yhä Intiassa). Tämän lisäksi tuo lisääntymistä esittävä symboli sai painavamman merkityksen, koska siihen liittyi neljä mystistä kirjainta Jehovan nimestä, nimittäin IHVH (יהוה), joista jod (י) merkitsi *membrum virileä*; he (ה) *kohtua*, vav (ו) koukkua tai naulaa ja he (ה) jälleen ”aukkoa”; joten kokonaisuus muodosti täydellisen *kaksisukuisen* symbolin eli J(e)H(o)V(a)H, miehisen ja naisellisen symbolin.

Kun opitaan ymmärtämään *Qodesh Qodashimin*, ”kaikkein pyhimmän” eli ”Herralle pyhitetyn *tempppelin*” todellinen merkitys, niin tuo ”kaikkein pyhin” ei suinkaan esiinny mieltä ylentävässä valossa.

...Iacchus taas on Iao taikka Jehovah, ja Baal eli Adon oli, kuten Bacchuskin, fallosjumala. ”Kuka saa astua Herran vuorelle [korkealle paikalle]?” kysyy pyhä kuningas Daavid, ”kuka seisoa hänen pyhässä paikassansa [hänen *Qodeshinsa* שדקן paikassa]?”³ *Qodeshin* yksi merkitys saattaa olla *pyhittää, vihkiä, vanhurskauttaa* ja jopa ’initioida’ ja ’pitää erillään’, mutta se merkitsee myös irstaita riittejä (Venuksen palvontaa) harjoittanutta pappiskuntaa. *Qodesh*-sanan sanatarkka tulkinta on kiertelemättä esitetty kohdissa 5. Moos. 23:17 [23:18], Hoos. 4:14 ja 1. Moos. 38, jakeesta 15 jakeeseen 22. *Raamatun* ”pyhät” *Quddoshotit* olivat, mitä heidän virkavelvollisuuksiinsa tulee, samoja kuin myöhempien hindulaisten pagodien tanssitytöt, *nâchnîs*. Heprealaisten *Qedoshim* eli papit asuivat huoneissa, jotka olivat ”Herran temppelissä ja joissa naiset kutoivat verhoja Aseralle” eli Venus-Astarten rintakuvulle, kuten 2. *Kuinkaiden kirjan* 23. luvun seitsemännessä jakeessa sanotaan.

Tanssi, jonka Daavid esitti arkin ympärillä, oli ”ympyrätanssi”, jonka amatsonien sanottiin määränneen mysteereitä varten. Sellainen oli myös Silon tyttären tanssi⁴ sekä Baalin profeettojen hyppely.¹ Yksinkertaisesti-

¹ Parkhurst, *A Greek and English Lexikon to the New Testament*, 1769, h.s. Ἀρχή.

² Liiton arkki, hepr. aron, lat. arca, ja Nooan arkki, hepr. teba, lat. arca, suom.

’laatikko, arkku’. – Suom. toim.

³ *Psalmit* 24:3.

⁴ *Tuom.* 21:21, 23 ja kirjan eri kohdissa.

ti se oli saabalaisen palvelon ominaispiirre, sillä se esitti planeettojen liikettä auringon ympäri. On ilmeistä, että tanssi esitettiin bakkantisella vimmallalla. [e461] Tilaisuudessa käytettiin sistrumeja, ja Mikalin ivallinen huomautus samoin kuin kuninkaan vastaus ovat sangen kuvaavia.²

Arkki, jonka sisällä ovat säilössä kaikki maan uudelleen kansoittamiseksi tarvittavien elävien olentojen siemenet, kuvaa elämän säilymistä ja sitä ylemmyyttä jonka henki saa aineen yli vastakkaisten luonnonvoimien taistelun kautta. Läntisen Riitin astro-teosofisessa kuviossa arkki vastaa napaa ja sijaitsee vasemmalla eli naisen (kuun) puolella, jonka symboleista yksi on Salomon temppelin vasemmanpuoleinen pylväs – Boas. Napa on yhteydessä säiliöön, jossa rodun siemenet hedelmöitetään.³ Arkki on hindujen pyhä *Argha*, joten voimme varsin helposti päätellä sen suhteen Nooan arkkiin kun saamme tietää että *Argha* oli pitkänomainen astia, jota ylipapit käyttivät uhrimaljana Isiksen, Astarten ja Venus-Afroditen palvelamenoissa, jotka kaikki olivat luonnon synnyttävien voimien eli aineen jumalattaria – näin ollen se esitti vertauskuvallisesti arkkiä joka sisälsi kaikkien elävien olentojen siemenet.⁴

Se, joka pitää rabbinien nykyisiä kabbalistisia teoksia ja *Zoharia* koskevia tulkintoja todellisena vanhana kabbalistisena viisautena, erehtyy.⁵ Sillä tänään kuten Frederick von Schellingin päivinäkin sisältää Euroopassa ja

---

¹ *J. Kun.* 18:26.

² *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 52–53.

³ Hargrave Jennings, *The Rosicrucians*, 1870, s. 328.

⁴ *Hunnuton Isis*, teologia osa 2, s. 47

⁵ *Qabbalahin* tekijä yrittää useamman kerran todistaa lopullisesti *Zoharin* korkean iän. Niinpä hän näyttää, että Moses de Leon ei voinut olla zoharisen teoksen tekijä tai väärentäjä 1200-luvulla, niin kuin häntä on syytetty, koska Ibn Gebirol julkaisi saman filosofisen opetuksen 225 vuotta ennen Moses de Leonia. Kukaan todellinen kabbalisti tai oppinut ei koskaan kielläkään tätä tosiasiaa. On varmaa, että Ibn Gebirol perusti oppinsa vanhimpiin kabbalistisiin lähteisiin, nimittäin sekä *Kaldealaiseen lukujen kirjaan* että kadonneisiin Midrasheihin, joita epäilemättä Moses de Leon käytti. Mutta juuri nuo kaksi erilaista tapaa käsitellä samoja esoteerisia aiheita, vaikka ne osoittavat esoteerisen järjestelmän valtavan suuren iän, viittaavat talmudistisen ja jopa kristillisen lahkolaisuuden selvään piiriin Rabbi Moseksen zoharisen systeemin poimintoissa ja sanastossa. Ibn Gebirol *ei koskaan lainannut pyhistä kirjoituksista* opetusten tueksi (I. Myer, *Qabbalah*, s. 7). Moses de Leon teki *Zoharista* sen, minä se on säilynyt tähän päivään asti, ”pentateukin viiden kirjan sujuvan kommentaarin” (*sama*), ja lisäsi siihen muutamia osia kristillisistä lähteistä. Toinen seuraa esoteerista filosofiaa, toinen ainoastaan sitä osaa, joka sovellettiin Esran uudistamiin, *kadonneisiin* Mooseksen kirjoihin. Siten se järjestelmä eli runko, johon alkuperäinen *Zohar* oli oksastettu, on äärettömän vanha, kun taas *Zoharin* monet (myöhemmät) oksat ovat voimakkaasti kristillisten gnostikkojen (syrialalaisten ja kaldealaisten) värittämiä, Moses de Leonin ystävien ja avustajien, joilta, kuten Munk on osoittanut, hän omaksui heidän tulkintansa.

Amerikassa saatavissa oleva kabbala vain ”katkelmia ja palasia, vääristyneitä jäännöksiä siitä *alkuperäisestä järjestelmästä, joka on kaikkien uskontojen avain*”.¹ Vanhin järjestelmä ja [e462] kaldealainen kabbala olivat aivan samoja. *Zoharin* myöhemmät tulkinnat ovat lähtöisin ensimmäisten vuosisatojen synagogasta – ts. dogmaattisesta ja tinkimättömästä *Toorasta*.

Kheopsin pyramidin ”Kuninkaan kammio” on siten egyptiläinen ”kaikkein pyhin”. Vihkimysmysterien aikoina oli aurinkojumalaa esittävän kokelaan astuttava sarkofagiin ja esitettävä voimaa antavaa sädettä luonnon hedelmällisessä kohdussa. Kun hän seuraavana aamuna nousi siitä, hän edusti elämän ylösnousemusta kuolemaksi kutsutun muutoksen jälkeen. Suurissa MYSTEEREISSÄ hänen kuvaannollinen kuolemansa kesti kaksi päivää, jonka jälkeen aurinko nousi kolmantena aamuna edellisen yön kauheimpien koettelemusten jälkeen. Kun vihkimykseen pyrkijä edusti aurinkoa – kaikkea elävöittävää taivaankappaletta, joka ”nousee ylös” joka aamu antaakseen elämän kaikille –, sarkofagi symboloi naisellista prinssiippiä. Näin oli Egyptissä, mutta sen muoto ja kaava muuttui jokaisessa maassa. Kaikkialla säilyi kuitenkin laiva, symbolinen *navis* eli laivanmuotoinen väline ja *säiliö*, joka kätki kuvaannollisesti elämän siemenen. Intiassa se on ”kultainen” lehmä, jonka läpi brahmalaisuuden kokelaan on kuljettava, jos hän haluaa olla bramiini ja tulla DVIJAKSI (”uudelleen syntyneeksi toisen kerran”). Kreikkalaisten puolikuun muotoinen *argha* kuvasi taivaan jumalatar – Dianaa [Artemis-Seleneä] eli kuuta. Se oli kaiken elämän suuri äiti, niin kuin aurinko oli isä. Ennen kuin juutalaiset muuttivat Jehovan *miehiseksi* jumalaksi ja sen jälkeenkin, he palvoivat Astartea, mikä sai Jesajan julistamaan: ”*Teidän uudenkuun menonne ja juhlapäivänne* – minä vihaan niitä”,² minkä sanoessaan hän oli ilmeisesti epärehellinen. Astartella ja uuden kuun (puolikuu *argha*) juhlilla ei ollut huonompaa merkitystä julkisen palvonnan muotona kuin oli ylipäättänsä kuun salaisella merkityksellä, ja se yhdistettiin kabbalistisesti Jehovaan ja pyhitettiin sille, kuten hyvin tiedetään, mutta sillä ainoalla erotuksella, että toinen oli naisellinen ja toinen miehinen aspekti kuusta ja Venuksesta.

Aurinko (isä), kuu (äiti) ja Merkurius-Thoth (poika) olivat egyptiläisten varhaisin kolminaisuus, ja he personoivat niitä Osirikessa, Isiksessä ja Thothissa (Hermeksessä). ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑΝ [*Pistis Sofian*] seitsemän suurta jumalaa jakautuvat kahdeksi kolminaisuudeksi ja korkeimmaksi jumalaksi (auringoksi) ja ovat: alemmat [kolminaisuuden] voimat (Τριδυνάμεις [*Tridunameis*]), jonka voimat hallitsevat vastaavasti Marsissa, Merkuriuksessa ja Venuksessa, ja korkeampi kolminaisuus (”kolme näkymätöntä jumalaa”), jotka asuvat kuussa, Jupiterissa ja Saturnuksessa.³

¹ Ks. A. Franck, *La Kabbale*, esipuhe.

² *Jesaja*, 1:14.

³ Ks. M. G. Schwartze, *Pistis Sophia: Opus Gnosticum Valentino Adjudicatum* (1853), s. 359 eteenp.

Tämä ei kaipaa mitään todisteita. Astarte oli eräässä mielessä luonnon persoonaton symboli, elämän laiva, joka kuljetti kaiken olevaisen siemenet läpi rajattoman tähtimeren. Ja kun sitä ei samastettu Venukseen, kuten kaikkia muita ”taivaan kuningattaria”, joille uhrattiin korinttipullaa ja kakua, siitä [e463] tuli kaldealaisen ”Nuahin, universaalin äidin” (naisellinen Nooa, jota pidettiin samana kuin arkki), ja naisellisen kolminaisuuden, Anan, Belitan ja Davkinan, heijastus. Näitä kutsuttiin yhdeksi sulautuneina ”korkeimmaksi jumalattareksi, alemman syvyyden valtiattareksi, jumalien äidiksi, maan kuningattareksi ja hedelmällisyyden kuningattareksi”. Myöhemmin Belita eli *Tamtu*¹ (meri), *Urukin kaupungin* (suuren kaldealaisen nekropolin) äiti, tuli Eevaksi, ja nyt se on roomalaiskatolisen kirkon Neitsyt Maria, jota kuvataan seisomassa kuunsirpillä ja joskus maapallolla ohjelmasta riippuen. *Navis* eli laivan muotoinen puolikuu, johon sisältyvät kaikki nuo yleiset elämän laivan symbolit, kuten Nooan arkki, hindujen yoni ja liitonarkki, on universaalin ”jumalien äidin” naisellinen symboli ja se on nyt löydettävissä jokaisesta kristillisestä *symbolista* laivana (*navis*, laiva).² *Navis* – tähtilaiva – tulee elämän hengen – miehisen jumalan – hedelmöittäväksi, ja oppinut Kenealy kutsuu sopivasti tätä hedelmöittäjää pyhäksi hengeksi.³ Länsimaisessa uskonnollisessa symboliikassa puolikuu oli miehinen, ja täysikuu tuon universaalin hengen naisellinen aspekti. ”Mystinen liite *Alm*, jolla [Muhammed] aloitti monet *Koraanin* kappaleet... on sama kuin *Alm* eli korkeimpien taivaiden koskematon neitsyt.” Ja – niin kuin korkein aina putoaa naurettavuuteen – niin tästä *Alm*-juuresta meidän on johdettava sana *Almeh* – egyptiläiset tanssitytöt. Viimeksi mainitut ovat saman tyyppisiä ”neitsyitä” kuin Intian *nâchnî* ja (naispuoliset) *Qedoshimit*, juutalaisten temppelien pyhimvät (pyhitetty Jehovalle, joka edusti kumpaakin sukupuolta), joiden *pyhät* tehtävät israelilaisissa temppeleissä olivat *samat* kuin *nâchnîen* temppeleissä.

Eustathius selostaa nyt, että IO (ΙΩ) tarkoittaa *kuuta argoslaisten* murteessa, ja se esiintyi myös Egyptissä. Jablonski sanoo:

ΙΩ, *Ioh*, *Aegyptiis* LUNAM *significat neque habent illi in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam designent praeter Io.*⁴

¹ Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, s. 374.

² Timaios Lokrilainen puhuu *Arkasta* [Αρχή] ja kutsuu sitä ”parhaiden asioiden periaateksi” [Αρχὴ τῶν ἀρίστων]. Sana *arcana*, ”kätkeyty” eli salainen johtuu *arcasta*. ”Salaista ei ilmaista muille kuin korkeimmille” (*Codex Nazaraeus*) – mikä koskee luontoa, naisellista ja henkeä, miehistä voimaa. Kaikkia aurinkojumalia kutsuttiin nimellä *archegetet*, ”syntyneet *Arkasta*”, taivaiden jumalallisesta neitsyitäidistä. (Ks. Kenealy, *The Apocalypse of Adam-Ōannes*, s. 10.)

³ Kenealy, *sama*.

⁴ P. E. Jablonski, *Pantheon aegyptiorum*, 1750–1752. [”Io eli Ioh merkitsee egyptiläisillä kuuta eikä heillä tavallisessa puheessa ollut muuta sanaa kuuta merkitsemään paitsi Io.”]

Pylväs ja ympyrä (10), jotka muodostavat ensimmäisen kymmenluvun ja jotka pythagoralaisilla muodostivat *tetraktykseen* sisältyvän täydellisen luvun,¹ tulivat myöhemmin *ennen kaikkea falliseksi luvuksi* – varsinkin juutalaisten keskuudessa, joilla se on miehinen ja naisellinen Jehova.

Eräs oppinut selittää sen näin:

[e464] Huomasin, että Uhlemannin Rosetten kivessä (myös Seyfart-hilla) sana *mooth*, *kuun* nimi, jota käytettiin ajanjaksosta, siis *kuun kaudesta*, ja merkittiin hieroglyfilla , määrittelijöinä ja , oli koptiksi I O H. Haprean voidaan myös käyttää merkitsemään sanaa I O H, sillä kirjainta *vau* () käytettiin o:n ja u:n eli w:n asemesta. Tämä ennen *masoraa*, jossa käytettiin pistettä (•), jolloin = o, = u ja = v eli w. Olin keksinyt itsenäisen tutkimuksen avulla, että Jehovahin jumalanimen suuri kuvaava tehtävä oli tarkoittaa kuun vaikutusta *synnyttämisen syynä*, ja sen täsmällistä arvoa kuuvuoden luonnollisena *päivien mittana*, kuten tulette näkemään... Ja näin tulee tämä kielellisesti sama sana paljon vanhemmasta lähteestä, nim. koptin eli oikeastaan vanhasta egyptin kielestä koptilaiselta aikakaudelta.²

Tämä on sitäkin huomattavampaa, kun egyptologi vertaa tätä vähän tunnettuun thebalaiseen kolminaisuuteen, jonka muodostavat *Ammon*, *Mut* ja niiden poika *Khonsu*. Yhtyneenä tämä kolminaisuus sisältyi kuuhun niiden yhteisenä symbolina, ja erillisenä *Khonsu* oli LUNUS-jumala ja sekoitettiin siten Thothiin ja Ptahiin. Hänen äitiään *Mut(h)*ia – nimi merkitsee ohimennen sanottuna äiti eikä *kuu*, joka oli vain sen symboli – kutsuttiin ”taivaan kuningattareksi”, ”neitsyeksi” jne., ja se on Isiksen, Hathorin ja muiden jumalataräitien aspekti. Hän oli vähemmän vaimo kuin äiti *Ammonille*, jonka selvä nimi on ”hänen äitinsä aviomies”. Eräissä patsaassa Bulaqissa Kairossa tämä kolminaisuus on esitetty muumiojumalana, joka pitää kädessään kolmea erilaista valtikkaa ja päässään kuunkehrää, ja tunnusomainen hiuspalmikko osoittaa sen esittävän *lapsijumalaa* eli ”aurinkoa” kolminaisuudessa. Thebassa se oli kohtalojen jumala joka ilmenee kahdessa aspektissa: 1) *Khonsu*, kuujumala ja Theban herra, *Nofirhotpu* – ”se joka on ehdottomassa levossa”; ja 2) *Khonsu Iri-sokhru* eli ”*Khonsu* joka toimeenpantee kohtalon”. Edellinen valmistaa tapahtumat ja antaa alun niille, jotka syntyvät sen synnyttävän vaikutuksen alaisena. Jälkimmäinen panee ne täytäntöön.³ Teogonisessa muunnoksessa Ammonista tulee Horus, HOR-AMMON, ja saitilaisen kauden patsaassa nähdään *Mut(h)*-Isis imettämässä

¹ Koska muodostuivat kymmenestä pisteestä, jotka on järjestetty kolmiomuotoon neljään riviin. Se on länsimaisten kabbalistien *tetragrammaton*.

² Erästä käsikirjoituksesta.

³ G. Maspero, *Guide du visiteur au Musée de Boulaq*, s. 168, nro 1981, Serapeum, kreikkalainen kausi.

häntä.¹ Tässä muuntuneessa kolminaisuudessa Khonsusta tulee vuorostaan *Thot-Lunus*, ”se joka toimii vapauttajana”. Hänen otsaansa peittää *ibislinnun* pää *kuunkehrineen* ja *Iotefiksi* kutsuttu otsakoriste.²

Kaikki nämä symbolit ovat varmasti heijastuneina *Jâhwehissa* eli raamatun Jehovassa (johon jotkut samastavat ne). Tämä [e465] selviää jokaiselle, joka lukee teoksen *The Source of Measures* eli *Key to the Hebrew Egyptian Mystery* ja ymmärtää sen kiistattomat, selvät ja matemaattiset todisteet, että *esoteeriset perusteet* eli suuressa pyramidissa ja Salomon temppelin arkkitehtonisissa mittauksissa (olipa se myyttinen tai tarua), Nooan arkissa ja liitonarkissa käytetyt järjestelmät ovat samat. Jos jokin maailmassa niin juuri edellä mainittu teos voi ratkaista sen sanakiistan, että vanhat yhtä hyvin kuin myöhemmät (Babylonian vankeuden jälkeiset) juutalaiset ja varsinkin edelliset rakensivat teogoniansa ja uskontonsa samalle pohjalle kuin pakanatkin.

Ja tässä on myös hyvä muistuttaa lukijaa siitä, mitä sanottiin I A Ô:sta teoksessamme *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Ei ole toista jumalaa jonka nimelle löytyisi yhtä monta selitystä kuin Jaholle, eikä toista nimeä joka voitaisiin lausua yhtä monella tavalla kuin se. Vain ottamalla käyttöön masoreettiset pisteet myöhempien aikojen rabbinit onnistuivat saamaan sanan Jehovah muotoon ”Adonai” – eli Herra. Filon Byblos kirjoittaa sen kreikaksi ΙΕΥΩ – ΙΕΒΟ. Theodoret³ sanoo, että samarialaiset äänsivät sen Ιαβέ (*Jabe*) ja juutalaiset *Jaho*. Diodoros mainitsee ”juutalaisten keskuudessa kerrotun, että Mooses kutsui Jumalaa Ιαω:ksi”, mikä antaa sanalle osoittamamme muodon – Iah-Ô.⁴ Tukeudumme siis itse *Raamatun* arvovaltaan väittäessämme, ettei Mooses tuntenut Jaho-sanaa ennen kuin hänen appensa Jetro oli hänet vihkinyt.⁵

Edellä oleva saa vahvistuksen erään oppineen kabbalistin yksityiskirjeestä. III säkeistössä säkeessä 8 ja muualla sanotaan, että eksoteerisesti Brahmaa (neutria), jonka orientalistit ovat niin epäkunnioittavasti ja usein

¹ *Sama*, s. 169, nro 1998, Abydos.

² *Sama*, s. 172, nro 2068, Serapeum, kreikkalainen kausi.

³ *Quaest. xv in Exodum*, vi, s. 3.

⁴ Diodorus Siculus, *Bibl. Hist.*, I, 94. Vrt. Gesenius, *A Hebrew and English Lexikon*, h.s.

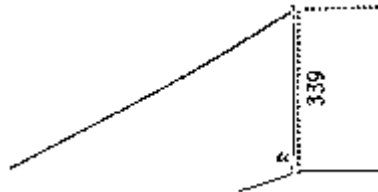
⁵ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 324. Tutkijan on muistettava, ettei Jetroa kutsuttu Mooseksen ”apeksi” siksi, että Mooses olisi nainut yhden hänen seitsemästä tyttärestään. Mooses oli vihitty, jos hän ylipäänsä oli olemassa, ja sellaisena askeetti, nasari, eikä voinut koskaan mennä naimisiin. Tämä on allegoria, niin kuin kaikki muukin. Zipporah (loistava) personoi okkultista tietoa, jonka Reuel-Jetron, midianilainen pappisvihkijä antoi Moosekselle, egyptiläiselle oppilaalleen. ”Lähde”, jonka vierellä Mooses istui pakomatallaan faraon luota, kuvaa ”tiedon lähettä”.

sekoittaneet Brahmään – miehiseen – kutsutaan joskus nimellä *Kala-hamsa* (ikuisuuden joutsen), ja *A-ham-san* esoteerinen merkitys annetaan. (Minä-olen-hän, sillä *soham* on sama kuin *sah*, ”hän” ja *aham* on ”minä” – mystinen anagrammi ja muunnos.) Se on myös ”nelikasvoinen” Brahmâ, *Chaturmukha* (täydellinen kuutio) sisällyttäen *itseensä* ja *itsestään* muodostaen äärettömän ympyrän. Vielä selitetään lukujen 1, 3, 5 ja $7 + 7 = 14$ käyttö dhyâni-chohanien esoteerisena hierarkiana. Tätä sanottu kirjeenvaihtaja kommentoi seuraavalla tavalla:

Ei voi olla pienintäkään mahdollisuutta epäillä, etteivätkö luvut 1, 3, 5 ja kaksi kertaa 7 sekä erityisesti 13,514, joka ympyrässä voidaan lukea 31415 (eli π :n arvoksi), vastaisi vertauskuvallisesti *sacria*,¹ ”chakraa” eli Vishnun ympyrää.

Sallikaa minun jatkaa kuvaustani edelleen: Te sanotte: ”Yksi munasta, [e466] kuusi ja viisi [ks. I osa, IV säkeistö, 3. säe] antavat luvun 1065, esikoisen numeroarvon”..... Jos näin on, silloin luvussa 1065 meillä on kuuluisa Jehovahin nimi, *Jve* eli *Jave* eli Jupiter, ja muuttamalla ך ן:ksi eli h n:ksi, silloin on ך ן eli latinan Jun eli Juno, kiinalaisen arvoituksen perusta, avain laskeaksemme Snin (Sinain) ja Jehovahin vuorelta alas tulemisen numeroarvot, mitkä luvut (1065) muodostavat vain 113:n suhteen 355:teen, koska $1065 = 355 \times 3$, joka on ympyrän halkaisijan suhde kehään $113 \times 3 = 339$. Siten Brahmâ Prajâpatin (eli jokaisen demiurgin) esikoinen ilmaisee *chakrasta* (eli Vishnusta) otetun ympyrän kehän suhteen, ja niin kuin edellä sanottiin, jumalallinen ilmennys ottaa elämän muodon ja esikoisen.

Merkillisintä on: Kuninkaan kammion sisäänkäynnissä mittaus *suuren portaan pinnalta*² ja suuresta galleriasta sen huippuun on Piazzin Smythin huolellisten mittausten mukaan 339 tuumaa. Ottakaa A keskipisteeksi ja piirtäkää tällä säteellä ympyrä. Tuon ympyrän halkaisija on silloin $339 \times 2 = 678$, ja nämä luvut vastaavat ilmaisua *ja korppi* Nooan vedenpaisumuskertomuksessa ”kyyhynen ja korppi” (säde osoittaa

¹ Heprean *sacr* [Zakhar] vastaa fallista symbolia *linga* ja *yonin*.

² Tältä askelmalta pääsee egyptiläisen ”kaikkein pyhimmän”, kuninkaan kammion pinta- eli lattiatasolle ja sen sisäänkäyntiovelle. [H.P.B.]

halkaisijan jakautumista kahteen osaan, jotka ovat 1065 kumpikin). Sillä 113 (*ihminen*) $\times 6 = 678$, ja kehän halkaisija 1065×2 – niinpä meillä on tässä viittaus kosmiseen *ihmiseen* tällä korkealla asteella eli askelmalla kuninkaan kammion *sisäänkäyntiin* (kaikkein pyhimpään) – *joka on kohtu*. Tämä käytävä on nyt sen korkuinen, että ihmisen siihen astuessaan *on kumarruttava*. Mutta ihminen *pystyssä* on 113 ja kumartuneena hänestä tulee $113:2 = 56,5$ eli $5,65 \times 10$ (יְהוָה) eli Jehovah. Näin hän personoi¹ Jehovaha astuessaan kaikkein pyhimpään. Mutta heprealaisen esoterismin mukaan Jehovan *päätehtävä* oli *lapsen synnyttäminen* jne. ja tästä syystä hänen nimensä numeroarvon kautta hän oli *kuuvuoden mitta*, mikä ajanjakso, $7:n$ kertoimen vuoksi, kulki rinnakkain eloon herättämisen, elinkykyisyyden ja raskausajan kanssa, minkä takia sitä rukoiltiin ja palvottiin synnytystoiminnan syynä.

Tämä keksintö yhdistää Jehovan vielä enemmän kaikkiin muihin luoviin ja synnyttäviin jumaliin, aurinko- ja kuujumaliin ja varsinkin ”kuningas” *Somaan*, hindujen *Deus Lunukseen*, kuuhun, sen esoteerisen vaikutuksen takia, joka tälle planeetalle okkultismissa annetaan. Muutkin seikat vahvistavat tätä, etenkin heprealainen perimätieto. Maimonides (kirjassaan *Moreh Nebhukhim*, ”Neuvottomien opas” – todellakin!) puhuu Adamista [e467] kahdelta puolelta: ihmisenä, kuten kaikki muutkin syntyneenä miehestä ja naisesta ja – *kuun profeettana*, syystä, joka käy nyt ilmeiseksi ja jota on selitettävä.

Adamista oletettuna suurena ”inhimillisen rodun alkuunpanijana” tehdään, kuten adam kadmonista, Jumalan *kuva* – fallinen kuva sen vuoksi. Heprean sanat *zakhar* ja *neqebah* ovat sananmukaisesti käännettynä *linga* (fallos) ja *yoni*, vaikka ne on käännetty raamatussa sanoilla ”miehinen ja naisellinen”. Kuten siellä sanotaan: ”Jumala luo *ihmisen omaksi kuvakseen*’..... Jumalan kuvaksi hän loi hänet, *mieheksi ja naiseksi* loi hän heidät”,² androgyyniseksi adam kadmoniksi. Tämä kabbalistinen nimi ei kuulu elävälle ihmiselle eikä edes inhimilliselle tai jumalalliselle olenolle, vaan se merkitsee kahta sukupuolta eli lisääntymiselimiä, joita kutsutaan hepreaksi tuolla raamatun suorasukaisuudella *zakhariksi* ja *neqebahiksi*.³ Nämä

¹ Vihkimyskokelas personoi aina oman temppelinsä jumalaa, kuten ylimmäinen pappi personoi jumalaa kaikkina aikoina, aivan niin kuin paavi personoi nyt Pietaria ja Jeesus Kristusta astuessaan sisäalttarille – kristillisen kirkon ”kaikkein pyhimpään”. [H.P.B.]

² *Genesis* 1:27.

³ Jehovah sanoo Moosekselle: ”Minun nimeni kokonaissumma on *zakhar*, siemenen kuljettaja” – *fallos*. ”Se on ilmoitusväline, ja totta kyllä *sacrina* [*zakhar*] eli siemenen kuljettajana sen käyttö on siirtynyt aikakausien läpi roomalaiskatolisten pappien *sacr-factumiin* ja englantia puhuvan rodun *sacr-ficeen* [uhraus] ja *sacramentiin* [sakramentti].” (*Source of Measures*, s. 236.) Tästä syystä avioliitto on edelleen kreikkalais- ja roomalaiskatolisessa kirkossa *sakramentti*.

kaksi ovat se *kuva*, jossa ”Herra Jumala” tavallisesti ilmeni valitulle kansalleen. Että näin on asianlaita, sen ovat todistaneet melkein kaikki symbolien tutkijat ja heprean oppineet samoin kuin kabbala. Sen vuoksi Adam on yhdessä mielessä Jehova.

Tämä selittää toisen yleisen itämaisen perimätiedon, joka mainitaan John Gregoryyn teoksessa *Notes and Observations upon several passages in Scripture*¹ ja jota Hargrave Jennings lainaa *Phallicismiinsa*: ”Jumala käski Aadamia pitämään kuolleen ruumiinsa maan päällä, kunnes se ajan täytyessä korkeimman Jumalan papin käskystä haudattaisiin *maan keskelle*.” Sen vuoksi ”Nooa rukoili päivittäin arkissa ’AADAMIN RUUMIIN’ edessä” eli falloksen edessä arkissa eli jälleen kaikkein pyhimmässä. Kabbalisti ja raamatullisten nimien alituisen vaihteluun tottunut ymmärtää mitä tarkoitetaan noilla sanoilla numeerisesti ja symbolisesti tulkittuina. Ne kaksi sanaa, joista Jehovah muodostuu, ”ilmaisevat synnyttämisen miehisnaisellisen alkuperäisen ajatuksen (sillä ך on *membrum virile*, ja *Havah* on *Eeva*). Siten huomataan, että *täydellinen* mittojen synnyttäjänä saa myös *syntymän* alun muodon *hermafrodiittina*, mistä johtuu fallinen muoto ja käyttö.”² Sitä paitsi sama kirjoittaja osoittaa ja kuvaa numeerisesti ja geometrisesti, että a) *Arets*, maa, *Aadam*, ihminen, ja *h-Adam-h* ovat sukua keskenään ja *personoidut* raamatussa samaan muotoon kuin egyptiläinen ja heprealainen Mars, *synnyttämisen jumala*; ja että b) Jehovah eli ”*Jah* on [e468] Noah [Nooa], eli *Jehovah on Noah* olisi hepreaksi ינה [inkh] eli kirjaimellisesti englannissa *inch*”.

Edellä oleva antaa siis avaimen mainittuihin perimätietoihin. Nooa, jumalallinen muunnos, ihmiskunnan oletettu vapauttaja, joka kuljettaa arkisaa eli *arghassa* (kuu) kaiken elävän siemeniä, palvelee Jumalaa ”Aadamin ruumiin” edessä, joka ruumis on itse *Luoja* ja sen kuva. Tästä syystä Aadamia kutsutaan ”kuun profetaksi”, *arghaksi* eli ך:n (jodin) ”kaikkein pyhimäksi”. Tämä paljastaa myös alkuperäisen juutalaisen kansanuskon, että Mooksen kasvot ovat *kuussa* – ts. pilkut kuussa. Sillä Mooses ja Jehovah ovat taas kerran muunnoksia, kuten on kabbalistisesti osoitettu. *The Source of Measure* kirjan tekijä sanoo:

Moosekseen ja hänen kirjoihinsa liittyy eräs seikka, joka on liian tärkeä pois jätettäväksi. Kun Herra ohjaa hänet tehtävänsä, jumaluuden omaksuma *voimanimi* on *minä olen se mikä minä olen* eli heprealaisin sanoin:

אֱלֹהֵי אֲשַׁךְ־אֵהִי

ja erilainen luenta יהיה. Nyt Mooses [Moshe] on משה ja sen numeroarvo 345. Lisätkää Jehovah-nimen *uuden muodon* arvot, 21 + 501 + 21

¹ Lontoo 1684, vol. I, s. 120–121.

² *Source of Measures*, s. 159.

= 543 eli käännettynä 345, jolloin näkyy, että Moses on Jehovahin muoto tässä yhdistelmässä. $21^2=10,5$ eli toisinpäin 501, niin että *asher* eli *se mikä* lauseessa *minä olen se mikä minä olen* on yksinkertaisesti ohje käyttää 21 eli 7×3 ; $501^2=251+$, erittäin tärkeä pyramidin luku jne.¹

Selvennykseksi niille, jotka eivät tunne kabbalaa, esitämme sen näin: ”minä olen mikä minä olen” on hepreaksi:

Ehejeh	Asher	Ehejeh
ה י ה א	א ש ר	ה י ה א
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1

Laskekaa yhteen näiden erillisten sanojen luvut niin saatte:

אהיה	אשר	אהיה
21	501	21

(mikä viittaa tuleen astumiseen vuorella ihmisen luomiseksi jne.) ja minkä selitetään olevan vain *tarkoitus* ja viittaus vuorten lukuihin, sillä toisella puolella meillä on $10 + 5 + 6 = 21$, alhaalla keskellä 501 ja toisella puolella $6 + 5 + 10 = 21$.²

Sekä kabbalistinen että rabbien ”kaikkein pyhin” on siis kansainvälinen symboli ja yhteistä omaisuutta. Kumpikaan ei ole lähtöisin heprealaisilta, mutta puoliksi vihittyjen leviittojen liian realistisen käsittelyn vuoksi symboli on heillä saanut merkityksen, jollaisena se ei enää nykyään esiinny millään muulla kansalla [e469] ja jota todelliset kabbalistit eivät alun perin ollenkaan tarkoittaneet. Nykyajan tavallisen hindun *Linga* ja *Yoni* ei ilmeisesti tähän verrattuna ole yhtään parempi kuin rabbien ”kaikkein pyhin” – mutta *se ei ole pahempikaan*. Tämä olisi kristillisten kääntäjien otettava huomioon aasialaisesta uskonnollisesta filosofiasta. Sillä noissa uskonnollisissa myyteissä, uskonnon ja filosofian salaisessa symboliikassa pitäisi esitettyjen oppien *hengen* ratkaista niiden suhteellinen arvo. Ja kuka voi sanoa, että tämä niin kutsuttu ”viisaus” tulkittuna kummalla tavalla tahansa, sovellettuna ainoastaan yhden pienen kansan käyttöön ja sen hyödyksi, olisi kehittänyt siinä jotakin kansallista etiikkaa. Profeettojenhan tarkoitus on ohjata valitun mutta ”uppi-niskaisen” kansan elämänvaellusta ennen ja jälkeen Mooseksen päivien. Että heillä on aikoinaan ollut viisaususkonto ja universaali kieli symboleineen, siitä on todistuksena sama esoterismi ”kaikkein pyhimpineen”, joka on tähän päivään asti ollut olemassa Intiassa. Se oli ja on yhä, kuten sanottu, ”kultaisen” lehmän käytävä *samassa kumarrusasennossa* kuin se, joka on osoitettu pyramidin käytävässä, mikä samastaa ihmisen Jehovaan heprealaisessa esoterismissa. Koko ero piilee

¹ *Main. teos*, s. 271.

² Samalta kirjailijalta. Ks. lukua XXII, ”Mysterinimien Iao ja Jehovah symboliikka” jne.

tulkinnan hengessä.

Hinduilla samoin kuin muinaisilla egyptiläisillä tuo henki oli täysin metafyyminen ja psykologinen. Heprealaisilla se oli *realistinen* ja *fysiologinen*. Se kohdistui ihmisrodun ensimmäiseen sukupuoliseen erottautumiseen (Eva synnytti Kain-Jehovan, niin kuin *The Source of Measures* -kirjassa on näytetty), maalliseen fysiologisen yhtymisen ja hedelmöityksen täyttymykseen (kuten kuvaus Kainista vuodattamassa Abelin verta – *Habel*, naisellinen prinssi) ja lapsensaantiin; minkä prosessin on osoitettu alkaneen kolmannessa Rodussa eli Aadamin KOLMANNEN pojan Setin aikana, jonka pojan Henokin myötä ihmiset alkoivat kutsua itseään *Jehovaksi* eli *Jah-Havahiksi*, miehiseksi Jodiksi ja Havahiksi eli Eevaksi – nimittäin *miehisiksi ja naisellisiksi olennoiksi*.¹ Ero on siis uskonnollisessa ja eettisessä puolessa, mutta nuo kaksi symbolia ovat samat. Ei ole epäilystäkään, etteikö täydellisesti vihityillä juudealaisilla tannaimeilla olisi symboliikan sisäinen merkitys abstraktisuudessaan ollut yhtä pyhä kuin muinaisilla arjalaisilla dvijoilla. Jumalan palvonta ”arkissa” on peräisin vain Daavidin ajoilta, eikä Israel tiennyt tuhanteen vuoteen mitään fallisesta Jehovahasta. Ja nyt on vanha kabbala, jota on uudistettu ja jälleen uudistettu, pilattu sillä.

Muinaisilla arjalaisilla symbolien salainen merkitys oli suurenmoinen, korkea ja runollinen, kuinka paljon niiden ulkonainen muoto sotineekin nykyisin tätä vastaan. Seremonia, jossa [e470] käytiin kaikkein pyhimmän läpi (nykyisin symboloitu lehmällä), alussa *Hiranya-garbhan* (loistavan munan) temppelein läpi – mikä kuvasi universaalista, abstraktia luontoa – tarkoitti henkistä hedelmöitystä ja syntymää tai mieluummin yksilön *uudetsyntymistä* ja hänen uudistumistaan: *kumartuva* ihminen *Sanctum Sanctorumin* sisäänkäynnillä valmiina kulkemaan luontoäidin kohdun läpi eli fyysinen olento valmiina tulemaan jälleen alkuperäiseksi henkiseksi olenoksi, syntymää *aikaisemmaksi* IHMISEKSI. Seemiläisillä tuo *kumartuva* ihminen tarkoitti hengen *lankeemusta* aineeseen, ja tämän *lankeemuksen* ja *alentumisen* hän korotti sillä seurauksella, että jumaluus vedettiin alas ihmisen tasolle. Arjalaisilla tämä symboli esitti hengen eroa aineesta, sen sulautumista ja paluuta alkuperäiseen lähteeseensä. Seemiläisillä se esitti henkisen ihmisen avioliittoa aineellisen naisellisen luonnon kanssa, joten fysiologinen olento otti ylivallan psykologisesta ja puhtaasti aineettomasta. Koko pakanamaailma oli omaksunut arjalaisen näkemyksen symboliikasta. Seemiläisen tulkinnan omaksui etupäässä vain pieni heimo, joka ilmaisi siten kansalliset piirteensä ja luontaiset vikansa, jotka ovat tänäkin päivänä tyypillisiä monille juutalaisille – karkea realismi, itsekkyyys ja aistillisuus. Isänsä Jaakobin avulla he olivat tehneet sopimuksen tuon kaikkien muiden jumalien yläpuolelle korottamansa heimojumalan kanssa ja *liiton*, että hä-

¹ *Genesisissä*, 4:26, on väärä käännös: ”...ja hän antoi hänelle nimen *Enos* [ihminen]. Silloin alettiin nimeltä kutsuen rukoilla avuksi Herraa”, missä ei ole mitään mieltä, koska Aadamin ja muiden on jo täytynyt tehdä samoin.

nen ”siemenensä piti oleman kuin maan tomu”. Siksi ei tuolla jumaluudella voinut olla parempaa kuvaa kuin synnytyksen symboli ja sitä edustava *luku* ja luvut.

Carlyle on sanonut osuvasti näistä kummastakin kansasta. Arjalaisille hinduille – maailman metafyyysisimmälle ja henkisimmälle kansalle – on uskonto aina ollut hänen mukaansa ”ikuinen johtotähti joka säteilee taivaalla sitä kirkkaammin mitä synkemmäksi täällä maan päällä yö käy sen ympärillä”. Hindun uskonto irrottaa hänet tästä maailmasta. Sen vuoksi nytkin lehmäsymboli on sisimmässä merkityksessään suurin ja filosofisin kaikkien muiden joukossa. Eurooppalaisten valtojen ”MESTAREIHIN” ja ”herroihin” – israelilaisiin – Carlylen sanat varmasti soveltuvat vielä paremmin, sillä heille ”uskonto on viisas järkevä tunne, joka kasvaa pelkämästä *laskelmoinnista*” – ja niin se oli sen alusta asti. Kuormitettuaan sillä itsensä kristilliset kansat tuntevat olevansa pakotettuja puolustamaan ja *runollistamaan* sen kaikkien muiden uskontojen kustannuksella.

Näin ei ollut muinaisten kansojen laita. Heille merkitsi kuninkaan kamion sisääntulokäytävä ja sarkofagi uudestisyntymistä – ei synnyttämistä. Se oli erittäin juhlallinen symboli, *kaikkein pyhin* todella, missä luotiin kuolemattomia hierofantteja ja ”Jumalan poikia” – ei koskaan kuolevaisia ihmisiä ja himon ja lihan poikia – kuten nyt on laita salaisessa mielessä seemiläisillä kabbalisteilla. On helppo nähdä syy tähän eroavuuteen näiden kahden rodun näkemyksissä. Arjalaiset hindut kuuluvat nykyisin maailman vanhimpiin rotuihin, seemiläiset heprealaiset nuorimpiin. [e471] Toinen on lähes miljoona vuotta vanha, toinen on pieni alarotu, joka on noin 8 000 vuotta vanha eikä enempää.¹

Fallokseen palvonta on kehittynyt ainoastaan sitä mukaa kuin avaimet uskonnollisten symbolien sisäiseen merkitykseen ovat asteittain joutuneet kadoksiin. Oli aika, jolloin israelilaisten uskot olivat yhtä puhtaat kuin arjalaisien. Mutta nykyinen juutalaisuus, joka rakentuu *yksinomaan* fallokseen

¹ Täsmällisesti puhuen juutalaiset ovat arjalainen sekarotu, joka on syntynyt Intiassa ja kuuluu kaukasialaiseen osastoon. Ei kukaan, joka on tutustunut armenialaisiin ja parsilaisiin, voi olla tunnistamatta näissä kolmessa samaa arjalaisista, kaukasialaista tyyppiä. Viidennen Rodun seitsemästä alkuperäisestä tyyppistä nykyisin on maan päällä jäljellä vain kolme. Niinpä prof. W. H. Flower sanoi sattuvasti v. 1885: ”En voi olla tekemättä johtopäätöstä, johon niin usein ovat eri antropologit päätyneet... että alkuperäinen ihminen, mikä hän lieneekin ollut, on aikojen kuluessa haarautunut kolmeksi äärimmäiseksi tyyppiä, joita edustavat Euroopan kaukasialaiset [valkoihoiset], Aasian mongolit ja Afrikan etiopialaiset [mustaihoiset], ja että kaikki vallitsevat lajit voidaan sisällyttää näihin tyyppeihin...” (Puheenjohtajan puhe Ison-Britannian ja Irlannin antropologisessa instituutissa. Ks. heidän *Journal*, vol. XIV, 1885, s. 378 eteenp.) Ottaen huomioon, että meidän Rotumme on saavuttanut viidennen alarodun, kuinka voisikaan olla toisin? [Kaukasialainen on Blumenbachin antama nimitys valkoiselle rodulle, jonka hän arveli olevan kotoisin Kaukasian alueelta. – Suom huom.]

palvonnalle, on muodostunut yhdeksi Aasian myöhäisimmistä uskonnoista ja teologisesti vihan ja pahanilkisyyden uskonnoksi kaikkia muita kohtaan heidän ulkopuolellaan. Filon Juutalainen näyttää mitä alkuperäinen heprealainen uskonto oli. Pyhät kirjoitukset, hän sanoo, määräävät, mitä meidän pitää tehdä... *käskien meitä vihaamaan pakanoita ja heidän lakiaan ja järjestelmiään*. He kyllä vihasivat Baalin tai Bacchuksen palvontaa julkiesti, mutta jättivät sen pahimmat muodot seurattaviksi salaa. Talmudisti-juutalaisten keskuudessa häväistiin luonnon suuria symboleja eniten. Kuten nyt on osoitettu, avaimen löydyttyä raamatun oikeaan tulkintaan, he saastuttivat geometrian, *viidennen* jumalallisen tieteen (”viides” – koska se on universaalien esoteerisen kielen ja symboliikan seitsemän avaimen sarjan *viides avain*) ja sovelsivat nuo symbolit salatakseen mitä maallisimpia ja karkean sukupuolisia mysteereitä siten alentaen sekä jumaluuden että uskonnon.

Meille on sanottu, että samoin on Brahmâ-Prajâpatin, Osiriksen ja kaikkien muiden *luovien* jumalien laita. Ja niin onkin, kun heidän riittejään arvostellaan eksoteerisesti ja ulkoisesti. Tulos on päinvastainen, kun niiden *sisäinen* merkitys paljastetaan – kuten tullaan näkemään. Hindulainen Linga on sama kuin ”Jaakobin pystyttämä *patsas*” – kieltämättä. Mutta ero on siinä, kuten sanottu, että *Lingan* esoteerinen merkitys oli todella salainen ja metafyyminen paljastettavaksi maalliselle rahvaalle. Tästä syystä sen pinnallinen ulkonäkö jätettiin roskaväen arvailujen varaan. Eikä arjalainen hierofantti ja bramiini ylpeässä eristyneisyydessään ja tietoonsa tyytyväisenä tahtonut vaivautua kätkemään sen alkuperäistä *alastomuutta* taitavasti keksittyihin taruihin; kun taas rabbin tulkittua symbolit sopimaan omiin pyrkimyksiinsä oli verhoitava epäheno merkitys. Ja tämä palveli kahta tarkoitusta – hänen salaisuuksiensa pitämistä itsellään ja itsensä kohottamista [e472] oletetussa monoteismissään *pakanoiden* yläpuolelle, joita hänen lakinsa vaati häntä vihaamaan.¹ Tämän käskyn ovat nyt myös kristityt mielihyvin omaksuneet huolimatta toisesta ja myöhemmästä käskystä – ”rakastakaa toinen toistanne”. Sekä Intialla että Egyptillä oli ja on pyhät lootuskukkansa, jotka symboloivat samaa ”kaikkein pyhintä” – lootuksen kasvassa vedessä ja ollessa kaksinainen naisellinen symboli –, sen oman sieme-

¹ Aina kun on tehty näitä vertailuja pakanoiden ja juutalaisten ja myöhempien kristittyjen välillä, viimeksi mainittujen tapana on ollut poikkeuksetta sanoa, että se oli *Paholaisen* työtä, joka pakotti pakanat jäljittelemään juutalaisia ja heittäämään häpeätahrans *ainoan todellisen elävän Jumalan* uskonnon ylle. Tähän Faber sanoo oikeudenmukaisesti: ”Jotkut ovat kuvitelleet, että pakanat olivat kopioineet orjallisesti israelilaisilta ja että jokainen samanlainen kohta oli suoraan lainattu Moosesen asetuksista. Mutta tämä teoria ei suinkaan ratkaise ongelmaa: sillä löydämme samankaltaisia seremonioita kansoilta, jotka asuivat kaukana Palestiinasta, samoin kuin sen naapurikansoilta. Ja tuntuu uskottomalta, että kaikki olisi lainattu siltä kansalta, jota yleisesti vihattiin ja halveksittiin.” (*Origin of Pagan Idolatry*, vol. I, s. 104.)

nen ja kaiken juuren *kantajaa*. Virāj ja Horus ovat molemmat miehisiä symboleja, jotka emanoituvat *androgynisestä luonnosta*, toinen Brahmâsta ja sen naisellisesta vastineesta, Vâchista, toinen Osiriksesta ja Isiksestä – eikä koskaan ainoasta äärettömästä Jumalasta. Juutalais-kristillisessä järjestelmässä on toisin. Kun Brahmân, universumin, sisältävä lootus esitetään kasvamassa Vishnun *navasta*, äärettömän avaruuden vesien *keskipisteestä* ja kun Horus nousee *taivaallisen* Niilin lootuksesta, niin kaikki nämä abstraktit panteistiset ajatukset on työstetty ja tehty maallisen konkreettisiksi raamatussa. On melkein pakko sanoa, että niiden *esoteerinen* merkitys on *karkeampi ja antropomorfisempi* kuin niiden *eksoteerinen* tulkinta. Ottaakamme esimerkiksi sama symboli kristillisessä asussa – *liljat* arkkienkeli Gabrielin kädessä.¹ Hindulaisuudessa ”kaikkein pyhin” on universaali abstraktio, jonka *dramatis personae* ovat ääretön henki ja luonto. Kristillisessä juutalaisuudessa se on tuon luonnon *ulkopuolinen persoonallinen* Jumala ja inhimillinen kohtu – Eeva, Saara jne., tästä syystä antropomorfinen fallinen jumala ja hänen kuvansa – ihminen.

Näin ollen on raamatun sisällön suhteen valittava kahden hypoteesin väliltä. Joko symbolisen sijaisen – Jehovan – takana oli tuntematon jumaluus, kabbalistinen Ain Sof, tai juutalaiset ovat olleet alusta asti vain kirjaimellisesti tulkitun *Lingan* palvoja tämän päivän Intian malliin.² Me olemme edellisen kannalla, joten juutalaisten salainen eli esoteerinen palvonta oli samaa panteismia kuin mistä vedântalaisia filosofeja nykyään syytetään. Jehova oli eksoteeriselle kansanuskolle laadittu *korvike*, joka oli merkityksetön ja epätodellinen oppineille papeille ja filosofeille – saddukealaisille, [e473] kaikista israelilaisista lahkoista hienostuneimmalle ja oppineimmalle, mistä on elävänä todisteena heidän halveksivat kielteiset kantansa kaikkiin muihin uskontoihin paitsi LAKIIN. Sillä kuinka saattoivat ne, jotka keksivät tuon nyt raamattuna tuntemamme mahtavan systeemin, tai heidän seuraajansa, jotka tiesivät kaikkien kabbalistien tapaan, että se oli siten keksitty *verhoksi* rahvaalle – kuinka he saattoivat kunnioittaa moista fallista symbolia ja LUKUA, jollaisena Jehova kieltämättä esitetään kabbalistisissa teoksissa? Kuinka kukaan, joka kantaa filosofin nimeä ja tuntee heidän ”Jaakobin patsaansa”, heidän *Betelinsä*, öljyllä voideltujen *fallostensa* ja heidän ”pronssikäärmeensä” todellisen salaisen merkityksen, voisi palvoa ja palvella sellaista karkeaa symbolia ja nähdä siinä heidän ”Liittonsa” – Herran itsensä! Lukija tutkikoon *Gemera Sanhedrinia* ja päätelköönsä itse. Kuten eri kirjoittajat ovat osoittaneet ja kuten niin karkeasti on esitetty Hargrave Jenningsin *Phallicismissa*:

¹ Luuk. 1: 28.

² Abrahamin ja Jaakobin pystyttämät siunatut patsaat (hakkaamattomat kivet) olivat *lingoja*. [1. Moos. 28:18 ja 35:14.]

Juutalaisista tietolähteistä tiedämme, että arkin oletettiin sisältävän kivisen taulun.... tuo taulu oli fallinen ja silti sama kuin pyhitetty nimi Jehovah... joka kirjoitettuna pilkuttomalla heprean kielellä neljällä kirjaimella on J-E-V-E eli J-H-V-H (H:n ollessa pelkästään aspiraatio ja sama kuin E). Tämä menetelmä jättää meille kaksi kirjainta I ja V (eli toisessa muodossa U). Jos sitten asetamme I:n U:n tilalle, meillä on 'kaikkein pyhin'. Meillä on myös hindujen Linga ja Yoni ja Argha, Îshvara eli "korkein herra". Ja tässä meillä on sen mystisen ja arkkitaivaallisen merkityksen koko salaisuus, vahvistettuna siten, että se on sama kuin Liitonarkin Linyoni [?].¹

Nykyajan raamatulliset juutalaiset eivät juonna juuriaan Mooseksesta vaan Daavidista – vieläpä myöntäen että vanhat väärentämättömät käärot ovat identtisiä myöhempien ja uudelleen muovailtujen Mooseksen käärojen kanssa. Ennen tuota aikaa heidän kansallisuutensa katoaa esihistoriallisen pimeyden usvaan, jota nyt hälvennämme niin paljon kuin tila sallii. Lempeimmänkin arvostelun mukaan lienee Vanhan Testamentin antama kuva lähimain oikeana käsityksenä Mooseksen ajasta peräisin Babylonian vankeuden ajalta. Jopa sellaisten fanaattisten kristittyjen ja Jehovan palvojien kuin Thos. H. Horne on myönnettävä ne lukuisat muutokset, jotka myöhemmät "Jumalan Kirjan" laatijat ovat tehneet siihen sen jälkeen kun Hilkiä löysi sen,² ja todettava, että "Pentateukki sai alkunsa alkuperäisistä eli vanhemmista asiakirjoista TÄYDENNYSTEN avulla". Itse raamatun kronologiaan nojautuen elohistiset tekstit kirjoitettiin uudelleen 500 vuotta ja jehovistiset 800 vuotta Mooseksen ajan jälkeen. Tästä syystä on pääteltävä, että jumaluus, jota esitettiin pilarin muotoisena synnytyselimenä ja kaksisukuisen elimen symbolina sen nimen numeerisilla kirjainarvoilla eli ך, Jod (fallos) ja ך, He (aukko eli [e474] kohtu) kabbalistiseen tietoon nojautuen, on paljon myöhempi kuin Elohim-symbolit ja lainattu pakanallisista eksoteerisista riiteistä. Jehovah vastaa siten *Lingaa ja Yonia*, joita näkee jokaisessa tienristeyksessä Intiassa.

Aivan samoin kuin mysteerien IAO oli erilainen kuin Jehovah, samoin oli myöhempi Iao ja muutamien gnostilaisten lahkojen Abraksas sama kuin heprealaisten jumala, joka taas oli sama kuin egyptiläisten Horus. Tämä käy eittämättä ilmi "pakanallisista" samoin kuin gnostilaisista "kristillisistä" kivistä. Matterin kivikokoelmassa on "Horus" istumassa lootuskukalla ja siinä on kaiverrettuna ABPACA= IAΣ (Abraksas-Iao) – "merkintä joka on aivan vastaava kuin niin tavallinen ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΑΡΑΠΗ (*eis zeus sarapi*) samanaikaisissa pakanallisissa kivissä. Siksi se on käännettävä 'Abraksas

¹ *Main. teos*, s. 67.

² Ks. *Introduction to the Critical Study and Knowledge of the Holy Scriptures*, pastori Thomas Hartwell Horne, 1860; ja myös piispa John Wm. Colenso, *Elohistic and Jehovistic Writers*.

on yksi Jehovah”¹.¹ Mutta kuka oli Abraksas? Kuten sama kirjoittaja osoittaa: ”nimen Abraksas numeerinen eli kabbalistinen arvo viittaa suoraan persialaisten ’Mithras’-jumalaan, vuoden hallitsijaan, jota palvottiin varhaisimmista ajoista asti Iao-nimisenä.”² Siten se oli aurinko yhdessä aspektissa ja kuu eli kuun henki toisessa, tuo synnyttävä jumaluus, jota gnostikot tervehtivät sanoen: ”Sinä, joka valvot Isän ja Pojan mysteerejä, joka loistat öiseen aikaan ja olet *toisella sijalla*, ensimmäinen kuoleman Herra.”

Ainoastaan kuun hengen ominaisuudessa, kun kuuta pidettiin vanhassa kosmogoniassa maamme vanhempana, voitiin Jehovaa pitää maapallomme ja *sen* taivaan, nimittäin taivaankannen *luojana*.

Tieto tästä kaikesta ei kuitenkaan riitä todistukseksi tavalliselle kiihkoilijalle. Lähetysaarnajat jatkavat mitä myrkyllisintä sotaa Intian uskontoja vastaan, ja kristityt lukevat tyytyväisyyden pimeä hymy huulillaan näitä Coleridgen harhauttavan vääriä sanoja: ”On syytä kiinnittää huomiota siihen, että kristittyjen saamat inspiroidut kirjoitukset *eroavat suuresti kaikista muista* MUKA INSPIROIDUISTA teksteistä, bramiinien pyhistä kirjoituksista ja jopa *Koraanista*, koska ne niin voimakkaasti ja usein suosittelevat TOTUUTTA.” [!!]

[e475]

XVIII

”LANGENNEIDEN ENKELIEN” MYYTISTÄ ERI MERKITYKSISSÄÄN

A.

PAHA HENKI: KUKA JA MIKÄ?

Tämä meidän kiistamme kohdistuu ainoastaan teologiaan. Kirkko vaatii uskoa persoonalliseen jumalaan ja persoonalliseen paholaiseen, kun taas okkultismi todistaa nämä uskot vääriksi. Ja vaikka panteisteille ja okkultisteille samoin kuin pessimisteillekin luonto on vain ”hauskan näköinen äiti, mutta kylmä kuin kivi” – tämä on totta ainoastaan sikäli kuin se koskee *ulkoista* fyysistä luontoa. Pintapuolisesti katsottuna molemmat ovat sitä mieltä, että luonto on vain valtavan suuri teurastamo, missä teurastajista tulee uhreja ja uhreista vuorostaan toimeenpanijoita. On aivan luonnollista, että pessimistinen maallikko kerran vakuutuessaan luonnon lukemattomista epäonnistumisista ja varsinkin sen itsehävittävästä taipumuksista kuvittelee tämän olevan paras osoitus siitä, ettei luonnossa ole mitään salattua jumaluutta eikä mitään jumalallistakaan. Ja on yhtä luonnollista, että mate-

¹ King, *Gnostics and their Remains*, 2. pain., s. 327.

² Sama, s. 326.

rialisti ja fyysikko kuvittelee kaiken riippuvan sokeasta voimasta ja sattumasta, missä kamppailussa *vahvin* useammin kuin *kelvollisin* voi jäädä eloon. Mutta okkultistit näkevät suuren Äidin toisin. He pitävät fyysistä luontoa kimpuna mitä vaihtelevimpia illuusioita pettävien havaintojen tasolla, he tunnistavat jokaisessa tuskassa ja kärsimyksessä vain alituiset välttämättömät synnytyspoltot, sarjan vaiheita kohti aina kasvavaa kehityskelpoisuutta, mikä näkyy koskaan erehtymättömän karman eli *abstraktin* luonnon hiljaisessa vaikutuksessa. Voi niitä jotka elävät ilman kärsimystä. Pysähtyneisyys ja kuolema on kaiken sen osa, joka kasvaa ilman muutosta. Ja kuinka voi olla mitään muutosta parempaan ilman vastaavaa kärsimystä edeltävässä vaiheessa? Eivätkö vain ne, jotka ovat oppineet tunnistamaan maallisten toiveiden petollisen arvon ja ulkoisen luonnon harhanomaiset houkutukset, kykene ratkaisemaan elämän, tuskan ja kuoleman suuret ongelmat?

Jos nykyiset filosofimme – keskiaikaisten oppineiden seuraajat – ovat päässeet perille useammasta kuin yhdestä muinaisuuden perustotuudesta, teologit ovat kehittäneet Jumalansa arkkienkeleineen, Saatanansa enkeleineen samoin kuin logoksen joukkoineen kokonaan pakanallisten pantheonien *dramatis personaesta*.¹ He olisivat mielihyvin saaneet [e476] käyttää niitä, elleivät olisi taitavasti vääristäneet alkuperäisiä hahmoja, turmelleet filosofista merkitystä ja käyttäen hyödyksi kristikunnan tietämättömyyttä – mikä oli tulos pitkäaikaisesta mentaalisestä unesta, jonka aikana ihmiskunnan sallittiin ajatella ainoastaan välittäjän avulla – sekoittaneet jokaisen symbolin mitä pahimmaksi sekamelskaksi. Yksi näistä syntisimmistä saavutuksista tällä suunnalla oli jumalallisen *alter egon* muuttaminen heidän teologiansa groteskiksi Saatanaksi.

Kun koko pahuuden ongelman filosofia riippuu luonnon ja ihmisen *sisäisen* olemuksen rakenteen, eläimessä olevan jumaluuden, oikeasta ymmärtämisestä ja tästä syystä myös luomakunnan kruunun – IHMISEN – suhteen koko näillä sivuilla esitetyn järjestelmän oikeellisuudesta, emme voi kylliksi varautua teologisia verukkeita vastaan. Kun pyhä Augustinus ja tulinen Tertullianus kutsuivat Paholaista ”Jumalan apinaksi”, laskemme tämän heidän aikakautensa tietämättömyyden tilille. Nykyaikamme kirjailijoille on vaikeampi antaa anteeksi samoin perustein. Mazdalaisen kirjallisuuden kääntäminen on antanut roomalaiskatolisille kirjailijoille tekosyn todistella väitteitään jälleen kerran samaan suuntaan. He ovat käyttäneet hyväkseen Ahuramazdan ja sen amshâspendien kaksinaista luonnetta *Zend-Avestassa* ja *Vendîdâdissa* puolustaakseen vieläkin enemmän vilttejä teorioitaan. *Saatana on plagioinut ja kopioinut ennakolta* uskonnosta, joka on syntynyt aikakausia myöhemmin. Tämä oli yksi latinalaisen kirkon mestarilyönneistä, sen paras valttikortti spiritualismin esiintymisen jälkeen Euroopassa. Vaikka se on yleensä vain *succès d'estime* jopa niiden keskuu-

¹ Näytelmässä esiintyviä henkilöitä. – Suom. toim.

nessa, jotka eivät ole kiinnostuneita teosofiasta eivätkä spiritualismista, tuota asetta ovat silti käyttäneet usein kristilliset (roomalaiskatoliset) kabbalistit itämaisia okkultisteja vastaan.

Jopa materialistit ovat aivan harmittomia ja heitä voidaan pitää teosofian ystävinä verrattuina joihinkin fanaattisiin ”kristillisiin” (niin kuin he itseään kutsuvat, ”lahkolaisiin” niin kuin me heitä kutsumme) kabbalisteihin Euroopan mantereella. He eivät etsi *Zoharista* ikivanhaa viisautta, vaan lukevat sitä löytääkseen tekstien ja merkityksen silpomisen avulla kristillisiä dogmeja sieltä, missä sellaista ei ole koskaan ollut olemassa. Kaivettuaan ne esille jesuiittamaisen kasuistiikan ja oppineisuuden yhteisellä avulla nuolotellut ”kabbalistit” kirjoittavat sitten kirjoja johtaakseen harhaan vähemmän avarakatseisia kabbalan tutkijoita.¹

[e477] Eikö meidän silloin ole lupa naarata menneisyyden syviä virtoja tuodaksemme pinnalle perusajatuksen, joka johti ensin kaiken olevaisen luojana pidetyn viisauksijumalan muodonmuutokseen pahuuden enkeliksi – naurettavaksi sarvipäiseksi kaksikavioiseksi, joka on puoleksi pukka ja puoleksi apina kavioineen ja häntineen? Meidän ei tarvitse verrata Egyptin, Intian tai Kaldean pakanallisia demoneja kristinuskon paholaiseen, sillä tällainen vertailu ei ole mahdollinen. Mutta voimme katsella kristillisen Paholaisen elämäkertaa, joka on luvaton uusintapainos kaldealisjuutalaisen mytologian tarusta.

Tämän personoinnin alkuperä on löydettävissä akkadilaisten käsityksestä kosmisten voimien – taivaiden ja maan – ikuisesta riidasta ja taistelusta kaaoksen kanssa. Heidän Silik-Muludag, ”jumalien Jumala”, ”maan ihmisten armollinen kaitsija” oli suuren viisauden Jumala Hean (eli Ean) poika, jota babylonialaiset kutsuivat Nabuksi. Kummallakin kansalla – niin kuin Intian jumaltenkin tapauksessa – heidän jumaluutensa olivat sekä hyviä että pahoja. Koska paha ja rangaistus ovat karman välineitä merkityksessä ehdottoman oikeudenmukainen palkka, niin paha oli hyvän palvelija.² Tutustuminen kaldealais-assyrialaisiin tauluihin on nyt todistanut sen ilman epäilyksen häivettäkin. Löydämme saman aatteen *Zoharista*. Saatana oli Jumalan poika ja enkeli. Kaikilla seemiläisillä kansoilla maan henki oli yhtä paljon luoja omassa valtakunnassaan kuin taivaiden henki omassaan. Ne olivat kaksoisveljeksiä ja vaihdettavissa tehtävissään milloin eivät olleet

¹ Näihin *valekabbalisteihin* kuului ranskalainen markiisi de Mirville, joka tutkittuaan *Zoharia* ja muita vanhoja juutalaisen viisauden jäänteitä ”chevalier” Drackin, paavillisuuteen kääntyneen muinaisen rabbi-kabbalistin johdolla kirjoitti hänen avullaan puolen tusinaa teoksia, jotka ovat täynnä panetteluja ja herjauksia jokaista lupaavaa spiritualistia ja kabbalastia vastaan. Vuodesta 1848 vuoteen 1860 hän vainosi herpaantumatta vanhaa kreivi d’Ourchesia, joka oli ensimmäisiä itämaisia okkultisteja Ranskassa ja jonka okkulttista tietoa voidaan tuskin koskaan arvioida oikein, koska hän kätki todellisen tietonsa spiritismin naamioon.

² *Hibbert Lectures*, 1887, s. 101–115.

yhtyneinä. Kaikki minkä löydämme *Genesisistä* esiintyy myös kaldealais-assyrialaisissa uskonnollisissa käsityksissä, jopa siinä vähässä mitä tähän asti on selitetty. *Genesisin* suuret ”syvyyden kasvot” havaitaan babylonialaisten *tohu-bohussa* ”Syvyydessä”, ”alkuperäisessä avaruudessa” eli ka-os. Viisaus (suuri näkymätön Jumala) – jota on kutsuttu *Genesisin* 1. luvussa ”Jumalan hengeksi” – oleskeli vanhemmilla babylonialaisilla samoin kuin akkadilaisilla *avaruuden meressä*. Berossoksen kuvaamina aikoina tämä meri sai *maan* vesien näkyvän *muodon* – kiteytyi suuren äidin, Ean ja kaikkien jumalien äidin, asuinpaikaksi ja tuli vielä myöhemmin suureksi Tiamat-lohikäärmeeksi, merikäärmeeksi. Sen viimeinen kehitysvaihe oli Belin suuri taistelu lohikäärmeen – Paholaisen – kanssa!

Mistä johtuu kristillinen aate, että Jumala kirosi Paholaisen? Juutalaisten Jumala, kuka hän sitten olikin, kieltää Saatanan kiroamisen. Filon Juutalainen ja Josefus vakuuttavat molemmat, että Laki (*Pentateukki* ja *Talmud*) kieltää poikkeuksetta vastustajan samoin kuin pakanoiden jumalten kiroamisen. ”Älä herjaa jumalia”, sanoo Mooseksen jumala,¹ sillä Jumala ”on jakanut [ne] kaikille kansoille”,² ja niitä jotka puhuvat [e478] paha ”arvokkaista” (jumalista) kutsuu Juudas ”likaisiksi uneksijoiksi”. ”Ei edes arkkienkeli Mikael... rojhennut herjata eikä tuomita paholaista, vaan sanoi: ’Nuhdelkoon Herra sinua’.”³ Tämä sama on toistettu *Talmudissa*. ”Saatana ilmestyi eräänä päivänä miehelle, joka päivittäin kirosi hänet, ja sanoi hänelle: Miksi teet tämän? Muista, ettei *itse Jumalakaan* minua kiroa, vaan sanoo pelkästään: ’Herra rankaisee sinua, Saatana!’”⁴

Tuo kohta *Talmudin* opetuksista osoittaa selvästi kaksi asiaa: a) että pyhää Mikaelia kutsutaan siinä ”Jumalaksi” ja jotakuta toista ”Herraksi”; ja b) että Saatana on *Jumala*, jota jopa ”Herra” pelkää. *Zoharin* ja muiden kabbalististen teosten mukaan Saatana on vain abstraktisen pahan personoituma ja sellaisena karmallisen lain ja KARMAN ase. Ihmisen inhimillisestä luonnosta ja itse ihmisestä sanotaan, että ”Saatana on aina lähellä ja sotkuisesti kietoutunut ihmiseen.” Kyse on vain siitä voimasta, joka on piilevä tai aktiivinen meissä.

On tunnettu tosiasia – ainakin oppineille symbolien tutkijoille – että jokaisessa muinaisuuden suuressa uskonnossa Logos Demiurgos (toinen logos) eli järjen (Mahatin) ensimmäinen emanaatio edusti niin sanoaksemme yksilöllisyyden ja persoonallisuuden vuorovaikutusta jatkuvassa kehitysuunnitelmassa. Kosmogonian, teogonian ja antropogonian mystisessä symboliikassa esitetään logos kaksoisosassaan luomisen ja olemassaolon draamassa, ts. puhtaasti inhimillisenä persoonallisuutena ja jumalallisena

¹ 2. Moos. 22:28, v:n 1611 engl. raamatunkäännös.

² 5. Moos. 4:19.

³ Juudaksen kirje, 8, 9.

⁴ Tutkielma *Qe'dusheen*, s. 81. Vrt. I. Myer, *Qabbalah*, s. 94 ja kirjan *Zohar*-lainaus. Vrt. myös *Hunnuton Isis*, teologia osa 2, s. 92 eteenp.

persoonattomuutena niin kutsutuissa avatâroissa eli jumalallisissa ruumiilistumissa sekä universaalina henkenä, jota gnostikot kutsuvat Khristokseksi ja mazdalainen filosofia Ahuramazdan Fravashiksi (eli *Feroueriksi*¹). Teogonian alemmilla asteilla oli alempien hierarkioiden taivaallisilla olennoilla kullakin oma *fravashinsa* eli taivaallinen ”kaksoisolentonsa”. Tämä on jälleen sama, mutta vielä mystisempi vakuutus kabbalistisesta aksiomista ”*Deus est Daemon inversus*”. Sana ”daemon” vastaa Sokrateen ja koko antiikin ajan sille antaman merkityksen mukaan suojelushenkeä, ”enkeliä”, eikä saatanallista oliota kuten teologiassa. Roomalaiskatolinen kirkko osoittaa sille ominaista johdonmukaisuuttaan hyväksymällä Kristuksen *ferouerina* pyhän Mikaelin, joka oli ”hänen suojelusenkelinsä”, kuten pyhä Tuomas *tunnusti*,² mutta kutsuu silti Mikaelin esikuvia ja synonyymejä, kuten esim. Merkuriusta, *paholaisiksi*.

[e479] Kirkko hyväksyy ehdottomasti opin, että Kristuksella on *ferouerinsa*, kuten kellä tahansa jumalalla tai kuolevaisella on. De Mirville kirjoittaa:

Tässä meillä on kaksi vanhan testamentin sankaria, *Verbum* [?] eli *toinen* Jehovah ja hänen *Kasvonsa* [”Läsnäolo”, niin kuin protestantit sen kääntävät], jotka molemmat ovat vain yksi ja samalla kaksi, mysteerii, joka tuntui meistä ratkaisemattomalta, ennen kuin olimme tutkineet oppia mazdalaisista *ferouereista* ja oppineet, että *ferouer* oli henkinen voima, samalla kertaa sielun *kuva*, *kasvot* ja *vartija*, ja sielu lopulta yhtyy *feroueriin*.³

Tämä on lähellä oikeaa.

Kabbalistit väittävät muiden mielettömyyksien ohella, että sana *metatron* jaettuna sanoihin μετά θρόνον tarkoittaa *lähellä valtaistuinta*. Se tarkoittaa aivan päinvastaista, sillä *meta* tarkoittaa takana eikä lähellä. Tällä seikalla on hyvin tärkeä merkitys todistelussamme. Pyhä Mikael, *quis ut Deus*, on siten niin sanottu näkymättömän maailman tulkitsija näkyvässä ja objektiivisessä maailmassa.

He väittävät lisäksi roomalaiskatolisen kirkon ohella, että raamatullisessa ja kristillisessä teologiassa ei ole ”kolminaisuuden jälkeen korkeampaa taivaallista persoonallisuutta kuin arkkienkeli eli serafim, *Mikael*”. Heidän mukaansa lohikäärmeen voittaja on ”pyhän sotajoukon arkkisatraappi, pla-

¹ Ferouer on de Mirvillen käyttämä ranskalainen muoto. – Suom. toim.

² Kaniikki Giovanni Marangoni lausuu teoksessaan *Grandezze dell'arcangelo S. Michele* jne.: ”Oi suurin tähdistä jotka seuraavat aurinkoa, joka on Kristus!... Oi jumaluuden elävä kuva! Oi vanhan testamentin suuri ihmeidentekijä! Oi Kristuksen ja hänen kirkkonsa näkymätön sijainen!...” Tätä teosta pidetään suuressa arvossa latinalaisessa kirkossa.

³ De Mirville, *Des Esprits* jne., vol. V, s. 516.

neettojen vartija, tähtien kuningas, Saatanan tappaja ja voimakkain hallitsija”. Näiden herrojen mystisessä astronomiassa hän on ”Ahrimanin voittaja, joka kaadettuaan vallananastajan tähtivaltaistuimen kylpee vuorostaan auringon loisteessa”; sekä ”Kristus-Auringon puolustaja, joka tulee niin lähelle Mestariaan, että näyttää tulevan yhdeksi hänen kanssaan... Johtuen tästä yhtymästä SANAAAN (*verbum*) protestantit ja heidän mukanaan kalvinistit lakkasivat kokonaan näkemästä kaksinaisuuden eivätkä nähneet Mikaelia vaan ainoastaan hänen Mestarinsa”.¹ Roomalaiskatolilaiset ja varsinkin heidän kabbalistinsa tietävät paremmin, ja niinpä he selittävät maailmalle tätä kaksinaisuutta, joka antaa heille tilaisuuden kirkastaa kirkon valitut ja torjua ja kirotta kaikki ne jumalat, jotka voivat olla heidän oppiensä tiellä.

Samat nimet ja nimitykset annetaan siis vuorostaan Jumalalle ja arkienkeliille. Molempia kutsutaan *Metatroniksi*, ”kummallakin on Jehovan nimi, jota käytetään puhuttaessa *toisesta toisessa*” (*sic*), sillä *Zoharin* mukaan sana merkitsee sekä ”Mestaria että hänen sanansaattajaansa”. Molemmat ovat *kasvojen enkeleitä*, koska, kuten meille on sanottu, jos toisaalta ”Sanaa” kutsutaan ”kasvoiksi [eli Läsnaoloksi] ja Jumalan substanssin kuvaksi” ja toisaalta ”Jesaja (?) [e480] puhuessaan israelilaisten *pelastajasta* sanoo heille”, että ”hänen läsnäolonsa enkeli pelasti heidät ahdingosta” – ”niin hän tuli heidän pelastajakseen”.² Muualla häntä (Mikaelia) kutsutaan aivan selvästi ”Herran *kasvojen* ruhtinaaksi, Herran *kirkkaudeksi*”. Molemmat (Jehovah ja Mikael) ovat ”Israelin *johtajia*³... Herran *sotajoukkojen* päälliköitä, sielujen *päätuomareita* ja jopa serafeita”.⁴

Edellä oleva perustuu roomalaiskatolilaisten kirjoittamiin teoksiin, joten sen täytyy olla puhdasoppista. Joitakin ilmaisuja on käännetty osoittamaan, mitä ovelat teologit ja kasuistit tarkoittavat sanalla *ferouer*,⁵ jonka jotkut ranskalaiset kirjoittajat lainasivat *Zend-Avestasta*, kuten sanottu, ja jota roomalaiskatolisuudessa käytetään merkityksessä, josta Zoroaster on tuskin uneksintukaan. *Vendîdâdin* fargardissa XIX, säe 14, sanotaan:

Huuda, oi Zarathustra, minun fravashiani, joka on Ahuramazda, suurin, paras, puhtain kaikista olennoista, luotettavin, järkevin... ja jonka sielu on pyhä Sana [Mathra Spenta].⁶

Ranskalaiset orientalistit kääntävät *fravashin* sanalla *ferouer*.

Mikä siis on *ferouer* eli fravashi? Joissakin mazdalaisissa teoksissa vii-

¹ *Sama*, s. 514.

² *Jesaja*, 63:8–9.

³ Metator ja ἡγεμῶν [hegemon].

⁴ De Mirville, *main. teos*, vol. V, s. 514–515.

⁵ *Vendîdâdissa* sitä kutsutaan nimellä fravashi. Se on yksilöllisyyden kuolematon osa, se mikä elää *ihmisen* kuoleman jälkeen – korkeampi ego, sanovat okkultistit, eli jumalallinen kaksoiskappale.

⁶ J. Darmesteterin käänn., *Sacred Books of the East*, vol. IV (1895), s. 213.

tataan selvästi, että fravashi on *sisäinen* kuolematon ihminen (eli se ego, joka jälleensynty); että se oli olemassa ennen fyysistä ruumista ja jää jäljelle kaikkien vastaisuudessa ottamiensa ruumiiden jälkeen.

Ei ainoastaan ihminen saanut fravashia, vaan myös jumalat ja taivas, tuli, vedet ja kasvit.¹

Tämä osoittaa mahdollisimman selvästi, että *ferouer* on joko jumalan, eläimen, kasvin tai jopa elementin ”henkinen vastine”, ts. jalompi ja *puhtaampi* osa karkeammasta luomuksesta, ruumiin sielu, mikä ruumis sitten onkin. Sen vuoksi Ahuramazda kehottaa Zarathustraa kutsumaan avuksi hänen *fravashiaan* eikä itseään (Ahuramazdaa), toisin sanoen, jumaluuden persoonatonta ja *todellista* olemusta, joka on *yhtä Zoroasterin oman ätmanin* (eli Khristoksen) kanssa, eikä väärää ja persoonallista ilmennystä. Tämä on aivan selvä.

Roomalaiskatolilaiset tarroutuivat nyt tähän jumalalliseen ja eteeriseen prototyyppiin tehdäkseen eron jumalansa ja enkeliensä sekä jumaluuden ja sen aspektien eli vanhojen uskontojen jumalien välillä. Kutsuessaan Merkuriusta, Venusta ja Jupiteria (joko jumalina tai planeettoina) PAHOLAISIKSI he tekivät samasta Merkuriuksesta oman Kristuksensa *ferouerin*. Tämä on kieltämätön tosiasia. Vossius² [e481] osoittaa, että Mikael on *pakanoiden* Merkurius, ja Maury ja muut ranskalaiset kirjailijat tukevat häntä ja lisäävät, että ”suurten teologioiden mukaan Merkurius ja aurinko ovat yhtä” (?), eikä tämä ole ihme, he ajattelevat, koska ”Merkurius on niin lähellä viisautta ja *verbumia* [aurinkoa], on sen pakko yhtyä ja sulautua siihen”.³

Tämä ”pakanallinen” käsitys on ollut vallalla ajanlaskumme ensimmäiseltä vuosisadalta asti, niin kuin näkyy ALKUPERÄISISTÄ *Apostolien teoista* (englantilainen käännös on arvoton). Niin lähellä on Mikael kreikkalaisten ja muiden kansojen Merkuriusta, että kun Lystran asukkaat pitivät Paavalia ja Barnabasta Merkuriuksena ja Jupiterina – ”jumalat ovat ihmishahmossa tulleet alas meidän luoksemme”⁴ –, jae 12 lisää: ”Ja he sanoivat Barnabasta ta Jupiteriksi [Zeukseksi] ja Paavalia Merkuriukseksi [Hermekseksi], koska hän oli SANAN (*verbumin*) saattaja”,⁵ eikä ”pääpuhuja”, niin kuin on virheellisesti käännetty hyväksytyyn ja vielä toistettu tarkastettuun englantilaiseen raamattuun. Mikael on näyssä enkeli, Jumalan poika, ”joka oli niin kuin ihmisen poika”.⁶ Se on gnostikkojen Hermes-Khristos, egyptiläisten Anubis-Sirius, *Ammontissa* Osiriksen neuvonantaja, ofiittien Mikael *leon-*

¹ J. Darmesteter, *Ormazd et Ahriman*, Paris 1877, § 112, 113. Lainannut *Vendîdâdin* johdantoonsa, s. lxxiv, alaviite.

² *De origine ac progressu idololatriae* (1668), k. II, s. 373.

³ De Mirville, *main. teos*, vol. IV, s. 162.

⁴ *Apost.* 14:11.

⁵ *Sama*, 14:12.

⁶ *Dan.* 3:25

toid, ὄφιδμορφος [Ofiomorfos], jolla on joissakin gnostilaisissa koruissa leijonan pää, kuten hänen isällään Jaldabaothilla.¹

Kaiken tämän roomalaiskatolinen kirkko myöntää vaiteten, ja monet sen kirjailijat tunnustavat julkisesti. Kykenemättä kieltämään, että heidän kirkkonsa on ”lainannut” räikeästi edeltäjiltään ja ”ryöstänyt” heidän symbolinsa, kuten juutalaiset olivat ”ryöstäneet” egyptiläisiltä näiden hopea- ja kultakorut, he selittävät asian aivan kylmästi ja rauhallisesti. Niinpä kirjailijoille, jotka ovat tähän asti olleet liian *arkoja* huomatakseen kuinka kristityt dogmit toistavat vanhoja pakanallisia ajatuksia, ”ihmisen harjoittamaa *legendaarista plagiointia*”, vakuutetaan juhlallisesti, että tämä lähes täydellinen yhdennäköisyys ei ole selitettävissä niin yksinkertaisesti, vaan siihen on aivan toinen syy: ”yliluonnollisesta lähtenyt esihistoriallinen plagiointi”.

Jos lukija tahtoo tietää, kuinka tämä on tapahtunut, hänen on turvaututtava de Mirvillen saman teoksen viidenteen osaan. Huomattakoon, että tämä kirjailija oli roomalaiskatolisen kirkon *virallinen ja tunnustettu puolustaja*, ja hänen apunaan oli kaikkien jesuiittojen oppineisuus. Sivulla 518 hän kirjoittaa:

Olemme esittäneet useita pakanoiden puolijumalia ja myös hyvin historiallisia sankareita, jotka olivat ennakolta määrätty syntymästään asti *matkimaan ja samalla häpäisemään* sen sankarin syntymän, *joka oli ehdottomasti Jumala* ja jonka edessä koko maan oli kumarruttava. Tutkimustemme mukaan he syntyivät niin kuin *hän* syntyi, saastattomasta äidistä. Olemme huomanneet heidän kuristavan käärmeitä kehdoissa, taistelevan demoneja vastaan, suorittavan ihmetöitä, kuolevan marttyreina, laskeutuvan manalaan ja nousevan jälleen kuolleista. Ja olemme katkerasti valittaneet, että arkojen ja ujojen kristittyjen pitää selittää kaikkien näiden yhtäläisyyksien perustuvan [e482] myytin ja symbolin yhteensattumaan. He unohtavat ilmeisesti nämä Vapahtajan sanat: ”KAIKKI, JOTKA OVAT TULLEET ENNEN MINUA, OVAT VARKAITA JA RYÖVÄREITÄ”, jotka sanat selittävät kaiken ilman mieletöntä kieltämistä ja joihin olen lisännyt seuraavan huomautuksen: ”Evankeliumi on korkea näytelmä, jota lurjukset ovat *näytelleet ja ivailleet ennen sille määrättyä aikaa*.”²

”Lurjukset” (*les droles*) ovat tietysti *demoneja*, joiden johtaja on Saatan. Tämä on siis helpoin ja korkein ja yksinkertaisin keino suoritua vaikeudesta! Kunnianarvoisa tri Lundy, protestanttinen de Mirville, seurasi tuota osuvaa ajatusta teoksessaan *Monumental Christianity* ja samoin teki müncheniläinen tri Sepp, joka teoksissaan yritti todistaa Jeesuksen jumaluuden ja kaikkien muiden vapahtajien saatanallisen alkuperän. Sitä suurempi oli vahinko, kun järjestelmällinen ja yhteinen plagiointi, joka jatkui

¹ Ks. Kingin kuvia, *Gnostics and their Remains*.

² De Mirville, *main. teos*, vol. V, s. 518.

seitsemänsataa vuotta mitä suurimmassa mittakaavassa, tuli selitetyksi toisella plagioinnilla, tällä kertaa neljännessä evankeliumissa. Sillä siitä otettu lause ”Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua jne.”¹ on sanatarkka toisto *Henokin kirjan*, LXXXIX, sanoista. Johdannossaan arkkipiispa Laurencen käännökseen, joka on tehty Oxfordin yliopiston kirjaston etiopialaisesta käsikirjoituksesta, julkaisija, *Evolution of Christianity* tekijä, huomauttaa:

Henokin kirjan oikoluvun yhteydessä...vertauksen lampaasta, jonka hyvä paimen pelastaa palkkاپimenten ja saaliinhimoisten susien kynsistä, on neljäs evankelista ilmeisesti lainannut Henokilta, LXXXIX, jossa tekijä kuvaa, miten paimenet tappavat...lampaan ennen Herransa tuloa, ja siten paljastaa tuon tähän asti niin salaperäisen, *Johanneksen evankeliumin* vertauksessa olevan kohdan todellisen merkityksen – ”Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja ryöväreitä” –, jossa me nyt huomaamme selvän viittauksen Henokin allegorisiin paimeniin.²

Nyt on liian myöhäistä väittää, että Henok on lainannut uudesta testamentista eikä päinvastoin. *Juudas* (14–15) lainaa sanatarkasti Henokilta pitkän kohdan siitä, kuinka Herra tulee 10 000 pyhimyksen kanssa, ja mainitsemalla erityisesti tuon profeetan *tunnustaa* lähteen.

Päätettäessä profeetan ja apostolin välisten rinnakkaisuuksien esittelyn olemme tehneet kiistattomaksi sen, että *jumalalliseksi ilmoitukseksi tunnustetun epistolan tekijä pitää Henokin kirjaa ennen vedenpaisumusta eläneen patriarkan inspiroimana tuotteena...* Kielen ja ajatusten runsas yhtäpitävyys Henokin kirjassa ja UT:n kirjoituksissa...osoittaa selvästi, että tuon seemiläisen miltonin teos on ollut tyhjentymättömänä lähteenä, josta evankelistat ja apostolit, tai ne jotka kirjoittivat heidän nimissään, lainasivat käsityksensä ylösnousemuksesta, tuomiosta, kuolemattomuudesta, kadotuksesta ja oikeudenmukaisuuden kaikkinaisesta vallasta Ihmisen Pojan ikuisessa valtakunnassa. Tämä *evankelinen plagiointi* saavuttaa huippunsa *Johanneksen Ilmestyksessä*, joka soveltaa Henokin näkyjä [e483] kristinuskoon muutoksin, joissa jäämme kaipaamaan tuon apokalyptisen ennustuksen suuren Mestarin korkeaa yksinkertaisuutta, joka profetoi ennen vedenpaisumusta eläneen patriarkan nimissä.³

”Ennen vedenpaisumusta” todella, mutta jos tekstin sanontatapa on peräisin ajanjaksolta vain muutamia satoja tai jopa tuhansia vuosia ennen historiallista aikaa, niin se ei ole enää alkuperäinen *ennustus* tulevista tapahtumista, vaan vuorostaan kopio jostakin esihistoriallisen uskonnon py-

¹ *Joh.* 10:8.

² *The Book of Enoch the Prophet*, johdanto, s. xlviii.

³ *Main. teos*, s. xxxiv, xxxv.

hästä kirjoituksesta.

Krita-aikakaudella Vishnu ilmoittaa Kapilan ja muiden (inspiroitujen viisaiden) muodossa... maailmalle todellisen viisauden [kuten Henok teki]. Treta-aikakaudella hän universaalina hallitsijana [Chakravartina eli Henokin ”iankaikkisena kuninkaana”]¹ kukistaa pahan ja suojelee kolmea maailmaa [eli rotua]. Dvâpara-aikakaudella hän Veda-Vyâsan persoonassa jakaa Vedan neljään osaan ja erottaa sen satoihin (*Satas*) haaroihin.²

Juuri niin, vanhimpien arjalaisten *Veda* ennen kuin se kirjoitettiin levisi kaikkien lemuroatlantilaisten kansojen keskuuteen ja kylvi nykyisin olemassa olevien vanhojen uskontojen ensimmäiset siemenet. Kuolemattoman viisaudenpuun haarat ovat levitelleet kuolleet lehtensä jopa juutalais-kristinuskoon. Ja kali-yugan, meidän nykyisen aikakautemme lopulla Vishnu eli ”iankaikkinen kuningas” tulee esiintymään Kalkina ja palauttamaan oikeudenmukaisuuden maan päälle. Niiden mielet, jotka elävät tuolloin, herätetään ja ne tulevat kristallinkirkkaiksi. ”Ihmiset, jotka siten muuttuvat tuon ihmeellisen ajan voimasta [kuudes rotu], *tulevat olemaan* muiden ihmisten olentojen *siemeninä* ja synnyttämään rodun, joka tulee seuraamaan puhtaan Krita-aikakauden lakeja”; ts. se tulee olemaan seitsemäs rotu, ”Buddhojen”, ”Jumalan Poikien” rotu, syntynyt *saastattomista* vanhemmis-ta.

B.

VALON JUMALAT KUMPUAVAT PIMEYDEN JUMALISTA

Näin on varsin hyvin perusteltu, että Kristus, Logos eli Jumala avaruudessa ja Vapahtaja maan päällä, on vain kaikua vedenpaisumusta varhemmasta ja surkeasti väärinymmärretyistä viisaudesta. Sen historia alkaa siitä, kun ”jumalat” laskeutuivat maan päälle ja ruumiillistuivat ihmiskuntaan, ja tämä on LANKEEMUS. Olipa sitten kyse Brahmâsta, jonka Bhagavat paiskasi allegoriassa maan päälle, tai Zeuksesta [Jupiterista], jolle Kronos teki samoin, kaikki ne ovat ihmisrotujen symboleja. Tälle tiheän aineen planeetalle laskeutumisen jälkeen, jouduttuaan kosketuksiin sen kanssa, eivät edes korkeimman enkelin lumivalkoiset siivet voi säilyä tahrattomana eikä *avatâra* (eli inkarnaatio) olla täydellinen, koska jokainen sellainen *avatâra* on [e484] Jumalan lankeemus synnyttämiseen. Ei missään ole metafysi-

---

¹ Uriel sanoo *Henokin kirjassa*: ”jumalaiset siunaavat täällä kunnian Herraa, *iankaikkisuuden Kuningasta*.” *Etiopialainen Eenokin kirja*, XXVII:3.

² *Vishnupurâna*, k. III, ii.

nen totuus selvempi esoteerisesti selitettynä tai kätkeytympi niiden tavalliselta käsityskyvyltä, jotka voivat ainoastaan alentaa tuon korkean aatteen sen sijaan että arvostaisivat sen ylevyyttä, kuin se on *Upanishadeissa*, kaikkien *Vedojen* esoteerisissa selitysteoksissa. *Rigveda* on Guigniautin mukaan ”ihmiskunnan ajatuksen suurten valtateiden ylevin tuote”. *Vedat* ovat ja tulevat aina olemaan vedântan ja *Upanishadien* esoterismissa ”ikuisen viisauden kuvastin”.

Enemmän kuin tuhatkuusisataa vuotta ovat vanhojen jumalien kasvoille pakotetut uudet naamiot kätkeneet nuo kasvot yleiseltä uteliaisuudelta, mutta naamiot ovat lopulta osoittautuneet huonosti sopiviksi. Kuitenkin metaforinen LANKEEMUS ja yhtä metaforinen sovitus ja ristiinnaulitseminen ovat johtaneet läntiset kansat teille, joissa ne ovat kahlanneet polvia myöten veressä. Ja vielä pahempaa, ne ovat johtaneet nuo kansat uskomaan dogmiin pahasta hengestä, joka on erillään kaiken hyvän hengestä ja joka elää aineessa ja ennen kaikkea ihmisessä. Lopulta siitä syntyi Jumalaa herjaava oppi helvetistä ja ikuisesta kadotuksesta. Se on levittänyt paksun kalvon ihmisen korkeamman intuition ja jumalallisten totuuksien välille, ja kaikkein turmiollisimpana seurauksena se on jättänyt ihmiset tietämättömiksi siitä tosiasiaista, että maailmankaikkeudessa ei ole mitään paholaisia eikä pimeitä demoneja ennen ihmisen omaa ilmestymistä tälle maapallolle ja luultavasti muille palloille. Tästä syystä ihmiset on saatu omaksumaan ajatus perisynnistä epävarmana lohdutuksena maailman suruihin.

Filosofia luonnonlaista, joka istuttaa ihmiseen samoin kuin jokaiseen eläimeen intohimoisen, myötäsyntyisen ja vaistomaisen halun vapautteen ja itsenäisyyteen, kuuluu psykologiaan eikä sitä voida käsitellä tässä. Todistaa tuo tunne korkeammassa älyllisissä olennoissa, analysoida ja antaa sille luonnollinen syy – se pakottaisi myös loputtomaan filosofiseen selitykseen, johon tässä ei ole tilaa. Ehkä parhaan yleiskuvan tuosta tunteesta löytää Miltonin *Kadotetun paratiisin* kolmesta säkeestä. ”Langennut” lausuu:

Siis täällä hallitkaamme; mulle valta
on himoittava Helvetissäkin.
Pää Hornan ennemmin kuin orja Taivaan.¹

Parempi olla ihminen, maisen saavutuksen kruunu ja oman *opus operatuminsa*² kuningas, kuin kadota tahdottomien hengellisten sotajoukkojen laumaan taivaassa.

Olemme sanoneet muualla, että oppi ensimmäisestä *lankeemuksesta* perustui *Ilmestyskirjan* muutamiin jakeisiin,³ jotka eräät oppineet ovat nyt todistaneet plagioiduiksi Henokilta. Nuo jakeet ovat antaneet aiheen loputtomiin teorioihin ja arveluihin, jotka ovat vähitellen saaneet dogmin ja in-

¹ Milton, *Kadotettu paratiisi*, I kirja, säkeet 261–263.

² Suoritettu työ. – Suom. toim.

³ Kohta 12:3–9.

noitetun tradition merkityksen. Jokainen tahtoi selittää kohdan seitsenpäisestä lohikäärmeestä kymmenine sarvineen ja seitsemine kruunuineen, jonka pyrstö [e485] ”vei mukanaan kolmannen osan taivaan tähdistä ja heitti ne maan päälle” ja jonka paikka samoin kuin sen enkelien ”ei enää ollut taivaassa”. Mitä nuo lohikäärmeen (syklin) seitsemän päätä ja sen viisi pahaa kuningasta tarkoittavat, sitä selitetään tämän osan III kirjan liitteessä.

Kristilliset aivot Newtonista Bossuetiin ovat lakkaamatta pohdiskelleet näitä hämäreitä jakeita. ”...Tähti joka lankeaa on harhaoppisuuden isä Theodosius”, selittää Bossuet. ”Savupilvet ovat montanistien harhaoppeja... Kolmas osa tähdistä on marttyyreja ja varsinkin jumaluusopin tohtoreita...”

Bossuetin olisi kuitenkin pitänyt tietää, etteivät *Ilmestyskirjan* kuvaukset olleet alkuperäisiä, vaan ne voidaan, kuten on todistettu, löytää muista, pakanallisista traditioista. *Vedojen* aikoina ei ollut skolastikkoja eikä montanisteja eikä myöskään myöhemmin Kiinassa. Mutta kristillinen *teologia* oli *turvattava ja pelastettava*.

Tämä on vain luonnollista. Mutta miksi totuus oli uhrattava kristillisten teologiengentuotteiden suojelemiseksi häviöltä?

Apostoli Paavalin *princeps potestatis aeris hujus*, ”ilmavaltojen hallitsija”¹ ei ole paholainen, vaan tarkoittaa astraalivalon vaikutuksia, kuten Éliphas Lévi aivan oikein selittää. Paholainen ei ole ”tämän aikakauden Jumala”, kuten hän sanoo, vaan jokaisen ajan ja aikakauden jumaluus siitä asti, kun ihminen ilmestyi maan päälle ja kun aineen oli lukemattomissa muodoissaan ja tiloissaan taisteltava ohimenevän olemassaolonsa puolesta muita hajottavia voimia vastaan.

”Lohikäärme” kuvaa yksinkertaisesti kiertokulkua ja ”manvantarisen ikuisuuden poikia”, jotka olivat laskeutuneet maan päälle sen muodostumiskauden tiettyssä vaiheessa. ”Savupilvet” ovat geologisia ilmiöitä. ”Kolmasosa taivaan tähdistä”, jotka heitettiin maan päälle, tarkoittaa jumalallisia monadeja (tähtien henkiä astrologiassa), jotka kiertävät meidän maapalloamme, ts. *inhimillisiä* egoja, joiden on määrä kokea ruumiillistumien koko sarja. Lause *qui circumambulat terram*² tarkoittaa kuitenkin teologian mukaan jälleen PAHOLAISTA, kun pahuuden myyttisen isän sanotaan ”putoavan kuin salama”. Tämän tulkinnan vahingoksi ”Ihmisen Pojan” eli Kristuksen odotetaan Jeesuksen omien sanojen mukaan laskeutuvan maan päälle samalla tavoin, ”niin kuin salama leimahtaa idässä”³, aivan samassa muodossa ja saman symbolin merkeissä kuin Saatana, jonka nähdään ”sinkoutuvan taivaasta kuin salama”.⁴ Kaikkien näiden luonteeltaan ilmeisen itämaisten metaforien ja puheenparsien on oltava peräisin Idästä. Kaikissa muinaisissa kosmogonioissa *valo* tulee *pimeydestä*. Egyptissä ja myös

¹ Ef. 2:2.

² [Joka kiertää ympäri maan.] 1. Piet. 5:8.

³ Matt. 24:27.

⁴ Luuk. 10:18.

muualla *pimeys* oli [e486] ”kaiken alku”. Tästä syystä Poimandres, ”jumalallinen ajatus”, tulee esiin kuin *valo* PIMEYDESTÄ. *Behemot*¹ on pimeyden prinssi eli *Saatana* roomalaiskatolisessa teologiassa, ja kuitenkin Job sanoo siitä, että ”Se on tärkein [prinssi] Jumalan teistä” – *principium viarum Domini Behemoth!*²

Johdonmukaisuus ei näytä olevan lempihyve missään osassa niin kutsuttua jumalallista ilmestystä – ei ainakaan teologien tulkinnoissa.

Egyptiläiset ja kaldealaiset sijoittavat *jumalallisten dynastioidensa* synnyn siihen aikauteen, jolloin luomistilassa oleva maa oli viimeisissä synnytystuskissaan synnyttäen esihistorialliset, nyttemmin hävinneet vuorijononsa sekä merensä ja mantereensa. Maan pintaa peitti ”syvä pimeys ja tuossa [toisasteisessa] kaaoksessa oli alku kaikelle, mikä myöhemmin kehittyi maan päällä. Geologimme ovat nyt todenneet, että varhaisina geologisina kausina, useita satoja miljoonia vuosia sitten on ollut tuollainen maan suurpalo.³ Mitä itse perimätietoon tulee, jokaisella maalla ja kansalla on ollut siitä oma kansallinen versionsa.

Ei ainoastaan Egyptillä, Kreikalla, Skandinaviolla tai Meksikolla vaan myös Kiinalla oli Tyfoninsa, Pythoninsa, Lokinsa ja ”lankeavat” demoninsa. Taivaallisilla olennoilla on kokonainen kirjallisuus tästä aiheesta. Kerrotaan, että kun eräs ylpeä henki nousi kapinaan *Titä* vastaan sanoen itse olevansa *Ti*, niin seitsemän taivaallisten henkien joukkoa karkotettiin maan päälle. Tämä ”sai aikaan muutoksen koko luonnossa itse taivaan alistuessa ja yhtyessä maahan”.

I-Chingissa sanotaan: ”Lentävä lohikäärme, mahtava ja kapinallinen, kärsii nyt ja hänen ylpeytensä saa rangaistuksen. Hän luuli hallitsevansa taivaassa, mutta hän hallitseekin vain maan päällä.”

Ja *Ch'un ch'in* sanoo allegorisesti: ”Eräänä yönä tähdet lakkasivat loistamasta pimeydessä ja hylkäsivät sen pudoten kuin sade maan päälle, *missä ne ovat nyt salattuina*.” Nämä tähdet ovat monadeja.

Kiinalaisilla kosmogonioilla on ”Liekin Herransa” ja ”Taivaallinen Neitsyensä”, jolla on pienet ”henget apulaisinaan ja palvelijoinaan, ja suuret henget taistelemassa muiden jumalien vihollisia vastaan”. Mutta tämä kaikki ei todista, että mainitut allegoriat ovat *ennakkoavistuksia* eli *profetallisia* kirjoituksia, jotka kaikki viittaavat kristilliseen teologiaan.

Zoharissa on paras todistus, joka voidaan esittää kristillisille teologeille

¹ Protestanttinen raamattu määrittelee Behemotin *tietämättömyyttään* näin: ”Elefantti, niin kuin jotkut luulevat”; katsokaa reunahuomautusta (*Job*, 40:15) engl. raamatunkäännöksessä. [v. 1992 suomalaisen raamatun alaviitteessä: virtahepo.]

² *Job* 40:19. [v. 1992 suomennoksessa: ”Se on Jumalan luomisteoista uljain.”]

³ Niin kauan kuin astronomian tiede on ollut tunnettu, astronomia ei ole kuitenkaan tiennyt mitään tähdistä, jotka ovat kyllä *hävinneet* näkyvistä, mutta eivät koskaan olemassaolosta. Ajoittaiset tähdet ovat ainoastaan *muuttuvia*, ja uskotaan, että jopa Keplerin ja Tyko Brahen *uudet* tähdet voivat vielä tulla näkyviin.

osoituksena siitä, [e487] että raamatun – kummankin testamentin – esoteerinen merkitys tukee samaa ajatusta kuin meidän ikivanhat opetuksemme, nimittäin, että ”enkeliä lankeemus” tarkoittaa yksinkertaisesti niiden enkelien ruumiillistumista, ”jotka olivat läpäisseet seitsemän piiriä”. Shimon ben Johain kabbala on tuon allegorisen kertomuksen sielu ja ydin, niin kuin myöhempi kristillinen kabbala on ”hämärään verhottu” Mooseksen *Pentateukki*. Ja siinä (Agrippa-käsikirjoituksessa) sanotaan:

Kabbalan viisautta perustuu tietoon tasapainoilusta ja harmoniasta.

Voimat, jotka ilmenevät ilman että ne on saatettu ensin tasapainoon, häviävät avaruuteen [”saatettu tasapainoon” merkitsee erilaistunutta].

Siten hävisivät muinaisen maailman ensimmäiset kuninkaat [jumalalliset dynastiat], *itsesyntyiset* jättiläisruhtinaat. Ne kaatuivat kuin juurettomat puut eikä niitä enää nähty: sillä *ne olivat varjon varjo* [nimitään varjomaisten pitrien *chhâyâ*].¹

Mutta ne, jotka tulivat niiden jälkeen ja jotka syöksyivät alas kuin putoavat tähdet, tulivat kätkeytyiksi varjoihin – ovat säilyneet tähän päivään asti [dhyânit, jotka ruumiillistuen noihin ”tyhjiin varjoihin” aloittivat ihmiskunnan aikakauden].

Vanhojen kosmogonioiden jokainen lause ilmaisee niille, jotka osaavat lukea rivien välistä, ajatusten samuuden, vaikkakin erilaisissa verhoissa.

Esoteerisen filosofian ensimmäinen oppi on, että tuntematon syy ei pane liikkeelle kehitystä, joko tietoisesti tai tiedostamatta, vaan ainoastaan ajoittain ilmaisee *itsestään eri puolilla rajallisten* mielten käsitettäväksi. Kollektiivinen järki – universaali – muodostuen lukemattomista ja erilaisista luovien voimien joukoista, niin rajaton kuin se lieneekin ilmenneessä ajassa, on yhä rajallinen verrattuna syntymättömään ja katoamattomaan avaruuteen sen korkeimmassa varsinaisessa olemuspuolessa. Rajallinen ei voi olla täydellinen. Sen vuoksi noissa joukoissa on olemassa alempia olentoja, mutta ei koskaan mitään *paholaisia* tai ”tottelemattomia enkeleitä” siitä yksinkertaisesta syystä, että niitä kaikkia ohjaa Laki. *Asurat* (tai millä muillakin nimillä niitä kutsuttaneenkin), jotka ruumiillistuivat, noudattivat siinä lakia, joka on yhtä leppymätön kuin mikä muu tahansa. Ne olivat ilmestyneet ennen pitrejä, ja kun aika (avaruudessa) etenee sykleissä, niiden vuoro oli tullut – tästä johtuvat lukuisat allegoriat.² Bramiinit antoivat ensin nimen *asura* erotukseksi niille, jotka vastustivat heidän naamiaisilveilyjään ja uhrejaan, kuten suurelle *asuralle* nimeltään ”Asurendra”. Noista ajoista on luultavasti etsittävä alkuperäiselle demonista vastustajana ja vihollisena.

Heprealaiset elohimit, joita käännöksissä kutsutaan ”Jumalaksi” ja jotka luovat ”valkeuden”, ovat samoja kuin arjalaiset asurat. Niillä tarkoitetaan [e488] myös ”pimeyden poikia” filosofisena ja loogisena vastakohtana

¹ Tämä tarkoittaa ”Edomin kuninkaita”.

² Vrt. I osan, II kirjan lukua XI, ”Daemon est Deus Inversus”.

ikuiselle ja muuttumattomalle valolle. Vanhimmat zoroasterilaiset eivät uskoneet pahaan tai pimeyteen, joka olisi *yhtä ikuinen* hyvän tai valon kanssa, ja siten he myös selittävät asian. Ahriman on ilmennyt *varjo* AHURAMAZDASTA (*Asuramazdasta*), joka taas on lähtenyt *Zeruana Akernesta*, ”rajattomasta ajasta” [ajan kierroksesta] eli tuntemattomasta syystä. ”Sen loisto”, he sanovat jälkimmäisestä, ”on liian ylhäinen, sen valo liian häikäisevä inhimillisen ymmärryksen eli kuolevaisen silmän käsitettäväksi tai nähtäväksi.” Sen ensimmäinen emanaatio *on ikuinen valo, joka oltuaan aiemmin salattuna PIMEYDESSÄ sai kutsun ilmentää itsensä, ja siten muodostui Ormazd, ”elämän kuningas”*. Hän on ”esikoinen” RAJATTOMASSA AJASSA, mutta oman perikuvansa (aikaisemman henkisen aatteen) tavoin *on elänyt pimeyden helmassa ikuisuudesta asti*. Kuusi amshâspendia (hänen itsensä, kaikkien johtajan, kanssa seitsemän), *alkuperäiset henkiset enkelit ja ihmiset, ovat kollektiivisesti hänen logoksiaan*. Zoroasterilaiset amshâspendit luovat myös maailman kuudessa päivässä eli aikakaudessa ja lepäävät seitsemäntenä. Mutta esoteerisessa filosofiassa tuo *seitsemäs on ensimmäinen* aikakausi eli ”päivä” (*ensimmäinen* luominen arjalaisessa kosmogoniassa). Tämä väliaioni on luomisen *esinäytös* ja rajana luomattoman ikuisen syyn ja aikaansaatuksen rajallisten vaikutusten välillä. Se on *alkavan* toiminnan ja energian tila ikuisen muuttumattoman levon ensimmäisenä aspektina. *Genesisissä*, johon ei ole tuhlattu metafyyisistä energiaa, vaan ainoastaan erinomaista terävyyttä ja nerokkuutta esoteerisen totuuden verhoamiseksi, alkaa ”luominen” ilmennyksen kolmannessa vaiheessa. ”Jumala” eli *elohimit* ovat *Poimandresin* ”seitsemän hallitsijaa”. Ne ovat samoja kuin kaikki muut luojat.

Mutta tuohon *aikakauteen* viittaa myös *Genesisissä* kuvauksen katkonnaisuus ja ”*pimeys*”, joka oli syvyyden kasvoilla.¹ *Elohimien* osoitetaan ”luovan” – toisin sanoen, rakentavan eli saavan aikaan kaksi taivasta eli ”kaksinaisen taivaan” (*ei taivasta ja maata*), mikä tarkoittaa suoraan sanoin, että he erottivat ylemmän ilmenneen (enkeli-)taivaan eli tietoisuuden tason alemmasta eli maallisesta tasosta; (meille) ikuiset ja muuttumattomat *aionit* noista paikan, ajan ja keston aikakausista; taivaan maasta, tuntemattoman – vihkimättömille – TUNNETUSTA. Tätä merkitsee *Poimandresin* lause, jossa sanotaan: ”AJATUS, tuo jumalallinen, joka on VALO ja ELÄMÄ [Zeruana Akerne], synnytti SANANSA eli ensimmäisen aspektinsa avulla *toisen, toimivan* AJATUKSEN, joka ollen hengen ja tulen jumala muodosti *seitsemän hallitsijaa*, jotka sulkevat piiriinsä aistien maailman nimeltään ’välttämätön kohtalo’.” Viimeksi mainittu viittaa karmaan. Nuo ”seitsemän piiriä” ovat seitsemän planeettaa ja tasoa, kuten myös enkelipiirien seitsemän näkymättömyyttä henkeä, joiden näkyvinä symboleina ovat seitsemän planeettaa,²

¹ [Suomalaisessa raamatussa: ”pimeys peitti syvyydet” 1. Moos. 1:2.]

² Toinen todiste, jos niitä tarvitaan, siitä että muinaiset vihityt tunsivat enemmän kuin *seitsemän planeettaa*, on löydettävissä *Vishnupurânasta*, kirja II, xii, missä

[e489] Ison Karhun seitsemän *rishiä* ja muut merkit. Kuten Roth on sanonut adityoista: ”Ne eivät ole aurinko eikä kuu, eivät tähtiä eikä aamunkoitto, vaan tämän ikään kuin kaikkien näiden ilmiöiden takana olevan loistavan elämän ikuisia ylläpitäjiä.”

Nuo ”seitsemän joukkoa” harkitessaan isässään [*jumalallisessa* ajatuksessa] olevaa toimijan suunnitelmaa, kuten *Poimandresissa* sanotaan, *halusivat* toimia (eli rakentaa maailman luomuksineen) samalla tavoin. Sillä syntyneinä ”toiminnan piirin – ilmenneen universumin – *sisällä*” he noudattivat manvantarista LAKIA. Ja nyt seuraa tuon kohdan toinen osa tai mieluummin kahden eri kohdan, jotka on sulautettu yhteen täydellisen merkityksen salaamiseksi. Toiminnan piirin sisällä syntyneet olivat ”veljiä, jotka rakastivat häntä suuresti”. Jälkimmäiset – ”hän” – olivat alkuperäisiä enkeleitä: asuroita, Ahriman, elohimejä eli ”Jumalan Poikia”, joista yksi oli *Saatana* – kaikkia niitä henkisiä olentoja, joita kutsuttiin ”pimeyden enkeliksi”, koska tuo pimeys on *absoluuttinen* valo, totuus, joka on nyt torjuttu ellei kokonaan unohdettu teologiassa. Siitä huolimatta täytyy noiden kovasti solvattujen ”valon poikien” – valon joka on pimeys – henkisyyden olla ilmeisesti yhtä suuri verrattuna seuraavan enkeliluokan henkisyyteen, kuin on viimeksi mainittujen eeterisyys verrattuna ihmisruumiin tiiviyteen. Edelliset ovat ”esikoisia” ja sen vuoksi niin lähellä puhtaan, uinuvan hengen rajoja, että niistä tulee pelkästään ”PRIVAATIOITA”¹ – aristoteelisessa merkityksessä –, niitä seuraavien enkelien *ferouereja* eli ihanteellisia tyyppejä. Ne eivät voineet luoda aineellisia, *ruumiillisia olioita*, ja sen vuoksi niiden sanottiin ajan kuluessa *kieltäytyneen* luomasta kun ”*Jumala*” käski – toisin sanoen KAPINOINEEN.

Ehkä tämä tulee todistetuksi sen *tieteellisen* teorian avulla, joka opettaa meille valosta ja äänestä ja kahden yhtä pitkän ääniaallon kohtaamisvaikutuksesta: ”Jos nuo molemmat äänet ovat yhtä voimakkaat, niiden yhteensattuma synnyttää neljä kertaa voimakkaamman äänen, kun taas niiden interferenssi synnyttää *täydellisen hiljaisuuden*.”

Selostaessaan oman aikansa ”harhaoppeja” Justinus Marttyyri osoittaa kaikkien maailmanuskontojen samuuden niiden alkuvaiheessa. Ensimmäisessä *alussa* on poikkeuksetta *tuntematon* ja PASSIIVINEN jumaluus, josta lähtee määrätty aktiivinen voima tai kyky, mysteeri, jota kutsutaan joskus VIISAUDEKSI, joskus POJAKSI, hyvin usein Jumalaksi, enkeliksi, Herraksi ja LOGOKSEKSI.² Viimeksi mainittu nimitys annetaan joskus kaikkein ensimmäiselle emanaatiolle, mutta useassa järjestelmässä se lähtee ensimmäisestä androgyynisestä eli kaksinaisesta säteestä, jonka näkymätön on alussa syn-

---

Parāshara kuvaillessaan Dhruvaan (pohjantähteen) kiinnitettyjä vaunuja puhuu ”YHDEKSÄN planeetan vaunuista”, jotka ovat kiinnitetty ilmasiteillä.

¹ Jollekin oliolle tai asialle kuuluvan oleellisen ominaisuuden puuttuminen. – Suom. toim.

² Justinus Marttyyri, *Dialogi juutalaisen Tryfonin kanssa*, luku Ixi.

nyttänyt. Filon kuvaa tätä viisautta miehisenä ja naisellisena.¹ Mutta vaikka sen ensimmäisellä ilmennyksellä [e490] oli alku, sillä se lähtee *Olamista*² (Aion, aika), aioneista korkeimmasta lähdettyään isästä, se oli jäänyt hänen luokseen *ennen kaikkia luotuja*, sillä se on osa häntä.³ Sen vuoksi Filon Juutalainen kutsuu adam kadmonia ”mieleksi” (*Bythoksen Ennoia gnostilaisessa järjestelmässä*). ”Mieli, kutsuttakoon sitä Aadamiksi.”⁴

Koko *tapahtuma* tulee selväksi, kun vanhat magian kirjat selittävät sen. Jokin voi olla olemassa vastakohtansa kautta – opettaa Hegel, ja tarvitaan vain vähän filosofiaa ja henkisyttä, jotta ymmärtää sen myöhemmän dogmin synnyn, joka on todella niin saatanallinen ja helvetillinen kylmässä ja julmassa pahuudessaan. Maagikot selittivät eksoteerisissa opetuksissaan pahan alkuperän näin: ”Valo ei voi synnyttää muuta kuin valoa eikä se voi olla koskaan pahan alku”. Kuinka siis paha ilmeni, koska sen syntymiseen ei liittynyt mitään samanaikaista kuin valo tai mitään valon kaltaista? Valo, he sanovat, synnytti useita olentoja, jotka kaikki olivat henkisiä, loistavia ja voimakkaita. Mutta SUURELLA (”suurella asuralla”, Ahrimanilla, Luciferilla jne.) oli *paha ajatus*, joka oli valon vastakohta. Hän epäili ja tuon epäilyn johdosta hänestä tuli pimeä.

Tämä on vähän lähempänä totuutta, mutta silti vielä väärin. Ei ollut *mitään* ”PAHAA ajatusta”, joka olisi synnyttänyt vastustavan voiman, vaan yksinkertaisesti pelkkä AJATUS; jokin, mikä ollen ajatteleva ja sisältäen aikomuksen ja tarkoituksen on sen vuoksi rajallinen ja minkä on siten luonnollisesti oltava vastakkaisessa suhteessa puhtaaseen lepotilaan, joka on yhtä luonnollinen ehdottoman henkisyyden ja täydellisyyden tila. Se oli yksinkertaisesti kehityksen laki joka piti puoliaan; mentaalisen ilmaisemisen kehityskulku erilaistuneena hengestä, sekoittuneena ja kietoutuneena jo aineeseen, johon se vastustamattomasti vedetään. Ajatukset varsinaisessa luonnossaan ja olemuksessaan, käsitteinä suhteessa kohteisiin, joko todellisiin tai mielikuvituksellisiin, ovat vastakkaisia absoluuttiselle AJATUKSELLE, sille tuntemattomalle KAIKKEUDELLE, jonka salaperäisistä toiminnoista Spencer väittää, ettei siitä voida sanoa mitään, mutta että ”sillä ei ole mitään luonnollista sukulaisuutta kehityksen kanssa”,⁵ jota sillä varmasti ei olekaan.

¹ *De fuga et inventione*, IX, 52.

² Aikaa ilmaiseva jako.

³ Sankhuniathon kutsuu aikaa vanhimmaksi aioniksi, *Protogonokseksi*, ”*esikoiseksi*”.

⁴ Philo Judaeus, *De cherubim*, § xvii; myös *De opificio mundi*, § 3.

⁵ *Principles of Psychology*, § 474. Sille paradoksaalisen kieltämisen hengelle, joka on niin ominainen meidän ajallemme, on kuvaavaa, että samalla kun kehityshypoteesi on voittanut kansalaisoikeutensa tieteessä, kuten Darwin ja Haeckel opettivat, niin nykyajan psykologit hylkäävät sekä universumin ikuisuuden että *universaalisen tietoisuuden* ennalta olemisen. ”Jos idealistit ovat oikeassa, on kehitysoppi unta”, sanoo Herbert Spencer.

Zohar esittää asian ajatuksia herättävästi. Kun ”Pyhä” (logos) halusi luoda ihmisen, hän kutsui luokseen *korkeimman* enkelijoukon ja ilmoitti sille aikeensa, mutta nämä *epäilivät* sellaisen aikeen viisautta ja vastasivat: ”Ihmisen loisto ei tule kestävään yhtäkään yötä” – [e491] mistä syystä ”Pyhä” Herra poltti (hävitti) heidät. Sitten hän kutsui toisen, alemman joukon ja sanoi sille saman. He vastustivat ”Pyhää”: ”Mitä hyötyä on ihmises-tä?” he väittivät vastaan. Kuitenkin elohimit loivat ihmisen, ja kun ihminen *teki syntiä*, silloin tulivat Ussian ja Asaelin joukot ja moittivat Jumalaa: ”Siinä on ihmisen poika, jonka sinä olet luonut”, he sanoivat. ”Katso, hän teki syntiä!” Silloin Pyhä vastasi: ”Jos te olisitte olleet heidän [ihmisten] joukossaan, te olisitte olleet heitä pahempia.” Ja hän syöksi heidät korkealta paikaltaan taivaasta alas maan päälle, ”ja he muuttuivat [ihmisiksi] ja tekivät syntiä maan naisten kanssa”.¹ Tämä on aivan selvää kieltä. *Genesiksessa* (4. luku) ei mainita mitään siitä, että näitä ”Jumalan poikia” *rangaistiin*. Ainoa viittaus siihen on raamatussa *Juudaksen kirjeessä* (6): ”Ja niitä enkeleitä, jotka eivät pitäneet kiinni korkeasta asemastaan vaan hylkäsivät omat asuinsijansa, hän pitää pimeydessä *ikuisissa kahleissa suurta tuomion päivää varten*.” Tämä merkitsee yksinkertaisesti, että ruumiillistumaan tuomitut ”enkelit” *ovat* lihan ja aineen *kahleissa, tietämättömyyden pimeydessä* ”suureen päivään” asti, joka tulee kuten aina seitsemännen kierroksen jälkeen, ”viikon” päättymisen jälkeen, SEITSEMÄNTENÄ SAPATTINA eli manvantaran jälkeisessä nirvânassa.

Kuinka todella esoteerinen ja salaisen opin mukainen on Hermeksen ”POIMANDRES, jumalallinen ajatus”, se voidaan päätellä ainoastaan sen ensimmäisistä ja alkuperäisistä latinan ja kreikan kielisistä käännöksistä. Toisaalta kuinka sen ovat myöhemmin vääristäneet eurooppalaiset kristityt, käy ilmi niistä huomautuksista ja tiedostamattomista *tunnustuksista*, joita de St. Marc teki kirjansa johdannossa ja kirjeessään Ayrin piispalle v. 1578. Siinä esitetään koko muodonmuutosten sikermä panteistisistä ja egyptiläisestä alkuperästä mystiseen roomalaiskatoliseen tutkielmaan asti, ja näemme, kuinka POIMANDRESISTA on tullut se mikä se nykyisin on. Kuitenkin jopa St. Marcin käännöksessä on jälkiä todellisesta POIMANDRESISTA – ”universaalista ajatuksesta” eli ”MAAILMANJÄRJESTÄ”. Tämä on *sanatarka* käännös vanhasta ranskalaisesta käännöksestä, jonka alkuperäinen teksti on julkaistu alaviitteessä omaleimaisella vanhalla ranskan kielellä:²

¹ Zohar, III, 208a, Zolkiew-editio. Vrt. Myer, *Qabbalah*, s. 106–107.

² *Le Pimandre de Mercure Trismégiste de la Philosophie Chrétienne*, FranHoise de Foix, luku i, osa 16. ”O ma pensée, que s’ensuit il? Car ie désire grandement ce propos. Pimandre dict, cecy est un mystère celé, iusques à ce iour d’hui, Car nature, soy meslant avec l’hôme, a produit le miracle très merueilleux, aiant celluy qui ie t’ay dict, la nature de l’harmonie des sept du père, et de l’esprit. Nature ne s’arresta pas là, mais incontinant a produit sept hômes, selon les natures des sept

Seitsemän ihmistä [prinsiippiä] luotiin ihmiseen... Sopusoinnun luonto Isän ja Hengen seitsemässä. Luonto...[e492] synnytti seitsemän ihmistä seitsemän hengen seitsemän luonnon mukaisesti, ja niissä oli mahdollisuutena kaksi sukupuolta.

Metafyysisesti Isä ja Poika ovat ”maailmanjärki” ja ”aikakautinen universumi”; ”enkeli” on ”ihminen”. Se on samalla kertaa POIKA ja ISÄ; *Poi-mandresissa* sen synnyttää *aktiivinen* IDEA ja *passiivinen* AJATUS; alkupe-
räinen perusääni luonnossa, joka synnyttää seitsemän ääntä – luovien voimien seitsemäisen asteikon – ja seitsemän prismaattista väriaspektia, kaikki syntyneet yhdestä valkoisesta säteestä eli VALOSTA – joka itse sai alkunsa PIMEYDESSÄ.

C.

”TAIVAAN SOTA” JA SEN MONET MERKITYKSET

Salainen oppi osoittaa itsestään selvänä tosiasiana, että ihmiskunta kollektiivisesti ja yksilöllisesti on ilmenneen luonnon kanssa käyttövälineenä a) ainoan universaalien periaatteiden hengitykselle sen ensimmäisessä erilaistumisessa; ja b) lukemattomille ”hengityksille”, jotka lähtevät tästä ainoasta HENGITYKSESTÄ sen toisessa ja seuraavissa erilaistumisissa, koska luonto monine *ihmiskuntineen* etenee alaspäin kohti aineellisuudessa yhä lisääntyviä tasoja. Ensimmäinen hengitys elähdyttää korkeampia hierarkioita, toinen – alempia yhä laskeutuvilla tasoilla.

Raamatussa on monia kohtia, jotka todistavat selvästi *eksoteerisesti*, että tämä usko oli kerran *universaali*, ja vakuuttavimpia kohtia ovat *Hesekielin* 28. luku ja *Jesajan* 14. luku. Kristilliset teologit voivat kernaasti tulkita molempien tarkoittavan suurta sotaa ennen luomista, kertomusta Saatanan kapinasta jne., mutta ajatuksen mielettömyys on liian ilmeinen. Hesekiel kohdistaa valituksensa ja moitteensa Tyroksen kuninkaalle; Jesaja – kuningas Ahasille, joka harjoitti epäjumalanpalvelusta samoin kuin koko kansa, lukuun ottamatta muutamia vihittyjä (niin kutsuttuja *profeettoja*), jotka yrittivät lopettaa sen eksoterismin eli epäjumalanpalveluksen, joka on sama asia. Lukija päätelköön!

Hesekielissä sanotaan:

---

gouverneurs, en puissance des deux sexes et esleuez.... La generation (comme i'ay dict) de ces sept fust donnée en ceste manière...”

Tässä käännöksessä on aukko, joka voidaan täyttää Apuleiuksen latinan kielisen tekstin avulla. Kommentaattori, piispa sanoo: ”Luonto teki häneen [ihmiseen] seitsemän ihmistä” (seitsemän prinsiippiä).

Ihminen, sano Tyroksen ruhtinaalle: Näin sanoo Herra Jumala [”jumala” KARMA, niin kuin me sen ymmärrämme]: Sinä *olet* käynyt ylpeäksi, sinä sanot: Minä *olen* jumala... Ihminen sinä *olet*, et jumala... minä nostan vieraat kansat sinua vastaan... ja ne paljastavat miekkansa ja iskevät kopeaan viisauteesi... Ne syöksevät sinut alas hautaan... [eli maelämään].¹

”Tyroksen ruhtinaan” alkuperää on etsittävä [e493] pahojen atlantislaitten, suurten noitien, ”jumalallisista dynastioista”.² Tällä kertaa Hesekielin sanoissa ei ole mitään metaforaa, vaan ne ovat todellista *historiaa*. Sillä ääni profeetassa, ”Herran”, hänen oman henkensä ääni, joka puhuu hänelle, sanoo:

Koska sinä olet sanonut ’Minä *olen* Jumala, jumala(i)n [jumalallisten dynastioiden] istuimella minä istun, *merien keskellä*’, ja olet kuitenkin ihminen... Katso, viisaampi sinä *olet* kuin Daniel, mikään ei jää sinulta salatuksi; viisaudessasi... olet hankkinut itsellesi rikkauksia... Mutta rikkaus teki sinusta ylpeän. Sen tähden katso...muukalaiset paljastavat miekkansa ja iskevät kopeaan viisauteesi... He syöksevät sinut alas... ja sinä kuolet niin kuin *ne jotka lyötiin kuoliaaksi merien keskellä*.³

Mitkään tällaiset kiroamiset eivät ole *ennustuksia*, vaan ne ovat yksinkertaisesti *muistutuksia* atlantislaitten, ”maan jättiläisten”, kohtalosta.

Mitä siis tuo viimeinen lause voi merkitä, ellei se ole kertomus atlantislaitten kohtalosta? Jakeen 17 sanonta ”kauneutesi houkutti sinut korskeuteen” voi tarkoittaa *Poimandresin* ”taivaallista ihmistä” tai langenneita enkeleitä, joita syytetään siitä, että he ovat langenneet sen vuoksi että ovat niin ylpeitä osakseen tulleesta suuresta kauneudesta ja viisaudesta. Tässä ei ole mitään metaforaa, paitsi ehkä teologiemme ennakkoluuloissa. Nämä jakeet koskevat menneisyyttä ja koskevat pikemminkin vihkimysmysteereissä hankittua tietoa kuin taaksepäin katsovaa selvänäköisyyttä. Ääni sanoo edelleen:

Olit Edenissä, Jumalan puutarhassa [satya-yugassa], ja sinua koristivat kalliit kivet...koristetyöt, *sinussa valmistetut* sinä päivänä jona *sinut luotiin*... *Sinä olet voideltu kerubi*...käyskentelit välkehtivien kivien keskellä... Moitteen sijaa ei sinussa ollut siitä päivästä alkaen, jolloin sinut luotiin, kunnes sinussa löydettiin pahuus. Sen vuoksi minä suistan sinut *Jumalan vuorelta* ja hävitän sinut...⁴

¹ Hesekiel, 28:2–8.

² Ks. XII säikeistön säikeiden 47–49 viimeisiä kommentteja.

³ Hesekiel, 28:2–8. Osittain suomennettu englanninkielisestä tekstistä, osittain otettu vuoden 1992 suomenkielisestä raamatusta. – Suom. toim.

⁴ Sama, 28:13–16.

”Jumalan vuori” tarkoittaa ”*jumalien* vuorta” eli Merua, jota edusti neljännessä Rodussa Atlas-vuori, *erään jumalallisen titaanin viimeinen muoto*, niin korkea noihin aikoihin, että muinaiset kansat uskoivat taivaiden lepäävän sen huipulla. Eikö Atlas auttanut jättiläisiä niiden sodassa jumalia vastaan?¹ Eräs toinen versio osoittaa, että tuo taru sai alkunsa Iapetoksen ja Klymenen pojan, Atlaksen, rakkaudesta astronomiaan ja että hän sen vuoksi asui korkeimmalla vuorenhuipulla. Totuus on, että Atlas, ”jumalten vuori”, ja myös samanniminen sankari ovat neljännen Rodun esoteerisia symboleja, ja hänen seitsemän tytärtään, atlantidit, kuvaavat sen seitsemää alarotua. Atlas-vuori oli kaikkien legendojen mukaan kolme kertaa korkeampi kuin se nyt on, sillä se on vajonnut kaksi eri kertaa. Se on alkuaan tulivuori, ja siksi [e494] *Hesekielin* ääni sanoo: ”*Minä sytytin keskellesi tulen, se on hävittävä sinut*” jne.² Se ei tietenkään tarkoita, kuten näyttää olevan käännetyissä teksteissä, että tuo tuli lähti Tyroksen ruhtinaan tai hänen kansansa keskeltä, vaan Atlas-vuoresta, joka kuvaa tuota ylpeää, magiassa oppinutta ja taiteissa ja sivistyksessä pitkälle edistynyttä rotua, jonka viimeiset rippeet tuhoutuivat näiden kerran niin valtavien vuorijonojen juurella.

Todella, ”sinä olet kammottava varoitus, eikä sinua *enää* ole”,³ koska tuon rodun nimikin ja sen kohtalo on nyt hävinnyt ihmiskunnan muistosta. On muistettava, että melkein jokainen muinainen kuningas ja pappi oli vihitty; että neljännen Rodun loppupuolella oli ollut riitaa *oikean* ja *vassemman* tien vihittyjen välillä; ja lopuksi että Edenin puutarha mainitaan muidenkin henkilöisyyksien yhteydessä kuin *Aadamin* rodun juutalaisten, koska sama Hesekiel vertaa jopa faraota Edenin kauneimpaan puuhun ja sanoo, että ”kaikki puut Edenissä, Libanonin jaloimmat ja parhaat... saivat lohdutusta manalassa...”, sillä ”he astuivat myös hänen (faraon) kanssaan helvettiin”⁴ – alempiin osiin, jotka ovat itse asiassa valtameren pohja, joka oli ammollaan nielaistakseen atlantistaisten maat ja heidät itsensä. Jos tämän kaiken pitää mielessään ja vertaa eri kertomuksia, huomaa, että *Hesekielin* luvut 28 ja 31 eivät koske Babylonia, Assyriaa eivätkä edes Egyptiä, koska mitään niistä ei ole siten hävitetty, vaan ne ovat ainoastaan raunioituneet maan *pinnalla*, eivät maan *alla* – mutta ne tarkoittivat todella Atlantista ja useimpia sen kansoja. Ja silloin huomaa, että vihittyjen ”Edenin puutarha” ei ole myytti, vaan paikka, joka on nykyisin veden alla. Tässä valossa voi antaa täyden esoteerisen arvon seuraavanlaisille lauseille: ”Olit Edenissä... sinä olit Jumalan pyhällä vuorella”⁵ – sillä jokaisella kansalla oli

¹ Hyginus, *Fabularum Liber*, CL.

² *Hesekiel*, 28:18.

³ *Sama*, jae 19.

⁴ *Sama*, 31:16, 17. Ainoa farao, joka raamatun mukaan vajosi Punaiseen mereen, oli se kuningas, joka ajoi takaa israelilaisia ja jonka nimeä ei ehkä hyvällä syyllä ole mainittu. Kertomus on varmaan saanut alkunsa atlantislaisesta legendasta.

⁵ *Hesekiel*, 28:13–14.

ja monella on yhä *pyhät* vuorensa: eräillä Himalajan huiput, toisilla Parnasos ja Siinai. Ne kaikki olivat vihkimyspaikkoja ja muinaisten ja jopa nykyisten adeptyhteisöjen *päämiesten* olinpaikkoja. Ja vielä: ”Assyrialainen [miksi ei atlantilainen, vihitty?] oli Libanonin setripuu...*hän oli kaikkia puita korkeampi*...setrit Jumalan puutarhassa eivät voineet peittää häntä...niin että kaikki Edenin puut...kadehtivat häntä.”¹

Koko Vähässä-Aasiassa kutsuttiin vihittyjä ”oikeudenmukaisuuden puiksi” ja Libanonin setreiksi, kuten myös kutsuttiin joitakin Israelin kuninkaita. Samoin kutsuttiin suuria adepteja Intiassa, mutta ainoastaan [e495] vasemman tien adepteja. Kun *Vishnupurânassa* kerrotaan, että ”maailma oli kauttaaltaan puiden peittämä”, samalla kun *prâchetasat* – jotka ”viettivät 10 000 hartauden vuotta suunnattomassa valtameressä” – syventyivät hartaudenharjoituksiinsa, niin allegoria tarkoittaa atlantilaisia ja varhaisen viidennen Rodun adepteja – arjalaisia. Muut ”*puut* [adeptinoidat] levisivät ja heittivät varjonsa suojattoman maan ylle, ja ihmiset menehtyivät...kykenemättä tekemään työtä kymmenentuhannen vuoden ajan”. Sitten näytetään, kuinka viisaat, arjalaisen rodun *rishit*, joita kutsuttiin *prâchetasoiksi*, ”tulivat esiin *syvyydestä*”² ja hävittivät tuulen sekä suustaan tulevan liekin avulla epäoikeudenmukaiset ”puut” ja koko kasvikunnan; kunnes Soma (kuu), kasvimaailman hallitsija, armahtaa heidät tekemällä liiton *oikean* tien adeptien kanssa, joille hän tarjoaa morsiameksi *Mârishân*, ”puiden jälkeläisen”.³ Tämä tarkoittaa sitä, mikä on esitetty säkeistöissä ja kommentaareissa ja mikä on myös esitetty I osan II kirjassa s. e209, luvussa ”Pyhä saari”. Se viittaa suureen taisteluun ”Jumalan poikien” ja pimeän viisauden poikien – esi-isiemme – välillä eli atlantilaisten ja arjalaisten adeptien välillä.

Tämän aikakauden koko historia on esitetty allegorisesti *Râmâyanassa*, joka on mystinen eepos taistelusta Râman – varhaisarjalaisten *jumalallisen* dynastian ensimmäisen kuninkaan – ja Râvanan, atlantilaisen (Lankân) rodun symbolisen personoinnin, välillä. Edelliset olivat aurinkojumalien ruumiillistumia, jälkimmäiset kuudevojen inkarnaatioita. Tämä oli suuri taistelu hyvän ja pahan välillä, valkoisen ja mustan magian välillä, taistelu jumalallisten voimien herruudesta alempien maallisten eli kosmisten voi-

¹ *Sama*, 31:3–9.

² *Vishnupurâna*, kirja I, xv; Wilson, vol. II, s. 1.

³ Tämä on puhtaasti allegorinen. Vesi kuvaa viisautta ja okkulttista oppia. Hermes edustaa pyhää tiedettä *tulen* muodossa, pohjoiset vihityt veden muodossa. Viimeksi mainitut on synnyttänyt *Nara*, ”Jumalan henki” eli mieluummin *Paramâtman*, ”korkein sielu”, sanoo Kulluka Bhatta, ja *Nârâyana* tarkoittaa ”sitä joka asuu syvyydessä” eli viisauden vesiin sukeltanutta – ”veden ollessa *Naran* asunto” (*Vâyu*). Tästä johtuu selitys, että *prâchetasat* viettivät 10 000 hartauden vuotta ”suunnattomassa valtameressä”, ja niiden osoitetaan nousevan siitä. Ea, viisauden Jumala, on ”korkein kala” ja Dagon eli Oannes on kaldealainen ihmiskala, joka nousee vesistä opettamaan viisautta.

mien yli. Jos tutkija tahtoo ymmärtää paremmin tämän viimeisen esityksen, tutustukoon *Mahâbhârat*an *Anugîtâ*-episodiin, missä Brâhmana sanoo vaimolleen: ”Minä olen havainnut Itsen avulla Itsessä olevan keskuksen, jossa asuu bramiini vapaana vastakohtien pareista, ja kuun yhdessä tulen [eli auringon] kanssa ylläpitämässä (kaikkia) olentoja älyllisen prinssiin liikkeellepanijana”.¹ Kuu on mielen (manaksen) jumaluus, mutta ainoastaan alemmalla tasolla. ”Manas on kaksinainen – kuu alemmassa, aurinko ylemmässä osassa”, sanoo kommentaari. Toisin sanoen, se vetäytyy korkeammassa aspektissaan buddhia kohti ja [e496] alemmassa laskeutuu täynnä itsekkäitä ja aistillisia haluja olevaan *eläimelliseen* sieluunsa kuunnellen sen ääntä. Tähän sisältyy adeptin ja tavallisen ihmisen elämän salaisuus samoin kuin mysteeri, joka koskee jumalallisen ihmisen *kuoleman jälkeistä* eroa eläimellisestä ihmisestä. *Mahâbhârata* – jonka jokainen rivi on luettava esoteerisesti – paljastaa suurenmoisen symboliikan ja allegorian avulla sekä ihmisen että sielun koettelemukset. Brâhmana sanoo *Anugîtâ*ssa:

Seitsenkertaisena liekehtii Vaishvânaran tuli² sisällä (ruumiissa), kaikkien näiden (elämäntuulien) [? prinssiipien] keskellä, jotka liikkuvat ruumiissa ja nielevät toinen toisensa.³

Mutta korkein ”sielu” on *manas* eli mieli. Tästä syystä sanotaan, että soma, kuu, tekee liiton sen aurinko-osan kanssa, jota edustavat *prâchetas*. Mutta tämä on vain yksi – metafysiinen – niistä seitsemästä avaimesta, jotka avaavat *Râmâyanan*, kuten jokaisen muun pyhän kirjan, seitsemän puolta.

Erilaisista vihityistä käytetty ”puun” symboli oli melkein universaali. Jeesusta kuten myös kaikkia hyvän lain adepteja sanotaan ”elämän puuksi”, kun taas *vase*mmän tien adepteihin viitataan ”kuihtuneina puina”. Johannes Kastaja puhuu ”kirveestä”, joka ”on pantu puun juurelle”,⁴ ja Assyrian kuninkaan sotajoukkoa sanotaan *puiksi*.⁵

Edenin puutarhan todellinen merkitys on riittävästi selitetty *Hunnuttomassa Isiksessä*.

Kirjoittaja on kuullut usein ihmeteltävän, että *Hunnuton Isis* sisältää niin vähän näitä nyt opetettuja oppeja. Tämä on aivan väärin. Sillä tuossa teoksessa on lukuisia viittauksia näihin opetuksiin, vaikka itse opetukset puuttuivat. Aika ei ollut silloin tullut, vaikkei se ole vielä nytkään, jotta *kaikki*

¹ *Anugîtâ*, v.

² Sanaa Vaishvânara käytetään usein merkitsemään Itseä – selittää Nîlakantha.

³ *Anugîtâ*, V. Tämän selittää *Anugîtân* taitava kääntäjä alaviitteessä (s. 258) näin: ”Merkitys on nähtävästi tämä: maallinen elämänvaellus johtuu noiden Itseen yhteydessä olevien elämäntuulien toiminnasta, jotka johtavat sen ilmennyksiin yksilöllisinä sieluina.”

⁴ *Matt.* 3:10

⁵ *Jesaja*, 10:19

voitaisiin sanoa. ”Hunnuttomassa *Isiksessä* ei mainita mitään atlantislaisia eikä neljättä Rotua, joka oli ennen meidän viidettä Rotuamme”, kirjoitti eräs *Esoteric Buddhismin* arvostelija. Minä joka kirjoitin *Hunnuttoman Isiksen* väitän, että atlantislaiset mainitaan kyllä esi-isinämme, nimittäin kohdassa Tiede osa 1, s. 259, puhuttaessa *Jobin kirjasta*. Sillä voiko mikään olla selvempää kuin tämä: ”Alkutekstissä on ’kuolleiden olioiden’ sijasta refaim (jättiläiset eli valtavat alkuihmiset), joista evoluution mukaisesti voidaan jonain päivänä johtaa nykyinen rotumme.” Nyt kun tuo viittaus on selitetty täysin avoimesti, kehoitetaan niin tekemään, mutta kehitysoopin kannattajat kieltäytyvät siitä yhtä varmoina [e497] kuin kymmenen vuotta sitten. Tiede ja teologia ovat meitä vastaan: sen vuoksi asetamme molemmat kyseenalaisiksi ja meidän on tehtävä niin itsepuolustukseksi. Kristillinen teologia on rakentanut dogmaattisen kertomuksensa taistelusta taivaassa niin epävarmoille perustuksille kuin ovat nuo epäselvät metaforat, joita on siroteltu profeettojen kirjoihin ja Johanneksen *Ilmestykseen*, joka on suurenmoinen mutta uudistettu versio *Henokin kirjasta*. Ja se teki vielä enemmän: se käytti symbolisia näkyjä, joita ymmärsivät ainoastaan vihityt, pilareina kannattamaan koko tuota uskontonsa kömpelöä rakennusta. Nyt nuo pilarit ovat paljastuneet heikoiksi ruo’oiksi, joten taitava rakennelma uhkaa sortua. Koko kristillinen suunnitelma perustuu *Jakiniin* ja *Boasiin* – hyvän ja pahan kahteen vastakkaiseen voimaan, Kristukseen ja Saatanaan, αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ δυνάμεις. Poistakaa kristinuskosta sen päätuki, langenneet enkelit, niin Edenin lehtimaja Aadameineen ja Eevoinen haihtuu ilmaan, ja Kristus erikoisessa hahmossaan yhtenä Jumalana ja Vapahtajana sekä eläinihmisen syntien sovitusuhrina tulee hyödyttömäksi, tarkoituksettomaksi myytiksi.

Eräässä *Revue Archéologique* vanhassa numerossa ranskalainen kirjoittaja L. F. A. Maury huomauttaa:

Tämä universaali taistelu hyvien ja pahojen henkien välillä näyttää olevan ainoastaan jatkoa *eräälle toiselle vanhemmalle ja paljon kauheammalle taistelulle*, joka kuuluisan myytin mukaan tapahtui ennen universumin luomista uskollisten ja kapinoivien legioonien välillä.¹

Vielä kerran, kyse on ainoastaan aikajärjestyksestä. Jos Johanneksen *Ilmestys* olisi kirjoitettu *Veda*-kaudella ja ellei nyt tiedettäisi, että se on vain yksi versio *Henokin kirjasta* ja pakanallisen muinaisuuden lohikäärmelegendoista – sen kuvallinen suuruus ja kauneus olisi voinut vaikuttaa arvostelijoiden mielipiteeseen siten, että se olisi ollut eduksi ensimmäistä sotaa koskevalle kristilliselle tulkinnalle, jonka taistelutantereena oli tähtitaivas ja taistelijoina – enkelit. Niin kuin asia nyt on, *Ilmestyskirja* on kuitenkin johdettavissa tapahtuma tapahtumalta muista, paljon vanhemmista visioista. Apokalyptisten allegorioiden ja esoterisen *eepoksen* ymmärtämiseksi pyy-

¹ Vol. II, 1845, s. 240–241.

dämme lukijaa kääntymään *Ilmestyskirjan* puoleen ja lukemaan kohdan 12:1-7.

Tällä on monta merkitystä ja paljon on saatu selville tuon universaalin myytin astronomisesta ja numeerisesta sisällöstä. Tässä esitetään nyt katkelma, muutamia vihjeitä sen salaisesta merkityksestä, jotka kertovat todellisesta sodasta, taistelusta kahden koulun vihittyjen välillä. Tuolle samalle peruskivelle rakentuvat vielä monet erilaiset, yhä olemassa olevat allegoriat. Todellinen kertomus, joka antaa täydellisen esoteerisen merkityksen, on salaisissa kirjoissa, jotka eivät ole olleet kirjoittajan käytettävissä.

Eksoteerisista teoksista episodi Târakâ-sodasta sekä jotkut esoteeriset kommentaarit voivat kuitenkin antaa jonkinlaisen johtolangan. Jokaisessa *purânassa* [e498] tuo tapahtuma kuvataan suurempina tai pienempinä muunnelmina, jotka osoittavat sen allegorisen luonteen.

Varhaisimpien vedalais-arjalaisten mytologiassa kuten myös myöhemmissä purânakertomuksissa mainitaan Budha, ”viisas”, *salaiseen* viisauteen ”perehtynyt”, joka on Merkuriuksen euhemerisaatio.¹ *Hindu Classical Dictionary* sanoo Budhan olleen *Rigvedan* hymnin tekijä. Sen vuoksi hän ei voi mitenkään olla ”bramiinien myöhempi tuote”, vaan on todella erittäin vanha personoituma.

Seuraavat tosiasiat on saatu selville tutkimalla hänen syntyperäänsä tai mieluummin hänen jumalallista syntyään. Taruhenkilönä hän on Târân, ”kullanvärinen” Brihaspatin vaimon, ja ”Soman”, (miehisen) kuun, poika, joka Pariksen tavoin vie tämän hindulaisen tähtien valtakunnan uuden Helenan pois mieheltään, mikä aiheuttaa suuren taistelun ja *sodan* Svargassa (taivaassa). Episodi jatkuu kamppailuna jumalien ja asuroiden välillä. Kuningas Soma saa liittolaisen Ushanaksesta (Venus), dânavoiden johtajasta, ja jumalia johtavat Indra ja Rudra, jotka ovat Brihaspatin puolella. Viimeksi mainittu saa apua Shamkaralta (Shiva), joka oltuaan Brihaspatin isän Angiraksen oppilas auttaa hänen poikaansa. Indra on tässä intialaisten prototyyppi Mikaelille, päästrategille ja ”lohikäärmeen” enkelien tappajalle – sillä yksi hänen nimistään on *Jishnu*, ”(taivaallisen) sotajoukon johtaja”. Molemmat taistelevat, kuten jotkut titaanit taistelivat toisia titaaneja vastaan kostonhaluisten jumalien puolustukseksi. Toinen puolustaa jupiter *tonansia* [ukkosen jumalaa] (Intiassa Brihaspati on Jupiter-planeetta, mikä on merkillinen yhteensattuma), toinen on alati jyrisevän Rudra-Shamkaran tukena. Tämän sodan aikana Indran henkivartijat, myrskynjumalat (marutit) hylkäävät hänet. Kertomus on joissakin yksityiskohdissaan erittäin opettava.

Tutkikaamme joitakin niistä ja koettakaamme päästä perille niiden tarkoituksesta.

Brihaspati, loukattu aviomies, on Jupiter-planeetan ohjaava henki eli

---

¹ [Euhemerisaatio, ihminen, joka myöhempien sukupolvien mielikuvituksessa on muuttunut jumalolennoksi.]

”hallitsija”. Hän on opettaja eli henkinen guru jumalille, jotka ovat luovien voimien edustajia. *Rigvedassa* häntä kutsutaan *Brahmanaspatiksi*, joka nimi tarkoittaa ”jumaluutta, jossa olennoituu *palvojen vaikutus* jumaliin”. Tästä syystä Brahmanaspati edustaa niin sanotusti *jumalallisen armon* aineellistumista rituaalien ja seremonioiden avulla eli eksoteerista jumalanpalvelusta.

”TÂRÂ”¹ – hänen vaimonsa – on toisaalta niiden voimien personoituma, jotka kuuluvat *gupta-vidyâan* (salaiseen tietoon) vihitylle, kuten tullaan näyttämään.

SOMA on astronomisesti kuu, mutta mystisessä merkityksessä se on myös pyhä juoma, jota braminiit ja vihityt nauttivat mysteerien ja uhrimenojen aikana. ”Soma”-kasvi on *asclepias acida*, jonka mehusta valmistetaan mystinen [e499] *Soma*-juoma. Ainoastaan rishien jälkeläiset, suurten mysteerien *agnihôtrit* (tulipapit) tunsivat kaikki sen voimat. Mutta *oikean* Soman *todellinen* ominaisuus oli (ja *on*) tekevä vihitystä uuden *ihmisen* sen jälkeen kun hän on *uudestisyntynyt*, nimittäin kun hän on alkanut elää *ast-raaliruumiissaan*,² sillä hänen henkisen luontonsa voitettua fyysisen hän pian napsauttaisi sen pois ja eroaisi jopa eetteriruumiista.³

Somaa ei koskaan annettu vanhoina aikoina vihkimättömälle braminiinille – pelkälle *grihasthalle* eli eksoteerisen rituaalin papille. Siten Brihaspati – vaikka olikin ”jumalien guru” – edusti yhä palvonnan kuolleen kirjaimen muotoa. Mutta me näemme, kuinka kuningas *Soma*, todellisen viisauden antaja, vihki mysteereihinsä Brihaspatin *vaimon*, Târân, joka on sellaisen ihmisen symboli, joka, vaikka onkin omaksunut dogmaattisen palvonnan, ikävöi todellista viisautta. Allegoriassa Soma siis *vie hänet mukanaan*. Tästä seurauksena syntyi Budha – *esoteerinen viisaus* – Merkurius eli Hermes Kreikassa ja Egyptissä. Hänet kuvataan ”niin kauniiksi”, että jopa aviomies vaikka tiesi hyvin, ettei Budha ollut hänen *kuolleen kirjaimen mukaisen* palvontansa jälkeläinen – vaatii ”vasta syntynyttä” pojakseen, rituaalisten ja tarkoituksettomien muotojen hedelmänä.⁴ Tällainen on lyhyesti kerrottuna allegorian *yksi* merkitys.

Taivaan sota viittaa useisiin samanlaisiin tapahtumiin eri olemisen tasoilla. Se tarkoittaa ensinnäkin kosmogoniaan kuuluvaa puhtaasti astronomista ja kosmista tosiasiaa. John Bentley ajatteli, että hindulaisilla *taivaan*

¹ Ks. Dowsonin *Hindu Classical Dictionary*.

² Ks. ”The Elixir of Life”, Godolphin Mitford, T.S.J. (suomeksi G. M., *Elon-neste*). Myös *Five Years of Theosophy*, 1885, s. 1 eteenpäin.

³ *Soman* nauttija huomaa yhteytensä ulkoiseen ruumiiseensa ja kuitenkin olevansa poissa siitä henkisessä muodossaan. Viimeksi mainittu vapaana edellisestä liitelee silloin korkeammilla ilmapilla seuduilla, tullen itse asiassa ”yhdeksi jumalista” ja kuitenkin säilyttäen fyysisissä aivoissaan muiston siitä mitä hän näkee ja oppii. Selvästi sanottuna, *Soma* on tiedonpuun hedelmä, jonka kateelliset elohimit eli Jahve kielsivät Aadamilta ja Evalta, ”jotta ihmisestä ei tulisi niin kuin yksi meistä”.

⁴ Näemme saman nykyisissä eksoteerisissa uskonnoissa.

sota on ainoastaan kuva, joka viittaa aikalaskelmiin.¹

[e500] Hän luulee, että länsimaiset kansat ovat tästä saaneet esikuvan kertomuksilleen *titaanien sodasta*. Siinä hän ei ole aivan väärässä, mutta ei aivan oikeassakaan. Jos tähtiprototyyppi koskee todella *esimanvantarista* aikakautta ja perustuu kokonaan siihen tietoon, jonka arjalaiset vihityt väittävät omistavansa koko kosmogonian suunnitelmasta ja kehityksestä,² *titaanien sota* on vain tarunomainen ja jumalalliseksi korotettu jäljennös todellisesta sodasta, joka käytiin Himalajan *Kailâsalla* (taivaassa) eikä kosmisten planeettojen välisen avaruuden syvyyksissä. Se on kertomus hirvittävästä taisteluista ”Jumalan poikien” ja ”Varjon poikien” välillä neljännessä ja viidennessä Rodussa. Jokainen myöhempi kansallinen, tätä aihetta käsittelevä traditio perustuu näihin kahteen tapahtumaan, jotka on legendoissa sekoitettu yhteen ja lainattu asuroiden jumalia vastaan käymän sodan eksoteerisista kertomuksista.

Esoteerisesti *asurat*, jotka on myöhemmin muutettu pahoiksi hengiksi ja alemmiksi jumaliksi jotka ovat ikuisesti sodassa *suurten* jumaluuksien kanssa, ovat salaisen viisauden jumalia. *Rigvedan* vanhimmissa osissa ne ovat henkisiä ja *jumalallisia*, ja *Asura*-nimitystä käytetään tarkoittamaan korkeinta henkeä ja se on sama kuin zoroasterilaisten suuri Ahura.³ Oli aika, jolloin itse jumalat Indra, Agni ja Varura kuuluivat *asuroihin*.

Taittirîya-Brâhmanassa Brahmâ-Prajâpatin henkäys (*asu*) tuli eläväksi ja tästä henkäyksestä hän loi asurat. Myöhemmin sodan jälkeen asuroita kutsutaan jumalien vihollisiksi, tästä johtuu nimen uusi tulkinta ”a-surat”,

¹ Ks. John Bentley, *Historical View of the Hindu Astronomy*, 1823, s. 27–30. *The Source of Measures* -kirjan tekijä puhuessaan edellisestä teoksesta mainitsee, että Âryabhattachan sanotaan ilmaisevan lähellä oikeaa olevan suhteen ;:n arvolle eri laskennallisista arvoista, ja toistaa erikoisen väitteen. ”John Bentley”, hän sanoo, ”oli hyvin perehtynyt hindulaiseen astronomiseen ja matemaattiseen tietoon... tätä hänen esitystään voidaan siis pitää luotettavana. Niin monilla itämaisilla ja muinaisilla kansoilla esiintyvä huomattava piirre *salata huolellisesti tämänlaatuinen tieto on ominainen* myös hinduille. Se mikä annettiin ulos yleiseksi tiedoksi ja yleiseen tutkimukseen, *oli vain ylimalkaista tietoa tarkemmasta mutta salatusta tiedosta*. Ja tämä Bentleyyn lausunto vahvistaa oudosti tuon väitteen ja osoittaa selitettynä, että se [hindulainen *eksoteerinen* astronomia ja tieteet] on peräisin *järjestelmästä, joka on täysin sen eurooppalaisen järjestelmän ulkopuolella*, johon Bentley itse tietysti luotti paljon enemmän kuin hindulaisten tietoon kaikkina aikoina ja missä sukupolvessa tahansa.”

² Salainen oppi selittää, että jokainen universaalisesti tärkeä tapahtuma, kuten geologiset luonnonmullistukset yhden rodun lopussa ja toisen alussa, joihin joka kerta liittyy suuri muutos ihmiskunnassa, sen henkisessä, moraalisisessa ja fyysisessä puolessa – on ennalta ajateltu ja niin sanotusti sovittu planeettajärjestelmämme tähtialueilla. Astrologia perustuu kokonaan tähän mystiseen ja läheiseen yhteyteen taivaankappaleiden ja ihmiskunnan välillä, ja se on yksi vihkimyksen ja okkulttisten mysteerien suurista salaisuuksista.

³ Ks. *Vendîdâd*, käänt. Darmesteter, johdanto, s. Iviini.

jossa alkukirjain ”a” on kielteinen etuliite – eli ”ei-jumalat” – jolloin ”jumalista” käytetään nimeä ”surat”. Tämä siis yhdistää asurat ja niiden ”sotajoukot”, jotka luetellaan myöhemmin, kristillisten kirkkojen ”langenneisiin enkeleihin”, siihen henkisten olentojen hierarkiaan, joka on löydettävissä jokaisesta muinaisten ja nykyisten kansojen pantheonista – alkaen zoroasterilaisten jumalista aina kiinalaisten jumaliin asti. Ne ovat luovan alkukäytön poikia jokaisen uuden mahâ-kalpan eli manvantaran alussa ja kuuluvat samaan luokkaan kuin ne enkelit, jotka pysyivät ”uskollisina”. Ne olivat *Soman* (esoteerisen viisauden vanhemman) liittolaisia Brihaspatia vastaan (joka edustaa ritualistista eli seremoniallista [e501] palvelusta). Seremonialistit ovat ilmeisesti alentaneet ne ajallisesti ja paikallisesti vastakkaisiksi voimiksi eli demoneiksi sen vuoksi, että ne kapinoivat tekopyhyyttä, näennäispalvontaa ja kuolleen kirjaimen muotoa vastaan.

Mikä on siis kaikkien noiden voimien todellinen luonne, jotka taistelivat yhdessä niiden kanssa? Ne ovat: 1) *ushanat* eli Venus-planeetan ”sotajoukko”, josta on roomalaiskatolisuudessa tullut – *Lucifer*, ”aamutähden”¹ valti-as, *tsaba* eli ”Saatanan” armeija; 2) *daityat* ja *dânavat* ovat titaaneja, demoneja ja jättiläisiä, jotka löydämme raamatusta – ”Jumalan poikien” ja ”ihmisten tyttärien” jälkeläisiä.² Niiden yleisnimi osoittaa niiden oletetun luonteen ja ilmaisee samalla bramiinien salaisen *vihamielisyyden*, sillä ne ovat *kratudvishoja* – ”uhrimenojen (eli eksoteerisen *teeskentelyn*) vihollisia”. Nämä ovat niitä ”joukkoja”, jotka vastustavat Brihaspatia, *eksoteeristen* kansanuskontojen edustajaa, ja Indraa – näkyvän taivaan, taivaankannen, jumalaa, joka varhemmassa *Vedassa* on korkein jumala kosmisessa taivaassa, sopiva asunto kosmoksen *ulkopuolella olevalle*, persoonalliselle Jumalalle, joka on korkeampi kuin mihin mikään eksoteerinen palvonta voi koskaan kohota.

3) Sitten seuraavat *nâgat*,³ *Sarpas* (käärmeet eli serafit). Näiden luonto näkyy taas niiden hieroglyfin salaisesta merkityksestä. Mytologiassa ne ovat *puolijumalallisia* olentoja, joilla on inhimilliset kasvot ja lohikäärmeen häntä. Ne ovat siis epäilemättä samoja kuin juutalaisten *serafit* (sanoista *Serapis* ja *Sarpa*, käärme). Yksikkömuoto on *saraf*, ”palava, tulinen”.⁴ Kristillinen ja juutalainen oppi enkeleistä tekee eron *serafien* ja *kerubien* välillä, kerubien ollessa järjestyksessä toisena. Esoteerisesti ja kabbalistisesti ne ovat samoja, sillä *kerubim* on yksinkertaisesti niiden kuvien eli hahmojen nimitys, jotka esittävät taivaallisten joukkojen mitä tahansa

¹ *Jesaja*, 14:12.

² *1. Moos.* 6:1–2.

³ Orientalistien kuvaamat *nâgat* ovat salaperäinen kansa, jonka jälkiä on löydetty runsaasti Intiasta tähän päivään asti ja jotka elävät *Nâga-dvîpassa*, yhdessä *Bhâratavarshan* (vanhan Intian) *seitsemästä* maanosasta eli jaosta. Nâgpurin kaupunki oli maan vanhimpia kaupunkeja.

⁴ *Jesaja*, 6:6.

osastoa. Kuten aiemmin sanottiin, lohikäärmeet ja *nâgat* olivat erakkovihittyjen nimiä, jotka annettiin heille heidän suuren viisautensa ja henkisyytensä vuoksi ja koska he asuivat luolissa. Kun siis Hesekiel käyttää adjektiivia *kerub* Tyroksen kuninkaasta ja kertoo hänelle, että hänen *viisautensa* ja *ymmärryksensä* takia häneltä ei voida kätkeä *mitään salaisuutta*,¹ hän paljastuu okkultistille ”profeettana”, kenties vielä *eksoteerisen* palvonnan edustajana, joka pauhaa toisen koulukunnan *vihittyä* vastaan eikä kuviteltua Luciferia vastaan, joka on tähdistä pudonnut ja siten Edenin puutarhasta karkotettu kerubi.

Siten tuo niin kutsuttu ”sota” on yhdessä merkityksessä myös allegorinen kertomus taistelusta kahden luokan – oikean ja vasemman tien – adeptien välillä. Intiassa oli kolmenlaisia rishejä, jotka olivat [e502] vanhimmat tunnetut adeptit: kuninkaalliset rishit eli *râjarshit*, kuninkaat ja ruhtinaat, jotka omaksuivat askeettisen elämän; jumalalliset *devarshit* eli dharman eli yogan pojat; ja brahmarshit, niiden rishien jälkeläiset, jotka perustivat braamiinien *gotrat* eli kastiluokat. Kun myyttiset ja astronomiset avaimet jätetään nyt hetkeksi syrjään, salaiset opetukset näyttävät meille monia atlantilaisia, jotka kuuluivat näihin osastoihin, ja heidän välillään oli taisteluja ja sotia *de facto* ja *de jure*. Nârada, eräs suurimmista risheistä, oli *devarishi*, ja hänen sanotaan olleen alituudessa riidassa Brahmân, Dakshan ja muiden jumalien ja viisaiden kanssa. Voimme sen vuoksi huoletta väittää, että olipa tämän universaalisesti hyväksytyyn legendan *astronominen* merkitys mikä tahansa, sen inhimillinen aspekti perustuu todellisiin ja historiallisiin tapahtumiin, jotka on vääristelty teologiseksi dogmiksi vain sopiakseen kirkollisiin tarkoituksiin. Niin kuin ylhäällä, niin alhaalla. Tähtiä koskevat ilmiöt ja taivaankappaleiden esiintyminen avaruudessa otettiin esikuvaksi, ja tuo suunnitelma tuotiin alas, maan päälle. Siten avaruutta kutsuttiin abstraktisessa merkityksessä ”jumalallisen tiedon valtakunnaksi”, ja *kaldealaiset* (kaldit) eli vihityt kutsuivat sitä nimellä *Ab Su*, tiedon asunto (eli isä, ts. lähde), koska avaruudessa asuvat ne älylliset voimat, jotka *näkymättöminä* hallitsevat universonia.²

¹ Hes. 28:3–4.

² Yhtä kuvaavia ovat ne ominaisuudet, jotka on annettu Rudra-Shivalle, suurelle *joogille*, kaikkien adeptien esi-isälle – joka on esoterismissa yksi jumalallisten dynastioiden suurimmista kuninkaista. Häntä sanotaan ”ensimmäiseksi” ja ”viimeiseksi” ja hän on kolmannen, neljännen ja viidennen kantarodun suojelija. Sillä varhaisimmalta luonteeltaan hän on askeettinen *Dig-ambara*, ”elementteihin pukeutunut”, *Trilochana*, ”kolmesilmäinen”; *Pañchâna*, ”viisikasvoinen”, joka viittaa neljään menneeseen ja nykyiseen viidenteen rotuun. Sillä vaikka hänellä on viidet kasvot, hänellä on ainoastaan ”neljä kättä”, koska viides rotu on vielä elossa. Hän on ”ajan jumala”, Saturnus-Kronos, kuten hänen tiimalasin muotoinen *damarunsa* (rumpunsa) osoittaa. Ja jos häntä syytetään siitä, että hän on hakannut pois Brahmân viidennen pään ja jättänyt hänelle ainoastaan neljä, se viittaa jälleen määrättyyn vihkimysasteeseen ja myös Rotuihin.

Samalla tavoin *ylemmissä* valtamerissä eli taivaissa olevan eläinradan kaavakuvan mukaan pyhitettiin määrätty maapallon alue, sisämeri, ja sitä kutsuttiin ”oppimisen syvyydeksi”. Siinä oli kahdentoista hierofantin ja viisauden mestarin asuntoina kaksitoista keskusta kahdentoista pienen saaren muodossa, jotka vastasivat eläinratamerkkejä – joista kaksi jäi pitkiksi ajoiksi ”mysteeri-merkeiksi”.¹ Tämä ”tiedon (eli oppineisuuden) meri”² oli pitkät ajat siellä, missä nykyisin leviää Shamon eli Gobin autioma. Se oli olemassa viimeiseen suureen jääkauteen asti, [e503] jolloin paikallinen luonnonmullistus, joka pyyhki vedet etelään ja länteen muodostaen siten nykyisen suuren autiomaan, jätti ainoastaan tietyn keitaan, jossa on järvi ja yksi saari sen keskellä, muistoksi maan päällisestä *eläinratakehästä*. Iät ja ajat tämä vesisyväne – joka ennen babylonialaisia eläneiden kansojen keskuudessa oli kotipaikkana ”suurelle äidille” (taivaisen ”suuren äitikaoksen” maiselle kuvalle), Ean (viisauden) vanhemmalle, kun taas Ea itse oli varhainen prototyyppi Oannekselle, babylonialaisten ihmiskalalle – iät ja ajat siis tämä ”syvyys” eli *kaos* oli viisauden, mutta ei pahuuden asuinpaikka. Belin ja sitten Mardukin, aurinkojumalan, taistelulla *Tiamatin*, meren ja sen lohikäärmeen, kanssa, joka ”sota” päättyi viimeksi mainitun häviöön, on puhtaasti kosminen ja geologinen samoin kuin historiallinen merkitys. Tuo lehti salaisten ja pyhien tieteiden historiasta, niiden kehityksestä, kasvusta ja KUOLEMASTA on revitty pois *vihkimättömiltä joukoilta*. Se kertoo a) polttavan auringon aikaansaamasta valtaviin alueiden järjestelmällisestä ja asteittaisesta kuivumisesta tietyinä esihistoriallisena aikakautena; eräästä hirvittävästä kuivuudesta, joka päättyi siihen, että aiemmin hedelmälliset kosteat maat muuttuivat vähitellen nykyisiksi hiekkaerämaiksi; ja b) yhtä järjestelmällisestä vasemman tien seuraajien harjoittamasta oikean tien profettojen vainoamisesta. Nuo edelliset ovat aloittaneet pappisluokkien synnyn ja kehityksen ja ovat lopulta johtaneet maailman noihin kaikkiin eksoteerisiin uskontoihin, jotka on keksitty tyydyttämään *hoi polloin* ja tietämättömien turmeltunutta makua ritualistiseen loistoon sekä taipumusta ikiaineettoman ja tuntemattoman periaatteen aineellistamiseen.

Tämä oli määrätynlainen parannus atlantilaiseen noituuteen nähden, jonka muisto elää vielä Intian koko sanskritinkielisessä kirjallisuudessa samoin kuin kansantaruiissa. Se oli kuitenkin pyhien mysteerien ja niiden oppien ivailua ja häpäisemistä. Antropomorfismin ja jumalankuvien palve-

¹ G. Seyffarth oli väärässä ajatellessaan, että eläinradan merkkejä oli vanhoina aikoina ainoastaan kymmenen. Maallikot tunsivat vain kymmenen. Vihityt tiesivät kuitenkin ne kaikki *siitä ajasta lähtien, jolloin ihmiskunta jakautui sukupuoliin* ja jolloin Neitsyt-Skorpionista tuli kaksi merkkiä. Kun otettiin lisäksi mukaan eräs salainen merkki, jonka nimeä ei esitetty, mutta jolle kreikkalaiset keksivät nimen vaaka (lat. Libra), syntyi näin kaksitoista merkkiä. (Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa II, s. 57.)

² Tämä on ehkä avain Dalai-laman symboliseen nimeen – ”valtameri”-lama, joka tarkoittaa viisauden valtameriä. Abbé Huc puhuu siitä.

luksen nopea kasvu johti varhaisen viidennen Rodun, niin kuin se oli jo johtanut neljännen Rodun, jälleen noituuteen, vaikka pienemmässä määrin. Lopulta unohdettiin jopa *neljä* ”Aadamia” (jotka symboloivat toisin nimin neljää aikaisempaa rotua). Ne siirtyivät yhdestä sukupolvesta toiseen saaden jokainen joitakin myyttisiä lisäyksiä, kunnes hukkuivat vihdoin siihen kansanomaisen symboliikan valtamereen, jota kutsutaan pantheoniksi. Ne elivät silti yhä tänä päivänä vanhimmissa juutalaisissa traditioissa, kuten *Tselem*, ”Varjo-aadam” (meidän oppimme *chhâyât*); toinen, ”malli-aadam”, ensimmäisen kopio ja eksoteerisen *Genesisin* (1. luvun) ”miehinen ja naisellinen”; kolmas, ”maallinen aadam” ennen lankeemusta, androgyyni; ja neljäs – Aadam *lankeemuksensa* jälkeen, ts. erottautuneena sukupuoliin eli puhtaana atlantilaisena. Edenin puutarhan Aadam eli meidän rotumme – viidennen – esi-isä on näppärä yhdistelmä noista neljästä. Niin kuin *Zoharissa* esitettiin, Aadam, ENSIMMÄINEN *ihminen*, ei ole enää [e504] maan päällä, hän ”ei ole lainkaan alhaalla”. ”Sillä mistä tulevat nämä alemmat maailmat? *Maaketjusta ja ylhäältä taivaasta*”, ts. korkeammista palloista, niistä jotka edeltävät maapalloamme ja ovat sen yläpuolella.

...Ja siitä [ketjusta] tuli toinen toistaan erilaisempia olentoja. Jotkut niistä vaatteissa [kiinteissä](nahoissa), jotkut kuorissa (*Klifot*)... jotkut niistä punaisissa kuorissa, jotkut mustissa, valkoisissa ja jotkut kaiken värisissä.¹

Kuten Berossoksen kaldealaisessa kosmogoniassa ja juuri edellä mainituissa säkeistöissä niin myös joissakin kabbalatutkielmissa puhutaan olennoista, joilla on kahdet kasvot, joillakin neljät ja toisilla yhdet kasvot. Sillä ”korkein Aadam ei tullut alas kaikkiin maihin, ei synnyttänyt jälkeläisiä eikä pitänyt monia vaimoja”, vaan hän on mysteeri.

Samoin on lohikäärme mysteeri. On totta, että rabbi Shimon ben Johai sanoo, että ”toverien” (opiskelijoiden eli *chelojen*) ei ole suotu ymmärtää lohikäärmeen merkitystä, vaan tuo tieto annettiin ainoastaan ”pienille” ts. *täydellisille vihityille*.² ”Toverit tutkivat alkutoimintaa (luomiskertomusta) ja ymmärtävät sen, mutta ainoastaan pienet (täydelliset vihityt) ymmärtävät viittauksen alkutoimintaan *Suuressa meressä olevan käärmeen mysteerin* avulla.”³ Ja ne kristityt, jotka ehkä lukevat tämän, ymmärtänevät myös

¹ *Zohar*, Cremona-editio, iii, fol. 4a, p. 14.

² Tällainen nimi annettiin muinaisessa Juudeassa vihityille, joita kutsuttiin myös ”viattomiksi” ja ”lapsiksi” ts. vielä kerran jälleensyntyneiksi. Tämä *avain* avaa näkymän uuden testamentin erääseen mysteeriin: Herodeksen tekoon, kun hän tappoi 40 000 ”viatonta”. On olemassa samaa merkitsevä legenda, ja se tapaus, joka sattui melkein sata vuotta eaa., paljastaa alkuperän traditiolle, johon on samalla sekoitettu kertomus Krishnasta ja hänen enostaan Kamsasta. Uudessa testamentissa Herodes tarkoittaa Aleksanteri Jannaiosta (lyddalaista), joka vainosi ja murhasi satoja ja tuhansia vihittyjä, mikä on otettu raamatun kertomukseksi.

³ *Zohar*, II, 34b.

edellä olevan lauseen valossa, kuka heidän ”Kristuksensa” oli. Sillä Jeesus sanoo toistuvasti, että se, joka ”ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin *pieni lapsi*, ei pääse siihen sisälle”. Jos jotkin hänen sanonnoistaan ovat tarkoitaneet lapsia ilman mitään metaforaa, niin useimmat kohdat, jotka koskevat ”pieniä lapsia” evankeliumeissa, tarkoittavat *vihittyjä, joista Jeesus oli yksi*. Paavalia (Saulusta), sanotaan *Talmudissa* ”pieneksi”.

”Käärmeen mysteeri” on seuraava: Meidän maapalloamme tai mieluummin *maallista elämäämme* pidetään usein salaisissa opetuksissa suurena merenä. Myös ”elämän meri” on yhä tänä päivänä usein käytetty vertaus. *Sifra di-Tseniuta* puhuu alkukaaoksesta ja universumin kehityksestä tuhon (*pralayan*) jälkeen verraten sitä auki kiertyvään käärmeeseen: ”Ojentuen sinne tänne, pyrstö suussaan, pää vääntyen niskan ympäri se on raivoissaan ja vihainen... Se väijyy ja piiloutuu. *Joka tuhannes päivä* se ilmestyy.”¹

[e505] *Purânan* kommentaarissa sanotaan: ”Ananta Shesha on Vishnun muoto, säilyttämisen Pyhä Henki ja symboloi universumia, jonka päällä sen oletetaan nukkuvan Brahmân *päivien* väliaikoina. Sheshan seitsemän päätä tukevat universumia...”

Siten Jumalan henki ”nukkuu” eli ”hengittää” (merahefet) erilaistumattoman aineen kaaoksen yllä ennen jokaista uutta ”luomista”, sanoo *Sifra di-Tseniuta*. Mutta yksi Brahmân päivä käsittää, kuten on jo selitetty, *tuhhat mahâ-yugaa*. Ja koska jokainen ”yö” eli lepokausi on yhtä pitkä kuin tuollainen ”päivä”, on helppo nähdä, mitä tarkoittaa *Sifra di-Tseniutan* lause, että käärme ilmestyy ”kerran tuhannessa päivässä”. Yhtä helppo on nähdä, mihin *Sifran* vihitty kirjoittaja johtaa meitä sanoessaan: ”Sen pää murskautuu suuren meren vesissä, niin kuin kirjoitettu on: ’Sinä jaoit meren voimallasi, sinä murskasit lohikäärmeiden päät vesissä.’”² Tämä tarkoittaa vihittyjen koetuksia tässä fyysisessä elämässä, ”murheen meressä”, jos käytetään yhtä avainta. Toisella avaimella avattuna se viittaa niiden seitsemän piirin peräkkäiseen tuhoon, joihin kuuluu ketju maailmoja avaruuden suuressa meressä. Sillä jokaista sideeristä palloa eli piiriä, jokaista maailmaa, tähteä ja tähtiryhmää sanotaan symboliikassa ”lohikäärmeen pääksi”. Mutta miten tuo symboli tulkitaankin, lohikäärmettä ei koskaan pidetty pahana, ei liioin käärmettä – muinaisina aikoina. Kaikissa vertauksissa, olivatpa ne sitten astronomisia, kosmisia, teogonisia tai pelkästään fysiologisia ts. fallisia – käärmettä pidettiin aina *jumalallisena* symbolina. Kun sanotaan ”[Kosminen] käärme, joka liikkuu 370 hyppäyksellä”³, se tarkoittaa suuren trooppisen vuoden (25 868 vuoden) kierroskautta, joka esoteerisessa laskelmassa jaetaan 370 aikakauteen eli sykliin, niin kuin aurinkovuosi jaetaan 365 päivään. Ja jos kristityt pitävät Mikaelia Saatanan, lohikäärmeen, voittajana, se

¹ *Sifra di-Tseniuta*, I, 26.

² *Psalmit*, 74:13.

³ *Sifra di-Tseniuta*, §. 33.

johtuu siitä, että *Talmudissa* tuota taistelevaa henkilöähahmoa kuvataan vesien ruhtinaana, jolla oli alaisinaan seitsemän alempaa henkeä – hyvä syy latinalaiselle kirkolle tehdä hänestä jokaisen kallioniemekkeen suojeluspyhimys Euroopassa! *Sifra di-Tseniutassa* luova voima ”tekee luomuksestaan luonnoksia ja spiraaliviivoja *käärmeen muodossa*”. Se ”pitää pyrstöönsä suussaan”, koska se on loputtoman ikuisuuden ja kierroskausien symboli. Tarvittaisiin kuitenkin kokonainen teos selittämään sen eri merkityksiä, mutta meidän on lopetettava.

Lukija ymmärtää varmaan nyt, mitä eri asioita tarkoittaa ”taivaan sota” ja ”suuri lohikäärme”. Tuo kirkon dogmista juhlallisin ja pelätyin, kristillisen uskon alfa ja omega sekä sen LANKEEMUKSEN ja LUNASTUKSEN tuki-pylväs kutistuu noista esihistoriallisista taisteluista kertovien monien allegorioiden pakanalliseksi symboliksi.

[e506]

XIX

ONKO PLEROMA SAATANAN PESÄ?

Tätä aihetta ei ole vielä käsitelty loppuun, vaan sitä on tutkittava vielä muista näkökulmista.

On mahdotonta sanoa, todistaako Miltonin suurenmoinen kuvaus kolmen päivän taistelusta valon ja pimeyden enkelien välillä oikeaksi sen oletuksen, että hänen on täytynyt kuulla vastaavasta itämaisestä traditiosta. Vaikkakaan hän itse ei olisi ollut yhteydessä kenenkään mystikon kanssa, niin hänen on täytynyt tuntea joku, joka on päässyt käsiksi Vatikaanin salaisiin teoksiin. Niiden joukossa on traditio ”B’nai-Shamashista” – aurin-gon lapsista” – joka koskee itämaista allegoriaa ja sisältää *kolminkertaisessa versiossaan* paljon tarkempia yksityiskohtia ”vanhasta lohikäärmeestä” ja hänen eri tappajistaan, kuin voi saada *Henokin kirjasta* tai paljon uudemmasta *Johanneksen Ilmestyksestä*, kuten edellä on osoitettu.

Vaikuttaa selittämättömältä, miksi yhä tänä päivänä mystisiin seuroihin kuuluvat kirjailijat pitävät kiinni aikaisemmista epäilyksistään, jotka koskevat *Henokin kirjan* ”oletettua” vanhuutta. Kun siis teoksen *The Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* tekijä on taipuvainen näkemään Henokissa kristinuskoon kääntyneen vihityn (! !),¹ on Éliphas Lévin teosten – *The Mysteries of Magic* – englantilainen julkaisija myös samaa mieltä. Hän huomauttaa: ”Tri Kenealya lukuun ottamatta ei kukaan nykyajan oppinut pidä viimeksi mainittua teosta [*Henokin kirja*] yhtään vanhempänä kuin neljänneltä vuosisadalta eaa. peräisin olevana”.² Nykyajan oppineet

---

¹ Sivulla 16.

² ”Biographical Critical Essay”, s. xxxviii.

ovat syyllistyneet pahempiin erehdyksiin kuin tämä. Tuntuu kuin vasta eilen Euroopan *suurimmat* kirjallisuusarvostelijat olisivat kieltäneet tuon teoksen, samoin orfilaisten hymnien ja jopa *Hermeksen* eli *Thotin kirjan* alkuperän, kunnes viimeksi mainitusta löydettiin kokonaisia säkeistöjä Egyptin varhaisimpien dynastioiden muistomerkeistä ja haudoista. Arkkipiispa Laurencen mielipide on jo mainittu edellä.¹

”Vanhaa lohikäärmettä” ja Saatanaa, joista on nyt tullut yksinomaan ja yhteisesti ”langenneen enkelin” symboli ja sen teologinen käsite, ei ole kuvattu siten *alkuperäisessä kabbalassa* (kaldealaisessa *Lukujen kirjassa*) eikä sen nykyaikaisessa vastineessa. Sillä nykyaikaisista kabbalisteista oppinein ellei suurin, nimittäin Éliphas Lévi, kuvaa Saatanaa seuraavin hehkuvin sanoin:

Tuo enkeli oli kyllin ylpeä pitämään itseään Jumalana, kyllin rohkea lunastamaan riippumattomuutensa ikuisen kärsimyksen ja kidutuksen hinnalla, kyllin [e507] kaunis ihailemaan itseään täydessä jumalallisessa loistossa, kyllin voimakas hallitsemaan pimeydessä keskellä ahdistusta ja rakentaakseen itselleen valtaistuimen sammumattomalle polttoroviolen. Se on tasavaltalaisen ja kerettiläisen Miltonin Saatana.... anarkian ruhtinas, jota palvelee puhtaiden henkien hierarkia(!)...²

Tämä kuvaus – joka yhdistää kekseliäästi teologisen dogmin ja kabbalistisen allegorian ja onnistuu jopa sisällyttämään sanoihinsa poliittisen kohteliaisuuden – on oikeassa hengessä luettuna paikkansa pitävä.

Niin todellakin, ”vanha lohikäärme” on tuo ihanteista suurin, tuo ihmiskunnan älyllisen riippumattomuuden hyväksi uhrautumisen ikuisesti elävä symboli – jopa apoteoosi –, tuo aina toimiva voima, joka vastustaa paikallaan pysyvää toimetttömyyttä – periaatteita, jolle itsevarmuus on rikos ja joka vihaa ajattelemista ja *tiedon valoa*. Kuten Éliphas Lévi sanoo verrattoman oikeudenmukaisesti ja ironisesti: ”Tuo oletettu pimeiden ikuisuusi-sen sankari, jota syytetään ilkeämielisesti rumuudesta, on koristettu sarvin ja kaviolin, jotka sopisivat paljon paremmin hänen leppymättömille ahdistajilleen. Hänet on lopulta muutettu käärmeeksi – punaiseksi lohikäärmeeksi.” Mutta Éliphas Lévi oli kuitenkin liian alamainen roomalaiskatolisille auktoriteeteille, ja voitaisiin lisätä: liian jesuiittamainen tunnustaakseen, että tuo pahalainen on ihmiskunta, eikä sillä ole koskaan ollut maan päällä olemassaoloa ihmiskunnan ulkopuolella.³

¹ Nyttemmin on Qumranin luolista löydetty katkelmia kaikista muista Henokin kirjan osista paitsi II osasta eli luvuista XXXVII–LXXI, joten ainakin kirjan osat I, III, IV ja V ovat Uuden testamentin kirjoituksia vanhempia. – Suom. toim.

² *Histoire de la Magie*, s. 16–17.

³ Millä *paholaisella* voisi olla enemmän viekkautta, voimaa ja julmuutta kuin Whitechapelin murhaajalla, vuoden 1888 Jack Viiltäjällä, joka ennen kuulumattoman verenhimoisessa pahuudessaan teurasti ja paloitteli kylmäverisesti seitsemän onne-

Tässä kristillinen teologia on ollut uskollinen vain omalle vanhalle kunnianarvoisalle politiikalleen, vaikka onkin seurannut orjallisesti pakanuuden jälkiä. Sen täytyi eristäytyä ja pitää kiinni arvovallastaan. Tästä syystä se ei voinut muuta kuin muuttaa jokaisen pakanallisen jumaluuden paholaiseksi. Jokainen muinaisuuden loistava aurinkojumala – säteilevä jumaluus päivällä ja itsensä vastakohta ja vastustaja yöllä ja nimeltään viisauden lohikäärme, koska sen oletettiin sisältävän yön ja päivän idut – on nyt muutettu jumalan vastaiseksi varjoksi ja siitä on tullut *Saatana* itsevaltiaan inhimillisen dogmin yksinomaisen, kestäättömän arvovallan nojalla. Tämän jälkeen kirottiin kaikki nuo valon ja varjon synnyttäjät, kaikki aurinko- ja kuujumalat, ja sitten antropomorfoitiin monien jumalien joukosta valittu yksi Jumala ja Saatana. Mutta teologia tuntuu unohtaneen inhimillisen kyvyn huomata ja lopulta analysoida kaikkea, mikä on keinotekoisesti pakotettu sen kunnioitettavaksi. Historia osoittaa, kuinka jokaisella rodulla ja jopa jokaisella heimolla, erityisesti seemiläisillä kansoilla on luonnollinen taipumus korottaa oma heimojumaluutensa johtoasemaan muiden jumalien yläpuolelle. [e508] Ja historia todistaa, että israelilaisten Jumala oli tuollainen *heimojumala* eikä mitään muuta, vaikka kristillinen kirkko seuraten ”valitun” kansan jälkiä on suvainnut vaatia väkisin tuon erityisen jumalan palvontaa ja kirotta kaikki muut. Olipa tämä alun perin tietoinen tai tiedostamaton erehdys, joka tapauksessa se *oli* erehdys. Jehova on aina ollut muinaisuudessa ainoastaan ”jumala muiden *jumalien joukossa*”.¹ *Herra* ilmestyy Abrahamille ja sanoessaan ”Minä olen *kaikkivaltias Jumala*” lisää kuitenkin ”Minä pidän voimassa liiton... olen oleva sinun (Abrahamin) Jumalasi” ja *hänen jälkeensä* hänen *siemenensä* Jumala² – mutta ei suinkaan arjalaisten eurooppalaisten Jumala.

Mutta sitten Jeesus Nasarealaisen suurenmoinen ja ihanteellinen olemus oli asetettava tummaa taustaa vasten loiston aikaansaamiseksi vastakohdan avulla, ja *tummempaa taustaa kirkko tuskin olisi voinut keksiä*. Tuntematta vanhan testamentin symboliikkaa ja tietämättä Jehova-nimen todellista merkitystä – joka nimi on rabbinen antama salainen korvike sanomattomalle ja lausumattomalle nimelle – kirkko piti kekseliäästi tekaistua varjoa todellisena, antropomorfoitua *lisääntymissymbolia* ainoana ilman toista olevana todellisuutena, kaiken alati tuntemattomana syynä. Johdonmukaisena seurauksena kirkon oli kaksinaisuuden vuoksi keksittävä antropomorfinen paholainen – Jumalan itsensä luoma, niin kuin se opetti. Saatanasta on nyt tullut ”Jehovah-Frankensteinin” keksimä hirviö – isänsä kirous ja ohdake

---

tonta ja muuten viatonta naista! Tarvitsee vain lukea sanomalehtiä löytääkseen täydellisiä kristillisen helvetin paholaisten henkilöitymiä noista juopoista elukoista (aviomiehistä ja isistä), jotka lyövät vaimojaan ja lapsiaan ja joista vain *pieni* prosentti joutuu päivittäin oikeuden eteen.

¹ *Psalmit*, 82:1.

² *Genesis*, 17:7.

jumaluuden puolella – hirviö, jota naurettavampaa kukaan maallinen Frankenstein ei olisi kyennyt sepittämään.

New Aspects of Life -kirjan tekijä kuvaa juutalaista Jumalaa aivan oikein kabbalistisesta näkökulmasta ”maan henkenä, joka oli ilmoittanut itsensä juutalaisille Jehovana”.¹ Tuo sama henki Jeesuksen kuoleman jälkeen ”otti hänen muotonsa ja personoi häntä kuolleista nousseena Kristuksena” – mikä selvästikin on Kerinthoksen ja vähäisin muutoksin useiden gnostilaitten lahkojen oppi. Mutta tekijän selitykset ja johtopäätökset ovat huomattavat: ”Kukaan ei tiennyt... paremmin kuin Mooses... [ja] niin hyvin kuin hän, kuinka suuri oli niiden [egyptiläisten jumalien] voima, joiden pappien kanssa hän oli kilpaillut”, hän sanoo, ”jumalien, joista Jehovan väitetään olevan Jumala [ainoastaan juutalaisten mielestä].” ”Mitä nuo jumalat, nuo *Aher*, olivat joista Jehovan, *Ehadin* väitetään olevan Jumala...koska hän voittaa ne?” tekijä kysyy. Tähän meidän okkultistimme vastaa: ne ovat niitä, joita kirkko nyt kutsuu *langenneiksi enkeleiksi* ja kollektiivisesti *Saatanaksi, lohikäärmeeksi*, jonka voittaja, jos meidän on hyväksyttävä *kirkon* lausunto, on Mikael ja hänen joukkonsa, joka Mikael on yksinkertaisesti itse Jehova, yksi alemmista hengistä parhaassa tapauksessa. Sen vuoksi tekijä on jälleen oikeassa sanoessaan:

Kreikkalaiset uskovat *daimoneihin*... Mutta...ennen niitä...heprealaisen käsityksen mukaan *oli [e509] olemassa personoivien henkien luokka*, joita he kutsuivat *demoneiksi*, ”personoitumiksi”... Jos myönnetään Jehovan erikoisen vakuutuksen perusteella muiden jumalien olemassaolo, jotka... olivat Ainoan Jumalan personoitumia, olivatko nuo muut jumalat vain personoivien henkien korkeampi luokka... jotka olivat saavuttaneet ja käyttäneet korkeampia voimia? Ja eikö personointi ole *avain henkisen tilan mysteeriin*? Mutta jos myönnämme tämän tilanteen, *kuinka voimme tietää, ettei Jehova ollut tuollainen personoiva henki*, joka omasta vaatimuksestaan tuli tuntemattoman Jumalan personoitumaksi? Ja kuinka tiedämme, ettei tuo henki, joka kutsuu itseään Jehovaksi, vaatiessaan itselleen Jumalan attribuutteja siten tullut pidetyksi sinä ainoana, joka todellisuudessa on yhtä nimetön kuin tuntematon?²

Sitten tekijä osoittaa, ”että Jehovan henki *on* personoituma” oman ilmoituksensa mukaan. Se tunnusti Moosekselle, ”että se oli ilmestynyt patriarkeille *Shaddai-jumalana*”... ja ”*Helion-Jumalana*”.

Samaan hengenvetoon se omaksui Jehova-nimen, ja tämän personoituman väitteeseen luottaen nimet *El, Eloah, Elohim* ja *Shaddai* on selitetty ja tulkittu rinnakkain Jehovan kanssa tarkoittamaan ”Kaikkivaltias-

¹ Henry Pratt, *main. teos*, s. 209.

² Pratt, *main. teos*, s. 144–145.

ta Herra Jumalaa”. [Kun sitten] Jehova-nimeä ei saanut lausua, se korvattiin nimityksellä *Adonai*, ”Herra”, ja..... tästä syystä ”Herra” siirtyi juutalaisilta kristilliseen ”Sanaan” ja maailmaan merkitsemään Jumalaa.¹

Ja kuinka voimme tietää, tekijä voisi lisätä, ettei Jehova käsittänyt monia henkiä personoiden jopa tuota nähtävästi samaa *Jodia* eli Jod-Hetä?

Mutta jos kristillinen kirkko oli ensimmäinen, joka teki Saatanan olemassaolosta opinkappaleen, se johtui, kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* on osoitettu, siitä, että Paholaisesta, *Jumalan* mahtavasta *vihollisesta* (?!) piti tulla kirkon kulmakivi ja tukipylväs. Sillä kuten teosofi Jules Baissac oikein esittää teoksessaan *Satan ou le Diable*: ”Il fallait éviter de paraître autoriser le dogme du double principe en faisant de ce Satan créateur une puissance réelle, et pour expliquer le mal originel, on préféra consacrer contre Manès l’hypothèse d’une permission de l’unique Tout-Puissant.”² Tämä valinta ja politiikka olivat kuitenkin onnettomuudeksi. Joko tuo Abrahamin ja Jaakobin alemman jumalan personoituma olisi pitänyt erottaa kokonaan Jeesuksen mystisestä ”Isästä” tai ”langenneet” enkelit olisi pitänyt jättää rauhaan enemmiltä panetteluilta.

Jokainen pakanoiden jumala on läheisessä yhteydessä [e510] Jehovan – *elohimien* – kanssa, sillä ne kaikki ovat yksi ja sama *sotajoukko*, jonka jäsenet eroavat vain nimensä puolesta esoteerisissa opetuksissa. ”Kuuliaisten” ja ”langenneiden” enkelien välillä ei ole minkäänlaista eroa, paitsi niille kullekin kuuluvissa toimissa tai mieluummin joidenkin hitaudessa ja toisten aktiivisuudessa niiden ”dhyâni-chohanien” eli *elohimien* joukossa, jotka oli ”määrätty luomaan” ts. valmistamaan ilmennyt maailma ikuisesta aineesta.

Kabbalistit sanovat, että Saatanan todellinen nimi on Jehovan nimi ylösalaisin käännettynä, sillä ”Saatanana ei ole musta jumala, vaan valkoisen jumaluuden negaatio” eli *totuuden valon* kielteisyys. Jumala on valo ja Saatanana on välttämätön pimeys eli *varjo*, joka tuo esiin valon, sillä ilman varjoa puhdas valo olisi näkymätön ja käsittämätön.³ ”Vihityille”, sanoo

¹ *Sama*, s. 146.

² Main. teos, s. 9. [Ei saanut näyttää siltä, että hyväksyttäisiin oppi dualistisesta periaatteesta tekemällä luovasta Saatanasta todellinen voima, ja jotta voitaisiin selittää alkuperäinen paha, esitetään Manesta (Mania) vastaan olettamus Ainoan Kaikkivaltiaan sallimuksesta.] Eräiden gnostikkojen polymorfisen panteismin jälkeen seurasi Maneksen [Manin] esoteerinen *dualismi*. Häntä syytettiin siitä, että hän personoi *Paholaisen* ja teki Perkeleestä Jumalan – itsensä Jumalan vastustajan. Me emme huomaa kristillisen kirkon paljonkaan parantaneen tuota manikealaisten eksoteerista ajatusta, sillä se kutsuu Jumalaa valon valtiakseen ja Saatanaa pimeyden ruhtinaaksi.

³ Lainatkaamme tässä yhteydessä Laingin ajatuksia hänen mainiosta teoksestaan *Modern Science and Modern Thought* (3. editio, s. 222): ”Tähän vaikeaan pulmaan

Éliphas Lévi, ”paholainen ei ole olento vaan luova voima hyvään kuin myös pahaan.” He (vihityt) esittivät tuon voiman, joka valvoo fyysistä lisääntymistä *Pan*-jumalan – eli luonnon – salaperäisessä muodossa. Tästä syystä tuolla myyttisellä ja symbolisella hahmolla on sarvet ja kaviot aivan niin kuin kristittyjen *pukilla* ”noitien sapatissa”. Tämänkin suhteen kristityt ovat epäviisaasti unohtaneet, että vuohi valittiin myös Israelin kaikkien syntien sovitushuhriksi ja että *syntipukki* oli todella uhrimarttyyri, vertauskuva suurimmasta mysteeristä maan päällä – synnyttämiseen *lankeamises-ta*. Juutalaiset ovat kuitenkin aikoja sitten unohtaneet tuon (vihkimättömien mielestä) naurettavan sankarinsa todellisen merkityksen. Se saatiin elävästä näytelmästä joka kuvasi elävää elämää suurissa mysteereissä, joita he esittivät erämaassa, mutta kristityt eivät koskaan tunteneet sitä.

Éliphas Lévi yrittää selittää kirkkonsa dogmia paradoksien ja metaforien avulla, mutta onnistuu erittäin huonosti vastoin niitä monia nidoksia, joita hartaat roomalaiskatoliset demonologit ovat kirjoittaneet Rooman suostumuksella ja suojeluksessa tällä meidän yhdeksännellätoista vuosisadallamme. Todelliselle roomalaiskatolilaiselle paholainen eli Saatana on *todellisuus*; näytelmä, joka esitettiin tähtivalossa Patmoksen näkijän mukaan – joka halusi ehkä parantaa *Henokin kirjan* kertomusta –, on yhtä todellinen ja historiallinen tosiasia kuin mikä muu raamatun allegorinen ja symbolinen tapahtuma tahansa. Mutta vihityt selittävät [e511] sen toisin kuin Éliphas Lévi, jonka nerokkaan ja ovelan älyn oli alistuttava hänelle Roomasta saneltuun kompromissiin.

Siten todelliset ja *taipumattomat* kabbalistit myöntävät, että kaikkia tieteellisiä ja filosofisia tarkoituksia varten maallikoille riittää tieto, että se suuri maaginen vaikuttaja, jota markiisi de Saint-Martinin seuraajat – martinistit – kutsuvat astraalivaloksi, keskiaikaiset kabbalistit ja alkemistit tähtitaivaan Neitsyeksi ja *Mysterium Magnumiksi* ja itämaiset okkultistit eetteriksi, âkâshan heijastukseksi, on kirkon *Lucifer*. Kenellekään ei ole mikään uusi asia, että roomalaiset skolastikot ovat onnistuneet muuttamaan Saatanaksi ja hänen työkseen maailmansion ja Pleroman, *valon käyttövälineen* ja kaikkien muotojen varaston, tuon voiman, joka suorine ja epäsuorine vaikutuksineen leviää läpi koko universumin. Mutta nyt he ovat valmiit antamaan edellä mainituille maallikoille jopa salaisuudet, joihin Éliphas Lévi on viitannut ilman *riittävää selitystä*, sillä hänen menettelytapansa

---

[pahan olemassaoloon maailmassa] ei ole ratkaisua, ellemme luovu kokonaan antropomorfista jumaluutta koskevasta ajatuksesta ja omaksu avoimesti tieteellistä käsitystä ensimmäisestä syystä, joka on tutkimaton ja selvittämätön; ja universumista, jonka lakeja me voimme tutkia, mutta jonka todellisesta olemuksesta emme tiedä mitään; *voimme vain aavistaa tai epäselvästi erottaa peruslain, joka näyttää tekevän hyvän ja pahan vastakkaisuuden olemassaolon välttämättömäksi ehdoksi.*” Jos tiede tuntisi ”todellisen olemuksen” sen sijaan ettei tiedä siitä mitään, tuo heikko aavistus muuttuisi varmuudeksi *tuollaisen lain* olemassaolosta ja tiedoksi siitä, että tuo laki on yhteydessä karmaan.

salaisten asioiden ilmaisemisessa voisi ainoastaan lisätä taikauskoa ja väärinkäsityksiä. Mitä okkultismin opiskelija, *vasta-alkaja*, voisi todellakin saada seuraavista Éliphas Lévin erittäin runollisista lauseista, jotka ovat yhtä apokalyptisiä kuin kenen tahansa alkemistin kirjoitukset?

Lucifer [astraalivalo]... on välittävä voima, joka esiintyy kaikessa luomisessa, se auttaa luomaan ja hävittämään, ja Aadamin lankeemus oli eroottinen päihtymys, joka on tehnyt hänen sukunsa tuon kohtalokkaan valon orjaksi. Jokainen meidän aistimme valtaava seksuaalinen intohimo on tuulenpyörre tuosta valosta, joka koettaa vetää meidät kuoleman syvyksiä kohti. Hulluus, hallusinaatiot, näyt, haltiotilat ovat kaikki tämän *sisäisen fosforin* [?] hyvin vaarallista kiihotusta. Tämä valo on lopulta tulen luontoista, jonka järkevä käyttö lämmittää ja elähdyttää, kun taas sen liikakäyttö päinvastoin hajottaa ja hävittää. Siispä ihmisen kutsumus on saavuttaa korkein valta tuosta [astraali-] valosta ja näin voittaa kuolemattomuus, mutta samalla se uhkaa päihdyttää, niellä ja lopulta hävittää hänet. Sen vuoksi tämä valo, mikäli se on hävittävä, kostava ja turmiollinen, olisi siis todellinen helvetintuli, legendan käärme. Sen piinaavat erehdykset, epäonnistuneiden, tuhomien uhrien kyynelleet ja hammastenkiristys, tuo heitä pakeneva elämän harhakuva, joka näyttää ilkkuvan ja pilkkaavan heidän tuskiaan – kaikki tämä voisi olla paholainen eli Saatana.¹

Tässä väitteessä ei ole mitään *väärää*. Siinä on ainoastaan liian paljon huonosti sopivia kielikuvia, kuten Aadamin – *myytin* – käyttäminen astraalisten vaikutusten kuvaamisessa. *Âkâsha* – astraalivalo² – voidaan määritellä muutamien sanoin. Se on maailmansielu, universumin kohtu, ”Mysterium Magnum”, josta kaikki olevainen on syntynyt eroamisen eli *erilaistumisen* avulla. Se on olemassaolon syy. Se [e512] täyttää koko äärettömän avaruuden, on *itse avaruus* eräässä merkityksessä eli sekä *kuudes* että seitsemäs prinssiipi.³ Mutta tuolla valolla ollen äärellinen äärettömässä on oltava

¹ *Histoire de la Magie*, s. 196–197.

² *Âkâsha* ei ole tieteen eetteri, niin kuin jotkut orientalistit kääntävät sen.

³ Johannes Trithem, Sponheimin apotti, aikansa suurin astrologi ja kabbalisti, sanoo: ”Jumalallisen magian taito on siinä, että kykenee erottamaan asioiden olemuksen luonnon valossa [astraalivalossa] ja käyttämään hengen sieluvoimia synnyttämään aineellisia asioita näkymättömästä universumista. Tällaisissa toiminoissa ylhäällä oleva ja alhaalla oleva on saatettava yhteen ja saatava toimimaan harmonisesti. Luonnon henki [astraalivalo] on ykseys, joka luo ja muodostaa kaiken ja toimien ihmisen myötävaikutuksella se voi aikaansaada ihmeellisiä asioita. Sellaiset prosessit tapahtuvat lain mukaisesti. Te tulette oppimaan lain, jonka avulla nuo asiat suoritetaan, jos opitte tuntemaan itsenne. Tulette sen tuntemaan teissä itsessään olevan hengen voiman avulla ja toteuttamaan sen yhdistämällä henkeen itsestänne lähtevään olemukseen. Jos haluatte onnistua sellaisessa työssä, teidän on tiedettävä, kuinka voitte erottaa hengen ja elämän luonnossa ja lisäksi kuinka

ilmennyksen suhteen varjopuolensa, kuten jo huomautettiin. Ja koska äärettön ei voi koskaan ilmetä, tästä syystä äärellisen maailman on tyydyttävä *ainoastaan varjoon*, jonka sen vaikutukset vetävät ihmiskunnan ylle ja jota ihmiset vetävät puoleensa *ja pakottavat toimintaan*. Kun siis astraalivalo on *universaali syy* ilmenemättömässä ykseydessään ja äärettömyydessään, siitä tulee ihmiskunnan suhteen yksinkertaisesti niiden syiden seurauksia, joita ihmiset aiheuttavat syntisissä elämässään. Hyvää tai pahaa eivät aiheuta sen loistavat asukkaat – kutsuttiinpa niitä valon tai pimeyden hengiksi – vaan itse ihmiskunta, joka määrää väistämättömän vaikutuksen ja vastavaikutuksen tuossa suuressa maagisessa välittäjässä. Ihmiskunnasta on tullut ”*Genesiksen* käärme” ja näin se aiheuttaa joka päivä ja hetki ”taivaallisen neitsyen” lankeamisen ja synnin – josta neitsyestä tulee siten samalla kertaa jumalien ja pahoisten äiti. Sillä hän on tuo aina rakastava, hyvää tekevä jumaluus kaikille niille, jotka liikkauttavat hänen *sieluaan ja sydäntään*, sen sijaan että vetäisivät puoleensa hänen varjomaista ilmennyttä ainestaan, jota Éliphas Lévi kutsuu ”turmiolliseksi valoksi”, joka tappaa ja hävittää. Ihmiskunta yksiköissään voi pakottaa ja hallita sen vaikutuksia, mutta ainoastaan elämällä pyhää elämää ja synnyttämällä hyviä syitä. Sen vaikutus ulottuu ainoastaan ilmenneisiin *alempiin* periaatteisiin – tuntemattoman ja tutkimattoman jumaluuden varjoon avaruudessa. Mutta muinaisuudessa ja *todellisuudessa* Lucifer eli *Luciferus* on sen enkeliolennon nimi, joka valvoo *totuuden valoa* samoin kuin päivän valoa. Suuressa valentinolaisessa evankeliumissa, *Pistis Sofiassa*¹ opetetaan, että kolmesta voimasta, jotka virtaavat kolmen kolmivoimien (Τριδυναμεις [Tridynameis]) pyhistä nimistä, Sofia (pyhä henki noiden kaikkein sivistyneimpien gnostikkojen mukaan) on peräisin Venus-planeetalta eli Luciferista.

Vihkimättömälle astraalivalo voi olla Jumala ja Paholainen samalla kertaa [e513] – *Daemon est Deus inversus*; toisin sanoen, äärettömän avaruuden jokaisen pisteen kautta väreilevät *elävän luonnon* magneettiset ja sähköiset virrat, elämää antavat ja kuolettavat aallot, sillä kuolema tulee maan päällä elämäksi toisella tasolla. *Lucifer* on jumalallinen ja maallinen valo, ”Pyhä Henki” ja ”Saatana” samalla kertaa, ja *näkyvän* avaruuden täyttää todella erilaistunut henkäys näkymättömästi. Astraalivalo, noiden kahden ilmenneet vaikutukset, jotka ovat yhtä, meidän itsemme ohjaamana ja puoleemme vetämänä on ihmiskunnan *karma*, sekä persoonallinen että persoonaton entiteetti: persoonallinen, koska se on se mystinen nimi, jonka de Saint-Martin antaa tämän planeetan jumalallisten luoja, ohjaajien ja hallitsijoiden joukolle; *persoonaton*, koska se on universaalinen elämän ja kuoleman syy ja seuraus.

---

voitte erottaa astraaliselun itsessänne ja tehdä siitä todellisen, ja silloin sielun substanssi tulee näkyväksi ja konkreettiseksi saatettuna objektiiviseksi hengen voiman avulla.” (Lainattu tri Franz Hartmannin teokseen *Paracelsus*, s. 164–165.)

¹ § 360–361. [Vrt. vastaava kohta *Pistis Sophia* -suomennoksessa, s. 327]

Lankeemus oli seuraus ihmisen tiedosta, sillä hänen ”silmänsä aukenivat”. Hänelle todella opetti viisautta ja salaista tietoa ”langennut enkeli”, sillä viimeksi mainitusta oli tuosta päivästä lähtien tullut hänen *manaksensa*, mielensä ja itsetietoisuutensa. Meissä jokaisessa on tällä maapallolla esiintymisemme alusta asti tuo jatkuvan elämän kultainen lanka ajoittain jakautuneena aistillisen olemassaolon aktiivisiin ja passiivisiin kausiin maan päällä sekä yliaistillisiin devachanissa. Se on *Sûtrâtman*, tuo kuolemattoman *persoonattoman* monadin loistava lanka, johon meidän maalliset elämämme eli katoavat *egomme* ovat pujotetut kuin rukousnauhan helmet – vedânta-filosofian kauniin vertauksen mukaan.

Ja nyt on todistettu, että Saatana eli punainen, *tulinen* lohikäärme, ”Fosforoksen Herra” (rikki oli teologinen keksintö) ja *Lucifer* eli ”Valonkantaaja” on meissä: se on meidän *mielemme* – kiusaajamme ja lunastajamme, meidän älyllinen vapauttajamme ja puhtaasta elämellisyydestä pelastajamme. Ilman tuota prinssiä – emanaatiota itse puhtaan jumalallisen *mahat*-prinssiä (intelligenssin) olemuksesta, joka säteilee suoraan *jumalallisesta mielestä* – me emme varmasti olisi muuta kuin eläimiä. Ensimmäinen ihminen Aadam tehtiin ainoastaan *eläväksi sieluksi* (nefesh), viimeinen Aadam tehtiin *elävöittäväksi hengeksi*¹ – sanoo Paavali, jonka sanat tarkoittavat ihmisen rakentamista eli *luomista*. Ilman tuota *elävöittävää* henkeä eli *inhimillistä mieltä* eli sielua ei ihmisen ja eläimen välillä olisi mitään eroa, kuten ei itse asiassa ole mitään eroa eläinten välillä niiden tekojen suhteen. Tiikeri ja aasi, kotka ja kyyhkynen ovat kukin yhtä puhtaita ja viattomia kuin muut, koska ne ovat *vastuuttomia*. Kukin niistä seuraa vaistoaan, tiikeri ja haukka tappavat yhtä huolettomasti kuin aasi syö ohdakkeen tai kyyhkynen nokkii jyvän. Jos lankeemuksella olisi teologian sille antama merkitys ja jos tuo [e514] lankeemus olisi ollut seurauksena toiminnasta, jota luonto ei koskaan tarkoittanut – *synnistä* – niin kuinka olisi eläinten laita? Jos meille sanotaan, että ne lisäävät sukuaan seurauksena tuosta samasta ”perisynnistä”, jonka vuoksi Jumala kirosi maan – ja kaiken elollisen maan päällä – silloin esitämme toisen kysymyksen. Teologia kertoo meille, kuten tiedekin, että eläimiä oli maan päällä paljon ennen ihmistä. Kysymme teologialta: Miten eläimet *lisäsivät sukuaan*, ennen kuin tuo hedelmä hyvän ja pahan tiedon puusta poimittiin? Kuten sanottu:

Kristityt – verrattomasti vähemmän tarkkanäköisinä kuin tuo suuri mystikko ja vapauttaja, jonka nimen he ovat omaksuneet, jonka opit he ovat ymmärtäneet väärin ja *turmelleet ja jonka muiston he ovat mustanneet teoillaan* – ottivat vastaan juutalaisen Jehovan sellaisenaan ja yrit-

¹ *1. Kor.* 15:44–45, alkuperäinen teksti kuuluu kabbalistisesti ja esoteerisesti tulkituna: ”Kylvetään *sieluruumis* [ei ”luonnollinen” ruumis], nousee *henkiruumis*.” Paavali oli vihitty, ja hänen sanansa saavat aivan eri merkityksen, kun ne luetaan esoteerisesti. Ruumis ”kylvetään *heikkoudessa* [passiivisuudessa], se nousee voimassa” (43) eli henkisyydessä ja älyssä.

tivät turhaan saattaa sopusointuun ”*valon ja vapauden evankeliumin*” pimeyden ja alistumisen jumaluuden kanssa.¹

Nyt on kuitenkin riittävästi todistettu, että kaikki niin kutsutut pahat henget, joiden sanotaan sotineen jumalia vastaan, ovat persoonallisuuksina samoja, ja lisäksi, että kaikki muinaiset uskonnot opettivat samaa oppia lukuun ottamatta lopullista johtopäätöstä, joka eroaa kristinuskosta. Seitsemällä alkuperäisellä jumalalla oli kaikilla kaksinainen asema, varsinainen ja tilapäinen. Varsinaisessa asemassaan he kaikki olivat tämän maailman ”rakentajia” eli *muodostajia*, ylläpitäjiä ja hallitsijoita, ja tilapäisessä asemassaan he pukeutuen näkyvään ruumiiseen laskeutuivat maan päälle ja hallitsivat siinä kuninkaina ja opettajina alemmille joukoille, jotka olivat jälleen kerran ruumiillistuneet sinne ihmisiksi.

[e515] Esoteerinen filosofia osoittaa siis, että ihminen on todellakin ilmennyt jumaluus sen kummassakin aspektissa – hyvässä ja pahassa, mutta teologia ei voi myöntää tätä filosofista totuutta. Sellaisen myöntäminen olisi sama kuin itsemurha, koska se opettaa dogmia langenneesta enkelistä kuolleen kirjaimen mukaisessa merkityksessä ja on tehnyt Saatanasta lunastusopin kulmakiven ja tukipylvään. Kun teologia on kerran esittänyt kapinalliset enkelit *erossa Jumalasta ja logoksesta* erillisinä persoonallisuuksina, sen myöntäminen, että *tottelemattomien* henkien alas syöksyminen tarkoitti yksinkertaisesti niiden vajoamista lisääntymiseen ja aineeseen, olisi

¹ ”Sota taivaassa” (*The Theosophist*, III vsk., loka-, marras- ja joulukuu 1881), kirjoittanut Godolphin Mitford, myöhemmin Mirza Murad Ali Beg, syntynyt Intiassa lähetyssaarnaajan poikana, kääntyi islamiin ja kuoli muhamettilaisena v. 1884. Hän oli mitä erikoisin mystikko, suuresti oppinut ja huomattavan älykäs. Mutta hän jätti oikeanpuoleisen tien ja joutui heti sovittamaan karmaansa. Tuossa artikkelissa kirjoittaja sanoo: ”...voitettujen elohimien kannattajia, joita ensin voittoisat juutalaiset [jehovistit] surmasivat joukoittain ja joita sitten vainosivat voittoisat kristityt ja muhamettilaiset, on [kuitenkin] olemassa... Jotkut [näistä hajallaan olevista laškoista]... ovat kadottaneet jopa perimätiedon uskonsa todellisesta perustasta eli minkä vuoksi he salaisesti palvoivat tulen, valon ja vapauden prinssiä. Miksi saabalaiset beduiinit (jotka tunnustavat olevansa monoteistejä asuessaan muhamettilaisissa kaupungeissa) kutsuvat yhä erämaan öisessä yksinäisyydessä avuksi ’taivaallista tähtijoukkoa’? Miksi jezidit, ’pirunpalvojat’ palvovat ’Molok-Tausia’ – ’Herra Riikinkukkoa’ – *ylpeyden* ja satasilmäisen intelligenssin [ja myös vihkimyksen] symbolia, joka karkotettiin taivaasta Saatanan kanssa vanhan itämaisen tradition mukaan? Miksi gholaitit ja heidän sukulaisensa mesopotamialais-iranilaiset muhamettilaiset lahkot uskovat ’Nur-iliin’ – ’Elohimien valoon’ – joka on siirtynyt *anastasikseen* satojen profeettajohtajien avulla? Sen vuoksi, että he tietämättömässä taikauskossaan ovat yhä säilyttäneet perinteisen uskonsa ’valon jumaliin’, jotka Jahveh kukisti!” [s. 69] – eli oikeammin hänen *sanotaan* kukistaneen, sillä kukistamalla *heidät* hän olisi kukistanut itsensä. ”Molok-Taus” on *Maluk*, ”hallitsija”, kuten kirjoituksen alaviitteessä sanotaan. Se on vain uusi muoto nimistä Molok, Melek, Molech, Malayak ja *Malâkhîm* – sanansaattajat, enkelit jne.

samaa kuin sanoisi, että Jumala ja Saatana ovat identtiset. Sillä koska LOGOS (eli Jumala) on kokouma tuosta kerran jumalallisesta joukosta, jota syytetään lankeamisesta, siitä seuraisi, että logos ja Saatana ovat yhtä.

Tällainen oli kuitenkin tuon nyt niin vääristellyn opin todellinen filosofinen ajatus muinaisuudessa. Pakanalliset gnostikot esittivät *verbumin* eli ”Pojan” kaksinaisena aspektina – itse asiassa hän oli *kaksinaisuus* täydellisessä *ykseydessä*. Tästä johtuvat nuo erilaiset kansalliset versiot. Kreikkalaisilla oli Zeus, Kronoksen poika, jonka isä heittää alas Kosmoksen syvyksiin. Arjalaisilla oli Brahmâ (myöhemmässä teologiassa), jonka Shiva syöksee pimeyden kuiluun jne. Mutta kaikkien näiden logosten ja demiurgien lankeamisella alkuperäisestä korkeasta asemastaan oli kaikissa tapauksissa yksi ja sama esoteerinen merkitys, *kirous* – filosofisessa merkityksessä – ruumiillistua tänne maan päälle; välttämätön askel kosmisen kehityksen portailla, erittäin filosofinen ja sopiva karmallinen laki, jota ilman pahan läsnäolon maan päällä olisi jätävä ikuisesti todelliselle filosofialle suljetuksi mysteeriksi. Kun de Mirville sanoo, että koska ”kristinuskoa kannattaa kaksi pilaria, pahan (πονηροῦ [ponerou]) ja hyvän (ἀγαθοῦ [agathou]), lyhyesti sanoen, kaksi voimaa, αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ δυνάμεις: tästä seuraa, että jos poistamme *pahojen voimien* rangaistuksen, niin hyvien voimien suojeleva tehtävä olisi arvoton ja merkityksetön”¹ – tämä on mitä epäfilosofisinta mielettömyyttä. Jos se sopii yhteen kristillisen dogmin kanssa ja selittää sitä, se himmentää kuitenkin aikakausien alkuperäisen viisauden tosiasiat ja totuudet. Paavalin varovaisilla vihjauksilla on kaikilla todellinen esoteerinen merkitys, ja tarvittiin vuosisatojen skolastista viisastelua ennen kuin niiden tulkinnalle voitiin antaa nykyinen väärä väritys. *Verbum* ja *Lucifer* ovat sama kaksinaisessa aspektissaan. ”Ilmavallan hallitsija” (*princeps potestatis aeris hujus*)² ei ole ”tuon aikakauden Jumala” vaan ikuinen prinssiippi. Jos viimeksi mainitun sanottiin aina *kiertävän* maailmaa – *qui circumambulat terram*³ – niin suuri apostoli tarkoitti ainoastaan ikuisesti jatkuvia inhimillisen inkarnaation kierroksia, joiden aikana paha tulee hallitsemaan aina siihen päivään asti, jolloin ihmiskunta pelastuu todellisen jumalallisen valaistuksen avulla, mikä tuo asioille oikean käsityksen.

On helppo vääristää epäselviä ilmauksia, jotka on kirjoitettu kuolleilla ja kauan [e516] sitten unohdetuilla kielillä, ja tarjota niitä tietämättömille joukoille totuuksina ja *ilmoitettuina* tosiasioina. Tutkijaa hämmästyttää ajatuksen ja merkityksen samuus kaikissa uskonnoissa, jotka mainitsevat tradition langenneista hengistä, eikä noissa suurissa uskonnoissa ole ainutakaan, joka jättäisi sen mainitsematta tai kuvaamatta muodossa tai toisessa. Huang-ti, suuri henki, antaa poikiensa, jotka olivat hankkineet *aktiivista*

¹ *Des Esprits jne.*, vol. II, s. 343.

² *Ef. 2:2*

³ *1. Piet. 5:8*.

viisautta, pudota tuskan laaksoon. Niiden johtaja, LENTÄVÄ LOHIKÄÄRME, nautittuaan kiellettyä ambrosiaa, *putosi maan päälle* joukkoineen (kuninkaineen). *Zend Avestassa* Angra Mainyu (Ahriman) ympäröiden itsensä tulella (”liekeillä” – vertaa edellä) yrittää valloittaa taivaat,¹ kun Ahuramazda laskeutuen asumastaan *kiinteästä* taivaasta auttaakseen taivaita, *jotka pyörivät (ajassa ja paikassa)*, kierroskausien ilmenneet maailmat inkarnaatioineen), sekä *amshâspendit*, ”seitsemän loistavaa Sravahia”, tähti-seuralaisineen kukistavat Ahrimanin, jolloin voitettut daevat putoavat maan päälle hänen mukanaan.² *Vendîdâdissa* daevoja kutsutaan ”pahan tekijöiksi” ja niiden sanotaan syöksyvän alas ”pimeyden syvyyksiin, helvetin kauheaan maailmaan”.³ Tämä allegoria esittää *daevat pakotettuina ruumiillis-tumaan*, kun ne ovat eronneet alkuolemuksestaan, toisin sanoen, kun ykseys oli tullut moninaisuudeksi erilaistumisen ja ilmentymisen jälkeen.

Tyfon, egyptiläinen Seteh, Python, titaanit, surat ja asurat, kaikki ne kuuluvat samaan maata kansoittavien henkien legendaan. Ne eivät ole ”*demoneja*, joiden on käsketty luoda ja järjestää tämä näkyvä universumi”, vaan maailmojen muodostajia (”arkkitehtejä”) ja ihmisten kantaisiä. Ne ovat *langenneita* enkeleitä metaforisesti – ”ikuisen viisauden tosi heijastajia”.

Mikä on absoluuttinen ja täydellinen totuus tästä universaalista myytistä sekä sen esoteerinen merkitys? Koko totuutta perusolemuksessaan *ei voida ilmaista suusta korvaan*. Sitä ei voi liioin kuvata mikään kynä, ei edes muistiin merkitsevän enkelin, ellei ihminen löydä vastausta oman sydämensä pyhätöstä, jumalallisen intuiotionsa sisimmistä syvyyksistä. Se on luomisen *SEITSEMÄS MYSTEERI*, ensimmäinen ja viimeinen. Johanneksen *Ilmestyskirjan* lukijat voivat löytää siitä aavistuksen kätkeytyneenä *seitsemänteen sinettiin*. Tämä mysteeri voidaan ilmaista ainoastaan näkyvässä, objektiivisessä muodossaan niin kuin sfinksin ikuinen arvoitus. Jos sfinksi syöksyi mereen ja hukkui, se ei johtunut siitä, että Oidipus *olisi* ratkaissut aikakausien salaisuuden, vaan koska hän antropomorfoimalla alati henkisen ja subjektiivisen oli [e517] ikuisiksi ajoiksi loukannut suurta totuutta. Siispä voimme selittää sen ainoastaan sen filosofiselta ja älylliseltä tasolta, jotka voidaan vastaavasti avata kolmella avaimella – sillä loput neljä avainta, jotka avaavat portit selkoselälleen luonnon salaisuuksiin, ovat korkeimpien vihittyjen käsissä eikä niitä voida antaa suurille joukoille – ei ainakaan tällä vuosisadalla.

Kuollut kirjain on kaikkialla sama. Mazdalaisen uskonnon dualismi syn-

¹ Samoin tekee jokainen joogi ja jopa kristitty, sillä *taivasten valtakunta on otettava väkiryssä* – kuten meille on opetettu. Kuinka siis sellainen halu tekisi jonkun paholaiseksi?

² *Mémoires de l'Académie Royale des Inscriptions et Belles-Lettres*, XXXIX, s. 690.

³ Fargard XIX, säe 47 (147).

tyi eksoteerisesta tulkinnasta. Pyhä ”Airyaman”, ”onnentuoja”,¹ jota Airyama-ishyo-nimisenä huudettiin avuksi rukouksessa, on Ahrimanin jumalallinen olemuspuoli, ”tappava, daevojen daeva”,² ja Angra Mainyu on edellisen pimeä aineellinen puoli. ”Pelasta meidät vihaajaltamme, oi Mazda ja Armaiti Spenta”,³ on rukous ja avuksihuuto, jonka merkitys on sama kuin rukouksen ”Älä johda meitä kiusaukseen” ja jossa ihminen kääntyy itsensänsä olevan hirvittävän *kaksinaisuuden hengen* puoleen. Sillä (Ahura) Mazda on henkinen, jumalallinen ja puhdistunut ihminen, ja Armaiti Spenta, maan eli aineellisuuden henki, on sama kuin Ahriman eli Angra Mainyu yhdessä merkityksessä.

Koko maagilainen eli mazdalainen kirjallisuus – eli se mikä siitä on jäljellä – on maagista, okkultista, tästä syystä allegorista ja symbolista, ja samoin on sen ”lain mysteeri”.⁴ Kuitenkin mobedi ja parsi pitävät aina uhratessaan silmällä *Baresmaa*, kun Ormazdin ”puun” jumalallinen oksa on muutettu kimpuksi metallikeppejä, ja ihmettelevät, miksi eivät Ameshaspenat eivätkä ”korkeat ja kauniit kultaiset haomat eikä edes niiden vohumano (hyvät ajatukset) tai *rata* (uhraaminen)” auta heitä paljontaan. Mietiskelköt he ”viisauden puuta” ja tutkivat sen hedelmiä sulattaen ne yksi kerrallaan. Tie ikuisen elämän puuhun, valkoiseen Haomaan, Gaokerenaan, kulkee maan toisesta päästä toiseen. Haoma on taivaassa niin kuin se on maan päällä. Mutta tullakseen vielä kerran sen papiksi ja *parantajaksi* ihmisen on parannettava itsensä ennen kuin hän voi parantaa muita.

Tämä todistaa jälleen kerran, että niin kutsuttuja myyttejä on tutkittava tunnollisesti kaikilta puoliltaan, jotta niitä käsiteltäisiin edes osapuilleen oikeudenmukaisesti. Todellakin, jos haluamme paljastaa mysteerien koko sarjan, meidän on käytettävä jokaista *seitsemää avainta* oikealla paikallaan, sekoittamatta niitä koskaan toisiinsa. Nykyisenä synkän, sielua kuolettavan materialismin aikana merkitsevät muinaiset pappisvihityt oppineiden sukupolvien mielestä samaa kuin ovelat petkuttajat, jotka virittävät taikauskon tulen ihmisten mieliin hallitakseen heitä helpommin. Tämä on skeptismin ja tyylyjen ajatusten synnyttämää perusteetonta herjausta. Kukaan ei uskonut enemmän Jumaliin – tai, niin kuin voimme kutsua niitä, henkisiin ja nyt näkymättömiin voimiin eli henkiin, [e518] *ilmiöiden noumena* – kuin he; ja he uskoivat, *koska he yksinkertaisesti tiesivät*. Jos heidän oli luonnon salaisuuksiin vihittyinä pakko pitää tietonsa salassa vihkimättömitä, jotka olisivat varmasti käyttäneet sitä väärin, sellainen vaitiolo oli kiellettävä vähemmän vaarallista kuin heidän vallananastajiensa ja seuraajiensa menettely. Edelliset opettivat ainoastaan sitä, minkä he itse tiesivät hyvin. Jälkimmäiset *opettaessaan, mitä he eivät tiedä*, ovat tietämättömyyten-

¹ *Vendîdâd*, Fargard XX, 11–12.

² *Sama*, Fargard XIX, 43.

³ *Vendîdâd Sadahista*, lainannut Darmesteter.

⁴ Ks. *Gatha Yasnassa*, xliv.

sä varmaksi turvapaikaksi keksineet kateellisen ja julman jumaluuden, joka kieltää ihmistä urkkimasta mysteereitään ikuisen kadotuksen uhalla. Sikäli kuin he pystyisivät siihen, sillä *hänen* mysteereistään voi korkeintaan vihjata avoimille korville, niitä ei voi koskaan kuvata. Katsokaa Kingin kirjasta *Gnostics and their Remains* ja lukekaa itse, mikä sen tekijän mukaan oli alkuperäinen liiton arkki, sillä hän sanoo:

On olemassa rabbiininen traditio... että molemmat sen päälle asetetut kerubit kuvattiin paritteluaktissa oleviksi mieheksi ja naiseksi, jotta ne ilmaisivat suurenmoisen opin *muodosta* ja *aineesta*, kaikkien asioiden kahdesta periaatteesta, olemuksesta. Kun kaldealaiset tunkeutuivat pyhäkköön ja näkivät tämän hämmästyttävän symbolin, he luonnollisesti huudahtivat: ”Tämäkö on Jumalanne, josta ylpeilette sellaisena puhtauden rakastajana!”¹

Kingin mielestä tämä traditio ”vivahtaa liiaksi aleksandrialaiselta filosofialta ansaitakseen luottamusta”, mihin esitämme vastaväitteemme. Siipien muoto ja asento kummallakin kerubilla, jotka ovat arkin oikealla ja vasemmalla puolella siten, että siivet yhtyvät ”Kaikkein Pyhimmän” yli, ovat jo kyllin kuvaava *tunnusmerkki* puhumattakaan ”pyhästä” *Jodista* itse arkissa! Agathodaimonin mysteeri, josta legenda sanoo ”Minä olen Khnubis, universumin aurinko, 700”,² voi yksin ratkaista Jeesuksen salaisuuden, jonka ”nimen luku on 888”. Ei pyhän Pietarin avain eli kirkon dogmi, vaan *nart-hex* – vihkimyskandidaatin sauva – on kiskaistava kauan vaienneen sfinksin kynsistä. Sillä välin –

augureja, joiden on toisensa tavatessaan purtava huultaan naurunsa hillitäkseen, on ehkä enemmän meidän aikanamme kuin Sullan päivinä.

[e519]

XX

PROMETHEUS, TITAANI

HÄNEN ALKUPERÄNSÄ MUINAISESSA INTIASSA

Eurooppalaisilla symbolien tutkijoilla ei nykyaikanamme ole pienintäkään epäilystä siitä, että Prometheus-nimellä oli muinoin mitä suurin ja mystisin merkitys. Esittäessään kertomuksen Deukalionista, jota boiotialaiset pitivät ihmisrotujen kantaisänä ja joka oli Prometheusin poika merkittävän legendan mukaan, huomauttaa *Mythologie de la Grèce Antique* -kirjan tekijä:

---

¹ Kuva sivulla 441, 2. editio.

² King, *main. teos*, s. 434.

Prometheus on siis jotakin enemmän kuin ihmiskunnan arkkityyppi: hän on *sen synnyttäjä*. Samalla tavoin kuin me näemme Hefaistoksen muodostavan ensimmäisen naisen (Pandoran) ja antavan hänelle elämän, myös Prometheus muokkaa kostea savea, josta hän muodostaa ruumiin ensimmäiselle ihmiselle, jolle hän tahtoo antaa sielullisen kipinän.¹ Silloin opetettiin, että Zeus käski Deukalionin vedenpaisumuksen jälkeen Prometheusta ja Athenea aikaansaamaan uuden ihmisrodun siitä mudasta, joka oli jäänyt jäljelle vedenpaisumuksesta.² Pausaniaksen aikana näytettiin yhä Fokiksessa mutaa, jota sankari oli käyttänyt tuohon tarkoitukseen.³ Monessa muinaisessa muistomerkinä näkyy yhä, miten Prometheus joko yksin tai Athenen avulla muovaa ihmisruumista.⁴

Sama kirjailija muistuttaa maailmaa toisesta yhtä mystisestä henkilöahmosta, joka on yleensä vähemmän tunnettu kuin Prometheus, mutta jonka legenda tarjoaa huomattavia yhtäläisyyksiä tuota titaania koskevan tarun kanssa. Tämä toinen kantaisä ja synnyttäjä on *Foroneus*, sankari muinaisessa *Phoroneidae*-nimisessä runossa, jota ei valitettavasti enää ole olemassa. Hänen legendansa on paikallistettu Argolikseen, missä hänen alttarillaan pidettiin vireillä ikuista tulta muistona siitä, että hän oli tuonut tulen maan päälle.⁵ Ihmiskunnan hyväntekijänä hän oli Prometheuksen tavoin tehnyt ihmiset osallisiksi kaikista maallisista siunauksista. Platon⁶ ja Clemens Aleksandrialainen⁷ sanovat, että Foroneus oli ensimmäinen ihminen eli ”kuolevaisten isä”. Hänen sukutaulunsa, jonka mukaan Inakhos-joki oli hänen isänsä, muistuttaa Prometheuksen sukutaulua, jonka mukaan tämä titaani oli Klymene-nimisen okeanidin poika. Mutta Foroneuksen äiti oli nymfi Melia – merkittävä syntyperä, joka erottaa hänet Prometheuksesta.⁸

Decharme arvelee, että Melia on sen *saarnipuun* personointi, josta [e520] Hesiodoksen mukaan polveutuu pronssikauden ihmissuku⁹ ja joka kreikkalaisilla on *taivaallinen puu*, yhteinen jokaiselle arjalaiselle mytologialle. Tämä *saarni* on skandinaavisen mytologian Yggdrasil, jota nornat pirsrottavat päivittäin Urd-lähteen vedellä, ettei se kuihtuisi. Se pysyy vih-

¹ Apollodoros, *Bibliothēke*, k. I, vii, 1.

² Ovidius, *Metamorphoses* [suom. *Muodonmuutoksia*], I, 80–83; Photius, *Etymologicum Magnum*, h.s. Προμηθεύς.

³ Pausanias, *Periegesis tes Hellados*, k. X, iv, 4.

⁴ Decharme, *Mythologie* jne., s. 264.

⁵ Pausanias, *main. teos*, k. II, xix, 5; ja k. II, xx, 3.

⁶ *Timaios*, 22a.

⁷ *Stromateis*, k. I, xxi.

⁸ Decharme, *main. teos*, s. 265.

⁹ *Erga kai hemerai* [Työt ja päivät], 142–145. Salaisen opetuksen mukaan kului kolme yugaa kolmannen kantarodun aikana, ts. satya-, tretâ- ja dvapara-yuga. Ne vastaavat rodun varhaisen viattomuuden kultakautta; hopeakautta, jolloin se saavutti kypsyytensä; ja pronssikautta, jolloin ihmiset jakautuivat sukupuoliin ja heistä tuli muinaisuuden mahtavia puolijumalia.

reänä kultakauden viimeisiin päiviin asti. Silloin nornat – nuo kolme sisarta, joista yksi katselee menneisyyteen, toinen nykyisyyteen ja kolmas tulevaisuuteen – tekevät tietäväksi kohtalon (*karman*, *orlogin*) päätöksen, mutta ihmiset ovat tietoisia ainoastaan nykyisyydestä.

[Mutta kun] Gullveig (kultamalmi) tulee, tuo häikäisevä noita... joka kolmasti tuleen heitettynä nousee joka kerta entistä kauniimpana ja täyttää jumalien ja ihmisten sielut sammumattomalla kaipauksella, silloin nornat... ilmestyvät, ja lapsuuden unelmien autuas rauha katoaa, ja synti tulee mukanaan kaikki pahat seuraukset [ja KARMA].¹

Tuo kolmasti puhdistettu Jumala on – *manas*, tietoinen sielu.

Kreikkalaisilla ”saarnipuu” edusti samaa ajatusta. Sen rehevä oksisto on tähtitaivas, täynnä kultaista valoa päivisin ja tähtien peittämä öisin – Melian ja Yggdrasilin hedelmiä, jonka suojaavassa varjossa ihmiskunta eli kultakauden aikana ilman himoa ja pelkoa. ”Tuon puun hedelmä eli palava oksa *oli salama*,” arvelee Decharme.

Ja tässä astuu esiin aikakauden murhaava materialismi, tuo omituinen pyörre nykyaikaisessa mielessä, joka pohjoismyrskyn tavoin taivuttaa kaiken tieltään ja jähmettää intuition suomatta sille mitään sijaa nykyajan aineellisissa pohdiskeluissa. Kun *Mythologie de la Grèce Antique* -kirjan oppinut tekijä ei näe Prometheuksessa muuta kuin *hankaamalla saadun tulen*, niin tuossa ”hedelmässä” hän havaitsee hiukan *enemmän kuin viittauksen maalliseen tuleen ja sen keksimiseen. Se ei ole enää tulta, joka on saatu salaman sytyttäessä jonkin helposti palavan aineen ja siten paljastessa sen arvokkaat hyödyt paleoliittisille ihmisille – vaan jotakin mystisempää tällä kertaa, vaikka vielä yhtä maallista.*

Jumalallinen lintu, jolla on pesä taivaallisen saarnipuun oksilla, varasti tuon oksan (eli hedelmän) ja vei sen nokassaan maan päälle. Nyt kuitenkin kreikkalainen sana Φορωνεύς [Foroneus] on aivan sama kuin sanskritin sana *bhuranyu* (”nopea”), joka ominaisuus on annettu Agnille jumalallisen kipinän kantajana. Foroneus, *Melian* eli taivaallisen saarnin poika, vastaa siis todennäköisesti paljon vanhempaa käsitystä kuin se, mikä muutti (vanhojen arjalaisten hindujen) *pramānthan* kreikkalaiseksi Prometheukseksi. Foroneus on [e521] (olennoitu) lintu, joka tuo taivaallisen salaman maan päälle. Ne traditiot, jotka kertovat pronssikauden rodun syntymästä ja alkuperästä ja ne jotka tekevät Foroneuksesta argoslaisten isän, todistavat meille, että tuo ukonnuoli (eli salama) oli, kuten Hefaistos- eli Prometheus-legendassa, ihmisrodun alku.²

Tämä ei vielä tarjoa meille muuta kuin symbolien ja allegorian ulkonaisen merkityksen. Nykyisin oletetaan, että Prometheuksen nimi on ratkaistu,

¹ *Asgard and the Gods*, s. 11–13.

² Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, s. 266.

eivätkä nykyiset mytologit ja orientalistit näe siinä enää sitä, mitä heidän isänsä näkivät koko klassisen muinaisuuden tukemana. He huomaavat siinä ainoastaan jotakin ajanhengelle paljon ominaisempaa, nimittäin fallisen elementin. Mutta Foroneuksen samoin kuin Prometheuksen nimellä ei ole ainoastaan yksi tai edes kaksi merkitystä vaan sarja esoteerisia merkityksiä. Molemmat tarkoittavat *seitsemää taivaallista tulta*; Agni Abhimaninia, hänen kolmea poikaansa ja heidän neljäkymmentä viittä poikaansa, jotka kaikki yhdessä muodostavat *neljäkymmentäyhdeksän tulta*. Tarkoittavatko kaikki nämä luvut ainoastaan tulen maallista laatua ja sukupuolihimon hehkuu? Eikö hindulais-arjalainen mieli ole koskaan kohonnut tuollaisten puhtaasti aistillisten käsitysten yläpuolelle, tuo mieli, jonka prof. Max Müller sanoo olevan henkisin ja mystisyyteen taipuvaisin koko maan päällä? Pelkästään noiden tulien määrän pitäisi johdattaa aavistamaan, mikä on totuus.

Meille kerrotaan, että tällä rationaalisen ajattelun aikakaudella ei Prometheus-nimeä saa enää selittää samoin kuin kreikkalaiset selittivät. Nämä viimeksi mainitut ilmeisesti ”johtaen sanan Προμηθεύς [Prometheus] väärin verbistä προμανθάνειν [Promanthanein] näkivät hänessä ’ennalta näkevän’ ihmisen tyyppiin, jolle sopusuhtaisuuden vuoksi annettiin veli – Epimetheus eli ’se joka harkitsee *jälkeenpäin*’”.¹ Mutta orientalistit ovat nyt päättäneet toisin. He tietävät noiden kahden nimen todellisen merkityksen paremmin kuin ne, jotka ovat keksineet ne!

Legenda perustuu universaalisesti tärkeään tapahtumaan. Se on tehty ”jonkin suuren tapahtuman muistoksi, jonka on täytynyt vaikuttaa voimakkaasti sen ensimmäisten todistajien mielikuvitukseen, eikä sen muisto ole sittemmin häipynyt koskaan yleisestä muistista”.² Mikä se on? Pankaamme syrjään kaikki runolliset *kuvitelmat*, kaikki nuo unelmat kulta-ajasta – vakuuttelevat nykyiset oppineet – ja ajatelkaamme karkean realistisesti ihmiskunnan ensimmäistä surkeaa tilaa, josta Lucretius on hahmotellut Aiskhyloksen pohjalta niin elävän kuvan, jonka tiede on nyt täysin vahvistanut. Silloin voimme näet paremmin ymmärtää, että uusi elämä todella alkoi sinä päivänä, jolloin ihminen näki ensimmäisen kipinän syttyvän kahden puupalasen hankaamisesta vastakkain tai singahtavan esiin piikivestä. Kuinka ihmiset eivät olisi tunteneet kiitollisuutta tuota mystistä ja ihmeellistä olemusta kohtaan, jonka he tahtoessaan voivat sitten synnyttää uudelleen ja joka kerran syntyneenä kasvoi ja levisi kehittyen tavattomalla voimalla!

Tämä maallinen tuli, [e522] eikö se ollut sama kuin se minkä he saivat ylhäältä tai se toinen, joka pelotti heitä ukonnuolessa? Eikö se saanut alkunsa samasta lähteestä? Ja jos sen alkuperä oli taivaassa, eikö se ollut jonakin päivänä tuotu maan päälle? Ja siinä tapauksessa, kuka oli tuo mahtava olento, hyväntekijä, jumala tai ihminen, joka oli saanut sen val-

¹ *Sama*, s. 258.

² *Sama*, s. 257.

taansa? Tällaisia kysymyksiä heräsi arjalaisten mielissä heidän olemassaolonsa varhaisaikoina ja ne saivat vastauksensa Prometheus-myytistä.¹

Okkulttisen tieteen filosofia näkee kaksi heikkoa kohtaa edellä olevissa pohdiskeluissa ja osoittaa ne. Tuo Aiskhyloksen ja Prometheuksen esittämä ihmiskunnan surkea tila ei ollut yhtään kurjempi silloin, arjalaisten varhaisaikoina, kuin se on nykyään. Tuo ”tila” rajoittui raakalaisheimoihin. Nykyiset villit eivät ole tippaakaan onnellisempia tai onnettomampia kuin heidän esi-isänsä miljoona vuotta sitten.

Tieteellisesti tunnustettu tosiasia on, että jokien pohjista ja luolista on löydetty ”alkeellisia välineitä, jotka muistuttavat täysin nykyisten villien käyttämiä työkaluja” ja jotka ”näyttävät kuuluvan kaukaisimpaan muinaisuuteen”. Tuo yhdennäköisyys on niin suuri, että kuten *A Modern Zoroastrian* -kirjan tekijä sanoo:

Jos siirtomaanäyttelyn kokoelma Etelä-Afrikan bushmannien käyttämiä kivikirveitä ja nuolenkärkiä asetettaisiin sen British Museumissa sijaitsevan kokoelman viereen, johon kuuluu samanlaisia Kentin tai Dordognen luolista löydettyjä esineitä, kukaan muu kuin asiantuntija ei voisi erottaa niitä toisistaan.²

Ja jos nykyisin, meidän korkeakulttuurimme aikakaudella on bushmanneja, jotka eivät ole älyllisesti korkeammalla kuin se ihmisrotu, joka asui Devonshiressä ja Etelä-Ranskassa *paleoliittisella* kaudella, miksi viimeksi mainitut ihmiset eivät olisi voineet elää samanaikaisesti toisten rotujen kanssa, jotka olivat yhtä sivistyneitä aikanaan kuin me olemme nykyisin? Ihmiskunnan tietomäärä lisääntyy päivittäin, ”mutta älylliset kyvyt eivät kasva sen mukana”, mikä nähdään, kun verrataan jonkun Eukleideen, Pythagoraan, Paninin, Kapilan, Platonin ja Sokrateen ymmärrystä, vaikkakaan ei aineellista tietoa, jonkun Newtonin, Kantin ja nykyajan Huxleyn ja Haeckelin ymmärrykseen. Kun tri Pfaff vertaa tuloksia, joihin tri J. Barnard Davis, kallontutkija,³ on tullut pääkallon sisäisen laajuuden suhteen – olettaen, että tuo tilavuus on mittapuuna älyllisten kykyjen arvioinnissa – hän toteaa, että tilavuus ranskalaisilla (jotka ovat varmasti ihmiskunnan eturivissä) on 88,4 kuutiotuumaa ja siis ”huomattavasti pienempi kuin polynesialaisilla yleensä, joiden kallo, vieläpä alimman kehitystason papualaisilla ja alfuroilla on kooltaan 89 ja 89,7 kuutiotuumaa”. Tämä todistaa, että älylliset kyvyt johtuvat aivojen laadusta eivätkä niiden koosta. [e523] Kun kallon keskiarvoindeksi on nyt todistettu olevan ”luonteenomaisimpia tuntomerkkejä eri rotujen välillä”, seuraava vertailu on paljon puhuva: ”Leveysindeksi skandinaviaalaisilla (on) 75, englantilaisilla 76, holsteinilai-

¹ Sama, s. 258.

² S. Läing, *main. teos*, s. 145.

³ *Philosophical Transactions*, vol. 158, 1868, s. 510, 513; tri J. Barnard Davisin taulut.

silla 77, Bresgaussa 80, Schillerin kallon leveysindeksi on jopa 82...samoin maduralainen 82!” Lopuksi vanhimpien tunnettujen kallojen vertailu eurooppalaisten kalloihin paljastaa seuraavan hämmästyttävän tosiseikan, että ”useimmat näistä vanhoista kivikauden kalloista ovat pikemmin yli kuin alle nykyisin elävien ihmisten aivojen keskiarvon”. Jos lasketaan useimpien kallojen korkeuden, leveyden ja pituuden keskiarvo, saadaan seuraavat luvut:

1. Vanhat pohjoismaalaiset kallot kivikaudelta	18 877 tuumaa
2. 48 englantilaisen kallon keskimitta samalta kaudelta	18 858 ”
3. 7 walesilaisen kallon keskimitta samalta kaudelta	18 649 ”
4. 36 ranskalaisen kallon keskimitta kivikaudelta	18 220 ”

Nykyisin elävien eurooppalaisten kallojen keskimitta on 18 579 tuumaa, hottentottien 17 795 tuumaa!

Nämä luvut osoittavat selvästi, ”että tuntemiemme vanhimpien kansojen aivojen suuruuden perusteella emme voi sijoittaa niitä maapallon nykyisin eläviä asukkaita alemmalle asteelle”.¹ Sitä paitsi ne osoittavat, miten ”puutuva rengas” on tyhjää ilmaa. Näistä kuitenkin enemmän toiste, nyt meidän on palattava pääaiheeseemme.

Rotu, jonka Zeus [Jupiter] niin innokkaasti halusi ”hävittää luodakseen uuden sen tilalle”, kärsi *mentaalista* puutetta, ei fyysistä. Ensimmäinen lahja, jonka Prometheus antoi kuolevaisille, kuten hän kertoo ”kuorolle”, oli se, että hän esti heitä ”*näkemästä ennalta* kuolemaa”; hän ”pelasti kuolevan rodun vajoamasta kirottuna alas Haadeksen pimeyteen”; ja vasta siten hän ”lisäksi” antoi heille tulen.² Tämä osoittaa selvästi, että Prometheus-myytillä on joka tapauksessa kaksinainen luonne, elleivät orientalistit tahdo hyväksyä okkultismin opettamien seitsemän avaimen olemassaoloa. Tämä tarkoittaa ihmisen henkisen käsityskyvyn ensimmäistä heräämistä, ei sitä, kuinka hän ensimmäisen kerran näki eli *keksi tulen*. Sillä tulta ei koskaan ”keksitty”, vaan se on ollut maan päällä alusta alkaen. Se oli varhaisimpien aikakausien tulivuorten toiminnassa, sillä tulivuorten purkaukset olivat noina aikoina yhtä tavallisia ja jatkuvia kuin sumu on nyt Englannissa. Ja jos meille kerrotaan, että ihminen ilmestyi maan päälle niin myöhään, että lähes kaikki tulivuoret muutamien poikkeuksien olivat jo sammuneet ja että geologiset mullistukset olivat väistyneet rauhallisempien olosuhteiden tieltä, me vastaamme: Antakaa uuden ihmisrodun – olipa se kehittynyt enkelistä tai gorillasta – nyt ilmestyä johonkin ennen asumattomalle [e524] maapallon kolkalle, lukuun ottamatta ehkä Saharaa, niin tuhat yhtä vastaan, tuo rotu ei olisi vuotta, kahta vanhempi ennen kuin se olisi keksinyt tulen nähdessään salaman sytyttävän palamaan ruohon tai jotakin muuta. Tuo

¹ Tri F. Pfaff, *Das Alter und der Ursprung des Menschengeschlechts*, 1876, s. 28–30.

² Aiskhylos, *Prometheus Vinctus*, 234, 238, 250, 254.

olettamus, että primitiivinen ihminen eli maan päällä aikakausia ennen kuin hän tutustui tuleen, on surkean epäjohdonmukainen. Mutta vanha Aiskhylos oli vihitty ja tiesi hyvin mistä puhui.¹

Ei kukaan okkultisti, joka on perehtynyt symboleihin ja siihen tosiasiaan, että viisaus on tullut meille Idästä, kiellä edes hetkeksikään, että Prometheus-myytti on saapunut Eurooppaan Âryâvartasta. Eikä hän todennäköisesti myöskään kiellä sitä, että Prometheus eräässä mielessä edustaa *hankaamalla saatua tulta*. Sen vuoksi hän ihailee F. Baudry'n tarkkanäköisyyttä, kun tämä esittää artikkelissaan ”Les Mythes du feu et du breuvage céleste”² Prometheusin erään puolen ja hänen intialaisen alkuperänsä. Hän esittää lukijalle tulen *oletetun* alkeellisen sytytystavan, joka on yhä vielä käytössä Intiassa uhriltulta sytytettäessä. Hän sanoo näin:

Tämä menettely, niin kuin se selitetään perusteellisesti vedalaisissa sûtroissa, on siinä, että puutikkua kierretään nopeasti lovessa, joka on koverrettu keskelle puupalasta. Hankausta aikaansaa kovan kuumuuden ja sytyttää lopulta keskenään kosketuksissa olevat puuosat. Tikun liike ei ole jatkuvaa pyörimistä, vaan sarja liikkeitä vastakkaisiin suuntiin kun käytetään avuksi tikun keskelle kiinnitettyä nuoraa: sytyttäjä pitää nuoran päitä kummassakin kädessään ja vetää niitä vuoroin..... Koko menettelyä kuvataan sanskritissa verbillä *manth*, *manthana*, joka merkitsee ”hangata, panna liikkeelle, ravistaa ja saada aikaan hankaamisen avulla” ja jota käytetään erityisesti pyörivästä hankaamisesta, kuten käy ilmi sen sananjohdosta *mandala*, joka tarkoittaa piiriä.... Tulen aikaansaamiseen käytetyillä puukappaleilla on kummallakin oma nimensä sanskritissa. Kierrettävää tikkua sanotaan *pramanthaksi*; syvennystä jossa kiertäminen tapahtuu *araniksi* ja *araniksi*; ja ”kaksi *aranîa*” tarkoittaa *koko* välinettä.³

¹ Typerän naurettava on tuo joidenkin kreikan kieleen ja kirjallisuuteen perehtyneiden oppineiden (kuinka surkeilta ja oppimattomilta he olisivatkaan näyttäneet vanhojen kreikkalaisten kirjailijoiden aikoina!) nykyaikainen yritys selittää Aiskhyloksen aatteita oikealla tavalla, koska hän tuntematta muinaista kreikkaa ei voinut niitä niin hyvin ilmaista!

² *Revue Germanique*, 1861, s. 356 eteenp. Ks. myös *Mémoires de la Société de la Linguistique*, vol. I, s. 337 eteenp.

³ Lainattu Decharmelta, *Mythologie de la Grèce antique*, s. 258–259.

Ylempää ja *alempaa* puupalasta käytetään aikaansaamaan pyhä tuli uhritoimituksessa ja syvennys on *aranî*-kappaleessa. Tämä osoitetaan *Vâjupurânan* ja muiden *purânoiden* allegoriassa, joka kertoo meille, että kun Ikshvâkun poika, Nimi, ei jättänyt mitään seuraajaa ja kun rishit pelkäsivät jättää maan ilman hallitsijaa, he sovittivat kuninkaan ruumiin – ylempään *aranîn* tavoin – erään *aranîn* syvennykseen ja saivat näin aikaan Janaka-nimisen prinssin. ”Johtuen tuosta erikoisesta tavasta, jolla hän syntyi, häntä kutsuttiin Janakaksi.” (*Vishnupurâna*, Wilson, vol. III, s. 330.) Ks. myös Goldstückerin *Sanskrit Dictionary*, h.s. *Arani*. Devakîa,

Vielä on katsottava, mitä bramiinit sanovat tästä. Mutta olettaen, että Prometheus on eräässä myyttinsä merkityksessä käsitetty tulen [e525] aikaansaajaksi *pramanthan* avulla tai eläväksi ja jumalalliseksi *pramanthaksi*, tarkoittaako se, että nykyajan symbolisteilla ei ole tuolle myytille muuta merkitystä kuin fallinen? Decharme näyttää joka tapauksessa aavistavan suoraan totuuden. Sillä tietämättään hän vahvistaa huomautuksessaan kaiken, mitä okkulttiset tieteet opettavat *mânasa*-devoista, jotka ovat lahjoittaneet ihmiselle tuon kuolemattoman sielunsa tietoisuuden, joka estää häntä ”näkemästä ennalta kuolemaa” ja saa hänet *tuntemaan* olevansa kuolematon.¹ ”Kuinka Prometheus sai tuon [jumalallisen] kipinän?” hän kysyy. ”Koska tulen asuinpaikka on taivas, hänen on täytynyt mennä sinne noutamaan sitä, ennen kuin hän saattoi tuoda sen alas ihmisille, ja voidakseen lähestyä jumalia hänen itsensä on täytynyt olla jumala.”² Kreikkalaisten mielestä hän oli *jumalallista* sukua, hindujen mielestä deva. Tästä syystä ”hän kreikkalaisilla oli Iapetos-titaanin poika”.³

Mutta taivaallinen tuli kuului alussa ainoastaan jumalille. Se oli aarre, jonka he pidättivät itselleen...jota he mustasukkaisina vartioivat... ”Iape-toksen jalo poika”, sanoo Hesiodos, ”huijasi häntä [Zeusta] ja piilotti tulen ruokokasvin varteen”⁴... Näin siis Prometheuksen lahja oli valloitettu taivaasta. Mutta kreikkalaisten käsityksen mukaan [joka on sama kuin okkultistien] tämä Zeukselta anastettu aarre, tämä ihmisen kajoaminen jumalten omaisuuteen oli sovitettava uhrilla... Prometheus kuului sitä paitsi niiden titaanien sukuun, jotka olivat kapinoineet⁵ jumalia vastaan ja jotka Olympoksen herra oli syössyt alas Tartarokseen, ja niiden tavoin hän on pahan henki, joka on tuomittu julmaan kärsimykseen.⁶

Melkein pöyristyttävältä vaikuttaa seuraavissa selityksissä se yksipuolisuus, jolla tätä myyteistä suurinta on käsitelty. Intuitiivisinkaan nykyajan kirjailijoista ei voi tai tahdo kohota käsityksissään maan ja kosmisten ilmiöiden tason yläpuolelle. Myönnetään kyllä, että tämän myytin moraalisella aatteella, niin kuin se on esitetty Hesiodoksen *Theogoniassa*, on määrätty osa alkuperäisessä kreikkalaisessa ajatuksessa. Titaani on enemmän kuin

---

Krishnan äitiä, sanotaan hänelle osoitetussa rukouksessa ”araniksi, jonka hankaa-minen synnyttää tulen”.

¹ Eläimen *monadi* on yhtä kuolematon kuin ihmisen, mutta eläin ei tiedä siitä mitään. Aistiensa varassa se elää eläimellistä elämää, aivan kuten ensimmäiset ihmisetkin olisivat eläneet saavuttaessaan fyysisen kehityksensä kolmannessa Rodussa, elleivät ägnishvättat ja *mânasa*-pitrit olisi silloin saapuneet.

² Decharme, *main. teos*, s. 259.

³ ΤΑΠΕΤΙΟΝΙΔΗΣ, Hesiodos, *Theogonia* [suom. *Jumalten synty*], säkeet 507–510.

⁴ Hesiodos, *sama*, säkeet 565–566.

⁵ Sen vuoksi ne olivat langenneita enkeleitä, intialaisen pantheonin asuroita.

⁶ Decharme, *main. teos*, s. 259–260.

taivaallisen tulen ryöstäjä. Hän on ihmiskunnan edustaja – aktiivisen, ahkeran, älykkään mutta samalla kunnianhimoisen ihmiskunnan, joka pyrkii tasavertaiseksi jumalallisten voimien kanssa. Sen vuoksi ihmiskuntaa rangaistaan Prometheuksen henkilössä, mutta näin on ainoastaan kreikkalaisilla. Heille Prometheus ei ole [e526] rikollinen muuten kuin jumalten silmissä. Suhteessaan maahan hän päinvastoin on itse jumala, sen ihmiskunnan ystävä (φιλόανθρωπος [Filanthropos]), jonka hän on kohottanut sivistyksen ja vihkinyt kaikkien taiteiden tuntemukseen – käsitys, jonka runollisin tulkitsija on Aiskhylos. Mutta mitä Prometheus on kaikille muille kansoille? Langennut enkelikö vai Saatana, kuten kirkko väittää? Ei suinkaan. *Hän kuvaa yksinkertaisesti salaman tuhoavia ja pelottavia vaikutuksia.* Hän on ”paha tuli” (*mal feu*) ja jumalallisen miehisen lisääntymiselimen symboli. ”Yksinkertaisessa merkityksessään tämä myytti, jota olemme koettaneet selittää, on siis pelkästään tulen [kosminen] henki.”¹ Ja edellinen (fallinen) ajatus oli *ennen kaikkea arjalainen*, jos uskomme Adalbert Kuhnia² ja F. Baudrya. Sillä:

Koska ihmisen käyttämä tuli oli tulos *pramanthan* toiminnasta *aranîssa*, arjalaisten *on täytynyt* antaa [?] sama alkuperä taivaalliselle tulelle ja heidän *on täytynyt*³ kuvitella [?], että jumala varustettuna paramanthalla tai jumalallisella paramanthalla aikaansai valtavan hankauksen pilvien sylissä, mikä synnytti salamoinnin ja ukonnuolet... Tätä ajatusta tukee se tosiasia, että Plutarkhoksen todistuksen mukaan⁴ stoalaiset ajattelivat, että ukkonen oli seuraus myrskypilvien taistelusta, ja salama oli hankauksen synnyttämä tulipalo. Aristoteleen mielestä salama aiheutui ainoastaan toisiaan vastaan törmäävistä pilvistä. Mutta tuo teoriahan oli tieteellinen selitys tulen synnystä hankauksen avulla... Kaikki johtaa meidät olettamaan, että varhaisimmasta muinaisuudesta asti ja ennen arjalaisten hajaantumista uskottiin, että pramantha sytytti tulen myrskypilvissä yhtä hyvin kuin araneissa [aranî].⁵

Näin olettamuksista ja tyhjästä hypoteeseista tehdään havaittuja totuuksia. Raamatun kuolleen kirjaimen puolustajat eivät voisi koskaan tehokkaammin auttaa käännetykskirjoitelmien kirjoittajia kuin materialistiset symbolien tutkijat pitäessään itsestään selvänä, että muinaiset arjalaiset eivät perustaneet uskonnollisia käsityksiään korkeamman kuin fysiologisen ajatuksen pohjalle.

¹ Decharme, *main. teos*, s. 261.

² *Die Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*, Berliini, 1859.

³ Kursivointi on meidän. Kursivoidut sanat näyttävät, kuinka olettamuksista tehdään meidän aikanamme lakeja.

⁴ *De Placitis Philosophorum*, kirja III, l. iii.

⁵ M.F. Baudry, *Revue Germanique*, 15.4.1861, s. 368.

Mutta asia ei ole näin, ja vedalaisen filosofian henki jo soti sellaista tulkintaa vastaan. Sillä jos, kuten itse Decharme tunnustaa, ”tämä ajatus tulen luovasta voimasta selitetään siten, että muinaiset ihmiset vertasivat ihmissielua taivaalliseen kipinään”, kuten näkyy *Vedoissa* usein käytetystä kuvakielestä *aranîsta* puhuttaessa, niin siihen sisältyi jotakin korkeampaa kuin vain karkea sukupuolinen käsitys. Esimerkkinä lainaamme *Vedan* hymniä Agnille: ”Tässä on pramantha, synnyttäjä on valmis. Tuokaa rodun valtiatar (naisellinen *aranî*). Synnyttäkäämme Agni hankaamalla [e527] ikivanhan tavan mukaan” – mikä ei merkitse pahempaa kuin abstraktisen aatteen ilmaisemista kuolevaisten kielellä. ”Naisellinen arani”, rodun valtiatar, on Aditi, jumalien äiti eli Shekhihah, ikuinen valo – hengen maailmassa, ”suuri syvyys” ja KAAOS eli alkusubstanssi ensimmäisessä vaiheessaan TUNTEMATTOMAN jälkeen, ilmenneessä Kosmoksessa. Jos aikakausia myöhemmin sama nimitys annetaan Devakille, Krishnan eli ruumiillistuvan LOGOKSEN äidille, ja jos tällä symbolilla voidaan otaksua eksoteeristen uskontojen asteittaisesta ja vastustamattomasta leviämisestä johtuen olevan sukupuolinen merkitys, tämä ei millään tavoin turmele kuvan alkuperäistä puhtautta. Subjektiivisesta oli tullut objektiivinen, henki oli langennut aineeseen. Henki-substanssin universaalista kosmisesta polariteetista oli inhimillisessä ajatuksessa tullut mystinen, mutta silti sukupuolinen hengen ja aineen yhtyminen, ja se oli siten saanut antropomorfisen värityksen, jota sillä ei ollenkaan ollut alussa. *Vedojen* ja *purânoiden* välillä on kuilu, jonka napoja ne ovat, samoin kuin seitsemäs (*âtminen*) ja ensimmäinen eli alin prinssiippi (fyysinen ruumis) ihmisen seitsenjaotuksessa. Alkuperäinen, puhtaasti henkinen kieli *Vedoissa*, jotka on laadittu kymmeniä tuhansia vuosia aikaisemmin kuin *purânat*, sai puhtaasti inhimillisen ilmaisunsa kuvatessaan tapahtumia, jotka sattuivat 5 000 vuotta sitten Krishnan kuolinpäivänä (mistä kali-yuga eli musta kausi alkoi ihmiskunnalle).

Kuten Aditia kutsutaan *Surâranîksi* (*surojen* eli jumalien kohtu eli ”äiti”), samoin Kuntia, pândavojen äitiä, kutsutaan *Mahâbhâratassa Pândavâraniksi*¹ – joka nimitys on *fysiologisoitu*. Mutta Devakî, roomalaiskatolisen madonnan esikuva, on myöhempi antropomorfoitu muoto Aditista. Viimeksi mainittu on seitsemän pojan (varhaisvedalaisten aikojen *kuusi* ja *seitsemän* âdityaa) jumalataräiti, ”devamâtri”. Krishnan äidillä, Devakîlla, on kuusi sikiötä, jotka Jagaddhâtrî (maailman imettäjä) on välittänyt hänen kohtuunsa, ja seitsemäs (Krishna, logos) lasketaan Rohinîn kohtuun. Marialla, Jeesuksen äidillä, on Matteuksen evankeliumin mukaan² seitsemän lasta, viisi poikaa ja kaksi tytärtä (sukupuoli muutettu myöhemmin). Kellään roomalaiskatolisen neitsyen palvojalla ei voisi olla mitään

¹ *Vishnupurâna*, Wilson, vol. V, s. 96 alaviite.

² *Matt.* 13:55–56.

sitä vastaan, että hänen kunniaukseen luettaisiin jumalien Devakille osoittama rukous. Päätelkään lukija:

Sinä olet se ääretön ja hieno prakriti [olemus], joka muinoin kantoi kohdussaan Brahmää... Sinä, ikuinen olevainen, joka perusaineessasi sisällät kaikkien luotujen olemuksen, sinä olit sama kuin luominen. Sinä olit kolmimuotoisen uhrin synnyttäjä ja tulit kaiken siemeneksi. Sinä olet uhri, josta lähtee kaikki hedelmä. Sinä olet *aranî*, jonka hankaaminen synnyttää tullen.¹ Aditina sinä olet jumalien äiti... Sinä olet Jyotsnâ [aamunkoitto],² [e528] josta syntyy päivä. Sinä olet *Samnati* [nöyryys, Dakshan tytär], (todellisen) viisauden äiti. Sinä olet *Nîti*, järjestyksen [*Naya*] synnyttäjä. Sinä olet häveliäisyys, joka synnyttää kiintymyksen [*prashraya* eli *vinaya*]. Sinä olet halu, josta syntyy rakkaus... Sinä olet järki, tiedon (*avabodha*) äiti, kärsivällisyys (*dhriti*), mielenlujuuden (*dhairya*) synnyttäjä...³

Näin siis *aranîm* osoitetaan olevan sama kuin roomalaiskatolinen ”valittu astia”. Sen alkuperäinen merkitys oli kuitenkin metafyyminen. Ei mikään epäpuhdas ajatus sivunnut näitä muinaisen mielen käsityksiä. Jopa *Zoharissa* – jonka symboliikka on verrattomasti vähemmän metafyyminen kuin muiden vertauskuvallisten järjestelmien – ajatus on abstraktio eikä mitään muuta. Kun siis *Zoharissa* sanotaan: ”Kaikki se, mikä on olemassa, kaikki se, minkä Ikiaikainen on muodostanut, minkä nimi on pyhä, voi olla olemassa ainoastaan miehisen ja naisellisen (prinsiipin) kautta”,⁴ se ei merkitse muuta kuin tätä: ”Elämän jumalallinen henki yhtyy aina aineeseen.” Jumaluuden TAHTO on toimiva. Tämä ajatus on puhtaasti schopenhauerilainen. ”...Kun *Attiqa qaddisha*, Ikiaikainen, kaikista salatuista salatuin, tahtoi järjestää kaiken, se muodosti kaiken miehisen ja naisellisen kaltaiseksi... Tämä viisus käsittää kaiken ilmetessään...”⁵ Tästä syystä sanotaan, että Hokhma (miehinen viisus) ja Bina (naisellinen tietoisuus eli järki) ovat luoneet kaiken keskenään – aktiivisen ja passiivisen prinsiipin. Kuten taitavan jalokiventuntijan silmä erottaa simpukan rosoisen ja karkean kuoren alta puhtaan tahrattoman helmen, joka on kätkössä sen sisällä, ja kuten hän käsittelee kuorta vain paljastaakseen sen sisällön, samoin tosi filosofin silmä lukee *purânoiden* rivien välistä korkeat vedalaiset totuudet ja oikaisee muodon vedantalaisen viisauden avulla. Meidän orientalistimme eivät kuitenkaan koskaan huomaa helmeä paksun, peittävän kuoren alta ja – menettelevät sen mukaisesti.

¹ ”Valon kohtu” ja ”pyhä astia” ovat neitsyen nimityksiä.

² Neitsyt Mariaa kutsutaan usein aamutähdeksi ja pelastuksen tähdeksi.

³ *Vishmupurâna*, kirja V, ii, Wilson, vol. IV, s. 264–265.

⁴ *Zohar*, III, s. 290a.

⁵ Vrt. I. Myer, *main. teos*, s. 387.

Kaikesta mitä tässä luvussa on sanottu näkee selvästi, että Edenin käärmeen ja kristinuskon Paholaisen välillä on syvä kuilu. Ainoastaan muinaisen filosofian moukari voi murskata tämän opinkappaleen.

[e529]

XXI

ENOIKHION – HENOK

Kertomus Saatana-myytin kehityksestä ei olisi täydellinen, jos jättäisimme käsittelemättä mystisen ja kosmopoliittisen Henokin luonteen, tuon nimen ollessa milloin Enos, milloin Hanok ja vihdoin kreikkalaisilla se on Enoikhion. Hänen kirjastaan varhaiskristilliset kirjailijat saivat ensimmäiset käsitykset langenneista enkeleistä.

Henokin kirjan on sanottu olevan apokryfinen. Mutta mitä on apokryfi? Sanan alkuperä osoittaa, että se on yksinkertaisesti *salainen* kirja, ts. sellainen, joka kuului temppelikirjaston hierofanttien ja vihittyjen pappien valvomaan osastoon, eikä sitä koskaan tarkoitettu maallikoille. *Apokryfinen* tulee verbistä krypto, κρύπτω, ”salata”. *Enoikhionia* (NÄKIJÄN kirjaa) säilytettiin iät ja ajat pyhien teosten ja ”kirjeiden kaupungissa” – muinaisessa Kirjat-Seferissä, myöhemmin nimeltään Debir.¹

Jotkut aiheesta kiinnostuneet kirjailijat – varsinkin vapaamuurarit – ovat yrittäneet samastaa Henokin Memfoksen Thothiin, kreikkalaiseen Hermekseen ja jopa roomalaiseen Mercuriukseen. Yksilöinä nämä kaikki eroavat toisistaan. Professionaalisesti – jos tätä sanaa voi käyttää, kun sen merkitys on nyt niin rajoittunut – he kaikki erikseen ja yhdessä kuuluvat samaan pyhien kirjoittajien luokkaan, okkulttisen ja muinaisen viisauden opettajiin ja muistiinpanijoihin. Niillä, joista *Koraanissa*² käytetään yhteisesti nimitystä *Idris* eli ”oppineet” (vihityt), oli Egyptissä nimi ”Thoth”, taiteiden, tieteiden, *kirjoitustaidon* eli kirjainten, musiikin ja astronomian keksijä. Juutalaisten keskuudessa *Idris* muuttui ”Enokiksi”, joka Bar-Hebraeuksen [Abu'l-Faraj] mukaan ”oli ensimmäinen kirjoitustaidon keksijä”, kirjojen, taiteiden ja tieteiden; ensimmäinen, joka laati planeettojen etenemisestä järjestelmän. Kreikassa häntä kutsuttiin Orfeukseksi, ja näin hänen nimensä muuttui jokaisen kansan keskuudessa. Luku seitsemän, joka liittyy ja yhdistetään jokaiseen noista alkuperäisistä vihkiöistä,³ kuten vuoden päivien luku 365 astronomisesti, kuvaa kaikkien näiden ihmisten tehtävää, luonnetta ja pyhää virkaa, mutta ei suinkaan heidän persoonallisuuttaan. Henok on *seitsemäs* patriarkka. Orfeus omistaa *forminksin*, seitsenkielisen lyyran,

¹ *Joosua*, 15:15.

² 19. Suura, 56 jae.

³ Hanok eli Henok tarkoittaa ”vihkiä” ja ”opettaja” samoin kuin ”ihmisen poika”, *Enos* (vrt. *Genesis*, 4:26), esoteerisesti.

joka merkitsee vihkimyksen seitsenkertaista mysteeriä. Thoth, jolla on seitsensäteinen auringonkiekko päänsä päällä, matkustaa aurinkoveneessä 365 astetta ja hyppää pois päiväksi joka neljäs vuosi (karkauspäivänä). Lopulta Thoth-Lunus on [e530] seitsemän päivän eli viikon seitsemäinen jumala. Esoteerisesti ja henkisesti *Enoikhion* merkitsee ”näkiää, jolla on avoin silmä”.

Josefuksen kertomus Henokista, että hän oli piilottanut Merkuriuksen eli Setin patsaiden alle arvokkaat käärönsä eli kirjansa, on sama kuin kertomus Hermeksestä, ”viisauden isästä”, joka kätki viisauden kirjansa pylvään alle ja sitten löydettyään kaksi kivipylvästä löysi niihin kirjoitetun tiedon. Vaikka Josefus yritti jatkuvasti saada Israelille ansaitsematonta kunniaa ja sanoi tuon (viisau-)tieteen kuuluvan *juutalaiselle* Henokille, hän kirjoittaa kuitenkin *historiaa*.¹ Hän osoittaa, että nuo patsaat olivat yhä olemassa hänen aikanaan. Hän kertoo meille, että Set pystytti ne, ja niin ehkä tekikin, mutta ei kuitenkaan sen niminen patriarkka, Aadamin tarunomainen poika, eikä egyptiläinen viisauden jumala – Tet, Seteh, Thoth, Sat (viimeksi mainittu *Sat-an*) eli Hermes, jotka kaikki ovat sama olento – vaan ”käärmejumalan pojat” eli ”lohikäärmeen pojat”, joka nimitys tarkoitti Egyptin ja Babylonian hierofanteja ennen vedenpaisumusta sekä näiden esi-isiä, atlantilaisia.

Sen, mitä Josefus siis kertoo meille täytyy olla *allegorisesti* totta, lukuun ottamatta siitä tehtyä sovellusta. Hänen esityksensä mukaan nuo kaksi tunnettua patsasta olivat täynnä hiefoglyfejä, jotka tultuaan löydetyiksi kopioitiin Egyptin sisempien temppelien salaisimpiin kätköihin ja joista tuli siten sen viisauden ja poikkeuksellisen tiedon lähde. Nämä kaksi ”patsasta” ovat kuitenkin esikuvina niille kahdelle ”kivitaululle”, jotka Mooses hakkasi ”Herran” käskystä. Kun hän siis sanoo, että muinaisuuden kaikki suuret adeptit ja mystikot – kuten Orfeus, Hesiodos, Pythagoras ja Platon – ovat saaneet teologiansa noista hieroglyfeistä, hän on tavallaan sekä oikeassa että väärässä. Salainen oppi opettaa meille, että jokaisen ennen viimeistä yleisesti tunnettua, mutta ei yleistä, vedenpaisumusta eläneen kansan tieteet, tieteet, teologia ja varsinkin filosofia oli tallennettu muistiin käsite-merkein neljännen Rodun alkuperäisten suullisten tietojen perusteella ja että nämä olivat sen saama perintö varhaiselta kolmannelta kantarodulta ennen allegorista lankeemusta. Tästä syystä myös egyptiläiset patsaat, taulut ja jopa vapaamuuraritarun ”valkoinen itämainen porfyirikivi” – jotka Henok pelätessään todellisen ja arvokkaan salaisuuden katoavan piilotti ennen vedenpaisumusta maan uumeniin – olivat yksinkertaisesti enemmän tai vähemmän symbolisia ja allegorisia jäljennöksiä alkuperäisistä kertomuksista.

Henokin kirja on yksi sellainen jäljennös ja se on kaldealainen, nykyisin hyvin epätäydellinen tiivistelmä. Kuten jo sanottu, *Enoikhion* tarkoittaa

---

¹ *Judaike arkhaiologia*, I, ii, 3.

kreikan kielessä ”sisäinen silmä” eli näkijä. Heprean kielessä *masoreettisia merkkejä käyttäen* se merkitsee vihkiä ja opettaja, אֵלִיָּהוּ. Se on yleisnimi, ja sen lisäksi hänen legendansa on [e531] yhteinen useille muille profeetoille, juutalaisille ja pakanallisille, joissa on tekaistuja yksityiskohtaisia muutoksia perusmuodon ollessa sama. Elia otettiin myös *elävänä* taivaaseen. Izdubarin [Gilgameshin] hovin kaldealaisen astrologi Hea-banin otti samoin taivaaseen Ea-jumala, joka oli *hänen* suojelijansa, kuten Jehova oli Elian, אֵלִיָּהוּ (jonka nimi tarkoittaa hepreaksi ”Jumala-Jah”, ”Jumala on Jehovah”), ja vielä *Elihun*, jolla on sama merkitys. Tällaisella helpolla kuolemalla eli *eutanasialla* on esoteerinen merkitys. Se symboloi kenen tahansa adeptin kuolemaa, joka on saavuttanut sellaisen voiman ja asteen kuin myös puh-tauden, että hän kuolee ainoastaan fyysisessä ruumiissaan ja *yhä elää ja viettää tietoista elämää* astraaliruumiissaan. Tämän teeman muunnokset ovat loputtomat, mutta salainen merkitys on aina sama. Paavalin lauseella ”ettei hän tulisi näkemään kuolemaa” – *ut non videret mortem*¹ – on siten esoteerinen merkitys ilman mitään *yliluonnollista*. Joidenkin raamatun vihausten turmeltu tulkinta, joiden mukaan Henok, ”jonka ikä on sama kuin maailman ikä” (aurinkovuoden 365 päivää), on jakava Kristuksen ja profeetta Elian kanssa kunnian ja autuuden viimeisestä tulemisesta ja Antikristuksen tuhoamisesta, merkitsee *esoteerisesti*, että jotkut suuret adeptit palaavat takaisin seitsemännessä Rodussa, jolloin kaikki erehdys poistetaan ja nämä *shishtat*, pyhät ”valon pojat”, julistavat TOTUUDEN tuloa.

Roomalaiskatolinen kirkko ei ole aina johdonmukainen, eikä liioin varovainen. Se julistaa *Henokin kirjan* apokryfiseksi ja on mennyt niin pitkälle, että vaatii kardinaali Cajetanin ja kirkon muiden valontuojien välityksellä, että kanonisten kirjojen joukosta poistettaisiin myös *Juudaksen kirje*, joka apostoli *inspiroituna* lainaa tuosta apokryfiseksi teokseksi väitetyistä *Henokin kirjasta* ja siten pyhittää sen. Onneksi jotkut dogmaatikot huomasivat ajoissa vaaran. Jos he olisivat hyväksyneet Cajetanin vaatimuksen, heidän olisi ollut pakko hylätä myös neljäs evankeliumi, koska Johannes lainaa sanatarkasti Henokilta ja panee Jeesuksen suuhun hänen yhden *kokonaisen lauseensa*?²

Ludolph, ”etiopiankielisen kirjallisuuden isä”, joka sai tehtäväkseen tutkia useita Henokin käsikirjoituksia, jotka matkailija N. de Peiresc lahjoitti mazariinilaiseen kirjastoon, selitti, että ”abessinialaisilla ei voinut olla mitään Henokin kirjaa”! Myöhemmät tutkimukset ja löydöt ovat kuitenkin kumonnet hänen liian dogmaattisen väitteensä, kuten tiedetään. Bruce ja Ruppel löysivät ja toivat mukanaan Henokin kirjan Abessiniasta joitakin vuosia myöhemmin, ja piispa Laurence käänsi sen. Mutta Bruce halveksi sitä ja pilkkasi sen sisältöä, ja niin tekivät muutkin tiedemiehet. Hän selitti, että se on ”*gnostilainen teos*”, joka koski aikakautta, jolloin jättiläiset kävi-

¹ Hepr. 11:5.

² Vrt. edellä luku XVIII, s. 482, varkaista ja ryöväreistä.

vät ihmisten kimppuun ja ahmivat heitä – tästä syystä se muistutti suuresti *Ilmestyskirjaa*. Jättiläiset! toinen *iltasatu*.

[e532] Tämä ei kuitenkaan ollut parhaimpien kriitikkojen mielipide. Tri D. B. von Haneberg sijoittaa *Henokin kirjan Makkabealaisten kolmannen kirjan* rinnalle, *ensimmäiseksi niiden kirjojen luettelossa, joiden asema vastaa lähinnä kanonisia teoksia*.

Todellakin, ”siinä missä tohtorit kiistävät...”

Kuten tavallisesti, he ovat kuitenkin kaikki oikeassa ja kaikki väärässä. Pitää Henokia raamatullisena henkilönä, yhtenä ainoana elävänä ihmisenä, on sama kuin hyväksyisi Aadamien ensimmäisenä ihmisenä. Henok oli yleisnimi, joka annettiin kymmenille yksilöille, jotka käyttivät sitä kaikkina aikoina ja aikakausina sekä kaikissa roduissa ja kansoissa. Tämän voi helposti päätellä siitä tosiasiasta, että muinaiset talmudistit ja *midrashien* opettajat eivät ole samaa mieltä Hanokhista, Jeredin pojasta. Jotkut sanovat, että Henok oli suuri pyhimys, jota Jumala rakasti ja jonka hän *otti elävänä taivaaseen* (ts. joka saavutti *muktin* eli *nirvânan* maan päällä, kuten Buddha teki ja muut yhä tekevät). Toiset väittävät, että hän oli noita, paha maagikko. Tämä osoittaa ainoastaan, että Henok eli sen vastine oli ilmaus - jopa myöhempien talmudistien aikoina – joka merkitsi ”näkiä”, ”adepti *salaisessa viisaudessa*” jne., ilmaisematta lainkaan tuon arvonimen omistajan luonnetta. Kun Josefus puhuessaan Eliasta ja Henokista huomauttaa, että ”pyhiin kirjoihin on kirjoitettu, että he [Elia ja Henok] katosivat, mutta niin ettei kukaan tiennyt heidän kuolleen”,¹ se merkitsee yksinkertaisesti, että *he olivat kuolleet persoonallisina olentoina*, kuten joogit kuolevat vielä nykyisin Intiassa tai jopa jotkut kristilliset munkit – maailmalle. He katoavat ihmisten näkyvistä ja kuolevat – maisella tasolla – jopa itselleen. Ilmeisen kuvaannollinen puhetapa, mutta *kirjaimellisesti totta*.

”Hanokh jätti tiedon vuodenaikojen laskemisesta Nooalle”, sanoo *Midrash Pirque de-Rabbi Eli’ezer*,² tarkoittaen Hanokia, kun muut tarkoittavat Hermes Trismegistosta, koska nämä kaksi ovat sama esoteerisessa merkityksessä. ”Hanok” tässä tapauksessa ja hänen ”viisautensa” kuuluvat neljännen, atlantislaisen Rodun piiriin³ ja Nooa viidennen Rodun.⁴ Tässä tapauksessa molemmat edustavat kantarotuja, nykyistä ja sitä edellistä. Toisessa merkityksessä Henok katosi, ”hän vaelsi kuuliaisena Jumalalle, sitten häntä ei enää ollut, sillä Jumala otti hänet luokseen” [*I. Moos.* 5:24], allegoria, joka viittaa pyhän ja salaisen tiedon katoamiseen ihmisten keskuudesta. Sillä ”Jumala” (eli *Java-Aleim* – korkeat hierofantit, vihittyjen pappien

¹ *Judaike arkhaiologia*, IX, ii, 2.

² Luku viii.

³ *Zohar* sanoo (I, 36b): ”Hanokilla oli kirja, joka oli sama kuin ’Aadamien sukutaulujen kirja’. Tämä on viisauden mysteeri.” Vrt. I. Myer, *Qabbalah*, s. 98–99.

⁴ Nooa on Henokin viisauden perijä, toisin sanoen viides Rotu on neljännen perijä.

kollegion johtajat¹) otti hänet luokseen, toisin sanoen Henokit eli *enoikhionit*, näkijät, ja heidän tietonsa ja viisautensa suljettiin [e533] tarkkaan juutalaisten piirissä profeettojen salaisiin kollegioihin ja pakanoiden piirissä temppeleihin.

Tulkittuna ainoastaan symbolisen avaimen avulla Henok edustaa ihmisen kaksinaista luontoa – henkistä ja fyysistä. Tästä syystä hän on keskellä (Éliphas Lévin, erään salaisen teoksen mukaan, kuvaamaa) astronomista ristiä, joka on kuusikärkinen tähti, ”Adonai”. Ylemmässä kolmiossa on kotka, alemmassa kulmassa vasemmalla on härkä, oikealla leijona, kun taas härän ja leijonan välissä, niiden yläpuolella ja kotkan alapuolella on Henokin eli ihmisen kasvot.² Ylemmän kolmion kuvat edustavat neljää Rotua lukuun ottamatta ensimmäistä – *chhâyoja* eli varjoja –, ja ”ihmisen poika”, *Enos* eli Henok, on keskellä, koska hän on kahden (neljännen ja viidennen) Rodun välissä, sillä hän edustaa molempien salaista viisautta. Nämä ovat *Hesekielin* ja *Ilmestyskirjan* neljä eläintä. Kaksinkertainen kolmio *Hunnuttomassa Isiksessä*, teologia osa 2, s. 54, alempi kuvio, – hindulainen *Adanari* – on kuitenkin verrattomasti paras. Sillä siinä on symboloituna ainoastaan kolme (meille) historiallista rotua. Kolmatta, androgyynistä kuvaa *Adanari*, neljättä voimakas, mahtava leijona, ja viidettä – arjalaista – sen yhä tänä päivänä pyhin symboli, härkä (ja lehmä).

Eräs korkeasti oppinut ranskalainen, Silverstre de Sacy, löytää useita merkittäviä kohtia *Henokin kirjasta*, jotka hänen mukaansa ”ansaitsevat tulla mitä huolellisimmin tutkituiksi”. Esimerkiksi: ”Tekijä [Enok] laskee aurinkovuoteen kuuluvaksi 364 päivää ja näyttää tuntevan kausia, jotka kestävät kolme, viisi ja kahdeksan vuotta ja joita seuraa *neljä* lisäpäivää, jotka hänen järjestelmässään näyttävät olevan päivantasauksia ja -seisauksia.” Myöhemmin hän lisää: ”Näen vain yhden mahdollisuuden välttää ne [nuo ”järjettömyydet”], nimittäin olettamuksen, että tekijä esittää jonkin *mielikuvituksellisen* järjestelmän, joka on saattanut olla olemassa ENNEN KUIN LUONNON JÄRJESTYS MUUTTUI YLEISEN VEDENPAISUMUKSEN AIKANA.”³

Aivan niin, ja salainen oppi opettaa, että tämä ”luonnon järjestys” on todella siten muuttunut, samoin maapallon ihmiskuntien vaiheet. Sillä kuten enkeli *Uriel* sanoo Henokille: ”Katso, olen näyttänyt sinulle kaiken, Henok, ja olen ilmaissut sinulle kaiken, niin, että voit nähdä tämän auringon ja tämän kuun, ja taivaan tähtien ruhtinaat ja kaikki ne, jotka niitä vetävät, niiden tehtävät, niiden ajat ja niiden lähdöt. *Syntisten päivinä* VUODET LYHENNETÄÄN... Kuu muuttaa järjestyksensä...”⁴ Tuolloin, vuosia ennen

¹ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 348–349.

² Ks. kuviota *Hunnuttomasta Isiksestä*, Teologia osa 2, s. 54.

³ J. F. Daniello, ”Le Livre de la Vision d’Enoch”, *Annales de philosophie chrétienne*, Nouvelle Série, osa 17, joulukuu 1838, s. 393.

⁴ *Etiopialainen Eenokin kirja*, LXXX:1–2, 4, suom. Johannes Seppälä.

suurta vedenpaisumusta, joka vei mukanaan atlantilaiset ja muutti koko maan ulkomuodon – koska ”maa [maan akseli] kallistui” –, [e534] ei luonto myöskään geologisesti, astronomisesti ja kosmisesti yleensä voinut olla sama juuri sen vuoksi, että maa *kallistui*. ”Ja Nooa huusi katkeralla äänellä: ’Kuule minua, kuule minua, kuule minua’; kolme kertaa. Ja hän sanoi: ’Maa on hirveässä tilassa ja huojuu ankarasti. Tuhoudunkohan minäkin sen kanssa?’”¹

Tämä kohta näyttää muuten olevan yksi noista monista raamatun ”epäjohdonmukaisuuksista”, jos sitä luetaan sanatarkasti. Sillä tuo pelko on vähintäänkin hyvin outo miehessä, joka oli ”saanut armon Herran silmissä” ja jonka oli käsketty rakentaa arkki! Mutta tässä kunnianarvoisa patriarkka ilmaisee niin suurta pelkoa, ikään kuin hän ei olisikaan Jumalan ”ystävä”, vaan yksi noista vihaisen jumalolennon tuomitsemista jättiläisistä. Maa oli jo *kallistunut* ja vedenpaisumus oli enää ainoastaan ajan kysymys, eikä Nooa kuitenkaan tuntunut tietävän mitään hänelle aiotusta pelastuksesta.

Eräs ratkaisu oli tosin tehty. Luonnon- ja kehityslain mukaan maa tulisi muuttamaan rotunsa, ja neljäs Rotu tulisi häviämään tehdäkseen tilaa paremmalle. Manvantara oli saavuttanut *kolmen ja puolen kierroksen* käännekohtansa, ja jättiläismäinen ihmiskunta oli saavuttanut karkean aineellisuuden huipun. Tästä syystä apokalyptinen säe puhuu annetusta käskystä, että ne hävitettäisiin, ”heidän tuhonsa toteutetaan” (rodun). Sillä he *tunsiivat* todella ”kaikki enkelien salaisuudet ja kaikki saatanoiden väkivallan teot, sekä kaikki heidän salaiset voimansa ja kaikki niiden voimat, jotka harjoittavat noituutta, ja manausvoiman, ja niiden voiman, jotka valmistavat metallipatsaita koko maassa.”²

Ja nyt luonnollinen kysymys. Kuka olisi voinut ilmoittaa apokryfiselle kirjoittajalle tästä voimakkaasta näystä (kuulukoon hän mihin aikakauteen tahansa ennen Galileita), että *maa voisi joskus kallistaa akseliaan?* Mistä hän oli saanut tuon astronomisen ja geologisen tietonsa, jos salainen viisaus, josta muinaiset rishit ja Pythagoras olivat juoneet, on vain mielikuvitusta, myöhempien aikojen keksintöä? Onko Henok sattunut lukemaan profetaalisesti Frederic Kleen teoksesta *The Deluge* [vedenpaisumus] seuraavat rivit: ”Maapallon asema aurinkoon nähden on ilmeisesti muinaisina aikoina ollut erilainen kuin nyt, ja tämän eroavuuden on täytynyt johtua maan kiertoakselin siirtymisestä.”³

Tämä muistuttaa egyptiläisten pappien epätieteellistä vakuutusta Herodotokselle, nimittäin että aurinko ei ole aina noussut sieltä mistä se nyt nou-

¹ *Sama*, LXV:3.

² *Sama*, LXV:6.

³ F. A. G. Klee, *Syndfloden* (Kööpenhamina 1842); ranskalainen käännös *Le Déluge*, Pariisi 1847. Vrt. de Mirville, *main. teos*, vol. III, s. 79.

see ja että ekliptika on entisaikaan leikannut ekvaattorin suorassa kulmassa.¹

Tuollaisia ”pimeitä sanontoja” on useita hajallaan *purânoissa*, raamatussa ja mytologiassa. Okkultistille ne paljastavat kaksi tosiasiaa: a) että muinaiset ihmiset tunsivat [e535] astronomiaa, geologiaa ja yleensä kosmografiaa yhtä hyvin ja ehkä paremmin kuin nykyajan oppineet; ja b) että maapallo käyttäytymisineen on muuttunut useammin kuin kerran siitä, miten asiat olivat alussa. Siten Ksenofanes luottaen *sokeasti* ”tietämättömään” uskontoonsa, joka opetti että Faethon, halutessaan oppia tuntemaan *salatun* totuuden, sai auringon poikkeamaan tavalliselta radaltaan – vakuuttaa josakin, että ”aurinko kääntyi toista maata kohti”; mikä on vastine, hieman tieteellisempi vaikkei yhtä rohkea, Joosualle, joka pysähdytti kokonaan auringon kulun. Tämä voi myös selittää pohjoismaisen mytologian opin, että aurinko ennen nykyistä järjestystä nousi etelästä ja laski kylmään vyöhykkeeseen (rautametsään) idässä, jota vastoin tuo kylmävyöhyke on nyt pohjoisessa.

Lyhyesti sanottuna *Henokin kirja* on yhteenveto kolmannen, neljännen ja viidennen Rodun historian pääpiirteistä. Se sisältää muutamia harvoja ennustuksia maailman nykyisestä aikakaudesta, pitkän retrospektiivisen, introspektiivisen ja profeettallisen yhteenvedon universaaleista ja täysin *historiallisista* tapahtumista – geologisista, etnologisista, astronomisista ja psyykkisistä – ja hitusen teogoniaa vedenpaisumusta edeltävien muistitietojen mukaan. Tämän mystisen henkilön kirja mainitaan *Pistis Sofiassa*, jossa siitä on useita lainauksia, ja myös *Zoharissa* ja sen vanhimmissa *mid-rasheissa*. Origenes ja Clemens Aleksandrialainen pitivät sitä erittäin suuressa arvossa. Sen vuoksi on äärimmäisen mieletöntä ja takaperoista väittää, että se on myöhäiskristillinen väärennös, koska muun muassa Origenes, joka eli kristillisen ajanlaskun toisella vuosisadalla, mainitsee sen kuitenkin muinaisena ja arvokkaana teoksena. Tuossa vanhassa teoksessa on salainen ja pyhä nimi sekä sen voima selitetty hyvin ja selkeästi vaikka allegorisesti. Kahdeksannestatoista luvusta viidenteenkymmenenteen lukuun asti kaikki Henokin näyt esittävät vihkimyksen salaisuuksia, joista yksi on ”längenneiden enkelien” palava laakso.

Kenties pyhä Augustinus oli aivan oikeassa sanoessaan, että kirkko hylkäsi HENOKIN KIRJAN kanonistaan tuon kirjan liian suuren iän vuoksi, *ob nimiam antiquitatem*.² Siinä mainituille tapahtumille ei ollut tilaa niiden 4 004 vuoden rajoissa eaa., joka aika määrättiin maailman iäksi sen ”luomisesta” laskettuna!

---

¹ Bailly, *Histoire de l'astronomie ancienne* (2. editio), VI, 1 xi, s. 166–167; tiedonanto on otettu Herodotoksen *Historiateoksesta*, II kirja (Euterpe), § 142.

² *De civitate dei* (Jumalan valtio), 15. kirja, XXIII luku.

[e536]

XXII

MYSTEERINIMIEN IAO JA JEHOVA SYMBOLIIKKA
JA NIIDEN SUHDE RISTIIN JA YMPYRÄÄN

Kun apotti Louis Constant – paremmin tunnettu Éliphas Lévinä – sanoi teoksessaan *Histoire de la Magie*, että ”*Sefer jetsira, Zohar ja Ilmestyskirja* ovat okkulttisten tieteiden mestariteoksia”, niin jos hän olisi ollut totuudenmukainen ja puolueeton, hänen olisi pitänyt lisätä ”Euroopassa”. On aivan totta, että näissä teoksissa on ”enemmän *ajatusta* kuin sanoja” ja että ”niiden ilmaisu on runollinen samalla kun ne lukujen suhteen ovat täsmällisiä”. Valitettavasti kuitenkin täytyy ensin oppia käytettyjen nimitysten ja symbolien todellinen sisältö ja merkitys, ennen kuin voi antaa arvoa ilmaisan *runollisuudelle* tai lukujen *täsmällisyydelle*. Mutta tätä ei voi kuitenkaan oppia niin kauan kuin ei tiedä *salaisen* opin perusprinsiippiä joko itämaisessä esoterismissa tai kabbalistisessa symboliikassa – *avainta tai arvoa raamatun nimiin ”Jumala”, ”enkeli” ja ”patriarkka” kaikissa aspekteissaan* – niiden matemaattisia tai geometrisia arvoja ja niiden suhteita ilmenneeseen luontoon.

Vaikka siis toisaalta *Zoharin* ”ajatusten syvyys ja kuvien suuri selkeys hämmästyttää [mystikkoa]”, toisaalta se johtaa tutkijan harhaan ilmauksillaan, joita se käyttää AIN SOFISTA ja *Jehovasta*, huolimatta vakuutuksesta, että ”kirja on varovainen selittäessään, että ihmismuoto, johon se verhoaa Jumalan, on vain *sanakuva* ja että Jumalaa ei pitäisi ilmaista millään sanalla tai muodolla”. Tiedetään hyvin, että Origenes, Clemens ja rabbit tunnustivat kabbalan ja raamatun olevan *verhottuja ja salaisia kirjoja*, mutta harvat tietävät, että kabbalististen teosten esoterismi niiden nykyisessä *uudistetussa* muodossa on ainoastaan toinen ja vielä taitavampi verho, joka on heitetty noiden salaisten teosten alkuperäisen symboliikan ylle.

Ajatus kuvata *salattua* jumaluutta ympyrän kehällä ja luovaa voimaa (miehistä ja naisellista eli androgyynistä SANAA) halkaisijalla on yksi vanhimmista symboleista. Tähän aatteeseen perustuu jokainen suuri kosmogonia. Tuo symboli oli vanhoilla arjalaisilla, egyptiläisillä ja kaldealaisilla täydellinen, sillä siihen sisältyi käsitys ikuisesta ja järkkymättömästä *jumalallisesta ajatuksesta* ehdottomuudessaan, erotettuna kokonaan (niin kutsutun) *luomisen* alkuvaiheesta. [e537] Se käsittää psykologisen ja jopa henkisen kehityksen sekä sen mekaanisen toiminnan eli kosmogonisen rakentamisen. Horealaisilla taas, vaikka edellä mainittu aate on selvästi löydettävissä *Zoharista* ja *Sefer jetsirasta* – tai siitä mitä viimeksi mainitusta on jäljellä – se, mikä myöhemmin on saanut muodon varsinaisessa *Pentateukissa* ja varsinkin *Genesisissä*, on ainoastaan toisasteinen vaihe, nimittäin luomisen tai oikeammin rakentamisen mekaaninen laki, kun taas teogoniaa on tuskin lainkaan hahmoteltu.

Ainoastaan *Genesisin* kuudessa ensimmäisessä luvussa, hylätyssä *Henokin kirjassa* ja väärin ymmärretyssä ja tulkitussa *Jobin kirjassa* on enää tosi kaikuja ikivanhasta opista. Sen avain on hukkunut jopa meidän aikamme oppineimmilta rabbeilta, joiden esi-isät varhaiskeskiajalla pitivät kansallisessa eristyneisyydessään ja ylpeydessään ja varsinkin syvässä vihasaan kristinuskoa kohtaan parempana heittää tuo avain unoituksen syvään mereen kuin jakaa tietonsa säälimättömien ja julmien vainoajiensa kanssa. Jehova oli heidän heimo-omaisuuttaan, erottamaton Mooseksen laista ja sopimaton esittämään mitään osaa sen ulkopuolella. ”Abrahamin ja Jaakobin herra jumala” väkivaltaisesti repäistynä irti alkuperäisistä kehystään, jotka sille sopivat ja joihin se sopi, oli vaikeasti ahdettavissa uuteen kristilliseen kaanoniin vaurioitta. Juudealaiset heikompina eivät voineet estää pyhänhäväistystä, mutta he säilyttivät salaisuuden adam kadmoninsa eli miehis-naisellisen Jehovan alkuperästä, ja uusi liitonmaja osoittautui täydelleen huonosti sopivaksi vanhalle jumalalle. Heidän puolestaan oli todellakin kostettu!

Väite, että Jehova oli juutalaisten heimojumala eikä mikään korkeampi, tullaan kieltämään kuten paljon muutakin. Mutta teologit eivät siinä tapauksessa pysty selittämään meille niitä *Deuteronomiumin* jakeita, joissa sanotaan selvästi: ”Kun Korkein [ei ”Herra” eikä liioin ”Jehova”] jakoi perinnöt kansoille, kun hän erotteli Aadamin pojat, silloin hän määräsi kansojen rajat... Israelin lasten luvun mukaan... *Herran [Jehovan] osuus on hänen kansansa; Jaakob on hänen perintöosansa.*”¹ Tämä ratkaisee asian. Niin julkeita olivat raamattujen ja pyhien kirjoitusten nykyaikaiset kääntäjät ja niin turmeltuja ovat niiden jakeet, että jokainen kääntäjä seuraten arvoisien kirkkoisiensa jälkiä on tulkinnut ne omalla tavallaan. Edellä lainattu kohta on sanatarkka ote hyväksytystä englantilaisesta käännöksestä, mutta ranskankielisessä raamatusta² ”Korkein” on käännetty sanalla *Souverain* (hallitsija!!), ”Aadamin pojat” sanoilla ”ihmisten lapset” ja ”Herra” on muutettu ”Ikuiseksi”. Häpeämättömässä kekseliäisyydessään Ranskan protestanttinen kirkko näyttää siis voittaneen itse Englannin kirkollisuuden.

[e538] Yksi asia on kuitenkin ilmeinen: ”Herran [Jehovan] osuus” on ”hänen valittu kansansa” eikä mitään muuta, sillä *Jaakob ainoastaan on hänen perintöosansa*. Mitä siis muilla kansoilla, jotka kutsuvat itseään arjalaisiksi, on tekemistä tuon seemiläisen jumalolennon, Israelin heimojumalan kanssa? Astronomisesti ”Korkein” on aurinko, ja ”Herra” on yksi hänen seitsemästä planeetastaan, joko *Iao*, kuun henki, tai Jaldabaoth-Jehovah,

¹ 5. *Moos. kirja*, 32:8–9. [Sanat ”Israelin lasten luvun mukaan” on 1992 suomenoksessa käännetty: ”Ja kullekin oman jumalan”, alaviitteessä sanatarkasti: ”Jumalan poikien luvun mukaan.” Käännös tukeutuu mm. Qumranin tekstin lukutapaan.]

² J. E. Otservaldin v. 1824 tarkastaman käännöksen mukaan julkaissut Pariisin Protestanttinen Raamattuseura.

Saturnuksen henki, Origeneen ja egyptiläisten gnostikkojen mukaan.¹ ”Enkeli Gabriel”, Iranin ”Herra”, valvokoon omaa kansaansa ja Mikael-Jehovah heprealaisiaan. Ne eivät ole muiden kansojen jumalia eivätkä liioin Jeesuksen. Kuten jokainen persialainen *daeva* on sidottu planeettaansa,² samoin jokaiselle hindulaiselle devalle (”Herralle”) kuuluu määrätty osansa, maailma, planeetta, kansa tai rotu. Maailmojen monikollisuus tarkoittaa jumalien monikollisuutta. Me uskomme edellisiin ja voimme tunnustaa mutta emme koskaan palvoa jälkimmäisiä.³

Tässä teoksessa on moneen kertaan sanottu, että jokaisella uskonnollisella ja filosofisella symbolilla oli seitsemän merkitystä, joista kukin kuuluu omalle ajatustasolleen, ts. joko puhtaasti metafyyssiselle tai astronomiselle, psyykkiselle tai fysiologiselle tasolle jne. Nämä seitsemän merkitystä ja niiden sovellukset ovat erillisinä kyllin vaikeita opittaviksi, mutta niiden tulkinta ja oikea käsittäminen tulee kymmenen kertaa pulmallisemmaksi, jos mikä tahansa näistä merkityksistä hyväksytään koko symbolisen ajatuksen ainoana selityksenä, sen sijaan että ne asetettaisiin vastaavuussuhteeseen tai niiden selitettäisiin johtuvan toisistaan ja olevan yhteydessä keskenään. Annettakoon yksi tätä väitettä erinomaisesti kuvaava esimerkki. Tässä on kahden etevän kabbalistin ja oppineen kaksi eri tulkintaa samasta jakeesta.⁴ Mooses rukoilee, että Herra näyttäisi hänelle ”kunniansa”. Ilmeisesti tätä kohtaa ei tarvitse ottaa pelkän kuolleen kirjaimen mukaisesti sellaisena kuin se on raamatussa. Kabbalassa on *seitsemän* merkitystä, joista mainitsemme kaksi noiden kahden oppineen tulkinnan mukaan. Toinen heistä ottaa lainauksen esittäen: ”Sinä et voi nähdä minun kasvojani... Minä vien sinut vuoren onkaloon... peitän sinut kädelläni kulkiessani ohitse. Ja sitten minä otan pois käteni, ja sinä olet näkevä minun *ahorini*, ts. minun selkäni...” Ja hän selittää: ”Tämä merkitsee, että minä olen näytävä sinulle ’selkäni’, ts. näkyvän universoni, alemmat ilmennykseni, mutta ihmisenä, joka on vielä lihassa, sinä et voi [e539] nähdä minun näkymätöntä luontoani. Näin sanotaan Qabbalahissa.”⁵ Tämä on oikein ja se on kosmometafyyssinen selitys. Ja nyt puhuu toinen kabbalisti esittäen numeerisen merkityksen. Annamme sille enemmän tilaa, koska se sisältää joukon paljonpuhuvia ajatuksia ja on ilmaistu täydellisemmin. Tämä tiivistelmä on otettu eräästä julkaisemattomasta käsikirjoituksesta, ja se selittää täydellisemmin sen mitä esitettiin luvussa XVII.⁶

¹ Egyptiläisten gnostikkojen mukaan Thoth (Hermes) oli näiden seitsemän päällikkö (ks. *Kuolleitten kirja*). Origenes sanoo niiden nimien olevan *Adonaios* (aurinko), *Iao* (kuu), *Eloaios* (Jupiter), *Tsebaoth* (Mars), *Horaios* (Venus), *Astofaios* (Merkurius) ja lopuksi *Jaldabaoth* (Saturnus).

² Ks. Origines, *Contra Celsum*, VI, jäljennös ofiittien taulukosta.

³ Ks. III kirja, luku IV (b), ”Planeettaketjuista ja niiden lukuisuudesta”.

⁴ 2. *Moos.* 33:18–23.

⁵ Isaac Myer, *Qabbalah*, s. 226.

⁶ ”Kaikkein Pyhin”, s. 459 eteenp.

Nimen Mooses [Moshe] lukuarvo on sama kuin sanojen ”MINÄ OLEN SE MIKÄ MINÄ OLEN”, joten nimet Mooses ja Jehovah ovat samat lukuarvojensa puolesta. Sana Moses on משה (5+300+40), ja kirjainten numerosumma on 345. Jehovah – kuuvuoden suojelushenki *par excellence* – on arvoltaan 543 eli kääntäen 345.

2. *Mooseksen kirjan* kolmannessa luvussa, jakeissa 13 ja 14, sanotaan: Ja Mooses sanoi... ”Kun minä menen Israelin lasten luo ja sanon heille, että heidän isiensä Jumala on lähettänyt minut heidän luokseen, he kysyvät minulta: ’Mikä on hänen nimensä?’ Mitä minä heille silloin sanon?’ Jumala sanoi Moosekselle: ”Minä olen se mikä minä olen.”

Tämän lauseen hepreankieliset sanat ovat *ahije asher ahije*, ja kirjainten lukuarvojen summat ovat:

אהיה	אשר	אהיה
21	501	21

...Kun tämä on hänen [Jumalan] nimensä, sille kuuluvien lukuarvojen 21, 501, 21 summa on 543 eli aivan samat numerot kuin nimessä Moses... mutta nyt siinä järjestyksessä, että luvusta 345 tulee käännettynä 543.

Kun siis Mooses pyytää : ”Anna minun nähdä Sinun kasvosi eli kunniasi”, niin toinen vastaa oikein ja totuuden mukaisesti: ”Sinä et voi nähdä minun kasvojeni...mutta sinä *olet näkevä minut takaapäin*” – mikä on todellinen merkitys, vaikkei täsmällisin sanoin, koska luku 543 katsottuna *takaapäin* on *edestäpäin* 345. Tämä on

tarkistuksen vuoksi ja jotta säilytettäisiin määrätyn numerosarjan *oikea käyttö* aikaansaamaan *suuria* tuloksia, johon tarkoitukseen niitä erityisesti käytetään.

Ja oppinut kabbalisti lisää:

Lukuja toisin käytettäessä he katsoivat toisiaan kasvoista kasvoihin. On omituista, että jos lisäämme lukuun 345 luvun 543, saamme 888, joka oli gnostilais-kabbalistinen arvo nimelle Kristus, joka oli Jehoshua eli Joshua. Ja jakamalla myös vuorokauden 24 tuntia saadaan osamääräksi kolme kahdeksikkoa... Koko tämän numerotarkastusjärjestelmän pää tarkoitus oli säilyttää ikuisiksi ajoiksi kuuvuoden tarkka arvo päivien luonnollisessa mitassa.

Tämä on kaldealais-heprealaisten keksimien sideeris-kosmisten jumalien salaisen teogonian astronominen ja numeerinen merkitys, [e540] kaksi merkitystä seitsemästä. Viisi muuta hämmästyttäisivät kristittyjä vielä enemmän.

Niiden Oidipusten sarja, jotka ovat yrittäneet selittää sfinksin arvoituksen, on todella pitkä. Aikojen kuluessa sfinksi on niellyt kristikunnan lah-

jakkaimmat ja jaloimmat älyniekat, mutta nyt se on voitettu. Suuressa älyllisessä taistelussa, joka on päättynyt symboliikan Oidipusten täydelliseen voittoon, ei sfinksin kuitenkaan täydy tappion häpeästä punastuneena syösyä mereen, vaan todellakin tuon Jehovaksi nimitetyn monipuolisen symbolin, jonka kristityt – *sivistyneet* kansat – ovat ottaneet Jumalakseen. Tuo symboli on liian läheisestä tarkastelusta lysähtänyt kokoon ja – hukkunut. Symboliikan tutkijat ovat kauhukseen keksineet, että heidän omaksumansa jumaluus oli vain monien muiden jumalien naamio, korkeintaan *euherimerisoi*¹ sammunut planeetta, juutalaisilla kuun ja Saturnuksen henki, varhaiskristityillä auringon ja Jupiterin henki; että kolminaisuus oli todella ainoastaan astronominen triadi – elleivät he tahtoneet hyväksyä pakanoiden antamaa abstraktisempaa ja metafysisempää merkitystä – jonka muodostivat aurinko (isä) ja kaksi planeettaa Merkurius (poika) ja Venus (pyhä henki), *Sofia*, viisauden, rakkauden ja totuuden henki sekä Lucifer Kristuksena, kirkas aamuntähti.² Sillä jos isä on aurinko (vanhempi veli itämaisen *sisäisen* filosofian mukaan), silloin sen lähin planeetta on Merkurius (Hermes, Budha, Thoth), jonka äidin nimi maan päällä oli Maia; planeetta, joka saa seitsemän kertaa enemmän valoa kuin mikään muu – tosiasia, joka sai gnostikot kutsumaan Khristostaan ja kabbalistit Hermestään (astronomisessa merkityksessä) ”seitsenkertaiseksi valoksi”. *Tämä* Jumala oli vihdoin Bel, sillä aurinko oli gallialaisilla ”Bel”, kreikkalaisilla ”Helios”, foinikialaisilla ”Baal”; kaldean [aramean] kielessä ”El”, mistä johtuu ”El-ohim”, ”Emanu-El”, El, ”jumala”, hepreaksi. Mutta jopa kabbalistinen jumala on hävinnyt rabbien toimesta, ja nyt on tutkijan turvauduttava *Zoharin* kaikkein metafysisimpään merkitykseen löytääkseen jotakin, mikä muistuttaa Ain Sufia, nimetöntä jumaluutta ja absoluuttia, jota kristityt niin arvovaltaisesti ja äänekkäästi väittävät omakseen. Mutta sitä eivät varmasti löydä Mooseksen kirjoista ainakaan ne, jotka yrittävät lukea niitä ilman avainta. Aina siitä asti kun tuo avain hukkui, juutalaiset ja kristityt ovat yrittäneet parhaansa saadakseen nämä kaksi käsitystä³ sopimaan yhteen, mutta turhaan. He ovat vain onnistuneet lopulta ryöstämään universaalilta jumaluudelta jopa SEN majesteettisen luonteen ja alkuperäisen merkityksen.

Näin sanottiin *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Tuntuisi siis ainoastaan luonnolliselta tehdä ero Ιαω-mysteerijumalan, jonka ovat kaukaisimmasta muinaisuudesta saakka omaksuneet kaikki pappien esoteerisesta tietoudesta osallisiksi tulleet, ja hänen foneettisten vastineidensa välillä, joita huomaamme ofilaisten ja muiden gnostikoiden käytelleen melko epäkunnioittavasti.⁴

¹ Euhemerismi on käsitys, jonka mukaan eri kansojen palvelemat jumalat ovat alkuaan olleet mahtavia tai muuten merkittäviä ihmisiä. – Suom. toim.

² *Ilmestyskirja*, 22:16.

³ Jehovan ja absoluutin. – Suom. toim.

⁴ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 324.

[e541] Kingin¹ ofilaisissa amuleteissa näemme nimeä IAO toistetun ja usein sekoitetun Ievo-nimen kanssa, vaikka jälkimmäinen tarkoittaa yksinkertaisesti yhtä niistä hengistä, jotka vastustivat Abraksasta... Mutta juutalaisilta nimi IAO ei ole lähtöisin eikä ollut heidän yksityisomaisuuttaan. Vaikka Mooses olisikin ollut siihen kylliksi mieltynyt antaakseen sen ”suojelus-hengelle”, ”Israelin valitun kansan” oletetulle suojelijalle ja kansallisjumalalle, ei silti löydy kerrassaan minkäänlaista syytä siihen että muiden kansakuntien tulisi hyväksyä hänet korkeimmaksi, ainoaksi eläväksi Jumalaksi. Mutta me kiistämme oletuksen kertakaikkiaan. On sitä paitsi totta, että Jaho eli Iao oli alun alkaen ”mysteerinimi”, sillä יהוה ja יהוה tulivat käyttöön vasta kuningas Daavidin aikana. Ennen sitä liitettiin tuskin yhteenkään erisnimeen *iahia* ja *jahia*. Näyttää paremminkin siltä että Daavid toi Jehova-nimen mukanaan oleskeltuaan tyroslaisten ja filistealaisten parissa (2. Sam.). Hän teki ylipapin Sadokista, josta tulivat sadokilaiset eli saddukealaiset. Aluksi hän asui ja hallitsi Hebbronissa, הברון, Habir-onissa eli Kabiirikaupungissa, missä suoritettiin neljän (mysteerijumalan) riittejä. Daavid sen paremmin kuin Salomonkaan ei tunnustanut Moosesta eikä hänen lakiaan. Heidän tavoitteenaan oli rakentaa temppeli יהוהlle, niiden rakennusten kaltainen jotka Hiram pystytti Herkuleelle ja Venukselle, Adonille ja Astartelle.

Fürst sanoo: ”Vaikuttaa siltä, että ikivanha Jumalan nimitys, *Yaho...* kreikaksi kirjoitettuna $\text{I}\alpha\omega$, oli *sananjohtoa* lukuun ottamatta, seemiläisten korkeimman jumalan vanha, mystinen nimitys. [Sen vuoksi se ilmoitettiin Moosekselle, kun hänet vihittiin HOR-EBISSA – *luolassa* – Jetron, Midianin kainilaisen papin johdolla.] Kaldealaisten vanhassa uskonossa, jonka jäänteitä löytyy uusplatonikkojen keskuudesta, korkeimmasta jumalasta, joka istui seitsemän taivaan yllä henkistä valon periaattia [nous]² edustaen ja jonka katsottiin olevan myös demiurgi,³ käytettiin nimitystä $\text{I}\alpha\omega$, יהוה,⁴ joka oli heprealaisten Yahon tavoin salaperäinen, lausumaton... ja jonka nimi ilmoitettiin vain vihityille... Foinikialaisilla oli ylijumala, jonka nimi oli kolmikirjaiminen (*litera trina*) ja *salainen*... ja hän oli $\text{I}\alpha\omega$.⁵

Toistaen okkultistien oppia kabbalistit sanovat, että risti on vanhimpia symboleja – niin, kenties kaikkein vanhin symboli. Tämä on osoitettu jo tämän teoksen I osan *Johdannossa*. Itämaiden vihityt näyttävät, että se on

¹ *The Gnostics and their Remains*.

² *Nous*, nimitys jonka Anaksagoras antoi Korkeimmalle Jumaluudelle, saatiin Egyptistä, missä häntä nimitettiin NOUTiksi.

³ Tosin vain harvat näin katsoivat, koska aineellisen maailmankaikkeuden luoja pidettiin aina Kaikkein Korkeinta Jumalaa alemmina jumaluuksina.

⁴ J. Lydus, *De Mensibus*, IV, 38, 74, 98.

⁵ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 320–321.

yhtä vanha kuin ympyrä, joka on jumaluuden äärettömyyden ja sen perus-olemuksen ensimmäisen erilaistumisen, hengen ja aineen yhtymisen vertauskuva. Tämä tulkinta hylättiin ja ainoastaan astronominen allegoria hyväksyttiin ja pantiin sopimaan yhteen ovelasti kuviteltujen maallisten tapausten kanssa.

Todistakaamme tämä selitys. Astronomiassa, kuten sanottu, Merkurius [Hermes] on Caeliuksen ja Luxin – taivaan ja valon eli auringon – poika. Mytologiassa hän on Zeuksen [Jupiter] ja Maian jälkeläinen. Hän on isänsä Zeuksen ”sanansaattaja”, auringon Messias. Kreikan kielessä hänen nimensä ”Hermes” merkitsee muun muassa ”tulkitsija” – lausuttu ”Sana”; LOGOS eli VERBUM. Mercurius paitsi että on syntynyt Kyllene-vuorella paimenten keskuudessa, on näiden suojelija. [e542] Psykhopompoksena hän johti kuolleiden sielut Haadekseen ja toi ne sieltä takaisin, mitä pidettiin myös Jeesuksen tehtävänä hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen. Hermes-Merkuriuksen symboleja (*Dii Termini*) oli asetettu pitkin maanteitä ja niiden risteyskohtiin (kuten ristit nykyisin Italiassa) ja *niillä oli ristin muoto*.¹ Joka seitsemäs päivä papit voitelivat näitä *terminuksia*² öljyllä ja ripustivat niihin kerran vuodessa seppeleitä, minkä vuoksi niitä kutsuttiin *voidelluiksi*. Mercurius puhuessaan oraakkeliinsa kautta sanoi: ”Minä olen se, jota te kutsutte Isän [Zeusin] ja Maian pojaksi. Jättäen taivaan kuninkaan [auringon] minä tulen auttamaan teitä kuolevaisia.” Mercurius parantaa sokeita ja palauttaa näkökyvyn, mentaalisen ja fyysisen. Häntä kuvattiin usein kolmipäisenä ja kutsuttiin nimillä ”Trikefalos”, ”Triplex”, joka on yhtä auringon ja Venuksen kanssa. Lopuksi Merkuriusta kuvattiin joskus, kuten Cornutus osoittaa, kuution muotoisena ilman käsiä, koska ”puheen ja kaunopuheisuuden voima voi vallita ilman käsien tai jalkojen apua”.³ Juuri tämä kuutiomuoto yhdistää *terminukset* suoraan ristin kanssa, ja Merkuriuksen kaunopuheisuus eli puheen voima sai ovelan Eusebiuksen sanomaan, että ”Hermes on sen Sanan vertauskuva, joka luo ja selittää kaiken”, sillä se on *luova* voima. Ja hän osoittaa Porfyriuksen opettavan, että Hermeksen puhe – nyt selitetty Poimandresissa ”*Jumalan sanaksi*” (!) – luova puhe (*Verbum*), on yli universumin levinnyt siemenprinsiippi.⁴ Alkemiassa ”Merkurius” on perimmäinen *kosteus*, alkuperäinen eli elementaarinen vesi, joka sisältää aurinkotulien hedelmöittämän universumin siemenen. Ilmaistakseen tätä hedelmöittävää prinsiippiä egyptiläiset (ks. egyptiläisiä museoita) liittivät usein falloksen ristiin (yhdistivät miehisen ja nai-

¹ Bernard de Montfaucon, *L'Antiquité expliquée* jne. (1719), vol. I, taulu lxxvii sivua 136 vastapäätä. Hermeksen oppilaat menevät kuolemansa jälkeen hänen planeetalleen, Merkuriukseen - - - taivasten valtakuntaansa.

² Terminus oli muinaisessa Roomassa rajakivien (termini) suojelija. – Suom. toim.

³ Joannes L. Lydys, *De mensibus*, 1827, k. IV, l. 52, s. 241.

⁴ *Praeparat. Evang.*, l. xi, ”Validissima Graecorum dogmatum confutatio”. Vrt. Migne, *Patrologia Graecia*, vol. III, l. xi, 1 114, palsta 206.

sellisen eli pystysuoran ja vaakasuoran). Ristinmuotoinen *terminus* kuvasi myös tätä kaksinaisuutta, joka esiintyi Egyptissä *kuutionmuotoisena* Hermeksenä. *The Source of Measures* -kirjan tekijä kertoo meille minkä vuoksi.¹

Kuten hän on osoittanut, auki levitetty kuutio esittää egyptiläistä *tau*-muotoista ristiä; tai edelleen ”*tau*hun liitetty ympyrä muodostaa vanhojen faraoiden silmukkaristin”. He olivat saaneet tämän tiedon aikakausia sitten papeiltaan ja ”kuningas-vihityiltään”, jotka myös opettivat, mitä merkitsi ”ihmisen ripustaminen ristille”, mikä ajatus ”yhdistettiin ajatukseen inhimillisen elämän alkuperästä ja tästä johtui sen *fallinen muoto*”. Mutta viimeksi mainitun esiintyminen kuuluu monia aikakausia myöhempään aikaan kuin ajatus jumalien puusepistä ja käsityöläisestä, [e543] Vishvakarmanista, joka ristiinnaulitsee ”aurinko-vihityn” ristinmuotoiseen puupenkkiin. Sama tekijä kirjoittaa: ”*ihmisen ripustaminen ristille*...hindut käyttivät täysin samaa esitystapaa”, mutta he ”rinnastivat” sen siihen ajatukseen, että ihminen syntyy uudesti *henkisen*, ei fyysisen henkiin heräämisen kautta. Kun vihkimyskokelas kiinnitettiin *tau*-ristille eli astronomiselle ristille, siihen liittyi paljon suurempi ja jalompi ajatus kuin käsitys pelkän *maisien* elämän alkuperästä.

Toisaalta seemiläisillä ei näytä olleen mitään muuta tai korkeampaa päämäärää elämässä kuin oman sukunsa jatkaminen. Siten geometrisesti ja raamatun numerologisen tulkinnan mukaan on kirjan *Hebrew-Egyptian Mystery* tekijä aivan oikeassa. Näyttää siltä, että *heidän* (juutalaisten) koko järjestelmänsä:

...on muinoin pidetty luontoon perustuvana ja sellaisena, minkä luonto eli Jumala hyväksyi luovan voiman käytännöllisen harjoittamisen *perustaksi eli laiksi*, ts. se oli *luomissuunnitelma*, jonka soveltamista luominen oli käytännössä. Tätä vahvistaa se tosiasia, että esitetyssä järjestelmässä *planeetta-aikojen* mitat ovat samalla planeettojen *koon* mittoja ja merkitsevät niiden muotojen erilaisuutta – ts. niiden ekvaattorin ja napojen halkaisijoiden pituutta... Tämä järjestelmä näyttää olevan raamatun koko rakenteen [sen luovan suunnitelman] pohjana, johon perustuu sen *ritualismi* ja esitys siitä, kuinka jumaluus menettelee rakennustyössä käyttäen pyhää mittayksikköä Edenin puutarhassa, Nooan arkissa, liitonmajassa ja Salomonin temppelissä.²

Näin siis tämän järjestelmän omien puolustajien todistuksesta käy ilmi, että juutalainen jumalolento on korkeintaan ilmennyt *kaksinaisuus*, ei koskaan absoluuttinen KAIKKEUS. Geometrisesti selitettynä hän on LUKU, symbolisesti *euhermerisoitu* Priapos; ja tämä voi tuskin tyydyttää ihmiskuntaa, joka janoaa todellisen henkisen totuuden todistamista ja haluaa omistaa

¹ Ks. lukua XVI, s. 458.

² *Source of Measures*, s. 3, 4.

jumalallista, ei antropomorfista luontoa olevan jumaluuden. On outoa, että nykyajan oppineimmat kabbalistit näkevät ristissä ja ympyrässä vain symbolin ilmenneestä *luovasta* ja *androgynisestä* jumaluudesta ja sen suhteesta tähän ilmiölliseen maailmaan ja sen sekaantumiseen siihen.¹ Eräs kirjailija uskoo, että

...ihminen [lukekaa: juutalainen ja rabbi] sai tietoa käytännöllisestä mistä... jonka mukaan luonnon ajateltiin järjestävän planeettojen koot sopimaan yhteen niiden liikkeiden kanssa. On kuitenkin ilmeistä, että hän sai tietoa ja piti sen omistamista keinona, jonka avulla ymmärtää jumaluutta – ts. hän lähestyi niin paljon *oikeaa käsitystä Olennosta, jolla oli samanlainen mieli kuin hänellä itsellään* mutta äärettömän paljon mahtavampi, jotta hän voisi käsittää [e544] tuon Olennon säätämän *luomislain*, Olennon, jonka on täytynyt olla olemassa ennen kaikkea luomista (ja jota kabbalistisesti kutsuttiin *Sanaksi*).²

Tämä on ehkä tyydyttänyt *seemiläisten* käytännöllistä mieltä, mutta itämaisten okkultistien on torjuen kieltäydyttävä *sellaisesta* Jumalasta. Jumaluus, Olento, ”jolla on samanlainen mieli kuin ihmisellä, mutta äärettömän paljon mahtavampi”, ei todellakaan ole *mikään* Jumala, jolla on sijaa luomiskierroksen *ulkopuolella*. Hänellä ei ole mitään tekemistä ikuisen universumin *aatteellisen* suunnitelman kanssa. Hän on korkeintaan yksi *alemmista luovista* voimista, joiden yhteisnimi on ”Sefirot”, ”taivaallinen ihminen” ja adam kadmon, platonikkojen *toinen logos*.

Tämä sama ajatus on selvästi löydettävissä kabbalan ja sen mysteerien parhaimpien määritelmien pohjalta, kuten esim. John A. Parkerin määritelmän, jota sama teos lainaa:

Kabbalan avaimena on *pidetty geometrista suhdetta neliön ja sen sisälle piirretyn ympyrän alan* tai kuution ja pallon pinta-alojen välillä, mistä käy ilmi ympyrän halkaisijan suhde kehään ja tähän suhteeseen liittyvät kokonaislukuarvot. Halkaisijan ja kehän välinen suhde, ollen korkein joka on yhteydessä jumalien nimiin Elohim ja Jehova (jotka nimet vastaavat numerollisesti näitä suhteita – edellinen kehää ja jälkimmäinen halkaisijaa), sisältää kaikki alemmat. Raamatussa esiintyy kaksi kokonaisluvullista ilmausta kehän suhteesta halkaisijaan: 1) täydellinen; ja 2) epätäydellinen. Yksi näiden välisistä suhteista on sellainen, että jos 2) vähennetään määreestä 1), saadaan halkaisijan arvon *yksikkö* määrättyä kehän arvolla täydellisessä ympyrässä eli suora viiva, jolla on täydellisen kehän arvo tai joka on tekijänä kehän arvossa.³

¹ Ks. *Zoharia* ja kahta (Isaac Myerin ja S. L. MacGregor Mathersin) *Qabbalahia* tulkintoineen, jos lukija haluaa tulla vakuuttuneeksi tästä.

² *Source of Measures*, s. 5.

³ *Sama*, s. 12.

Tuollaiset laskelmat eivät voi viedä pidemmälle kuin *kolmannen* kehitysvaiheen mysteerien eli ”Brahmân kolmannen luomisen” ratkaisemiseen. Vihityt hindut tietävät paljon paremmin kuin kukaan eurooppalainen, kuinka ratkaista ”ympyrän neliöinti”. Mutta tästä enemmän myöhemmin. Asia on niin, että länsimaiset mystikot alkavat pohdiskelunsa vasta siinä vaiheessa, kun universumi ”lankeaa aineeseen”, kuten okkultistit sanovat. Käytyämme läpi koko sarjan kabbalistisia kirjoja emme ole tavanneet ainoatakaan lausetta, joka viittaisi vähimmäskään määrin ”luomisen” psykologisiin ja henkisiin sen enempää kuin mekaanisiin ja *fysiologisiin* salaisuuksiin. Tulisiko meidän siis pitää universumin kehitystä ainoastaan jättäläisessä asteikossa näyttäytyvänä siittämisen alkumuotona, ”jumalallisenä” *fallismina* ja esittää siitä rapsodioita, kuten äskettäin ilmestyneen saman nimisen teoksen ujostelematon kirjoittaja on tehnyt? Tämän kirjoittaja ei ajattele niin. Ja hän tuntee olevansa oikeutettu sanomaan näin, koska erittäin huolellinen vanhan testamentin tutkiminen – esoteerisesti yhtä hyvin kuin eksoteerisestikin – ei näytä tuoneen innokkaimmille tutkijoille yhtään enempää kuin matemaattisiin syihin perustuvan varmuuden siitä, että *Pentateukin* ensimmäisestä luvusta viimeiseen jokainen kohta, jokainen henkilö tai tapahtuma on suoraan tai epäsuoraan yhteydessä *syntymisen alkuperän* kanssa sen mitä karkeimmassa ja [e545] eläimellisimmässä muodossa. Niin mielenkiintoisia ja nerokkaita kuin rabbien menetelmät ovatkin, on tekijän yhdessä muiden itämaisten okkultistien kanssa annettava etusija pakanoiden menetelmille.

Meidän ei tule siis etsiä raamatusta ristin ja ympyrän alkuperää, vaan vedenpaisumuksen tuolta puolen. Palaamme sen vuoksi Éliphas Léviin ja *Zohariin* ja vastaamme itämaisten okkultistien puolesta sanoen, että soveltaessaan oppiaan käytäntöön he ovat täysin samaa mieltä Pascalin kanssa, joka sanoo, että ”Jumala on ympyrä, jonka keskipiste on kaikkialla ja kehä ei missään”. Kabbalistit sanovat kuitenkin päinvastoin ja pitävät kiinni väitteestään halutessaan salata oppinsa. Jumaluuden määrittelemine ympyrän avulla ei muuten ole lainkaan Pascalin ajatus, kuten É. Lévi uskoi. Tuo ranskalainen filosofi *lainasi* määritelmänsä joko Merkurius Trismegistokselta tai kardinaali Cusanuksen latinankielisestä teoksesta *De Docta Ignorantia*, jossa tämä sitä käyttää. Se on lisäksi Pascalin turmelema, koska hän korvaa sanat ”kosminen ympyrä”, joita käytetään alkuperäisessä tekstissä symbolisesti, sanalla *Theos*. Muinaisilla kansoilla nämä sanat olivat synonyymejä.

A.

RISTI JA YMPYRÄ

Muinaiset filosofit ajattelivat, että ympyrän muotoon on aina liitetty jotain jumalallista ja mystistä. Vanha maailma, joka johdonmukaisena sym-

boliikassaan ja panteistisessä intuitiossaan käsitti näkyvän ja näkymättömän äärettömyyden ykseytenä, kuvasi jumaluutta ja sen ulkoista VERHOA – ympyrän avulla. Tämä kahden sulautuminen ykseydeksi ja *theos*-nimen käyttäminen erotuksetta kummastakin selitetään sen vuoksi ja se tulee yhä *tieteellisemmäksi* ja filosofisemmaksi. Platonin sanaa θεός, *theos*, koskeva etymologinen määritelmä on selitetty muualla. Hän johtaa sen verbistä θεῖν [thein], ”liikkua”, jumaluuteen liittämiensä taivaankappaleiden liikkeen perusteella.¹ Esoteerisen filosofian mukaan tämä jumaluus on ”öitensä” ja ”päiviensä” aikana (ts. levon ja toiminnan aikakausina) ”*ikuinen lakkaamaton liike*”, ”AINA TULEVA yhtä hyvin kuin aina universaalisesti läsnäoleva ja aina olemassa oleva”. Jälkimmäinen on alkuperäinen abstraktio, edellinen – ainoa mahdollinen käsitys ihmismielelle, jos se ajattelee tätä jumaluutta erillään jokaisesta muodosta. Se on alituinen, milloinkaan lakkaamaton evoluutio, joka lakkaamattomassa etenemisessään aionien läpi kiertyy takaisin alkuperäiseen olotilaansa – ABSOLUUTTISEEN YKSEYTEEN.

Ainoastaan alemmat jumalat esitettiin varustettuina korkeampien jumalien symbolisilla ominaisuuksilla. Siten *Shu*-jumala, *Ran* personointi, joka esiintyy ”Anissa Persean altaan suurena kissana”,² [e546] kuvattiin usein egyptiläisissä muistomerkeissä istumassa ja kädessään risti, neljän ilmansuunnan eli elementin symboli, ympyrään kiinnitettynä.

Gerald Massey'n erittäin oppineen teoksen *The Natural Genesis* luvusta ”Typology of the Four Quarters” on saatavilla enemmän tietoa rististä ja ympyrästä kuin mistään tuntemastamme kirjasta. Se joka haluaa lisätodisteita ristin ikivanhuudesta, tutustukoon teoksen kumpaankin osaan. Tekijä sanoo:

...ympyrä ja risti ovat erottamattomat.... Silmukkaristi yhdistää ympyrän sekä nelinurkkaisen ristin. Tästä alkuperästä johtuen [niistä] tuli toisinaan samaa merkitseviä. Esimerkiksi chakra eli Vishnun kiekko on ympyrä. Nimi merkitsee kiertävää, pyörivää ympyrää, jaksottaisuutta, ajan ratasta eli pyörää. Tätä jumala käytti heittoaseena vihollista kohti. Samalla tavoin Thor [Tor] sinkauttaa aseensa, vasaran, jolla on nelihääräisen ristin muoto [svastika], joka symboloi neljää ilmansuuntaa. Ristillä on siis sama merkitys kuin vuosiympyrällä. Ratas- eli pyöräsymboli yhdistää ristin ja ympyrän, kuten myös hieroglyfinen leipä ja Ankh-nauha, .³

Tätä kaksinkertaista merkkiä eivät maallikot pitäneet pyhänä, vaan ainoastaan vihityt. Sillä Raoul-Rochette osoittaa:

¹ *Kratylos*, 397d.

² *Kuolleiden kirja*, xvii, rivit 45–47. [Vrt. suom. *Egyptiläisten kuolleiden kirja*, *Ani'n papyrus*, 17. Luku, s. 67.]

³ *The Natural genesis*, vol. I, s. 421–422.

...merkki & esiintyy foinikialaisen rahan takapuolella, sen etupuolella on oinas... Samaa merkkiä, jota joskus kutsuttiin Venuksen kuvastimeksi, koska se kuvasi lisääntymistä, käytettiin korinttilaisten ja muiden kauniiden hevosrotujen arvokkaiden tammojen takalistomerkinä...¹

mikä osoittaa, että jo noin varhain rististä tuli ihmisen lisääntymisen symboli ja että jo silloin alkoi unohtua ristin ja ympyrän *jumalallinen* alkuperä.

Eräs toinen ristin muoto esitetään teoksessa *The Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland*:²

Jokaiseen neljään kulmaan on asetettu munanmuotoisen viivan neljänneskaari, ja kun nuo neljä kaarta yhdistetään, ne muodostavat soikion. Siten kuvio yhdistää ristin ympyrään, joka kiertää sitä neljässä osassa vastaten ristin neljää kulmaa. Nuo neljä kaariviivaa vastaavat svastika-ristin ja Thorin vasaran neljää jalkaa. Myös Buddhan nelilehtinen lootuskukka on kuvattu tämän ristin keskustaan, lootuksen ollessa neljän ilmansuunnan egyptiläinen ja hindulainen vertauskuva. Nuo neljä neljänneskaarta muodostaisivat yhdistettyinä ellipsin, ja ellipsi on myös kuvattuna ristin jokaiseen haaraan. Ellipsi siis merkitsee maan kiertorataa...

Sir J. Y. Simpson kopioi seuraavan kuvion joka esittää tässä kahden päiväntasauksen ja kahden auringonseisauksen välissä olevaa ristiä asetettuna maanratakuvion sisäpuolelle. [e547] Sama soikion eli veneen muotoinen kuvio esiintyy joskus hindulaisissa piirroksissa, ja kuvion kummassakin päässä on seitsemän askelmaa kuvaten Meruvaorta.³

Tämä on tuon kaksinaisen merkin astronominen aspekti. Mutta on kuitenkin kuusi muuta aspektia, ja yritämme tässä selittää muutamia niistä. Aihe on niin laaja, että se sinänsä vaatisi jo useampia niteitä.

Merkillisin näistä ristin ja ympyrän egyptiläisistä symboleista, joista puhutaan edellä mainitussa teoksessa, saa täyden selityksensä ja lopullisen värityksensä saman luontoisista arjalaisista symboleista. Tekijä sanoo:

Nelihaarainen risti on yksinkertaisesti neljän ilmansuunnan risti, mutta ristin merkki ei aina ole yksinkertainen.⁴ Tämä tyyppi kehitettiin tunnetusta alkumuodosta, jota käytettiin myöhemmin ilmaisemaan useita ajatuksia. Egyptin pyhin risti, jota jumalat, faraot ja kuolleet mumioid pitivät käsissään, on *Ankh* , elämän merkki, elävä, vala, liitto... Sen

¹ ”De la Croix Ansée...”, *Memoires de l’Académie des Inscriptions et Belles-Lettres*, vol. XVI, kuva 2, 1846, s. 285–382.

² Vol. XVIII, vanha sarja, 1861, art. X, kuvas. 4; Inman, kuva 38.

³ Massey, *main. teos*, vol. I, s. 423.

⁴ Varmasti ei ole, sillä usein tapaa symboleja, joiden *tarkoituksena on symboloida muita* vertauskuvia, joita käytetään vuorostaan merkkikielissä. [H.P.B.]

yläosa on hieroglyfi ru , asetettuna pystyyn tau-ristin päälle. Ru on ovi, portti, suu, ulospääsy. Se kuvaa taivaan pohjoisosassa sitä *synnyinseutua*, jossa aurinko syntyy jälleen. Tästä syystä *Ankh-merkin Ru on synnyinseudun naisellinen merkki ja edustaa pohjoista*. TAIVAAN POHJOISOSASSA SEITSEMÄN TÄHDEN KUNINGATAR, jota kutsuttiin ”kiertokulun äidiksi”, synnytti ajan vuoden ensimmäisessä vaiheessa. Tämän alkuperäisen ympyrän ja taivaalle muodostuneen kierroksen ensimmäinen merkki on Ankh-ristin varhaisin muoto , yksinkertainen silmukka, joka sisältää samassa kuviossa sekä ympyrän että ristin. Tätä silmukkaa eli paulaa kannetaan vanhimman synnyttäjän, *Ison Karhun Tyfonin* edessä hänen arkkinaan, *aikakauden, lopun, ajan* käsitemerkinä ja sen oli tarkoitus kuvata kiertokulkua. Tämä siis edustaa Ison Karhun pohjoistaivaalle muodostamaa ympyrää, joka muodosti ajan varhaisimman vuoden, mistä tosiasiaa päättelemme, että pohjoisen silmukka eli ru edustaa tuota ilmansuuntaa, ajan synnyinseutua, kun sen symbolina on Ankh-symbolin ru. Tämä voidaan kyllä todistaa. Silmukka on *ark* eli laskemista merkitsevä *rek*. Ankh-ristin ru toistuu kyproslaisessa merkissä $\text{R}\Omega$ ja koptilaisessa *ro*, **P**.¹ Ro tuli kreikkalaiseksi ristiksi P joka on muodostettu kirjaimista ro ja khi eli R-K... Rek eli ark oli sen vuoksi kaiken alun (*arkhe*) merkki, ja ark-silmukka on pohjoisen risti, taivaan takimmainen puoli...²

Tämä on jälleen täysin astronomista ja fallista. *Purânatekstien* esittämä versio Intiassa antaa kokonaan toisen sävyn. Kumoamatta [e548] edellä olevaa tulkintaa saamme sen silti paljastamaan osan mysteereistä astronomisen avaimen avulla ja se tarjoaa siten metafysisemmän selityksen. ”Ankh-silmukka” ei kuulu yksinomaan Egyptille. Se löytyy Intiasta nimellä *pâsha*, köysi, jota Shiva pitää oikean takakäsivartensa kädessä (Shivalla oli neljä käsivartta).³ Mahâdeva on kuvattu askeetin muodossa mahâjoogina, jolla on kolmas silmä – joka on ”ru, – pystyasennossa tau-ristin päällä”, sen toinen muoto. Pâshaa pidetään kädessä siten, että etusormi ja peukalon puoleinen osa kädestä muodostavat ristin eli silmukan alaosineen. Orientalistimme koettavat uskotella, että se oli köysi, jolla sidottiin hankalia rikollisia, koska, totta tosiaan, Shivan puolisollla Kâlilla on sama tuntomerkki!

¹ Slaavilaisten ja venäläisten (*kyrillisten*) aakkosten R on myös latinalainen P. [H.P.B.]

² Massey, *main. teos.*, vol. I, s. 422–423.

³ Ks. Edward Moor, *The Hindoo Pantheon*, kuva XIII.

Pâshalla on tässä kaksinainen merkitys, kuten myös on Shivan *trisûlalla* ja jokaisella muulla jumalallisella tuntomerkillä. Tämä merkitys johtuu Shivasta, sillä Rudralla on varmasti sama merkitys kuin egyptiläisellä silmukkaristillä sen kosmisessa ja mystisessä merkityksessä. Shivan kädessä siitä tulee *linga-yoni*. Se mitä tarkoitetaan on tämä: Shiva on, kuten sanottu aiemmin, tuntematon tämän nimisenä *Vedoissa*. *Sukhla Yajurvedassa* hän esiintyy ensimmäisen kerran suurena jumalana – MAHÂDEVANA – jonka symboli on *linga*. *Rigvedassa* häntä kutsutaan Rudraksi, ”ulvojaksi”, joka on samalla hyväntekevä ja vihamielinen jumalolento, parantaja ja hävittäjä. *Vishnupurânassa* hän on jumala, joka ponnahtaa Brahmân otsasta Brahmân jakautuessa miehiseksi ja naiselliseksi, ja hän on rudrojen eli marutien isä. Näistä puolet on loistavia ja hyväntahtoisia, muut mustia ja julmia. *Vedoissa* hän on jumalallinen ego, joka pyrkii palaamaan takaisin puhtaaseen, jumalalliseen tilaansa, ja samalla tuo jumalallinen ego, joka on vangittuna maalliseen muotoon, jonka kiihkeät himot tekevät hänestä ”ulvojan”, ”hävittäjän”. Tämä on selvästi ilmaistu *Brihadâraryaka-Upanishadissa*, jossa rudroja, tulenjumala Rudran jälkeläisiä, kutsutaan ”kymmeneksi elonhenkiseksi (*prânaksi*, elämäksi) sydämen (*manaksen*) ollessa yhdestoista”,¹ jota vastoin Shivana hän on tämän elämän *hävittäjä*. Brahmâ kutsuu häntä Rudraksi ja antaa hänelle lisäksi seitsemän muuta nimeä, jotka ovat hänen seitsemän ilmennysmuotoaan, samaten seitsemän luonnonvoimaa, jotka hävittävät ainoastaan luodakseen eli synnyttääkseen uudelleen.

Tästä syystä silmukkaristillä (*pâsha*) hänen kädessään, kun hän edustaa askeettia, *mahâjoogia*, ei ole mitään fallista merkitystä, ja vaatii todella voimakasta mielikuvitusta siihen suuntaan, jotta keksisi sellaisen edes [e549] astronomiselle symbolille. Vertauskuvana, joka merkitsee ”ovea, porttia, suuta, ulospääsyä”, se tarkoittaa ennemmin ”ahdasta porttia”, joka johtaa taivasten valtakuntaan kuin ”syntymäpaikkaa” fysiologisessa merkityksessä.

Se on todella *risti ympyrän sisällä* ja *crux ansata*, mutta tuolle ristille on ristiinnaulittava kaikki inhimilliset himot, ennen kuin joogi voi kulkea ”ahdasta portista”, jolloin rajoitettu ympyrä laajenee äärettömäksi ympyräksi heti kun *sisäinen* ihminen on kulkenut kynnyksen yli.

¹ Ks. Dowson, *Hindu Classical Dictionary*, h.s. ”Rudra”.

Mitä tulee seitsemään rishiin Ison Karhun salaperäisessä tähtikuviossa, jos Egypti on pyhittänyt ne ”vanhimmalle synnyttäjälle, Tyfonille”, niin Intia on aikoja sitten yhdistänyt kaikki nuo symbolit aika- eli *yugakierrok-*siin, ja saptarishit liittyvät läheisesti meidän nykyiseen aikakauteemme – pimeään *kali-yugaan*.¹ Suureen ajanpyörään, jonka etupuolelle intialainen mielikuvitus on kuvannut kilpikonna (kûrma, yksi Vishnun avatâroista) eli shishumâran, on luonto asettanut ristin jakaen ja sijoittaen siihen tähdet, planeetat ja tähtikuviot. Niinpä *Bhâgavatapurânassa* sanotaan:

Dhruvalla [entisellä pohjantähdellä] on paikka *tuon eläimen pyrstön kärjessä, pää on suunnattu etelää kohti* ja ruumis kaareutuu *renkaan [ympyrän] muotoon. Pitkin sen pyrstöä* ovat Prajâpati, Agni, Indra, Dharmat... ja *kupeilla seitsemän rishiä*.²

Tämä on siis ensimmäinen ja vanhin risti ja ympyrä, johon muotoon tulee (Vishnun symboloima) jumaluus, rajattoman ajan, *kâlan*, ikuinen ympyrä, jonka tasolla ovat ristin muodossa kaikki ajassa ja paikassa syntyneet jumalat, olennot ja luodut – jotka kaikki kuolevat filosofiamme mukaan mahâpralayassa.

Sillä välin nuo seitsemän rishiä määräävät ajan sekä tapahtumien kulun seitsemäisessä elämäkaudessamme. Ne ovat yhtä salaperäisiä kuin niiden oletetut puoliset, Plejadit, joista ainoastaan yksi – se joka piiloutuu – on osoittautunut hyveelliseksi. Plejadit (Krittikâ) ovat sodanjumala Kârttikeyan (länsimaalaisten pakanoiden Marsin) hoitajattaria, jota sodanjumalaa kutsutaan taivaallisten sotajoukkojen – tai pikemmin siddhojen (käännöksen mukaan joogea taivaassa ja pyhiä viisaita maan päällä) – päälliköksi eli ”Siddha-senaksi”, joten Kârttikeyasta tulisi sama kuin Mikael, ”taivaallisten sotajoukkojen johtaja”, ja hänen kaltaisensa neitseellinen *kumâra*.³ Hän on todella ”Guha”, *tuot salaperäinen*, yhtä hyvin kuin ovat saptarishit ja krittikât (seitsemän rishiä ja Plejadit), sillä kaikkien näiden yhteinen tulkin-ta paljastaa adeptille okkultisen luonnon suurimmat mysteerit. Rististä ja ympyrästä puheen ollen yksi kohta on mainitsemisen arvoinen, [e550] koska se on läheisessä yhteydessä tuli- ja vesielementteihin, jotka esittävät tärkeää osaa ympyrän ja ristin symboleissa. Kuten Mars, jonka Ovidius väittää syntyneen yksinomaan äidistä (Juno) ilman isän osuutta, tai kuten avatârat (Krishna esimerkiksi) – sekä lännessä että idässä – samoin syntyi Kârttikeya, mutta vielä ihmeellisemmällä tavalla, sillä hän ei syntynyt isästä eikä äidistä, vaan Rudra-Shivan siemenestä *Agnin kautta*, joka pudotti sen Gangesiin. Siten hän on syntynyt *tulesta ja vedestä* – ”poika joka oli

¹ Kuvattu markiisi Saint-Yves d’Alveydre’n, ranskalaisten kabbalistien suuren seuran hierofantin ja *johtajan* teoksessa *Mission des Juifs* kultakautena!

² Skanda V, xxiii.

³ Varsinkin kun häntä pidetään Tripurâsuran ja Târaka-titaanin tappajana. Mikael on lohikäärmeen voittaja, ja Indra ja Kârttikeya ovat usein sama olento.

loistava kuin aurinko ja kaunis kuin kuu”. Tästä syystä hänen nimensä on *Agnibhû* (Agnin poika) ja *Gangâ-putra* (Gangesin poika). Lisätäkää tähän se tosiasia, että kritikoita, hänen hoitajiaan, kuten *Matsyapurâna* osoittaa, johtaa Agni, eli autenttisin sanoin: ”Seitsemän rishiä ovat samassa linjassa loistavan Agnin kanssa”, joten ”Kritikâ on sama kuin Âgneya”¹ – niin yhteys on helppo huomata.

Rishit siis määräävät kali-yugan, synnin ja surun aikakauden, ajan ja vaiheet. Kuten *Bhâgavatapurâna* kertoo meille:

Kun Vishnun loisto, jota kutsutaan Krishnaksi, lähti taivaaseen, silloin alkoi maan päällä kali-kausi, jonka aikana ihmiset iloitsevat synnistä...

Kun seitsemän rishiä olivat Maghâssa, alkoi kali-kausi, joka kestää 1200 [jumalallista] vuotta [432 000 tavallista vuotta], ja kun he Maghâsta saapuvat Pûrvâshâdhâan, silloin tämä kali-kausi saavuttaa huippunsa Nandan ja hänen seuraajiensa aikana.²

Tämä on rishien valtakausi –

Kun seitsemän rishin (Ison Karhun) kaksi ensimmäistä tähteä nousee taivaalle, ja jokin kuun tähtikuvio näkyy yöllä yhtä kaukana kummastakin, silloin seitsemän rishiä jää jatkuvasti tuohon konjunktioon sadoiksi vuosiksi.

– kuten Nandan vihaaja antaa Parâsharan sanoa. Bentleyyn mukaan astronomit omaksuivat tämän käsityksen osoittamaan päiväntasauskohtien presession määrää.

Kuvitellun viivan eli suuren ympyrän ajateltiin kulkevan ekliptikan napojen ja kiinteän Maghân alun kautta, jonka ympyrän oletettiin leikkaavan joitakin tähtiä Isossa Karhussa... Koska noita seitsemää tähteä Isossa Karhussa kutsutaan risheiksi, oletettua ympyrää sanottiin rishien viivaksi; ja kun se oli säännöllisesti kiinnittynyt kuun tähtikuvion Maghân alkuun, presessio merkittäisiin määräämällä aste jne. mille tahansa liikkuvalla kuuhuoneelle, jota leikkasi tuo linja eli ympyrä indeksinä.³

---

¹ *Matsyapurâna*, iv, 235.

² *Bhâgavatapurâna*, XII, ii, 26–32, lainannut *Vishnupurâna* (Wilson), vol. IV, s. 230. Nanda on ensimmäinen buddhalainen hallitsija, Chandragupta, jota bramiinit vastustivat kovasti. Hän kuului Morya-dynastiaan ja oli Ashokan isoisä. Tämä on eräs niistä kohdista, joita ei löydy vanhemmista purânakäsikirjoituksista. Vaishnavat lisäsivät ne ja olivat lahkolaisuutensa innossa melkein yhtä suuria kirjoitusten väärentäjiä kuin kristilliset kirkkoisät.

³ John Bentley, *Historical View of the Hindu Astronomy*, s. 65, lainattu *Vishnupurânaan* (Wilson), vol. IV, s. 233.

[e551] Ilmeisesti loputon kiistely on vallinnut ja vallitsee yhä hindujen kronologiasta. Tässä on kohta, joka voisi auttaa päättämään – ainakin suunnilleen – sen aikakauden, jolloin alkoi seitsemän rishin symboliikka ja niiden yhteys Plejadeihin. Kun jumalat jättivät Kärttikeyan krittikoiden hoidettavaksi, näitä oli ainoastaan kuusi – mistä syystä Kärttikeya esitetään *kuusipäisenä*. Mutta kun varhaisarjalaisten symbolistien runollinen mielikuva teki niistä seitsemän rishin puolisoja, niitä *oli seitsemän*. Niiden nimet esitetään ja ne ovat Ambâ, Dulâ, Nitatnî, Abhrayantî, Maghayantî, Varshayantî ja Chupunîkâ. Niistä on kuitenkin toisenlaisiakin nimiluettelointa. Joka tapauksessa seitsemän rishiä naitettiin seitsemän Krittikân kanssa ennen seitsemännen Plejadin katoamista. Kuinka muuten hindulaiset astronomit voisivat puhua tähdestä, jota kukaan ei voi nähdä ilman teleskooppia? Tässä on ehkä syy, miksi useimpia hindulaisissa allegorioissa kuvattuja tapahtumia pidetään ”aivan viimeaikojen keksintönä, joka on varmasti tehty kristillisellä kaudella”.

Vanhimmat astronomiaa käsittelevät sanskritinkieliset käsikirjoitukset aloittavat *nakshatrojen* (27 kuutähtikuvion) sarjan *Krittikân* merkillä, ja tästä syystä ne voivat tuskin olla vanhempia kuin ajalta 2780 eaa. (ks. ”vedalainen kalenteri”, jonka myös orientalistit hyväksyvät). Tosin orientalistit välttävät pulman selittämällä, että mainittu kalenteri ei *todista* hindulaisilla tuohon aikaan olleen mitään tietoa astronomiasta, ja vakuuttavat lukijoilleen, että kalentereista huolimatta intialaiset *panditit* ovat kenties saaneet tietonsa Krittikân johtamista kuuhuoneista foinikialaisilta jne. Olipa tuo asia miten tahansa, Plejadit ovat kuitenkin keskusryhmä sideerisen symboliikan järjestelmässä. Ne sijaitsevat *Härän* tähtikuvion kaulassa, ja Mädler ja muut pitävät niitä astronomiassa Linnunradan tähtijärjestelmän *keskusryhmänä*, ja kabbala sekä itämainen esoterismi *sideerisenä seitsikkona*, joka syntyi ylemmän kolmion, salaisen $\triangle$:n, ensin ilmenneestä sivusta. Tämä ilmennyt sivu on *Härkä*, YHDEN (luvun 1) symboli eli se kuvaa heprean aakkosten alefia $\aleph$ (härkää eli sonnia), jonka synteesi on kymmenen (10) eli $\beth$ *jod*, täydellinen kirjain ja luku. Plejadeja (erityisesti Alkyonea) pidetään siis myös astronomiassa keskipisteenä, jonka ympäri *meidän universumimme kiintotähtineen pyörii*, sinä polttopisteenä, josta ja johon *jumalallinen hengitys, LIIKE*, lakkaamatta vaikuttaa manvantaran aikana. Tästä syystä – okkulttisessa filosofiassa ja sen tähtisymboleissa – tämä ympyrä tähtiristi pinnallaan esittää tärkeintä osaa.

Salainen oppi opettaa meille, että kaikki universumissa samoin kuin itse universumi muodostuu (luodaan) aikakautisten ilmennystensä aikana – kiihtyvän LIIKKEEN avulla, jonka [e552] ikuisesti tuntematon voima (tuntematon ainakin nykyiselle ihmiskunnalle) käynnistää HENGITYKSELLÄÄN ilmiömaailmassa. Elämän ja kuolemattomuuden hengen symbolina oli kaikkialla ympyrä. Pyrstöään pureva käärme edustaa siis äärettömän viisauden ympyrää, kuten myös astronominen risti – risti ympyrän sisällä –

ja pallo kaksine siipineen, josta tuli sitten egyptiläisten *skarabee*, jonka pelkkä nimi [*scarabaeus sacer*, pyhä pillerinpyörittäjä] antaa vihjeen siihen liittyvästä salaisesta ajatuksesta. Sillä tuota skarabeeta kutsutaan egyptiläisessä papyruskäärössä *Kheperaksi*, verbistä *khofer*, ”tulla”, ja sitä siis käytettiin kuvaamaan ihmiselämää ja ihmisen peräkkäisiä *tulemisia* vapautuneen sielun useiden matkojen ja sielunvaellusten (jälleensyntymien) kautta. Tämä mystinen symboli osoittaa selvästi, että egyptiläiset uskoivat jälleensyntymiseen ja kuolemattoman olennon peräkkäisiin elämiin ja olemassaoloihin. Kun tämä oli kuitenkin esoteerinen oppi, jonka vasta mysteereissä paljastivat pappishierofantit ja kuningasvihityt kokelaille, se pidettiin salassa. Ruumiittomia järkiolentoja (planeettahenkiä eli luovia voimia) esitettiin aina ympyröiden muodossa. Hierofanttien ikivanhan filosofian mukaan nämä *näkymättömät* ympyrät olivat kaikkien taivaankappaleiden esikuvallisia syitä ja rakentajia, ja pallot olivat niiden *näkyviä* ruumiita eli verhoja niiden itsensä ollessa niiden sieluja. Tämä oli varmasti muinoin yleisesti levinnyt opetus.¹ Proklos sanoo:

Ennen matemaattisia lukuja on *itseliikkuvia* lukuja. Ennen näkyviä numeroja – eloa antavat numerot. Ja ennen kuin luova voima sai aikaan aineelliset maailmat, *jotka liikkuvat ympyrässä*, se muodosti *näkymättömät* ympyrät.²

Deus enim et circulus est,³ sanoo Ferekydes ylistyslaulussaan Zeusille [Jupiterille]. Se oli hermeettinen aksiomi, ja Pythagoras määräsi tuollaisen kaarella tapahtuvan maahan heittäytymisen ja asennon kontemplaation aikana. ”Palvojan tulee päästä mahdollisimman lähelle täydellisen ympyrän muotoa”, määrää Salainen kirja. Numa yritti saada tämän tavan juurtumaan kansaan, kertoo Pierius⁴ lukijoilleen, ja Plinius sanoo: ”Palvonnan aikana me niin sanoakseni kierrämme ruumiimme kehälle, *totum corpus circumagimur*.”⁵ Profeetta Hesekielin näky muistuttaa [e553] elävästi tätä ympyrän

¹ Ks. *Hesekiel*, 1. luku.

² *Eukleides-kommentaari*, viides kirja.

³ ”Sillä jumala on myös ympyrä.”

⁴ Pierius Val, lainannut de Mirville, *Des Esprits*, vol. III, s. 265.

⁵ Bast-jumalatarta kuvasi kissanpää. Tätä eläintä pidettiin monestakin syystä pyhänä Egyptissä. Se oli kuun symboli, ”Osiriksen silmä” eli yöllinen ”aurinko”. Kissa oli myös pyhitetty Sekhetille. Yhtenä mystisenä syynä pidettiin sitä, että kissan ruumis kiertyy *ympyräksi* sen nukkuessa. Tuo asento määrättiin okkulttisia ja magneettisia tarkoituksia varten, jotta hallittaisiin määrättyllä tavalla sen elonvirran kiertoa, joka kuuluu ennen kaikkea kissalle. ”Kissan yhdeksän henkeä” on yleinen sanonta, jolla on pätevät fysiologiset ja okkulttiset syyt. G. Massey esittää myös astronomisen syyn, joka löytyy teoksemme I osasta, s. 318–319. ”Kissa näki auringon, joka oli yöllä sen silmässä [oli yön silmä], kun ihmiset eivät nähneet aurinkoa [sillä niin kuin kuu heijastaa auringon valoa, samoin kissan oletettiin heijastavan

mystisyyttä, kun hän näki *myrskytuulen*, josta lähti ”maan päälle yksi pyörä”, joka oli rakenteeltaan ”kuin olisi ollut sisäkkäin pyörä pyörässä... sillä elävien olentojen henki *oli* pyörissä”.¹

”Henki liikkuu liikkumistaan ja palaa jälleen kierroksensa mukaan”, sanoo Salomo,² joka englantilaisessa³ *käännöksessä* puhuu ”tuulesta”, mutta *alkuteksti* tarkoittaa sekä *henkeä* että *aurinkoa*. Zohar, kabbalistisen *Saarnaajan* ainoa oikea tulkitsija, selittäessään tämän kohdan, joka on ehkä hiukan hämähä ja vaikeatajuinen, sanoo kuitenkin, että ”se näyttää sanovan, että aurinko liikkuu kierroksillaan, kun se sitä vastoin viittaa henkeen *auringon alla*, niin kutsuttuun pyhään henkeen, joka liikkuu ympäri molempiin suuntiin, jotta ne [se ja aurinko] *yhdistyisivät samassa olemuksessa*”.⁴

Brahmalainen ”kultainen muna”, josta tulee esiin Brahmâ, luova jumaluus, on Pythagoraan ”ympyrä keskipisteinen” ja sen sopiva symboli. Salaisessa opissa on salattua YKSEYTTÄ – sama kuin PARABRAHMAN eli Kungfutsen ”SUURI ÄÄRIMMÄINEN” eli PTAHIN salaama jumaluus, ikuinen valo eli jälleen juutalaisten AIN SOF – aina symboloitu ympyrällä eli ”nollalla” (joka on absoluuttinen *ei-olevainen* ja ei mitään, koska se on *ääretön* ja KAIKKEUS), samalla kun (tekojensa kautta) ilmennyt jumala mainitaan tämän *ympyrän halkaisijana*. Tähän liittyvän ajatuksen symboliikka on siten ilmeinen: ympyrän keskipisteen kautta kulkevalla suoralla on geometrisesti ajateltuna pituus, mutta ei leveyttä eikä paksuutta. Se on kuviteltu, naisellinen symboli, joka kulkee ikuisuuden halki ja jonka ajatellaan lepäävän *ilmiömaailman* olemisen tasolla. Sillä on *ulottuvuus*, kun taas sen kehällä ei ole ulottuvuutta eli, käyttäkäsemme algebrallista nimitystä, se on yhtälön ulottuvuus. Toinen vertauskuvallinen ajatus löytyy pythagoralaisesta pyhästä dekadista, joka yhdistää kaksinumeroisessa luvussa *kymmenen* (1 ja ympyrä eli nolla) absoluuttisen KAIKKEUDEN, joka ilmenee SANASSA eli synnyttävässä luomisvoimassa.

B.

RISTIN LANKEAMINEN AINEESEEN

Ne, jotka tahtoisivat väittää tämän pythagorolaisen symbolin johdosta, että toistaiseksi ei ole vielä vahvistettu, minä muinaisena [e554] ajankohtana

---

sitä hohtavien silmiensä avulla]. *Me* voisimme sanoa, että kuu *kuvastaa* auringon valoa, koska meillä on *peilejä*. Heillä kissan silmä oli kuvastin.”

¹ Hesekiel, 1: 4, 15, 16, 20.

² Saarnaaja, 1:6.

³ Samoin suomalaisessa. – Suom. toim.

⁴ Zohar, fol. 87, palsta 346.

nolla eli O on esiintynyt ensimmäisen kerran – varsinkin Intiassa – kehoitetaan katsomaan *Hunnuttomasta Isiksestä*, teologia osa 1, s. 322 eteenp.

Jos oletamme todistelun vuoksi, että muinainen maailma ei tuntenut meidän laskutapojamme tai arabialaisia numeroita – vaikka tiedämme sen tunteneen – niin kuitenkin käsitys *ympyrästä* ja *halkaisijasta* on osoittamassa, että se oli *ensimmäinen* symboli kosmogoniassa. Ennen Fu-Hsin *trigrammeja*, *yangia*, *ykseyttä* ja *yinia*, kaksinaisuutta, joita Éliphas Lévi¹ selitti riittävän taitavasti, Kiinalla oli Kungfutsensa ja taolaisensa. Edellisen ”suuri äärimmäinen” on ympyrä, jonka halki kulkee vaakasuora viiva. Jälkimmäiset asettavat kolme samankeskistä ympyrää suuren ympyrän alapuolelle, kun taas *Sung*-viisaat kuvasivat ”suurta äärimmäisyyttä” ylemmällä ympyrällä sekä taivasta ja maata kahdella alemmalla ja pienemmällä ympyrällä. *Yang* ja *yin* kuuluvat paljon myöhempään aikaan.

Yang - Yin.

Platon ja hänen koulunsa eivät koskaan ymmärtäneet jumaluutta toisin, huolimatta monista lisänimistä, joita hän käytti ”yli kaiken olevasta Jumalasta” (ὁ ἐπὶ πάντων θεός). Platon vihittynä ei voinut uskoa persoonalliseen jumalaan – ihmisen jättiläismäiseen varjoon. Hänen käyttämillään nimityksillä ”universumin hallitsija ja lainlaatija” on abstraktinen merkitys, jonka jokainen okkultisti ymmärsi hyvin ja uskoi yhtä paljon kuin kristittykin yhteen ainoaan lakiin, joka hallitsee maailmankaikkeutta, tunnustaen samalla sen muuttumattomuuden.

Kuten Platon sanoo:

Kaikkien *rajallisten* olevaisten ja *toisasteisten* syiden, kaikkien lakien, ajatusten ja prinssiippien takana on INTELLIGENSSI eli JÄRKI [νοῦς], kaikkien prinssiippien ensimmäinen prinssiippi, korkein idea, johon kaikki muut ideat perustuvat... *äärimmäinen* substanssi, *josta kaikki saavat alkunsa ja olemuksensa*, ensimmäinen ja vaikuttava syy kaikkialla universumissa vallitsevaan järjestykseen ja harmoniaan ja kauneuteen ja erinomaisuuteen ja hyvyteen, ja tätä järkeä kutsutaan erinomaisuutensa ja ylivoimaisuutensa vuoksi korkeimmaksi hyväksi, JUMALAKSI (ὁ θεός), ”Jumalaksi yli kaiken”.²

Nämä sanat, kuten Platon itse osoittaa, eivät tarkoita meidän nykyaikaisen monoteistimme ”luojaa” eivätkä ”isää”, vaan *aatteellista* ja abstraktista syytä. Sillä kuten hän sanoo: ”Tämä θεός, jumala yli kaiken, *ei ole totuus tai intelligenssi*, vaan sen ISÄ” ja sen perussyy. Olisiko Platon, tuo mui-

¹ *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, vol. I, s. 124. Myös Wei Po-yangin teoksessa *Ts'an t'ung ch'i*.

² Cocker, *Christianity and Greek Philosophy*, xi, s. 377.

naisten viisaiden suurin oppilas ja itse viisas, jolle tässä elämässä oli ainoastaan yksi tavoiteltava päämäärä – **TODELLINEN TIETO** –, olisiko hän koskaan uskonut jumaluuteen, joka kiroaa ja tuomitsee ihmiset ikuisesti vähimmästäkin aiheesta?¹ Varmasti ei, sillä hän piti **[e555]** aitoina filosofeina ja totuudenetsijöinä ainoastaan niitä, joilla oli tietoa *tosin olevasta* vastakohtana pelkästään näennäiselle; *aina* olevasta vastakohtana katoavalle; sekä siitä, mikä on *pysyvää*, vastakohtana sille, mikä kasvaa, vähenee, kehittyy ja katoaa vuorotellen.² Speusippos ja Ksenokrates seurasivat hänen jälkiään. YHDELLÄ, alkuperäisellä ei ole mitään olemassaoloa siinä merkityksessä, jonka kuolevaiset ihmiset sille antavat.³ ”ΤΙΜΙΟΝ [Timion, kunnioitettu] asuu keskipisteessä samoin kuin kehällä, mutta *se on ainoastaan jumaluuden heijastus* – maailmansielu⁴ – ympyrän ulkopinta. Risti ja ympyrä ovat universaali käsite – yhtä vanha kuin itse ihmisajatus. Ne ovat ensimmäisinä monien niin sanottujen kansainvälisten symbolien pitkässä sarjassa, jotka ilmaisevat hyvin usein suuria tieteellisiä totuuksia sen lisäksi, että ne ovat psykologisia ja jopa fysiologisia mysteereitä. Tämä symboli on täsmälleen sellainen ja perustuu vanhimpaan esoteeriseen kosmogoniaan.

Ei ole mikään selitys sanoa Éliphas Lévin tavoin, että Jumala, universaali rakkaus, saatuaan miehisen *ykseyden* kaivamaan kuilun naiselliseen *kaksinaisuuteen* eli kaaokseen aikaansai siten maailman. Paitsi että tuo käsitys on karkea kuin mikä, sitä on vaikea ymmärtää kadottamatta kunnioitustaan sellaisen jumaluuden aivan liian inhimillistä menettelyä kohtaan. Välttääkseen tuollaisia antropomorfisia käsityksiä vihityt eivät koskaan

¹ Se epätoivoinen huuto, jonka kreivi de Montlosier päästää ilmoille teoksessaan *Mystères de la Vie Humaine* (vol. I, kirja II, s. 126; editio 1829, Pariisi), on takuuna siitä, että tuo Platonin olettama, universumissa vallitseva syy ”erinomaisuuteen ja hyvyyteen” ei ole *hänen* jumalolentonsa eikä liioin *meidän* maailmamme. ”Au spectacle, d’un côté, de tant de grandeur, si on joint, d’un autre côté, celui de tant de misères, l’esprit qui se met à observer le vaste ensemble de l’animalité se représente je ne sais quelle grande divinité, qu’une divinité plus grande et plus puissante, aurait comme brisée et mise en pièces, en dispersant ses débris dans tout l’Univers...” [”Katsellessaan kaikkea suuruutta vastakohtana kaikelle kurjuudelle mielen, joka ryhtyy kuvittelemaan tätä suunnatonta kokonaisuutta, täytyy otaksua joku, en tiedä, mikä korkea jumaluus, jonka joku vielä korkeampi sekä vaativampi jumaluus on ikään kuin musertanut ja paloittelut hajottaen sirpaleet yli koko universumin.”] Tämä ”vielä korkeampi sekä vaativampi jumaluus” kuin tämän maailman jumala jonka otaksutaan olevan niin ”hyvä” – on KARMA. Ja tämä tosi jumaluus osoittaa hyvin, että alempi jumaluus, meidän *sisäinen* Jumalamme (toistaiseksi persoonallinen), ei kykene pidättämään tuon suuremman jumaluuden mahtavaa kättä, SYYTÄ, jonka meidän tekomme herättävät aiheuttaen pienempiä syitä, mitä kutsutaan KORVAUKSEN LAIKSI.

² Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, s. 68.

³ Platon, *Parmenides*, 141 E.

⁴ Stobaios, *Eklogai*, I, 862.

käyttäneet nimitystä ”Jumala” merkitsemään Yhtä ja ilman toista olevaa periaatetta universumissa. Ja uskollisina salaisen opin vanhimmille traditiioille kautta koko maailman he kielsivät, että absoluuttinen täydellisyys voisi koskaan synnyttää moisia epätäydellisiä ja ei useinkaan kovin puhtaita tekoja. Tässä ei tarvitse mainita vielä suurempia metafysisiä vaikeuksia. Spekulaatiivisen ateismin ja typerän antropomorfismin välillä täytyy olla filosofinen keskitie ja sovittelun mahdollisuus.

Näkymättömän periaatteen läsnäolo kaikkialla luonnossa ja sen korkein ilmennys maan päällä – IHMINEN – voivat ainoastaan auttaa ratkaisemaan tuon matemaattisen ongelman, jonka x pakostakin jää aina käsittämättömäksi maalliselta algebraltamme. Hindut ovat yrittäneet ratkaista sen *avatârojensa* avulla, kristityt *luulevat* [e556] ratkaisseensa sen ainoan jumalallisen inkarnaationsa avulla. Eksoteerisesti molemmat ovat väärässä, *esoteerisesti* molemmat ovat hyvin lähellä totuutta. Ainoastaan Paavali länsimaisten uskontojen apostoleista näyttää aavistaneen – ellei täysin paljastaneen – ristin ikivanhan mysteerin. Mitä tulee niihin muihin, jotka yhdenmukaistamalla ja yksilöllistämällä universaalien läsnäolon ovat yhdistäneet sen yhteen ainoaan symboliin – krusifiksin keskipisteeseen – he ovat siten osoittaneet, etteivät ole milloinkaan käsittäneet Kristuksen opin todellista henkeä, vaan ovat tulkinnoillaan alentaneet sen useammalla kuin yhdellä tavalla. He ovat unohtaneet universaalien symbolien sisimmän olemuksen ja ovat itsekkäästi monopolisoineet sen – ikään kuin rajaton ja ääretön voitaisiin milloinkaan rajoittaa ja ehdollistaa yksilöityvään ilmennykseen yhdessä ihmisessä tai edes yhdessä kansassa!

Mitä merkitsee neljä haaraa ”X”:ssä, leikkaavissa suorissa ja hermeetisessä ristissä, jotka tarkoittavat neljää pääilmansuuntaa, sen ymmärsivät hyvin hindujen, bramiinien ja buddhalaisten mystiset miehet tuhansia vuosia ennen kuin asiasta kuultiin Euroopassa, ja tuo symboli oli ja on levinnyt kaikkialle maailmaan. He taivuttivat tuon ristin haarojen päät ja tekivät siitä svastikan , joka on nykyisin buddhalaisen mongolin *wan*.¹ Se merkitsee, että ”keskikohta” ei rajoitu yhteen yksilöön, kuinka täydellinen hän lieneekin; että periaatti (Jumala) on ihmiskunnassa ja ihmiskunta kuten kaikki muukin on siinä kuin vesipisarot valtameressä, sillä neljä haaraa osoittavat neljään pääilmansuuntaan ja katoavat siis äärettömyyteen.

Vihityn Izarimin sanotaan löytäneen Hebronissa Hermeksen *kuolleen ruumiin päältä* tunnetun *smaragditaulun*, joka kuuluu sisältäneen hermeetisen viisauden ytimen. Siihen oli kaiverrettu: ”Se erottaa Maan elementin Tulesta, hienon karkeasta. Sen voi kohottaa hienosti Maasta Taivaaseen.

¹ Svastika on varmasti muinaisten rotujen vanhimpia symboleja. Kenneth R. H. McKenzie (*Royal Masonic Cyclopaedia*) sanoo, että meidän vuosisadallamme svastika ”on säilynyt vasaran muodossa” vapaamuurariudessa. Tekijän mainitsemien monien ”merkitysten” joukosta emme kuitenkaan löydä tärkeintä, jota vapaamuurarit eivät ilmeisesti tunne.

Taas se voi laskeutua Maahan.”¹ Ristin *arvoitus* sisältyy näihin sanoihin, ja sen kaksinainen mysteeri ratkeaa – okkultistille.

Okkultistin perusta on filosofinen risti, kaksi vastakkaisiin suuntiin kulkevaa suoraa, vaakasuora ja pystysuora, korkeus ja leveys, jotka geometrisoiva jumaluus jakaa leikkauspisteessä, ja se muodostaa niin maagisen kuin tieteellisenkin nelinäisyyden, kun se piirretään täydellisen neliön sisään. Sen salaperäinen alue sisältää yleisavaimen, joka avaa kaikkien tieteiden ovet, niin fyysisten kuin henkistenkin. Se symboloi inhimillistä olemassaoloamme, sillä elämän piiri [e557] ympyröi ristin neljä kärkeä, jotka edustavat tässä järjestyksessä syntymää, elämää, kuolemaa ja KUOLEMATTOMUUTTA.²

Alkemisti sanoo: ”Yhdisty tetragrammin neljään kirjaimeen, näin järjestettyyn: lausumattoman nimen kirjaimet ovat siinä, vaikka et ehkä niitä aluksi huomaa. Sanoin lausumattoman peruslauseen se sisältää kabbalistisesti, ja tämä on sitä, mitä mestarit nimittävät maagiseksi salaisuudeksi.”³

⊥ (Tau) sekä egyptiläinen astronominen risti ⊕ kiinnittävät huomion useissa Palenquen raunioiden aukoissa. Eräässä *kohokuvassa* Palenquen palatsissa, sen länsipuolella, on *tau* veistettynä erään kuvakirjoituksen ylle, aivan istuvan hahmon alapuolelle. Seisova hahmo, joka kumartuu istuvan ylle, on juuri peittämässä tämän päätä vasemmassa kädessään olevalla vihkimyksen hunnulla, ojentaen samalla oikean kätensä osoittamaan taivasta etu- ja keskisormella. Tämä asento on juuri sama, joka kristillisellä piispalla on hänen antaessaan siunaustaan ja jossa Jeesus tavallisesti esitetään viimeisellä ehtoollisella.⁴

Egyptiläiselle hierofantille annettiin neliön muotoinen päähine, jota hänen oli aina käytettävä [toimissaan]... Täydellinen *tau*, joka muodostui pystysuorasta viivasta (laskeutuva, miehinen säde, henki), vaakasuorasta viivasta (aine, naisellinen säde) ja maailmanympyrästä, oli Isiksen tunnusmerkki, ja vasta hierofantin kuoltua asetettiin tuo egyptiläinen risti hänen muumionsa rinnan päälle. Näitä neliön muotoisia päähineitä pitävät armenialaiset papit vielä tänäkin päivänä. Väite jonka mukaan risti on täysin kristillinen symboli, joka on otettu käyttöön meidän ajanlaskumme aikana, on todella merkillinen, sillä näemme Hesekielin merkitsevän Herraa pelkävien Juudan miesten otsat (*Hes.* 9:4) *signa thaula*, kuten sen nimi on *Vulgatassa* käännetty. Muinaisessa hepreankielessä tämä merkki muodostettiin näin ✕ mutta alkuperäisissä

¹ [”Tabula Smaragdina”, käännös Visa Kalivan kirjassa: *Rosenkreutz ja Suuri Työ*, s. 33.]

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 274–275.

³ *Sama*, s. 272–273.

⁴ *Sama*, s. 341.

egyptiläisissä hieroglyfeissä se on täydellisesti kristillinen risti † [Tat, tasapainon symboli]. Myös *Ilmestyskirjassa* ”alfa ja omega” (henki ja aine), ensimmäinen ja viimeinen, painaa valittujen otsaan Isänsä nimen.¹

2. *Mooseksen kirjassa* (12:22) Mooses kääntää kansaansa merkitsemään *ovenpäälliset ja pihtipielet* verellä, jottei ”Herra Jumala” erehtyisi lyömään vitsauksella oman, valitun kansansa jäseniä tuomittujen egyptiläisten sijasta. Ja tuo merkki on *tau!* Egyptiläinen silmukkaristi on aivan samanlainen, ja se on talismani jonka avulla Horus nosti ylös kuolleita, kuten Philaen veistoksellisissa raunioissa voidaan nähdä.²

Edellä on puhuttu riittävästi *svastikasta* ja *tausta*. Ristiä voidaan todella seurata taaksepäin syvälle mittaamattomiin arkaaisiin aikoihin asti! Sen mysteeri hämärtyy pikemmin kuin kirkastuu, kun tapaamme sen Pääsiäisaarten patsaissa, vanhassa Egyptissä, Keski-Aasiassa, hakattuina kallioihin taun ja svastikan muotoon, esikristillisessä Skandinaviassa, [e558] kaikkialla! *Hebrew-Egyptian Mysteryn* kirjoittaja on ymmällään sen loputtoman varjon edessä, jonka se heittää taaksepäin muinaisuuteen, eikä voi jäljittää sitä mihinkään erityiseen kansaan tai ihmiseen. Hän esittelee heprealaisten jälkeensä jättämiä *targumeja*,³ jotka ovat käyneet epäselviksi käännoksessä.

Arabiankielisessä *Joosuan kirjassa*, 8:29, ja *Jonatanin targumissa* sanotaan: ”*Ai'n kuninkaan hän ristiinnaulitsi puuhun*”. *Septuagintassa* puhutaan ripustamisesta *kaksinkertaiselle puulle eli ristille*. (Wordsworth Joosuan kirjasta)... Merkillisin tämänlaatuinen selitys on 4. *Mooseksen kirjassa* (25:4), jossa Onqeloksen (?) mukaan sanotaan: ”*Ristiinnaulitse heidät Herran (Jehovan) edessä vasten aurinkoa*.” Tässä käytetty sana on צרף, *naulata kiinni*, ja se on käännetty oikein Vulgatassa (Fürst) sanalla *ristiinnaulita*. Tämän lauseen varsinainen tulkinta on mystinen.⁴

Niin se on, mutta sen todellinen sisältö on aina ymmärretty väärin. ”*Ristiinnaulita auringon edessä*” (ei vasten aurinkoa) on vihkimyksessä käytetty sanonta. Se tulee Egyptistä ja alun perin Intiasta. Arvoitus voidaan ratkaista ainoastaan etsimällä sen avain vihkimysmysteereistä. Vihittävä adepti, joka oli onnellisesti läpäissyt kaikki kokeet, *kiinnitettiin*, ei *naulittu* kiinni, vaan ainoastaan sidottiin penkkiin, joka oli *taun* muotoinen (Egyptissä), svastikan muotoinen ilman neljää lisäpidennystä (+, ei ⚡), ja vaivutettiin syvään uneen (”*Siloamin uneen*”, kuten sitä kutsutaan yhä vihittyjen keskuudessa Vähä-Aasiassa, Syyriassa ja myös Ylä-Egyptissä). Hän sai olla tuossa

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 418.

² *Sama*, Teologia osa 2, s. 56.

³ *Targum*. VT:n kirjojen arameankielisten käännösten nimitys. Tunnetuimmat ovat Targum Onqelos ja Targum Jonatan. – Suom. toim.

⁴ Skinner, *Source of Measures*, s. 204.

tilassa kolme päivää ja kolme yötä, jona aikana hänen henkisen egonsa sanottiin juttelevan ”jumalien” kanssa, laskeutuvan Haadekseen, Amentiin tai Pâtâlaan (maasta riippuen) ja tekevän laupeudentöitä näkymättömille olennoille, joko ihmisten sieluille tai elementaalihengille. Hänen ruumiinsa makasi koko ajan temppelin kryptassa tai maanalaisessa luolassa. Egyptissä se asetettiin Kheopsin pyramidin kuninkaankammion sarkofagiin ja kannettiin yöllä ennen kolmannen päivän koittoa käytävän aukolle, missä tietyllä hetkellä nousevan auringon säteet osuivat suoraan haltiotilaan saatetun kokelaan kasvoille, jolloin hän heräsi vastaanottaakseen Osiriksen ja Thothin, viisauden jumalan, vihkimyksen.

Jos lukija epäilee tätä esitystä, tutkikoon heprealaisia alkulähteitä ennen kuin hän kieltää sen. Tutkikoon joitakin erittäin opettavaisia egyptiläisiä *kohokuvia*, varsinkin Philaen temppelissä olevaa, joka esittää *vihkimysmenoja*. Kaksi jumala-hierofanttia, joista toisella on haukanpää (aurinko) ja toisella ibislinnunpää (Merkurius, Thoth, viisauden ja salaisen tiedon jumala, Osiris-auringon apulainen), seisoo kumartuneena vastaviihtyn ruumiin yli. He valelevat hänen päänsä päälle kaksinkertaisen vesivirran (elämän ja uuden *syntymän* veden), jonka virrat ovat kuvassa kietoutuneina ristin muotoon ja ovat täynnä pieniä silmukkaristejä. Tämä esittää allegorisesti kokelaan (nyt vihityn) herättämistä, kun [e559] aamuauringon (Osiriksen) säteet kohtaavat hänen päälakensa (*hänen haltiotilaan vaivutettu ruumiinsa on asetettu kolme päivää aikaisemmin* puiselle *tau*-ristille *siten, että auringonvalo osuu siihen*). Sitten astuivat esiin hierofantti-vihkijät lausuen pyhät sanat, jotka näennäisesti kohdistettiin Aurinko-Osirikselte, mutta todellisuudessa sisäiselle Henki-Auringolle, joka valaisee uudesti syntyneen ihmisen. Lukija mietiskelkään auringon yhteyttä ristiin sekä sen synnyttävässä että henkisesti uudelleen synnyttävässä ominaisuudessa – vanhimmasta muinaisuudesta asti. Tutkikoon hän Ramses II:n hallituskaudelta olevaa Beit el-Walin hautaa, jossa hän tapaa kaiken muotoisia ja eri asennoissa olevia ristejä, myös tuon hallitsijan valtaistuimessa ja lopulta eräässä Thutmosis III:n esi-isien salista löytyneessä sirpaleessa, joka esittää Bakhan-Alenrén palvontaa ja jota säilytetään Pariisin kansalliskirjastossa.

Tässä merkillisessä veistoksessa ja maalauksessa nähdään auringonkehrän heittävän säteitään silmukkaristille, joka on asetettu toiselle ristille, jonka täydellisiä kopioita ovat Golgatan ristit. Vanhat papyrukset puhuvat näistä ”kovina penkkeinä niille, jotka olivat (henkisissä) synnytuskissa *antaessaan elämän itselleen*”. Joukko tuollaisia ristinmuotoisia ”penkkejä”, jollaisille vihkimyskokelas asetettiin ja kiinnitettiin, kun hänet viimeisen vihkimyksensä loppuvaiheessa oli vaivutettu transsiuneen, tavattiin egyptiläisten temppeleiden maanalaisissa halleissa niiden tuhoamisen jälkeen. Sellaiset kunnianarvoiset, tietämättömät isät kuin Kyrillos ja Theofilos käyttivät niitä vapaasti uskoessaan, että uudet

käännännäiset olivat tuoneet ja piilottaneet ne sinne. Ainoastaan Origenes ja hänen jälkeensä Clemens Aleksandrialainen ja muut entiset vihityt tiesivät paremmin. *Mutta he mielummin vaikenivat.*¹

Lukija tutkikoon edelleen hindulaisia ”faabeleita”, kuten orientalistit kutsuvat niitä, ja muistakoon allegorian Vishvakarmanista, luovasta voimasta, maailman suuresta arkkitehdista, jota kutsutaan *Rigvedassa* ”kaikinäkeväksi jumalaksi”, joka ”uhraa itsensä itselleen” (kuolevaisten ihmisten henkiset egot ovat hänen olemustaan ja siis *yhtä hänen kanssaan*). Muistakaa, että hänen nimensä on *Deva Vardhika*, ”jumalien rakennusmestari”, ja että hän sitoo vävynsä Sûryan (auringon) puupenkkiinsä eksoteerisen allegorian mukaan. Mutta esoteerisen tradition mukaan svastikaan, sillä maan päällä hän on hierofantti-vihkijä ja leikkaa pois osan hänen kirkaudestaan. Vishvakarman, muistakaa edelleen, on Yoga-Siddhan poika, ts. pyhä joogavoima ja ”tuliaseen”, maagisen Âgneyâstran valmistaja.² Hänes-tä kerrotaan tarkemmin toisessa kohdassa. Usein lainaamamme kabbalistisen teoksen kirjoittaja kysyy:

Ristiinnaulitsemisen teoreettinen käyttö on varmaan ollut jollain tavoin yhteydessä tämän symbolin personoinnin kanssa [esittäen paratiisin puutarhan rakennetta ristiinnaulitun ihmisen symbolin avulla]. Mutta kuinka? Ja mitä tarkoittamaan? Tuo symboli oli mittojen alkuperä kuvaten *luovaa lakia eli suunnitelmaa*. Mikä käytännöllinen merkitys voi siis [e560] varsinaisella ristiinnaulitsemisella olla ihmiskunnan suhteen? Sen käyttö joka tapauksessa todistaa, että sitä pidettiin kuvamerkinä jonkin järjestelmän jostakin salaperäisestä vaikutuksesta. Kuilu kuilun jälkeen näyttää avautuvan, kun tutkitaan noiden lukuarvojen salaperäisiä vaikutuksia [suhteen 113:355 yhteyden symbolointia suhteeseen 20612:6561 *ristiinnaulitun ihmisen kautta*]. Ne eivät ainoastaan näy vaikuttavan kosmoksessa... vaan sympatian kautta ne näyttävät vaikuttavan suhteisiin, jotka ovat yhteydessä näkymättömän ja henkisen maailman kanssa, ja profetoilla oli ilmeisesti tietoa noista yhdyssiteistä. Vielä vaikeampi on käsittää tätä, kun otetaan huomioon, että kyky ilmaista *tarkasti* tuo laki luvuilla, jotka selvästi määräävät systeemin, ei ollut kielen *satunnainen ominaisuus*, vaan oli sen *varsinainen olemus* kuuluen sen *alkuperäiseen rakenteeseen*. Sen vuoksi ei kieli eikä siihen liittyvä matemaattinen järjestelmä *voinut olla ihmisen keksimä*, elleivät molemmat *perustuneet aikaisempaan kieleen, joka on sittemmin jäänyt pois käytöstä...*³

¹ *Lucifer*, II vsk., toukokuu 1888, s. 250. [H . P. B: Collected Writings, IX, s. 273–274.]

² Dowson, *Hindu Classical Dictionary*, h.s. Âgneyâstra.

³ *The Source of Measures*, s. 204–205.

Tekijä selittää näitä kysymyksiä tarkemmin ja paljastaa joidenkin *kuoleen kirjaimen* mukaisten kertomusten salaisen merkityksen osoittamalla, että luultavasti aish, אִישׁ, *ihminen*, oli *alkuperäinen* sana – ”kaikkein ensimmäinen heprealaisten käyttämä sana, keitä he sitten olivatkin, ilmaisemaan äänen avulla käsitettä *ihminen*. Sanan perusmerkitys oli alusta asti 113 (sanan numeroarvo) ja siihen sisältyivät elementit ilmaistusta kosmisesta järjestelmästä”.¹

Tätä kuvaa hindujen Vithobâ – Vishnun muoto – kuten edellä sanottiin. Vithobân muoto, jopa naulanmerkit jaloissa,² on ristiä lukuun ottamatta *kaikkia yksityiskohtia myöten kuva ristiinnaulitusta Jeesuksesta*. Että siinä tarkoitettiin IHMISTÄ, sen vahvistaa myös se tosiasia, että *vihitty jälleensyntyi tultuaan ristiinnaulituksi ELÄMÄN PUUHUN*. Tästä ”puusta” on nyt tullut eksoteerisesti – roomalaisten käytettyä sitä kidutusvälineenä ja varhaiskristillisten juonittelijoiden tietämättömyyden johdosta – *kuoleman puu!*

Niissä geometrisissa symboleissa, joihin sisältyy ihmisen kehityshistoria, voidaan huomata yksi niistä *seitsemästä esoteerisesta merkityksestä*, jotka tämän järjestelmän salaperäiset keksijät sisällyttivät ristiinnaulitsemisen mysteeriin – järjestelmän, jonka alkuperäinen muokkaaminen ja omaksuminen ulottuu taaksepäin aina MYSTEERIEN perustamiseen asti. Heprealaiset, joiden profeetta Mooses oli perehtynyt Egyptin esoteeriseen viisauteen ja jotka saivat numerosysteeminsä foinikialaisilta ja myöhemmin niiltä pakanoilta, joilta he myös lainasivat suurimman osan kabbalistista mystiikkaansa, sovelluttivat erittäin nerokkaasti ”pakanallisten” kansojen kosmiset ja antropologiset symbolit omiin *salaisiin* aikakirjoihinsa. Jos kristillinen [e561] pappisvalta on nykyisin kadottanut avaimet niihin, niin kristillisten mysteerien ensimmäiset kokoajat olivat hyvin perillä esoteerisesta filosofiasta ja heprealaisten salaisesta metrologiasta ja käyttivät sitä nokkelasti. Siten he ottivat sanan *aish* (yksi heprean IHMISTÄ tarkoittavista sanoista) ja käyttivät sitä yhdessä kuuvuotta merkitsevän *shanah*-sanan kanssa, joka on mystisesti yhteydessä nimeen Jehova, Jeesuksen oletettuun ”isään”, ja kätkivät tämän mystisen idean astronomiseen merkitykseen ja sanamuotoon.

Alkuperäinen ajatus avaruuteen ”ristiinnaulitusta ihmisestä” kuuluu varmasti muinaisille hindulaisille, ja Moor osoittaa sen teoksessaan *Hindoo Pantheon* Vithobâa esittävässä piirroksessa. Platon omaksui sen avaruuteen muodostuneeseen ristiinsä, **X**, joka on ”toinen Jumala, joka painoi kuvansa universumiin ristin muodossa”. Krishna esitetään myös ”ristiinnaulittuna”.³ Se on edelleen toistettu vanhassa testamentissa tuossa merkillisessä keho-

¹ Sama, s. 205.

² Ks. E. Moorin *Hindoo Pantheon*, s. 418; myös taulu II, missä Vithobân vasemmassa jalassa hänen jumalankuvapiirroksessaan on naulanjälki.

³ Ks. Tri Lundy'n, *Monumental Christianity*, kuva 72.

tuksessa *ristiinnaulita ihmisiä Herran, auringon, edessä* – mikä ei ole lainkaan mikään ennustus, vaan sillä on selvä fallinen merkitys. Edellä mainitusta ajatuksia herättävästä teoksesta – *The Hebrew Egyptian Mystery* – luemme edelleen kabbalistisista merkityksistä:

Tuossa symbolissa ristin naulojen kannat ovat kiinteän pyramidin muotoiset ja naulan varsi on suippenevan nelisärmäisen obeliskin eli falllossymbolin muotoinen. Kun otetaan huomioon kolmen naulan asema ihmisen käsissä ja jaloissa sekä ristissä, ne muodostavat kolmion muodon, jolloin kukin naula on kolmion kärjessä. Haavoja, *stigma*, on käsissä ja jaloissa ehdottomasti neljä tarkoittaen *neliötä*. . . Kolme naulaa ja niiden aiheuttamat haavat tekevät lukumäärältään kuusi tarkoittaen *auki levitetyn* kuution kuutta sivua [jotka muodostavat ristin eli ihmisen muodon eli 7, kolme vaakasuoraa ja neljä pystysuoraa neliötä], jolle ristille ihminen on ripustettu. Tämä vuorostaan viittaa ympyrän mittaan, joka siirtyy tuon kuution särmillä. Jalkojen *ainoa* haava jakautuu *kahteen*, kun jalat erotetaan, ja näin saadaan yhteensä *kolme kaikkia varten* ja *neljä*, kun *jalat erotetaan* eli 7 yhteensä – toinen ja *pyhin* [ja *juutalaisille*] naisellinen perusluku.¹

Kun siis ”ristiinnaulitsemisen naulojen” fallinen eli seksuaalinen merkitys todistetaan geometrinen ja numeeristen tulkintojen avulla, sen mystinen merkitys käy ilmi niistä lyhyistä huomautuksista, jotka tehtiin edellä sen yhteydestä ja suhteesta Prometheukseen. Hän on toinen uhri, sillä hänet on ristiinnaulittu rakkauden ristille, inhimillisten intohimojen kallioon uhrina kiihkeästä halustaan vaikuttaa ihmiskunnan henkiseen elämään.

Alkuperäinen järjestelmä, kaksinainen hieroglyfi, ristin idean takana ei ole ”inhimillinen keksintö”, sillä kosminen ajattelu ja jumalallisen egoihmisen henkinen tulkinta ovat sen perustana. Myöhemmin se laajeni mysteerien omaksumaksi ja esittämäksi kauniiksi aatteeksi uudestisyntyneestä ihmisestä, kuolevaisesta, joka ristiinnaulitsemalla lihan ihmisen ja hänen intohimonsa [e562] kärsimyksen Prokrusteen vuoteelle oli uudelleen syntynyt kuolemattomana. Jätettyään ruumiin, eläinimisen taakseen ja sidottuna vihkimyksen ristille kuin tyhjä kotelo tuli egosielusta yhtä vapaa kuin perhonen. Vielä myöhemmin henkisyiden asteittain kadotessa ei rististä tullut kosmogoniassa ja antropologiassa yhtään *sen korkeampaa kuin falllossymboli*.

Kaukaisimmista ajoista asti on maailmansielu eli *anima mundi*, aineetoman ihanteen aineellinen heijastus, ollut esoteristeille kaikkien olentojen elämänlähde ja kolmen luontokunnan elonprinsiippi. Hermeettisten filosofien ja kaikkien muinaisten ajattelijoiden mukaan se oli *seitsemäinen*. Sillä se kuvattiin seitsemäosaisena ristinä, jonka haarat ovat vastaavasti *valo, läm-*

---

¹ *The Source of Measures*, s. 52.

pö, sähkö, maamagnetismi, astraalinen säteily, liike ja intelligenssi eli se mitä jotkut kutsuvat itsetietoisuudeksi.

Olemme sanoneet tämän muualla. Kauan ennen kuin risti eli sen merkki omaksuttiin kristinuskon symboliksi, ristin kuvaa käytettiin tunnusmerkinä adeptien ja neofyyttien kesken, ja viimeksi mainittuja kutsuttiin *krestokseksi* (sanasta *Khrestos*, Χρηστός, koettelemuksen ja surun ihminen). É. Lévi sanoo:

Kristittyjen omaksuma ristin merkki ei kuulu yksinomaan heille. Se on kabbalistinen ja edustaa elementtien vastakkaisuutta ja neliosaista tasapainoa. Huomaamme *Isä meidän* -rukouksen okkulttisesta säkeestä... että alun perin oli kaksi tapaa lausua se eli vähintään kaksi hyvin erilaisista muotoa jotka ilmaisivat sen merkityksen – toinen *pappisvihittyjä* varten, toinen neofyyteille ja vihkimättömille. Siten esimerkiksi *vihitty* vieden kätensä otsalleen sanoi: *Sinulle*; sitten hän lisäsi: *kuuluvat*; ja jatkoi vieden kätensä rinnalle: *valtakunta*; sen jälkeen vasempaan olkapäähän: *oikeus*; oikeaan olkapäähän: *ja armo*. Sitten hän yhdisti molemmat kätensä lisäten: *kautta syntyvien aikakausien* – ”*Tibi sunt Malkhuth et Geburah et Hesed per Aeonas*” – ristin merkki, *ehdottoman* ja suurenmoisen kabbalistinen, jonka *sotaisa* virallinen kirkko *kadotti* täysin halvennensa gnostilaisuutta.¹

”Sotaisa ja virallinen kirkko” teki vielä enemmän: otettuaan haltuunsa sen, mikä ei ollut koskaan sille kuulunut, se otti vain sen, mikä oli ”vihkimättömillä”, *miehisen ja naisellisen* Sefirotin kabbalistisen merkityksen. Kirkko ei koskaan kadottanut *sisäistä* ja korkeampaa merkitystä, koska sillä ei koskaan ollut sitä – huolimatta É. Lévin imartelusta Rooman hyväksi. Latinalaisen kirkon omaksuma ristinmerkki oli alusta asti *fallinen*, kun taas kreikkalainen kirkko on säilyttänyt sen ristin, joka kuului *neofyyteille*, KHRESTOILLE.

[e563]

XXIII

UPANISHADIT GNOSTILAISESSA KIRJALLISUUDESSA

Kingin teoksessa *Gnostics and their Remains* muistutetaan, että kreikan kielessä oli ainoastaan yksi sana *vokaalille* ja äänelle. Tämä on johtanut vihkimättömät moniin väärin tulkintoihin. Tämän tunnetun yksinkertaisen tosiasian tietäen yritämme kuitenkin tehdä vertailuja ja valaista useita mystisiä merkityksiä. *Upanishadeissa* ja *purânoissa* usein käytettyjä sanoja ”ääni” ja ”puhe” voidaan verrata gnostilaisiin ”vokaaleihin” ja *Ilmestyskir-*

¹ *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, vol. II, s. 88.

jan ukkosten ja enkelien ”ääniin”. Sama löytyy myös *Pistis Sofiasta* ja muista muinaisista katkelmista ja käsikirjoituksista. Sen huomasi myös *The Gnostics and their Remains* -kirjan kuiva tekijä.

Hippolytokselta, varhaiselta kirkkoisältä, saamme tietää, mitä Markos – pikemmin pythagoralainen kuin kristillinen gnostikko ja aivan varmasti kabbalisti – oli nähnyt mystisessä ilmestyksessä. Markoksen sanotaan kokeneen ilmestyksessä, kuinka ”seitsemän taivasta¹ soi kukin yhtä vokaalia ja nämä yhdessä muodostivat yhden ainoan ylistyslaulun”. Selvemmin sanoin: ”ääni joka sieltä [näistä seitsemästä taivaasta] kuului maan päälle, muuttui kaikkien maan päällä olevien luojaksi ja vanhemmaksi”.² Okkulttisesti fraseologiasta selvemälle kielelle tulkittuna tämä kuuluisi: ”Kun seitsenkertainen LOGOS oli erilaistunut seitsemäksi *logokseksi* eli luovaksi voimaksi (vokaaliksi), nämä (toinen logos eli ’ääni’) loivat kaiken maan päällä olevan.”

Se, joka on perehtynyt gnostilaiseen kirjallisuuteen, voi tuskin olla huomaamatta, että Johanneksen *Ilmestys* on saman ajatussuunnan mukainen teos. Sillä Johannes sanoo: ”Seitsemän ukkosta puhui jylisevällä äänellä... ja minä rupesin kirjoittamaan... [mutta] kuulin taivaasta äänen, joka sanoi: ’Sulje sinetillä se, mitä seitsemän ukkosta puhui, älä kirjoita sitä muistiin.’”³ Sama käsky annetaan Markokselle ja sama jokaiselle *puoleksi* tai *täysin* vihitylle. Vastaavien ilmausten yhtäpitävyys niihin sisältyvine ajatuksineen ilmaisee kuitenkin aina osan mysteereistä. Meidän on aina etsittävä useampi kuin yksi merkitys jokaisesta allegorisesti ilmaistusta mysteeristä, varsinkin niistä, joissa esiintyy luku seitsemän ja seitsemän kertaa seitsemän eli neljäkymmentähdeksän. Kun nyt rabbi Jeesuksen oppilaat pyytävät [e564] häntä paljastamaan heille ”isäsi Valon mysteerion”, ts. salaisuudet vihkimyksen ja jumalallisen tiedon valaisemasta KORKEAMMASTA ITSESTÄ, Jeesus vastaa:

Ei ole olemassa mysteeriota, joka mainiampi olisi kuin nämä mysteeriot, joita te tiedustelette, sillä se sielunne valojen Valoon viepi, Totuuden ja Hyvyyden alueille, kaikkien pyhän Pyhän alueelle, sille alueelle, jossa ei naista eikä miestä enää ole eikä muotoja mitään, vaan ainaista, sanoin kuvaamatonta Valoa. Siksi ei siellä mitään mainiompaa ole kuin nuo mysteeriot, joita te kysytte, *paitsi seitsemän Äänen* [vokaalin] MYSTEERIO ja niiden YHDEKSÄNVIIDETTÄ VOIMAA ja niiden merkit. Eikä mitään nimeä ole, mikä näitä kaikkia mainiampi olisi, kuin se nimi, jossa ovat *kaikki nimet ja kaikki valot ja kaikki voimat* [vokaalit].⁴

¹ ”Taivas” on sama kuin ”enkelit”, kuten jo mainittiin.

² Hippolytos, *Philosophumena*, kirja VI, 43, lainannut King, *main. teos*, s. 200.

³ Ilm. 10:3, 4.

⁴ *Pistis Sofia*, § 378, lainannut King, *main. teos*, s. 200; *Pistis Sophia* (1927 julkaistu suomennos), 143 luku, s. 342.

Kommentaari sanoo ”tulista” puhuessaan:

Seitsemän isää ja neljäkymmentäyhdeksän poikaa loistavat PIMEY-DESSÄ, mutta ne ovat ELÄMÄ ja VALO, ja siitä syystä ne kestävät läpi suuren aikakauden.

Tästä käy siis selville, että jokaisessa allegorisesti esitettyjen eksoteeristen uskomusten esoteerisessa tulkinnassa oli aina sama aate – perusluku seitsemän, joka on *neljän ja kolmen* yhdistelmä, ja niitä edeltävä jumalallinen KOLME ($\triangle$), jotka muodostavat täydellisen luvun kymmenen.

Ja nämä luvut sopivat yhtä hyvin ajan jakoihin, metafyyssiseen ja fyysiseen kosmografiaan kuin ihmiseen ja kaikkeen muuhun näkyvässä maailmassa. Siten nämä *seitsemän* vokaalia *neljinekymmenineyhdeksine* voimien ovat samat kuin hindujen *kolme* ja *seitsemän* tulta ja niiden neljäkymmentäyhdeksän tulta; samat kuin persialaisen Simurghin lukumysteerit; ja samat kuin juutalaisten kabbalistien. Viimeksi mainitut supistivat luvut (heidän tapansa *salata*) ja määräsivät maapallon jokaiselle seitsemälle peräkkäiselle *uudistumalle* (sille mitä me kutsumme esoteerisella kielellä *kierrokseksi*) kestoajaksi ainoastaan 7 000 vuotta eikä 7 000 000 000, joka on todennäköisempi, ja määräsivät univesumin kokonaisajaksi ainoastaan 49 000 vuotta.¹

Salainen oppi antaa kuitenkin avaimen, joka paljastaa meille vertailevan analogian kiistattomin perustein, että kaikkien tuollaisten allegorioiden alkuna on *Garuda*, allegorinen ihmisen ja linnun sekasikiö – se *vâhana* eli käyttöväline, jolla Vishnun (joka on Kâla, ”aika”) kuvataan ratsastavan. Hän on intialainen *feeniks*, syklisen ja periodisen ajan vertauskuva, ”ihmisleijona”, *Simha*, joka on usein kuvattu nk. gnostilaisissa gemmeissä.² ”Leijonan kruunun seitsemän säteen yläpuolella ja vastaten niiden kärkiä nähdään usein kreikkalaisten aakkosten seitsemän vokaalia ΑΕΗΙΟΥΩ, [A, E, Ê, I, O, U (Y) ja Ô] jotka todistavat seitsemästä taivaasta.”³ Tämä on *aurinkoleijona* ja auringonkierroksen vertauskuva, samoin kuin [e565] *Garuda*⁴ on suuren kierroksen, ”*mahâ-kalpan*” vertauskuva ja yhtä ikuinen kuin

¹ Ks. I kirja, ”Bramiinien ajanlasku”, s. 66 eteenpäin.

² Niin kuin C. W. King, suuri gnostilaisten muinaisjäännösten tuntija, on myöntänyt, nämä gnostilaiset jalokivet eivät ole gnostilaista alkuperää, vaan kuuluvat *esikristillisiin* aikoihin ja ovat *maagikkojen* tekemiä (*main. teos*, s. 241).

³ King, *main. teos*, s. 218.

⁴ Entisten ja nykyisten orientalistien ja *muinaistutkijoiden* intuition puute on huomattava. Esim. Wilson, *Vishnupurânan* kääntäjä, selittää johdannossaan (s. lxxxiv), ettei hän löytänyt *Garudapurânasta* ”mitään kertomusta Garudan syntymästä”. Ottaen huomioon, että siinä esitetään ”luomis”-kertomus yleensä ja että *Garuda* on yhdessä ikuisesti oleva Vishnun, *Mahâ-kalpan* eli suuren elämänkierroksen, kanssa joka alkaa Vishnun *ilmennyksellä* ja loppuu siihen, niin mitä muuta selostusta *Garudan* syntymästä voisi odottaa!

Vishnu ja tietysti myös auringon ja aurinkokierroksen vertauskuva. Se ilmenee allegorian yksityiskohdista. Garuda sekoitettiin syntyessään *Agniin*, tulen Jumalaan, ”häikäisevän loistonsa” vuoksi ja siitä syystä häntä kutsuttiin *Gaganeshvaraksi*, ”taivaan herraksi”. Edelleen hänet esitettiin Osiriksenä ja (gnostilaisissa) *Abraksas*-gemmeissä monien allegoristen hirviöiden muodossa, joilla on kotkan tai haukan (aurinkolinnun) pää ja nokka, mikä ilmaisee Garudan solaarisen ja syklisen luonteen. Hänen poikansa on *Jatâyu*, 60 000 vuoden sykli. Kuten C. W. King huomauttaa oikein: ”Mikä tahansa sen [aurinkoleijonan ja vokaalien gemmin] alkuperäinen merkitys lieneekin, todennäköisesti se tuotiin nykyisessä muodossaan INTIASTA (gnostilaisen ikonitaiteen todellisesta alkulähteestä).”¹

Ainoastaan Aryavartan muinainen alkuperäinen okkultismi voi ratkaista niiden seitsemän gnostilaisen vokaalin mysteerit, jotka kuuluivat *Ilmestyskirjan* ukkosenjyrinässä. Tuon okkultismin toivat Intiaan alkuperäiset bramiinit, jotka oli vihitty *Keski-Aasiassa*, ja sitä me opiskelemme ja yritämme selittää niin paljon kuin mahdollista näillä sivuilla. Meidän oppimme seitsemästä rodusta ja seitsemästä elämän- ja kehityskierroksesta meidän maallisessa palloketjussamme voidaan löytää jopa *Ilmestyskirjasta*.² Kun nuo seitsemän ”ukkosta” eli ”ääntä” eli ”vokaalia” – jolloin jokaisen sellaisen vokaalin seitsemästä merkityksestä aina yksi tarkoittaa suoraan meidän maapalloomme ja sen kunkin kierroksen seitsemää kantarotua – ”olivat puhuneet” – mutta kieltäneet näkijää kirjoittamasta niitä sekä käskeneet hänen ”sulkea sinetillä nämä asiat” – niin mitä teki silloin se enkeli, joka ”seisoi meren päällä ja maan päällä”? Hän kohotti kätensä taivasta kohti ”ja vannoi hänen nimeensä, joka elää aina ja ikuisesti ... että *aikaa ei enää ole oleva*”. ”Kun tulee päivä, jolloin *seitsemäs enkeli* kohottaa torvensa ja puhalttaa, on [syklin] Jumalan salaisuus viety päätökseen”,³ mikä merkitsee teosofisella kielellä, että kun seitsemäs kierros päättyy, silloin *aika* lakkaa. ”Aikaa ei enää ole oleva” hyvin luonnollisesti, koska *pralaya* alkaa, ja tämän aikakautisen hajaannuksen kestäessä ja kaiken tietoisien elämän estyessä maan päällä ei ole ketään, joka laskisi aikaa.

Tri Kenealy ja muut uskoivat, että tämä rabbien oppi (laskelmat 7- ja 49-sykleistä) on tuotu [e566] Kaldeasta. Se on enemmän kuin todennäköistä. Mutta babylonialaiset, joilla oli tieto kaikista noista kierroksista ja jotka opettivat niitä ainoastaan suurissa astrologisen magian vihkimysmysteereissään, saivat viisautensa ja oppinsa Intiasta. Sen vuoksi niistä on helppo tunnistaa meidän oma esoteerinen oppimme. Myös japanilaiset käyttävät salaisissa laskelmissaan samoja lukuja sykleistään. Mitä tulee bramiineihin,

¹ King, *main. teos*, s. 218.

² *Ilm.* 17:2 ja 10; 3. *Moos.* 23:15–18. Ensimmäisessä kohdassa puhutaan ”seitsemästä kuninkaasta”, joista *viisi* on jo mennyt; ja toisessa kohdassa ”seitsemästä sapatista” jne.

³ *Ilm.* 10:5–7.

heidän *purânansa* ja *upanishadinsa* ovat hyvä todiste siitä. *Upanishadit* ovat siirtyneet täydellisesti gnostiseen kirjallisuuteen, ja bramiinin tarvitsee vain lukea *Pistis Sofiaa*¹ tunnistaakseen siitä esi-isiensä omaisuuden aina siinä käytettyjä lauseparsia ja vertauksia myöten. Verratkaamme: *Pistis Sofiassa* oppilaat sanovat Jeesukselle: ”Rabbi, isäsi Valon [ts. tiedon *tulen* eli valaistuksen] mysteerio paljasta meille... koska sinun kuulumme sanovan: *on vielä tulikaste olemassa* ja Valon pyhän hengen kaste”,² ts. TULEN hengen kaste. Johannes sanoo Jeesuksesta:³ ”Minä kastan teidät vedellä... mutta hän kastaa teidät pyhällä hengellä ja tulella”, tarkoittaen tätä esoteerisesti. Tämän lauseen todellinen merkitys on erittäin syvä. Se tarkoittaa, että hän, Johannes, vihkimätön askeetti, ei voi ilmoittaa oppilailleen korkeampaa viisautta kuin ne salaisuudet, jotka liittyvät aineen tasoon (jonka vertauskuvana on vesi). Hänen *gnosiksensa* käsitti eksoteerisen ja rituaalisen dogmin, kuolleen kirjaimen oikeaoppisuuden.⁴ Mutta Jeesus, korkeampiin mysteereihin vihitty, paljastaisi heille viisauden, joka oli korkeampaa, sillä se oli todellisen gnosiksen eli *todellisen henkisen* valaistuksen ”TULI”-viisautta. Toinen oli TULTA, toinen SAVUA. Moosekselle: Siinain vuoren *tuli* ja henkistä, ilmoitettua viisautta; alhaalla oleville ”kansan” joukoille, vihkimättömille: Siinain vuoren savussa (savun läpi), se on: oikeaoppisen eli *lahkolaisen ritualismin* eksoteerisia akanoita.

Nyt edellä oleva mielessänne lukekaa kahden viisaan, Nâradan ja Devamatan, välinen keskustelu *Anugîtâsta* (*Mahâbhâratan* episodi), jonka iästä ja arvosta voi lukea prof. Max Müllerin julkaisemasta teoksesta *Sacred Books of the East*.⁵ Nârada puhuu henkäyksistä eli ”elontuulista”, jotka ovat [e567] kömpelöitä käännöksiä sanoista prâna, apâna jne., joiden täy-

¹ *Pistis Sofia* on erittäin tärkeä asiakirja, aito gnostilainen *evankeliumi*, jota pidettiin sattumanvaraisesti Valentinoksen kirjoittamana, mutta joka on paljon luultavammin alun perin esikristillinen teos. Schwartze löysi koptilaisen käsikirjoituksen British Museumista aivan sattumalta ja käänsi sen latinaksi. Sen jälkeen Petermann julkaisi tekstin ja (latinankielisen) version v. 1853. Itse käsikirjoituksessa tuon kirjan tekijänä pidetään apostoli Filipposta, jota Jeesus käskee istuutumaan ja kirjoittamaan ilmestyksen. Se on aito ja sitä olisi pidettävä yhtä kanonisena kuin muita evankeliumeja. Valitettavasti sitä ei ole vielä käännetty englanniksi. [Nyttemmin on G. R. S. Mead kääntänyt teoksen englanniksi. Meadin tulkinta on julkaistu 1927 suomeksi nimellä *Pistis Sophia*. – Suom. toim.]

² *Pistis Sofia*, § 377, lainannut King, *main. teos*, s. 200. *Pistis Sophia* (suomennos), 143 luku, s. 342.

³ *Matt.* 3:11.

⁴ Vihkimyksen aikana, joka oli sangen pitkä, vesi edusti ensimmäisiä ja alempia askeleita puhdistuksen tiellä, kun taas *tuleen* liittyvät kokeet tulivat viimeisinä. Vesi voi uudestisyntyttää aineellisen ruumiin, vain TULI sisäisen henkisen ihmisen.

⁵ Ks. Kâshinath Trimbak Telangin, M.A., tekemä *Johdanto*.

dellistä esoteerista merkitystä ja sovellusta yksilöllisiin toimintoihin voi tuskin ilmaista englanniksi. Hän sanoo tästä tiedosta:

*Vedan oppi on, että tuli totisesti on kaikki jumaluudet, ja kun tieto (siitä) herää brâhmanassa, on seurauksena intelligenssi.*¹

”Tulella” hän tarkoittaa ITSEÄ, sanoo kommentaattori. Okkultisti sanoo, että ”intelligenssillä” Nârada ei tarkoita ”keskustelua” eikä ”todistelu”, niin kuin Arjuna Mishra uskoo, vaan todella ”älykkyyttä” eli *viisauden tulen soveltamista eksoteeriseen ritualismiin vihkimättömiä varten*. Se on bramiinien tehtävä (jotka ensimmäisinä antoivat esimerkin muille kansoille, jotka ovat antropomorfoineet ja lihallistaneet suurimmat metafyyiset totuudet). Nârada näyttää tämän selvästi ja hänen annetaan sanoa:

Savu tästä (tulesta), joka on erinomaisen loistava, (esiintyy) pimeyden muodossa [niin todella!]; (sen) tuhka (on) intohimo; ja hyvyys sen yhteydessä on siinä, mihin uhri asetetaan.²

Tämä tarkoittaa oppilaan kykyä käsittää puhdas totuus (liekki), joka nousee taivasta kohti, kun taas varsinainen uhri jää vihkimättömille ainoastaan *pieteetin* ilmaukseksi ja *todisteeksi*. Sillä mitä muuta Nârada voi tarkoittaa oppettaessaan että:

Ne, jotka ymmärtävät uhrin, ymmärtävät samânan ja vyânan *tärkeimpänä* (uhrina). Prâna ja apâna ovat uhrin osia... ja niiden välillä *on tuli*. Se on udânan erinomainen paikka, kuten bramiinit ymmärsivät. Ja kuule, mitä minulla on sanottavaa siitä, mikä on erillään noista pareista. Päivä ja yö ovat pari, niiden välillä on tuli... Se *mikä on ja se mikä ei ole* ovat pari, niiden välillä on tuli...³

Ja jokaisen tällaisen vastakohtan jälkeen Nârada lisää: ”Tämä on udânan erinomainen paikka, kuten bramiinit ymmärsivät.”

Nyt monet eivät ymmärrä, mikä on sellaisten sanojen kuin samâna ja vyâna, prâna ja apâna täydellinen merkitys, joiden on selitetty olevan ”elontuulet” (me sanomme ”prinsiipit ja niiden vastaavat kyvyt ja aistit”), jotka uhrataan udânalta, nk. ”pääelontuulelle” (?), jonka sanotaan toimivan kaikissa yhtymäkohdissa. Ja kun lukija ei tiedä, että sana ”tuli” tarkoittaa näissä allegorioissa sekä ”Itseä” että korkeampaa jumalallista tietoa, niin hän ei ymmärrä mitään tästä. Sen vuoksi hän ei käsitä todistelumme koko ideaa, kuten ei liioin teoksen kääntäjä ja myös sen julkaisija, suuri Oxfordin sanskritisti Max Müller ole käsittänyt Nâradan sanojen todellista tarkoitusta. Eksoteerisesti kaikki tämä ”elontuulten” luetteleminen tarkoittaa tietysti *suunnilleen* sitä, mikä on oletettu alaviitteessä, nimittäin:

¹ *Anugîtâ*, ix. *Sacred Books of the East*, vol. VIII, s. 276.

² *Sama*.

³ *Sama*.

Tarkoitus näyttää olevan tämä: Maallisen elämän kulku riippuu elontuulten toiminnoista, jotka liittyvät ITSEEN ja jotka johtavat sen ilmennyksiin yksilöllisinä sieluina [?]. Näistä prâna ja apâna valvovat ja hallitsevat samânaa ja vyânaa... [e568] Kahta edellistä valvoo ja hallitsee udâna, joka siis valvoo kaikkea. Ja tämän hallitseminen, joka hallitsee kaikkia viittä... johtaa korkeimpaan Itseen.¹

Edellä oleva on esitetty selityksenä tekstiin, jossa brâhmana kertoo, kuinka hän saavutti korkeimman joogaviisauden ja oli näin saavuttanut kaiken tiedon. Sanoessaan, että hän oli ”huomannut ITSEN avulla ITSESÄ olevan asumuksen”,² jossa brahmaani asuu vapaana kaikesta, ja selittäessään, että tämä häviämätön prinssiipi oli kokonaan *aistihavainnon* (ts. viiden ”elontuulen”) *tuolla puolen*, hän lisää että ”kaikkien näiden (elontuulten) keskellä, jotka liikkuvat ruumiissa ja nielevät toinen toisensa, leimuaa *seitsenkertainen vaishvânara-tuli*”.³ Tämä ”tuli” on Nîlakanthan kommentaarin mukaan sama kuin ”minä”, ITSE, joka on askeetin päämäärä (Vaishvânara on sana, jota usein käytetään merkitsemään *Itseä*). Sitten brâhmana jatkaa ja mainitsee, mitä tarkoitetaan sanalla ”seitsenkertainen”: ”Nenä [eli haju] ja kieli [maku], silmä ja iho ja korva viidentenä, mieli ja ymmärrys, nämä ovat Vaishvânaran tulen seitsemän liekkiä,⁴ ...nämä ovat seitsemän (laatuista) polttoainetta minulle,⁵ ... nämä ovat *seitsemän suurta virkaatekevää pappia*.”

Arjuna Mishra hyväksyy nämä seitsemän pappia siinä mielessä, että ne merkitsevät ”sielua erotettuna niin moneksi [sieluksi eli prinssiipiksi] useiden kykyjen mukaan”. Lopulta kääntäjä näyttää hyväksyvän selityksen ja hän vastahakoisesti myöntää, että ”ne voivat tarkoittaa” sitä, vaikka hänen käsityksensä mukaan ne merkitsevät ”kuulemisen kykyä jne. [lyhyesti, fyysisiä aisteja], joita eri jumaluudet hallitsevat”.⁶

Mutta mitä tahansa tämä kohta sivulla 259 merkitseekin joko tieteellisen tai oikeaoppisen tulkinnan mukaan, niin siinä selitetään Nâradan esityksiä sivulla 276 ja osoitetaan niiden tarkoittavan eksoteerisia ja esoteerisia menetelmiä ja niiden vastakkaisuutta. Siten samâna ja vyâna, vaikka ovatkin alempia kuin prâna ja apâna ja kaikki neljä alempia kuin udâna, kun on kyse prânayâman saavuttamisesta (pääasiassa hatha-joogan eli ”alemman” joogamuodon yhteydessä), mainitaan kuitenkin pääuhrina, koska kommentaattorin oikean huomautuksen mukaisesti niiden ”vaikutukset ovat käytän-

¹ *Anugîtâ*, SBE, VIII, s. 258–259, alaviite.

² *Sama*, s. 257.

³ *Sama*, s. 259.

⁴ Vaisvânara on astronomisen ja kosmisen avaimen mukaan Agni, auringon poika eli Vishvânara, mutta psykometafyysisen symboliikan mukaan se on ITSE merkiten ei-erilläänolevaa, ts. on sekä jumalallinen että inhimillinen.

⁵ Tässä puhuja edustaa mainittua jumalallista ITSEÄ.

⁶ *Anugîtâ*, v, SBE, s. 259, alaviite.

nössä tärkeämmät elinvoimalle”, ts. ne ovat karkeimmat ja ne tarjotaan uhrattaviksi, jotta ne niin sanoaksemme katoaisivat tässä tuleessa olevaan pimeyteen eli sen SAVUUN (pelkästään eksoteeriseen rituaaliseen muotoon). Mutta [e569] prānan ja apānan välillä, vaikka ne esitetään alempina (koska ne ovat vähemmän karkeita eli puhtaampia), on TULI: Itse ja tämän Itsen omistama salainen tieto. Niin myös hyvä ja paha ja ”se mikä on ja se mikä ei ole”; kaikkien näiden ”parien”¹ välillä on tuli, ts. esoteerinen tieto, jumalallisen ITSEN viisautus. Ne, jotka tyytyvät TULEN *savuun*, jääkööt sinne missä ovat, ts. teologisten sepitelmien ja kuolleen kirjaimen mukaisien tulkintojen egyptiläiseen pimeyteen.

Edellä oleva on kirjoitettu ainoastaan länsimaisille okkultismin ja teosofian tutkijoille. Kirjoittaja ei rohkene selittää näitä asioita hinduille, joilla on omat gurunsa, eikä orientalisteille, jotka luulevat tietävänsä enemmän kuin kaikki gurut ja rishit yhteensä, sekä menneet että nykyiset. Nämä melko pitkät lainaukset ja esimerkit ovat välttämättömiä ainakin osoittamaan tutkijalle ne teokset, joita hänen on tutkittava hyötyäkseen ja oppiakseen vertailusta. Lukekoon hän *Pistis Sofiaa* esim. *Bhagavad-Gîtân* ja *Anugîtân* valossa. Silloin hän käsittää Jeesuksen sanat tuossa gnostilaisessa evankeliumissa, ja kuolleen kirjaimen verhot katoavat heti. Lukekaa seuraava ja verratkaa sitä edellä mainittujen hindulaisten kirjoitusten selitykseen.

....Eikä mitään nimeä ole, mikä näitä kaikkia mainiampi olisi, kuin se nimi [seitsemän vokaalia], jossa ovat kaikki nimet ja kaikki valot ja kaikki voimat [neljäkymmentäyhdeksän]. Joka sen nimen aineruumiistaan erotessaan² tietää, niin ei *savut* [ts. ei mikään teologinen harhakuvi-

¹ Verratkaa näitä *Anugîtâssa* mainittuja ”vastakohtapareja” *aionien* ”pareihin” Valentinoksen huolellisesti laaditussa järjestelmässä, tuon miehen, joka oli oppinein ja syvällisin gnosoksen mestari. Kuten ”vastakohtaparit”, miehinen ja naisellinen, johtuvat kaikki *âkâshasta* (joka on kehittymätön ja kehittynyt, erilaistunut ja erilaistumaton eli ITSE eli prajâpati), samoin Valentinoksen miehisten ja naisellisten *aionien* ”parit” esitetään virtaaviksi Bythoksesta, joka on ennalta oleva *ikuinen* syvyys, ja toisessa emanaatiossaan Ampsiu-Auraanista (joka on ikuinen syvyys ja hiljaisuus), toisesta logoksesta. Esoteerisessa emanaatiossa on seitsemän korkeinta ”vastakohtaparia”, ja samoin Valentinoksen järjestelmässä oli neljätoista eli kaksi kertaa seitsemän. Epifanius jäljensi väärin ja ”kopioi yhden parin kaksi kertaa”, arvelee C. W. King, ”ja lisää siten yhden parin todelliseen lukuun viisitoista”. (*The Gnostics* jne., s. 263–264.) King tekee tässä päinvastaisen virheen: *aionien* pareja ei ole 15 (”salaverho”), vaan 14, sillä ensimmäinen *aioni* on *se*, mistä muut emanoituvat, ja syvyys ja hiljaisuus ovat ensimmäinen ja ainoa emanaatio Bythoksesta. Kuten Hippolytos osoittaa: ”Valentinoksen *aionit* ovat ilmeisesti Simonin (Simon Maguksen) *kuusi perimmäistä prinsiippiä*” ja *seitsemäs* on tuli niiden päässä. Ja nämä ovat: mieli, äly, ääni, nimi, järki ja ajatus, joita hallitsee TULI, korkeampi itse eli tarkalleen ”seitsemän tuulta” eli ”seitsemän pappia” *Anugîtâssa*.

² Ei välttämättä vain kuollessaan, vaan *samâdhissa* eli mystisessä transsitilassa.

telma],¹ ei pimeys, ei valtahenkilöt, [ei mikään *persoonallinen* haltija tai Jumalaksi kutsuttu planeettahenki] ei Kohtalofsäärin [*karman*] valti-as...[e570] voi alhaalla pitää sielua, joka sen nimen tietää, vaan kun hän maailmasta lähtee ja tullelle sen nimen lausuu, se sammuu ja pimeys poistuu... Ja jos joku tuon nimen kurjain rangaistusten vastaanottajaväelle sanoo ja heidän valtahenkilöilleen ja kaikille heidän voimillensa ja myöskin Barbelolle,² ja näkymättömälle jumalalle ja kolmelle kolmi-voima-jumalalle, ja heti kohta, jos joku tämän nimen noilla alueilla lausuu, ne sortuvat kaikki toinen toisensa päälle, häviävät tyhjiin ja huu-dahtavat: ”Oi, valojen Valo, joka rajattomissa valoissa olet, meitä muista ja puhdistä meidät!”³

On helppo huomata, mitä tuo valo ja nimi ovat: vihkimyksen valo ja ”tuli-itsen” nimi, joka ei ole mikään nimi eikä mikään toiminta, vaan henkinen, aina elävä voima, korkeampi jopa kuin ”näkymätön Jumala”, koska tuo voima on ITSE.

Mutta jos *The Gnostics and their Remains* -teoksen taitava ja oppinut tekijä ei olekaan ottanut riittävästi huomioon tähän teokseen *Pistis Sofiasta* kääntämiensä ja lainaamiensa katkelmien allegoriaa ja mystiikkaa – niin toiset orientalistit ovat menetelleet paljon pahemmin. Ilman hänen intuitiivista näkemystään gnostilaisen viisauden intialaisesta alkuperästä ja ymmärtäen vielä vähemmän sen ”gemmien” merkitystä useimmat heistä Wilsonista dogmaattiseen Weberiin ovat syyllystyneet mitä merkillisimpiin erehdyksiin melkein jokaisen symbolin suhteen. Sir M. Monier-Williams ja muut osoittavat aivan ilmeistä halveksintaa ”esoteerisia buddhalaisia” kohtaan, kuten teosofeja nyt kutsutaan. Kuitenkaan kukaan okkulttisen filosofian tutkija ei ole koskaan erehtynyt pitämään jotain sykliä elävänä henkilönä ja päinvastoin, niin kuin meidän oppineet orientalistimme hyvin usein tekevät. Pari esimerkkiä voi valaista esitystämme havainnollisemmin. Otta-kaamme jokin tunnetuimmista.

Garudaa kutsutaan *Râmâyanassa* ”Sagaran 60 000 pojan enoksi” ja Anshumatia, Sagaran pojanpoikaa, 60 000 enon sisarenpojaksi. Heidät muutti tuhkaksi Kapilan katse, ”Purushottaman” (eli äärettömän hengen), joka antoi Sagaran hevosen kadota Ashvamedha-uhria varten. Edelleen Garudan poika⁴ – Garuda itse oli *mahâ-kalpa* eli suuri sykli – Jatâyû, höy-

¹ Kaikki sanat ja lauseet sulkujen sisällä ovat kirjoittajan. Tämä on käännetty suoraan latinalaisesta käännöksestä. Kingin käännös *Gnostics*-kirjassa mukailee liian paljon kirkkoisien selittämää gnostilaisuutta.

² Barbelo on yksi kolmesta ”näkymättömästä jumalasta” ja sisältää C. W. Kingin arvelun mukaan ”Vapahtajan jumalallisen äidin” eli pikemmin Sofia-Akhamothin (vrt. *Pistis Sofia*, §. 359).

³ *Pistis Sofia*, § 378, 379. *Pistis Sophia* (suomennos), 143 luku, s. 342–343.

⁴ Muissa *purânoissa* Jatâyû on Garudan veljen, Arunan poika – jotka kumpikin ovat Kashyapan poikia. Mutta tämä kaikki on ulkoista allegoriaa.

heniin puetun heimon kuningas, kun hänet oli voittanut Râvana, joka vie mukanaan Sîtân, sanoo itsestään puhuessaan:

”Siitä on 60 000 vuotta, oi kuningas, kun minä synnyin”. Tämän jälkeen hän kääntyy selin aurinkoon ja – kuolee.

Jatâyu on tietysti 60 000 vuotta kestävä sykli GARUDAN suuressa kierroksessa. Tästä syystä hänet esitetään viimeksi mainitun poikana eli sisarenpoikana, *ad libitum*, [e571] koska koko merkitys on siinä, että hänet asetetaan Garudaan jälkeläisten joukkoon. Sitten on vielä Diti – Marutin äiti – jonka jälkeläiset kuuluvat Hiranyâkshan jälkipolveen, ”joita on 77 crorea (eli 770 miljoonaa) ihmistä” *Padmapurânan* mukaan. Kaikki tällaiset kertomukset leimataan *merkityksettömiksi kuvitelmiiksi* ja mielettömyyksiksi. Mutta totuus on todellakin ajan tytär, ja aika *tulee* näyttämään.

Sillä välin, mikä olisikaan helpompaa, kuin ainakin yrittää todistaa oikeaksi purânalainen kronologia? Siinä on monia kapiloita, mutta Kapila, joka tappoi kuningas Sagarin jälkeläiset – 60 000 vahvaa miestä – oli kiellettämättä Sânkhya-filosofian perustaja Kapila, koska niin sanotaan *purânois-sa*, vaikka yhdessä niistä nimenomaan kielletään tämä syytös selittämättä kuitenkaan sen esoteerista merkitystä. *Bhâgavatapurânassa*¹ sanotaan nimittäin:

Ei ole totta se perimätieto, joka väittää, että viisaan viha poltti kuninkaan pojat. Sillä kuinka voi pimeyden ominaisuus, joka tuottaa vihaa, asua viisaassa, jonka ruumis oli hyvyys ja joka puhdisti maailman – ikään kuin maan tomu voisi kuulua taivaisiin! Kuinka mentaalinen häiriö voisi häiritä tuota viisasta, joka on samastunut korkeampaan henkeen ja joka on täällä [maan päällä] ohjannut Sânkhya-filosofian vankkaa alusta, jonka avulla vapautta haluava kulkee yli olemassaolon pelottavan meren, tuon kuoleman tien?²

Purâna velvollisuudelleen uskollisena ei voi puhua toisin. Sen tulee julistaa dogmia ja seurata menettelytapaa – visusti salaamalla ne mystiset *jumalalliset* totuudet, jotka ilmaistiin lukemattoman monia aikakausia sitten vihkimyksessä. Sen vuoksi meidän ei tule etsiä *purânoista* selitystä mysteeriin, johon liittyy erilaisia ylikuonnollisia olemisen tasoja. Jo ensi silmäyksellä huomaa, että kertomus on allegoria: 60 000 *poikaa*, jotka ovat raakoja, paheellisia ja jumalattomia, kuvaavat *inhimillisiä intohimoja*, jotka ”pelkällä katseellaan” muuttuu tuhkaksi ”viisas” – ITSE, joka edustaa maan päällä saavutettavissa olevan puhtauden korkeinta tilaa. Mutta *purânoista* löytyy myös muita syklisiä ja kronologisia merkityksiä, menetelmä jolla merkitä ajanjaksot, jolloin tietyt viisaat vaikuttivat.

¹ IX, viii, 12, 13.

² Burnoufin käännöksestä. Vrt. *Vishnupurâna* (Wilson), vol. III, s. 300–301, F. Hallin alaviite.

Nyt on varmistunut niin hyvin kuin se tradition suhteen on mahdollista, että Kapila istui mietiskelyssä muutamia vuosia Hardvârissa (eli *Gangâ-dvârassa*, ”Gangesin ovella eli portilla”) Himalajan juurella. Vielä tänäkin päivänä nimitetään lähellä Shiwalikvuoristoa olevaa Hardvâr-solaa ”Kapilan solaksi”, ja askeetit kutsuvat paikkaa ”Kapilasthâniksi”. Siellä *Gangâ* (Ganges) ilmestyen sen vuorionkalosta alkaa kulkunsa Intian tukahduttavan kuumien lakeuksien poikki. Ja geologiset tutkimukset ovat näyttäneet selvästi, että traditio, jonka mukaan [e572] valtameri kaukaisina aikoina huuhteli Himalajan juurta, ei ole aivan perätön, sillä siitä on olemassa jälkiä.

Ensimmäinen Kapila on ehkä *tuonut alas* Sânkhya-filosofian ja opettanut sitä, ja *viimeinen* Kapila on kirjoittanut sen muistiin.

Tähän päivään asti on Intiassa kutsuttu merta ja erityisesti Bengalin lahtea Gangesin suulla *Sâgaraksi*.¹ Ovatko geologit koskaan laskeneet, kuinka monta vuosituhatta meri on vaatinut väistyäkseen koko tuon pitkän matkan, joka erottaa sen nyt 312 metriä merenpinnan yläpuolella olevasta Hardvârista? Jos he olisivat, silloin niiden orientalistien, jotka tahtovat sovitaa Kapilan esiintymisen ensimmäisen ja yhdeksännen vuosisadan välille ajanlaskuamme, olisi muutettava mielipiteensä vähintään jommastakummasta syystä: Ensinnäkin *purânoissa* on selvästi mainittu, kuinka monta vuotta on kulunut Kapilan ajasta, vaikka kääntäjät eivät ehkä sitä huomaa. Ja toiseksi, Satya-yugan Kapila ja kali-yugan Kapila *voivat olla yksi ja sama* YKSILÖLLISYYS *olematta silti sama* PERSONALLISUUS.

Samalla kun Kapila on kerran eläneen viisaan ja Sânkhya-filosofian tekijän henkilönimi, se on myös kumâroiden, taivaallisten ja neitseellisten askeettien yleisnimi. Kun siis *Bhâgavatapurâna* kutsuu Sânkhya-filosofian perustajaa Kapilaksi – jonka se juuri aiemmin oli osoittanut olevan *osa Vishnusta* –, tämän seikan pitäisi tiedottaa lukijalle esoteerisen merkityksen sisältävästä *salaverhosta*. Olkoon hän Vitathan poika, kuten *Harivamsha* osoittaa, tai joku muu, mutta Sânkhyan perustaja ei voi olla sama kuin satya-yugan viisas – aivan manvantaran alussa, kun Vishnun ilmoitetaan Kapilan muodossa ”*jakaneen kaikille olennoille todellista viisautta*”. Sillä tämä viittaa niihin varhaiskausiin, jolloin ”Jumalan pojat” opettivat juuri luoduille ihmisille taiteita ja tieteitä, joita sittemmin on viljelty ja säilytetty vihittyjen pyhätöissä. *Purânoissa* on useita tunnettuja kapiloita. Ensin alkuperäinen viisas, sitten Kapila, joka oli yksi kolmesta ”salaisesta kumâras-ta”; ja Kapila, Kashyapan ja Kadrûn poika – ”monipäinen käärme”,² sen lisäksi Kapila, kali-yugan suuri viisas ja filosofi. Viimeksi mainittu, joka oli vihitty, ”viisauden käärme”, *nâga*, sekoitettiin tahallaan edellisten kausien kapiloihin.

¹ *Vishnupurâna*, Wilson, vol. III, s. 302, alaviite.

² Ks. *Vâyupurâna*, joka sijoittaa hänet Kashyapan neljäkymmenen kuuluisan pojan luetteloon.

[e573]

XXIV

RISTI JA PYTHAGORALAINEN KYMMENLUKU

Ensimmäiset gnostikot väittivät, että heidän tieteesä, GNOSIS, perustui neliöön, jonka kulmat olivat vastaavasti *Sige* (hiljaisuus), *Bythos* (syvyys), *Nous* (henkinen sielu eli järki) ja *Aletheia* (totuus).

He ensimmäisinä paljastivat maailmalle sen, mikä oli iät ja ajat ollut salattuna, nimittäin *taun* Prokrusteen vuoteen muodossa ja *Khristoksen* ruumiillistuneena *Khrestoksena*, joka vapaaehtoisena kokelaana antautui määrättyjä tarkoituksia varten sarjaan mentaalisia ja fyysisiä kärsimyksiä.

Heidän mielestään koko metafyyminen ja aineellinen universumi sisältyi luvun 10, pythagoralaisen *dekadin* numeroihin ja voitiin ilmaista ja selittää niillä.

Tämä dekadi, joka edusti universumia ja sen kehitystä hiljaisuudesta ja henkisen sielun eli *anima mundin tuntemattomista* syvyyksistä, osoitti oppilaalle kaksi eri puolta eli aspektia. Se voi, kuten alussa oli laita, merkitä makrokosmosta, jonka jälkeen se laskeutui mikrokosmokseen eli ihmiseen. Siten oli olemassa puhtaasti älyllinen ja metafyyminen eli ”*sisäinen tiede*” ja yhtä puhtaasti aineellinen eli ”*pinnallinen tiede*”, joista kumpikin voitiin selittää *dekadin* avulla ja sisällyttää siihen. Sitä voitiin lyhyesti sanoen tutkia Platonin deduktiivisen ja Aristoteleen induktiivisen menetelmän mukaan. Edellisen lähtökohtana oli jumalallinen ymmärrys, jolloin moninaisuus johtui ykseydestä, eli *dekadin* luvut ilmenivät vain yhtyäkseen lopuksi ja kadotakseen äärettömään ympyrään. Jälkimmäinen riippui ainoastaan aistihavainnosta, jolloin *dekadia* voitiin pitää joko moninkertaistuvana ykseytenä tai erilaistuvana aineena. Sen tutkiminen rajoittui ulkopuoliseen tasoon, ristiin eli *seitsemään*, joka johtuu kymmenestä – eli täydellisestä luvusta niin maan päällä kuin taivaassa.

Pythagoras toi tämän kaksoisjärjestelmän ja *dekadin* Intiasta. Koko sanskritinkielinen kirjallisuus, kuten *purânat* ja *Manun lait*, on todisteena siitä, että sama järjestelmä oli *brakhmaneilla* (kr. brakhmanes) ja *iranilaisilla*, kuten muinaiset kreikkalaiset filosofit heitä kutsuivat. Näissä *Manun laeissa* eli *määräyksissä* sanotaan, että Brahmâ ensin luo ”*kymmenen olemassaolon herraa*”, kymmenen prajâpatia eli luovaa voimaa. Nämä kymmenen tuottavat ”*seitsemän*” muuta Manua eli joidenkin käsikirjoitusten mukaan oikeammin sanottuna *seitsemän Munînia* eikä *Manûnia*, *seitsemän* ”*uhrautuvaa*” eli pyhää olentoa, jotka ovat länsimaisen uskonnon Jumalan *seitsemän* enkeliä. Tämä [e574] mystinen luku *seitsemän*, syntyneenä korkeammasta kolmiosta $\triangle$, joka itse on syntynyt kärjestään eli tuntematto-

man maailmansielun (*Sigen ja Bythoksen*) hiljaisista syvyyksistä, on seitsemänkertainen *Saptaparna*-kasvi, joka on syntynyt ja ilmennyt mystisen maan pinnalle kolminkertaisesta juuresta, joka on haudattu syvälle tuon läpätunkemattoman maan alle. Tätä ajatusta on käsitelty perusteellisesti teoksemme I osan II kirjassa luvussa III, ”Alkuperäinen olemus ja jumalallinen ajatus”, johon lukijan on kiinnitettävä erityistä huomiota, jos hän tahoo käsittää edellä mainittuun symboliin kätkeytyvän metafyyssisen ajatuksen. Ihminen kuten luontokin jakautuu Himalajan tämän puoleisen esoteerisen filosofian mukaan (eli *alkuperäisen Manun* kosmogonian mukaan) luonnon itsensä tarkoittamaan seitsemään osaan. Seitsemäs prinssiippi (*purusha*) ainoastaan on tarkasti puhuen jumalallinen ITSE, sillä kuten *Manussa* sanotaan: ”Kun hän [Brahmâ] oli luonut noiden kuuden mittaamattoman kirkkaan hienot osat”,¹ hän loi eli kutsui heissä esiin ”Itse”-tietoisuuden eli tietoisuuden tuosta *Ainoasta ITSESTÄ*. Viittä näistä kuudesta elementistä (eli prinssiipistä tai *tattvasta*, kuten Medhâtithi, kommentaattori, arvelee) ”kutsutaan atomisiksi häviäviksi alkuaineiksi”.² Ne on selitetty edellä mainitussa luvussa.

Meidän on nyt puhuttava esihistoriallisten rotujen käyttämästä mysteerikielestä. Se ei ole foneettinen, vaan pelkkä kuvallinen ja symbolinen kieli. Nykyisin sen tuntevat täydellisesti ainoastaan harvat, sillä se on ollut joukoille täysin kuollut kieli enemmän kuin 5 000 vuotta. Kuitenkin useimmat oppineet kreikkalaiset ja juutalaiset gnostikot tunsivat sen ja käyttivät sitä, tosin eri tavalla. Mainitsemme muutamia esimerkkejä.

Ylhäällä olevalla tasolla luku ei ole mikään luku vaan *nolla* – YMPYRÄ. Alhaalla olevalla tasolla siitä tulee *yksi* – joka on pariton luku. Jokaisella kirjaimella muinaisissa aakkosissa oli filosofinen merkitys ja *raison d'être*, ja luku I tarkoitti aleksandrialaisilla vihityillä *pystyasennossa olevaa ruumista*, elävää seisovaa ihmistä, koska hän on ainoa eläin jolla siihen on etuoikeus. Ja kun tuohon I:teen lisättiin pää, siitä tuli P, *isyiden*, luovan kyvyn symboli, kun taas R tarkoitti ”liikkuvaa ihmistä”, ihmistä tiellään. Tästä syystä sanoissa PATER ZEUS ei ollut mitään sukupuolista tai fallista, ei äänellisesti eikä kirjainten muodossa; eikä liioin sanoissa πατήρ Δεῦς [Pater Deus](vrt. Ragon). Jos otamme sitten heprealaiset aakkoset, huomaamme, että kun I eli alef, א, on saanut symbolikseen sonnini eli härrän, merkitään 10, täydellinen luku eli kabbalan *yksi* kirjaimella *jod*, י (j, i eli [nykyenglannin] y), ja se merkitsee Jehovan ensimmäisenä kirjaimena siitintä jne.

Parittomat luvut ovat jumalallisia, *parilliset* luvut maallisia, pirullisia ja onnettomia. Pythagoralaiset inhosivat kaksinaisuutta. Se oli heidän mielestään syynä erilaistumiseen, ja siksi myös vastakohtiin, epäsointuun eli aineeseen, pahan alkuun. Valentinoksen teogoniassa Bythos ja Sige (Syvyys,

¹ *Ordinances of Manu*, i, 16; Burnellin käännös, s. 3, alaviite.

² *Sama*, i; 27; sivu 5.

Hiljaisuudesta syntynyt kaaos, aine) ovat alkuperäinen kaksinaisuus. [e575] Varhaispythagoralaisilla duadi oli kuitenkin se epätäydellinen tila, johon ensimmäinen ilmennyt olento lankesi, kun se oli eronnut monadista. Se oli piste, josta haarautui kaksi tietä – hyvä ja paha. He kutsuivat kaksinaiseksi kaikkea mikä oli kaksinaamaista eli väärää. YKSI ainoastaan oli hyvä ja sopusointuinen, koska yhdestä ainoasta ei voi syntyä mitään epäsointua. Tästä johtuen latinankielinen sana *solus*¹ tarkoitti yhtä ainoaa Jumalaa, Paavalin Tuntematonta. Mutta *solus*-sanasta tuli hyvin pian *sol* – aurinko.

Kolmiluku on siten ensimmäinen pariton luku, kuten kolmio on ensimmäinen geometrinen kuvio.² Tämä luku on todella mystinen luku *par excellence*. Tutkiakseen sitä eksoteerisesti on luettava Ragonin *Cours Philosophique et Interprétatif des Initiations*. Esoteerisia merkityksiä varten on tutkittava hindulaista lukujen symboliikkaa, sillä siitä käytetään lukemattomia yhdistelmiä. Ragonin tutkimusten pohjana olivat kolmion kolmen yhtä suuren sivun okkultiset ominaisuudet, ja hän perusti trinosofien kuuluisan vapaamuurariseuran (niiden jotka tutkivat *kolmea tiedettä*; parannus verrattuna vapaamuurariuden tavalliseen kolmeen asteeseen, jotka annettiin niille, jotka eivät loosikokouksissaan tutkineet muuta kuin syömistä ja juomista). Tuo perustaja kirjoittaa:

Kolmion ensimmäinen, oppipojalle tutkittavaksi annettu sivu on kivikunta, ja sitä symboloi Tubalc ∴ [Tubal-Kain]...

Toinen sivu, jota ammatillaisen on mietiskeltävä, on kasvikunta, ja sitä symboloi Schibb ∴ [Shibbolet]. Tässä luontokunnassa alkaa *ruumiiden synnyttäminen* [generation]. Tästä syystä G-kirjain esitetään loistavana adeptin [?!] silmien edessä.

Kolmas sivu jätetään mestarimuurarille, jonka on täydennettävä kasvatustaan *eläinkunnan* tutkimuksella. Sitä symboloi Mac-benah ∴ (mädäntymisen poika).³

Ensimmäinen kiinteä muoto on *nelinäisyys*, kuolemattomuuden symboli. Se on *pyramidi*: sillä pyramidi seisoo kolmiomaisena nelikulmaisella eli monikulmaisella pohjalla ja päättyy ylhäällä huippuun edustaen siten kolminaisuutta ja nelinäisyyttä eli lukuja 3 ja 4. Pythagoralaiset opettivat *aritmomantiikaksi* kutsutun tieteen avulla jumalien ja lukujen välistä yhteyttä ja suhdetta. He sanoivat että, sielu on luku, joka liikkuu itsestään ja sisältää luvun 4. Henkinen ja fyysinen ihminen on luku 3, koska *kolmiluku* edusti heillä ei ainoastaan pintaa vaan myös fyysisen ruumiin muodostamisen

¹ [Yksin.]

² Syy siihen on yksinkertainen ja esitettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*. Geometriassa ei yksi eikä kaksi suoraa viivaa voi muodostaa täydellistä kuviota. Kolmio on vasta ensimmäinen täydellinen kuvio.

³ Ragon, *Ortodoxie MaHonnique*, s. 428, alaviite.

perustaa. Siten eläimet olivat ainoastaan *kolminaisia*, ihmisen yksin ollessa seitsemäinen, *kun* hän oli hyveellinen; *viisinäinen* ollessaan paha, sillä:

Luku 5 muodostui kaksinaisesta ja kolminaisesta, josta kaksinainen saattoi kaiken täydellisessä muodossa olevan epäjärjestykseen ja sekaan-nukseen. [e576] *Täydellinen ihminen*, he sanoivat, oli *nelinäinen ja kolmi-nainen* eli hänessä on neljä aineellista ja kolme aineetonta elementtiä. Nä-mä kolme henkeä eli elementtiä löydämme myös luvusta 5, kun se edustaa *mikrokosmosta*. Viimeksi mainittu suhteessaan karkeaan aineeseen muo-dostuu kaksinaisuudesta ja kolmesta hengestä. Sillä kuten Ragon sanoo:

...tämä nerokas numero [5] on yhdistetty kahdesta kreikkalaisesta hen-koesta (♁), jotka liitetään vokaaleihin, jotka on tai ei ole aspiroitava. Ensimmäisen (‘) nimi on ”vahva” eli ylempi ”spiritus”, Jumalan henki aspiroituna (*spiratus*) ja ihmisen hengittämänä. Toinen, alempi merkki (,) on pehmeä ”spiritus” ja edustaa toisasteista henkeä... yhdessä ne kä-sittävät koko ihmisen. Se on *universaali kvintessenssi*, elonneste.¹

Mystisempi merkitys luvulle 5 esitetään teoksessa *Five Years of Theo-sophy*, T. Subba Row’n erinomaisessa artikkelissa,² jossa hän mainitsee eräitä sääntöjä, joiden avulla tutkija voi saada selville ”vanhojen sanskritin-kielisten nimien syvän merkityksen... ikivanhoissa arjalaisissa myyteissä ja allegorioissa”. Katsokaamme sillä välin, mitä on tähän mennessä sanottu teosofisissa julkaisuissa Kauriin tähtikuviosta ja mitä siitä yleensä tiede-tään. Jokainen tietää, että ♃ on eläinradan kymmenes merkki, johon au-rinko saapuu talvipäivän seisauksessa noin 21. päivänä joulukuuta. Mutta vain harvat – myös Intiassa vihittyjä lukuun ottamatta – tuntevat sen todel-lisen mystisen yhteyden, joka, niin kuin meille on kerrottu, näyttää olevan nimien *Makara* ja *Kumâra* välillä. Ensimmäinen tarkoittaa jotakin sam-makkoeläintä, jota kutsutaan epäkunnioittavasti ”krokotiiliksi”, kuten jotkut orientalistit otaksuvat, ja jälkimmäinen on joogien suurten suojelijoiden nimi, joogien jotka *Shaivapurânan* mukaan ovat Rudran (Shivan) poikia ja yhtä hänen kanssaan. Rudra on itse Kumâra. Ollen yhteydessä ihmisen kanssa kumârat ovat myös yhteydessä eläinradan kanssa. Koettakaamme nyt saada selville, mitä sana *Makara* tarkoittaa.

Artikkelin ”Eläinradan kaksitoista merkkiä” tekijä sanoo:

Makara... sisältää kaikesta huolimatta johtolangan oikeaan tulkin-taan. *Ma*-kirjaimen numerologinen arvo on yhtä kuin viisi ja *kara* mer-kitsee käsi. Sanskritin kielessä *tribhuja* tarkoittaa kolmikulmaa. *Bhuja*

¹ Ragon, *main. teos*, s. 431.

² ”The Twelve Signs of the Zodia”, s. 103 eteenp., ja T. Subba Row, *Esoteerisia kirjoituksia*, s. 63 eteenp.

eli *kara* (synonyymeja) merkitsee sivua. Makara eli Pañchakara tarkoittaa siten *viisikulmiota* (pentagonia).¹

Viisihaarainen tähti eli viisikulmio kuvaa ihmisen viittä ruumiinjäsentä.² Vanhassa järjestelmässä Makaran sanotaan olleen *kahdeksas* eikä kymmenes merkki.³

Merkki pyrkii siten ilmentämään universumin ulkomuotoa ja osoittaa, että universumin muoto on *viisikulmioiden* rajaama.⁴

Sanskritinkielisillä kirjailijoilla ”on myös käsite [e577] *ashtadishas* eli kahdeksan avaruutta rajoittavaa pintaa”, mikä tarkoittaa kompassin kahdeksaa suuntaa, *loka-pâlaa*, neljää pääilmansuuntaa ja neljää väliilmansuuntaa.

Ihmisruumis ilmentää ulkokohtaisesta näkökannasta katsoen mikrokosmosta. Makara saattaa ilmentää samanaikaisesti sekä mikro- että makrokosmosta käsityskyvyn ulkonaisina kohteina.⁵

Mutta Makara-sanan esoteerinen merkitys ei suinkaan ole ”krokotiili”, vaikka sitä verrataan hindulaisessa eläinradassa kuvattuun eläimeen. Sillä on nimittäin antiloopin pää ja etujalat ja kalan ruumis ja pyrstö. Tästä syystä eläinradan kymmenennen merkin on katsottu merkitsevän milloin haikalaa, milloin delfiiniä jne., koska se on *Varunan*, merenjumalan, *vâhana*, ja tästä syystä sitä kutsutaan usein Jala-rûpaksi eli ”vesimuodoksi”. Delfiini oli kreikkalaisilla Poseidon-Neptunuksen kulkuväline ja esoteerisesti yhtä hänen kanssaan. Tämä ”delfiini” on ”merihevonen”, samoin kuin pyhän Niilin krokotiili on Horuksen käyttöväline ja itse Horus. ”Minä olen Kemurin suuren Horuksen kala ja asumus”, sanoo muumion muotoinen Jumala, jolla on krokotiilin pää.⁶ Peratae-gnostikoille se on *Khorzar* (Neptunus) joka muuttaa kaksitoistasivuisen pyramidin sfääriksi, ”ja maalaa sen portin monin värein”.⁷ Hänellä on VIISI *androgyynistä* palvelijaa – hän on *Makara*, Leviatan.

Koska nousevaa aurinkoa pidettiin jumalien sieluna, joka lähetettiin joka päivä ilmestymään ihmisille, ja koska krokotiili nousi vedestä auringon ensisäteen aikana, Intiassa tuosta eläimestä tuli lopulta aurinkotulen palvo-

¹ T. Subba Row, *Esoteerisia kirjoituksia*, s. 73.

² Mikä on tämän kuvion tarkoitus ja syy? Syy on se, että *manas* on viides periaate, ja viisikulmio on ihmisen symboli – ei ainoastaan viisijäsenen vaan mieluummin ajattelevan, tietoisien IHMISEN.

³ Syy on ilmeinen, jos tutkitaan egyptiläistä symboliikkaa. Katsokaa edempänä.

⁴ T. Subba Row, *main. teos*, s. 73.

⁵ *Sama*, s. 74.

⁶ *Kuolleiden kirja*, lxxxviii, 2.

⁷ Hippolytos, *Philosophumena*, V, 14.

jan olennoituma, kuten se personoi tuota tulta eli korkeinta sielua egyptiläisillä.

Purânoissa kumârojen lukumäärä vaihtelee allegorian vaatimusten mukaan. Okkulttisia tarkoituksia varten niiden lukumääräksi esitetään yhdessä paikassa seitsemän, toisessa neljä, sitten viisi. *Kûrmapurânassa* sanotaan niistä: ”Nämä viisi [kumâraa], oi brâhmana, olivat joogea, jotka vapautuivat täysin himosta.” Niiden nimikin jo osoittaa niiden yhteyden mainitun tähtikuvion, *Makaran*, ja joidenkin muiden eläinradan merkeille kuuluvien purânisten hahmojen kanssa. Nimi valittiin salaamaan symboli, joka on alkuperäisten temppeleiden vaikuttavimpia merkkejä. Kumârat sekoitettiin yleensä astronomisesti, fysiologisesti ja mystisesti *purânoiden* monien henkilöiden ja tapahtumien kanssa. Niihin tuskin vihjaistaan *Vishnupurânassa*. Muissa *purânoissa* ja pyhissä kirjoituksissa ne esiintyvät eri kuvauksissa ja tapahtumissa. Tästä syystä orientalistit, jotka ovat etsineet yhdistäviä lankoja milloin mistäkin, ovat lopulta selittäneet, että kumârat ”ovat ennen kaikkea *purânoiden* kirjoittajien mielikuvituksen tuotetta”. Mutta –

Ma – sanoo artikkelin ”Eläinradan kaksitoista merkkiä” kirjoittaja – on *viisi*. *Kara* on käsi viisine sormineen, kuten myös viisisivuinen merkki eli [e578] *viisikulmio*. *Kumâroita* (tässä tapauksessa okkulttiseen käyttöön tarkoitettu anagrammi) on esoterismissa *viisi* samoin kuin joogea – koska kaksi viimeistä nimeä on aina pidetty salassa. Ne ovat brahmadevojen ja viisinkertaisten chohanien viides luokka, joilla on viiden elementin sielu, veden ja eetterin ollessa vallitsevina, ja sen vuoksi niiden vertauskuvat olivat *sekä vesi- että tulisymboleja*. ”Viisäus kätkeytyy hänen alustansa alle, hänen joka lepää veden päällä kelluvan kultaisen lootuksen (*padman*) päällä.” Intiassa se on Vishnu (jonka yksi avatâra oli Buddha, kuten muinoin väitettiin). Prâchetasat, Nârâyanan (joka Poseidonin tavoin liikkui eli asusti vesien päällä eikä alla) palvojat, sukelsivat valtameren syvyyksiin suorittamaan hartauttaan ja jäivät sinne 10 000 vuodeksi. Prâchetasoja on eksoteerisesti *kymmenen*, mutta esoteerisesti *viisi*. ”Prachetas” on sanskritissa Varunan, vedenjumalan, nimi, Nereuksen, Neptunuksen erään aspektin, ja prâchetasat ovat samoja kuin peratae-agnostikkojen Χορζαριν, Khorzarin (Poseidonin) ”*viisi palvelijaa*”. Niiden nimet ovat *Ou, Aoi, Ouo, Ouoab* ja... (Οὐ, Ἀοι, Οὐώ, Οὐωάβ...¹). *Viides, kolminkertainen* nimi (tehden seitsemän) on kadonnut² – ts. pidetään salassa. Tämä riittääköön ”vesisymbolista”. ”Tulisymboli” yhdistää ne henkisesti. Yhtäläisyyden vuoksi muistakaamme, että kuten Prachetasin äiti oli Savarnâ, valtameren tytär, samoin Amfitrite oli Poseidonin mystisten ”palvelijoiden” äiti.

¹ *Philosophumena*, (toim. E. Cruise, 1860) V, 14.

² Samoin on Brahmân *viides* pää, kuten sanotaan, kadonnut, sillä Śivan ”keskimäinen silmä” on polttanut sen tuhkaksi. Shiva on myös *pañchânana*, ”viisikasvoinen”. Lukumäärä siis säilyy, ja todellinen esoteerinen merkitys salataan.

Nyt lukijalle huomautetaan, että näitä ”viittä palvelijaa” symboloivat sekä delfiini, jonka piti saada siveä, vastahakoinen Amfitrite avioitumaan Poseidonin kanssa, että heidän poikansa Triton. Viimeksi mainittu, jolla on ihmisen yläruumis ja delfiinin, kalan, alaruumis, on yhdistetty erittäin salaperäisesti Oannekseen, babylonialaiseen *Dagiin* sekä edelleen myös Vishnun (kala-) avatâraan, *Matsyaan*, jotka kumpikin opettivat kuolevaisille *viisautta*. Kuten jokainen mytologi tietää, Poseidon asetti delfiinin tämän palvelusten vuoksi tähtikuvioiden joukkoon, ja siitä tuli kreikkalaisten Aigokeros [Αἰγοκέρως], *Capricornus*, Kauris, jonka takaosa on delfiinin ja joka on siten sama kuin *Makara*, jolla on myös antiloopin pää, mutta ruumis ja pyrstö kuin kalalla. Tästä syystä Makaran merkkiä kannettiin hindulaisen rakkaudenjumala Kâmadevan lipussa, joka jumala *Atharvavedassa* samastetaan Agnin (tulijumalan), Lakshmîn pojan kanssa, kuten *Hari-vamshassa* on oikein esitetty. Sillä Lakshmî ja Venus ovat sama, ja Amfitrite on Venuksen varhaismuoto. Mutta Kâma (*Makara-ketu*) on ”Aja” (syntymätön) ja ”Âtma-bhû” (itseolevainen), ja Aja on *Rigvedassa* LOGOS, sillä hänet esitetään siellä AINOAN ensimmäisenä ilmennyksenä: ”SIINÄ heräsi ensin halu, joka oli mielen varhaisin itu”, se, ”joka yhdistää olevaisen ei-olevaiseen” (eli esoteerisesti viidennen periaatteen, manaksen, *seitsemänteen*, âtmaan), sanovat viisaat. Tämä on *ensimmäinen vaihe*.

[e579] Toisessa vaiheessa, ilmennyksen seuraavalla tasolla nähdään kuinka Brahmâ (jonka valitsemme edustamaan kaikkia muita eri kansojen ensimmäisiä jumalia) sai ruumiistaan tulemaan ulos järjestä syntyneet poikansa, ”Sanandan ja muut”, joista tulee kumâroja *viidennessä* ”luomisessa” ja jälleen yhdeksännessä (joka on vain salaverho). Muistutamme lopuksi lukijalle, että vuohia uhrattiin Amfitritelle ja nereideille meren rannalla, kuten niitä on tähän päivään asti uhrattu Durgâ Kâlfille, joka on ainoastaan Lakshmîn (Venuksen), Śaktin *valkoisen* puolen, *musta* puoli. Tämä antaa myös vihjeen siitä, mikä yhteys näillä eläimillä on voinut olla Kauriin merkin kanssa, jossa näkyy kaksikymmentäkahdeksan tähteä kauriin muodossa; jonka kauriin kreikkalaiset muuttivat Zeuksen [Jupiterin] kasvatusta äidiksi, Amaltheiaksi. Luonnonjumala Panilla oli pukinjalat ja se muutti itsensä Tyfonin lähestyessä pukiksi. Mutta tämä on mysteeri, jossa kirjoittaja ei uskalla viipyä kauemmin, koska ei ole varma tuleeko ymmärretyksi. Tulkinnan mystisen puolen on siis jätävä tutkijan intuition varaan. Ottaakamme kuitenkin vielä huomioon eräs seikka mystisen luvun viisi suhteen. Se symboloi samalla kertaa sekä ikuisen elämän henkeä että maallisen elämän ja rakkauden henkeä – ihmisen kokoomuksessa. Ja se sisältää jumalallista ja helvetillistä magiaa sekä olemisen universaalien ja yksilöllisen ytimen. Siten nuo viisi mystistä sanaa eli vokaalia (vrt. edellä), jotka Brahmâ lausui ”luomisessa” ja joista tuli edelleen *pañchadasha* (tuolle jumalalle kuuluvat, määrätty vedalaiset hymnit), ovat luovassa ja maagisessa potentiaalissaan *viiden* tântrisen, *mustan* ”makaran” eli viiden *m:n* *valkoinen* puoli. ”Makara”-tähtikuvion nimi on näennäisen merkityksetön ja

älytön. ”Kumâra”-termiin liittyvän anagrammisen merkityksensä lisäksi sen ensimmäisen tavun numeerisella arvolla ja sen esoteerisella sulautumisella *viiteen* on erittäin suuri ja okkulttinen merkitys luonnon mysteereissä.

Haluaisimme vielä sanoa, että kuten Makaran merkki on yhteydessä henkisen ”mikrokosmoksen” syntymän kanssa ja fyysisen universumin (sen siirtyessä henkiselle alueelle) kuoleman eli hajoamisen kanssa,¹ samoin dhyâni-chohanit, joita kutsutaan Intiassa *kumâroiksi*, ovat yhteydessä molempien kanssa. Eksoteerisissa uskonnoissa niistä on lisäksi tullut pimeyden enkelien synonyymeja. *Mâra* on pimeyden Jumala, langennut olento ja kuolema,² mutta hänen nimensä on myös yksi Kâman nimistä. Kâma on *Vedojen* ensimmäinen jumala, logos, josta kumârat ovat lähteneet, ja tämä [e580] yhdistää ne vielä enemmän meidän ”tarunomaiseen” intialaiseen Makaraamme ja Egyptin krokotiilinpäiseen Jumalaan.³ Taivaallisessa Niilissä krokotiileja on *viisi*, ja Tem-jumala, alkuperäinen jumaluus, joka luo taivaankappaleet ja elävät olennot, synnyttää nämä krokotiilit *viidennessä luomisessaan*. Kun Osiris, ”kuollut aurinko”, haudataan ja se astuu Ameniin, silloin pyhät krokotiilit sukeltavat alkuvesien syvyyteen – ”suureen vihreään”. Kun elämän aurinko nousee, silloin ne ilmestyvät jälleen pyhästä virrasta. Kaikki tämä on erittäin vertauskuvallista ja osoittaa, kuinka alkuperäiset esoteeriset totuudet kuvastuivat samanlaisiin symboleihin. Mutta kuten T. Subba Row niin oikein sanoo, ”Sitä huntua, jolla muinaiset filosofit niin taitavasti verhosivat eräät osat mysteeristä, joka on yhteydessä näihin [eläinradan] merkkeihin, ei milloinkaan kohoteta vihkimättömän yleisön huviksi tai opiksi.” [*Esoteerisia kirjoituksia*, s. 76.]

Myös kreikkalaiset pitivät lukua viisi pyhänä. Brahmân viidestä sanasta (*pañchadasha*) on gnostikkojen parissa tullut Jeesuksen âkâshiseen (loistavaan) vaatteeseen hänen kirkastuksessaan kirjoitetut viisi sanaa: ZAMA ZAMA ΩZZA PAXAMA ΩZAI, jotka orientalistien kääntäminä kuuluvat: ”kaapu, voimani loistava kaapu”.⁴ Nämä sanat olivat vuorostaan viiden mystisten voiman anagramminen peite ”ylösnousseen” vihityn puvussa hänen kolmepäiväisen transsitilansa viimeisen koetuksen jälkeen. Näistä viidestä tuli *seitsemän* vasta hänen *kuolemansa* jälkeen, kun adeptista oli tullut täydellinen KHRISTOS, täydellinen KRISHNA-VISHNU, ts. kun hän oli astunut nirvânaan. *Delfoilainen E* [*E Delphicum*], pyhä symboli, oli myös numero *viisi*. Sen suuri pyhyys käy ilmi siitä, että korinttilaiset (Plu-

¹ ”Kun aurinko kulkee *Makaran* 30. asteen takaa eikä enää saavuta *Minan* (Kalojen) merkkiä, silloin Brahmân yö on saapunut.”

² Jokaisen fyysisen olennon kuolema kylläkin, mutta *Mâra* on myös henkisen syntymän tiedoton jouduttaja.

³ *Osirista* kutsutaan *Kuolleiden kirjassa* (cxlii, osa B. 17) ”*Osiris* kaksoiskrokotiiliksi”. ”Hän on hyvä ja paha prinssiippi; päivän ja yön aurinko, Jumala ja kuolevainen ihminen.” Ja tähän saakka makrokosmos ja mikrokosmos.

⁴ C.W. King, *The Gnostics* jne., 2. editio, 1887, s. 308–309. *Pistis Sophia* (suomennos), 10. luku, s. 26.

tarkhoksen mukaan) asettivat Delfoin temppelin puisen numeron tilalle pronssisen, jonka Livia Augusta vaihtoi *tarkkaan* kultaiseen jäljennökseen.¹

Noissa kahdessa ”spirituksessa” – Ragonin mainitsemissa kahdessa kreikan aspiraatioissa eli merkissä (Ϟ) – on helppo tunnistaa âtma ja buddhi eli ”jumalallinen henki ja sen käyttöväline” (henkinen sielu).

Lukua *kuusi* eli ”senariusta” käsitellään myöhemmin ja seitsemäistä tarkastellaan perusteellisesti teoksemme tässä osassa.²

Ogdoadi eli 8 kuvaa kierroskausien ikuista ja spiraalista liikettä , 8, ∞, ja sen symbolina on vuorostaan Caduceus.³ Se kuvaa Kosmoksen säännöllistä hengitystä, jota valvoo kahdeksan suurta jumalaa – seitsemän alkupe- räisestä äidistä, joka on yksi ja kolminaisuus.

Sitten seuraa luku yhdeksän eli kolminkertainen kolmiluku. Se on luku, joka toistaa jatkuvasti itsensä kaikissa muodoissa [e581] jokaisessa kerran- naisessaan.⁴ Se on jokaisen kehän merkki, koska sen arvo asteissa on sama kuin 9, ts. 3 + 6 + 0. Se on määrättyissä olosuhteissa *paha* luku ja onnetto- muutta tuottava. Jos luku 6 merkitsi meidän maapalloamme valmiina *juma- lallisen hengen* elävöittämiseen, niin 9 symboloi *pahan* eli turmiollisen hengen elähdyttämää Maatamme.

Kymmenen eli dekadi palauttaa kaikki nämä numerot takaisin ykseyteen ja päättää pythagoralaisen taulukon. Tästä syystä merkki Θ – *ykseys nol- lassa* – oli jumaluuden, universumin ja ihmisen symboli. Tämä on salainen merkitys sanoille ”leijonan kypälän, Juudan heimon, vahva ote” (”*mestari- muurarin ote*”) kahden käden välillä, joiden sormien lukumäärä on *kymme- nen*.

Jos nyt kohdistamme huomiomme egyptiläiseen ristiin eli *tauhun*, voimme huomata, että tämä kirjain, jolla oli niin ylevä merkitys egyptiläi- sille, kreikkalaisille ja juutalaisille, oli salaperäisessä yhteydessä *dekadiin*. *Tau* on salaisen jumalallisen viisauden alfa ja omega ja sitä symboloi ni- men Thoth (Hermes) ensimmäinen ja viimeinen kirjain. Thoth oli egypti- läisten aakkosten keksijä, ja *tau*-kirjain oli aakkosten viimeinen kirjain juutalaisilla ja samarialaisilla, jotka kutsuivat sitä ”lopuksi” eli ”täydelli- syydeksi”, ”huipuksi” ja ”varmuudeksi”. Sen vuoksi Ragon sanoo, että sanat *terminus* (loppu) ja *tectum* (katto) kuvaavat suojaa ja varmuutta – aika arkinen selitys. Mutta näin käy tavallisesti aatteille ja asioille tässä henkisen rappeutumisen maailmassa, joka edistyy samalla fyysisesti. PAN oli kerran *absoluuttinen luonto*, ainoa, SUURI KAIKKEUS, mutta kun hänen kuvan- sa välähtää ensimmäisen kerran historiassa, hän on jo mätkähtänyt alas vainioiden *pikkujumalaksi*, maalaiselämän jumalaksi. Historia ei tahdo tuntea häntä ja teologia puolestaan tekee hänestä paholaisen. Mutta hänen

¹ Plutarchus, *De E apud Delphos*, iii.

² Ks. lukua XXV, ”Seitsenluvun salaisuudet”, s. 590 eteenpäin.

³ Merkuriuksen sauva. – Suom. toim.

⁴ Numerojen summa jokaisessa siten saadussa tulossa on 9. – Suom. toim.

seitsemänputkinen huilunsa, tuo seitsemän luonnonvoiman, seitsemän planeetan, seitsemän sävelen vertauskuva, lyhyesti kaiken seitsemäisen harmonian symboli, osoittaa hyvin hänen alkuperäisen luonteensa.

Samoin on ristin laita. Jo kauan ennen kuin juutalaiset olivat keksineet temppelinsä kultaisen kynttilänjalan, jossa oli *kolme* pidikettä toisella puolella ja *neljä* toisella puolella,¹ ja tehneet luvusta 7 naisellisen synnytysluvun,² lisäten siten [e582] fallisen elementin uskontoonsa, niin henkisemmin ajattelevat kansat olivat tehneet ristikstä ($3 + 4 = 7$) pyhimmän jumalallisen symbolinsa. Itse asiassa ympyrä, risti ja seitsemän – viimeksi mainittu käytettynä *kehämitan* peruslukuna – ovat ensimmäiset alkuperäiset symbolit. Pythagoras, joka toi viisautensa Intiasta, jätti jälkimaailmalle välähdyksen tästä totuudesta. Hänen koulunsa piti lukua 7 muodostuneena luvuista 3 ja 4, jotka he selittivät kahdella tavalla. Noumenaalisen maailman tasolla kolmio oli ilmenneen jumaluuden ensimmäisenä käsitteenä, sen kuvana, ”isä-äiti-poika”. Nelinäisyys, täydellinen luku, oli fyysisellä tasolla kaikkien lukujen ja esineiden noumenaalinen, aatteellinen juuri. Ottaen huomioon tetraktyksen ja tetragrammatonin pyhyyden jotkut tutkijat ovat erehtyneet nelinäisyyden mystisestä merkityksestä. Muinaisuudessa viimeksi mainittu oli niin sanoaksemme *ainoastaan toisasteinen* ”täydellisyys”, koska se koski vain ilmenneitä tasoja. Sitä vastoin *kolmio*, kreikkalainen *delta*, Δ , oli ”tuntemattoman jumaluuden käyttöväline”. Hyvänä todisteena tästä on se, että jumaluuden nimi alkaa deltalla. Boiotialaiset³ kirjoittivat *Zeus*-nimen $\Delta\epsilon\upsilon\zeta$, josta tulee latinan *Deus*. Tämä oli metafyyminen käsitys seitsemäisyyden merkityksestä *ilmiömaailmassa*, mutta symboliikka muuttui maallisen eli eksoteerisen tulkinnan takia. *Kolmesta* tuli *kolmen aineellisen elementin* käsitteimerkki – ilman, veden ja maan. *Neljästä* tuli kaiken sen prinssiippi, joka ei ole aineellista eikä havaittavaa.

Mutta todelliset pythagoralaiset eivät ole koskaan hyväksyneet tätä käsitystä. Tarkasteltuna lukujen 6 ja 1 yhdistelmänä luku seitsemän oli näkömätön keskus, kaiken henki, koska ei ole olemassa mitään kuusiosaista

¹ [Vrt. 1. Moos. 25:31–37.]

² Teoksen *Source of Measures* tekijä ristiä pohtiessaan osoittaa, että tämä temppelin kynttilänjalca ”oli niin muodostettu, että kummaltakin puolelta laskien siinä oli *neljä* kynttilänpidikettä. Mutta sen kärjessä oli *yksi yhteinen* kummallekin puolelle, joten itse asiassa siinä pitäisi laskea 3 toisella ja 4 toisella puolella eli yhteensä 7, aivan kuten ristin kuvassa lasketaan yksi kohta yhteiseksi. Ottakaa yhden yksikön levyinen ja kolmen mittayksikön pituinen suunnikas ja asettakaa se vinoon; ottakaa toinen neljän mittayksikön pituinen ja antakaa sen kallistua edellistä vastaan päinvastaisesta suunnasta, niin että neljän mittayksikön pituisen suunnikkaan pää muodostaa kolmion huipun. Näin saadaan kuva kynttilänjalasta. Asettakaa nyt lyhyempi suunnikas *ristiin* pitemmän päälle, niin syntyy ristin muoto. Sama ajatus esitetään *Genesiksessä* puhuttaessa viikon kuudesta päivästä, joiden kruununa on seitsemäs, jota sinänsä käytettiin *kehämitan* peruslukuna” (s. 51).

³ Ks. Liddell ja Scott, *A Greek-English Lexicon*.

kappaletta ilman *seitsemättä* sen keskipisteenä (katsokaa kristalleja ja lumikiteitä niin kutsutussa *elottomassa* luonnossa). Sitä paitsi he sanovat, että luvussa *seitsemän* on YKSEYDEN – lukujen luvun – koko täydellisyys. Sillä kuten absoluuttinen ykseys on luomaton ja jakamaton (tästä syystä luvuton) eikä mikään luku voi sitä synnyttää, samoin on seitsemän: ei mikään kymmeneen sisältyvä luku voi synnyttää tai tuottaa sitä. Ja luku 4 on aritmeettinen erottaja *ykkösen* ja *seitsemän* välillä, koska se ylittää edellisen samalla luvulla (kolme), joka erottaa sen seitsemästä, sillä *neljä* on yhtä monta numeroa *yhden* yläpuolella kuin *seitsemän* on *neljän* yläpuolella.¹

”Egyptiläisillä luku 7 oli ikuisen *elämän* symboli, sanoo Ragon ja lisää, että tästä syystä kreikkalainen kirjain Z, joka on vain kaksinkertainen 7, on alkukirjain sanoissa *zao*, ”minä elän” ja Zeus, ”kaiken elollisen isä”.

[e583] Lisäksi numero 6 oli maan symboli ”nukkuvien” syys- ja talvi-kuukausien aikana, ja numero 7 kevään ja kesän aikana, koska maan elävöitti silloin elämän henki – seitsemäs eli elähdyttävä keskusvoima. Saman näemme egyptiläisessä myytissä ja symbolissa Osiriksesta ja Isiksestä, jotka personoivat tulta ja vettä *metafyysisesti* ja aurinkoa ja Niiliä *fyysisesti*. Aurinkovuoden päivien luku 365 on sanan *Neilos* (Niili) lukuarvo. Tämä ja Härkä, jolla on kuun sirppi ja silmukkaristi sarvien välissä, sekä maa kuvattuna astronomisella symbolilla – ☉ – ovat myöhemmän antiikin kaikkein fallisimmat symbolit.

Niili oli ajan virta, jonka numeroarvo oli vuosi tai yksi vuosi ja yksi päivä (364 + 1 = 365). Se kuvasi Isiksen eli maaäidin, kuun, naisen ja lehmän kohtuvettä ja myös Osiriksen *työpajaa*, joka vastasi heprealaisen *Sod Olamia*. Tuon virran muinainen nimi oli Eridanos eli heprealainen Iardan, jossa on koptilainen tai muinaiskreikkalainen loppuliite. Siitä johtui heprean sana Jered, ’lähde’ eli alastulo... eli Jordan-joki, jolla oli sama myyttinen merkitys heprealaisille kuin Niilillä egyptiläisille,² sillä se oli alastulon lähde ja sisälsi elämän vedet.³

Selvästi lausuttuna se oli personoidun maan eli Isiksen symboli, kun sitä pidetään maan kohtuna. Tämä käy kyllin selvästi ilmi, ja Jordan – tuo nykyisin kristityille niin pyhä virta – ei merkinnyt yhtään sen korkeampaa tai runollisempaa kuin kuun (Isis eli Jehova naisellisessä aspektissaan) kohtuvettä. Nyt Osiris oli, kuten sama tutkija osoittaa, aurinko ja Niilinvirta ja 365 päivän trooppinen vuosi, kun taas Isis oli kuu, tuon virran uoma eli äiti maa, ”jonka synnytysvoimille vesi on välttämätön”, sekä 354-päiväinen kuuvuosi, ”raskauskausi ajanmittari”. Kaikki tämä on siis sukupuolista ja fallista, eivätkä nykyiset oppineet näytä löytävän näistä symboleista muuta

¹ Käsikirjoituksesta, joka on oletettavasti de Saint-Germainin tekemä, lainannut Ragon, *Ortodoxie MaHonnique* jne., s. 434.

² Sillä ei ollut sellaista merkitystä alussa eikä varhempien dynastioiden aikana.

³ Julkaisemattomasta käsikirjoituksesta.

kuin fysiologisen eli fallisen merkityksen. Kuitenkin noita kolmea numeroa 365 eli aurinkovuoden päivien lukumäärää on tulkittava pythagoralaisen avaimen avulla löytääkseen niistä jonkin korkean filosofisen ja moraalisen merkityksen. Yksi esimerkki riittänee. Niiden merkitys voi olla:

$$\begin{array}{ccc} \textit{Maata} - \textit{elävöittävä} - \textit{elämänhenki} \\ 3 \qquad \qquad \qquad 6 \qquad \qquad \qquad 5 \end{array}$$

Yksinkertaisesti koska 3 vastaa kreikkalaista *gammaa* eli Γ , joka kirjain on *gajan* (maan) symboli, kun taas numero 6 on elävöittävä eli elähdyttävän *prinsiipin* symboli, ja 5 on universaali ydin, joka leviää joka suuntaan ja muodostaa kaiken aineen.¹

[e584] Nuo muutamat edellä esitetyt esimerkit paljastavat ainoastaan pienen osan niistä menetelmistä, joita käytettiin muinaisajan symbolisten käsitteiden ja numeroiden tulkittamiseen. Järjestelmä on erittäin vaikea ja monimutkainen, joten vain harvat vihitytkin voinevat hallita sen *jokaista* seitsemää avainta. Ihmekö siis, että metafyyminen kutistui asteittain fyysiseksi luonnoksi; että aurinko, joka kerran oli ollut JUMALUUDEN symboli, muuttui aionien vieressä ainoastaan luovan kiihkon vertauskuvaksi ja sai lopulta pelkän fallisen merkityksen? Mutta varmastikaan ne, jotka (Platonin tavoin) johtivat menetelmänsä yleisestä yksityiseen, eivät voineet milloinkaan ryhtyä käyttämään uskonnossaan sukupuolisia vertauskuvia! On aivan totta, vaikka sen on lausunutkin tuo ruumiillistunut paradoksi, Éliphas Lévi, että ”ihminen on Jumala maan päällä ja Jumala on ihminen taivaassa”. Mutta tämä ei suinkaan voinut tarkoittaa eikä koskaan tarkoittanut ainoaa jumaluutta, vaan ainoastaan SEN ruumiillistuneiden säteiden joukkoja, joita me kutsumme dhyâni-chohaneiksi ja joita kutsuttiin muinaisuudessa jumaliksi, mutta jotka kirkko on nyt muuttanut *vasemmalla* puolella oleviksi paholaisiksi ja *oikealla* puolella olevaksi Vapahtajaksi!

Mutta kaikki tällaiset dogmit ovat saaneet alkunsa samasta juuresta, viisauden juuresta, joka kasvaa ja kukoistaa Intian maaperällä. Ei ole ainoatakaan arkkienkeliä, jota ei voitaisi jäljittää takaisin Âryâvartan pyhässä maassa olevaan prototyyppiinsä. Nämä ”prototyypit” liittyvät kaikki kumâroihiin, jotka esiintyvät toiminnan näyttämöllä *kieltäytyen* – kuten Sanat-kumâra ja Sananda – ”luomasta jälkeläisiä”. Niitä kutsutaan kuitenkin (ajattelevan) ihmisen ”luojiksi”. Useammin kuin kerran ne asetetaan Nâradan yhteyteen – toinen kimppu *näennäisesti* yhteen sopimattomia seikkoja, johon sisältyy kuitenkin runsaasti filosofisia opinkappaleita. Nârada on *gandharvojen*, taivaallisten laulajien ja soittajien, johtaja. *Esooteerisesti* tämän selittää se tosiasia, että gandharvat ovat ”ihmisten opettajia salaisissa tieteissä”. Niistä sanotaan, että ne ”rakkaudesta maan tyttäriin” ilmaisivat heille luomisen salaisuuksia; eli *Vedojen* mukaan ”taivaallinen Gandharva” on jumaluus, joka tiesi ja ylipäättään paljasti *taivaan salaisuuksia*.

¹ De Saint-Germainen käsikirjoituksesta.

sia ja jumalallisia totuuksia. Jos muistamme, mitä *Henokin kirjassa* ja raamatussa sanotaan tästä enkeliluokasta, silloin allegoria on selvä: niiden johtaja Nārada kieltäytyessään synnyttämästä ohjaa ihmisiä tulemaan jumaliksi. Sitä paitsi ne kaikki ovat *Vedojen* mukaan *chhandajas* (tahdosta syntyneitä) eli ne ruumiillistuvat *omasta tahdostaan* (eri manvantaroissa). Eksooteerisessa kirjallisuudessa niiden esitetään olevan olemassa aikakausi aikakauden jälkeen. Toiset on ”tuomittu jälleensyntymään”, toiset ruumiillistumaan velvollisuudesta. Lopulta ne sanakädikoina, seitsemänä kumârana, jotka kävivät tervehtimässä Vishnua ”valkoisella saarella” (*Shveta-dvîpalla*), mahâ-yogien asuttamalla saarella – ovat yhteydessä *Shakadvîpan* kanssa ja kolmannen ja neljännen Rodun lemuralaisten ja atlantilaisten kanssa.

[e585] Esoteerisessa filosofiassa rudrat (kumârat, âdityat, gandharvat, asurat jne.) ovat äyllisesti korkeimpia dhyâni-chohaneja eli devoja. Ne ovat niitä, jotka hankittuaan itsekasvatuksen avulla *viisinkertaisen* luonnon – tästä johtuu luvun *viisi* pyhyys – tulivat riippumattomiksi puhtaista *arûpa*-devoista. Tätä mysteeriä on erittäin vaikea käsittää ja ymmärtää oikein. Sillä huomaamme, että ne, jotka olivat ”kuuliaisia laille”, *tuomitaan* samalla tavalla kuin *kapinoitsijat jälleensyntymään jokaisena aikakautena*. Brahmâ tuomitsee Nāradan, rishin, vaeltamaan lakkaamatta maan päällä, ts. jälleensyntymään alituisesti. Hän kapinoi Brahmâa vastaan eikä hänellä kuitenkaan ole sen kovempi kohtalo kuin *jayoilla* – kahdellatoista *luovalla* jumalalla, jotka Brahmâ synnytti *apulaisikseen luomistöihin*. Sillä viimeksi mainitut uppoutuneina mietiskelyyn ainoastaan *unohtivat luoda*. Sen johdosta Brahmâ tuomitsi myös ne syntymään jokaisena *manvantarana*. Ja kuitenkin niitä nimitetään – samoin kuin kapinoitsijoita – *chhandajoiksi* eli niiksi, jotka ovat omasta tahdostaan syntyneet ihmisen muotoon!

Kaikki tämä hämmästyttää kovasti sitä, joka ei kykene lukemaan eikä ymmärtämään *purânoita* muuten kuin niiden kuolleen kirjaimen mukaisessa merkityksessä.¹ Kuitenkin huomaamme, että orientalistit, jotka eivät myönnä joutuneensa ymmälle, katkaisevat hämmennystä aiheuttavan Gordionin solmun selittämällä, että koko järjestelmä on ”brahmalaisten mielikuvituksen tuotetta ja johtuu heidän liioittelun halustaan”. Mutta okkultismin opiskelijalle tämä kaikki on täynnä syvää filosofista merkitystä. Jätämme kernaasti hedelmän kuoren länsimaisille sanskritin tuntijoille, mutta pidämme itse sen sisällön. Ja vielä enemmän: me myönnämme, että eräässä mielessä nämä niin kutsutut ”sadut” viittaavat usein tähtikuvioita, tähtiä ja planeettoja koskeviin astronomisiin allegorioihin. Mutta vaikka *Rigvedan*

¹ Kuitenkin tämä merkitys oikein tulkittuna osoittautuu varmaksi lippaaksi, joka säilyttää salaisen viisauden avaimen. Tosin lipas on kirjailtu niin runsaasti, että sen koristelu peittää ja kätkee kokonaan jokaisen raon, josta sen voisi avata, ja saa siten epäintuitiivisen uskomaan, ettei siinä ole eikä voi olla mitään aukkoa. Kuitenkin avaimet ovat siellä syvässä piilossa, mutta aina sen löydettävissä joka niitä etsii.

Gandharva pannaan personoimaan auringon tulta, *gandharva-devat* ovat olentoja, joilla on sekä fyysinen että psyykinen luonto. Apsarasat (ja muut rudrat) taas ilmaisevat sekä *ominaisuuksia* että *määriä*. Lyhyesti, jos vedalaisten jumalien teogonia joskus selvitetään, se tulee paljastamaan luomisen ja olemassaolon pohjattomia mysteerejä. Totta puhuu Parâshara: ”Nämä kolmenkymmenenkolmen jumaluuden luokat... ovat olemassa ajasta aikaan ja [niiden esiintyminen ja katoaminen on] kuin auringon lasku ja jälleen nousu.”¹

Oli aika, jolloin itämainen ristin ja ympyrän symboli, *svastika*, oli yleisesti omaksuttu. Esoteeriselle (ja totta puhuen eksoteeriselle) buddhalaiselle ja kiinalaiselle sekä mongolialaiselle se merkitsee ”10 000 totuutta”. Nämä totuudet, he sanovat, kuuluvat [e586] näkymättömän universumin ja alkuperäisen kosmogonian ja teogian mysteereihin. ”Siitä lähtien kun Fohat oli lävistänyt ympyrän kuin kaksi tulista viivaa (vaakasuoraan ja pystysuoraan), siunattujen joukot eivät ole koskaan lakanneet lähettämästä edustajiaan planeetoille, joiden vartijoiksi heidät on pantu alusta alkaen.” Tästä syystä *svastika* – kuten silmukkaristi Egyptissä – asetetaan aina kuolleen mystikon rinnan päälle. Tiibetissä ja Mongoliassa se on Buddhan kuvissa ja patsaissa sydämen kohdalla. Tuo sinetti on myös asetettu elävien vihittyjen sydänten kohdalle, joillakin se on poltettuna siihen häviämättömästi. Se on merkinä siitä, että heidän on pidettävä nuo totuudet pyhinä ja loukkaamattomina sekä aina vaiettava niistä ja salattava ne siihen päivään asti, jolloin heidän valitut seuraajansa – uudet vihityt, joille ”voi uskoa kymmenentuhatta täydellisyyttä” – tuntevat ja ymmärtävät ne. Nyt tuo merkki on kuitenkin tullut niin häväistyksi, että se on sijoitettu usein pyhää häpäisevien *bönien*, Tiibetin rajamaiden *dugpien* (noitien) inhottavien ”jumalien” kuvien päähineeseen, kunnes joku *gelukpa* keksii sen ja repii irti ”jumalan” pään mukana, vaikka olisi parempi erottaa palvojan pää syntisestä ruumiista. Silti se ei voi milloinkaan kadottaa salaperäisiä ominaisuuksiaan. Jos vilkaistaan ajassa taaksepäin, huomataan, että tuota merkkiä ovat käyttäneet niin vihityt ja näkijät kuin Troijan papitkin (Schliemann löysi niitä tuon vanhan kaupungin kaivauspaikalta).² Sitä esiintyy vanhoilla perulaisilla, assyrialaisilla, kaldealaisilla ja vanhan maailman kyklooppisten rakennusten seinillä; *uuden* maailman katakombeissa ja *vanhan* (?) maailman, Rooman, katakombeissa, jolloin sen nimi oli *Crux Dissimulata*, sillä ensimmäisten kristittyjen arvellaan pitäneen sitä salamerkinään.

De Rossin mukaan *svastika* oli jo varhain suosittu ristin muoto ja sitä käytettiin *okkulttisessa merkityksessä*, mikä osoittaa, että sen salaisuus ei ollut sama kuin kristillisen ristin. Eräissä katakombeissa olevassa

¹ *Vishnupurâna*, k. I, xv; Wilson, vol. II, s. 29.

² H. Schliemann, *Ilios*, s. 602 ja kuvat kirjan lopussa..

svastika-ristissä on kirjoitus: ”ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ, *Vitalis Vitalia*” eli elämän elämä.¹

Mutta paras todistus ristin ikivanhuudesta on se, minkä esittää teoksen *Natural Genesis* tekijä:

Oletetaan, että risti kristillisenä symbolina on peräisin ajalta, jolloin Jeesus Kristus ristiinnaulittiin. Mutta *katakombien* ”kristillisessä” *ikonitaiteessa ei kuitenkaan esiinny yhtään kuvaa ihmisestä ristillä ensimmäisinä kuutena tai seitsemänä vuosisatana*. Siellä on kaiken muotoisia ristejä paitsi sitä, mitä pidetään uuden uskonnon lähtökohtana. Se ei ollut krusifiksin alku- vaan sen loppumuoto.² Noin kuuden vuosisadan [e587] aikana kristillisen ajan alussa kristillisessä taiteessa ei ole merkkiäkään kristillisen uskonnon perustajasta ristiinnaulitun lunastajan muodossa! Varhaisin tunnettu muoto ihmishahmosta ristillä on krusifiksi, jonka paavi Gregorius Suuri antoi Lombardian kuningatar Theodolindalle ja jota nykyisin säilytetään San Giovanni -kirkossa Monzassa, mutta katakombeissa Roomassa ei ole minkäänlaista ristiinnaulitun kuvaa ennen San Giulion aikaa, joka kuuluu seitsemännelle tai kahdeksannelle vuosisadalle... Siellä ei ole mitään Kristusta eikä ristiinnaulittua. Risti on Kristus samalla tavoin kuin stauros (risti) oli Horuksen, gnostikkojen Kristuksen symboli ja nimi. Risti, ei ristiinnaulittu, on sen kuvataiteen ja uskonnollisen palvonnan keskeinen kohde. Kaiken kasvun ja kehityksen siemen voidaan johtaa takaisin ristiin. Ja tämä risti on esikristillinen, se on pakanallinen, ja sitä on puolisen tusinaa eri muotoa. Kultti alkoi ristillä, ja Julianus oli oikeassa sanoessaan käyvänsä ”sotaa O:n kanssa”, jonka hän ilmeisesti arveli a-gnostikkojen ja myyttien palvojien omaksuneen ja antaneen sille mahdolloman merkityksen.³ Vuosisatojen aikana risti merkitsi samaa kuin Kristus, ja sen puoleen käännyttiin ikään kuin se olisi elävä olento. Aluksi sitä jumaloitiin ja lopulta se inhimillistettiin.⁴

Harvat maailmansymbolit ovat niin täynnä okkulttista merkitystä kuin svastika. Sitä symboloi luku 6, sillä tuon numeron käsitemerkin tavoin se konkreettisesti muodossaan osoittaa kohti zeniittiä ja nadiiria sekä pohjoista, etelää, länttä ja itää. Ykseyden huomaa kaikkialla ja tämä ykseys heijastuu joka ainoaan yksikköön. Svastika kuvaa Fohatin toimintaa, ”pyörien” jatkuvaa pyörimistä ja neljän elementin, ”pyhän neljän” toimintaa niiden

¹ Lainattu Gerald Massey'n kirjaan *The Natural Genesis*, vol. I, s. 427.

² Kristityillä epäilemättä. Esikristillisille symbolien tulkitsijoille se oli, kuten sanottu, kidutuspenkki vihkimysmysterin aikana, ja ”krusifiksi” oli asetettu vaakasuoraan maahan, ei pystyyn, kuten aikana, jolloin siitä tuli roomalainen hirsipuu.

³ Näin se olikin eikä toisin voinut olla. (Keisari) Julianus oli vihitty ja sellaisena tiesi hyvin ”mysterimerkityksen”, sekä metafyyssisen että fyysisen. [H.P.B.]

⁴ *Main. teos*, vol. I, s. 433.

mystisessä eikä vain kosmisessa merkityksessä. Lisäksi sen neljä suora-kulmaista haaraa ovat, kuten jo mainittiin, läheisessä yhteydessä pythagora-laisten ja hermeettisten asteikkojen kanssa. Kommentaarit sanovat, että svastikan salaisiin merkityksiin perehtynyt ”voi johtaa siitä matemaattisen tarkasti Kosmoksen kehityksen ja *samdhyân* koko periodin” samoin kuin ”näkyvän ja näkymättömän suhteen” ja ”ihmisen ja lajien ensimmäisen syntyamisen”.

Itämaalaiselle okkultistille ihmisen oman sydämen paratiisissa olevasta tiedon PUUSTA tulee ikuisen elämän puu eikä sillä ole mitään tekemistä ihmisen eläimellisten aistien kanssa. Se on ehdoton mysteeri, joka paljastuu ainoastaan vangitun manaksen ja egon ponnistusten avulla, kun se vapautuu aistihavaintojen orjuudesta ja näkee ainoan ikuisesti läsnäolevan Todellisuuden valossa. Länsimaisille kabbalisteille ja etenkin pinnallisille materiaalistisen tieteen tukahduttavassa ilmapiirissä kasvatetuille symbolien tulkitsijoille ristin salaisuuksien varsinainen selitys on – sen seksuaalisessa elementissä. Myös meidän aikamme muutoin henkiset kommentaattorit näkevät ristissä ja svastikassa tuon piirteen ennen kaikkea muuta.

[e588] Egyptissä ristiä käytettiin suojelevana talismanina ja pelastavan voiman symbolina. Tyfon eli Saatana on todellisuudessa kytkettyinä ristiin. Osirislainen huutaa *Ritualissa*: ”Apofis on kukistettu, kahleitaan kiinnittävät eteläinen, pohjoinen, itäinen ja läntinen, niiden kahleet ovat hänen yllään. Har-ru-bah on sitonut hänet.”¹ Nämä olivat neljän ilman-suunnan eli ristin kahleet. Thorin sanotaan murskaavan käärmeen pään vasarallaan, joka on svastikan eli nelijalkaisen ristin eräs muoto... Egyptin varhaisissa haudoissa hautakammion malli oli ristin muotoinen.² Mathurân pagoda... Krishnan synnyinpaikka, oli rakennettu ristin muotoon....³

Näin on asia, eikä kukaan voi huomata tässä ”sukupuolista palvontaa”, jolla orientalistit mielellään löisivät pakanuuden pään poikki. Mutta miten on juutalaisten ja joidenkin hindulaisten lahkojen eksoteeristen uskontojen, erityisesti Vallabhâchârojen riittien laita? Sillä kuten on jo mainittu, Shivan

¹ *Kuolleiden kirja*, xxxix. Apofis eli *Apep* on pahuuden käärme, ihmisen himojen symboli. Aurinko (Osiris-Horus) hävittää hänet, kun Apep sidottuna ja kahleissa syöstään alas. Aker-jumala, auringon valtakunnan, Akerin, ”syvyyden portin herä”, sitoo hänet. Apofis on Ra'n (valon) vihollinen, mutta ”suuri Apep on kukistettu!” huudahtaa vainaja. ”Skorpioni on pistänyt sinua suuhun”, hän sanoo voitettulle viholliselle (xxxix, 7). Skorpioni on kristittyjen ”mato joka ei koskaan kuole”. Apofis on sidottu *tau'hun* eli *Tat'iin*, ”tasapainon vertauskuvaan” (ks. Tat'in nostaminen *Tattussa, Ritual*, xviii). [H.P.B.] *Egyptiläinen kuolleiden kirja*, 18. Luku, sivu 83.

² Samoin Himalajan tämän puoleisilla seuduilla, missä vihityt elävät ja jossa heidän tuhkaansa säilytetään seitsemän kuuvuotta. [H.P.B.]

³ *The Naturan Genesis*, vol. I, s. 423.

palvonnan Linga ja Yoni ovat filosofisesti liian korkealla tuon kultin nykyisestä rappeutumisesta huolimatta, jotta sitä voitaisiin kutsua pelkäksi falliseksi palvonnaksi. Mutta juutalaisten *puun* ja *ristin* palvonta,¹ joksi heidän omat profeettansa sen leimasivat, voi tuskin säästyä sellaiselta syytökseltä. ”Velhot-taren lapset”, ”avionrikkokiamiehen ja porttovaimon sikiöt”, kuten Jesaja kutsuu heitä, eivät koskaan laiminlyöneet tilaisuutta ”hekumoida epäjumalien kanssa tammien varjossa”,² mikä ei viittaa mihinkään metafyyssiseen huvitukseen. Näiltä *monoteistisiltä* juutalaisilta kristityt ovat perineet uskontonsa, heidän ”jumalien Jumalansa, ainoan elävän Jumalan”, samalla kun he pilkkaavat ja halveksivat jumaluutta palvovia muinaisia filosofeja. Sallittakoon sellaisten uskoa ristin fyysiseen muotoon ja palvokoon sitä kaikin mokomin.

Mutta sille, joka seuraa todellista itämaista, ikiaikaista viisautta, sille, joka ei palvo hengessä muuta kuin absoluuttista ykseyttä, ikuisesti sykkivää, suurta *sydäntä*, joka sykkii kaikkialla luonnossa, jokaisessa atomissa – sisältää jokainen sellainen atomi siemenen, josta hän voi kasvattaa tiedon puun, jonka hedelmät antavat ikuisen eikä vain fyysisen elämän. Hänelle risti ja ympyrä, puu eli tau ovat vielä sen jälkeen, kun jokainen niihin liittyvä symboli on esitetty ja tulkittu toinen toisensa perästä, yhä syvä mysteeri niiden menneisyydessä, ja hän kohdistaa tutkivan katseensa ainoastaan tuohon menneisyyteen. Hän vähät välittää siitä, onko tuo siemen se, mistä [e589] kasvaa univertsumiksi kutsuttu *olemassaolon sukupuoli*. Eikä häntä liioin kiinnosta kolme yhdessä, siemenen kolminainen aspekti – sen muoto, väri ja aines – vaan pikemminkin se VOIMA, joka johtaa sen kasvua aina yhtä salaperäisenä, aina yhtä tuntemattomana. Sillä tuo elinvoima, joka saa siemenen itämään, puhkeamaan esiin ja versomaan ja sitten muodostamaan rungon oksineen, jotka vuorostaan taipuvat alas kuten *Ashvatthan*, pyhän bodhi-puun, oksat ja pudottavat siemenensä, jotka juurtuvat ja synnyttävät uusia puita – se on ainoa VOIMA, joka on hänelle todellisuus, sillä se on koskaan kuolematon elämän hengitys. Pakanallinen filosofi etsi syitä, nykyajan filosofi tyytyy pelkästään seurauksiin ja etsii edellistä jälkimmäisistä. Hän ei tunne sitä, mikä on takana, eikä nykyaikainen *a-agnostikko* välitä siitä, vaan hylkää sen ainoan tiedon, jonka varaan hän voi turvallisesti perustaa tieteensä. Kuitenkin tällä ilmenevällä voimalla on vastaus sille, joka koettaa tutkia sitä. Mutta sitä, joka ei näe ristissä, *pakanallisen* Platonin ristiympyrässä, (pyhän) *kristillisen* Augustinuksen tavoin³ ympärileikkauksen vertauskuvaa, pitää kirkko edelleen pakanana ja tiede mielisairaana. Näin siksi, että kieltäytyessään palvomasta fyysisen synnyttämisen jumalaa hän tunnustaa, että hän ei voi tietää mitään siitä syystä, joka on niin kutsutun *ensimmäisen* syyn, tuon perimmäisen syyn syyttömän syyn takana.

¹ Puu ja Risti merkitsevät symboliikassa samaa.

² *Jesaja*, 57: 3, 5 [englanninkielisen raamatunkäännöksen mukaan].

³ *Saarna 160*. [Platon, *Timaios*, 36b–d.]

Tunnustaen hiljaa mielessään rajattoman ympyrän kaikkiallisen läsnäolon ja nähden siinä yleisen edellytyksen, johon koko ilmennyt universumi perustuu, viisas säilyttää kunnioittavan hiljaisuuden sitä kohtaan, josta kenenkään kuolevaisen ihmisen ei pitäisi rohjeta väittää mitään. ”Jumalan logos on ihmisen paljastaja, ja ihmisen logos (*verbum*) on Jumalan paljastaja”, sanoo Éliphas Lévi eräässä paradoksissaan. Tähän itämainen okkultisti voisi vastata: ”Kuitenkin vain sillä ehdolla, että ihminen vaikenee, kun on kysymys SYYSTÄ, joka on synnyttänyt sekä Jumalan että sen logoksen. Muuten hänestä tulee poikkeuksetta tuntemattoman jumaluuden *herjaaja* [reviler] eikä *ilmoittaja* [revealer].

Meidän on nyt lähestyttävä erästä mysteeriä – seitsenlukua luonnossa. Ehkä kaikkea, mitä meillä on sanottavana, tullaan pitämään sattumanvaraisena. Meille voidaan kertoa, että tämän numeron esiintyminen luonnossa on aivan *luonnollista* (niin mekin sanomme) eikä sillä ole suurempaa merkitystä kuin näennäisliikkeellä, joka muodostaa ns. pyöriviä ympyröitä. Näille ”omituisille näköharhoille” ei annettu erityisen suurta arvoa, kun professori Sylvanus Thompson esitti ne British Associationin kokouksessa v. 1877. Tahtoisimme silti kuulla tieteellisen selityksen, miksi seitsemän – kuusi samankeskistä ympyrää seitsemännen ympärillä ja seitsemän sisäkkäin olevaa rengasta keskipisteen ympärillä jne. – aina muodostuu huomattavimmaksi luvuksi tässä *harhanäyssä*, jonka on saanut aikaan huojuva lautanen tai jokin muu astia. Tieteen hylkäämä ratkaisu esitetään seuraavassa luvussa.

[e590]

XXV

SEITSENLUVUN SALAISUUDET

Emme saa lopettaa tätä muinaisajan symboliikkaa käsittelevää kirjaa koettamatta selittää, miksi tämä todella mystinen luku esiintyy jokaisessa orientalistien tuntemassa pyhässä kirjassa. Koska jokainen uskonto vanhimmasta uusimpaan väittää omaavansa sen ja selittää sen omien perusteidensa mukaan ja sopusoinnussa omien erityisten dogmiensa kanssa, tämä ei ole mikään helppo tehtävä. Emme voi siksi valita parempaa tai selittävämpää menettelytapaa kuin yleissilmäyksen antamisen niistä kaikista. Nämä luvut 3, 4 ja 7 ovat *valon, elämän ja ykseyden* pyhiä lukuja – erityisesti tässä nykyisessä manvantarassa, meidän elämänsyklissämme, jossa luku seitsemän on erityisen tyypillinen *tekijä*. Tämä on nyt todistettava.

Jos joku kysyisi bramiinilta, joka on perehtynyt ikivanhoihin, salaista viisautta täynnä oleviin *Upanishadeihin*, miksi ”sellainen, jonka seitsemän esi-isää on juonut kuuyrtin mehua”, on *trisuparna*, kuten Bopavedan mainitaan sanoneen, ja miksi *trisuparna*-bramiinin tulisi kunnioittaa Somapapitrejä – vain harvat osaisivat vastata kysymykseen. Jos he osaisivat, he

eivät haluaisi tyydyttää sellaista uteliaisuutta. Katsokaamme, mitä vanha esoteerinen tieto opettaa. Kommentaarissa sanotaan:

”Kun ensimmäiset ’seitsemän’ ilmestyivät maan päälle, he istuttivat kaiken sen siemenen, joka kasvaa maassa. Ensin tuli kolme, ja neljä lisättiin niihin niin pian kuin kivi muuttui kasviksi. Sitten tulivat toiset ’seitsemän’, jotka ohjaten kasvien jätöjä synnyttivät keskiluonnot [välimuodot] kasvin ja liikkuvan, elävän eläimen välillä. Kolmannet ’seitsemän’ kehittivät chhâyânsa.... Viidennet ’seitsemän’ vangitsivat OLEMUKSENSA.... Näin ihmisestä tuli saptaparna.”

A.

SAPTAPARNA

Näin nimitetään okkulttisessa fraseologiassa ihmistä. Se tarkoittaa, kuten muualla on esitetty, seitsenlehtistä kasvia, ja tällä nimellä on suuri merkitys buddhalaisissa legendoissa. Samoin sillä oli kreikkalaisissa ”myyteissä”, vaikka verhottuna. T eli **T** (tau)¹ joka on muodostettu numerosta 7 ja kreikkalaisesta kirjaimesta Γ (*gamma*), oli elämän [e591] ja ikuisen elämän symboli: maisen elämän, koska Γ (*gamma*) on maan (*gaian*) symboli,² ja ”ikuisen elämän”, koska numero 7 symboloi *jumalalliseen elämään yhdistynyttä* elämää, ja tämä kaksinkertainen merkki ilmaistaan geometrisilla kuvioilla näin:

– kolmio ja neliö, *seitsemäisen IHMISEN* symboli.

Numeroa *kuusi* pidettiin vanhoissa mysteereissä *fyysisen luonnon* vertauskuvana. Sillä kuusi edustaa kaikkien kappaleiden *kuutta* ulottuvuutta: *kuutta* suuntaa, joista tulee niiden muoto, nimittäin neljä suuntaa neljään ilmansuuntaan, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen, sekä korkeus- ja syvyysuunta, jotka vastaavat zeniiittiä ja nadiiria. Sen vuoksi viisaat käyttivät lukua *kuusi* fyysisestä ihmisestä, ja *seitsemän* oli heille tuon ihmisen ynnä hänen kuolemattoman sielunsa symboli.³

¹ Ks. lukua ”Risti ja ympyrä”, s. 545–553 ja 557–558.

² Tästä syystä vihityt Kreikassa kutsuivat *tauta* nimellä $\Gamma\alpha\iota\eta\iota\omicron\varsigma$, *Gaian* poika, ”maasta syntynyt”, kuten *Tityos Odysseiassa*, VII, 324.

³ Ragon, *Orthodoxie MaHonniqne* jne., s. 432–433.

Ragon esittää teoksessaan *MaHonneurie Occulte* hyvän kuvauksen ”hieroglyfisestä luvusta kuusi”, niin kuin hän kutsuu meidän kaksinkertaista tasasivuista kolmiotamme $\star$. Hän sanoo sitä symboliksi, joka yhdistää ”*filosofiset kolme* tulta ja *kolme* vettä, mistä aiheutuu kaikkien kappaleiden elementtien syntyminen. Sama ajatus tavataan intialaisten kaksinkertaisessa tasasivuisessa kolmiossa.”¹ Sillä vaikka sitä kutsutaan tuossa maassa Vishnun merkiksi, se on silti kolminaisuuden (eli trimurtin) symboli. Sillä eksooteerisessa tulkinnassakin alempi kolmio, ∇ , jonka kärki on alaspäin, symboloi Vishnua, kostean prinssiin ja veden jumalaa (”*Nârâ*-yanaa” eli liikkuu prinssiä *Narassa*, vedessä²); kun taas ylempi kolmio, $\triangle$, jonka kärki on ylöspäin, on Shiva, tulen prinssiä, jota symboloi kolmionainen liekki hänen kädessään.³ Näistä kahdesta limittäin olevasta kolmiosta – niitä on väärin kutsuttu ”Salomonin sinetiksi” [englannissa, suomessa Daavidin tähdeksi] – jotka muodostavat myös Seuramme merkin, [e592] muodostuu seitsenluku ja kolminaisuus samalla kertaa, ja ne ovat kymmenluku, tutkitaanpa tätä merkkiä $\star$ miten tahansa, koska kaikki kymmenen numeroa sisältyvät siihen. Sillä keskipisteen kanssa, $\star\star$, se on seitsenkertainen merkki; sen kolmiot ilmaisevat luvun 3; *kaksi* kolmiota osoittavat kaksinaisuutta; kolmiot niille yhteisen keskipisteen kanssa antavat nelinäisyyden; kuusi kärkeä on luku kuusi; ja keskipiste on ykseys; *viisinäisyys* saadaan yhdistämällä *kaksi* kolmiota, parillinen luku, ja *kolme* sivua kummassakin kolmiossa, ensimmäinen pariton luku. Tästä syystä Pythagoras ja vanhat viisaat pyhittivät numeron *kuusi* Venukselle, koska ”kahden sukupuolen yhtyminen ja aineen alkemiallistaminen kolminaisuuksilla ovat välttämättömiä synnyttävän voiman, tuon kaikissa kappaleissa piilevänä olevan hedelmöittämiskyvyn ja suvunjatkamistaipumuksen kehittämiseksi”.⁴

Usko ”luojiin” eli personoituihin luonnonvoimiin ei todellakaan ole mitään monijumalaisuutta, vaan filosofinen välttämättömyys. Kuten kaikilla muilla aurinkokuntamme planeetoilla maallakin on seitsemän logosta – emanoivaa sädettä, jotka lähtevät yhdestä ”isäsäteestä” – PROTOGONOKSESTA eli ilmenneestä ”logoksesta”, joka uhraa olemisensä [*esse*] (eli

¹ *Sama*, s. 433, alaviite.

² Ks. *Mahâbhârata*, III (Vanaparva), 189, 3, missä Vishnu sanoo: ”Minä annoin vedelle nimen *nara* muinaisina aikoina ja sen vuoksi minua kutsutaan *Nârâyanaksi*, sillä se oli se asunto (*Ayana*), jonne muutin.” Veteen (eli kaaokseen, jota kreikkalaiset ja Hermes kutsuivat ”kosteaksi prinssiä”) heitetään universumin ensimmäinen siemen. ”Jumalan henki” liikkuu avaruuden pimeiden vetten päällä.” Tästä syystä Thales tekee siitä alkuperäisen elementin, aiemman kuin tuli, joka oli kuitenkin piilevänä tuossa hengessä.

³ Ks. Tripurântaka Shivan pronssista patsasta, ”Mahâdevaa, joka tuhoaa Tripurâsuran”, India Housen museossa Lontoossa.

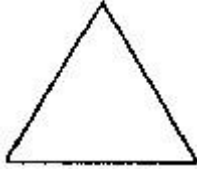
⁴ Ragon, *Orthodoxie MaHonnique* jne., s. 433.

lihansa, universumin), jotta maailma voisi elää ja jokainen olento saavuttaa siinä tietoisien olemassaolon.

Luvut 3 ja 4 ovat vastaavasti miehinen ja naisellinen, henki ja aine, ja niiden yhtyminen kuvaa ikuista elämää hengessä nousevalla kaarella ja aineessa aina elvyttävänä elementtinä – siittämisen ja suvunjatkamisen kautta. Henkinen miehinen viiva on pystysuora |; erilaistuvan aineen viiva on vaakasuora; nämä kaksi muodostavat ristini eli +. Luku 3 on näkymätön. Luku 4 on objektiivisen havainnon tasolla. Tämä on syynä siihen, miksi kaikki universumin aine, kun tiede hajottaa sen äärimmäisiin osiin, voidaan johtaa takaisin ainoastaan neljään elementtiin – hiileen, happeen, typpeen ja vetyyn; ja miksi kolme alkuelementtiä, neljän nomenonit [yliaistillinen puoli] eli henki eli voima eri asteissa, ovat yhä *terra incognita* ja pelkkiä arveluja eksaktille tieteelle. Sen palvelijoiden on ensin uskottava alkuperäisiin syihin ja tutkittava niitä, ennen kuin he voivat toivoa käsittävänsä luontoa ja perehtyvänsä seurauksissa piileviin mahdollisuuksiin. Samalla kun länsimaiset oppineet puuhailivat ja yhä puuhailevat noiden neljän eli aineen kanssa, itämaisilla okkultisteilla ja heidän oppilailtaan, suurilla alkemisteilla kaikkialla maailmassa, on koko seitsemäisyys tutkimustensa kohteena.¹ Kuten nuo [e593] alkemistit sanovat: ”Kun kolme ja neljä koskettavat toisiinsa, silloin nelinäisyys yhdistää keskiluontonsa kolmion keskiluontoon [eli kolminaisuuden keskiluontoon, ts. yksi sen tasopinnoista tulee keskialueeksi toiselle], ja näin syntyy kuutio. Silloin vasta siitä [avatusta kuutiosta] tulee ELÄMÄN käyttöväline ja luku, isä-äiti SEITSEMÄN.”

Seuraava kuvio auttaneet tutkijaa tajuamaan näitä vastaavuuksia.

¹ Eräät oppineet bramiinit ovat vastustaneet meidän seitsenjakoaamme. He ovat oikeassa omalta näkökannaltaan, kuten me olemme omaltamme. Jättäessään laskelemistaan kolme *aspektia* eli *lisäprinsiippiä* he hyväksyvät ainoastaan neljä *upādhiä* (prinsiippiä) mukaan luettuna ego – logoksen heijastunut kuva ”kâranasharîrassa” – ja jopa ”tarkasti ottaen... ainoastaan kolme upādhiä”. Puhtaasti teoreettista metafysisistä filosofiaa varten eli mietiskelytarkoituksiin nämä kolme voivat riittää, kuten tāraka-yoga -järjestelmä osoittaa, mutta *käytännöllistä okkultista opetusta* varten seitsenjakomme on paras ja helpoin. Tämä on kuitenkin koulukunta- ja valintakysymys.

IHMISEN PRINSIIPIT		FYYSISEN LUONNON PRINSIIPIT
VII ÂTMAN		
VI BUDDHI		
V MANAS		
IV Kâma-rûpa, eläimellisten himojen prinssiippi, joiden tuli palaa kiihkeästi aineellisen elämän aikana ja johtaa kyllästymiseen. Se on eläimellisestä olemassa-olosta erottamaton.	VETY	Kevein kaikista kaasuista. Se palaa hapessa aiheuttaen kovinta kuumuutta, kovempaa kuin mikään aine palavassa tilassa ja muodostaa vettä, kaikista yhdisteistä pysyvintä. Vetyä esiintyy runsaasti kaikissa yhdisteissä.
III Linga-sharîra, inertti käyttöväline eli muoto, jonka mukaan ruumis on muodostunut; elämän käyttöväline. Se hajoaa pian sen jälkeen kun ruumis häviää.	TYPPI	Inertti kaasu, jonka kanssa happi on sekoittunut sopiakseen elävän olennon hengitystä varten; tyypeä esiintyy myös runsaasti kaikissa orgaanisissa aineissa.
II Prâna, ELÄMÄ, aktiivinen voima, joka synnyttää kaikki elolliset ilmennykset.	HAPPI	Ylläpitää palamista; eloa antava kaasu; aktiivinen kemiallinen voima kaikessa orgaanisessa elämässä.
I Ruumiin karkea aine, prânan toiminnan avulla linga-sharîran (chhâyân) mukaan muodostunut ja muovautunut aine.	HIILI	Polttoaine <i>par excellence</i> ; kaikkien orgaanisten aineiden perusta; (kemiallinen) elementti, joka muodostaa eniten yhdisteitä.

Nyt tiedämme, että kaikki varhaisimmat orgaanisen elämän muodot esiintyvät myös seitsemän ryhmissä. Alkaen mineraaleista eli ”pehmeistä [e594] kivistä, jotka kovettuivat” (kuten *Säkeistöissä* sanotaan) ja joita seurasivat ”kovat kasvit, jotka pehmenivät”, jotka ovat mineraalien tuotteita, sillä ”kiven helmasta syntyy kasvillisuus”,¹ aina ihmiseen asti – kaikki alkumuodot kussakin luontokunnassa alkavat tilasta, joka on eteerinen, läpikuultava, kalvomainen. Tämä koskee tietysti ainoastaan elämän ensimmäistä alkua. Seuraavassa vaiheessa alkumuodot tihenevät ja *seitsemännes-*

¹ *Kommentaari*, kirja IX, fol. 19.

sä ne alkavat jakautua lajeihin, *kaikki muut paitsi ihminen*, ensimmäinen nisäkäseläimistä¹ neljännessä kierroksessa.

Vergilius, joka oli muinaisajan jokaisen runoilijan tavoin enemmän tai vähemmän perehtynyt esoteeriseen filosofiaan, lauloi evoluutiosta seuraavin säkein:

*Principio caelum ac terras, camposque liquentis
Lucentemque globum lunae, Titaniaque astra
SPIRITUS intus alit, totamque infusa per artus
MENS agitat molem, et magno se corpore miscet.
Inde hominum pecudumque genus vitaeque volantum
Et quae marmoreo fert monstra sub aequore pontus.*²

”Ensin tuli kolme eli kolmio.” Tällä lauseella on syvä merkitys okkultismissa, ja asian vahvistaa mineralogia, kasvitiede ja myös geologia, kuten luvussa ”Muinainen kronologia”³ on havainnollistettu yhdistetyllä luvulla seitsemän, johon sisältyy kolme ja neljä. Suola liunneena todistaa sen. Sillä kun sen molekyylit ryhmittyyssään alkavat saostua, ne ottavat ensin kolmioiden, pienten pyramidien ja kartioiden muotoja. Sama muoto on *tulella*, josta johtuu sana ”*pyramidi*”. Sitä vastoin toinen geometrinen muoto *ilmenneessä* luonnossa on neliö tai kuutio, 4 ja 6. Sillä kuten Enfield sanoo, ”maan partikkelien ollessa kuutiomaisia tulen partikkelit ovat pyramidimaisia”. Pyramidimuoto on männyn ottama muoto – joka on vanhin puu saniaiskauden jälkeen. Siten kaksi vastakohtaa kosmisessa luonnossa – tuli ja vesi, lämpö ja kylmyys – ovat niiden geometrisiä ilmennyksiä, toinen kolmimittaisen, toinen kuusisivuisen järjestelmän mukainen. Sillä tähdenmuotoiset lumikiteet ovat mikroskoopissa nähtyinä kaikki joko kaksin- tai kolminkertaisia kuusikärkisiä tähtiä, joiden keskuksessa on isomman tähden kaltainen pienempi tähti. Charles [e595] Darwin osoittaessaan, että vuorovedet vaikuttavat kovasti meren rannalla asuviin, sanoo:

¹ Alkueliöt eivät ole eläimiä. Lukijaa pyydetään pitämään mielessään, että kun puhumme ”eläimistä”, tarkoitamme ainoastaan nisäkkäitä. Äyriäiset, kalat ja matelijat ovat samanaikaisia fyysisen ihmisen kanssa ja useimmat ovat esiintyneet ennen *fyysistä* ihmistä tässä kierroksessa. Kaikki olivat kuitenkin kaksisukuisia ennen nisäkäskautta eli sekundaarisen eli mesotsooisen kauden lopussa, joka kausi alkoi *kuitenkin lähempänä paleotsooista kuin kenotsooista kautta*. Pienemmät pussieläimet ovat samanaikaisia sekundaariajan suurten matelijahirviöiden kanssa.

² *Aeneis*, VI, 724–728. ”Niin alun alkaen taivaan, maan, veden välkkyvät aavat, /kehrää loistavan kuun sekä tähteä hehkuvan päivän / ruokkii henkinen voima ja tunkeutuu joka soppeen, / *sieluna* massaa liikuttaa näin täyttäen kaiken. / *Siitä on syntynyt ihmisten suku, myös elikoiden*, / linnut siivekkäät, merihirviöt aavojen alla.” (suom. Päivö Oksala) ”Kaikki saa alkunsa eetteristä ja sen seitsemästä luonnosta”, sanoo alkemisti. Tiede tuntee näitä ainoastaan niiden ulkonaisilta vaikutuksilta.

³ Ks. myös II osa, s. 590–592.

Vanhimmat selkärankaiset... olivat ilmeisesti joukko merieläimiä... Eläimet, jotka elävät joko *keskimääräisen* korkean veden rajalla tai *keskimääräisen* matalan veden rajalla, läpikäyvät kahden viikon aikana täyden vuoroveden vaihtelujen syklin... Nyt on merkittävä tosiasia, että kehittyneemmällä, nykyisin maalla elävillä selkärankaisilla... monet tavalliset ja epätavalliset vaiheet esiintyvät joko yhden tai useamman kokonaisen viikon [seitsemän päivää] kestävinä kausina... [sellaiset] kuin nisäkkäiden tiineys, kuumetautien kesto...¹ Kyyhkysen munat kuoriutuvat kahden viikon [14 päivän] kuluttua. Kana hautoo kolme, sorsa neljä, hanhi viisi ja strutsi seitsemän viikkoa.²

Numero 7 liittyy läheisesti kuuun, jonka salainen vaikutus ilmenee aina seitsenkausina. Kuu johtaa maisen luonnon salaista puolta, kun taas aurinko on ilmenneen elämän säätelijä ja sen vaikuttava tekijä, ja tämän totuuden ovat aina tienneet näkijät ja adeptit.³ Nojautuessaan perusoppiin ikuisen luontoäidin seitsemästä ominaisuudesta Jacob Böhme osoittautui suureksi okkultistiksi.

Mutta palatkaamme seitsemäisyiden merkitykseen muinaisessa uskonnollisessa symboliikassa. Heprealaisten symboliikkaan voidaan metrologisen avaimen ohella, joka paljastaa numerologisesti ympyrän (kaikkijumaluuden) geometriset suhteet neliöön, kuutioon, kolmioon ja kaikkiin jumaluuden aluetta koskeviin, kokonaisluvullisiin emanaatioihin, käyttää teogonista avainta. Tämä avain selittää, että Nooa, vedenpaisumuksen patriarkka, on yhdessä merkityksessään jumaluuden (universaalin luovan lain) uudelleen järjestely maapallomme muodostamiseksi, sen kansoittamiseksi ja sen päällä esiintyvän elämän leviämiseksi yleensä.

Kun tutkija pitää mielessään, että seitsenjako koskee jumalallisia hierarkioita kuin myös kosmisiä ja inhimillisiä rakenteita, hänen on helppo ymmärtää, että Jah-Nooa on alemman kosmisen nelinäisyyden huippukohdassa ja sen synteesi. Ylempien sefirotien kolminaisuus Δ – jossa Jehovah-Binah (ymmärrys) on vasen, naisellinen kulma – synnyttää nelinäisyyden $\sim$. Jälkimmäinen symboloidessaan itsekseen ”taivaallista ihmistä”, suvutonta adam kadmonia, jota pidetään luontona abstraktisessa merkityksessä, tulee jälleen seitsemäiseksi ilmentämällä itsestään vielä kolme prinssiä, alemman, maallisen eli ilmenneen fyysisen luonnon, aineen ja meidän maapallomme (seitsemännen ollessa Malkut, ”taivaallisen ihmisen morsian”), muodostaen siten korkeamman kolminaisuuden eli Keterin, kruunun, kanssa sefirot-puun täyden numeron, 10-luvun, ykseyden eli universumin summan. Kun ei oteta lukuun korkeampaa kolminaisuutta, alempi luova Sefirot on seitsemän.

¹ *The Descent of Man* (1875), vi, s. 164 ja alaviite.

² Bartlett, *Land and Water*, 7.1.1871, lainannut Darwin.

³ Ks. myös I osa, II kirja.

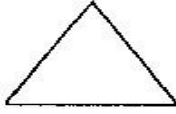

Edellä oleva ei kuulu suoranaisesti aiheeseemme, mutta se on tarpeellinen, [e596] jotta seuraava olisi helpommin ymmärrettävissä. Tarkoitus on osoittaa, että Jah-Nooa eli heprealaisen raamatun Jehova, josta on väitetty, että hän on luonut maan ihmisineen kaikkineen, on:

- a) Kosmisessa puolessaan alin seitsemäisyys, luovat elohimit.
- b) Tetragrammaton eli adam kadmon, neljän kirjaimen symboloima ”taivaallinen ihminen” – teogonisessa ja kabbalistisessa puolessaan.
- c) Nooa – sama kuin hindulainen *Shishta*, ihmisen siemen, joka oli jäänyt jäljelle edellisestä luomisesta eli manvantarasta kansoittamaan maata, kuten *purânoissa* esitetään, tai vedenpaisumusta edeltävältä kaudelta, kuten raamatussa on allegorisesti kuvattu – kosmisessa merkityksessään.

Mutta olkoon raamatun luova Jumala nelinäisyys (tetragrammaton) tai kolminaisuus, hän ei kuitenkaan ole universaali 10, ellei häntä sekoiteta AIN SOFIIN (kuten Brahmâa Parabrahmaniin), vaan on seitsemäisyys, yksi universaalien seitsenluvun monista seitsemäisyyksistä.

Kun tätä kysymystä käsitellään, hänen paikkansa ja asemansa Nooana voidaan osoittaa parhaiten asettamalla 3, $\triangle$, ja 4, $\square$, rinnakkain ”kosmisten” ja ”inhimillisten” periaatteiden kanssa. Ihmisen periaatteista käytetään vanhaa tuttua luokitusta. Siis:

IHMISEN OLEMUSPUOLET ELI PRINSIIPIT		KOSMISET ASPEKTIT ELI PRINSIIPIT
1. Universaali henki(âtman)	Jumaluuden kolminainen puoli	1. Ilmentymätön logos
2. Universaali sielu(buddhi)		2. Universaali (latentti) ideointi ¹
3. Inhimillinen sielu, järki (manas)		3. Univers. (eli kosminen aktiivinen ² intelligenssi
4. Eläimellinen sielu, (kâma-rûpa)	Maan henki	4. Kosminen (kaoottinen) energia
5. Astraaliruumis (linga-sharîra)	Jehova ³ Nooa	5. Astraalinen ideointi heijastaen maallisia asioita
6. Elinvoima (prâna)	Elämän täyttämä avaruus – veden- paisumuksen vedet	6. Elinvoima eli energia
7. Ruumis (sthûla-sharîra)	Ararat-vuori ⁴	7. Maa

[Huom.! 1, 2 ja 3 kuuluu merkitä kaariviivalla, samoin 4, 5, 6 ja 7.]

Saadakseen lisävalaistusta tähän esitykseen lukija tutkikoon kabbalistisia teoksia.

¹ Advaita-vedântalainen filosofia luokittelee tämän korkeimmaksi kolminaisuudeksi tai pikemmin Chinmâtran (Parabrahmanin) kolminaiseksi aspektiksi selittäen sen näin: ”Prajñân pelkkä mahdollisuus – kyky eli voima, joka aiheuttaa havainnon; Chidâkâsha, universaalisen tietoisuuden ääretön kenttä eli taso; ja Asat (mûlaprakriti) eli erilaistumaton aine. (Ks. *Five Years of Theosophy*, ”Personal and Impersonal God”.) Sama kirjassa: *A Collection of Esoteric Writings of T. Subba Row*.

² Koska erilaistumaton aine on aurinkokunnassa (älkäämme tarkastelko koko Kosmosta) seitsemässä eri tilassa ja koska prajñâ eli havaintokyky ilmenee samoin seitsemänä eri aspektina, jotka vastaavat aineen seitsemää tilaa, on ihmisellä välttämättä oltava seitsemän tietoisuudentilaa. Näiden tilojen suuremman tai pienemmän kehityksen mukaan on uskonnot ja filosofiat laadittu.

³ Silloin Jehova on esitetty kateellisena, vihaisena, kiivaana ja aina aktiivisena Jumalana, joka on kostonhaluinen ja on ystävällinen ainoastaan valitulle kansalleen ollessaan sen lepyttämä.

⁴ Nooa ja hänen kolme poikaansa ovat tämän nelinäisyyden kollektiivinen symboli monella eri tavalla, ja Haam on kaoottinen periaate.

[e597] ”Ararat = laskeutumisen vuori = הַר־יָרֵד *Hor-Jared*. Hatho mainitsee, että se on muodostettu sanasta *arat* = אֲרַת . Moses Choreneseksen¹ julkaisija sanoo: ”Sanotaan, että tällä kuvataan (arkin) ensimmäistä laskeutumispaikkaa.”² Luvussa ”*Berge*”, vuori, Nork sanoo *Araratista*: ” אַרְרַט , sillä אֲרַת (so. *Ararat* eikä *Arat*), *maa*, *aramean* duplikaatio.” Tästä näkyy, että Nork ja Hatho käyttävät *Araratista* samaa vastinetta *Arat*, אֲרַת , merkityksessä *maa*.³

Kun Nooa siis symboloi sekä *Juuri*- että *Siemen*-Manua eli voimaa, joka kehitti planeettaketjun ja meidän maamme, ja *siemenrotua* (viidettä), joka pelastettiin samalla kun neljännen – Vaivasvata Manun – alarodut hukkui-
vat, numeron *seitsemän* huomataan esiintyvän uudelleen joka askeleella. Nooa edustaa Jehovan sijaisena elohimien seitsemäistä joukkoa ja on siis kaiken eläimellisen elämän isä eli luoja (ylläpitäjä). Tästä syystä sanotaan *Genesiksen* 7. luvun [e598] jakeissa 2 ja 3: ”Ota kaikkia puhtaita eläimiä luoksesi seitsemän paria, uroksia (3) ja naaraita (4)... Myös taivaan lintuja ota seitsemän paria” jne., ja samoin toistetaan luku *seitsemän*, kun on kyse päivistä ja muusta.

¹ Moses Khorenatsin Armenian historia.

² Bryant, *Analysis of Ancient Mythology*, vol. IV, s. 5, 6, 15.

³ *Source of Measures*, s. 65. Tekijä selittää: ”Huomattakoon, että hepreassa *Jered*, Henokin isä, merkitsee ’laskeutumisen vuori’, ja samaa sanotaan *Araratista*, johon *Nooan* kuutiomainen rakennelma eli *perusmitta* asetui. *Jered* on hepreaksi יָרֵד. Sanoilla *Ararat*, *Acre* [eekkeri] ja *Earth* [maa] on yhteinen kantasana.” Hebrean ”*Jered*, יָרֵד, on kirjaimellisesti brittiläinen YRD. Tästä syystä *Jered* on kirjaimellisesti englannin sana *yard* (ja myös יָרֵד, sillä *Jah* eli *Jehova on mitta(keppi)* [engl. rod]). On huomionarvoista, että *Jeredin* poika, nim. Henok, eli 365 vuotta. Rabiinisten kommentaattorien mukaan hänestä sanotaan, että hän keksi 365 päivän pituisen vuoden, joten *ajan* ja *pituismitan* arvot tuodaan yhteen, so. *vuoden aika* johdettiin rinnastamalla *yardin* eli *Jeredin avulla*, joka *siis oli sen isä Henokissa* eli *Henokin kautta*. Ja todella $1296 = \text{yard (eli } Jered) \times 4 = 5184$, aurinkopäivän tunnusomainen arvo *kolmasosissa*, jota, kuten esitetty, voidaan sanoa aurinkovuoden *vanhemmaksi numerollisesti*.” Tämä on kuitenkin kabbalististen menetelmien astronomista ja numerologista tulkintaa. Esoteerisesti *Jared* on kolmas *Rotu* ja *Henok* neljäs – mutta koska hänet otettiin pois elävänä, hän symboloi myös valittuja, jotka pelastuivat neljännessä, kun taas Nooa on viidennen alku – perhe, joka pelastettiin vesistä, ikuisesti ja fyysisesti.

B.

TETRAKTYKSEN SUHDE SEITSENKULMIOON

Luvuista 3 ja 4 yhdistetty luku seitsemän *on* siis olennainen tekijä jokaisessa muinaisessa uskonnossa, koska *se on olennainen tekijä luonnossa*. Sen omaksuminen on todistettava oikeaksi, ja on osoitettava, että se on muita tärkeämpi numero, koska *Esoteric Buddhism* -teoksen ilmestyttyä on esitetty useita huomautuksia ja lausuttu epäilyjä näiden väitteiden paikkansa pitävyydestä.

Ja kerrottakoon tässä heti lukijalle, että kaikissa tällaisissa numerojaoissa AINOAA universaalia prinssiippiä – vaikkakin siihen viitataan yhtenä, koska se on *ainoa yksi* – ei koskaan oteta mukaan laskelmiin. Absoluuttisena, rajattomana ja universaalina abstraktiona SE on täydellisesti ITSEOLEVAINEN ja riippumaton jokaisesta muusta voimasta, noumenaalista tai fenomenaalista. SE ”ei ole aine eikä henki; SE ei ole ego eikä ei-ego; ja SE ei ole objekti eikä subjekti”, sanoo artikkelin ”Personal and Impersonal God” kirjoittaja ja lisää:

Hindulaisten filosofien kielellä se on alkuperäinen ja ikuinen purushan [hengen] ja prakritin [aineen] yhtymä. Koska advaitalaisten mukaan ulkonainen kohde on pelkästään mentaalisten tilojemme tuote, prakriti ei ole muuta kuin illuusio, ja purusha on *ainoa* todellisuus. Se on *ainoa* olemassaolo, joka säilyy ikuisesti tässä ideoiden maailmassa. Tämä on siis advaitfen Parabrahman....

Vaikka olisikin olemassa persoonallinen Jumala, jolla olisi jonkinlainen aineellinen *upâdhi* (jonkinlainen fyysinen perusta), advaitin kannalta on yhtä suuri syy epäillä hänen noumenaalista olemassaoloaan kuin minkä tahansa muun kohteen. Heidän käsityksensä mukaan tietoinen Jumala ei voi olla universumin alkuperä, koska hänen egonsa olisi silloin aikaisemman syyn seuraus, jos sana tietoinen käsitetään sen tavallisessa merkityksessä. He eivät voi tunnustaa, että *universumin kaikkien tajunnantilojen kokonaissumma* on heidän jumaluutensa, koska nuo tilat muuttuvat jatkuvasti ja koska kosminen ideointi lakkaa *pralayan* aikana. Universumissa on ainoastaan yksi pysyvä tila, joka on täydellisen tajuttomuuden tila, joka on itse asiassa pelkkä *chidâkâsha* (tajunnan kenttä). Kun lukijani kerran käsittävät sen tosiasian, että tämä suuri universumi on todellisuudessa vain eri tajunnantilojen valtavan suuri kokouma, he eivät hämmästy huomatessaan, että advaitfen mielestä tajuttomuuden äärimmäinen tila on sama kuin Parabrahman.¹

Vaikka tämä ”eri tajunnantilojen valtavan suuri kokouma” onkin täysin

¹ *Five Years of Theosophy*, T. Subba Row'n artikkeli ”Personal and Impersonal God”, s. 202. [Sama kirjassa: *A Collection of Esoteric Writings of Subba Row.*]

inhimillisen arvioinnin ja laskelmien ulkopuolella, se on kuitenkin seitsemäisyys, [e599] joka muodostuu kokonaisuudessaan yksinomaan seitsemäisryhmistä, yksinkertaisesti siksi, että ”havaintokykyyn kuuluu seitsemän eri aspektia, jotka vastaavat aineen seitsemää tilaa”¹ eli ominaisuutta. Ja sen vuoksi lukusarja yhdestä seitsemään alkaa esoteerisissa laskelmissa ensimmäisellä ilmenneellä periaatteella, joka on numero yksi, jos alamme ylhäältä, ja *seitsemän*, kun laskemme alhaalta eli alimmasta periaatteesta.

Kabbala samoin kuin Pythagoras pitää *tetradia* täydellisimpänä eli oikeammin *pyhimpänä* lukuna, koska se sai alkunsa yhdestä, ensimmäisestä ilmenneestä ykseydestä eli oikeammin *kolmesta yhdessä*. Kuitenkin jälkimmäinen on aina ollut persoonaton, suvuton, käsittämätön, vaikkakin korkeampien mentaalisten havainnointien saavutettavissa.

Ikuisen monadin ensimmäistä ilmennystä ei ollut koskaan tarkoitettu olemaan symbolina toiselle symbolille, SYNTYMÄTTÖMÄN alkuaineesta syntyneelle eli yhden ainoan LOGOKSEN taivaalliselle ihmiselle. Tetragrammaton eli kreikkalaisten tetraktys on *toinen logos*, Demiurgos. Neljä, kuten Thomas Taylor ajatteli, ”on... Platonin *eläimellinen itse* -käsite, ja Platonhan oli pythagoralaisista paras, kuten Syrianos oikein huomauttaa. Se kuului älyllisen kolminaisuuden rajamaille, kuten Proklos täysin vakuuttavasti osoittaa Platonin teologiaa käsittelevän teoksensa kolmannessa kirjassa. Ja noiden kahden kolminaisuuden [kaksoiskolmion] välillä, joista toinen on intelliigibeli ja toinen intellektuaalinen, on jumalien toinen luokka, joka on osallisena kummassakin ääripäässä.”²

Plutarkhos kertoo meille, että ”pythagoralaiseen maailmaan kuuluu *kaksinkertainen nelinäisyys*”.³ Tämä lause todistaa sen, mitä sanotaan *alemman* tetraktyn valinnasta eksoteerisissa teologioissa. Sillä:

Järjellisen maailman [*mahatin* maailman] nelinäisyys on To Agathon, Nous, Psykhe, Hyle, kun taas aistittavan [aineen] maailman – joka on oikeastaan se, mitä Pythagoras tarkoitti sanalla Kosmos – nelinäisyys on tuli, ilma, vesi ja maa. Neljää elementtiä kutsutaan nimellä *rhizomata*, kaikkien sekoittuneiden kappaleiden juuret eli periaatteet,⁴

ts. alempi tetraktys on *harhan*, aineen maailman juuri, ja tämä on juutalaisten tetragrammaton ja ”mystinen jumaluus”, josta nykyajan kabbalistit pitävät paljon melua!

Siten numero [*neljä*] muodostaa aritmeettisen keskiluvun monadin ja *heptadin* välillä, ja tämä sisältää kaikki voimat, sekä synnyttävät että synnytytetyt luvut. Sillä tämä kaikista kymmenen alapuolella olevista luvuista antaa tietyn luvun. Duadista kaksinkertaisena tulee neljä, ja nel-

¹ Sama.

² Past. G. Oliver, *The Pythagorean Triangle*, s. 104

³ Plutarkhos, *De anim. Procr.*, § 30.

⁴ Oliver, *main. teos*, s. 112.

jästä kaksinkertaisena [eli levitetynä] tulee *hebdomadi* [seitsemäisyys]. Kaksi kerrottuna itsellään tekee neljä ja muodostaa taivutettuna itseensä päin ensimmäisen kuution. Tämä ensimmäinen kuutio on *hedelmällinen luku*, moninaisuuden ja vaihtelevuuden perusta, yhdistettynä kahdesta ja neljästä [ollen riippuvainen monadista, *seitsemänneistä*]. Siten ajallisten kappaleiden, *pyramidin* ja [e600] kuution kaksi alkusyytä, muoto ja aine, virtaavat yhdestä ainoasta lähteestä, tetragonista [maan päällä, *monadista* taivaassa]....¹

Tässä Reuchlin, tuo suuri kabbalan tuntija, osoittaa kuution olevan *ainetta*, kun taas pyramidi eli *kolminaisuus* on ”muoto”. Hermeksen seuraajilla numero neljästä tulee totuuden symboli *vasta kun se laajenee kuutioksi*, joka avattuna on seitsemän symboloiden miehisiä ja naisellisiä elementtejä ja ELÄMÄN elementtiä.²

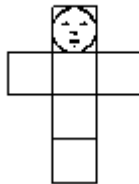
Jotkut opiskelijat ovat ihmetelleet sitä, että pystysuorasta viivasta, joka on miehinen, tulee (ks. edellä) ristissä neljään jaettu viiva – *neljän* ollessa naisellinen luku, kun taas vaakasuorasta (aineen viivasta) tulee kolmiosainen. Tämä on kuitenkin helppo selittää. Koska avatun kuution keskusneliö on *yhteinen* sekä pystysuoralle että vaakasuoralle haaralle eli kaksisuuntainen, siitä tulee *neutraalinen* perusta niin sanoaksemme ja se kuuluu kumpaankin. Hengen viiva jää kolminaiseksi ja aineen kaksinaiseksi – ja kaksi

¹ Oliver, *main. teos*, s. 104, lainannut Reuchlin, *De Arte Cabbalistica*, kirja II.

² Teoksen *Key to the Hebrew Egyptian Mystery in the Source of Measures* tekijä osoittaa (s. 50), että kuutiosta avattuna ympyrän yhteydessä... ”tulee... *tavallinen risti* eli *tau*, ja kun jälkimmäinen liitetään ympyrään, saadaan egyptiläisten *silmukkaristi*... Kun kuutiosta on vain 6 sivua, avatusta kuutiosta tulee ristin haarat siten, että yksi kuution sivu on *yhteinen kummallekin haaralle*, jolloin se lasketaan kuuluvaksi kumpaankin... [ts. otettuna vaakasuoraan ja pystysuoraan]... 4 pystyssä olevaa ja 3 vaakassa tekevät 7 yhteensä.” Lisäksi ”tässä ovat nuo tunnetut 4 ja 3 ja 7”.

Esoteerinen filosofia selittää, että *neljä* symboloi universumia sen potentiaalisessa tilassa eli *kaoottista ainetta* ja että tarvitaan henki, joka läpäisee sen aktiivisesti, ts. alkuperäisen abstraktin kolmion on – jotta universumi voisi ilmetä ymmärrettävällä tavalla – jätettävä yksiulotteinen ominaisuutensa ja levittäytyttävä tähän aineeseen, jolloin se muodostaa *ilmenneen* perustan kolmiulotteiselle avaruudelle. Tätä esittää avattu kuutio. Tästä johtuu *silmukkaristi* ♀ joka symboloi ihmistä, synnyttämistä ja elämää. Egyptissä *ankh* merkitsi sielua, elämää ja verta. Se on *sielullinen, elävä ihminen, seitsemäisyys*.

CUBE UNFOLDED

AVATTU KUUTIO

on parillinen luku ja sen vuoksi myös naisellinen luku. Sitä paitsi Theonin mukaan pythagoralaiset, jotka antoivat tetraktykselle harmonian nimen, ”koska se on diatessaroon in seskvitertia” – olivat sitä mieltä että:

...tetraktys jakoi monokordin kaanonin *duadiin*, *triadiin* ja *tetradiin*. Sillä siihen kuuluvat seskvitertia, seskvialtera, kaksinkertainen, kolminkertainen ja nelinkertainen osa, joiden sektio on 27. Muinaisen musiikkiteorian mukaan tetrakordin muodostivat *kolme* sävelaskelta eli intervallia sekä *neljä* säveltermiä, joita kreikkalaiset sanoivat *diatessanoriksi* ja me kvartiksi.

Edelleen, vaikka neljä olikin parillinen ja sen vuoksi naisellinen (”helvetillinen”) luku, se vaihteli muotonsa mukaan. Tämän osoittaa Stanley. [e601] Pythagoralaiset kutsuivat lukua 4 luonnon avaimentallettajaksi, mutta yhdessä kolmen kanssa, mikä tekee seitsemän, siitä tuli mitä täydellisin ja harmonisin luku – *itse luonto*. Neljä oli ”naisellisen muodon maskuliini”, kun se muodosti ristin; ja seitsemän on ”kuun herra”, sillä tämän planeetan on muutettava ulkomuotoaan joka seitsemäs päivä. Pythagoras perusti oppinsa sfäärien harmoniasta ja sfäärien musiikista lukuun seitsemän sanoen, että välimatka maasta kuuhun on yksi ”sävelaskel”, kuusta Merkuriukseen puoli sävelaskelta, sieltä Venukseen samoin, Venuksesta aurinkoon $1\frac{1}{2}$ sävelaskelta, auringosta Marsiin yksi sävelaskel, sieltä Jupiteriin $\frac{1}{2}$ sävelaskelta, Jupiterista Saturnukseen $\frac{1}{2}$ sävelaskelta ja sieltä eläinrataan yksi sävelaskel; yhteensä siis seitsemän säveltä – oktaaviharmonia. Luonnon koko melodia sisältyy näihin seitsemään säveleeseen, joita kutsutaan sen vuoksi ”luonnon ääreksi”.

Plutarkhos selittää,¹ että akhaialais-kreikkalaiset pitivät lukua neljä kaikkien kappaleiden juurena ja prinsiippinä, koska se oli niiden elementtien luku, jotka synnyttivät kaikki näkyvät ja näkymättömät *luodut* kappaleet. Ruusu-Ristin veljillä ristin muoto eli *avattu kuutio* oli aiheena ”tutkielmaan eräästä Peuvret’n teosofisesta asteesta ja sitä käsiteltiin valoa ja pimeyttä eli *hyvää ja paha* koskevien perusoppien mukaisesti”.²

Käsitettävä maailma astuu esiin jumalallisesta mielestä [eli ykseydestä] seuraavalla tavalla. Tetraktys ajatellen omaa olemustaan, *ensimmäistä ykseyttä, kaiken synnyttäjää* sekä omaa alkuaan sanoo näin: Yksi kertaa yksi, kaksi kertaa kaksi, ja heti syntyy tetradi, jonka huippuna on korkein ykseys, ja siitä tulee *pyramidi, jonka pohjana* on tasainen tetradi vastaten pintaa. Tämän ylle jumalallisen ykseyden loistava valo synnyttää ruumiittoman tulen muodon, koska Juno (aine) laskeutuu alempiin olioihin. Tästä syntyy varsinainen valo, ei polttava vaan valaiseva. Tämä on *keskimaailman luominen* ja sitä heprealaiset kutsuvat *kor-*

¹ *De Placitis Philosophorum*, kirja I, ii ja iii.

² Oliver, *main. teos*, s. 108.

keimmaksi, [heidän] jumaluuden maailmaksi. Sen nimi on Olympos, se on kauttaaltaan valoa ja täynnä eri muotoja, ja se on kuolemattomien jumalien paikka, *deum domus alta*, jonka huippuna on YKSEYS, seinänä *kolminaisuus* ja pintana *nelinäisyys*.¹

”Pinnan” on siis jätävä *merkityksettömäksi ulkokuoreksi*, jos se jätetään yksin. Koska ainoastaan YKSEYS ”valaisee” *nelinäisyyden*, niin tuon tunnetun alemman neliluvun on myös rakennettava itselleen seinä *kolminaisuudesta* voidakseen ilmetä. *Tetragrammaton* eli Mikroprosopos on sitä paitsi ”Jehova” omaksuen aivan väärin tuon ”Oli, On, Tulee olemaan”, joka on nyt käännetty muotoon ”*minä olen se mikä minä olen*” ja jonka on tulkittu tarkoittavan korkeinta abstraktia jumaluutta, vaikka se itse asiassa merkitsee esoteerisesti ainoastaan aikakausittain kaoottista, levotonta ja ikuista AINETTA kaikkine mahdollisuuksineen. Sillä tetragrammaton on yhtä luonnon eli Isiksen kanssa ja on eksoteerinen sarja androgyynisiä jumalia, sellaisia kuin Osiris-Isis, Jupiter-Juno, Brahmâ-Vâch tai kabbalistinen *Jah-Havah*; kaikki miehis-naisellisia. Muinaisten kansojen jokaisen *antropomorfisen* jumalan nimi oli, kuten Marsilio Ficino aivan oikein huomauttaa, [e602] kirjoitettu neljällä kirjaimella. Siten egyptiläisillä hänen nimensä oli *Teut*, arabeilla *Alla*; persialaisilla *Sire*; maageilla *Orsi*; muhamettilaisilla *Abdi*; kreikkalaisilla *Theos*; muinaisilla turkkilaisilla *Esar*; latalaisilla *Deus*; näihin Giovanni Lorenzo Anania lisää germaanien nimen *Gott*; sarmattien nimet *Bouh* ja *Istu*; tataarien nimen *Itga* jne.²

Koska monadi on yksi ja *pariton* luku, muinaiset viisaat sanoivat sen vuoksi, että vain parittomat luvut olivat täydellisiä lukuja. Ehkä itsekkäästi mutta tosiasiallisesti he pitivät niitä kaikkia miehisinä ja täydellisinä, sopivina taivaallisille jumalille, kun taas parilliset luvut kuten kaksi, *neljä*, kuusi ja varsinkin kahdeksan olleen naisellisia lukuja olivat heidän mielestään epätäydellisiä ja annettiin ainoastaan *maallisille ja manalan jumaluuksille*. Vergilius mainitsee asian sanomalla ”*Numero deus impare gaudet*”, ”jumala mielistyy parittomaan lukuun”.³

Mutta pythagoralaiset pitivät numero *seitsemää* tai seitsemäntoista *uskonnollisena ja täydellisenä* lukuna. Sen nimi oli *Telesforos*, koska *sen avulla ihmiskunta ja kaikki universumissa johdetaan päämääräänsä*, ts. huippuunsa.⁴ Lemurian ajasta Pythagoraan päiviin asti oppi sfääreistä, joita hallitsee seitsemän pyhää planeettaa,⁵ kuvasi maallisen ja sublunaarisen

¹ Reuchlin, *De Arte Cabbalistica*, s. 689, lainannut Oliver, s. 112–113.

² Oliver, *main. teos*, s. 118.

³ Vergilius, *Eclogues*, VIII, 75.

⁴ Philo Iudaeus, *De optificio mundi*, xxxv.

⁵ Nuo seitsemän planeettaa eivät rajoitu tähän lukuun siksi, että muinaisuudessa ei tunnettu useampia, vaan yksinkertaisesti siksi, että ne olivat seitsemän *logoksen* ensimmäiset eli alkuperäiset *huoneet*. Muita tunnettuja planeettoja voi olla yhdek-

luonnon seitsemää voimaa, universumin seitsemää suurta voimaa, jotka jatkuivat ja kehittyivät seitsemänä äänenä, jotka ovat sävelasteikon seitsemän säveltä. *Heptadia* (meidän seitsemäisyyttä) pidettiin ”*neitsyen lukuna, koska se on syntymätön*” (kuten logos tai vedântalaisten ”Aja”); ”ilman isää tai äitiä, *mutta lähtöisin monadista*, joka on kaiken alku ja kruunu”.¹ Ja jos seitsemäisyyden ajatellaan lähtevän suoraan monadista, silloin se, kuten vanhimpien koulukuntien salaisessa opissa opetettiin, on tämän meidän mahâmanvantaramme täydellinen ja pyhä luku.

Seitsemäisyys eli *heptadi* oli todella pyhitetty usealle jumalalle ja jumalattarelle; Marsille seitsemine seuraajineen; Osirikselle, jonka ruumis paloiteltiin seitsemään ja kaksi kertaa seitsemään osaan; Apollolle (auringolle) seitsemine kiertolaisineen, joka seitsenkielisellä lyyrallaan ylisti seitsemän-säteistä; Minervalle, isättömälle ja äidittömälle sekä muille.

Cis-Himalajan okkultismia *seitsennyksineen* on juuri siitä syystä pidettävä kaikkein vanhimpana, kaiken alkuperänä. *Joissakin* uusplatonikkojen jälkeensä jättämissä katkelmissa sitä vastustetaan ja viimeksi mainittujen ihailijat tuskin ymmärtävät, mitä he puolustavat sanoessaan: ”Katsokaa, teidän edeltäjänne uskoivat ainoastaan *kolminaiseen* ihmiseen, johon kuuluu henki, sielu ja ruumis. Huomatkaa, että Intian târaka râja-jooga rajoittaa [e603] tämän jaon kolmeen, me neljään ja vedântalaiset viiteen (koshaan).” Tämän johdosta me muinaisaikaiseen koulukuntaan kuuluvat kysymme:

Miksi kreikkalainen runoilija sitten sanoo, että ”*ei neljä*, vaan SEITSEMÄN on niitä, jotka laulavat auringon hengen ylistystä”?

ἑπτα με jne.

Seitsemän soivaa kirjainta ylistää minua,

Kuolematonta Jumalaa, kaikkivaltiasta jumaluuta.²

Miksi edelleen *kolmiyhteistä* IAOTA (mysterijumalaa) kutsutaan ”nelinkertaiseksi”, vaikka kristityt yhdistävät kolminaisuuden ja nelinäisyyden symbolit yhteen nimeen, joka on – seitsenkirjaiminen Jehovah? Ja miksi heprean shebuah, ’vala’, (pythagoralainen *tetraktys*) on sama kuin numero 7? Tai kuten Gerald Massey sanoo:

Vannoa vala oli sama kuin ”seitsemöidä”, ja 10 ilmaistuna kirjaimella [Jod] oli IAO-TSEBAOTHin [kymmenkirjaimisen Jumalan] täydellinen luku.³

Lukianoksen *Auctiossa* pythagoralainen kysyy: ”Kuinka sinä lasket?” Vastaus on: ”Yksi, kaksi, kolme, neljä.” Silloin Pythagoralainen sanoo:

---

sän ja yhdeksänkymmentäyhdeksän – mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että vain nämä seitsemän olivat pyhiä.

¹ Oliver, *main. teos*, s. 173–174.

² Lainannut Lightfoot, Oliverin *main. teos*, s. 175.

³ *The Natural Genesis*, vol. I, s. 545.

”Kas vain! *Mitä* sinä luulet NELJÄKSI, onkin kymmenen ja *täydellinen kolmio, meidän valamme* [tetraktys, *neljä!*]...”¹ – eli seitsemän. Entä miksi Proklos sanoo:

Kultaisten säikeiden isä ylistää tetraktystä ympärivuotisen luonnon lähteenä.²

Yksinkertaisesti sen vuoksi, että noilla länsimaisilla kabbalisteilla, jotka esittivät *eksoteeriset* todisteensa meitä vastaan, ei ollut mitään käsitystä todellisesta *esoteerisesta* tarkoituksesta. Sen vuoksi, että kaikki muinaiset kosmologiat – viidennen kantarodun kahden vanhimman kansan, hindulaisten arjalaisten ja egyptiläisten, sekä varhaisten kiinalaisten rotujen (neljännen eli atlantilaisen Rodun jäännösten) vanhimmat maailmankaikkeuden kuvaukset – pohjasivat mysteerinsä lukuun 10: ylempi kolmio merkitsi näkymätöntä ja metafyyisistä maailmaa, alemmat kolme ja neljä eli *seitsemän-luku* tarkoittivat fyysisistä luontokuntaa. Juutalainen raamattu ei suinkaan tehnyt lukua seitsemän huomatuksi. Hesiodos käytti sanoja ”seitsemäs on pyhä päivä”³ ennen kuin ”Mooseksen” sapatista oli koskaan kuultu. Seitsemänluvun käyttö ei koskaan rajoittunut johonkin tiettyyn kansaan. Tästä on selvänä todisteena seitsemän maljakkoa auringon temppelissä lähellä Babilonian raunioita Ylä-Egyptissä; seitsemän tulta, jotka paloivat lakkaamatta kautta aikojen Mithran alttarien edessä; arabien seitsemän pyhäkköä; Intian seitsemän niemimaata, seitsemän saarta, seitsemän merta, vuotta ja virtaa; ja samoin *Zoharin* (ks. Ibn Gebirol); juutalaisten seitsemän loiston Sefirot; seitsemän goottilaista jumaluutta, kaldealaisten seitsemän maailmaa ja niiden seitsemän henkeä; Hesiodoksen ja Homeroksen mainitsema seitsemän tähtikuviota; ja kaikki ne loputtomat seitsikot, jotka orientalistit tapaavat jokaisesta löytämästään käsikirjoituksesta.

Lopuksi meidän on lisättävä tämä: riittävästi on esitetty todisteita, miksi inhimilliset periaatteet jaettiin ja yhä jaetaan [e604] esoteerisissa kouluissa seitsemään. Jos pysähdytään *neljään*, niin ihmiseltä joko riistetään alemmat maalliset osansa tai fyysisestä näkökulmasta tarkasteltuna hänestä tehdään sieluton eläin. Neljänäisyyden täytyy olla korkeampi tai alempi – taivaallinen tai maallinen tetraktys. Jotta ihminen tulisi ymmärrettäväksi, häntä on *ikivanhan* esoteerisen koulun opetusten mukaan pidettävä seitsemäisenä. Tämä ymmärrettiin niin hyvin, että jopa niin kutsutut kristilliset gnostikot omaksuivat tämän vanhan hyvän järjestelmän.⁴ Se pidettiin kauan salassa, sillä vaikka se aavistettiin, mitkään käsikirjoitukset tuolta ajalta eivät puhu siitä kyllin selvästi tyydyttääkseen epäilijät. Mutta meidän avuksemme tulee aikamme kirjallinen harvinaisuus – gnostikkojen vanhin ja parhaiten

¹ *Vitarum Auctio*, § 4. [”Viisauksia kaupan”, Lukianos, *Satiireja*, s. 118.]

² *Timaioksen kommentaari*, III, 155, D, 1–2.

³ *Erga kai hemerai* (Työt ja päivät), 770.

⁴ Ks. osaa F, ”Egyptologien seitsemän sielua”.

säilynyt evankeliumi, *Pistis Sofia*, ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ. Todistaaksemme asian täydellisesti lainaamme tässä erästä auktoriteettia (C.W. King) – ainoaa arkeologia, jolla on ollut edes hämärä aavistus tästä yksityiskohtaisesta opista, ja aikamme parasta asiantuntijaa, joka on kirjoittanut gnostikoista ja heidän gemmeistään.

Tuo erinomainen katkelma uskonnollista kirjallisuutta – todellinen gnostilainen kivettymä – opettaa, että ihmisolento on Ykseyden seitsemäinen säde,¹ aivan kuten meidän koulukuntamme opettaa. Hänet on koottu seitsemästä elementistä, joista neljä on lainattu kabbalistien ilmenneestä maailmasta. Siis:

Asiahista se saa *nefeshin* eli fyysisten halujen asumuksen [myös elonhenkäyksen]; Jetsirahista tulee *ruah* eli intohimojen asumus [?!]; Briahista *neshamah* eli järki, ja Azilutista se saa *hayahin* eli henkisen elämän periaatteita. Tämä näyttää platonilaisen teorian sovellukselta, jonka mukaan sielu saa vastaavat kykynsä planeetoilta edetessään alaspäin niiden piirien kautta. Mutta *Pistis Sofia* tavallisessa rohkeudessaan ilmaisee tämän teorian paljon runollisemmalla muodolla (§ 282). *Sisäinen ihminen* muodostuu samoin *neljästä* oleellisesta osasta, *mutta ne saadaan sfäärien kapinallisilta aioneilta*, jotka ovat *voima* – kipinä jumalallisesta valosta (*”Divinae particula aurae”*), joka on vielä heissä jäljellä; *sielu* [viides], ”joka on muodostettu heidän silmiensä kyynelistä ja heidän tuskanhiestään”; ἄντιμιμον πνεύματος [antimimon pneumatos], *hengen jäljittelijä* (nähtävästi vastaten meidän *omaatuntoamme*) [kuudes]; ja lopuksi Μοῖρα [Moira], *kohtalo*² [karmallinen ego], jonka [e605] tehtävänä on johtaa ihminen hänelle asetettuun päämää-

¹ Seitsemän energiakeskusta ovat kehittyneet eli tulleet esiin Fohatin vaikutuksesta yhteen elementtiin, joka on itse asiassa kaikkialla Kosmoksessa ilmenevien seitsemän elementin ”seitsemäs periaate”. Voimme tässä huomauttaa, että ne ovat samat kuin kabbalistien Sefirot; ”pyhän hengen seitsemän lahjaa” kristillisessä järjestelmässä; ja mystisessä merkityksessä Devakīn seitsemän lasta eli poikaa, jotka Kamsa tappoi ennen Krishnan syntymää. Meidän seitsemän periaatteen symboloivat kaikkia niitä. Meidän on erottava niistä, ennen kuin saavutamme *Krishna- tai Kristus-tilan, Jivanmuktan tilan*, ja keskityttävä kokonaan korkeimpaan, seitsemänteen eli YHTEEN.

² Μοῖρα on tässä tapauksessa sallimus, ei ”kohtalo”, sillä se on yleisnimi, ei erisnimi. (Ks. Wolfen *Odyseia*-käännös, xxii, 413). Mutta Moira, kohtalon jumalatar, on jumaluus, ”joka kuten Αἴσα [Aisa] antaa jokaiselle hänen osansa hyvästä ja pahasta” ja on siis *karma* (vrt. Liddell [A Greek-English Lexicon]). Tässä tarkoitetaan kuitenkin *sallimuksen eli karman kohdetta*, ITSEÄ eli egoa, ja sitä joka syntyy uudelleen. Ei liioin ἄντιμιμον πνεύματος ole omatuntomme, vaan meidän *buddhimme*; eikä se ole ”hengen jäljittelijä”, vaan ”muodostettu hengen mukaan” eli on hengen *vastine* – joka *buddhi* on *ātman* käyttövälineenä (ks. Aristofanes, *Thesmofoiazusai*, 17).

rään; ”jos hänen on kuoltava tulen kautta, se johtaa hänet tuleen; jos hänen on kuoltava petoeläimen uhrina, se johtaa hänet petoeläimen eteen”¹ – [seitsemäs]!

C.

SEITSENLUVUN ESIINTYMINEN VEDOISSA.
SE VAHVISTAA OKKULTTISEN OPETUKSEN
SEITSEMÄSTÄ PALLOSTA JA SEITSEMÄSTÄ RODUSTA

Meidän on palattava historiallisen tiedon alkulähteelle, jos tahdomme esittää parhaat todisteemme esitettyjen tosiasioiden tukemiseksi. Sillä vaikka *Rigvedan* hymnit ovat kauttaaltaan allegorisia, ne ovat myös ajatuksia herättäviä. Sūryan (auringon) seitsemän säteen sanotaan siinä vastaavan (jokaisen planeettaketjun) seitsemää maailmaa, seitsemää virtaa taivaassa ja maan päällä, edellisten ollessa seitsemän luovaa joukkoa ja jälkimmäisten seitsemän ihmistä eli alkuperäistä ihmisryhmää. Seitsemän muinaista rishiiä – kaiken maan päällä elävän ja hengittävän esi-isät – ovat Agnin seitsemän ystävää, hänen seitsemän ”hevostaan” eli seitsemän ”PÄÄTÄÄN”. Vertauskuvallisesti sanottuna ihmisrotu on saanut alkunsa tulesta ja vedestä; sen ovat ISÄT eli uhraaja-kantaisät muodostaneet Agnista; sillä Agni, ashvinit ja âdityat² ovat kaikki samoja kuin tuo ”uhraaja” eli isiä, joita kutsutaan vuoroin *pitaroiksi* (*pitreiksi*, isiksi), *angirasoiksi*,³ *sâdhyoiksi*, ”jumalallisiksi uhraajiksi”, ja ovat kaikkein okkulttisimpia. Heitä kaikkia kutsutaan nimellä *deva-putra rishayah* eli ”Jumalan pojat”.⁴ ”Uhraajat” ovat sitä paitsi kollektiivisesti YKSI uhraaja, jumalien isä, Vishvakarman, joka suoritti suuren Sarvamedha-seremonian ja lopuksi uhraisi itsensä. (Ks. *Rigvedan* hymnit.)

[e606] Näissä hymneissä ”taivaallista ihmistä” kutsutaan *purushaksi*, ”Ihmiseksi”,⁵ josta Virâj syntyi;¹ ja Virâjista syntyi (kuolevainen) ihminen.

¹ *The Gnostics and their Remains*, s. 37, 38. [*Pistis Sophia*, 111. Luku, s. 262–263]

² *Rigveda*, III, 54. 16; II, 29. 3, 4.

³ *Sama*, I, 31, 17, 139 ja seuraava. Prof. Roth määrittelee (”Pietarin sanakirjassa”) *angirasat* jumalien ja ihmisten välillä olevaksi korkeampien olentojen roduksi, kun taas prof. Weber, uskollisena tavalleen modernisoida ja antropomorfoida jumaluus, näkee niissä arjalaisten intialaisten ja persialaisten muinaisen yhteisen uskonnon alkuperäisiä pappeja. Roth on oikeassa. ”*Angirasat*” oli yksi dhyâniä eli vihittyjen *deva-opettajien* (gurudevojen) nimistä kolmannessa, neljännessä ja jopa viidennessä Rodussa. [Edellä mainittu ns. Pietarin sanakirja, ”*Petersburger Wörterbuch*” on Otto Böhtlingkin *Sanskrit-Wörterbuch*.]

⁴ *Rigveda*, X, 62. 1, 4.

⁵ *Rigveda*, X, 90. 1.

Varuna (nyt alennettu korkeasta asemastaan Herrojen – dhyānien ja devojen päälliköksi) ohjaa kaikkia luonnonilmiöitä, ”tekee auringolle tien jota hänen on seurattava”. Hänen valvonnassaan, kuten tullaan näkemään, ovat taivaan seitsemän virtaa (laskeutuvat, luovat jumalat) ja maan seitsemän virtaa (seitsemän alkuperäistä ihmissukua). Sillä sitä, joka rikkoo Varunan lakeja (vratāni, ”luonnon järjestys”, toimivat lait), rankaisee Indra,² mahtava vedalainen jumala, jonka *vrata* (laki eli voima) on suurempi kuin kenenkään muun jumalan *vratāni*.

Näin voidaan osoittaa, että *Rigveda*, vanhin *kaikista tunnetuista* tietolähteistä, vahvistaa okkulttiset opetukset melkein joka suhteessa. Sen hymneissä – jotka sisältävät viidennen (meidän rotumme) varhaisimpien vihityjen kirjoittamat alkuperäiset opetukset – puhutaan seitsemästä Rodusta (joista kaksi on vielä tuleva) esittämällä ne allegorisesti ”seitsemänä virtana”;³ ja niistä viidestä Rodusta (*pañcha krishtayah*), jotka ovat jo kansoitaneet tämän maailman viidellä seudulla (*pañcha pradishah*),⁴ sekä myös kolmesta aikaisemmasta *mantereesta*.⁵

Ainoastaan ne tutkijat, jotka tuntevat *Purushasūktan* (jossa nykyisten orientalistien intuitio on näkevinään ”erään *Rigvedan* kaikkein viimeisimmistä hymneistä”) salaisen merkityksen, voivat toivoa ymmärtävänsä, miten sopusointuisia sen opetukset ovat ja miten ne vahvistavat esoteerisia oppeja. Ennen kuin sellainen tutkija tajuaa seuraavan säkeen salaisen filosofian, hänen on tutkittava (taivaallisen) ihmisen, ”purushan” – joka on UHRATTU synnyttämään universumi ja kaikki siinä oleva (vrt. *Vishvakarman*) – ja maisen kuolevaisen ihmisen välisiä suhteita erittäin syvällisine metafysisine merkityksineen⁶:

”15. Hänellä [”ihmisellä”, *purushalla* eli Vishvakarmanilla] oli seitsemän ympäröivää polttopuuta ja kolme kertaa seitsemän polttokerrosta. Kun jumalat suorittivat uhrin, he sitoivat ihmisen uhriksi.” Tämä tarkoittaa kolmea seitsenkertaista alkurotua ja osoittaa *Vedojen* korkean iän, sillä niiden vanhimmat *suulliset* opetukset eivät luultavasti tienneet mistään muusta

¹ *Sama*, X, 90. 5.

² *Sama*, X, 113–115.

³ *Sama*, I, 35–38.

⁴ *Sama*, IX, 86. 29.

⁵ Okkulttisessa opissa kuvataan kolmea mereen vajonnutta tai muulla tavoin tuhoutunutta mannerta – sillä ensimmäisen Rodun ensimmäinen ”manner” on yhä olemassa ja tulee olemaan loppuun asti – nimittäin *hyperboreaista*, *lemuralaista* (nimi on myös tieteessä tunnettu) ja *atlantistaista*. Atlantiksen kadotessa suurin osa Aasiaa kohosi vedestä. Afrikka ilmestyi vielä myöhemmin, kun taas Eurooppa on viides ja viimeisin manner – Pohjois- ja Etelä-Amerikkaan kuuluu osia, jotka ovat paljon vanhempia. Mutta tästä enemmän myöhemmin. *Vedat* muistiin kirjoittaneet vihityt – eli meidän viidennen Rotumme rishit – kirjoittivat aikana, jolloin Atlantis oli jo uponnut. Atlantis on neljäs manner joka ilmestyi, mutta *kolmas joka katosi*.

⁶ *Rigveda*, X, 20. 1. 16.

[uhrista] Tämä tarkoittaa myös [e607] seitsemää alkuperäistä ihmisryhmää, koska Vishvakarman edustaa koko jumalallista ihmiskuntaa.¹

Saman opin jälkiä esiintyy muissa vanhoissa uskonnoissa. Se on saattanut ja sen on täytynyt periytyä meidän aikaamme asti vääristyneenä ja väärin tulkittuna, kuten parsilaisten tapauksessa, jotka lukevat siitä *Vendîdâstaa* ja muualta ymmärtämättä siinä olevia viittauksia sen paremmin kuin orientalistitkaan. Kuitenkin tämä oppi on selvästi mainittu heidän vanhoissa teoksissaan.²

Jos vertaa esoteerista opetusta James Darmesteterin tulkintoihin, voi huomata yhdellä silmäyksellä, missä hän on erehtynyt ja mistä syystä. Tuo kohta kuuluu:

Indoiranilainen Asura [Ahura] käsitettiin usein seitsemänkertaiseksi. Tiettyjen myyttisten [?] kaavojen ja tiettyjen myyttisten [?] numeroiden voiman käyttäminen johti indoiranilaisten esi-isät puhumaan *seitsemästä maailmasta*, ja korkeinta Jumalaa³ pidettiin usein seitsemänkertaisena samoin kuin hänen hallitsemiaan maailmoja.... Noista seitsemästä maailmasta tuli Persiassa maan seitsemän *keshvaria*. Maa jaetaan seitsemään keshvariin, joista vain yksi on ihmiselle tunnettu ja hänen saavutettavissaan: se missä me elämme, nimittäin *Hvaniratha*. Tämä on sama kuin sanoa, että on seitsemän maata.⁴ Parsilaisten mytologia tuntee myös

¹ Eikä tämä ikivanha oppi ole kovin *epätieteellinen*, koska aikansa suurin luonnontieteilijä – edesmennyt professori Agassiz – myönsi, että ihmisen on täytynyt esiintyä useammassa eri paikassa maapallolla, ja piti siitä kiinni elämänsä loppuun asti. Tuo kuuluisa Cambridgen (USA) professori hyväksyi ihmisrotujen ykseyden samalla tavoin kuin okkultistit – nimittäin ihmisten oleellisen ja alkuperäisen homogeneisuuden ja heidän samasta lähteestä olevan alkuperänsä, ts. mustaihoiset, arjalaiset, mongolit jne. ovat kaikki syntyneet samalla tavalla ja samoista esi-isistä. Viimeksi mainitut olivat kaikki perusolemuksestaan samoja, vaikka erilaistuneet, koska kuuluivat seitsemälle tasolle, jotka erosivat toisistaan asteeltaan mutta eivät laadultaan. Myöhemmin tämä alkuperäinen fyysinen erilaisuus vain korostui hieman enemmän maantieteellisten ja ilmastollisten olosuhteiden takia. Tämä ei tietenkään ole Agassizin teoria, vaan esoteerinen versio. Sitä käsitellään perusteellisesti *Liitteessä* (III kirja).

² Ks. seitsemän *sfäärin* luetteloa – jotka sfäärit eivät luuloista huolimatta ole ”maan keshvarit” – Fargardissa XIX, 30 eteenp.

³ Nuo seitsemän maailmaa ovat, kuten sanottu, ketjun seitsemän piiriä, joita jokaista valvoo yksi ”seitsemästä suuresta jumalasta” jokaisessa uskonnossa. Kun uskonnot olivat huonontuneet ja muuttuneet antropomorfisiksi ja kun metafysiset aatteet olivat miltei unohtuneet, erotettiin synteesi eli korkein, seitsemäs muista jumalista, ja tästä personoitumasta tuli *kahdeksas* jumala, jonka monoteismi yritti tehdä yhdeksi ainoaksi mutta – epäonnistui. Ei missään eksoteerisessa uskonnossa Jumala ole todella yksi metafysisesti analysoituna.

⁴ Kuusi näkymätöntä palloa meidän ketjussamme ovat sekä ”maailmoja” että ”maita”, kuten on tämä omamme, vaikka ne ovat näkymättömiä. Mutta missä nuo kuusi näkymätöntä maata voisivat olla *tällä* pallolla?

seitsemän taivasta. Itse Hvaniratha on jaettu seitsemään ilmastoon.¹

Sama jako ja oppi esiintyy vanhimmissa ja eniten arvostetuissa hindulaisissa [e608] pyhissä kirjoituksissa – *Rigvedassa*. Siinä mainitaan *meidän Maamme lisäksi* kuusi maailmaa: kuusi *rajâmsia prithivîn* – maan – eli ”tämän” (*idamin*) yläpuolella ja vastakohtana ”sille, joka on *tuolla puolen*” (ts. kuusi palloa eli maailmaa *kolmella* muulla tasolla).²

Olemme kursivoineet, jotta kävisi ilmi yhtäläisyys esoteeristen oppien kanssa ja tehty virhe. Maagit eli mazdalaiset uskoivat vain samoin kuin muut kansat, nimittäin että meidän planeettaketjuumme kuuluu seitsemän ”maailmaa” eli palloa, joista *ainoastaan yksi* kuuluu ihmiselle (nykyisenä aikana). Ja että tällä meidän pallollamme ilmestyy ja häviää peräkkäin seitsemän mannerta eli maata, joista jokainen manner jaetaan noiden seitsemän pallon muistoksi (joista yksi on näkyvässä ja kuusi näkymätöntä) seitsemään saareen eli mantereeseen, ”seitsemään ilmastoon” jne. Tämä oli yleinen usko niihin aikoihin, jolloin tuo myöhemmin salainen oppi oli avoin kaikille. Tämä seitsensosaisten paikkojen moninaisuus on aiheuttanut orientalisteille (jotka ovat sitä paitsi tulleet alkuperäiset oppinsa unohtaneiden vihkimättömien hindujen ja parsilaisten harhaan johtamiksi) niin paljon päänvaivaa seitsensluvun aina esiintyessä uudelleen, että he ovat pitäneet sitä ”myyttisenä”. Tämä ensimmäisten periaatteiden unohtaminen on johtanut orientalistit pois oikeilta jäljiltä ja saanut heidät tekemään suuria virheitä. Sama epäonnistuminen on havaittavissa jumalien määrittelyssä. Ne jotka eivät tunne vanhimpien arjalaisten esoteerista oppia, eivät voi koskaan omaksua tai ymmärtää oikein noihin OLENTOIHIN liittyvää metafyyysistä merkitystä.

Ahuramazda (Ormazd) oli seitsemän *Amesha Spentan* (eli Amshâspendin) pää ja synteesi ja sen vuoksi itsekin Amesha Spenta. Aivan kuten ”Jehovah-Binah-Aralim” oli elohimien pää ja synteesi eikä mitään muuta, niin Agni-Vishnu-Sûrya oli synteesi ja pää eli polttopiste, josta – henkisestä ja fyysisestä auringosta – lähti fyysisesti ja metafyyysisesti seitsemän sädettä, seitsemän tulista kieltä, seitsemän planeettaa eli jumalaa. Kaikista niistä tuli korkeimpia jumalia ja YKSI AINOA JUMALA, mutta vasta sitten kun alkuperäiset salaisuudet olivat hävinneet, kun Atlantis oli vajonnut mereen eli ”vedenpaisumus” ollut ja bramiinit olivat muuttaneet Intiaan ja etsineet turvaa Himalajan huipuilta, sillä jopa nykyisen Tiibetin ylätasangot olivat jonkin aikaa veden alla. Ahuramazda mainitaan *Vendîdâdissa* ainoastaan ”autuaimpana henkenä, fyysisen maailman luoja”. Sanatarkasti käännettynä Ahuramazda tarkoittaa ”viisas herra” (*Ahura*, ”herra” ja *Mazda*, ”viisas”). Lisäksi tämä *Ahura*-nimi, sanskritissa *Asura*, yhdistää hänet *mânasaputroihiin*, viisauden poikiin, jotka opettivat älytöntä ihmistä ja antoivat

¹ *Vendîdâd. SBE*, vol. IV, s. lix, lx ja alaviite; myös James Darmesteter, *Ormazd et Ahriman* (Pariisi, 1877), § 72.

² Ks. *Rigveda*, i, 34; iii, 56; vii, 21. 16; ja v, 60. 6.

hänelle järjen (*manaksen*). Ahura (asura) voidaan johtaa juuresta *ah*, olla, mutta sen tärkein merkitys esitetään salaisessa opetuksessa.

[e609] Kun geologia tulee saamaan selville, kuinka monta tuhatta vuotta on kulunut siitä ajasta, jolloin Intian Valtameren levottomat vedet ulottuivat Keski-Aasian korkeimmille ylätasangoille ja jolloin Kaspianmeri ja Persi-anlahti kuuluivat tuohon valtamereseen, silloin vasta voidaan tuntea arjalais-brahmalaisen kansan ikä ja se aika, jolloin se vaelsi alas Hindustanin tasangoille, mikä tapahtui vasta vuosituhansia myöhemmin.

Yima, niin kutsuttu ”ensimmäinen ihminen” *Vendîdâdissa*, samoin kuin hänen kaksoisveljensä Yama, Vaivasvata Manun poika, kuuluu maailmanhistorian kahteen ajanjaksoon. Hän on toisen inhimillisen Rodun ”kantaisä”, tästä syystä pitrien varjojen personoituma ja lisäksi *vedenpaisumuksen jälkeisen* ihmiskunnan isä. Maagit sanoivat ”Yima”, kuten me sanomme ”ihminen” puhuessamme ihmiskunnasta. ”Kaunis Yima”, Ahuramazdan kanssa puhuva ensimmäinen kuolevainen, *on ensimmäinen ”ihminen”, joka kuolee* eli katoaa, ei ensimmäinen, joka syntyy. ”Vivanghatin poika” oli, kuten Vaivasvatan poika, symbolinen ihminen, joka edusti esoteerisessa opissa *kolmea ensimmäistä rotua* ja oli niiden kollektiivinen kantaisä. Näistä roduista kaksi ensimmäistä ei koskaan kuollut,¹ vaan ainoastaan hävisi, sulautui jälkeläisiinsä, ja kolmas oppi tuntemaan kuoleman vasta rodun loppupuolella, jolloin se jakautui eri sukupuoliin ja ”lankesi” jatkamaan sukuaan. Tähän viitataan selvästi *Vendîdâdin* Fargardissa II. Yima kieltäytyy olemasta Ahuramazdan lain sanansaattaja sanoessaan: ”Minä en syntynyt eikä minua opetettu olemaan uskontosi julistaja ja sanansaattaja.” Ja silloin Ahuramazda pyytää, että Yima sallisi ihmistensä lisääntyä ja ”valvoisi maailmaansa” (3 ja 4).

Hän kieltäytyy rupeamasta Ahuramazdan papiksi, koska *hän on oma pappinsa ja uhraajansa*, mutta hän hyväksyy toisen ehdotuksen. Hänen sanotaan vastaavan:

Niin!... niin, minä hallitsen ja valvon maailmaasi. Kun minä olen kuninkaana, ei ole oleva kylmää eikä kuumaa tuulta, *ei sairautta eikä kuolemaa*.

Silloin Ahuramazda tuo hänelle kultaisen sormuksen ja tikarin, hallitsijavallan vertauskuvat, ja Yiman hallitessa

Kului kolmesataa *talvea*, ja maa oli jälleen *täynnä* laumojia ja parvia, ihmisiä, koiria ja lintuja sekä punaiselta loimuavia tulia jne. [300 *talvea* tarkoittaa 300 periodia eli sykliä.]

”Oli jälleen täynnä” on huomattava kohta. Toisin sanoen, juuri näin oli ollut ennen maan päällä, ja se todistaa opin tiedosta, jonka mukaan maail-

¹ Kuolema tuli vasta kun ihmisestä oli tullut *fyysinen* olento (ks. edempänä). Ensimmäisen ja myös toisen Rodun ihmiset sulautuivat ja hävisivät jälkeläisiinsä.

maan kuului peräkkäisiä hävitys- ja elpymiskausia. Kun nuo ”300 talvea” olivat ohi, Ahuramazda varoittaa Yimaa, että maa tulee liian täyteen eikä ihmisillä ole tilaa missä elää. Silloin Yima astuu esiin ja Spenta Armaitin (naisellisen hengen eli maan hengen) avulla saa aikaan sen, että maa laajenee ja tulee kolmanneksen [e610] suuremmaksi, minkä jälkeen ”uusia karjalaumoja ja paimenia ja ihmisiä” ilmestyy maan päälle. Ahuramazda varoittaa häntä jälleen, ja Yima saa saman taikavoiman avulla maan tulemaan kaksi kolmasosaa suuremmaksi. *Kuluu* ”yhdeksänsataa talvea” ja Yiman täytyy suorittaa seremonia *kolmannen kerran*. Kaikki tämä on vertauskuvallista. Nuo kolme maan laajentumisvaihetta tarkoittavat kolmea peräkkäistä mannerta ja rotua, jotka esiintyvät toinen toisensa jälkeen ja aiheutuvat aina edellisestä, kuten on selitetty perusteellisemmin muualla. *Kolmannen kerran* jälkeen Ahuramazda varoittaa Yimaa ”taivaallisten jumalien ja erinomaisten kuolevien” läsnäollessa, että kohtalokkaat talvet tulevat yllättämään aineellisen maailman, ja *elämä* tulee tuhoutumaan. Tämä kuvaa vanhassa mazdalaisessa symboliikassa ”vedenpaisumusta” ja Atlantista kohtaavaa luonnonmullistusta, joka pyyhkää pois jokaisen rodun vuoroltaan. Kuten Vaivasvata Manu ja Nooa myös Yima rakentaa *varan* (aitauksen, arkin) Jumalan johdolla ja vie sinne kaikkien elävien olentojen, eläinten ja ”tulien” siemenet.

Tämä on se ”maa” eli uusi manner, jonka lainsäätäjäksi ja hallitsijaksi tuli Zarathustra. Se oli neljännen Rodun alussa, kun kolmannen Rodun ihmiset alkoivat kuolla. Sitä ennen, kuten edellä sanottiin,¹ ei ollut tavallista kuolemaa, vaan ainoastaan muodonmuutos, sillä *ihmisillä ei vielä ollut mitään persoonallisuutta*. Heillä oli monadit – henkäykset YHDESTÄ henkäyksestä, yhtä persoonattomat kuin se lähde josta ne olivat peräisin. Heillä oli ruumiit tai mieluummin varjomaiset ruumiit, jotka olivat synnittömät, ja siis *ilman karmaa*. Ja koska ei ollut mitään kâma-lokaa – vielä vähemmän nirvânaa tai edes devachania – niiden ihmisten ”sieluille”, joilla ei ollut persoonallista *egoa*, ei voinut olla mitään inkarnaatioiden välisiä aikoja. Feenikslinnun tavoin alkuaikainen ihminen nousi ylös vanhasta ruumiistaan uuteen ruumiiseen. Joka kerta ja jokaisessa uudessa polvessa hänestä tuli kiinteämpi, fyysisesti täydellisempi kehityslain mukaisesti, joka on *luonnon laki*. Kuolema tuli täydellisen fyysisen organismin mukana ja sen myötä – moraalinen rappeutuminen.

Tämä selitys tuo esille vielä yhden vanhan uskonnon, jonka symboliikka on yhdenmukainen universaalien opin kanssa.

Muualla olemme esittäneet vanhimmat persialaiset traditiot, vielä vanhempien maagien mazdalaiset opinjäänteet ja selittäneet joitakin niistä. Ihmiskunta ei saanut alkuaan yhdestä ainoasta pariskunnasta. Eikä koskaan ollut ensimmäistä ihmistä – Adamia tai Yimaa – vaan ensimmäinen ihmiskunta.

---

¹ Ks. alaviitettä s. 609.

Tämä voi, tai ei voi, olla ”lievennettyä polygenismia”. Mutta kun tiede on hylännyt sekä luomisen *tyhjästä* – mikä on mielettömyys – että yliluonnollisen luojan eli luojat – mikä on tosiasia – niin polygenesis ei tuota enempää vaikeuksia tai hankaluuksia (vaan vähemmän tieteelliseltä kannalta katsottuna) kuin monogenesis.

Joka tapauksessa se on yhtä tieteellinen kuin mikä muu teoria tahansa. Sillä Agassiz ilmaisee Nottin ja Gliddonin teokseen *Types of Mankind* kirjoittamassaan johdannossa [e611] uskovansa, että on rajaton määrä ”alkuperäisiä ihmisrotuja, jotka on luotu erikseen”. Hän huomauttaa, että ”samalla kun jokaisella eläintieteellisellä alueella eläimet ovat eri lajeja, ihminen huolimatta rodullisesta erilaisuudestaan on aina yksi ja sama ihmisolento”.

Okkultismi määrittelee ja rajoittaa alkuperäisten rotujen määrän seitsemäksi, koska on ”seitsemän kantaisää” eli *prajāpatia*, olentojen kehittäjää. Nämä eivät ole jumalia eivätkä yliluonnollisia olentoja, vaan pitkälle kehittyneitä henkiä toiselta, alemmalta planeetalta ja ovat jälleensyntyneet tälle planeetalle ja synnyttäneet vuorostaan tässä kierroksessa nykyisen ihmiskunnan. Tätä oppia vahvistaa myös sen gnostilainen muunnelma. Gnostikot opettivat ihmisen luontoa ja syntyä koskevassa opissaan, että ”määrätty *seitsemän* enkelin joukko” muodosti ensimmäiset ihmiset, jotka eivät olleet muuta kuin älyttömiä, jättiläismäisiä, varjomaisia muotoja – ”pelkkä ryömivä mato” (!), kirjoittaa Irenaeus,¹ joka tapansa mukaan pitää metaforaa todellisuutena.

D.

SEITSEMÄISYYS EKSOTERISISSA TEOKSISSA

Voimme nyt tutkia muita vanhoja pyhiä kirjoituksia nähdäksemme, esiintyykö niissä seitsenluokittelu, ja jos esiintyy, niin missä määrin.

Tuhansissa sanskritinkielisissä teksteissä, joista toiset ovat yhä avaamattomia, toiset toistaiseksi tuntemattomia, ja kaikissa *purānoissa* seitsemän ja neljäkymmentäyhdeksän (7 x 7) esittävät yhtä huomattavaa, elleivät vielä huomattavampaa osaa kuin jopa juutalaisessa raamatussa. Ne esiintyvät ensin tekstien ensimmäisten lukujen seitsemässä luomisessa ja viimein lopullisessa pralayassa auringon seitsemässä säteessä, jotka paisuvat seitsemäksi auringoksi ja nielevät koko universumin kaikkineen. Esimerkiksi *Matsyapurānassa* sanotaan: ”Vedojen opin julistamista varten Vishnu kertoi kalpan alussa Manulle Nara-Simhasta ja *seitsemän* kalpan tapahtumista.”² Edelleen sama *purāna* osoittaa, että ”kaikissa manvantaroissa esiintyy

¹ *Adversus Haereses*, I kirja, xxiv, 1.

² *Vishnupurāna*, Wilsonin käännös, vol. I, s. lxxx.

rishien¹ luokkia aina seitsemittäin, ja vakiinnutettuaan lakia ja siveellisyyttä koskevat määräykset he poistuvat autuuteen² – rishit ovat kuitenkin paljon muutakin kuin eläviä viisaita.

Tri Muirin kääntämässä *Atharvavedassa* sanotaan:

[e612] 1. Aika vie (meitä) eteenpäin, *seitsensäteinen* ratsu, tuhatsilmäinen, kuolematon, täynnä hedelmällisyyttä. Hänen selkäänsä viisaat nousevat, kaikki maailmat ovat hänen pyöriään.

2. Aika liikkuu *seitsemällä pyörällä*. Hänellä on *seitsemän* napaa, kuolematomuus on hänen akselinaan. Hän on *kaikki nämä maailmat*. Aika kiirehtii ensimmäisen Jumalan edellä.

3. Aikaan mahtuu täysi mitta. Me näemme hänen esiintyvän monissa muodoissa. Hän on kaikki nämä maailmat tulevaisuudessa. Häntä sanotaan ”Ajaksi korkeimmassa taivaassa”.³

Lisätkää nyt tähän seuraava säe esoteerisista teoksista:

”Avaruus ja aika ovat yhtä. Avaruus ja aika ovat nimettömät, sillä ne ovat tuntematon SE, joka voidaan havaita *ainoastaan seitsemän säteensä kautta* – jotka ovat *seitsemän luomista, seitsemän maailmaa, seitsemän lakia*” jne.

Kun muistamme, että *purânoiden* mukaan Vishnu on sama kuin aika ja avaruus⁴ ja että myös rabbiininen symboli Jumalalle on MAQOM, ”avaruus”, niin selviää, miksi ilmenevää jumaluutta – avaruutta, ainetta ja henkeä – varten yhdestä keskipisteestä tuli kolmio ja nelinäisyys (täydellinen kuutio), siis *seitsemän*. Jopa *pravaha*-tuuli (mystinen ja okkulttinen voima, joka panee tähdet ja planeetat liikkeelle ja ohjaa niiden kiertokulkua) on seitsemäinen. *Kûrma*- ja *Lingapurânat* luettelevat seitsemän sen nimistä päätuulta, jotka ovat kosmisen avaruuden periaatteita.⁵ Ne ovat läheisessä

¹ Kuten Pârâshara sanoo: ”Nämä ovat seitsemän olentoa, jotka eri manvantaroissa suojelevat luotuja olentoja. Koska koko maailman läpäisee jumaluuden energia, häntä kutsutaan Vishnuksi, juuresta *vish*, ’mennä sisään’, ’läpäistä’. Sillä kaikki jumalat, manut, seitsemän rishiä, Manun pojat, Indrat, jumalien valtiat, kaikki ovat vain Vishnun (*Vibhûtayahin*) personoituja voimia.” (*Vishnupurâna*, III kirja, i; Wilson, vol. III, s. 18–19.) Vishnu on universumi, ja itse universumi jakautuu *Rigvedassa* seitsemään alueeseen – minkä pitäisi olla riittävä todistus, ainakin bramiineille.

² Wilson, *main. teos*, vol. III, s. 15, alaviite.

³ Hymni XIX, 53. [Vrt. *Idän viisautta*, s. 23.]

⁴ Vishnu on *kaikki* – maailmat, tähdet, meret jne. ”Vishnu on kaikki, mikä on, kaikki, mikä ei ole... [mutta] hän ei ole olemus (*Vastubhûta*).” (*Vishnupurâna*, III kirja, xii; Wilson, vol. II, s. 309.) ”Se mitä ihmiset kutsuvat korkeimmaksi Jumalaksi, ei ole olemus, vaan *sen perusta*; ei mikään täällä, siellä tai muualla oleva, *ei mikään*, minkä me näemme, vaan se, missä on kaikki – *avaruus*.”

⁵ *Vishnupurâna*, Wilsonin käänn. Vol. II, s. 306.

yhteydessä *Dhruvan*¹ (nykyisen *Pikku Karhun*), Pohjantähden kanssa, joka puolestaan synnyttää kosmisten voimien kanssa erilaisia ilmiöitä.

Luku seitsemän esiintyen arjalaisten pyhien kirjoitusten seitsemässä luomisessa, seitsemässä rishissä, vyöhykkeessä, mantereessa, periaatteissa jne. on kulkenut intialaisen, egyptiläisen, kaldealaisen, kreikkalaisen, juutalaisen, roomalaisen ja lopulta kristillisen mystisen ajattelun kautta, kunnes se päättyi jokaiseen eksoteeriseen teologiaan jättäen siihen häviämättömän vaikutuksen. Seitsemän vanhaa kirjaa, jotka Haam varasti Nooan arkista ja antoi pojalleen Kusille, ja Haamin ja Kheironin seitsemän kuparipatsasta ovat heijastuksena ja muistona [e613] seitsemästä alkuperäisestä mysteeristä, joiden perustana oli ”seitsemän salaista emanaatiota”, ”seitsemän ääntä” ja seitsemän sädettä – henkisiä ja sideerisiä malleja myöhempien aionien [aikojen] seitsemäntuhatta kertaa seitsemälle jäljennökselle.

Tuo mystinen luku esiintyy edelleen selvästi peräti mystisissä maruteissa. *Vâyupurâna* osoittaa ja *Harivamsha* vahvistaa, että maruteja – noita vanhimpia ja kaikkein käsittämättömiä *Rigvedassa* esiintyvistä toisasteisista eli alemmista jumalista – ”syntyy jokaisessa manvantarassa [kierroksessa] seitsemän kertaa seitsemän (eli 49); että jokaisessa manvantarassa neljä kertaa seitsemän (eli kaksikymmentäkahdeksan) saavuttaa vapautumisen, mutta niiden paikat täyttävät sellaiset henkilöt, jotka jälleensyntyvät siinä ominaisuudessa”.² Mikä on marutien esoteerinen merkitys, ja keitä ovat ne henkilöt, jotka ”jälleensyntyvät siinä ominaisuudessa”? *Rig-* ja muissa *Vedoissa* marutit ovat myrskynjumalia ja Indran *ystäviä ja liittolaisia*. He ovat ”taivaan ja maan poikia”. Tämä johti allegoriaan, joka kuvaa heidät Shivan, joogien suuren suojelijan, lapsina, tuon ”MAHÂJOOGIN, suuren *askeetin*, jossa yhtyy ankarien katumusharjoitusten ja abstraktin mietiskelyn korkein täydellisyys. *Sen avulla saavutetaan rajattomat voimat, tehdään ihmeet ja ihmetyöt, saadaan korkein henkinen tieto ja lopuksi saavutetaan yhteys universumin korkean hengen kanssa*”.³ *Rigvedassa* Shiva on tuntematon nimi, mutta tuota jumalaa kutsutaan Rudraksi, jota sanaa käytetään Agnista, tulenjumalasta, ja maruteja sanotaan siinä hänen pojikseen. *Râmâyanassa* ja *purânoissa* heidän äitinsä Diti – Aditin sisar eli komplementti ja eräs muoto – halutessaan pojan, joka hävittäisi Indran, saa kuulla Kashyapa-nimiseltä viisaalta, että ”jos hän ajatuksiltaan täysin hurs-

¹ Sen vuoksi *Purânoissa* sanotaan, että kun näkee Dhruvan (Pohjantähden) yöllä ja taivaallisen Delfinin (Shishumâran, tähtikuvion), ”se sovittaa jokaisen päivän aikana tehdyn synnin”. (*Vishnupurâna*, k. II, xii; Wilson, vol. II, s. 306.) Tosiasia on, että säteet näistä jatkuvan näkymisen kehässä olevasta neljästä tähdestä – Agnista, Mahendrasta, Kashyapasta ja Dhruvasta, jotka sijaitsevat *Pikku Karhun* (Shishumâran) hännässä – fokuosituna määrättyllä tavalla ja määrättyyn kohteeseen synnyttävät merkillisiä vaikutuksia. Intian *astroaagikot* ymmärtävät, mitä tässä tarkoitetaan.

² Wilsonin käännös, *main. teos*, vol. III, s. 15, alaviite.

³ Dowson, *Hindu Classical Dictionary*, h.s. Shiva, s. 298.

kaana ja olemukseltaan aivan puhtaana kantaa lasta kohdussaan sata vuotta¹, niin hän tulee saamaan sellaisen pojan. Mutta Indra tekee tyhjäksi Ditin suunnitelman. Salamallaan hän *jakaa sikiön hänen kohdussaan seitsemään osaan* ja paloittelee sitten jokaisen sellaisen osan *vielä seitsemään kappaleeseen*, joista tulee nuo nopeasti kiitävät jumaluudet, marutit.² Nämä jumaluudet ovat vain kumârojen toinen *aspekti* eli kehitysvaihe, jotka ovat isän puolelta *rudroja*, kuten monet muut.³

Koska Diti on Aditi, ellei päinvastaista todisteta, niin sanomme, että Aditi eli âkâsha korkeimmassa muodossaan on *egyptiläisten seitsenkertaisen taivas*. Jokainen tosi okkultisti ymmärtää, mitä tämä tarkoittaa. Diti, me toistamme, on [e614] *metafyysisen* luonnon kuudes periaate, âkâshan *buddhi*. Diti, marutien äiti, on yksi hänen maisista muodoistaan, jonka tarkoituksena on edustaa samalla sekä askeetin jumalallista sielua että mystisen ihmiskunnan jumalallisia pyrkimyksiä vapautua mâyân verkoista ja siten saavuttaa lopullinen autuus. Indra on nyt alennettu kali-yugan vuoksi, jolloin tuollaiset pyrkimykset eivät enää ole yleisiä, vaan ovat muuttuneet poikkeuksiksi, koska *Ahamkâra* (egotismin, *itsen* eli MINUUDEN tunne) ja tietämättömyys ovat tulleet yleisiksi. Mutta alussa Indra oli yksi hindulaisen pantheonin suurimmista jumalista, kuten *Rigveda* osoittaa. *Surâ-dhipa*, ”suurin jumalista”, oltuaan *Jishnu*, ”taivaallisten joukkojen johtaja” – hindujen pyhä Mikael – on alentunut asketismin vastustajaksi, kaiken pyhän pyrkimyksen viholliseksi. Indra esitetään avioliitossa Aindrîn (Indrânîn) kanssa, joka personoi *Aindriyaka*, aistielementtien kehitystä, ja jonka hän nai ”hänen *uhkeiden sulojensa* vuoksi”; minkä jälkeen Indra alkoi lähettää taivaallisia naisdemoneja sytyttämään pyhien miesten, joogien, intohimot ja ”viekottelemaan heitä voimakkaista katumusharjoituksista, joita hän pelkäsi”.

Sen vuoksi Indra, joka kuvataan nyt ”taivaankannen jumalana, personoituna ilmakehänä”, on todellisuudessa kosminen periaate *mahat* ja viides inhimillinen periaate, *manas*, kaksinaisessa olemuspuoleltaan, *buddhiin* yhtyneenä. Hän sallii *kâma*-periaatteen (himo- ja haluruumiin) vetää itseään alaspäin. Tämä käy ilmi siitä, että Brahmâ kertoi voitettulle jumalalle, että hänen monet tappionsa johtuivat *karmasta* ja olivat rangaistuksena hänen hillittömyydestään ja monenlaisten nymfien houkutuksista. Tässä jälkim-

¹ Wilson, *main. teos*, vol. II, s. 78.

² *Râmâyânassa* Krishnan vanhempi veli Bala-Râma tekee näin.

³ Rudran alkuperästä mainitaan monissa *purânoissa*, että hänen (henkiset) jälkeläisensä, jotka *Brahmâ loi hänessä*, eivät rajoitu *seitsemään* kumâraan eivätkä *yhteentoista* rudraan jne., vaan ”käsittävät lukemattomia olentoja, jotka *olemukseltaan ja varustuksiltaan* ovat (neitseellisen) isänsä *kaltaisia*. Brahmâ levottomana heidän raivokkuutensa, lukumääränsä ja *kuolemattomuutensa* johdosta haluaa poikansa Rudran muodostavan erilaisia ja kuolevaisia olentoja.” Rudra *kieltäytyen luomasta luopuu* jne., tästä syystä *Rudra on ensimmäinen kapinallinen*. (*Linga-, Vâyu-, Matsya-* ja muut *purânat*.)

mäisessä ominaisuudessa hän pelastuakseen tuholta koettaa hävittää tulevan ”lapsen”, jonka on määrä voittaa hänet – joka lapsi kuvaa tietysti joogin jumalallista ja horjumatonta tahtoa, hänen päättäväisyyttään vastustaa kaikkia sellaisia viettelyksiä ja siten kukistaa himot, jotka kuuluivat hänen maalliseen persoonallisuuteensa. Indra onnistuu jälleen, koska liha voittaa hengen (Ditin osoitetaan turhautuneen dvâpara-yugassa sinä aikana, jolloin neljäs Rotu kukoisti). Hän jakaa (arjalaisen viidennen Rodun askeettien vielä kerran saavuttaman uuden jumalallisen adeptiuden) ”sikiön” *seitsemään* osaan – mikä viittaa ei ainoastaan *seitsemään* alarotuun uudessa kantarodussa, joissa jokaisessa tulee olemaan ”Manu”,¹ vaan myös adeptiuden seitsemään asteeseen – ja sitten [e615] jokaisen osan seitsemään kappaleeseen – jotka tarkoittavat Manu-rishejä jokaisessa kantarodussa ja jopa alarodussa.

Ei liene vaikea huomata, mitä tarkoitetaan maruteilla, jotka voittavat ”neljä kertaa seitsemän” vapautumista jokaisessa ”manvantarassa”, ja niillä henkilöillä, jotka *jälleensyntyen* siinä ominaisuudessa (*maruteina* esoteerisessa merkityksessä), ”täyttävät heidän paikkansa”. Marutit edustavat a) niitä *intoshimoja*, jotka riehuvat ja raivoavat jokaisen kokelaan rinnassa, kun hän valmistautuu askeettista elämää varten – tätä *mystisesti*; b) niitä okkulttisia voimia, jotka kätkeytyvät *âkâshan* alempien prinssioppien moninaiisiin aspekteihin – sen ruumiiseen eli *sthûla-sharîraan*, joka vastaa jokaisen asutun pallon maista, alemmää ilmakehää – tätä *mystisesti* ja *sideerisesti*; c) todellisia tietoisia olentoja, joilla on kosminen ja psyykkinen luonto.

Samalla ”marutit” on okkulttisella kielellä yksi niistä nimistä, jotka on annettu niiden suurten adepttien EGOILLE, jotka ovat siirtyneet pois ja jotka tunnetaan myös *nirmânakâyoina*. Nämä egot, joita varten – *koska he ovat nousseet harhan yläpuolelle* – ei ole mitään devachania ja jotka ovat joko vapaaehtoisesti luopuneet nirvânasta ihmiskunnan hyväksi tai eivät vielä ole saavuttaneet sitä, jäävät näkymättöminä maan päälle. Sen vuoksi marutit² esitetään ensin Shiva-Rudran poikina, tuon ”joogi-suojelijan”, jonka

¹ Huolimatta *purânoissa* esiintyvistä hirvittävästä ja ilmeisesti *tahallisesta* manujen, rishien ja niiden jälkeläisten sekoittamisesta yksi asia käy selville: jokaisessa kantarodussa on ollut ja tulee olemaan seitsemän rishiä (joita kutsutaan myös *manvantaraksi* pyhissä kirjoissa), kuten on neljätoista Manua jokaisessa kierroksessa, ja ”johtavat jumalat, rishit ja Manujen pojat” ovat samoja. (Ks. *Vishnupurâna*, kirja III, i.) *Vishnupurânassa* mainitaan ”kuusi” manvantaraa, ja seitsemäs on meidän omamme. *Vayupurâna* ilmoittaa neljäntoista Manun poikien nimet jokaisessa manvantarassa ja seitsemän viisaan eli rishin pojat. Viimeksi mainitut ovat ihmiskunnan kantaisien jälkeläisiä. Kaikki *purânat* puhuvat seitsemästä prajâpatista tässä aikakaudessa (kierroksessa).

² ”Châkshusha oli kuudennen aikakauden [kolmannen kierroksen ja kolmannen Rodun] Manu, jolloin Indra oli Manojaya” – Mantradruma *Bhâgavatapurânassa*, VIII, v. 8. [Ks. *Vishnupurâna* (Wilson), k. III, i.] Koska ”suuren kierroksen” (*mahâ-kalpan*), jokaisen seitsemän kierroksen ja jokaisessa kierroksessa jokaisen

”kolmas silmä”, mystisessä merkityksessä, on askeetin hankittava, ennen kuin hänestä tulee adepti. Sitten heidät esitetään kosmisessa merkityksessään sekä Indran että hänen vastustajiensa alaisina. ”Neljä kertaa seitsemän” vapautumista viittaa neljään kierrokseen ja neljään Rotuun, jotka edeltävät omaamme, joihin kuhunkin *marut-jîvat* (monadit) ovat jälleensyntyneet ja ovat niissä saavuttaneet lopullisen vapautumisen, jos olisivat tahtoneet käyttää sitä hyväkseen. Mutta suuresta rakkaudesta ihmiskuntaan, joka *ilman tuota ulkoapäin tullutta apua* saisi taistella vielä toivottomammin tietämättömyyden ja kurjuuden verkoissa, he sen sijaan jälleensyntyvät yhä uudelleen ”siinä ominaisuudessa” ja siten ”täyttävät omat paikkansa”. Keitä he ovat ”maan päällä” – sen jokainen okkultismin oppilas tietää. Ja hän tietää myös, että marutit ovat *rudroja*, joihin kuuluu myös Tvashttrin perhe – ja Tvashtri on sama kuin Vishvakarman, vihittyjen suuri suojelija. Tämä antaa meille paljon tietoa heidän todellisesta luonnostaan.

[e616] Sama koskee Kosmoksen ja inhimillisten periaatteiden seitsemäistä jaotusta. *Purânat* muiden pyhien tekstien ohella ovat täynnä sellaisia viittauksia. Kaikkein ensimmäiseksi maailmanmuna, joka sisälsi Brahmân eli universumin, oli ulkoapäin verhottu *seitsemällä* luonnon elementillä, joihin aluksi epämääräisesti laskettiin vesi, ilma, tuli, eetteri ja *kolme salaista* elementtiä. Sitten ”maailmaa” sanotaan ”ympäröineen joka puolelta” seitsemän elementtiä, myös munan *sisällä* – kuten selitettiin, ”maailmaa ympäröi joka puolelta, myös ylhäällä ja alhaalla *andakatâha* – Brahmân munan kuori”.¹ Kuoren ympäri virtaa vesi, jota ympäröi tuli, tulta ilma, ilmaa eetteri, eetteriä ympäröi elementtien alku (ahamkâra) ja viimeksi mainittua maailmanjärki (”äly”, kuten Wilson kääntää). Tämä tarkoittaa sekä olemassaolon piirejä että periaatteita. *Prithivî* ei ole meidän Maamme vaan maailma, aurinkokunta, ja merkitsee *laaja, avara. Vedoissa* – noissa suurimmissa auktoriteeteissa, vaikka ne vaativat avaimen tullakseen oikein tulkituiksi – mainitaan kolme maallista ja kolme taivaallista maata, jotka kutsuttiin olemassaoloon yhtä aikaa kuin *Bhûmi* – meidän maamme. Meille on usein kerrottu, että piirien, periaatteiden jne. lukumäärä näyttää olevan kuusi eikä *seitsemän*. Me vastaamme, että ihmisessä on itse asiassa ainoastaan kuusi periaatetta, koska hänen ruumiinsa ei ole *mikään periaate*, vaan sen verho, kuori. Sama pätee *planeettaketjun* suhteen. Esoteerisesti ottaen maa (samoin kuin seitsemäs eli pikemmin *neljäs* taso, se joka vastaa

---

kantarodun (seitsemän) välillä on täydellinen analogia – niin kuudennen aikakauden eli kolmannen kierroksen Indra vastaa kolmannen Rodun loppua (*lankeemuksen* eli sukupuoliin jakautumisen aikana). Rudralla marutien isänä on monta yhtymäkohtaa Indran, Marutvânin eli ”marutien Herran”, kanssa. Rudran sanotaan saaneen nimensä, koska hän sitä itki. Brahmâ kutsui häntä Rudraksi, mutta *hän itki seitsemän kertaa enemmän ja sai myös seitsemän muuta nimeä*, joista hän käyttää yhtä *jokaisena* ”aikakautena”.

¹ *Vishnupurâna* (Wilson), vol. II, s. 231.

seitsemättä, jos laskemme ensimmäisestä kolmesta elementaalien luontokunnasta, jotka aloittavat sen muodostamisen) voidaan jättää huomioon ottamatta, vaikka se noista seitsemästä on (meille) ainoa selvä taivaankappale.

Okkultismin kieli vaihtelee. Mutta jos oletamme, että *Vedoissa* tarkoitetaan ainoastaan *kolmea* maata seitsemän sijasta, mitkä nuo kolme sitten ovat, koska me tunnemme kuitenkin vain yhden? Ilmeisesti tähän käsittelemäämme kysymykseen *täytyy sisältyä* okkulttinen merkitys. Katsokaamme. ”Maa joka kelluu” (avaruuden) universaalissa valtameressä, jonka Brahmâ jakaa *purânoissa* seitsemään vyöhykkeeseen, on *prithivi*, seitsemään *prinsiippiin* jakautuva maailma. Kosminen jako näyttää kyllin metafysiseltä, mutta on todellisuudessa *fyysinen* okkulttisilta vaikutuksiltaan. Useita kalpoja myöhemmin mainitaan meidän maamme, ja se vuorostaan jakautuu seitsemään vyöhykkeeseen saman analogian lain nojalla, joka opasti muinaisia filosofejia. Tämän jälkeen tapaamme maapallolla seitsemän mannerta, seitsemän saarta, seitsemän valtamerta, seitsemän merta ja virtaa, seitsemän vuorta ja seitsemän ilmastoja jne.¹

[e617] Sitä paitsi noita viittauksia *seitsemään maahan* ei tavata ainoastaan hindulaisissa pyhissä kirjoituksissa ja filosofiassa, vaan persialaisissa, foinikialaisissa, kaldealaisissa ja egyptiläisissä kosmogonioissa ja jopa rabbiinisissa kirjallisuudessa. Feeniks² – heprealaisten Oneq פֶּנִיקַס (sanasta *Fenokh*, Henok, salaisen kierroksen ja vihkimyksen symboli) ja turkkilaisen *Kerkes* – elää tuhat vuotta, jonka jälkeen hän sytyttää liekin ja tuhoutuu itse siinä. Sitten hän jälleensyntyä omasta itsestään ja elää toiset tuhat vuotta, *seitsemän kertaa seitsemään* asti (ks. *Alin kirja* – venäjännös³), kunnes

¹ *Vishnupurânessa*, kirja II, iv (Wilson, vol. II, s. 205–207) sanotaan, että *MAA* ”mantereineen, vuorineen, valtamerineen ja ulkokuorineen on alaltaan *viisikymmentä crorea* [500 miljoonaa] yojanaa”, johon kommentaattori huomauttaa, että ”*tähän* kuuluvat *planetaariset piirit*. Sillä noiden seitsemän vyöhykkeen ja valtameren läpimitta – jolloin jokaisella valtamerellä on sama läpimitta kuin sen ympäröimällä mantereella, ja jokaisella seuraavalla mantereella on kaksi kertaa niin suuri läpimitta kuin edellisellä – käsittää vain kaksi *crorea* ja viisikymmentäneljä lakhia jne.... Milloin tahansa eri *Purânoissa* huomataan ristiriitaisuuksia, niiden katsotaan johtuvan... erilaisista kalpoista ja *sen sellaisista*.” ”Sen sellaisten” asemesta pitäisi olla ”okkulttinen merkitys”, josta selityksestä vaikenee tahallaan kommentaattori, joka kirjoitti eksoteerisia, lahkolaisia tarkoituksia varten, ja hänet kääntäjä ymmärsi väärin useista muista syistä, joista vähäisin on se, ettei hän tuntenut esoteerista filosofiaa.

² Vaikka *Feeniks* liittyy 600 vuoden (jolloin nollia poistetaan tai lisätään kierroksesta riippuen) aurinkokierrokseen, länsimaiseen kierrokseen kreikkalaisilla ja muilla kansoilla – se on yleissymboli monenlaisia kierroksia varten. Yksityiskohtaisempaa tietoa on luvussa ”Kalpat ja kierrokset”. [Ks. s. 773–777.]

³ [Alkuteos: Henri Pajon, *Story about the Three Sons of Ali, and the three daughters of the Ruler of the Alexandrian Sirok.*]

tuomionpäivä koittaa. ”Seitsemän kertaa seitsemän”, 49, on läpikuultava allegoria ja viittaa neljäänkymmenehdeksään ”Manuun”, seitsemään kierrokseen ja seitsemän kertaa seitsemään inhimilliseen kierrokseen jokaisessa kierroksessa jokaisella pallolla. *Kerkes* ja *Oneq* kuvaavat rotukautta, ja mystinen puu Ababel – ”isäpuu” *Koraanissa* – työntää esiin uusia oksia ja lehtiä aina kun Kerkes eli Feeniks nousee ylös. ”Tuomionpäivä” merkitsee ”pienempää *pralayaa*” (ks. *Esoteric Buddhism*). Kirjan *Book of God* tekijä uskoo, että:

...Feeniks on myös aivan selvästi sama kuin *Simurgh* [persialainen *rokki*]. Se mitä kerrotaan tästä viimeksi mainitusta linnusta, tukee vielä voimakkaammin sitä käsitystä, että Feeniks-linnun kuolema ja henkiin herääminen kuvaa maailman peräkkäistä tuhoa ja uudistumista, joka monen mielestä tapahtuu tulen aiheuttaman tuhon [ja vuoroin vedenpaisumuksen] vaikutuksesta. Kun *Simurghilta* kysyttiin hänen ikäänsä, hän ilmoitti Cahermanille, että tämä maailma on hyvin vanha, sillä sen ovat jo *seitsemän kertaa täyttäneet* toisenlaiset olennot kuin ihminen, ja se on *seitsemän kertaa autioitunut*;¹ että sen ihmisrodun aikakausi, missä nyt olemme, tulee kestämään *seitsemän tuhatta vuotta* ja että hän itse oli nähnyt *kaksitoista* sellaista mullistusta eikä tiennyt, kuinka monta hän tulisi vielä näkemään.²

Edellä oleva ei kuitenkaan sisällä mitään uutta. Baillyn ajoista viime vuosisadalla aina tri Kenealyn päiviin asti tällä vuosisadalla useat kirjailijat ovat havainneet nämä tosiasiat, mutta nyt voidaan osoittaa yhteys [e618] persialaisen oraakkelin ja nasarealaisen profeetan välillä. *Book of Godin* tekijä sanoo:

Simurgh on todellisuudessa sama kuin hindulaisten *Singh* ja egyptiläisten *sfinksi*. Sanotaan, että edellinen tulee ilmestymään maailman loppussa... [niin kuin] hirveä leijonalintu. Näistä rabbit ovat lainanneet myyttinsä valtavasta linnusta, joka seisoo joskus maalla ja joskus liikkuu meressä... samalla kun sen pää kannattaa taivasta. Symbolin mukana he ovat myös omaksuneet opin, johon se viittaa. He opettavat, *että maapallolla on oleva seitsemän peräkkäistä uudistumista*, että jokainen uudistunut järjestelmä *tulee kestämään tuhat vuotta* [?] ja että *universumin kokonaiskesto tulee olemaan 49 000 vuotta*. Tämän käsityksen, johon sisältyy oppi jokaisen uuden olennon aikaisemmasta elämästä, he ovat voineet saada babylonialaisen vankeutensa aikana tai *se on voinut*

¹ Tekstissä käytetään mennyttä aikaa, koska kirja on allegorinen ja sen on salattava sisältämänsä totuus.

² *Oriental Collection*, II, 119; lainannut Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, s. 175, 176.

olla osa alkuperäisestä uskonnosta, jonka heidän pappinsa ovat säilyttäneet kaukaisilta ajoilta.¹

Pikemminkin se näyttää, että vihityt juutalaiset ovat *lainanneet* ja heidän vihkimättömät seuraajansa talmudistit ovat kadottaneet sen oikean merkityksen ja ovat tulkinneet väärin opin seitsemästä kierroksesta ja neljästä-kymmenestäyhdeksästä rodusta jne.

Näin ovat tehneet ei ainoastaan ”heidän pappinsa”, vaan myös kaikkien muiden maiden papit. Gnostikot, joiden erilaiset opetukset ovat monia kappuja ainoastaan alkuperäisestä ja universaalista opista, ovat asettaneet Jeesusen suuhun samat luvut toisessa muodossa tuossa hyvin okkulttisessa *Pistis Sofiassa*. Sanomme vielä enemmän: myös *Ilmestyskirjan* kristillinen julkaisija tai tekijä on säilyttänyt tuon tradition ja puhuu seitsemästä RODUSTA, joista neljä sekä osa viidettä ovat olleet ja kaksi on tuleva. Luvun 17 jakeissa 9 ja 10 se sanotaan niin selvästi kuin vain voi. Enkeli sanoo siis: ”Tässä on ymmärrys, jossa on viisautta. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuorta, joiden päällä nainen istuu. Ja on SEITSEMÄN kuningasta, *viisi* on kaatunut, ja yksi *on* ja toinen ei ole vielä tullut...” Voiko kukaan vähänkin muinaisajan symboliseen kieleen tutustunut olla huomaamatta, että nuo *viisi* kaatunutta kuningasta tarkoittavat neljää jo ollutta kantarotua sekä osaa viidennestä, joka vielä *on*. Toinen joka ”*ei ole vielä tullut*” tarkoittaa kuudetta ja seitsemättä tulevaa kantarotua sekä myös tämän nykyisen Rotumme alarotuja? Toinen vielä selvempi viittaus seitsemään kierrokseen ja neljäänkymmeneneyhdeksään kantarotuun, joka on *3. Moos. kirjassa*, on löydettävissä liitteestä, III kirja, s. 747–748.

E.

SEITSEMÄN ASTRONOMIASSA, TIETEESSÄ JA MAGIASSA

Edelleen luku seitsemän on läheisessä yhteydessä Plejadien – noiden Atlaksen seitsemän tyttären, joista ”kuusi on näkyvää, [e619] seitsemäs *salainen*” –okkulttisen merkityksen kanssa. Intiassa ne ovat yhteydessä kasvatinsa, sodanjumala Kârttikeyan kanssa. Tämä jumala sai tuon nimen Plejadeilta (sanskritiksi *krittikât*), sillä Kârttikeya on Mars-planeetta *astronomisesti*. Jumalana hän on Rudran poika, syntynyt ilman naisen välitystä. Hän on myös *kumâra*, ”koskematon nuorukainen”, siinnyt Shivan – *pyhän hengen* – siemenen tulesta, mistä syystä hänen nimensä on Agni-bhû. Edesmennyt tri Kenealy uskoi, että Kârttikeya on Intiassa narosyyklin salainen symboli, kauden, joka käsittää 600, 666 ja 777 vuotta aina sen mukaan, lasketaanko aurinko- vai kuuvuosissa, jumalallisissa vai inhimillisissä vuo-

¹ Kenealy, *main. teos*, s. 176.

sissa. Kuusi näkyvää eli todellisuudessa seitsemän sisarta, Plejadit, tarvitaan tuon kaikista astronomisista ja uskonnollisista symboleista salaisimman ja mystisimmän täydentämiseksi. Kun siis oli tarkoitus viettää jonkin määrätyn tapahtuman muistoa, Kârttikeya esitettiin vanhastaan *kumârana*, askeettina, jolla on *kuusi päätä* – yksi kutakin Naroksen vuosisataa varten. Kun symboliikkaa tarvittiin jotakin muuta tapausta varten, silloin konjunktiossa seitsemän sideerisen sisarensa kanssa Kârttikeya nähdään naisellisen aspektinsa Kaumârîn (eli Senân) seuraamana. Hän ratsastaa silloin riikinkukolla – viisauden ja okkulttisen tiedon linnulla ja hindulaisten feeniksillä, jonka kreikkalaisen vastineen suhde naroksen 600 vuoden kanssa on hyvin tunnettu asia. Hänen otsallaan on kuusisäteinen tähti (kaksoiskolmio), svasatika, kuusi- ja joskus seitsensakarainen kruunu. Riikinkukon pyrstö kuvaa tähtitaivasta, ja eläinradan kaksitoista merkkiä *kätkeytyy hänen ruumiiseensa*. Tästä syystä hänen nimensä on myös Dvâdasha-kara, ”kaksitoistakätinen”, ja Dvâdashâksha, ”kaksitoistasilmäinen”. Kuitenkin hän näyttää olevan tunnetuin Shaktidharana, ”keihäänkantajana”, ja Târakan voittajana, ”Târaka-jitinä”.

Koska naroksen vuodet lasketaan (Intiassa) kahdella tavalla – joko ”100 jumalien vuotta” (*jumalallista vuotta*) tai 100 *kuolevaisten vuotta* – voimme ymmärtää, kuinka äärettömän vaikea on vihkimättömän ymmärtää oikein tämä kausi, joka esittää Johanneksen *Ilmestyksessä* niin tärkeää osaa. Se on todella apokalyptinen kausi, koska sen pituus vaihtelee ja se tarkoittaa erilaisia historiallisia tapahtumia, kuitenkin monista sitä koskevista pohdiskeluista olemme tavanneet vain *muutamia, jotka ovat lähennelleet totuutta*.

Babylonialaisten ilmoittamien jumalallisten kausien pituutta vastaan on esitetty väite, että muinaiset kansat laskivat kronologisissa laskelmissaan päivät vuosiksi, kuten Suidas osoittaa. Tri Sepp vetoaa Suidakseen ja hänen arvovaltaansa plagioidessaan nerokkaasti – paljastettu muualla – hindulaista lukua 432 tuhansissa ja miljoonissa vuosissa (yugien kesto), jotka hän supisti 4 320 *kuuvuoteen* ”ennen Kristuksen syntymää”, joka oli ”ennakolta määrätty” tähtitaivaalla (lisäksi näkymättömissä taivaissa) ja jonka vahvisti ”Betlehemin tähden ilmestyminen”. Mutta Suidas ei voinut esittää muuta vahvistusta väitteen puolesta kuin omat arvelunsa, eikä hän [e620] ollut vihitty. Todisteena hän mainitsee Vulcanuksen ja osoittaa tämän kronologisin perustein hallinneen 4 477 vuotta, so. 4 477 *päivää*, niin kuin hän otaksuu, eli vuosissa laskettuna 12 vuotta, 3 kuukautta ja 7 päivää. Hänen alkuperäisessä teoksessaan on 5 päivää – joten hän on tehnyt virheen jopa näin helpossa laskutehtävässä.¹ Tosin ovat muutkin muinaiset kirjailijat syyllistyneet yhtä virheellisiin arveluihin. Esim. Kallisthenes ilmoittaa kaldealais-

¹ Ks. Suidas, h.s. Ἡλιος [Helios]. [Suidas eli Suda on bysantilainen tietosanakirja 900-luvulta jKr.]

ten tähtitieteellisille havainnoille ainoastaan 1 903 vuoden ajan,¹ kun taas Epigenes antaa niille 730 000 vuotta.² Kaikki nämä vihkimättömien kirjailijoiden hypoteesit perustuvat väärinkäsitykseen. Kaikkien länsimaisten kansojen, muinaisten kreikkalaisten ja roomalaisten kronologia on lainattu Intiasta. *Bâgavadamissa*, Bhâgavatapuranan tamilinkielisessä versiossa sanotaan, että 15 aurinkopäivää on *paccham*; kaksi *pacchamia* (eli 30 päivää) on kuolevaisten kuukausi, joka on *pitar-devatojen* (*pitrien*) yksi päivä. Edelleen kaksi tällaista kuukautta on *rûdû*, kolme *rûdûa* on *ayanam* ja kaksi *ayanamia* on vuosi – joka kuolevaisten vuosi on *vain yksi jumalien päivä*. Tällaisista väärin käsitetyistä opeista jotkut kreikkalaiset ovat kuvitelleet, että kaikki vihityt papit olivat muuttaneet päivät vuosiksi!

Tällä muinaisten kreikkalaisten ja roomalaisten kirjailijoiden tekemällä erehdyksellä on ollut merkittävät seuraukset Euroopassa. Viime vuosisadan lopussa ja tämän vuosisadan alussa Bailly, Dupuis ja muut luottaen hindulaista kronologiaa käsitteleviin tahallisesti työstettyihin esityksiin, jotka jotkut liian innokkaat ja häikäilemättömät lähetyssaarnaajat olivat tuoneet Intiasta, muodostivat mitä mielikuvituksellisimman teorian aiheesta. Koska hindulaiset olivat tehneet kuun puolikierrroksesta aikamitan ja koska hindulaudessa on mainittu vain viisitoista päivää kestävä kuukausi, josta Quintus Curtius puhuu,³ niin näiden herrojen mukaan on vahvistettu se tosiasia, että hindulaisten *vuosi* oli ainoastaan puoli vuotta, milloin sitä *ei kutsuttu päiväksi*. Myös kiinalaiset jakoivat eläinratansa kahteenkymmeneenosaan ja siis vuotensa kahteenkymmeneenosaan kaksiviikkoiseen, mutta tämä laskutapa ei estänyt eikä estä heitä antamasta tähtitieteelliselle vuodelle aivan samaa pituutta kuin me annamme. Heillä on yhä tänään muutamissa maakunnissa kuudenkymmenen päivän ajanjakso – eteläintialainen *rûdû*. Lisäksi Diodoros Sisilialainen⁴ kutsuu ”*kolmekymmentä päivää* egyptiläiseksi vuodeksi” eli ajaksi, jolloin kuu tekee täyden kierroksensa. Plinius ja Plutarkhos puhuvat molemmat siitä,⁵ mutta onko siinä mitään järkeä, että egyptiläiset, jotka olivat perehtyneet astronomiaan yhtä hyvin kuin mikä muu kansa tahansa, olisivat laskeneet *kuukuukauteen* kolmekymmentä päivää, kun siinä on vain kaksikymmentäkahdeksan päivää ja vähän päälle? Tällä kuuperiodilla oli *okkulttinen merkitys* ihan niin kuin hindulaisten *ayanamilla* ja *rûdûlla* oli.

Kahden kuukauden pituinen vuosi ja myös 60 päivän ajanjakso [e621] oli yleinen aikamitta muinaisuudessa, kuten Bailly itse osoittaa teoksessaan

¹ Simplicius, *De caelo*, k. II, k. 46. Ks. kreikkalaista tekstiä I. L. Heibergilta, 1894, vol. 7, s. 506, 11–12.

² Plinius, *Naturalis historia*, VII kirja, lvi (193).

³ *Historiae Alexandri Magni Macedonis*, VIII kirja, l. 9, osa 35: ”*menses in quinos dies descripserunt*”. [He jakoivat päivät viisipäiväisiin kuukausiin.]

⁴ *Bibliotheca historica*, k. I, 26.

⁵ Plinius, *Naturalis historia*, VII, 48; Plutarkhos, *Bioi paralleloi*, Numa, § 16.

Traité de l'Astronomie Indienne et Orientale.¹ Kiinalaiset omien kirjojensa mukaan jakoivat vuotensa kahteen osaan, yhdestä päiväntasauksesta toiseen.² Arabialaiset jakoivat muinoin vuoden kuuteen vuodenaikaan, joista jokainen on kahden kuukauden pituinen. Kiinalaisessa astronomisessa teoksessa *Kiu-che* sanotaan, että kaksi kuukautta on aikamitta, ja kuusi aikamittaa on vuosi. Ja vielä tänään Kamtšatkan alkuasukkailla on kuusi kuukautta kestävä vuosi, kuten heillä oli abbé Chappen käydessä siellä.³ Mutta riittääkö tämä sanomaan, että kun hindulaisissa *purânoissa* puhutaan ”aurinkovuodesta”, he tarkoittavat yhtä aurinkopäivää! Tieto luonnonlaeista, jotka tekevät seitsemästä luonnon perusluvun, niin sanoaksemme, ilmenneessä maailmassa – tai ainakin meidän nykyisessä maisessa elämäntienrossamme – sekä ihmeellinen ymmärrys sen vaikutuksista paljastivat muinaiskansoille monta luonnon mysteeriä. Ja nuo lait toimintoineen sideerisellä, maisella ja moraalisisella tasolla saattoivat muinaisajan astronomit laskemaan oikein syklien pituuden sekä niiden vastaavat vaikutukset tapahtumien kulkuun; merkitsemään muistiin ennakoita (ennustamaan, kuten sanotaan) niiden vaikutukset ihmisrotujen elämäntienkulkuun ja kehitykseen. Auringosta, kuusta ja planeetoista erehtymättöminä ajan mittaajina, joiden voima ja määräaikaisuus tunnettiin hyvin, tuli siten suuri hallitsija ja hallitsijoita pienelle systeemillemme kaikkine siihen kuuluvine *seitsemine alueineen* eli ”toimintapiireineen”.⁴

Tämä on ollut niin ilmeistä, että jopa monet nykyaikaiset tiedemiehet, materialistit yhtä hyvin kuin mystikot, ovat havainneet tuon lain. Lääkärit ja teologit, matemaatikot ja psykologit ovat yhä uudelleen kiinnittäneet maailman huomion tähän todelliseen jaksottaisuuteen ”luonnon” menettelyssä. *Kommentaareissa* selitetään lukujen merkitys seuraavasti:

¹ Pariisi, 1787: Discours préliminaire, s. lxxxxvi–vii.

² Fréret, *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, XVI, 48; III, 183.

³ Abbé Jean Chappé d'Autroche, *Voyage en Sibérie* jne. (Pariisi, 1768), vol. III, s. 19.

⁴ Kehityksen ja karman *yhtyneiden voimien* toimintapiirit ovat: 1) ylihenkinen eli *noumenaalinen*, 2) henkinen, 3) psyykkinen, 4) astroetterinen, 5) subastraalinen, 6) vitaalinen ja 7) puhtaasti *fyysinen* piiri.

YMPYRÄ EI OLE ”YKSI”, VAAN KAIKKI.

YLEMMÄSSÄ [taivaassa] LÄPITUNKEMATTOMASSA räjassa [”adbhutām”]¹ SIITÄ [ympyrästä] TULEE YKSI, KOSKA [se on] JAKAMATON, EIKÄ SIINÄ VOI OLLA TAUTA.

TOISESSA [noista kolmesta ”rajâmsista” (trityasta) eli ”maailmasta”] YHDESTÄ TULEE KAKSI [miehinen ja naisellinen]; JA KOLME [lisää poika eli logos]; JA PYHÄT NELJÄ [”tetraktys” eli ”tetragrammaton”].

KOLMANNESSA [alemmassa maailmassa eli meidän maassamme] LUVUSTA TULEE NELJÄ JA KOLME JA KAKSI. OTTAKAA ENSIMMÄISET KAKSI, NIIN SAATTE [e622] SEITSEMÄN, ELÄMÄN PYHÄN LUVUN; YHDISTÄKÄÄ [viimeksi mainittu] KESKIMMÄISEN räjän KANSSA, NIIN SAATTE YHDEKSÄN, OLEVAISEN JA TULEVAISEN PYHÄN LUVUN.²

Kun länsimaiset orientalistit ovat perehtyneet *Rigvedan* maailmanjakojen todelliseen merkitykseen – kaksin-, kolmin-, kuusin- ja seitsenkertaisen ja varsinkin yhdeksänkertaisen jaon – he tulevat ymmärtämään paremmin kuin nyt taivasta ja maata, jumalia ja ihmisiä koskevien syklisten jakojen mysteerin. Sillä:

LUKUJEN HARMONIA ESIINTYY KOKO LUONNOSSA: *painovoimassa, planeettojen liikkeissä, lämpöä, valoa, sähköä ja kemiallista affiniteettia koskevissa laeissa, eläin- ja kasvimuodoissa, mielen käsityskyvyssä*. Nykyajan luonnontiede pyrkii todella kohti yleistämistä, joka ilmaisee kaiken peruslait yksinkertaisella lukujen suhteella. Tahdomme viitata professori Whewellin teokseen *Philosophy of the Inductive Sciences* ja Hayn tutkimuksiin, jotka koskevat värin ja muodon harmonian lakeja. Niistä käy ilmi, että numero seitsemän esittää tärkeää osaa laeissa, jotka säätelevät muotojen, värien ja äänten ja luultavasti myös maun taajuamista, jos osaisimme analysoida tuntemuksiamme matemaattisen tarkasti.³

Todella niin tärkeää osaa, että useampi kuin yksi lääkäri on hämmästynyt eri sairauksien synnyssä ja paranemisessa toistuvia *seitsemäisiä* periodisia vaiheita, ja luonnontieteilijät ovat tunteneet täydellistä kykenemättömyyttä selittää tuota lakia.

¹ Ks. *Rigveda*, x, 105.

² Hindulaisuudessa, kuten orientalistit sen ymmärtävät *Rigvedasta*, nuo kolme *rajâmsia* tarkoittavat Vishnun kolmea askelta. Hänen seuraava askeleensa ylöspäin otetaan korkeammassa maailmassa (*Rigveda*, vii, 99, 1; vrt. I, 155, 5). Se on *Divo Râja* eli ”taivas”, kuten he olettavat. Mutta se on okkultismissa enemmän. Sanat *pâreshu guhyeshu vrateshu* [korkeammassa salatuissa maailmoissa] (vrt. *Rigveda*, i, 155, 3 ja ix, 75, 2 tai vielä x, 114) on vielä selitettävä.

³ Lainattu H. Grattan Guinnessiltä, K.G.S.J., *Medical Review’ista*, heinäkuu 1844, hänen teoksessaan *Approaching End of the Age*, 1878, s. 275.

Hyönteisten, matelijoiden, kalojen, lintujen, nisäkkäiden ja jopa ihmisten syntymää, kasvua, kypsyttää, elintoimintoja, muutoksesta aiheutuvia terveydentilan vaihteluita, tauteja, rappeutumista ja kuolemaa säätelee enemmän tai vähemmän laki, joka vaatii viikkojen [eli seitsenpäivien] täyttymistä.¹

Tri Laycock kuvaa artikkelissaan ”Elollisten ilmiöiden periodisuus”² ”erittäin merkittävästi ja vakuuttavasti tätä lakia, kun on kysymys hyönteisistä”.³

¹ *Main. teos*, s. 265.

² *Lancet*, 1942–1943.

³ Esitettyään joukon kuvauksia luonnonhistoriasta tohtori lisää: ”Lyhyesti selostamani seikat ovat yleisiä tosiasioita, eikä voi olla pelkkä sattuma, että ne tapahtuvat päivä päivältä monissa miljoonissa erilaisissa eläimissä, MITÄTTÖMÄN HYÖNTEISEN TOUKASTA TAI MUNASTA AINA IHMISEEN ASTI, määrättyinä aikakausina... Mielestäni on mahdotonta tulla muuhun johtopäätökseen kuin siihen, että muutokset eläimissä tapahtuvat määräraikoina, jotka kestävät kolme ja puoli, seitsemän, neljätoista, kaksikymmentäyksi tai kaksikymmentäkahdeksan päivää eli tarkan määrän viikkoja” eli seitsenpäiväisiä ajanjaksoja. Edelleen sama tri Laycock väittää: ”Mitä tyyppiä kuume näyttääkin olevan, taudinpuuska tulee aina seitsemäntenä päivänä... neljäntenätoista huomataan määrätty muutos...” (jolloin seuraa joko parantuminen tai kuolema). ”Jos neljäs [puuska] on vaikea ja viides lievempi, niin tauti tulee loppumaan seitsemännen puuskan jälkeen ja...muutos parempaan...havaitaan neljäntenätoista päivänä...nimittäin kello kolmen tai neljän aikaan aamulla, kun systeemi on heikoin.” (Ks. H. Grattan Guinness, *The Approaching End of Age*, s. 267–270, minne teksti on lainattu.)

Tämä on pelkkää ”ennustamista” ajanjaksoja laskemalla ja on sukua kaldealaiselle astrolatrialle ja astrologialle. Materialistinen tiede – lääketiede, kaikkein materialistisin – soveltaa siis okkulttisia lakejamme tauteihin, tutkii niiden avulla luonnonhistoriaa, tunnustaa niiden läsnäolon luonnon tosiasiana ja pitää kuitenkin välttämättömänä ivata tuota samaa ikivanhaa tietoa, kun okkultistit vetoavat siihen. Sillä jos mystinen seitsenkuusi on luonnonlaki, mitä se todistettavasti on, ja jos sen huomataan ohjaavan sekä evoluutiota että involuutiota (eli kuolemaa) hyönteisten, kalojen ja lintujen maailmassa samoin kuin nisäkkäiden ja ihmisten maailmassa – miksi se ei voisi esiintyä ja vaikuttaa Kosmoksessa yleensä sen luonnollisissa (vaikka okkulttisissa) ajan jakautumisissa, roduissa ja mentaalisisä kehityksessä? Ja edelleen, miksi muinaiset adeptit eivät olisi tutkineet näitä aikakautisia lakeja niiden kaikilta puolilta ja perehtyneet niihin kunnolla? Tri Stratton esittää fysiologisena ja patologisena tosiasiana, että ”terveen ihmisen valtimo on kuutena päivänä seitsemästä nopeampi aamulla kuin illalla. Seitsemäntenä päivänä se on hitaampi”. (*Edinb. Med. and Surg. Journal*, tammikuu 1843.) Miksi sitten okkultisti ei voisi osoittaa samaa seikkaa kosmisessa ja maisessa elämässä planeettojen ja rotujen valtimosta? Tri Laycock jakaa elämän kolmeen suureen seitsenkauteen, joista ensimmäinen ja viimeinen käsittää kumpikin 21 vuotta ja keskimäinen kausi eli elämän kukoistuskausi 28 vuotta eli neljä kertaa seitsemän. Hän jakaa edelleen ensimmäisen seitsemään erityisvaiheeseen ja kaksi muuta kolmeen pienempään vaiheeseen ja sanoo: ”Suurempien vaiheiden perusyksikkö on yksi seit-

[e623] Ja tähän kaikkeen H. Grattan Guinness, kirjan *The Approaching End of the Age* tekijä, lisää asiaankuuluvasti puolustaessaan raamatullista ajanlaskua:

Ja ihmisen elämä...on yksi viikko, vuosikymmenten viikko. ”Vuosiem-me päiviä on seitsemänkymmentä.” ...Jos yhdistämme kaiken minkä nämä tosiasiat vahvistavat, meidän on myönnettävä, että *orgaanisessa luonnossa vallitsee seitsemänsäisen jaksollisuuden laki, joka täyttyy viikoissa.*¹

Hyväksymättä ”Itä-Lontoon sisä- ja ulkolähetysinstituutin” oppineen perustajan johtopäätöksiä ja varsinkaan perusteita, tekijä hyväksyy mielihyvin hänen tutkimuksensa raamatun okkulttisesta kronologiasta. Vaikka hylkäämme nykyisen tieteen teorit, hypoteesit ja yleistämiset, me kumaramme sille, mitä tuo tiede on saanut aikaan fyysisessä maailmassa eli siinä, mikä koskee aineellisen luonnon pieniä yksityiskohtia.

On epäilemättä olemassa okkulttinen ”heprealaisen raamatun kronologinen järjestelmä”, mistä kabbala on todisteena. Siinä on ”viikkojärjestelmä”, [e624] joka perustuu ikivanhaan intialaiseen järjestelmään, jonka voi vielä tavata vanhassa *Jyotishassa*.² Ja siinä on ”päiväviikon”, ”kuukausiviikon” syklejä, vuosi-, vuosisata- ja jopa vuosituhattiviikon ja suurempiakin, eli ”vuosivuosien viikon” syklejä.³ Mutta kaikki tämä löytyy ikivanhasta opis-

---

senpäiväinen viikko, ja jokaiseen päivään kuuluu kaksitoista tuntia”. Tämän yksikön ”yksinkertaiset ja yhdistetyt kerrannaiset määräävät näiden vaiheiden pituuden samassa suhteessa kuin kaksitoistatuntisen yksikön kerrannaiset määräävät pienemmät vaiheet. Tämä laki yhdistää kaikki periodiset elämänilmiöt ja liittää ne vaiheet, jotka on havaittu alhaisimmista rengasmadoissa, niihin jotka kuuluvat itse ihmiselle, selkärangaisista korkeimmalle.” Jos tämä on tieteellistä, miksi siis halveksia okkulttista tietoa, jonka mukaan (käytämme tri Laycockin sanoja) ”nyt on kulunut yksi viikko manvantarisesta (lunaarisesta) kaksiviikkoisesta, joka sisältää neljätoista päivää (eli seitsemän Manua), joka kaksiviikkoinen, kaksitoista tuntia päivässä, edustaa seitsemää periodia eli seitsemää rotua”? Nämä tieteen sanat sopivat erinomaisesti oppiimme. Me (ihmiskunta) olemme eläneet ”seitsemänpäiväisen viikon, kunkin päivän ollessa kaksitoistatuntinen”, sillä kolme ja puoli rotua ovat nyt menneet ainiaaksi, neljäs on hukkunut, ja me olemme nyt viidennes-
sä Rodussa.

¹ *Main. teos*, 1878, s. 276.

² Ks. tällaisten syklien eli *yugien* pituudesta *Vridhha-Garga* ja muut muinaiset astronomiset osat (*Jyotisha*). Ne vaihtelevat viisivuotiskaudesta – jota Colebrooke kutsuu ”*Vedojen* sykliksi”, joka määrättiin tarkoin Parâsharan periaatteissa, ”ja suurempien syklien laskemisen perustaksi” (*Miscell. Essays*, vol. I, s. 97, alaviite) – aina mahâ-yugaan eli kuuluisaan 4 320 000 vuotta kestävään aikakauteen asti.

³ Heprean sana ”viikolle” on *seitsemän*, ja jokaista *seitsemällä* jaollista aikaa heprealaiset sanoivat ”viikoksi”, vaikkapa 49 miljoonaa vuotta, koska se on seitsemän kertaa seitsemän miljoonaa. Heidän laskutapansa perustuu kauttaaltaan seitsenlukuun.

ta. Ja vaikka raamatun osalta kielletäänkin tämä yhteinen lähde kaikissa pyhissä kirjoissa esiintyvälle kronologialle, miten *verhottu* se sitten lieneekin, niin *Genesiksen* kuuden päivän ja sapatin, seitsemännen, yhteyttä purânatekstien kosmogonioihin on vaikea kieltää. Sillä raamatun ensimmäinen ”luomisviikko” osoittaa sen seitsemännen ajanlaskun ja yhdistää sen Brahmân ”seitsemään luomiseen”. Hyvänä todisteena tästä on Grattan Guinnessin oivallinen teos, johon hän on koonnut noin 760 sivulle kaikki mahdolliset esimerkit seitsemännen laskutavasta. Sillä jos raamatun kronologiaa, kuten hän sanoo, ”hallitsee viikkojen laki”; ja jos se perustuu seitsemänten lukuun, mitkä sitten luomisviikon mitat ja sen päivien pituus lienevätkin; ja jos vielä ”raamatullinen järjestelmä käsittää hyvin erilaisia viikkoja”, silloin tämä järjestelmä osoittautuu olevan sama kuin kaikki pakanalliset järjestelmät. Kun hän edelleen yrittää osoittaa, että ”luomisen” ja Kristuksen syntymän välillä on kulunut 4 320 vuotta (lunaarisia kuukausia), tämä on täysin selvä yhteys hindulaisten yugien 4 320 000 vuoden kanssa. Miksi muuten tehdä tuollaisia ponnistuksia sen todistamiseksi, että nämä luvut, jotka ovat ennen kaikkea kaldealaisia ja indoarjalaisia, esittävät niin suurta osaa uudessa testamentissa? Todistamme tämän nyt vielä vakuuttavammin.

Puolueeton arvostelija verratkoon kumpaakin luomiskertomusta – *Vishnupurânan* ja Raamatun – ja hän tulee huomaamaan, että Brahmân ”seitsemän luomista” ovat perustana *Genesiksen* 1. luvun ”luomisviikolle”. Nuo kaksi allegoriaa ovat erilaiset, mutta järjestelmät rakentuvat samalle peruskivelle. Raamattu voidaan ymmärtää *ainoastaan kabbalan valossa*. Ottakaa *Zohar* ja siihen kuuluva *Sifra di-Tseniuta*, Salatun mysteerin kirja, vaikka se nykyään on turmeltunut, ja verratkaa. Seitsemän manvantaran seitsemän rishii ja neljätoista Manua lähtevät Brahmân päästä. Ne ovat hänen ”järkisyntyisiä poikiaan”, ja niiden mukana alkaa ihmiskunnan jakautuminen rotuihin taivaallisesta ihmisestä, ”logoksesta” (ilmenneestä), joka on Brahmâ-Prajâpati. *Idra Rabba Qaddishassa* (Suuremmassa pyhässä kokouksessa) sanotaan [e625] Makroprosopoksen, Vanhan¹ (*Sanat*, Brahmân nimitys), kallosta (päästä), että jokaisessa hänen hiuksessaan on ”salainen lähde, joka virtaa salatuista aivoista”.

¹ Brahmâ luo ensimmäisessä kalpassa (ensimmäisenä päivänä) erilaisia ”uhri-eläimiä”, *pashuja*, eli taivaankappaleita ja eläinradan merkkejä sekä kasveja, *joita* hän käyttää *uhreissa tretâ-yugan* alussa. Sen esoteerinen merkitys osoittaa hänen etenevän sykleittäin ja luovan astraalisia prototyyppisiä *laskevalla henkisellä kaarella* ja sitten *nousevalla* fyysisellä kaarella. Jälkimmäinen on *kaksinkertaisen* luomisen alajako ja jaettu edelleen laskeutuvan hengen seitsemään laskevaan ja kohoavan aineen seitsemään nousevaan asteeseen – päinvastoin kuin mitä tapahtuu (kuin kuvastimessa joka heijastaa oikean puolen vasemmalle puolelle) tässä meidän manvantarassamme. Samoin on esoteerisesti *Genesiksen* (1. luvun) elohistisessä luomiskertomuksessa ja sen jehovistisessa jäljennöksessä on *esoteerisesti* kuin hindulaisessa kosmogoniassa.

Ja se loistaa ja kulkee noiden hiusten kautta Mikroprosopoksen hiuksiin ja siitä [mikä on ilmennyt NELINÄISYYS, *tetragrammaton*] muodostuvat hänen aivonsa. Ja siitä nuo aivot jatkavat *kolmeenkymmeneen* ja *kahteen* polkuun [eli kolminaisuuteen ja kaksinaisuuteen eli jälleen 432].

Ja vielä:

Kolmetoista hiuskiharaa on kallon sivuilla [ts. kuusi toisella ja kuusi toisella puolella, ja kolmastoista on myös neljästoista, koska se on mieh-naisellinen]; ...niiden kautta alkaa hiusten jakautuminen [olevaisten, ihmiskunnan ja Rotujen jakautuminen].¹

”Me kuusi olemme valoja, jotka loistavat *seitsemännestä* (valosta)”, sanoo rabbi Abba. ”*Sinä olet seitsemäs valo*” – synteesi meistä kaikista, hän lisää puhuen *tetragrammatonista* ja hänen seitsemästä ”seuralaisestaan”, joita hän kutsuu ”tetragrammatonin silmiksi”.²

TETRAGRAMMATON on Brahmâ-Prajâpati, joka otti *neljä* muotoa luodakseen neljänlaisia *taivaallisia* olentoja, ts. teki itsensä *nelinkertaiseksi* eli ilmenneeksi *nelinäisyydeksi*,³ ja joka sen jälkeen jälleensyntyi *seitsemässä* rishissä, *mânaputroissaan*, ”järkisyntyisissä pojissa”, joista tuli myöhemmin 9, 21 jne. ja joiden kaikkien sanotaan syntyneen Brahmân eri osista.⁴

¹ *Main. teos*, jakeet 70, 71, 80; vrt. MacGregor Mathers, *The Kabbalah Unveiled*, s. 120, 121.

² *Zohar*, Idra Rabba Qaddisha, jae 1160 (*The Kabbalah Unveiled*, ”The Greater Holy Assembly”, s. 255).

³ Ks. *Vishnupurâna*, kirja I, v; Wilson, vol. I, s. 79 eteenp.

⁴ On todella hämmästyttävää huomata, kuinka teologit ja itämaiden tutkijat ilmaisevat närkeästyksensä sen johdosta, että ”hindulaisilla mystikoilla on niin *turmeltu* maku”, kun nämä eivät tyydy ainoastaan *keksimään* Brahmân ”järkisyntyisiä” poikia, vaan myös antavat rishien, manujen ja kaikenlaisten prajâpatien *ilmestyä alkuperäisen kantaisänsä* – Brahmân – *ruumiin eri osista* (ks. Wilsonin alaviitettä hänen *Vishnupurânassaan*, vol. I, s. 102). Koska tavallinen yleisö ei tunne kabbalaa, tuota syvästi verhottujen Mooseksen kirjojen avainta ja selitystä, niin papisto kuvittelee, ettei totuus tule koskaan ilmi. Lukekoon kuka tahansa nykyisin monien oppineiden niin taitavasti kääntämän kabbalan englanninkielisiä, heprealaisia tai latinankielisiä tekstejä, niin hän huomaa, että tetragrammaton, joka on heprealainen IHVH, on myös sekä ”sefirot-puu” – ts. sisältää kaikki sefirotit Keteriä, kruunua, lukuun ottamatta – että ”taivaallisen ihmisen” (adam kadmonin) yhdistetty *ruumis*, jonka jäsenistä virtaa universumi ja kaikki mitä siinä on. Lisäksi hän huomaa, että kabbalistisissa kirjoissa (joista tärkeimmät *Zoharissa* ovat *Salatun mysteerin kirja* ja *Suurempi ja Pienempi pyhä kokous*) aate on täysin fallinen ja paljon karkeammin ilmaistu kuin esitys nelinkertaisesta Brahmâsta jokaisessa *Purânassa*. (Ks. S. L. MacGregor Mathers, *The Kabbala Unveiled*, xxii; *The Lesser Holy Assembly* [Pienempi pyhä kokous], joka koskee Mikroprosopoksen muita jäseniä.) Sillä tämä

[e626] On kaksi tetragrammatonia: Makroprosopos ja Mikroprosopos. Edellinen on *absoluuttinen* täydellinen neliö eli TETRAKTYS ympyrän sisällä, molemmat abstraktisia käsitteitä, ja sen nimi on sen vuoksi AIN – ei-olevainen, ts. rajaton ja absoluuttinen *oleminen*. Mutta nähtynä Mikroprosopoksena eli ”taivaallisena ihmisenä”, ilmenneenä logoksena, hän on *kolmio neliössä – seitsenkertainen kuutio*, eikä nelinkertainen tai tasapintainen neliö. Sillä *Suuremmassa pyhässä kokouksessa* kirjoitetaan:

Ja tämän johdosta Israelin lapset tahtoivat tietää mielessään, kuten on kirjoitettu 2. Mooseksen kirjassa 17:7: ”Onko Tetragrammaton meidän keskellämme vai Kielteisesti Olevainen?”¹

joten he siis erottivat Mikroprosopoksen, jonka nimi on tetragrammaton, ja Makroprosopoksen, jonka nimi on *Ain*, Kielteisesti Olevainen.

Tetragrammaton on siis KOLME, josta on tullut neljä, ja NELJÄ, josta on tullut kolme, ja sitä edustaa maan päällä hänen seitsemän ”seuralaistaan” eli ”silmää” – ”Herran seitsemän silmää”. Mikroprosopos on korkeintaan vain *toisasteinen* ilmennyt jumaluus. Sillä *Suuremmassa pyhässä kokouksessa* sanotaan:

Olemme oppineet, että kymmenen (*rabbia*) [seuralaista] astui sisälle [Sodiin, ”mystiseen kokoukseen eli mysteeriin”] ja että seitsemän tuli ulos² [ts. 10 ilmenemätöntä ja 7 ilmennyttä universumia varten].

Ja kun rabbi Shim’on paljasti *arcanan* [salaisuudet], siellä ei ollut ketään läsnä, paitsi nuo [seitsemän] (*seuralaista*).

Ja rabbi Shim’on kutsui heitä tetragrammatonin seitsemäksi silmäksi, niin kuin kirjoitettu on, *Sakarja* 3:9: ”Nämä ovat tetragrammatonin seitsemän silmää [eli prinssiippiä]” [ts. nelinkertainen taivaallinen ihminen eli puhdas henki on tullut seitsemäiseksi ihmiseksi, puhtaaksi aineeksi ja hengeksi].³

Tetradi on siis *Mikroprosopos*, ja jälkimmäinen on miehis-naisellinen Hokmah-Binah, toinen ja kolmas sefirot. Tetragrammaton on luvun seitsemän perusolemus maisessa merkityksessään. Seitsemän ollen neljän ja yhdeksän välillä on meidän fyysisen maailmamme ja ihmisen pohja ja perus-

---

”elämän puu” on myös ”hyvän ja pahan tiedon puu”, jonka suurin mysteeri on inhimillinen lisääntyminen. On erehdys pitää kabbalaa Kosmoksen tai luonnon mysteerien *selittäjänä*. Se selittää ja paljastaa ainoastaan muutamia raamatun allegorioita ja on *esoteerisempi* kuin viimeksi mainittu.

¹ Säe 83; Mathers, *main. teos*, s. 121. Yksinkertaistettu englantilaisessa [suomalaisessa] raamatussa muotoon: ”Eikö Herra [!] olekaan meidän luonamme?”

² Kääntäjät usein kääntävät sanan ”seuralainen” (enkeli, myös adepti) sanalla *rabi*, kuten rishejä kutsutaan *guruiksi*. *Zohar* on, jos mahdollista, okkulttisempi kuin Mooseksen kirjat. *Salatun mysteerin kirjan* tulkitsemista varten tarvitaan avaimet, jotka antaa oikea kaldealainen *Lukujen kirja*, jota ei ole enää saatavilla.

³ Jakeet 1152, 1158 ja 1159; Mathers, *main. teos*, s. 254.

tus (astraalisesti) Malkutin valtakunnassa.

Kristityille ja uskovaisille pitäisi tällä viittauksella *Sakarjaan* ja [e627] varsinkin *Ensimmäiseen Pietarin kirjeeseen* (2:2-5) olla ratkaiseva merkitys. Vanhassa symboliikassa ihmistä, ennen kaikkea *sisäistä* henkistä ihmistä sanotaan ”kiveksi”. Kristus on kulmakivi, ja Pietari puhuu kaikista ihmisistä ”elävinä” kivilä. Sen vuoksi ”kivi jossa on seitsemän silmää” voi merkitä ainoastaan sitä mitä me sanomme, ts. ihmistä, jonka rakenne (eli ”prinsiipit”) on seitsemäinen.

Kuvataksemme paremmin seitsenlukua luonnossa voimme lisätä, että se ei ainoastaan hallitse elämänilmiöiden jaksollisuutta, vaan tuntuu myös olevan määräävänä kemiallisten alkuaineiden sarjoissa ja samalla tavoin tärkein äänten ja värien maailmassa, kuten spektroskooppi on meille paljastanut. Tämä luku on myös ratkaisevana tekijänä *sine qua non* okkulttisten astraalisten ilmiöiden tuottamisessa.

Jos siis kemialliset alkuaineet järjestetään ryhmiin atomipainojensa mukaan, niiden huomataan muodostavan seitsenryhmäisiä sarjoja. Ensimmäinen, toinen jne. osa kussakin ryhmässä näyttää *kaikkine* ominaisuuksineen olevan yhdenmukainen vastaavien osien kanssa seuraavassa ryhmässä. Seuraava taulukko, joka on otettu Hellenbachin teoksesta *Die Magie der Zahlen*, havainnollistaa tämän lain ja vahvistaa täysin hänen tekemänsä johtopäätöksen:

Näemme siis, että kemiallinen erilaisuus, mikäli voimme käsittää sen sisäistä luontoa, riippuu lukujen suhteista, ja olemme edelleen tuossa erilaisuudessa havainneet vallitsevan lain, jolle emme voi osoittaa mitään syytä. Me huomaamme jaksollisuuden lain, jota hallitsee luku *seitsemän* (s. 20).

Ri vi	Ryhmä I	Ryhmä II	Ryhmä III	Ryhmä IV	Ryhmä V	Ryhmä VI	Ryhmä VII	Ryhmä VIII
1	H1 Li 7	Be 9,3	B 11	C12	N 14	O 16	F 19	—
2	Na 23	Mg 24	A 27,3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35,4	—
3	K 39	Ca 40	Sc 44	Ti 48	V 51	Cr 52,4	Mn 54,8	Fe 56.Co58,6 Ni58.[Cu63,3]
4	Ku63,3	Zn 65	Ga68,2	Ge 72	As 75	Se 78	Br 79,5	—
5	Rb85,2	Sr 87,2	Y 89,5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	—100	Ru 103. Rh 104
6	A107,6	Cd 111,6	In113,4	Sn 118	Sb 122	Te 125	I 126,5	Pd106. [Ag107,6]
7	C132,5	B136,8	La 139	Ce 140	Di 144	—	—	—
8	—	—	—	—	—	—	—	—
9	—	—	Er 170	—	Ta 182	W 184	—	—
10	Au 197	Hg200	Ti 204	Ph 206	Bi 206	—	—	Os196.Ir196,7 Pt 196.7 [Au197]
11	—	—	—	(Th231)	—	(UR2140)	—	—

Kahdeksas alkuaine tässä luettelossa on ikään kuin ensimmäisen *oktaavi*, ja yhdeksäs on toisen oktaavi jne. Jokainen alkuaine on ominaisuuksiltaan melkein samanlainen kuin vastaava alkuaine kussakin seitsenrivistössä –ilmiö, joka korostaa jaksollisuuden seitsemäistä lakia. Lisätietoja varten lukijaa kehoitetaan tutustumaan Hellenbachin [e628] teokseen, jossa myös osoitetaan, että alkuaineiden spektroskooppiset erikoisuudet tukevat tätä luokittelua.

On tarpeetonta puuttua yksityiskohtaisesti värähtelylukuun, joka määrää sävelasteikon äänet. Ne ovat ehdottoman yhdenmukaiset kemiallisten alkuaineiden asteikon kanssa ja myös väriasteikon kanssa, niin kuin spektroskooppi paljastaa. Tosin jälkimmäisessä tapauksessa olemme tekemisissä ainoastaan *yhden* oktaavin kanssa, jota vastoin sekä musiikissa että kemiasa on *seitsemän* oktaavin sarja, teoreettisesti esitettyinä, joista *kuusi* on aivan täydellistä ja tavallisessa käytössä molemmissa tieteissä. Hellenbachia lainataksemme:

Johtuen ilmiöiden lakisiteisyydestä, johon kaikki meidän tietomme niistä perustuu, on todettu, että äänen ja valon värähtelyt kasvavat sään-

nöllisesti, että ne jakautuvat *seitsemään* ryhmään ja että peräkkäiset numerot jokaisessa ryhmässä kuuluvat läheisesti yhteen. Toisin sanoen ne ilmaisevat läheistä yhteyttä, joka ei esiinny ainoastaan itse luvuissa, vaan saavat myös käytännön vahvistuksen kemiassa samoin kuin musiikissa, jossa korva vahvistaa lukujen ratkaisun... On kiistaton tosiasia, että luku *seitsemän* hallitsee tätä jaksollisuutta ja vaihtelevuutta, ja tämä on kaukana pelkän sattuman rajoista ja täytyy otaksua sen johtuvan syystä, joka on saatava selville.

Rabbi Abba on siis oikein sanonut:

Olemme kuusi valoa, jotka loistavat seitsemännestä (*valosta*). Sinä [tetragrammaton] olet seitsemäs valo (*alku*) meille kaikille.

Sillä varmasti noissa kuudessa ei ole vakavuutta, paitsi (*minkä ne saavat*) seitsemännestä. SILLÄ KAIKKI RIIPPUU SEITSEMÄNNESTÄ.¹

Länsi-Amerikan muinaisilla ja nykyisillä zuñi-intiaaneilla näyttää olleen samanlaiset käsitykset. Heidän nykyiset tapansa, traditionsa ja muistitietonsa, kaikki viittaavat siihen, että ikimuistoisista ajoista asti heidän laitoksensa – poliittiset, sosiaaliset ja uskonnolliset – oli (ja on yhä) järjestetty luvun seitsemän perustalle. Siten kaikki heidän muinaiset kaupunkinsa ja kylänsä rakennettiin kuuden yhdistelmiin seitsemännen ympärille. Ryhmän muodostaa aina seitsemän tai kolmetoista, ja aina kuusi ympäröi seitsemättä. Edelleen heidän pappishierarkiaansa kuuluu kuusi ”talon pappia”, jotka näyttävät olevan yhteydessä seitsemännen kanssa, joka on nainen, ”ÄITI-PAPITAR”. Verratkaa tätä *Anugîtâssa* mainittuihin ”seitsemään suureen palvelevaan pappiin”, joka nimitys annettiin ”seitsemälle aistille” eksoteerisesti ja seitsemälle inhimilliselle periaatille *esoteerisesti*. Mistä tämä symbolien yhtäläisyys johtuu? Pitääkö meidän yhä epäillä sitä tapahtumaa, kun Arjuna meni Pätälään (antipodeihin, Amerikkaan) ja nai siellä Ulûpîn, kuningas Nâgan (eli oikeammin *Nergalin*) tyttären? Mutta palatkaamme zuñi-pappeihin.

Nämä yhä tänään ottavat vastaan vuotuisena verona seitsemän väristä maissia. Vuoden muina aikoina he eivät eroa muista intiaaneista, mutta määrättyinä päivinä he (kuusi pappia ja papitar) esiintyvät [e629] pukeutuneina pappispukuihin, jolloin kullakin on se väri joka on pyhitetty sille jumalalle jota pappi palvelee ja personoi. Jokainen edustaa yhtä seitsemästä seudusta ja ottaa vastaan kyseisen seudun väristä maissia. Siten valkoinen edustaa itää, koska ensimmäinen auringonvalo tulee idästä. Pohjoinen vastaa keltaista, joka johtuu revontulten loimotuksen väristä. Punainen kuuluu etelälle, josta suunnasta tulee lämpö. Länttä vastaa sininen, joka on lännessä sijaitsevan Tyynen meren väri. Musta on manalan seudun – pimeyden –

¹ Zohar, Idra Rabba Qaddisha, jakeet 1160, 1161, (*The Kabbalah Unveiled*, ”The Greater Holy Assembly”, s. 255).

väri. Samassa tähkässä olevat kaiken väriset jyvät edustavat ylempää seutua väreineen – taivaankantta ruusunpunaisine ja keltaisine pilvineen, loistavine tähtineen jne. Täplikäs maissi – jonka jokainen jyvä sisältää kaikki värit – kuuluu ”Äiti-papittarelle”, sillä naisessa on kaikkien rotujen siemenet, menneiden, nykyisten ja tulevien. Eeva on kaikkien elävien äiti.

Näistä erikseen oli aurinko – suuri jumaluus – jonka pappi oli kansan henkinen johtaja. Näihin asioihin perehtyi F. Hamilton Cushing, josta, kuten monet tietävät, tuli zuñi-intiaani. Hän eli heidän keskuudessaan, tuli vihityksi heidän uskonnollisiin mysteereihinsä ja oppi tuntemaan heidät paremmin kuin kukaan muu nykyisin elävä ihminen.

Seitsemän on myös suuri maaginen luku. Okkulttisten muistitietojen mukaan *purânoissa* ja *Mahâbhâratassa* mainittu ase – *âgneyâstra* eli ”tulinen ase”, jonka Aurva lahjoitti chelalleen Sagaralle – oli valmistettu seitsemästä aineksestä. Tämä ase – jonka jotkut kekseliäät orientalistit arvelevat olleen ”raketin” (!) – on yksi monista ohdakkeista nykyisille sanskrititeillemme. Wilson käyttää sen suhteen terävyyttään teoksensa *Select Specimens of the Theatre of the Hindus* useilla sivuilla, mutta epäonnistuu lopulta sen selittämisessä. Hän ei saa mitään selvää *âgneyâstrasta*.

”Nämä aseet [hän väittää] ovat aivan käsittämättömiä. Joitakin niistä käytettiin joskus heittoaseina, mutta yleensä ne näyttävät olevan yksilön käyttämiä mystisiä voimia – kuten esim. vihollisen lamauttaminen tai hänen aistiensa vaivuttaminen syvään uneen tai myrskyn, sateen ja tulen tuominen alas taivaasta.¹... Niiden oletetaan ottavan taivaallisia muotoja, joilla on inhimillisiä kykyjä... *Râmâyanassa* niitä kutsutaan Krishâshvan pojiksi.”²

Shastra-devatât, ”taivaallisten aseiden jumalat”, ovat yhtä vähän *âgneyâstra*-aseita, kuin nykyajan tykkimiehet ovat niitä tykkejä joita he ohjaavat. Mutta yksinkertainen ratkaisu näyttää jääneen huomaamatta tuolta kuuluisalta sanskritistilta. Joka tapauksessa, kuten hän itse sanoo Krishâshvan aseentuotoisista jälkeläisistä, ”[*âgneyâstra*-] aseiden allegorinen alkuperä on epäilemättä paljon vanhempi”.³ Se on Brahmân tulinen heittokeihäs.

[e630] Seitsemänkertainen *âgneyâstra*, kuten *seitsemän* aistia ja ”seitsemän prinssiippiä”, joita seitsemän pappia symboloivat, ovat sanomattoman vanhalta ajalta. Seuraavassa luvussa kerrotaan, kuinka vanha on se oppi, johon teosofit uskovat.

¹ Ks. [S.O:n] I kirja, s. 427–428.

² Wilson, *main. teos*, I, 297, toinen painos.

³ Niin on. Mutta *âgneyâstrat* ovat tulisia ”heittoaseita”, eivät ”teräaseita”, sillä sanskritissa on ero *shastran* ja *astran* välillä.

F.

EGYPTOLOGIEIN SEITSEMÄN SIELUA

Gerald Masseyn teoksista *The Natural Genesis* ja *Lectures* löytyy todisteet kyseessä olevan opin korkeasta iästä. Vaikka tekijän käsitys eroaa meidän käsityksestämme, se voi tuskin mitätöidä tosiasioita. Hän tarkastelee symbolia pelkästään luonnon näkökannalta, ehkä hiukan liian materialistisesti, koska hän on innokas kehitysopin kannattaja ja nykyaikaisten darvinilaisten oppien kannattaja. Niinpä hän osoittaa, että ”Böhmen kirjojen tutkija löytää niistä paljon sellaista, mikä koskee näitä seitsemää ’alkuhenkeä’ ja alkuperäistä voimaa, joita pidettiin keskiaikaisten mysteerien alkemistisessä ja astrologisessa vaiheessa luonnon seitsemänä ominaisuutena”. Hän lisää:

Böhmen kannattajat näkevät kaikessa tässä jumalallisen ilmestyksen hänen innoitetusta näkijänlahjastaan. He eivät tiedä mitään luonnon synnystä ja menneisyyden ”viisauden”¹ historiasta ja säilymisestä (tai sen katkonaisista yhdyssiteistä) eivätkä voi tuntea muinaisajan ”seitsemän hengen” fyysisiä piirteitä niiden nykyisen metafyyssisen eli alkemistisen naamion alla. Toinen yhdysside Böhmen teosofian ja egyptiläisen ajattelun fyysisen alkuperän välillä on olemassa *Hermes Trismegistoksen* katkelmissa.² Sillä ei ole väliä, kutsutaanko noita oppeja illuminaatistiseksi, buddhalaisiksi, kabbalistisiksi, gnostilaisiksi, vapaamuurarillisiksi vai kristilliseksi, niiden perustyyppinä voi todella oppia tuntemaan ainoastaan niiden alkuvaiheissa.³ Kun meidän luoksemme saapuu unelmamaailman profeettoja ja näkyjä näkeviä esiintyjä, jotka väittävät omaavansa alkuperäisen inspiraation ja julistavat jotakin uutta, niin me arvostelemme sitä sen mukaan, mitä se on itsessään. Mutta jos huomaamme heidän esittävän meille muinaisia asioita, joita he eivät osaa selittää mutta me voimme, niin on luonnollista, että meidän tulisi arvostella niitä mieluummin alkuperäisten merkitysten kuin viimeisten väitteiden mukaan.⁴ Meidän on hyödytöntä nähdä [e631] myöhempää ajatte-

¹ On kuitenkin joitakuita, jotka voivat ehkä tietää jotakin niistä, myös tuon tekijän kokemuspörrin ulkopuolella, niin laaja kuin se epäilemättä onkin.

² Tuosta yhdyssiteestä kuten paljon muustakin huomautimme yhdeksän vuotta ennen tuon teoksen ilmestymistä, josta edellä oleva kohta on lainattu, nimittäin *Hunnuttomasta Isiksestä*, joka teos on täynnä tuollaisia opastavia yhdyssiteitä muinaisen, keskiaikaisen ja nykyisen ajattelun välillä, mutta valitettavasti liian hajanaisesti esitettynä.

³ Niin kyllä, mutta miten tuo oppinut tekijä voi todistaa, että nämä ”alkuvaiheet” olivat juuri Egyptissä eikä missään muualla ja ainoastaan 50 000 vuotta sitten?

⁴ Aivan niin, ja juuri näin teosofit tekevät. He eivät ole koskaan vedonneet ”alkuperäiseen innoitukseen”, eivätkä edes välittäjinä, vaan ovat aina viitanneet ja yhä

luamme varhaisimmissa ilmaisumuodoissa ja sitten sanoa, että vanhat tarkoittivat sitä ja sitä!¹ Nyt noita viisastelevia tulkintoja, joista on tullut opinkappaleita ja dogmeja teosofiaan, on tarkasteltava niiden fyysisen synnyn valossa, jotta voisimme hylätä väärät väitteet yliluonnollisesta alkuperästä ja yli-inhimillisestä tiedosta.²

Mutta teosten *Book of the Beginnings* ja *The Natural Genesis* taitava kirjoittaja menettelee – kaikeksi onneksi meille – aivan päinvastoin. Hän näyttää toteen mitä loistavimmalla tavalla esoteeriset (buddhalaiset) oppimme osoittamalla, että ne ovat samoja kuin Egyptin opit. Lukija itse päätelkään tämän hänen oppineesta esitelmästä ”Ihmisen seitsemän sielua”.³ Siinä hän sanoo:

Mystisen luvun SEITSEMÄN ensimmäinen muoto nähtiin taivaalla *Ison Karhun* seitsemän suuren tähden kuviossa, jonka egyptiläiset omistivat ajan ja seitsemän elementtivoiman äidille.⁴

Aivan niin, sillä hindut sijoittavat seitsemän alkuperäistä rishiään *Isoon Karhuun* ja kutsuvat tuota tähtikuviota *Saptarishin*, *rikshojen* ja *Chitra-Shikhandinin* asunnoksi. Ja heidän adeptinsa väittävät tietävänsä, missä määrin tämä on vain astronominen myytti tai alkuperäinen mysteeri, jolla on syvempi merkitys kuin mitä pinnalta näyttää. Meille on kerrottu myös, että ”egyptiläiset jakoivat öisen taivaan seitsemään osaan. Alkuperäinen taivas oli seitsenkertainen.” Niin oli myös arjalaisilla. Tämän toteamiseksi

---

viittaavat symbolien ”alkuperäisiin merkityksiin”, joita he jäljittävät muista maista, vanhemmista jopa kuin Egypti; sitä paitsi *merkityksiin*, jotka tulevat hierarkialta (tai hierarkioilta, jos niin tahdotaan), joka muodostuu *elävistä viisaista* – viisaudesta huolimatta kuolevaisista – jotka torjuvat kaiken, mikä viittaa *yliluonnolliseen*.

¹ Mutta missä on todiste, että muinaiset ihmiset eivät tarkoittaneet juuri sitä, mitä teosofit väittävät? On aikakirjoja, jotka tukevat sitä, mitä teosofit sanovat, aivan kuten on toisia aikakirjoja, jotka tukevat G. Massey'n mielipiteitä. Hänen tulkintansa ovat aivan oikeita, mutta kovin yksipuolisia. Varmasti luonnolla on enemmän kuin yksi *fyysinen aspekti*, sillä astronomia, astrologia jne. kuuluvat kaikki fyysiselle, eivät henkiselle tasolle.

² *The Natural Genesis*, vol. I, s. 318. On pelättävissä, että G. Massey ei ole onnistunut. Meillä on omat seuraajamme, kuten hänellä on omansa, ja materialistinen tiede kulkee tietään vähät välittäen sekä hänen että meidän pohdiskeluista!

³ Meidän väitettämme ei heikennä se tosiasia, että tämä oppinut egyptologi ei näe tuossa ”seitsemän sielun” opissa, kuten hän kutsuu meidän *prinsippejämme* eli ”metafyysisiä kuvitelmiämme”, muuta kuin ”alkukantaista sielun biologiaa tai fysiologiaa”. Esitelmöitsijä sivuaa vain kahta avainta, niitä jotka avaavat esoterismin astronomiset ja fysiologiset salaisuudet, ja jättää huomioon ottamatta muut viisi. Muussa tapauksessa hän olisi pian ymmärtänyt, että mitä hän kutsuu ihmisen elävän sielun *fyysilöisiksi* osiksi, niitä teosofit pitävät myös psykologisina ja henkisinä.

⁴ *The Seven Souls of Man*, s. 2.

on vain luettava, mitä *purânoissa* sanotaan Brahmân ja hänen ”munansa” alkuperästä. Ovatko arjalaiset saaneet tämän ajatuksen egyptiläisiltä? ”Luonnossa tajuttujen ensimmäisten voimien luvuksi”, esitelmöitsijä jatkaa, ”laskettiin seitsemän. Niistä tuli seitsemän elementaalia, paholaista [?] eli myöhemmin jumaluutta. Luonnolle annettiin seitsemän ominaisuutta – [e632] aine, koossapysyvyys, virtaus, hyytyvyys, kasaantuvuus, muuttumattomuus ja jakautuvuus – ja ihmiselle seitsemän elementtiä eli sielua.”

Kaikkea tätä opetettiin esoteerisessa opissa, mutta sitä tulkittiin ja sen mysteerit avattiin, kuten jo sanoimme, *seitsemällä* avaimella eikä kahdella tai korkeintaan kolmella. Näin ollen syyt ja niiden seuraukset vaikuttivat näkymättömässä eli mystisessä kuin myös psyykkisessä luonnossa ja ne voitiin lukea kuuluvaksi yhtä paljon metafysiikkaan ja psykologiaan kuin fysiologiaan. ”*Seitsemöinnin* periaate”, kuten tekijä sanoo, ”tuli käyttöön ja luku seitsemän tarjosi pyhän mallin, jota voitiin käyttää moninaiisiin tuleviin tarkoituksiin”. Ja sitä myös käytettiin. Sillä ”egyptiläisissä teksteissä mainitaan usein faraon seitsemän sielua... *Brittiläiset druidimme tunsivat ihmisen seitsemän sielua eli prinssiippiä*... Myös rabbit laskivat, että sielujen lukumäärä oli seitsemän, samoin karenit Intiassa.”¹

Ja sitten tekijä laatii nämä kaksi oppia – esoteerinen ja egyptiläinen – taulukon muotoon, ja osoittaa, että jälkimmäinen sisälsi saman sarjan ja samassa järjestyksessä kuin edellinen.

[Esoteerinen] Intialainen	Egyptiläinen
1. Rûpa, ruumis eli muodon elementti	1. Khat, ruumis
2. Prâna eli jîva, elonhenkäys	2. Ba, hengityksen sielu
3. Astraaliruumis	3. Khaba, varjo
4. Manas eli intelligenssi ²	4. <i>Akhu</i> , järki eli havainto
5. Kâma-rûpa eli eläimellinen sielu	5. <i>Seb</i> , esi-isiltä peritty sielu
6. Buddhi eli henkinen sielu	6. <i>Putah</i> , ensimm. älyllinen isä
7. Âtma, puhdas henki	7. <i>Atmu</i> , jumalallinen eli ikuinen sielu

Myöhemmin esitelmöitsijä selittää, että nämä seitsemän (egyptiläistä) sielua ovat: 1) verisielu – *muodon antaja*; 2) hengityssielu – ”joka *hengittää*”; 3) varjo- eli verhosielu – ”joka *verhoaa*”; 4) havaintosielu – ”joka *havaitsee*”; 5) murrosiän sielu – ”joka *siittää*”; 6) järkisielu – ”joka *tuottaa uudelleen älyllisesti*”; ja 7) henkinen sielu – ”joka *säilyy pysyvästi*”.

¹ G. Massey, *main. teos*, s. 2, 4. [Karenit asuvat etupäässä Burmassa eli Myanmarissa. – Suom. huom.]

² Tämä on iso virhe esoteerisessa luettelossa. Manas on viides, ei neljäs; ja *manas* vastaa täsmällisesti *Sebiä*, egyptiläisten viidettä prinssiippiä, sillä se osa manasta, joka seuraa kahta korkeampaa prinssiippiä, on todellakin esi-isiltä peritty sielu, tuo korkeamman egon loistava, kuolematon lanka, johon tarttuu kaikkien elämien eli syntymien henkinen aromi.

Eksoteerisesta ja fysiologisesta näkökulmasta tämä voi olla aivan oikea. Vähemmän oikea se on esoteeriselta kannalta. Tämä väite ei lainkaan merkitse sitä, että ”esoteeriset buddhalaiset” *jakavat ihmiset elementaarihenki-en joukoksi*, kuten G. Massey samassa esitelmässään syyttää heitä. Kukaan ”esoteerinen buddhalainen” ei ole koskaan syyllistynyt moiseen järjettömyyteen. He eivät myöskään ole koskaan kuvitelleet, että näistä varjoista ”tulee henkisiä olentoja toisessa maailmassa” tai ”toisen elämän seitsemän potentiaalista henkeä tai elementaaria”. He yksinkertaisesti väittävät, että joka kerta kun kuolematon *ego* ruumiillistuu, siitä tulee yhdistetty kokonaisuus [e633] ainetta ja henkeä, jotka vaikuttavat yhdessä seitsemällä eri olemisen ja tajunnan tasolla. Muualla G. Massey lisää:

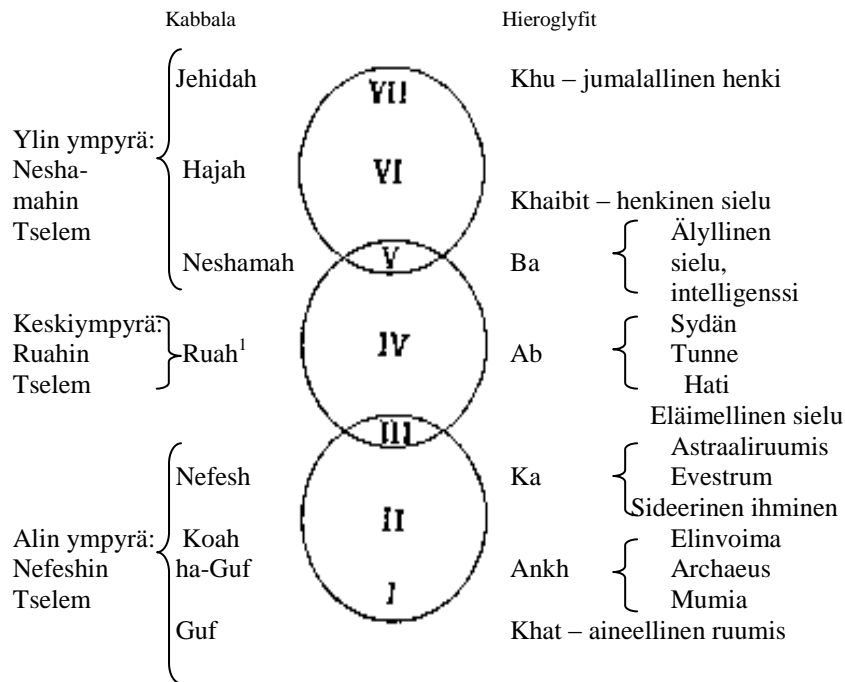
Nuo seitsemän sielua [meidän ”prinsiippimme”]... mainitaan usein egyptiläisissä teksteissä. Kuujumala, Taht-Esmun eli myöhemmin aurinkojumala edusti seitsemää luonnonvoimaa, jotka olivat hänen edeltäjiään ja yhdistyivät hänessä seitsemäksi sieluksi [me sanomme ”prinsii-piksi”]... *Ilmestyskirjassa* Kristuksen kädessä olevilla seitsemällä tähdellä on sama merkitys.¹

Ja vielä suurempi merkitys, koska nuo tähdet kuvaavat myös seitsemän seurakunnan *seitsemää avainta* eli kabbalistisesti SOD-MYSTEERIEEN avaimia. Emme kuitenkaan jää pohtimaan tätä, vaan toteamme myös muiden egyptologien havainneen, että muinaisilla egyptiläisillä oli ihmisen seitsemäinen rakenne perusoppina. (Münchenissä ilmestyvän) *Sfinksin* huomattavassa artikkelisarjassa Franz Lambert todistaa kiistattomasti johtopäätöksensä *Kuolleiden kirjasta* ja muista egyptiläisistä tietolähteistä. Yksityiskohdat nähdäkseen lukijan on tutustuttava itse artikkeleihin, mutta sen tekijän johtopäätöksistä koottu seuraava kuvio on vakuuttavana todistena egyptiläisen psykologian samuudesta *Esoteric Buddhism* -kirjassa esiintyvän seitseksentoista kanssa.

Vasemmalla ovat kabbalistiset nimitykset vastaaville inhimillisille prinssiipeille ja oikealla puolella hieroglyfiset nimet tulkintoineen F. Lambertin taulukon mukaan.

---

¹ *Main. teos*, s. 2, 3.

[e634] Tämä on aivan oikea, mutta sangen sekava esitys okkultismissa tunnetuista ”prinsiipeistä”. Me sanomme niitä ihmisen seitsemäksi prinsiipiksi, ja Massey sanoo niitä ”sieluiksi” ja antaa egolle eli *monadille*, joka jälleensyntyy ja *nousee ylös*, niin sanoaksemme, jokaisessa jälleensyntymässä, saman nimityksen kuin egyptiläiset, nimittäin – ”uudistunut”. Mutta miten Ruah (henki) voi majaillla *kâma-rûpassa*? Entä mitä Böhme, tuo kaikkien keskiaikaisten näkijöiden kuningas, sanoo:

Luonnossa tapaamme seitsemän erityistä ominaisuutta, joiden avulla tuo ainoa Äiti saa aikaan kaiken [mitä hän kutsuu tuleksi, valoksi, ääneksi (kolme ylempää) ja *himoksi, katkeruudeksi, tuskaksi ja aineellisuudeksi* tulkiten siten alempia omalla mystisellä tavallaan]. Mitä kuusi muotoa ovat henkisesti, sitä seitsemäs [ruumis eli aineellisuus] on olennaisesti. Nämä ovat kaikkien olevaisten Äidin seitsemän muotoa, joista on saanut alkunsa kaikki, mitä tässä maailmassa on.²

Ja edelleen:

¹ Länsimaisten kabbalistien käsityksissä näyttää olleen sekaannusta monen vuosisadan aikana. He kutsuvat *ruahia* (henkeä) siksi, mitä me sanomme *kâma-rûpaksi*, kun taas meillä ruah on ”henkinen sielu”, *buddhi*, ja *nefesh* on 4. prinsiippi, elollinen, eläimellinen sielu. Éliphas Lévi tekee saman virheen.

² *Signatura Rerum*, xiv, 10, 14, 15, lainattu teokseen *The Natural Genesis*, vol. I, s. 317.

Luoja on synnyttänyt tämän maan [taivaan]kappaleen niin sanoakseen *väliseellisesti* pätevien alkulähdehenkiensä avulla, ja kaikki tähdet ovat... Jumalan voimia, ja koko maa koostuu seitsemästä pätevästä eli alkulähde- hengestä.¹

Tämä on meidän teosofista oppiamme ilmaistuna mystisellä kielellä. Mutta kuinka voisimme yhtyä Gerald Massey'n väitteeseen, että:

Nuo seitsemän ihmisrotua, jotka *Esoteric Buddhism*² on jalostanut ja tehnyt planetaarisiksi [?], voidaan tavata *Bundahishissa* 1) maaihmisinä, 2) vesi-ihmisinä, 3) rintakorvaisina ihmisinä, 4) rintasilmäisinä ihmisinä, 5) yksijalkaisina ihmisinä, 6) lepakonsiipisinä ihmisinä ja 7) hännällisinä ihmisinä.

Jokainen näistä kuvauksista, jotka ovat allegorisia ja myöhemmässä muodossaan jopa vääristeltyjä, on kaiku salaisen opin opetuksesta. Ne kaikki viittaavat vesi-ihmisten, ”kauhistuttavien ja pahojen”, esi-inhimilliseen kehitykseen *ilman* luonnon *apua* miljoonien vuosien kuluessa, kuten aiemmin on kerrottu. Mutta me kiellämme ehdottomasti väitteen, että ”nämä eivät koskaan olleet todellisia rotuja”, ja vastaukseksi vetoamme ikivanhoihin säkeistöihin. On helppo päätellä ja sanoa, että meidän ”opettajat ovat ymmärtäneet väärin nuo menneisyyden varjot pitäen niitä inhimillisinä ja henkisinä”. Mutta vaikeampi on todistaa, että ”ne eivät ole kumpakaan eivätkä ole koskaan olleet olemassa”. Sellainen väite on samanarvoinen kuin darvinilainen otaksuma, että ihmisellä ja apinalla on ollut yhteinen apinamainen esi-isä. Mitä esitelmöitsijä pitää ”egyptiläisen rituaalin lausepartena” eikä minään muuna, sillä on meille aivan toinen ja tärkeä merkitys. Tässä on yksi esimerkki. *Kuolleiden kirjan* rituaalissa sanotaan:

[e635] ”Minä olen rotta.” ”Minä olen haukka.” ”Minä olen apina.”... ”Minä olen krokotiili, jonka sielu tulee IHMISISTÄ.” ”Minä olen jumalien sielu.”³ Esitelmöitsijä selittää sulkeissa viimeistä edellisen lauseen ”jonka sielu tulee ihmisistä”, että ”se on *intelligenssin symboli*”, ja viimeisen lauseen ”Minä olen jumalien sielu”, että se tarkoittaa ”Horusta eli Kristusta kaiken lopullisena päämääränä”.

Okkulttinen oppi vastaa: Se tarkoittaa paljon enemmän.

Ensinnäkin se vahvistaa opetuksen, että kun ihmismonadi on pallolla A ja muilla palloilla ensimmäisessä kierroksessa läpäissyt kaikki kolme luontokuntaa – kivi-, kasvi- ja eläinkunnan – silloin meidän tässä neljännessä kierroksessamme kaikki nisäkkäät ovat tulleet ihmisestä, jos nyt voidaan pitää ihmisenä tuota kahden ensimmäisen rodun puoleksi eteeristä, moni-

¹ *Aurora*, xxiv, s. 27.

² Tämä on todella uutta! Pelkäämme pahoin, että esitelmöitsijä ei ollut lainkaan lukenut *Esoteric Buddhismia*, ennen teoksen arvostelemista, sillä hänen sitä koskevissa huomautuksissaan on liian paljon väärinkäsityksiä.

³ *The Seven Souls of Man*, s. 26.

hahmoista olentoa, jossa asuu *inhimillinen* monadi. Mutta häntä on kutsuttava siten, sillä esoteerisella kielellä IHMINEN ei missään suhteessa ole tuo lihaa, verta ja luita oleva muoto, vaan sisäinen jumalallinen MONADI moninaisine periaatteineen eli olemuspuolinen.

Edellä viitattu esitelmä, niin paljon kuin siinä vastustetaankin *Esoteric Buddhismia* ja sen opetuksia, on kuitenkin kaunopuheinen vastaus niille, jotka ovat koettaneet esittää kaiken uudenaikaisena oppina. Ja sellaisia on paljon Euroopassa, Amerikassa ja jopa Intiassa. Kovin suurta eroa ei kuitenkaan näytä olevan vanhojen arhatien esoterismin sekä sen Intiassa yhä säilyneen salaisen filosofian välillä, jota muutamat bramiinit ovat tutkineet vakavasti. Lähinnä se tuntuu keskittyvän ja rajoittuvan kysymykseen, joka koskee kosmisten ja muiden periaatteiden kehitystä. Joka tapauksessa tuo eroavuus ei ole suurempi kuin tuo loputon kiista *filioque*-dogmista,¹ joka on yhdenneltätoista vuosisadalta asti erottanut roomalaiskatolisen kirkon vanhemmasta kreikkalaiskatolisesta kirkosta. Mutta olkoot muodolliset eroavuudet sen suhteen, miten seitsemäinen oppi on esitetty, mitkä tahansa, kuitenkin itse oppi on siinä, ja sen läsnäolo ja merkitys brahmalaisessa järjestelmässä voidaan päätellä sen perusteella, mitä eräs Intian oppineista metafysikoista ja Vedāntan tutkijoista sanoo:

Todellinen esoteerinen seitsemäinen luokittelu on tärkeimpiä, ellei tärkein niistä luokitteluista, jotka on järjestetty tuon ikuisen tyyppin salaperäisen luonteen mukaan. Tässä yhteydessä voinen myös mainita, että nelinkertainen luokittelu johtuu samasta alkuperästä. Elämän valo näyttää ikään kuin taittuvan prakritin kolmesivuisen prisman läpi, kolmen sivun ollessa kolme gunaa, ja jakautuvan seitsemään säteeseen, jotka aikojen kuluessa kehittävät tähän luokitteluun kuuluvat seitsemän periaatetta. Kehityksen kulku ilmaisee määrättyjä yhtäläisyyksiä spektrin säteiden asteittaisen kehityksen kanssa. Samalla kun nelinkertainen luokittelu [e636] riittää hyvin kaikkia käytännön tarkoituksia varten, tämä todellinen seitsemäinen luokittelu on teoreettisesti ja tieteellisesti erittäin tärkeä. Sitä on pakko käyttää okkultistien havaitsemien ilmiöiden määrättyjen luokkien selittämiseen, ja se sopii ehkä paremmin täydellisen psykologisen järjestelmän perustaksi. Se ei ole ”Himalajan takaisen esoteerisen opin” erityisomaisuutta. Itse asiassa se on läheisimmässä yhteydessä brahmalaisen logoksen kuin buddhalaisen logoksen kanssa. Tullakseni paremmin ymmärretyksi voinen huomauttaa tässä, että logoksella on seitsemän muotoa, toisin sanoen, kosmoksessa on seitsemänlaisia logoksia. Kukin niistä on tullut keskushahmoksi jollekin muinaisen viisaususkonnon seitsemästä päähaarasta. Tämä luokittelu ei ole se seitsemäinen luokittelu, jonka olemme omaksuneet. Esitän tämän väitteen vähääkään pelkäämättä vastaväitteitä. Todellisessa luokit-

¹ Oppi, jonka mukaan Pyhä Henki lähtee sekä Isästä että Pojasta. – Suom. toim.

telussa on kaikki tieteellisen luokittelun vaatimat edellytykset. Siinä on seitsemän erillistä periaatetta, jotka vastaavat prajñān eli tietoisuuden seitsemää eri tilaa. Se luo sillan objektiivisen ja subjektiivisen välisen kuilun yli ja osoittaa sen salaperäisen piirin, jonka abstraktinen ajattelu ylittää. Nuo seitsemän periaatetta ovat yhteydessä aineen seitsemän tilan ja voiman seitsemän muodon kanssa. Ne on järjestetty sopusointuisesti kahden navan välille, jotka ovat *inhimillisen* tietoisuuden rajoina.¹

Edellä oleva on aivan oikein, paitsi ehkä eräissä kohden. Ei kukaan ole koskaan väittänyt (sikäli kuin tekijä tietää), että esoteerisen järjestelmän ”seitsenkertainen luokittelu” kuuluu ”yksinomaan Himalajan takaiseen esoteeriseen oppiin”, vaan ainoastaan, että se on säilynyt pelkästään tuossa vanhassa koulukunnassa. Se ei kuulu yhtään enempää Himalajan takaiseen kuin se kuuluu sen tämän puoleiseen esoteeriseen oppiin, vaan on yksinkertaisesti kaikkien noiden koulukuntien yhteistä perintöä, jonka neljännen kantarodun viisaat jättivät viidennen Rodun suurille siddhoille.² Muistaakamme, että atlantilaisista tuli kauheita noitua, joita nyt ylistetään niin monissa vanhoissa intialaisissa käsikirjoituksissa, vasta lähempänä lankeemustaan, mistä oli seurauksena heidän mantereensa uppoaminen. Me väitämme ainoastaan, että se viisaus, jonka ”nuo jumalalliset” – jotka syntyivät kolmannen Rodun *kriyāshaktin voimien* avulla ennen sen lankeemusta ja sukupuoliin erottautumista – ilmoittivat alkavan neljännen Rodun adepteille, on säilynyt alkuperäisessä puhtaudessaan määrättyissä veljeskunnissa. Mainittu [e637] koulu eli veljeskunta on läheisessä yhteydessä erään sisämeren saaren kanssa, jonka olemassaoloon uskoivat sekä hindut että buddhalaiset, mutta jota maantieteilijät ja orientalistit pitävät myyttisenä – mutta mitä vähemmän siitä puhuu, sitä viisaampi on. Emme liioin voi myöntää, että mainittu ”seitsenjako” on ”lähemmässä yhteydessä brahmalaisen logoksen kuin buddhalaisen logoksen kanssa”, sillä kumpikin on sama, kutsutaanpa tuota logosta *Īshvaraksi* tai *Avalokiteshvaraksi*, Brahmäksi tai Padmapâniksi. Nuo eroavuudet ovat kuitenkin hyvin pienet, ne ovat itse asiassa enemmän mielikuvituksellisia kuin todellisia.

Oikeaoppisuuden näkökulmasta katsottuna brahmalaisuus ja buddhalai-

¹ T. Subba Row, ”The Constitution of the Microcosmos”, *The Theosophist*, vol. VIII, elokuu 1887, s. 705–706. [Julkaistu myös kirjassa *A Collection of Esoteric Writings of T. Subba Row*.]

² *Shvetāshvatara-Upanishadin* mukaan (luku i, säkeet 3, 5, 7) siddhat ovat niitä, joilla on syntymästään asti *yli-inhimillisiä* voimia ja joilla on ”tietoa ja jotka osoittavat välinpitämättömyyttä maailmaa kohtaan”. Okkulttisten opetusten mukaan siddhat ovat kuitenkin *nirmānakāyoja* eli suurten viisaiden ”henkiä” (yksilöllisen eli *tietoisen* hengen merkityksessä), jotka kuuluvat meidän tasoamme korkeamman tason piireihin ja jotka vapaaehtoisesti ruumiillistuvat kuolevaisiin ruumiisiin auttaakseen ihmisrotua sen ylöspäin suuntautuvassa kehityksessä. Tästä johtuu niiden sisäinen tieto, viisaus ja voima.

suus ovat keskenään yhtä vihamielisiä ja yhdistämättömiä kuin vesi ja öljy. Kummankin suuren järjestelmän kokoonpanossa on kuitenkin haavoittuva kohtansa. Samalla kun ne jopa esoteerisessa tulkinnassaan voivat olla yhtä mieltä vain siinä, että ovat eri mieltä, niin kaiken erimielisyyden on lakattava, kun niiden vastaavat haavoittuvat kohdat on asetettu vastakkain, sillä silloin nuo kaksi huomaavat olevansa samalla pohjalla. Oikeaoppisen brahmalaisuuden ”Akilleen kantapää” on advaita-filosofia, jonka kannattajia oikeauskoiset kutsuvat ”valepukuisiksi buddhalaisiksi”. Oikeaoppisen buddhalaisuuden vastaava heikko kohta on pohjoinen mystiikka, sellaisena kuin sitä edustavat Âryâsangan (yogâchâra-koulun) ja mahâyânan filosofioiden oppilaat, joita vuorostaan moittivat heidän omat uskonveljensä siitä, että he ovat ”valepukuisia vedantisteja”. Molempien tunnustama esoteerinen filosofia huolellisesti eriteltyä ja vertailtuna ei voi olla muuta kuin samaa filosofiaa, sillä Gautama Buddha ja Shankarâchârya ovat mitä läheisimmässä suhteessa keskenään, jos uskoo traditioon ja määrättyihin esoteerisiin opetuksiin. Siten kummankin koulun välisen eron todetaan koskevan enemmän muotoa kuin sisältöä.

Eräs erittäin mystinen keskustelu, joka on täynnä seitsenluvun symboliikkaa, on löydettävissä *Anugâtâsta*.¹ Siinä Brâhmana kertoo autuudesta, joka seuraa, kun on läpäissyt harhan seudut:

...missä kuvittelut ovat paarmoja ja hyttysiä, missä suru ja ilo ovat kylmyys ja lämpö, missä itsepetos on eksyttävä pimeys, missä voittohimo on saaliinhimoisia petoja ja matelijoita, missä himo ja viha ovat esteitä tiellä...

Viisas kuvailee metsään saapumista ja sieltä poistumista (vertauskuvaa ihmisen elämästä) ja myös itse metsää.²

Siinä metsässä on seitsemän suurta puuta [aistit, mieli ja ymmärrys eli manas ja buddhi mukaan luettuina], seitsemän hedelmää ja seitsemän vierasta; seitsemän erakkomajaa, seitsemän (erilaatuista) konsentraatiota ja seitsemän (erilaatuista) vihkimystä. Tämä on kuvaus metsästä. Tuo metsä on täynnä puita, jotka kantavat viiden värisiä loistavia kukkia ja hedelmiä.

[e638] Aisteja, sanoo kommentaari:

¹ Luku XII. Vrt. *The Sacred Books of the East*, vol. VIII, 2. painos, 1908, s. 284–285.

² Aikomukseni on seurata tässä tekstiä eikä julkaisijan selityksiä, jotka liittyvät Arjuna Mishran ja Nilakanthan *kuolleen kirjaimen mukaisiin tulkintoihin*. Orientalistimme eivät koskaan vaivaudu ajattelemaan, että jos hindulainen kommentaattori ei ole vihitty, hän ei osaa selittää oikein, mutta jos hän on *vihitty*, hän ei tahdo selittää.

...kutsutaan puiksi, jotka kantavat hedelmää...nautintoa ja tuskaa ...*vieraat* ovat aistien kykyjä personoituina – ne vastaanottavat edellä selostettuja hedelmiä. Erakkomajat ovat edellä mainittuja puita, joista vieraat saavat suojaa. Seitsemän konsentraation muotoa tarkoittavat jo mainittujen seitsemän aistin jne. seitsemän toiminnan poistamista itses- tä. Seitsemän (erilaatuista) vihkimystä viittaavat korkeampaan elämään vihkiytymiseen siten, että hylätään vieraina ne toiminnat, jotka aiheuttaa kukin tuohon seitsenryhmään kuuluva jäsen.¹

Selitys on harmiton, vaikka epätydyttävä.
Brāhmana jatkaa selostustaan:

Tuon metsän täyttää puut, joissa on neljän värisiä kukkia ja hedelmiä. Tuon metsän täyttää puut, joissa on kolmen värisiä ja sekavärisiä kukkia ja hedelmiä. Tuon metsän täyttää puut, joissa on kahden värisiä ja kauniin värisiä kukkia ja hedelmiä. Tuon metsän täyttää puut, joissa on yksivärisiä ja sulotuoksuisia hedelmiä ja kukkia. Tuon metsän täyttää [seitsemän asemesta] kaksi suurta puuta, joissa on lukuisia mitättömän värisiä kukkia ja hedelmiä [*mieli ja ymmärrys – kaksi korkeampaa aistia* eli teosofisesti ”*manas-buddhi*”]. Siellä on yksi tuli [Itse] yhtyneenä Brahmaniin² ja sillä on hyvä ymmärrys [eli *tosi tieto* Arjuna Mishran mukaan]. Ja siellä on polttoainetta, (nimittäin) viisi aistia [eli inhimilliset himot]. Seitsemän (*erilaatuista*) vapautumista niistä ovat seitsemän (*erilaatuista*) vihkimystä. Ominaisuudet ovat hedelmiä... Siellä... suuret viisaat nauttivat vieraanvaraisuudesta. Ja kun he ovat saaneet kunnioitusta ja ovat kadonneet, loistaa esiin toinen metsä, jossa *intelligenssi on puu* ja vapautuminen on hedelmä ja jonka siimes on (laadultaan) tiedosta johtuva mielenrauha, ja metsässä tyytyväisyys on vesien lähteenä ja sisäinen KSETRAJÑA³ aurinkona.⁴

Kaikki edellä oleva on nyt erittäin selvää, eikä kukaan teosofi, ei edes oppimattomin, voi ymmärtää väärin tätä allegoriaa. Ja kuitenkin huomaamme, miten kuuluisat orientalistit pilaavat sen selityksissään täysin. ”Suurten viisaiden”, jotka ”nauttivat vieraanvaraisuudesta”, sanotaan merkitsevän *aisteja*, ”jotka toimittuaan *itsestä erillään* vaipuvat lopulta siihen”. Mutta on vaikea ymmärtää, millä tavalla aistit, jos ne ovat ”erillään korkeammasta itsestä”, voivat [e639] ”vaipua siihen”. Päinvastoin voisi ajatella,

¹ *Chhândogya Upanishad*, s. 219, ja Shamkaran sitä koskeva kommentaari.

² Englantilainen julkaisija lisää tähän selityksen: ”Omistautuneena Brahmaniin.” Tämä olisi erittäin heikkoa omistautumista joogan asteittaisessa vapautumisproses- sissa. Rohkenemme sanoa, että ”tuli” eli Itse on todellinen korkeampi ITSE ”yhtyneenä”, ts. joka on *yhti Brahman*, ainoan jumaluuden, *kanssa*. ”Itse” ei eroa enää universaalisesta hengestä.

³ ”Korkein ITSE”, sanoo Krishna *Bhagavad-Gîtâssa*, luku XIII.

⁴ *Anugîtâ*, XII. Vrt. *SBE*, VIII, s. 286–287.

että koska persoonalliset aistit tuntevat vetoa ja pyrkivät yhteyteen *persoonattoman* Itsen kanssa, niin viimeksi mainittu, joka on TULTA, polttaa nuo alemmat viisi ja puhdistaa siten kaksi korkeampaa, ”mielen ja ymmärryksen” eli korkeammat aspektit, *manaksen*¹ ja *buddhin*. Tämä käy selvästi ilmi tekstistä. ”Suuret viisaat” *katoavat* ”saatuaan kunnioitusta”. Kunnioitusta keneltä, jos ne (oletetut aistit) ovat ”erillään itsestä”? JÄRJELTÄ tietysti, manakselta (tässä tapauksessa ne ovat sulautuneet *kuudenteen aistiin*), joka ei ole eikä voi olla Brahman, ITSE, Kshetrajña – sielun henkinen aurinko. Jälkimmäiseen täytyy itse manaksen yhtyä aikanaan. Manas on kunnioittanut ”suuria viisaita” ja kohdellut vieraanvaraisesti *maallista* viisautta: mutta kun kerran ”toinen metsä loistaa esiin” sen katseelle, silloin ymmärrys (buddhi, 7. aisti, mutta 6. periaatti) muuttuu puuksi – tuoksi puuksi jonka hedelmä on vapautuminen – joka lopulta hävittää juuret Ashvatthapuulta, *elämän* symbolilta siihen kuuluvine petollisine iloineen ja nautintoineen. Ja sen vuoksi niillä, jotka saavuttavat tämän vapautumisen tilan, edellä mainitun viisaan sanoin ”ei ole mitään pelättävää”. Tässä tilassa ”ei voida havaita loppua, koska se ulottuu kaikkialle”.

”Siellä asuu aina seitsemän naista”, hän jatkaa täydentäen kuvaa. Näillä naisilla, jotka Arjuna Mishran mukaan ovat Mahat, Ahamkāra ja viisi tanmātraa, ovat kasvot aina käännettyinä alaspäin, sillä ne ovat esteitä henkisen nousun tiellä.

...Siinä samassa [Brahmanissa, ”Itsessä”] asuu seitsemän täydellistä viisasta yhdessä päämiestensä, arvokkaimpien, kanssa ja ilmaantuu siitä jälleen. Kunnia, loisto ja suuruus, valaistus, voitto, täydellisyys ja voima – nämä seitsemän sädettä seuraavat samaa aurinkoa [Kshetrajñaa, korkeampaa itseä]... Ne, joiden halut ovat kukistetut [epäitsekkäät]... joiden synnit [intohimot] polttaa katumus sulattaen itsen itseensä,² antautuvat Brahmanille. Ne ihmiset, jotka ymmärtävät tiedon metsän [Brahmanin eli ITSEN], ylistävät rauhallisuutta. Ja ikävöiden tuota metsää he [jälleen-] syntyvät kadottamatta rohkeutta.

¹ Kuten mahat (universaali intelligenssi) syntyy ensin eli ilmenee Vishnuna ja sitten laskeutuessaan aineeseen ja kehittäessään itsetietoisuuden muuttuu egoismiksi, itsekkyydeksi, samoin *manas* on luonteeltaan kaksinainen. Se on vastaavasti auringon ja kuun alainen, sillä kuten Shamkarāchārya sanoo: ”Kuu on mieli, ja aurinko on ymmärrys.” Aurinko ja kuu ovat planetaarisen makrokosmoksemme jumaluuksia, ja sen vuoksi Shamkara lisää, että ”mieli ja ymmärrys ovat [inhimillisten] elinten vastaavat jumaluudet” (ks. *Brihadāranyaka*, s. 521 ja seur.). Tästä syystä ehkä Arjuna Mishra sanoo, että kuu ja *tuli* (itse, aurinko) muodostavat universumin.

² ”Ruumiin sieluun”, kuten Arjuna Mishran uskotaan sanoneen tai paremminkin ”sielun henkeen”, ja vielä korkeammalla kehityksen tasolla ”ITSEN eli ātmanin universaaliin Itseen”.

[e640] Sellainen on todella tuo pyhä metsä... ja ymmärtäen tämän he [viisaat] toimivat [sen mukaisesti] KHSETRAJÑAN heitä johdattaessa....¹

Länsimaisten orientalistien joukosta ei kukaan kääntäjä ole vielä havainnut edellä mainitussa allegoriassa muuta korkeampaa kuin mysteerit, joihin kuuluu uhrimenoja, katumusharjoituksia eli askeettisia seremonioita ja *hatha-joogaa*. Mutta se, joka ymmärtää vertauskuvakieltä ja kuulee ITSEN äänen ITSESSÄ, näkee tässä paljon korkeampaa kuin pelkän ritualismin, vaikka hän vielä erehtyisikin tämän filosofian pienemmissä yksityiskohdissa.

Ja nyt meidän sallittakoon tehdä viimeinen huomautus. Kenenkään todellisen teosofin tietämättömmästä oppineimpaan ei pitäisi vaatia erehtymättömyyttä millekään, mitä hän sanoo tai kirjoittaa okkulttisista asioista. Tärkeintä on myöntää, että monella tavoin, kun on kysymys joko kosmisten tai inhimillisten periaatteiden luokittelusta tai lisäksi virheistä kehitysjärjestyksessä ja varsinkin metafysisistä asioista, ne meistä, jotka yrittävät opettaa toisia tietämättömmämpiä, ovat kaikki taipuvaisia erehtymään. Niinpä virheitä on tehty teoksissa *Hunnuton Isis*, *Esoteric Buddhism*, *Man ja Magic: White and Black* jne. Useampia kuin yksi virhe löytyy todennäköisesti tästäkin teoksesta. Näin siinä vain käy. Jotta jokin niin vaikeatajuisia asioita käsittelevä suuri tai pieni teos voisi olla täysin ilman virheitä ja kömmähdyksiä, sen pitäisi olla ensimmäiseltä sivulta viimeiselle asti ellei avatâran niin ainakin suuren adeptin kirjoittama. Vasta silloin voisimme sanoa: ”Tämä teos on todellakin virheetön ja moitteeton!” Mutta kuinka voi jokin taideteos olla täydellinen, jos taiteilija on epätäydellinen? ”Totuuden etsiminen on loputonta!” Rakastakaamme sitä ja tavoitelkaamme sitä sen itsensä tähden eikä sen kunnian tai hyödyn vuoksi, jonka jokin vähäinen osa sen paljastumisesta voi meille suoda. Sillä kuka meistä voi kuvitella tuntevansa *koko* totuuden kuin viisi sormeaan, vaikka kyse olisikin vain jostakin pienestä okkulttisesta opetuksesta.

Tämän esityksemme päätarkoitus oli kuitenkin näyttää, että oppi seitsemänluvusta eli ihmisen seitsemänsäisistä rakenteista on hyvin vanha eikä suinkaan ole meidän keksimämme. Ja uskomme onnistuneemme siinä, sillä olemme voineet osoittaa, että lukuisat ikivanhoista, keskiaikaisista ja nykyisistä kirjailijoista joko tietoisesti tai tietämättään tukevat meitä siinä. Mitä nuo edelliset sanoivat, oli hyvin sanottu. Mitä jälkimmäiset toistivat, on yleensä ollut vääristelyä. Lukekaa esimerkiksi ”pythagoralaisia katkelmia” ja verratkaa niitä oppineen vapaamuurarin, pastori G. Oliverin esitykseen seitsemänsäisestä ihmisestä hänen teoksessaan *Pythagorean Triangle*. Hän sanoo näin:

---

¹ *Anugîtâ*, xii. *SBE*, VIII, s. 287–288.

Teosofinen filosofia... luetteli ihmisen SEITSEMÄN *ominaisuutta* [eli prinssiippiä], nimittäin:

1. Jumalallinen, kultainen ihminen
  2. Sisäinen, pyhä ruumis joka on tulta ja valoa kuin puhdas hopea
[e641]
  3. Elementaalinen ihminen
  4. Merkurius-ihminen kasvamassa paratiisilliseksi
  5. Mars-ihminen, sielunomainen
  6. Venus-ihminen ulkoisten himojen mukaan
  7. Aurinko-ihminen, Jumalan ihmeiden [universumin tarkkailija ja] todistaja.
- Heillä oli myös *seitsemän alkuperäistä* henkeä eli luonnonvoimaa...¹

Verratkaa tätä länsimaisen teosofisen filosofian sotkuista esitystä ja jakoa teosofian itämaisen koulun viimeisimpiin teosofisiin selityksiin ja päätelkää sitten, mikä tulkinta on oikeampi. Todella:

Viisaus on talonsa rakentanut
veistänyt *seitsemän pylvästänsä*.²

Mitä tulee syytökseen, että meidän koulukuntamme ei ole hyväksynyt bramiinien seitsemästä luokittelua vaan on sekoittanut sen, tuo syytös on aivan väärä. Ensiksikin ”koulukunta” on asia sinänsä, ja ne jotka sitä tulkitsevat (*eurooppalaisille*) aivan muuta. Viimeksi mainittujen on ensin opittava käytännöllisen itämaisen okkultismin aakkoset, ennen kuin he voivat ymmärtää oikein sen tavattoman vaikean luokittelun, joka perustuu *prajñān* (tietoisuuden) seitsemään eri tilaan; ja ennen kaikkea ennen kuin he voivat tajuta perusteellisesti, *mitä prajñā on* itämaisessa metafysiikassa. Antaa länsimaiselle opiskelijalle tuo luokittelu on sama kuin saada hänet uskomaan, että hän voi käsittää tietoisuuden alkuperän selostamalla prosessia, miten hänelle on tullut jokin määrätty, vaikka *ainoastaan yhtä tietoisuudentilaa* koskeva tieto; eli yrittämällä selittää hänelle jotakin, minkä hän tuntee *tällä* tasolla, sellaisen avulla, minkä laadusta muilla tasoilla hän ei tiedä mitään; ts. johtaa hänet henkisestä ja psykologisesta suoraan ontologiseen.³ Tässä syy, miksi teosofit omaksuivat monien luokittelujen joukosta alkupe-
räisen, vanhan.

Kun lukijoille on nyt esitetty näin valtava määrä toisistaan riippumattomia näytteitä ja todisteita, olisi aivan turha hukata aikaa teologisten lähteiden luettelemiseen. Kristillisen järjestelmän seitsemän kuolemansyntiä ja seitsemän hyvettä ovat paljon vähemmän filosofisia kuin edes nuo seitse-

¹ *Main. teos*, s. 179.

² *Sananlaskut*, 9:1.

³ Ontologia, oppi olevasta. Usein sama kuin metafysiikka tai sen yleisin osa. – Suom. toim.

män luvallista ja seitsemän kirottua tiedettä – tai gnostikkojen seitsemän loitsutaitoa. Yksi viimeksi mainituista on nyt yleisesti tunnettu ja vaarallinen sekä nykyisyydelle että tulevaisuudelle. Sen nykyaikainen nimi on HYPNOTISMI. Seitsemän prinssiin tuntemuksen puutteessa ja tieteellisten ja tietämättömien materialistien käytössä siitä tulee pian SATANISMIA sanan täydessä merkityksessä.

[e643]

II OSA – III KIRJA

LIITTEET

TIEDE JA SALAINEN OPPI VASTAKKAIN

Sano ystävään: Oikea vai väärä
On tästä alemmasta maailmasta tiedon määrä?
Jos väärä, vähät välittää kuolevainen?
Jos oikea, mitä tiesi kuolevainen?

[e644]	
I	Muinainen vai nykyinen antropologia? 645
	Okkulttiset ja nykyaikaiset opit 649
	Tiede vaikenee monesta asiasta 653
II	Tieteen ihmiskunnalle tarjoamat esi-isät 656
	Erilaiset lisääntymistavat 659
	Apinan kaltaista ihmistä etsitään 669
	Plastidulisielut ja tietoiset hermosolut 670
	Meidän ”isä Bathybiuksen” atomit 674
III	Ihmisen ja ihmisapinan fossiilijäännöksiä 675
	Voittamattomat esteet darvinilaisilla 677
	Todisteet ”surkastuneista elimistä” 683
	Ihmissikiön ”suppea historia” 684
	Pääkallojen tarjoamat todisteet 687
IV	Geologisten aikakausien pituus, rotusykliit ja ihmissuvun ikä 690
	Saycen ajanlaskuluonnos 691
	a) Tieteellisiä pohdiskeluja maapallon iästä 694
	Adepti-astronomi 699
	b) Planeettaketjuista ja niiden lukuisuudesta 699
	Tietoisuudentilat 701
	Raamatussa mainitut maailmat 703
	c) Esoteerista, geologista ajanlaskua koskevia lisähuomautuksia 709
	Elämän vastaavuuksia 711
	Kaksi tiedettä vertailussa 713
	Paleoliittinen maisemankatselija 721
	Astraali-ihminen ratkaisuna 728
	Kabbalistit ja tiede 730
V	Orgaaninen evoluutio ja luovat keskukset 731
	Dhyâni-chohanit ja nämä keskukset 732
	a) Nisäkkäiden alkuperä ja evoluutio 734
	b) Euroopan vanhemman kivikauden rodut, alkuperä ja leviäminen 738
VI	Jättiläisiä, sivistyksiä ja uponneita mantereita 742
	historian valossa /742
	Salaperäinen kansa 743

Seitsemän sapattia	747
”Ilmestyskirja” ja ”Salainen Oppi”	748
Druidien kivet	752
Jättiläisrotuja	755
Mazdalaisten ”seitsemän maata”	759
Tietoja pyhistä saarista ja mantereista	760
Atlantiksen perintö	763
Jumalien maa	765
Nimien voima	767
Uranoksen ja Gaian pojat	769
Etelä- ja Pohjois-Atlantis	770
Niobe ja hänen lapsensa	771
Ajan kierrokset	773
Titaanit vankilassa	776
VII Tieteellisiä ja geologisia todisteita useiden uponneiden mannerten olemassaolosta	778

[e645]

LIITTEET II OSAAN

I

MUIAINEN VAI NYKYINEN ANTROPOLOGIA?

Aina kun kysymys ihmisen alkuperästä esitetään vakavasti jollekulle ennakkoluulottomalle, rehelliselle ja vilpittömälle tiedemiehelle, vastaus on aina sama: ”ME EMME TIEDÄ.” De Quatrefages agnostisine asenteineen on eräs sellainen antropologi.

Tämä ei merkitse sitä, että muut tiedemiehet eivät olisi oikeamielisiä ja rehellisiä, ja sellainen väite olisi epäilemättä epähieno. Mutta oletettavasti 75 prosenttia eurooppalaisista tiedemiehistä on kehitysopin kannattajia. Ovatko nuo nykyaikaisen ajattelun kaikki edustajat syyllistyneet tosiasioiden ilmeiseen vääristelyyn? Kukaan ei väitä sellaista – vaikka muutamia erittäin poikkeuksellisia tapauksia onkin olemassa. Innostuneina vastustamaan kirkollisia käsityksiä ja kykenemättöminä keksimään vaihtoehtoista teoriaa darvinismille, paitsi tuon ”erikoisluomuksen” teorian, tiedemiehet ovat tietämättään epärehellisiä ”pakottaessaan” hyväksymään hypoteesin, joka kaikessa joustavuudessaan on puutteellinen eikä siedä sitä ankaraa koetusta, mihin se nyt on joutunut. Samanlainen epärehellisyys on myös havaittavissa kirkollisissa piireissä. Piispa F. Temple on teoksessaan *Relations between Religion and Science* esiintynyt perusteellisena darvinismin puolustajana. Tuo pappiskirjailija menee niin pitkälle, että pitää *ainetta* – sen saatua ”ensimmäisen sysäyksensä” – sinä aiheuttajana, josta kaikki kosmiset ilmiöt ovat ilman apua kehittyneet. Hän eroaa Haeckelistä ainoastaan siinä, että hän edellyttää hypoteettisen, ”kaiken takana” olevan jumaluuden, jumalolennon, joka on täysin erillään voimien vuorovaikutuksesta. Sellainen metafyyssinen olento on yhtä vähän teologinen Jumala kuin Kantin jumaluus. Piispa Templen liittyminen materialistisen tieteen leiriin on mielestämme epäviisasta – huolimatta siitä, että siihen sisältyy raamatullisen kosmogonian täydellinen hylkääminen. Me okkultistit voimme vain hymyillä tuollaiselle matelemiselle ”oppineen” aikakautemme materialismin edessä. Mutta kuinka on uskollisuuden laita niille isännille – Kristukselle ja kristinuskolle yleensä – jota nuo teologiset pinnarit tunnustavat palvelevansa?

Emme kuitenkaan tällä erää halua paiskata taisteluhansikasta kirkonmiehille, sillä aiheemme koskee nyt ainoastaan materialistista tiedettä. Viimeksi mainittu vastaa parhaiden edustajiensa kautta kysymykseemme:

”Me emme tiedä”. Kuitenkin useimmat heistä menettelevät, ikään kuin kaikkietävyys olisi heidän perintöosansa ja he tietäisivät kaiken.

Tämä kieltävä vastaus ei kuitenkaan ole estänyt tiedemiesten enemmistöä pohtimasta tuota kysymystä, vaan jokainen koettaa saada [e646] oman erikoisen teoriansa hyväksytyksi sulkien pois kaikki muut. Siten Mailletista v. 1748 Haeckeliin v. 1870 teorit ihmissuvun alkuperästä ovat vaihdelleet yhtä paljon kuin keksijöidensä henkilöt. Buffon, Bory de Saint-Vincent, Lamarck, E. Geoffroy Saint-Hilaire, Gaudry, Naudin, Wallace, Darwin, Owen, Haeckel, Filippi, Vogt, Huxley, Agassiz jne., kaikki ovat esittäneet enemmän tai vähemmän tieteellisen hypoteesin ihmisen synnystä. De Quatrefages järjestää nuo teorit kahteen pääryhmään – joista toinen perustuu *nopeaan* ja toinen erittäin *hitaaseen muutokseen*. Edellinen suosii käsitystä, jonka mukaan uusi tyyppi (ihminen) on täysin erilaisen olennon synnyttäjä. Jälkimmäinen opettaa ihmisen kehitystä jatkuvan erilaistumisen seurauksena.

Omituista kyllä, kaikista ihmisen alkuperää koskevista teorioista kaikkein epätieteellisin on auktoriteeteista tieteellisimmän keksimä. Tämä on niin ilmeistä, että se hetki ei ole kaukana, jolloin yleinen oppi ihmisen polveutumisesta apinan kaltaisesta nisäkkästä tulee saamaan vähemmän arvostusta kuin oppi, että Adam on muodostettu maan tomusta ja Eeva Aadaminkin kylkiluusta. Sillä –

On ilmeistä, varsinkin darvinismin tärkeimpien periaatteiden mukaisesti, että organisoitunut olento ei voi polveutua sellaisesta, jonka kehitys on sen omalle kehitykselle vastakkainen. Tästä seuraa, että näiden periaatteiden mukaan *ihmistä ei voida pitää minkään apinatyyppin jälkeläisenä*.¹

Schmidt pohtii asiallisesti sitä Lucaen esittämää väitettä apinateoriaa vastaan, joka perustuu niiden luiden erilaiseen taipumiseen, jotka muodostavat pääkallon niskanivelen ihmisellä ja antropoideilla. Hän myöntää, että ”*apina kasvaessaan tulee eläimellisemmäksi; ihminen... inhimillisemmäksi*”, ja tuntuu todella epäröivän hetken, ennen kuin jatkaa: ”Tämä pääkallon niskanivelen taipuminen on siis otettava huomioon ihmisen tuntomerkinä vastakohtana apinalle. Se voi *tuskin* ilmaista mitään erikoista luokkaa, ja varsinkaan polveutumisololle tämä seikka ei ole mitenkään ratkaiseva.”² Kirjoittaja on ilmeisesti hämillään todistelunsa vuoksi. Hän vakuuttaa, että tämän mukaan on mahdotonta, että nykyiset apinat olisivat olleet ihmis-

¹ De Quatrefages, *The Human Species*, s. 111. Tässä tarkoitetaan ihmisen ja apinan aivojen erilaista kehitystä. ”Apinalla ohimon kiilamaiset poimut, jotka muodostavat päälaenliuskan, ilmenevät ennen etummaisista poimuja, jotka muodostavat otsaliuskan. Ihmisellä sitä vastoin otsaliuskan poimut esiintyvät ensin ja päälaenliuskan poimut muodostuvat myöhemmin.” (*Sama.*)

² *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 290.

kunnan esi-isiä. Mutta eikö se myös kiellä mahdollisuutta, että ihmisellä ja antropoidilla olisi ollut yhteinen – vaikka täysin teoreettinen – kanta-isä?

[e647] Jopa ”luonnonvalinta” tulee päivä päivältä uhatummaksi. Darwinin leirin jättäjiä on useita, ja ne, jotka olivat kerran sen innokkaimpia puoltajia, alkavat uusien tutkimusten johdosta pikku hiljaa kääntää uuden lehden. *Journal of the Royal Microscopical Society* lokakuun 1886 numerosta voi lukea seuraavan:

FYSIOLOGINEN VALINTA. – G. J. Romanes huomaa määrättyjä vaikeuksia siinä, että luonnonvalintaa pidetään teoriana lajien synnylle, koska se koskee paremminkin mukautumismuotojen ilmenemistä. Hän ehdottaa sen korvaamista sillä, mitä hän kutsuu fysiologiseksi valinnaksi eli kelvollisten erottumiseksi toisista. Tuo hänen mielipiteensä perustuu lisääntymissysteemin äärimmäiseen herkkyyteen elinehtojen pienille muutoksille, ja hän otaksuu, että poikkeamia suurempaan tai pienempään hedelmättömyyteen täytyy esiintyä runsaasti villoissa lajeissa. Jos poikkeaminen on sellainen, että lisääntymissysteemi – samalla kun se osoittaa jossakin määrin hedelmättömyyttä kantamuodossa – on jatkuvasti hedelmällinen poikkeavan muodon rajojen sisällä, niin tämä muunnos ei voine hävitä risteyttämisen kautta eikä kuolla hedelmättömyyden johdosta. Kun tämänlaatuinen poikkeaminen esiintyy, fysiologisen esteen on jaettava laji kahteen osaan. Kirjailijan mielestä keskinäinen hedelmättömyys ei ole seuraus lajin erilaistumisesta, vaan on sen syynä.¹

On yritetty osoittaa, että edellä esitetty on täydennystä darvinilaiselle teorialle ja seuraus siitä. Mutta tuollainen yritys on lievästi sanottuna *kömpelö*. Yleisöä pyydetään kai ennen pitkää uskomaan, että Charles Dixonin *Kehitys ilman luonnonvalintaa* on myös darvinismia – laajennettua, kuten tekijä varmaan väittää!

Mutta sehän on kuin paloittelisi ihmisen ruumiin kolmeen osaan ja väittäisi sitten, että jokainen osa on edelleen sama ihminen kuin hän oli ennen – mutta vain laajennettuna. Kirjoittaja sanoo nimittäin:

Käsitetäköön selvästi, että edellisillä sivuilla ei ole kirjoitettu tavuaakaan Darwinin luonnonvalintaa koskevaa teoriaa vastaan. Olen vain yrittänyt selittää määrättyjä ilmiöitä... Mitä enemmän tutkii Darwinin

¹ Sarja II, vol. VI, lokakuu 1886, s. 769. Tähän liittyy toimituksen lisäys, että ”F.J.B.” huomauttaa *Athenaeumissa* (nro 3069, 21.8.1886, s. 242–243), että ”luonnontieteilijät ovat kauan tienneet olevan ’morfologisia’ ja ’fysiologisia’ lajeja. Edelliset ovat saaneet alkunsa ihmisten mielikuvituksessa, jälkimmäiset johtuvat peräkkäisistä muutoksista, jotka vaikuttavat riittävästi niin sisäisiin kuin ulkonaisiin elimiin toisilleen sukua olevien yksilöiden ryhmässä. Morfologisten lajien ’fysiologinen valinta’ on käsitteiden sekoittamista. Fysiologisten lajien suhteen se on tarpeetonta määritelmien toistamista.”

teoksia, sitä vakuuttuneemmaksi tulee hänen olettamustensa todenperäisyydestä...[!!]¹

Ja aiemmin hän puhuu siitä, miten:

Darwin esitti olettamustensa tueksi suunnattoman määrän tosiasioita, jotka kantoivat teorian luonnonvalinnasta voittoisesti kaikkien esteiden ja vastaväitteiden yli.²

Se ei kuitenkaan estä tuota oppinutta tekijää kumoamasta tätä teoriaa yhtä ”voittoisesti” ja jopa kutsumasta avoimesti teostaan [e648] nimellä ”Kehitys ilman luonnonvalintaa” eli toisin sanoen lyömästä Darwinin perusaatetta palasiksi.

Itse luonnonvalinnan suhteen vallitsee mitä suurin väärinkäsitys monien tämän päivän ajattelijoiden keskuudessa, jotka kannattavat hiljaa mielesään darwinismin johtopäätöksiä. Esim. kun sanotaan ”luonnonvalinnalla” olevan kyky *synnyttää* lajeja, se on pelkkä retorinen tehokeino. Luonnonvalinta ei ole mikään tosiolevala, vaan sopiva nimitys kuvata tapaa, millä tavoin olemassaolon taistelussa kelvolliset organismit jäävät elämään ja kelvottomat häviävät. Jokaisella organismiryhmällä näyttää olevan taipumus lisääntyä yli toimeentulomahdollisuuksien. Ainainen taistelu elämästä – ”pyrkimys saada riittävästi syötävää ja välttää joutumasta syödyksi” yhdessä ympäristöolosuhteiden kanssa – vaatii jatkuvaa elinkelvottomien karsimista. Näin jokaisen ryhmän valikoitunut parhaimmisto lisää lajiaan ja siirtää orgaaniset ominaisuutensa jälkeläisiinsä. Kaikki hyödylliset muutokset säilyvät näin ja seurauksena on jatkuva parannus.

Mutta luonnonvalinta, kirjoittajan vaatimattoman mielipiteen mukaan ”valinta *kykynä*”, on todellisuudessa pelkkä myytti, varsinkin kun sitä käytetään selittämään lajien syntyä. Se on vain sopiva nimitys ilmaisemaan tapaa, miten ”hyödylliset muutokset” esitetään kaavamaisesti kun ne on kerran saatu aikaan. Itsestään ”se” *ei voi synnyttää mitään* ja kykenee ainoastaan muokkaamaan ”sille” tarjottua raaka-ainetta. Todellinen kiistakysymys on tämä: mikä on se SYY, joka – yhdessä muiden toisarvoisten syiden kanssa – saa aikaan ”muutoksia” itse organismeissa? Monet näistä toisarvoisista syistä ovat puhtaasti fyysisiä, ilmastollisia, ravinnosta johtuvia jne. Oikein hyvä. Mutta noiden orgaanisen kehityksen toisarvoisten ominaisuuksien takaa on etsittävä syvällisempi periaate. Materialistin ”välittömät muutokset” ja ”*satunnaiset* poikkeamat” ovat itsensä kanssa ristiriidassa olevia nimityksiä ”aineen, voiman ja VÄLTTÄMÄTTÖMYYDEN” maailmassa. Pelkkä tyyppin muuttuvuus ilman näennäisälyllisen yllykkeen valvovaa läsnäoloa ei voi selittää esim. ihmisruumiin hämmästyttäviä ja ihmeellisiä puolia. Darwinismin mekaanisen teorian riittämättömyyden on

¹ Dixon, *main. teos*, s. 79–80.

² *Sama*, s. 48–49.

lopulta paljastanut tri E. von Hartmann muiden puhtaasti kielteisten ajattelijoiden ohella. On loukkaus lukijan älyä kohtaan kirjoittaa, kuten Haeckel, *sokeista* välinpitämättömistä soluista, jotka ”järjestyvät elimiksi”. Esoteerinen selitys eläinlajien synnystä on esitetty toisaalla.

Nämä puhtaasti *toisarvoiset* erilaistumisen syyt, jotka on ryhmitelty sukupuolivalinnaksi, luonnonvalinnaksi, ilmastoksi, eristykseksi jne., johtavat länsimaisen kehitysopin kannattajan harhaan tarjoamatta kuitenkaan mitään todellista selitystä siihen, ”mistä” tulivat nuo ”alkutyypit” jotka olivat *läh-tökohtana* fyysiselle kehitykselle. Totuus on, että nykyaikaisen tieteen tuntemat [e649] erilaistuneet ”syyt” alkoivat toimia vasta sen jälkeen, kun *alkuperäiset elämelliset kantatyypit olivat aineellistuneet astraalisista tyypeistä*. Darwinismi kohtaa evoluution vasta sen puolitiessä – ts. sitten kun astraalinen kehitys on antanut tilaa niille tavallisille fyysisille voimille, jotka meidän nykyiset aistimme tuntevat. Mutta myös silloin on darvinilainen teoria jopa hiljattain siinä tehdyistä ”laajentamisy yrityksistä” huolimatta riittämätön selittämään esillä olevia tosiseikkoja. Perussyynä lajeissa tapahtuvaan fysiologiseen muutokseen – johon syyhyn nähden kaikki muut lait ovat toisasteisia – on alitajuinen äly, joka läpäisee aineen ja joka on viime kädessä johdettavissa jumalallisen, dhyâni-chohanisen viisauden MIETIS-KELYYN.¹ Melko samantapaiseen johtopäätökseen on tullut tuo niin tunnettu ajattelija, E. von Hartmann, joka luottamatta *pelkän* luonnonvalinnan vaikutukseen on sitä mieltä, että evoluutiota johtaa älyllisesti TIEDOTON (okkultismin kosminen *logos*). Mutta jälkimmäinen toimii ainoastaan välillisesti FOHATIN eli dhyâni-chohanisen energian avulla eikä täysin suoraan, kuten tuo suuri pessimisti selittää.

Tämä hajaannus tiedemiesten keskuudessa ja heidän vastakkaiset ja usein ristiriitaiset väitteensä rohkaisevat tämän teoksen kirjoittajaa tuomaan esiin muita, vanhempia opetuksia – vaikka vain hypoteeseina *tuleville* tieteellisille arvioinneille. Nuo tieteelliset erehdykset ja aukot ovat niin ilmeiset myös tästä nykyajan tieteesiin erityisemmin perehtymättömästä, näiden ikivanhojen oppien vähäpätöisestä välittäjästä, että hän on päättänyt ohimennen kosketella niitä kaikkia verratakseen siten molempia oppijärjestelmiä keskenään. Okkultismin osalta kyse on vain itsepuolustuksesta eikä mistään muusta.

Tähän asti ”salainen oppi” on käsitelty yksinomaan metafysisiä kysymyksiä. Se on nyt astunut maan päälle ja huomaa joutuneensa fyysisen tieteen ja käytännöllisen antropologian valtapiiriin eli niiden tutkimushaarojen alueelle, joita materialistiset luonnontieteilijät pitävät yksinoikeute-

¹ Nägelin ”*täydellistymisen periaate*”, von Baerin ”*pyrkimys päämäärään*”, Braunin ”*jumalallinen henkäys sisäisenä vaikuttimena luonnon kehityshistoriassa*”, professori Owenin ”*pyrkimys täydellisyyteen*” jne. ovat kaikki nimityksiä univertsaalisen, johtavan FOHATIN verhotuille ilmennyksille, täynnä jumalallista ja dhyâni-chohanista ajattelua.

naan ja vakuuttavat lisäksi täysin rauhallisesti, että mitä korkeampi ja täydellisempi on sielun toiminta, sitä vastaanottavaisempi se on *ainoastaan eläintieteilijöiden ja fysiologien* tutkimuksille ja selityksille.¹ Tämä hämmästyttävä väite tulee mieheltä, joka todistaakseen polveutuvansa apinasta ei ole epäröinyt lukea *lemurideja* ihmisen esi-isien joukkoon. Hän on kottanut ne puoliapinoiden asemaan, *indeciduata*-ryhmän nisäkkäisiin, joille hän aivan väärin sanoo kuuluvaksi katokalvon ja [e650] kiekkomaisen istukan.² Kaikesta tästä de Quatrefages läksyttää ankarasti Haeckeliä ja siitä häntä arvostelivat myös hänen omat materialistiset ja agnostiset hengenheimolaisensa, yhtä suuret auktoriteetit elleivät suuremmat kuin hän itse, nimittäin Virchow ja du Bois-Reymond.³

Tästä vastustuksesta huolimatta jotkut pitävät tänäkin päivänä Haeckelin villedä teoriota tieteellisinä ja loogisina. Kun ihmisen tajunnan, sielun ja hengen salaisen luonteen on nyt selitetty olevan pelkkää elävien alkueliöiden protoplasmisten molekyylien kehitystä ja kun ihmisjärjen jatkuva kehittyminen ja kasvu ja ”sosiaaliset vaistot” sivistystä kohti on täytyntä jäljittää takaisin muurahaisten, mehiläisten ja muiden olentojen sivistykseen, niin toiveet ikivanhojen viisusoppien ennakkoluulottomasta arvioinnista ovat todella vähäiset. *Sivistyneelle* yleisölle sanotaan, että ”alempien eläinten sosiaalisia vaistoja on viime aikoina monestakin syystä alettu pitää *selvänä moraalin alkuna*, jopa inhimillisen moraalin” (!) ja että meidän jumallinen tajuntamme, sielumme, järkemme ja pyrkimyksemme ovat ”ponnistautuneet esiin” hyytelömäisen Bathybiuksen ”yksinkertaisen solusielun alemmista vaiheista”⁴ – ja siihen ilmeisesti uskotaan. Sellaisille ihmisille okkultismin metafysiikan täytyy olla samaa kuin mitä suurimmat musiikkioratoriomme ovat kiinalaisille – ääniä, jotka ärsyttävät heidän hermojaan.

Kuuluvatko esoteeriset opetuksemme ”enkeleistä”, kolmesta ensimmäisestä *esianimaalisesta* ihmisrodusta ja neljännen Rodun luhistumisesta *alemmalle kuvittelun ja itsepetoksen tasolle* kuin haeckeliläinen teoria ”plastidulisista” eli epäorgaanisista ”*alkueliöiden* molekyyllisistä sieluista”? Kun tarkastellaan ihmisen henkisen luonnon kehittymistä edellä mainituista

¹ Haeckel ”Solusieluista ja sielusoluista” teoksessa *The Pedigree of Man* (Avelingin käännös.), s. 136, 150. [Alkuteos: *Gesammelte Populäre Vortäge aus dem Gebiete der Entwicklungslehre*, 1878, 1879.]

² Ks. edempänä de Quatrefagesin esitystä Haeckelistä, luku II, ”Tieteen ihmiskunnalle tarjoamat esi-isät”.

³ Tarkasti ottaen du Bois-Reymond on *agnostikko* eikä materialisti. Hän on vastustanut mitä kiivaimmin materialistista oppia, joka pitää mentaalisia ilmiöitä pelkätään molekyyli liikkeen tuloksena. Hän vakuuttaa, että mitä tarkin *fysiologinen* tieto aivojen rakenteesta ei paljasta meille ”muuta kuin liikkeessä olevan aineen. Meidän on *mentävä pidemmälle* ja tunnustettava psyykkisen periaatin täysin käsittämätön luonne, jota on *mahdotonta pitää* pelkkien aineellisten syiden tuloksena”.

⁴ Ks. Haeckelin ”Present Position of Evolution”, *main. teos*, s. 23, 24, 296, 297 alaviitteet.

amebasieluista ja hänen fyysisen ruumiinsa oletettua kehitystä valtameren liejussa esiintyvistä protoplastisesta asujasta, havaitaan niiden välillä kuilu, jota ei helposti ylitä kukaan, jolla on älylliset kykynsä vielä *täysin* hallussa. Fyysinen evoluutio, niin kuin nykyajan tiede sitä opettaa, on avoimen kiistan kohteena. Henkinen ja moraalinen kehitys samojen perusteiden nojalla on karkean materialismin mieletöntä houretta.

Lisäksi sekä mennyt että nykyinen päivittäinen kokemus opettaa, että oppinut maailma ei ole koskaan hyväksynyt mitään totuutta, ellei se ole sopinut yhteen [e651] sen professorien tavallisten ennakkokäsitysten kanssa. ”Uudistajan kruunu on ohdakkeista”, sanoi Geoffrey Saint-Hilaire. Ainoastaan se, mikä sopii yleisten harrasteiden ja hyväksytyjen käsitysten kanssa, voi ylimalkaan voittaa alaa. Tästä johtuu Haeckelin ideoiden menestys huolimatta siitä, että Virchow, du Bois-Reymond ja muut ovat julistaneet ne ”luonnontieteiden *testimonium paupertatis*ksi”.¹

Saksalaisten kehitysopin kannattajien materialismi on täysin vastakkainen esoteerisen filosofian henkisille käsityksille, koska heidän hyväksymänsä antropologinen järjestelmä on pohjaltaan ristiriidassa luonnon tosiasioiden kanssa – mutta englantilaista ajattelua värittävä valeidealistinen suunta on melkein vielä turmiollisempi. Puhdas materialistinen oppi hyväksyy väitteiden suoranaisen kumoamisen ja vetoamisen loogisiin tosiasioihin. Nykyajan idealismi ei pelkästään onnistu imemään itseensä ateismin peruskielteisyyttä, vaan kietoo samalla kannattajansa *epätodellisuuden* sekasotkuun, mikä huipentuu käytännöllisessä nihilismissä. Sellaisille kirjoittajille tuskin voi mikään todistelu tulla kysymykseen. Sen vuoksi idealistit tulevat vastustamaan tässä esitettyjä okkulttisia opetuksia vielä enemmän kuin itse materialistit. Mutta koska mikään pahempi kohtalo ei voi uhata esoteerisen antropogeneziksen edustajia, kuin että heidän vihollisensa kutsuvat heitä vanhoilla, kunnianarvoisilla nimityksillä ”hullut” ja ”tietämättömät”, nämä ikivanhat teoriat voitaneen asettaa turvallisesti monien nykyisten pohdiskelujen joukkoon odottamaan aikaansa, jolloin ne tunnustetaan täysin tai edes osaksi. Ja koska näiden ”arkaaisten teorioiden” pelkkä olemassaolokin tullaan ehkä kieltämään, meidän on esitettävä parhaat todisteemme ja pysyttävä niiden takana katkeraan loppuun asti.

Meidän rodullamme ja sukupolvellamme on ainoa ”universumin temppeleli” harvoin *sisässämme*, mutta meidän ruumiimme ja mieleemme ovat olleet liiaksi sekä ”synnin” että tieteen turmelemat ollakseen *nyt* yhtään enempää kuin vääryyden ja erehdyksen temppeleitä. Ja tässä on kerta kaikkiaan tehtävä selväksi meidän – okkultismin ja nykyisen tieteen – keskinäisen asemamme.

Me teosofit annamme kernaasti tunnustusta sellaisille oppineille kuin prof. Balfour Stewart, herrat Crookes, de Quatrefages, Wallace, Agassiz, Butleroff ja monet muut, vaikka emme voikaan esoteerisen filosofian nä-

¹ Köyhyydentodistukseksi. – Suom. toim.

kökulmasta yhtyä kaikkeen, mitä he sanovat. Mutta mikään ei saa meitä kunnioittamaan edes nimeksi eräiden toisten tiedemiesten mielipiteitä, sellaisten kuin Haeckel, Carl Vogt tai Ludwig Büchner Saksassa tai edes Huxley materialistisine kanssa-ajattelijoineen Englannissa – huolimatta ensin mainitun valtavasta oppineisuudesta. Sellaiset ihmiset ovat suorastaan tulevien sukupolvien älyllisiä ja moraalisia tuhoajia, varsinkin Haeckel, jonka karkea materialismi kohoaa usein järkeilyissään idioottimaisen naiiviuden huipulle. On vain luettava hänen teoksensa *Pedigree of Man, and Other Essays* (Avelingin käänös) toivoakseen Jobin sanoin, että hänen [e652] muistonsa häviäisi maan päältä eikä ”hänen nimeään kuulla kaduilla”.¹ Kuulkaa miten hän pilkkaa ajatusta ihmisrodun alkuperästä ”yliluonnollisena [?] ilmiönä”, sellaisena,

joka ei voinut olla seurauksena yksinkertaisista mekaanisista syistä, fyysisistä ja kemiallisista voimista, vaan vaatii luovan persoonallisen olennon väliintuloa.... Nyt Darwinin opin ydin [jatkaa tuo myyttisen *sozuran* luoja] on siinä, että se osoittaa, kuinka yksinkertaiset mekaaniset syyt, puhtaasti fyysikaalis-kemialliset luonnonilmiöt, riittävät kokonaan selittämään korkeimmat ja vaikeimmat ongelmat. Orgaanisia eläin- ja kasviruumiita määrätyn suunnitelman mukaan rakentavan ja järjestävän tietoisien luovan voiman tilalle Darwin asettaa *sarjan luonnonvoimia, jotka vaikuttavat sokeasti (kuten me sanomme) ilman tarkoitusta, ilman päämäärää*. Mielivaltaisen luomistavan tilalla meillä on välttämätön evoluution laki.... [Niin oli myös Manulla ja Kapilalla ja samalla johtavia, tietoisia ja älyllisiä voimia.]... Darwin hyvin viisaasti... syrjäytti kysymyksen elämän ensimmäisestä ilmenemisestä. Mutta hyvin pian sellaiset kyvykkäät ja rohkeat tiedemiehet kuin Huxley, Carl Vogt, Ludwig Büchner alkoivat avoimesti pohtia tuota niin merkityksellistä ja laajakantoista kysymystä. *Varhaisimpien elävien muotojen mekaanista alkua* pidettiin Darwinin opin välttämättömänä seurauksena... ja me olemme nykyään tekemisissä tuon teorian yhden ainoan seurauksen kanssa, ja se on inhimillisen rodun luonnollinen synty KAIKKIVALTI- AAN EVOLUUTION vaikutuksesta.²

Antamatta tuon tieteellisen sekasotkun lyödä itseään lyttyyn okkultismi vastaa: Kun evoluution jatkuessa fyysinen kehitys ohitti voittoisasti henkisen ja älyllisen kehityksen ja melkein murskasi sen oman painonsa alle, suuri *kriyâshaktin*³ lahja jäi ainoastaan muutamien valittujen perinnöksi kunakin aikakautena. Turhaan henki pyrki *täydellisesti ilmenemään puhtaasti orgaanisessa muodossaan* (niin kuin on selitetty tämän teoksen I

¹ Job 18:17

² *Main. teos*, s. 34, 35, 36.

³ Kriyâshakti-nimityksen selitystä varten katsokaa säkeen 27 kommentaaria (a) ja (b) s. 172–173.

kirjassa), ja kyky, joka kolmannen Rodun varhaisella ihmiskunnalla oli luonnollisena ominaisuutena, tuli sellaisten ominaisuuksien luokkaan kuuluvaksi, joita spiritualistit ja okkultistit pitävät pelkästään ilmiöllisinä ja materialistit *tieteellisesti mahdottomina*.

Meidän aikanamme pelkkä väite, että on olemassa jokin voima, joka voi luoda inhimillisiä muotoja – valmiita *verhoja*, joihin voivat ruumiillistua menneiden manvantarojen ”*tietoiset monadit*” eli nirmânakâyat – on tietysti mieletön ja naurettava! Mutta tuon Frankensteinin hirviön aikaansaamista, jolla on moraalinen tietoisuus, uskonnollinen pyrkimys sekä nerous ja tunne omasta kuolemattomasta luonteesta sisällään, pidetään kuitenkin täysin luonnollisena – ”sokean, kaikkivaltiaan evoluution johtamien fysikaalis-kemiallisten voimien” avulla.

[e653] Mitä tulee tämän ihmisen syntymiseen, ei *ex nihilo* ja sideaineena hiukan punaista savea, vaan elävästä jumalallisesta Entiteetistä, joka vahvistaa astraaliruumista ympäröivillä aineksilla – tällainen käsitys on materialistien mielestä liian mieletön edes mainittavaksi. Siitä huolimatta okkultistit ja teosofit ovat valmiit jättämään väitteensä ja teoriansa – niin epätieteellisiltä ja taikauskaisilta kuin ne ensi silmäyksellä näyttävätkin – vertailtaviksi niiden sisäisen arvon ja todennäköisyyden suhteen nykyisten kehitysopin kannattajien teorioiden kanssa. Esoteerinen oppi on siis ehdottomasti vastakkainen Darwinin evoluutiolle, kun *on kyseessä ihminen ja osittain* myös muut lajit.

Olisi mielenkiintoista nähdä vilaus siitä mentaalisestä kuvasta, mikä materialistin tieteellisissä aivoissa on evoluutiosta. Mitä *on EVOLUUTIO*? Jos heitä pyydetään antamaan siihen selvä ja *täydellinen* selitys, niin ei Huxley eikä Haeckel voisi tehdä sitä yhtään paremmin kuin Webster, joka sanoo, että se on ”kehkeytymistapahtuma, kasvu- ja kehitysprosessi, niin kuin kukka kehittyy nupusta tai eläin munasta”. Kuitenkin nuppua on seurattava sen emäkasvin kautta siemeneen ja munaa siihen eläimeen tai lintuun, joka on sen muninut; tai ainakin siihen protoplasmahituseen, josta se on kasvanut ja kehittynyt. Ja sekä *siemenessä* että *protoplasmahitusessa* on oltava piileviä mahdollisuuksia, jotta ne voisivat synnyttää ja kehittää asteittain ilmi nuo tuhat ja yksi muotoa eli kehitysvaihetta, jotka niiden on läpikäytävä ennen kuin kukka tai eläin on täysin kehittynyt. *Täytyy siis olla* ennalta suunnitelma, ellei MALLIA. Lisäksi *tuo siemen on löydettävä* ja sen luonteesta on varmistuttava. Ovatko darvinistit onnistuneet tässä? Vai heitetäänkö moneerit vasten kasvojamme? Mutta tuo atomi valtameren syvyyksissä *ei* ole homogeenista ainetta, ja on oltava jotakin tai joku, joka on sen muodostanut ja sysännyt olemassaoloon.

Tässä tiede jälleen vaikenee. Mutta koska hiukkasella, siemenellä tai idulla ei vielä ole minkäänlaista itsetietoisuutta nykyisen koulukunnan sekä materialistien että psykologien mukaan – kerrankin okkultistit ovat samaa mieltä kuin heidän luonnolliset vihollisensa – niin mikä tässä kehityksen kulussa johtaa voimaa tai voimia niin erehtymättömästi? *Sokea* voimako?

Yhtä hyvin voi sanoa *sokeaksi* Haeckelin aivoja, jotka kehittivät teoksen *Pedigree of Man* ja muut hengentuotteet. Voimme helposti käsittää, että mainituista aivoista puuttuu jokin tärkeä keskus tai kaksi. Sillä jos tietää jotakin ihmis- tai eläinruumiin anatomiasta ja on silti *ateisti* ja *materialisti*, on oltava ”toivottoman hullu” lordi Herbertin mielestä, joka syystä näkee ihmisruumiin rakenteessa ja sen osien yhteenkuuluvuudessa jotakin niin merkittävää ja paradoksaalista, että pitää sitä ”luonnon suurimpana ihmeenä”. *Sokeita* voimia kaikkialla, ”ei mitään suunnitelmaa” missään auringon alla! Ja kuitenkin ei kukaan järkävä tiedemies tahtone kieltää, että sen vähäisenkin perusteella, mitä hän tietää ja on tähän mennessä keksinyt Kosmoksen vaikuttavista voimista, hän huomaa hyvin selvästi, [e654] että jokainen hitunen ja atomi on sopuoinnussa toisten kanssa-atomien kanssa ja että jokaisella on määrätty tehtävänsä koko elämänkierron aikana.

Mutta onneksi aikamme suurimmat ja etevimmät ajattelijat ja tiedemiehet alkavat nyt nousta vastustamaan tuota ”alkuperää” ja jopa Darwinin teoriaa *luonnonvalinnasta*, jota sen keksijä ei ole luultavasti koskaan tarkoittanut johtamaan niin laajalle ulottuviin johtopäätöksiin. Venäläinen tiedemies N. J. Danilevski on huomattavassa teoksessaan *Darvinismi, kriittinen tutkimus*¹ kumonnut sen täydellisesti ja auttamattomasti, ja samoin tekee de Quatrefages viimeisessä teoksessaan. Lukijoitamme kehoitetaan tutustumaan tri A. Bourguèsin oppineeseen kirjoitelmaan ”*Kehityopsykologia, hengen kehitys jne.*”², jonka sen laatija, Pariisin antropologisen seuran jäsen, esitti hiljattain seuran virallisessa kokouksessa. Siinä hän sovittaa nuo kaksi oppia fyysisestä ja henkisestä kehityksestä täydellisesti yhteen. Hän selittää, että moninaiset orgaaniset muodot, jotka soveltuvat älyllisen suunnitelman mukaisesti ympäristöihinsä, ovat syntyneet kahden (ilmenneessä) luonnossa esiintyvän periaatteen keskinäisen avunannon ja *vuoro-vaikutuksen* seurauksena, jolloin sisäinen, tajuinen periaate mukautuu fyysisen luonnon ja siinä esiintyvien mahdollisuuksien mukaan. Ranskalaisen tiedemiehen on siis täytynyt palata takaisin vanhan ystävämme *Archaeuksen* eli elonperiaatteen luo – antamatta sille nimeä – niin kuin tri Richardson teki ”hermovoimalleen” Englannissa. Samaa ajatusta on hiljattain kehittänyt Saksassa paroni Hellenbach huomattavassa teoksessaan ”*Yksilöllisyys biologian ja nykyisen filosofian valossa*”³.

Samoihin johtopäätöksiin on tullut toinen venäläinen syvälinen ajattelijat, N. N. Strahov erinomaisessa teoksessaan ”*Psykologian ja fysiologian peruskäsitteet*”⁴, jossa hän sanoo:

¹ [Pietari 1885, venäjänkielinen.]

² *Philosophie contemporaine. Psychologie transformiste, évolution de l'intelligence*, Paris, 1884.

³ *Der Individualismus im Lichte der Biologie und Philosophie der Gegenwart*, Wien, 1878.

⁴ [Ob osnovnih ponjatijah psihologi i fiziologi.]

Selvin ja samalla meille tunnetuin kehitystyyppi voidaan löytää meidän omasta mentaalista tai fyysisestä kehityksestämme ja sitä on käytetty mallina muille... Jos organismit ovat *olentoja*... silloin on kyllä oikeus olettaa ja väittää, että orgaaninen elämä yrittää synnyttää psyykkistä elämää. Mutta vielä oikeampaa ja enemmän noiden kahden kehitysluokan hengen mukaista olisi sanoa, että *orgaanisen elämän todellinen syy on hengen taipumuksessa ilmetä aineellisissa muodoissa, pukeutua aineelliseen todellisuuteen. Korkein muoto sisältää täydellisen selityksen alimmasta eikä koskaan päinvastoin.*

Tämä on sama kuin myöntää, kuten Bourgeskin tekee edellä mainitussa kirjoittelussaan, tuon salaperäisen, täydellisesti vaikuttavan ja organisoi- van periaatteen samuus itsetietoisien, sisäisen subjektin kanssa, jota me sanomme EGOKSI ja jota suuri maailma kutsuu sieluksi. Siten kaikki parhaimmat tiedemiehet ja ajattelijat lähestyvät yleisissä johtopäätöksissään asteittain okkultisteja.

Mutta tuollaisia metafysiikkaan taipuvaisia tiedemiehiä pidetään naurettavina ja heitä tuskin kuunnellaan. Suurenmoisessa runossaan Isiksen huntu Schiller [e655] antaa kuolevan nuorukaisen, joka uskalsi kohottaa läpinäkymätöntä huntua, kaatua kuolleena maahan hänen katseltuaan alastonta totuutta ankan jumalattaren kasvoista. Ovatkohan jotkut darvinistimme, jotka ovat niin hellän yksimielisiä luonnonvalinnan ja sukulaisuuden suhteen, myös tuijottaneet saasilaista äitiä, jolta on riistetty huntu? Voisi melkein epäillä sitä luettuaan heidän teorioitaan. Heidän valtavan älynsä on täytynyt luhistua luonnon verhoamattomien kasvojen liian innokkaassa tarkkailussa, jolloin heidän aivoihinsa on jäänyt jäljelle ainoastaan harmaa aivoaines ja hermosolut vastaamaan *sokeisiin* fyysis-kemiallisiin voimiin. Joka tapauksessa Shakespearen seuraavat rivit sopivat ihailtavan hyvin nykyaikaisen kehitysopin kannattajaan, joka symboloi tuota ”ylpeää miestä”, joka –

*Asussa arvokkuuden vähäisen
 Ei itse tiedä, mitä on tietävinään
 Olennoltaan niin kuin hauras lasi
 Häijyn apinan lailla näyttelee
 Outoja temppuja korkean taivaan alla
 Saaden enkelit itkemään...¹*

Hän ei kuitenkaan välitä ”enkeleistä”. Hänen ainoana huolenaan on ihmimillinen esi-isä, ihmisapina Nooa, joka sai kolme poikaa – hännällisen paviaanin, hännättömän apinan ja ”puissa elävän” kivikauden ihmisen. Tässä kohtaa hän ei salli mitään vastaväitteitä. Jokainen lausuttu epäily vaiennetaan heti yrityksenä lamauttaa tieteellinen tutkimus. Se voittamaton vaikeus jo kehitysteorian lähtöviivalla, nimittäin että kukaan darvinisti ei kykene edes likimain määrittelemään, minä ajankohtana ja minkä muotoisena ilmestyi ensimmäinen ihminen, sivuutetaan mitättömänä esteenä, jolla ei ”todellisuus-dessa ole mitään merkitystä”. Meille sanotaan, että jokainen tiedon ala on samassa asemassa. Kemisti perustaa vaikeimmat laskelmansa yksinkertaisesti ”olettamukseen atomeista ja molekyyleistä, joista ainoatakaan ei ole koskaan nähty eristettynä eikä punnittuna ja joita ei ole lähemmin määritelty. Sähkötekniikko puhuu tavallisesti magneettisista nesteistä, jotka eivät ole koskaan paljastuneet konkreettisesti. Molekyyyleille tai magnetismille ei voida antaa mitään määrättyä alkua... Tiede ei voi eikä edes yritä teeskennellä tuntevansa luonnonlakien, aineen tai elämän alkupe-
 rää...”²

Ja sitä paitsi jonkin *tieteellisen hypoteesin*, vaikka kuinka mahdollottoman, hylkääminen on sama kuin yrittäisi tehdä anteeksiantamattoman synnin! Me uskallamme tehdä sen.

[e656]

II

TIETEEN IHMISKUNNALLE TARJOAMAT ESI-ISÄT

Ihmiskunnalle on kysymysten kysymys – arvoitus kaikkien muiden takana ja kiinnostavampaa kuin mikään muu – saada selville ihmisen asema luonnossa ja hänen suhteensa olevaisten universumiin.

– HUXLEY, *Man's Place in Nature*, s. 77.

Maailma on jakautunut nykyisin kahtia ja horjuu *jumalallisten edeltäjien* – olkoot ne sitten Aadam ja Eeva tai kuupitrit – ja *Bathybius Haeckeliin*, tuon

---

¹ *Measure for Measure*, II näyt., rivit 118–122.

² *Knowledge*, vol. I, 20.1.1882, s. 254. E. Burken kirje ”Ihmisen syntyperä”.

suolaisen syvyyden hyytelömäisen erakon, välillä. Selitettyämme edellä okkulttista teoriaa voimme nyt verrata sitä nykyajan materialismin oppiin. Lukijaa kehoitetaan valitsemaan niistä jompikumpi arvosteltuaan kutakin ansioidensa mukaan.

Jumalallisten esi-isiemme hylkäämisen vuoksi voimme lohduttautua hiukan huomattessamme, että haeckeliläiset pohdiskelut eivät ole saaneet yhtään parempaa kohtelua ehdottomasti *eksaktin* tieteen taholta kuin omat mielipiteemme. Haeckelin *fylogeneesille* nauravat samalla lailla hänen mielikuvituksellisen evoluutiionsa vastustajat, muut suuremmat tiedemiehet, kuin tullaan nauramaan meidän alkuroduillemme. Voimme helposti uskoa du Bois-Reymondia, kun hän sanoo, että ”rotumme sukupuilla, jotka on hahmoteltu teoksessa *Natürliche Schöpfungsgeschichte*, on suunnilleen yhtä suuri arvo kuin Homeroksen sankarien sukupuilla historiallisen arvostelun silmissä”.

Kun näin on laita, jokainen voinee huomata, että toinen oletamus on yhtä hyvä kuin toinenkin. Ja kun saksalainen luonnontieteilijä (Haeckel) itse tunnustaa, että ei geologia (menneisyyden historiassaan) eikä organismien esihistoria tule koskaan ”kohoamaan todellisen ’eksaktin’ tieteen asemaan”,¹ niin okkulttiselle tieteelle on jätetty leveä marginaali sen huomautuksia ja vastaväitteitä varten. Maailma saa valita Paracelsuksen, ”nykyaikaisen kemian isän”, ja Haeckelin, myyttisen *sozuran* isän, oppien väliltä. Enempää emme vaadi.

Rohkenematta osallistua sellaisten korkeasti oppineiden luonnontieteilijöiden kuin du Bois-Reymondin ja Haeckelin väliseen kiistaan verisukulaisuudestamme ”niiden [meidän] esi-isien kanssa, jotka ovat kehittyneet yksisoluisten luokista, madoista, kallottomista, kaloista, sammakkoeläimistä ja matelijoista linnuiksi” – tahdomme esittää muutamia kysymyksiä lukijoittemme tiedoksi. Käyttäen tilaisuutta hyväksemme ja [e657] muistaen Darwinin teorian luonnollisesta valinnasta jne. tahtoisimme kysyä tieteeltä – ihmis- ja eläinlajien alkuperän suhteen – kumpi näistä kahdesta seuraavasta kehitysteoriasta on tieteellisempi tai, jos niin tahdotaan, *epätieteellisempi*:

1) Sekö kehitysteoria, joka aloittaa sukupuolisesta lisääntymisestä?

2) Vai se opetus, joka esittää elinten asteittaisen kehityksen; niiden tiivistymisen, ja jokaisen lajin lisääntymisen, aluksi yksinkertaisen ja helpon jakautumisen avulla yhdestä kahdeksi tai jopa useammaksi yksilöksi. Sitten seuraa uusi kehitys – ensimmäinen askel lajien erottautumiseksi erillisiin sukupuoliin – hermafrodiittinen tila; sitten edelleen eräänlainen partenogeneesi, ”neitseellinen lisääntyminen”, jolloin ruumiissa muodostuneet munasolut eroavat siitä atomisissa emanaatioissa ja kypsyvät sen ulkopuolella; kunnes lopulta, kun on tapahtunut täydellinen sukupuoliin jakautuminen, inhimilliset olennot alkavat lisääntyä sukupuolisen yhtymisen avulla?

¹ *The Pedigree of Man*, ”The Proofs of Evolution”, s. 273.

Näistä kahdesta ensimmäistä ”teoriaa” – tai oikeammin ”ilmoitettua totuutta” – esittävät kaikki *eksoteeriset* raamatut (paitsi *purânat*), ennen kaikkea juutalainen kosmogonia. Toinen on okkulttisen filosofian opettama, kuten on selitetty edellä.

Eräs vastaus tähän kysymykseemme on Samuel Laingin, nykyaikaisen tieteen parhaan maallikkotulkitsijan, hiljattain julkaisemassa teoksessa.¹ Viimeisen teoksensa *A Modern Zoroastrian* luvussa viii tekijä moittii aluksi ”kaikkia muinaisia uskontoja ja filosofioita” siitä, että ne ”otaksuvat jumalillaan olevan miehisen ja naisellisen periaatteen”. Ensi näkemältä, hän sanoo,

tämä sukupuolinen ero näyttää yhtä olennaiselta kuin se on kasveilla ja eläimillä... Jumalan henki, joka liikkuu kaaoksen yllä ja synnyttää maailman [hän jatkaa valitustaan], on vain myöhempi, monoteististen ajatusten mukaiseksi muutettu toisinto paljon vanhemmasta kaldealaisesta legendasta, joka kuvaa kosmoksen luomista kaaoksesta suurten jumalien, miehisten ja naisellisten, myötävaikutuksella... Siten meitä opetetaan oikeaoppisessa kristillisessä uskontunnustuksessa toistamaan sanat ”syntynyt, ei luotu”, sanonta, joka on täysin järjetön...esimerkki siitä, miten käytetään sanoja, joilla väärennetyjen seteleiden tavoin ei ole niiden takana olevan idean todellista arvoa. Sillä ”syntynyt” on tarkalleen määrätty termi, joka edellyttää kahden vastakkaisen sukupuolen yhtymistä uuden yksilön aikaansaamiseksi.²

Siinä määrin kuin olemmekin samaa mieltä oppineen tekijän kanssa väärin sanojen sopimattomasta käytöstä ja siitä, että vanhoissa kirjoituksissa esiintyy kamalaa antropomorfista ja *fallista* ainesta – varsinkin oikeaoppisessa kristillisessä raamatussa –, asiassa voi kuitenkin olla pari lieventävää seikkaa. Ensinnäkin kaikki nämä ”muinaiset filosofiat” ja ”nykyaikaiset [e658] uskonnot” ovat – kuten riittävästi on osoitettu näissä kahdessa teoksessa – eksoteerinen verho heitettynä esoteerisen totuuden ylle. Suoranaishenkinä seurauksena tästä ne ovat allegorisia, ts. mytologisia muodoltaan, mutta silti ne ovat luonteeltaan äärettömän paljon filosofisempia kuin mikään uusista ns. *tieteellisistä* teorioista. Toiseksi, orfilaisesta teogoniasta aina Esran viimeiseen *Mooseksen kirjojen* uudelleen muokkaamiseen jokin vanha kirjoitus, joka on alussa lainannut tietonsa idästä, on ollut niin ystävien kuin vihollistenkin tekemien jatkuvien muutosten alaisena, kunnes alkuperäisestä versiosta on jäänyt jäljelle vain nimi, kuollut kuori, josta henki on vähitellen kadonnut.

Tämän pelkästään pitäisi todistaa, ettei mitään nykyisin olemassa olevaa uskonnollista teosta voida ymmärtää ilman ikivanhan viisauden apua, ilman alkuperäistä pohjaa, jolle ne kaikki rakentuvat.

¹ Teoksen *Modern Science and Modern Thought* tekijä.

² *A Modern Zoroastrian*, s. 102, 103.

Palatkaamme kuitenkin siihen suoraan vastaukseen, jota odotimme tieteeltä suoraan kysymykseemme. Sen antaa meille sama tekijä, joka seuraten ajatustaan luonnonvoimien epätieteellisestä personoinnista vanhoissa uskonnoissa lausuu niistä hylkäävän tuomionsa seuraavin sanoin:

Tiede tekee kuitenkin surkean lopun tästä käsityksestä, että *sukupuolinen synnyttäminen on alkuperäinen ja ainoa lisääntymiskeino*,¹ ja luonnontieteilijän mikroskooppi ja leikkausveitsi johtavat meidät uusiin, täysin odottamattomiin [?] elollisiin maailmoihin....

Itse asiassa niin vähän ”odottamattomiin”, että *alkuperäisten* suvuttomien ”lisääntymiskeinojen” on täytynyt olla tunnettuja ainakin muinaisille hinduille – huolimatta Laingin päinvastaisesta vakuuttelusta. Kun ottaa huomioon toisessa paikassa mainitsemamme *Vishnupurānan* tiedon, että Daksha ”järjesti sukupuolisen yhtymisen lisääntymiskeinona” vasta sitten, kun oli ollut muita ”keinoja”, jotka kaikki luetellaan siinä,² lienee vaikeata kieltää tätä tosiasiaa. Huomattakoon, että tämä väite esiintyy myös EKSO-TEERISESSA teoksessa. Sitten S. Laing jatkaa seuraavasti: ”Lukumäärältään paljon suurempi osa eläviä muotoja ... on syntynyt ilman sukupuolista lisääntymistä.” Hän mainitsee esimerkkinä Haeckelin moneerit... ”*jotka lisääntyvät jakautumalla*”. Seuraavan vaiheen tuo kirjoittaja huomaa tumallisessa solussa, ”joka menettelee aivan samoin”. Seuraava on vaihe, jossa ”organismi ei jakaudu kahteen yhtä suureen osaan, vaan *pieni osa siitä paisuu... ja lopulta eroaa* ja alkaa erillisen olemassaolon, jolloin se kasvaa alkuperäisen kokoiseksi oman sisäisen kykynsä avulla valmistaa uutta protoplasmaa ympäröivästä epäorgaanisesta aineksestä”.³

[e659] Sitten seuraa monisoluinen organismi, joka muodostuu

itiöiksi eli yksinkertaisiksi soluiksi supistuneiden ituosasten avulla, jotka solut ovat irtautuneet emäorganismista... Nyt olemme sen sukupuolisen lisääntymisen kynnyksellä, joka on [nyt] tullut säännöksi kaikilla korkeammilla eläinlajeilla... Tämä organismi, joka oli edistynyt elämäntaistelussa, turvasi jatkuvuutensa... ja kehitti erityisiä elimiä muuttuneita olosuhteita varten. Siten vähitellen järjestyi erityinen naisellinen elin eli munasarja, joka sisälsi muna- tai alkusolut, joista oli kehittyvä uusi olento... Tämän vahvistaa tutustuminen sikiöoppiin, *joka näyttää, että IHMISELLÄ ja korkeammilla eläinlajeilla ei esiinny sukupuolista eroa* ennen kuin sikiön kasvussa on tapahtunut huomattava edistys... Kasvien suurella enemmistöllä ja joillakin alemmilla eläinryhmillä...miehiset ja naiselliset elimet kehittyvät samassa olen-

¹ Ks. edellä, runo VIII, s. 183.

² *Vishnupurāna*, I, xv; Wilson, vol. II, s. 12.

³ *Main. teos*, s. 104. Myös tässä, kuten on osoitettu I kirjassa, nykyajan tiedettä on jälleen edeltänyt paljon ennen sen omia, tämän suuntaisia pohdiskeluja *arkaainen* tiede.

sa...hermafrodiitissa... [Lisäksi] neitseellisessä lisääntymisessä...itusolut, jotka näyttävät kaikissa olosuhteissa olevan munasolujen kaltaisia, kehittyvät uusiksi yksilöiksi *ilman mitään hedelmöittävää ainesta*.¹

Me tiedämme, että kaikki tämä on täysin oikein, samoin kuin olemme varmoja siitä, että tuo oppinut ja kansanomainen huxleylais-haeckeliläisten teorioiden englantilainen esittäjä ei lainkaan tarkoittanut *homo*-sukua. Hän rajoittuu tässä protoplasmaosasiin, kasveihin, mehiläisiin, etanoihin jne. Mutta jos hän pitää tarkasti kiinni polveutumisteoriasta, hänen täytyy yhtä tarkasti pitää kiinni ontogeniasta, jossa biogeneettisen peruslain sanotaan kuuluvan seuraavasti:

Sikiön kehitys (ontogenia) on tiivistetty ja lyhennetty toisto *lajin kehityksestä* (fylogeniasta). Tämä toistuminen on sitä täydellisempi, mitä enemmän oikea, alkuperäinen kehitysjärjestys (palingeneesi) on säilynyt jatkuvan perinnöllisyyden avulla. Toisaalta tämä toistuminen on sitä vähemmän täydellinen, mitä enemmän myöhempi poikkeava kehitys (kengeneesi) on erilaisen mukautumisen seurauksena saanut vallan.²

Tästä käy ilmi, että jokainen elävä olento ja olio maan päällä, ihminen mukaan luettuna, on kehittynyt *yhdestä yhteisestä alkumuodosta*. Fyysisen ihmisen on täytynyt läpikäydä samat kehitysvaiheet suvunjatkamisen eri muodoissa kuin muiden eläinten. Hänen on täytynyt lisääntyä *jakautumalla*. Sitten hänen on hermafrodiittina täytynyt synnyttää jälkeläisensä *partenogeneettisesti* (saastattoman synnyttämisen avulla). Seuraava vaihe olisi ollut *oviparinen* [muniva] – ensin ”ilman hedelmöittävää ainesta”, sitten ”hedelmöittävien siementen avulla”. Vasta kummankin sukupuolen lopullisen ja täydellisen kehityksen jälkeen hänestä olisi tullut ”mies ja vaimo” yksilöinä, jolloin lisääntyminen sukupuolisen yhtymisen avulla tulisi yleiseksi laiksi. Näin pitkälle tämä kaikki on todistettu tieteellisesti. Jäljelle jää vain yksi asia, nimittäin kuvata selvästi ja ymmärrettävästi nuo [e660] suvunjatkamisen menetelmät, jotka esiintyivät *ennen* sukupuolista lisääntymistä. Sen ovat tehneet okkultiset teokset, mistä kirjoittaja on yrittänyt esittää ääri viivat tämän teoksen I kirjassa.

Joko siis näin tai – sitten ihminen on aivan erillinen olento. Okkultinen filosofia voi kyllä käyttää hänestä tätä nimitystä hänen *kaksinaisen* luontonsa perusteella. Tiede ei voi sitä tehdä, niin kauan kuin se hylkää jokaisen muun vaikutuksen paitsi *mekaanisten lakien* eikä tunnusta muuta periaatetta kuin aineen. Edellinen – ikivanha tiede – myöntää, että ihmisen fyysinen ruumis on läpikäynyt jokaisen muodon alimmasta korkeimpaan, nykyiseen muotoonsa asti eli yksinkertaisesta kompleksiseen – käyttäkäsemme

¹ Haeckel, *main. teos*, s. 104–106.

² *Anthropogenie*, 3. pain., s. 11.

hyväksytyjä sanontoja. Mutta se väittää, että tässä kierroksessa (neljännessä) tämä ruumis oli jo olemassa niillä malleilla ja muodoilla, jotka kehittyivät edellisissä sykleissä. Se oli täysin valmis ihmistä varten *tämän kierroksen* alussa.¹ Monadin oli vain täytynyt astua alkuunpanijoiden astraaliruumiiseen, jotta fyysinen tiivistyminen saattoi alkaa varjomaisen prototyypin ympärillä.²

Mitä tiede voisi sanoa tästä? Tietysti se väittäisi, että koska ihminen esiintyi maan päällä viimeisenä nisäkkäistä, hänen ei tarvinnut, enempää kuin niidenkään, läpikäydä edellä kuvattuja alkuperäisiä lisääntymisvaiheita. Hänen lisääntymistapansa oli jo vakiintunut, kun hän ilmestyi maan päälle. Tässä tapauksessa me voimme vastata: Koska tähän päivään mennessä ei ole vielä tavattu vähäisintäkään merkkiä ihmisen ja eläimen välisestä yhdyssiteestä, silloin (jos okkulttinen oppi hylätään) hänen on täytynyt ilmestyä *yliluonnollisesti*, kuten täysin aseistettu Minerva Jupiterin päästä. Ja siinä tapauksessa raamattu samoin kuin muut kansalliset ”ilmes-tykset” ovat oikeassa. Tästä syystä se tieteellinen halveksunta, jota teoksen *A Modern [e661] Zoroastrian* tekijä niin runsaasti tuhlaa muinaisia filosofioita ja *eksoteerisia* uskontunnustuksia kohtaan, on ennenaikainen ja aiheeton. Eikä ”puuttuvan renkaan” kaltaisen fossiilin äkillinen keksiminen parantaisi ollenkaan asiaa. Sillä ei sellainen yksittäinen mallikappale eivätkä siitä tehdyt *tieteelliset johtopäätökset* voi vakuuttaa, että siinä todella olisi tuo kauan etsitty jäännös kehittymättömästä ja kuitenkin kerran *puhekykyisestä IHMISESTÄ*. Vaadittaisiin siis jotakin enemmän lopullista todistusta varten (ks. edempänä alaviite). Sitä paitsi jopa *Genesis* alkaa kuvauksensa ihmisestä, tomusta muovatusta Aadamista, vasta siinä, missä salainen oppi jättää ”Jumalan ja viisauden poikansa” ja puhuu KOLMANNEN Rodun

¹ Teosofit muistanevat, että okkulttisten opetusten mukaan nk. sykliset pralayat ovat vain *pimennysvaiheita*, jolloin luonto ts. kaikki näkyvä ja *näkymätön* nukkuvalla planeetalla – jää muuttumattomaan tilaan. Luonto nukkuu ja lepää, eikä pallolla tapahdu mitään hävitystä, vaikkakaan mitään aktiivista toimintaa ei ole olemassa. Kaikki muodot samoin kuin niiden astraalityypit jäävät olemaan sellaisina kuin ne olivat sen toiminnan viime hetkellä. Planeetan ”yöllä” on tuskin mitään sitä edeltävää hämärää. Se yllättää planeetan kuin lumivyöry valtavan mammutin, ja planeetta jää jähmettyneenä uinumaan uuden päivänsä seuraavaan koittoon – päivän, joka on todella hyvin lyhyt verrattuna ”Brahmân päivään”.

² Tälle nykyajan tiedemiehemme tulevat hymähtämään, koska he eivät ymmärrä tätä. Mutta jokainen okkultisti ja teosofi voi helposti ymmärtää tuon menettelyn. *Ei voi olla objektiivista* muotoa maan päällä (eikä universumissa) ilman että sen astraalinen prototyyppi ensin muodostuu avaruudessa. Jokaisen kuvanveistäjän Feidaksesta vaatimattomimpaan savenvalajaan asti on ensin ajatuksissaan luotava malli, sitten hahmoteltava sen pääpiirteet, ennen kuin hän voi ilmentää sen kolmiulotteisena tai objektiivisena kuvana. Ja jos kerran ihmisen mieli on elävä todistus tuollaisista peräkkäisistä vaiheista kehitysprosessissa, kuinka voisi olla toisin, kun on kyse LUONNON AJATUKSESTA ja luovista voimista.

fyysisestä ihmisestä. Eeva ei ”syntynyt”, vaan hänet otettiin Adamista samalla tavoin kuin ”ameba B” ”amebasta A”, joka vetäytyi keskeltä kokoon ja jakautui kahtia.¹

Inhimillinen kieli ei myöskään ole kehittynyt eläinten erilaisista äänistä. Haeckelin teoria, jonka mukaan ”puhekyky syntyi asteittain muutamista yksinkertaisista, alkeellisista eläinäänistä...”, koska ”sellaista puhetta tavaan yhä harvojen alimpaan luokkaan kuuluvien rotujen keskuudessa”,² on täysin kestämaton, kuten mm. prof. Max Müller on vakuuttanut. Hän väittää, että vielä ei ole esitetty hyväksyttävää selitystä siihen, miten kielen ”juuret” ovat syntyneet. *Ihmisen* aivot ovat välttämättömät *inhimillistä* puhetta varten. Ja määrätty ihmisen ja apinan aivojen suuruutta koskevat luvut osoittavat, miten syvä kuilu erottaa ne. Vogt sanoo, että suurimman apinan, gorillan, aivot eivät ole enempää kuin 30,51 kuutiotuumaa, kun taas Australian litteäkalloisilla alkuasukkailla – alin nykyisistä ihmisroduista – aivojen keskimitta on 99,35 kuutiotuumaa! Luvut ovat lahjomattomia todisteita eivätkä voi valehdella. Sen vuoksi tri F. Pfaff, jonka perusteet ovat yhtä järkeviä ja oikeita kuin hänen raamatulliset johtopäätöksensä ovat lapsellisia, huomauttaa: ”Niiden apinoiden aivot, jotka ovat lähimpänä ihmisten aivoja, eivät ole aivan kolmatta osaa alimpien *ihmisrotujen* aivoista. *Ne ovat alle puolet vastasyntyneen lapsen aivojen koosta.*”³ Edellä olevasta on siis helppo huomata, että jos tahdotaan todistaa Huxley-Haeckelin teorian ihmisen polveutumisesta, tieteen on ensin löydettävä ei ainoastaan *yksi* vaan suuri joukko ”*puuttuvia renkaita*” – todelliset jatkuvan kehityksen askelmat – ja sitten esitettävä ne ajattelevalle ja järkeilevälle ihmiskunnalle, ennen kuin se olisi halukas luopumaan uskostaan jumaliin ja kuolemattomaan sieluun kunnioittaakseen nelikätsisiä esi-isiä. Nyt tervehditään pelkiä myyttejä ”itsestään selvinä totuuksina”. Jopa Alfred Russel Wallace väittää Haeckelin tavoin, että alkuihminen oli puhekyvytön apinaeläin. Tähän Joly vastaa:

Käsittäakseni ihminen ei ole koskaan ollut se *Pithecanthropus alalus*, jonka muotokuvan Haeckel piirsi, *ikään kuin itse olisi nähnyt ja tuntenut hänet*, ja jonka *merkillisen ja täysin olettamuksiin perustuvan* sukuhistorian hän myös esitti pelkästä elävän protoplasman massasta ihmiseen, joka oli varustettu puhekyvyllä ja [e662] australialaisten ja papualaistaen tasoa vastaavalla sivistyksellä.⁴

¹ *A Modern Zoroastrian*, s. 103.

² *The Pedigree of Man: "Darwinian Theory"*, s. 22.

³ *Das Alter und der Ursprung des Menschengeschlechts*, 1876, s. 37.

⁴ *Man Before Metals*, s. 320.

Lisäksi Haeckel joutuu usein suorastaan riitaan kielentutkimuksen kanssa. Tekemässään hyökkäyksessä evolutionismia¹ vastaan prof. Max Müller leimaa darvinilaisen teorian ”helposti haavoittuvaksi niin alussa kuin lopussa”. Asia on niin, että monet darvinismin *toisarvoisista* ”laeista” ovat ilman muuta ainoastaan osittain tosia, ja sen vuoksi de Quatrefages näyttää hyväksyvän ”luonnonvalinnan”, ”taistelun olemassaolosta” ja lajien muuttumisen – ei kerta kaikkiaan paikkansapitävinä vaan ainoastaan *pro tempore*, toistaiseksi. Ehkei ole pahitteeksi tiivistää kielitieteelliset apinaesiisäteoriaa vastaan puhuvat seikat:

Kielillä, kuten kaikella muulla luonnossa, on kasvuvaiheensa jne. On melkein varmaa, että suuret kieliryhmät käyvät läpi kolme vaihetta.

1) Kaikki sanat ovat perusvartaloita ja ne asetetaan vain vierekkäin (alkukielet).

2) Toinen perusvartalo selittää toisen ja tulee pelkästään määritteleväksi elementiksi (agglutinoivat kielet).

3) Määrittelevä sana (jonka alkuperäinen merkitys on jo kauan sitten jäänyt pois käytöstä) yhtyy johtimen kanssa kokonaisuudeksi (taivuttavat kielet).

Nyt kysytään: Mistä nämä PERUSVARTALOT tulevat? Max Müller on sitä mieltä, että näiden *valmiiksi muodostettujen kieliaainesten* olemassaolo on todisteena siitä, että ihminen ei voi olla pitkän orgaanisen sarjan loppupäänä. Tämä *valmius muodostaa perusvartaloita* on kova pätkinä, jota materialistit enimmäkseen karttavat.

Von Hartmann selittää, että se on ”tiedostamattoman” ilmennystä, ja hän myöntää sen vakuuttavuuden mekaanista ateismia vastaan. Von Hartmann on nykyajan metafysiikan ja idealistin kelpo edustaja.

Ei-panteistiset kehitysopin kannattajat eivät ole koskaan ottaneet huomioon tätä väitettä. Sanoa kuten Schmith: ”Pitäisikö meidän todellakin pysähtyä kielen alkuperän edessä?” – on dogmaattisuuden ja pikaisen tappion tunnustamista.²

Kunnioitamme niitä tiedemiehiä, jotka joukkonsa viisaina sanovat: Koska esihistoriallinen menneisyys on kokonaan välittömän havaintokykymme ulkopuolella, olemme liian rehellisiä, liian uskollisia totuudelle – eli sille, mitä pidämme totuutena – jotta pohtisimme tuntematonta tai esittäisimme todistamattomia teorioita niiden tosiasioiden ohella, joista nykyajan tiede on ehdottoman vakuuttunut. ”Tämä [metafyysisen] tiedon rajamaa on... paras jättää ajan huostaan, joka on totuuden paras koetinkivi.”³

¹ Lontoon kuninkaallisessa instituutissa 23. ja 29.3. sekä 5.4.1873 pidetyt luennot ”Lectures on Mr. Darwin's Philosophy of Language”. Julk. *Fraser's Magazine*, vol. VII, touko- ja kesäkuu ja vol. VIII, heinäkuu 1873.

² E.O. Schmith, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 304.

³ Laing, *main. teos*, s. 136.

Tämä on viisas ja rehellinen esitys materialistin suusta. Mutta kun joku Haeckel päästyään juuri sanomasta, että ”menneen ajan *historialliset* tapahtumat”, [e663] jotka ”sattuivat monta *miljoonaa vuotta sitten*,¹ tulevat ikuisesti olemaan välittömälle havainnolle saavuttamattomissa”, ja että ei geologia eikä fylogenia² voi tai tule koskaan ”nousemaan todellisen *eksaktin* tieteen asemaan”, ja sitten *pitää kiinni kaikkien* organismien kehityksestä – ”alimmasta selkärangaisesta korkeimpaan, suikulaisesta ihmiseen” – niin me vaadimme painavampia todisteita kuin mitä hän voi antaa.

Pelkät ”*empiiriset* tietolähteet, joita *Anthropogenien* tekijä niin ylistää – kun hänen täytyy omia tarkoituksiaan varten tyytyä niiden rajoituksiin – eivät riitä ratkaisemaan niiden alueen ulkopuolella olevia kysymyksiä; eikä eksaktin tieteen piiriin kuulu luottaa niihin lainkaan.³ Jos ne ovat ”*empiirisiä*” – ja Haeckel itse selittää niin toistuvasti – silloin ne eksaktin tutkimuksen valossa eivät ole parempia eivätkä uskottavampia kaukaiseen menneisyyteen ulotettuina kuin meidän okkultiset itämaiset oppimme, ja molemmat on asetettava samalle tasolle. Eivätkä todelliset tiedemiehet kohtele hänen *fylogeneettisiä* ja *palingeneettisiä* pohdiskeluitaan yhtään paremmin kuin meidän oppiamme evoluution alkuperäisestä järjestyksestä ja siitä, miten suurten rotujen kehitys toistuu aikakausittain pienemmissä roduissa. Sillä todellisen eksaktin tieteen, niin materialistinen kuin se lieneekin, on huolellisesti vältettävä kaikkea arvauksiin viittaavaa, kaikkea spekulatiivis-

¹ Tästä käy ilmi, että Haeckelin koulukunta on innokkuudessaan todistaa jalo polveutumismme kapeanenäisestä ”paviaanista” siirtänyt esihistoriallisen ihmisen aikoja miljoonia vuosia taaksepäin. (Ks. *Pedigree of Man*, s. 273.) Okkultistit, olkaa kiitollisia tieteelle tällaisesta meidän väitteemme vahvistamisesta!

² Tämä näyttää laihalta kohteliaisuudelta geologiaa kohtaan, joka ei ole spekulatiivinen, vaan yhtä eksakti tiede kuin astronomia – lukuun ottamatta ehkä sen liian uskallettuja kronologisia pohdiskeluja. Se on pääasiassa ”deskriptiivinen” vasta kohtana ”abstraktille” tieteelle.

³ Sellaiset vastikään seipetyt sanat kuin ”*plastidien perigeneesi*”, ”plastidulielut” (!) ja muut vähemmän hauskat Haeckelin keksimät termit voivat olla hyvin oppineita ja oikeita, sikäli kuin ne ilmaisevat kuvaavalla tavalla hänen omassa vilkkaassa mielikuvituksessaan liikkuvia ideoita. *Tosiasiana* niistä tulee kuitenkin hänen kuvittelukykyisille kollegoilleen piinallisen *kenogeneettisiä* – käyttäkäsemme hänen omaa terminologiaansa; ts. *tosi* tieteelle ne ovat *vääriä* spekulatioita niin kauan kuin ne on johdettu ”*empiirisistä* lähteistä”. Sen vuoksi kun hän yrittää todistaa, että ”ihmisen polveutuminen muista nisäkkäistä ja lähinnä kapeanenäisistä apinoista on *deduktiivinen laki*, joka seuraa välttämättä polveutumisteorian *induktiivisesta* laista” (*Anthropogenie*, s. 392) – hänen yhtä oppineet vastustajansa (esim. du Bois-Reymond) ovat oikeassa nähdessään, että tuo lause on *vain leikkimistä sanoilla*, ”luonnontieteen *testimonium paupertatis*” [köyhydentodistus] – minkä johdosta hän itse valittaa kutsuen vuorostaan heitä ”*tietämättömiksi*” (ks. *Pedigree of Man*, alahuomautukset, s. 295, 296.)

ta, mitä *ei voida* todistaa, lyhyesti, kaikkea, mikä on *suppressio veri* ja *suggestio falsi*.¹

Eksaktin tieteen edustajien asia on jokaisen valitsemallaan alalla tarkata luonnonilmiöitä, merkitä muistiin, järjestää, verrata ja luokitella tosiasiat pienimpiin yksityiskohtiin asti *sen erinomaisen mekanismin avulla, jonka nykyaikaiset keksinnöt tarjoavat aistihavainnoille, mutta ei mielikuvituksellisten metafyyssisten lentojen avulla*. Kaikki mitä he ovat oikeutetut tekemään, on, että he oikaisevat fyysisten instrumenttien avulla [e664] ne puutteet ja harhakuvitelmat, jotka johtuvat heidän karkeammista näkö-, kuuloy-m. aisteistaan. Heillä ei ole mitään oikeutta tunkeutua metafysiikan ja psykologian alueille. Heidän velvollisuutensa on vahvistaa ja oikaista kaikki ne tosiasiat, jotka *näyttäytyvät heidän välittömälle* havainnolleen, käyttää hyväkseen menneisyyden kokemuksia ja virheitä yrittäessään päästä perille syyn ja seurausten selvästä ketjuuntumisesta, jota voidaan ainoastaan pysyvän ja muuttumattoman toistumisen nojalla kutsua LAIKSI. Tätä juuri odotetaan tiedemieheltä, joka tahtoo tulla ihmisten opettajaksi ja pysyä uskollisena luonnontieteiden alkuperäiselle ohjelmalle. Jokainen poikkeama tältä valtatieltä muuttuu *spekulaatioksi*.

Sen sijaan että pitäisi kiinni tästä, niin mitä moni nk. tiedemies teekään näinä päivinä? Hän heittäytyy puhtaan metafysiikan alueelle samalla kun pilkkaa sitä. Hän tekee mielellään nopeita johtopäätöksiä ja antaa niille nimityksen ”*deduktiinen laki johdettu induktiivisesta laista*”, joka perustuu hänen oman tajuntansa syvyyksistä peräisin olevaan teoriaan. Mutta tuo tajunta on yksipuolisen materialismin turmelema ja lokeroima. Hän yrittää selittää sellaisten asioiden ”alkuperää”, joita on kuitenkin vain hänen omien mielikuviansa kätköissä. Hän käy käsiksi henkisiin uskomuksiin ja tuhansia vuosia vanhoihin uskonnollisiin traditioihin ja kutsuu kaikkea taikauskoksi, paitsi omia keppihevosiään. Universumia koskevassa teoriassaan hän esittää kosmogonian, jonka mukaan koko kehitys on tapahtunut vain sokeiden, mekaanisten luonnonvoimien vaikutuksesta ja joka on paljon *yliluonnollisempi ja mahdottomampi*, kuin jos se perustuisi olettamukseen *fiat lux ex nihilo*.² Ja hän yrittää hämmästyttää maailmaa moisella mielettömällä teoriallaan, ja kun tiedetään, että tuo teoria on lähtöisin tieteellisistä aivoista, siihen luotetaan sokeasti ja sitä pidetään suurena TIETEEN saavutuksena.

Nämäkö ovat niitä vastaväittäjiä, joita okkultismin tulisi pelätä? Varmasti eivät ole. Sillä *todellinen* (ei empiirinen) tiede ei anna noille teorioille arvoa yhtään enempää kuin empiirinen materialismi antaa meidän opeillemme. Haeckel turhamaisuudessaan loukkaantuneena du Bois-Reymondin väitteestä ei koskaan väsy valittamasta julkisesti, että tämä on hyökännyt hänen mielikuvituksellista polveutumisteoriaansa vastaan. Hän puhuu haltioituneesti ”empiiristen todisteiden erittäin runsaasta varastosta” ja kutsuu

¹ Totuuden tukahduttamista ja väärän edistämistä. – Suom. toim.

² Tulkoon valkeus tyhjältä. – Suom. toim.

tietämättömiksi niitä ”tunnustusta saaneita fysiologeja”, jotka vastustavat kaikkia hänen mainitusta ”varastosta” ottamiaan teorioita.

Jos monet ihmiset, heidän joukossaan jopa joitakuita huomattavia tiedemiehiä, pitävät koko fylogeniaa pilvilinnana ja sukupuita [apinoista alkavia?] pelkkänä mielikuvituksen tuotteena, niin he todistavat vain oman tietämättömyytensä tästä *empiiristen tietolähteiden* runsaudesta, johon on jo viitattu.¹

Katsomme Websterin *Dictionarysta* määritelmän sanasta ”empiirinen”: ”Riippuvainen ainoastaan kokemuksesta tai havainnosta *ottamatta lainkaan huomioon nykyaikaista tiedettä teorioineen*”. Tämä sopii okkultisteihin, spiritualisteihin, mystikoihin jne. Edelleen: ”*Empiirikko* on henkilö, joka rajoittuu käyttämään ainoastaan omien havaintojensa tuloksia [e665] [kuten on Haeckelin laita], jolta *puuttuu tieteellisyys*... tietämätön henkilö ja laitton ammatinharjoittaja, puoskari, HUIJARI.”

Ei kukaan okkultisti tai ”maagikko” ole koskaan saanut osakseen pahempia nimityksiä. Kuitenkin okkultisti pysyttelee omalla metafyyisellä perustallaan eikä yritä saada *omaa tietoaan*, henkilökohtaisten havaintojensa ja kokemustensa tuloksia sopimaan nykyaikaisen oppineisuuden *eksaktien* tieteiden joukkoon. Hän pysyy omassa, oikeutetussa piirissään, missä hän on mestari. Mutta mitä on ajateltava täysverisestä materialistista, joka vaikka hänen tehtävänsä on selvästi viitoitettu käyttää seuraavaa ilmaisua:

Ihmisen synty muista nisäkkäistä ja lähinnä kapeanenäisistä apinoista *on deduktiivinen laki, joka seuraa välttämättä POLVEUTUMISTEORIAN induktiivisesta laista*.²

”Teoria” on yksinkertaisesti oletamus, arvailu *eikä mikään laki*. Antaa sille jokin muu merkitys on niitä vapauksia, joita tiedemiehet nykyisin ottavat. He esittävät jonkin mielettömän väitteen ja kätkevät sen sitten tieteen suojakilven taakse. Johtopäätös teoreettisesta pohdiskelusta ei ole muuta kuin *pohdiskelua pohdiskelusta*. Sir W. Hamilton on jo osoittanut, että teoria-sanaa käytetään nyt

hyvin häilyvässä ja epätarkassa merkityksessä... se merkitsee samaa kuin *hypoteesi*, ja *hypoteesia* käytetään tavallisesti *pohdiskelu*-sanan asemesta, jota vastoin sanoja teoria ja teoreettinen tulisi oikeastaan käyttää vastakohtana sanoille *käytäntö* ja *käytännöllinen*.

Nykyajan tiede ei kuitenkaan välitä tästä selityksestä ja kohauttaa sille olkapäitään. Euroopan ja Amerikan materialistiset filosofit ja idealistit saavat yhtyä kehitysopin kannattajien käsitykseen ihmisen fyysisestä alkuperästä, mutta todellinen metafyyisikko ei tule koskaan tunnustamaan tuota

¹ *The Pedigree of Man*, s. 273.

² *Anthropogenie*, s. 392, lainattu teokseen *The Pedigree of Man*, s. 295.

käsitystä, vaan haastaa materialistit todistamaan mielivaltaiset olettamuksensa. On helppo näyttää, että Vogtin ja Darwinin apinateoria,¹ johon huxleylais-haeckeliläiset ovat viime aikoina sepittäneet merkillisiä muunnoksia, on omien peruslakiensa kanssa ristiriitaisena paljon epätieteellisempi kuin meidän esoteerinen oppimme. [e666] Lukija tutustukoon vain suuren ranskalaisen luonnontieteilijän de Quatrefagesin erinomaiseen teokseen *The Human Species* vakuuttuakseen väitteemme todenperäisyydestä.

Sitä paitsi ei kukaan ihminen, ellei hän ole piintynyt materialisti, epäröine ihmisen syntyä koskevan esoteerisen opin ja Darwinin spekulatioiden välillä. Darwin antaa ”ihmisen varhaisista esi-isistä” seuraavan kuvauksen:

[Niiden] on täytynyt olla aikanaan karvapeitteisiä ja kummallakin sukupuolella on ollut parta. Niiden korvat olivat luultavasti suipot ja liikkuvat, ja niiden ruumiiseen kuului häntä asiaankuuluvine lihaksineen. Ruumiissa ja jäsenissä oli myös toimivia lihaksia, jotka ilmenevät nykyisin vain poikkeuksellisesti, mutta ovat täysin kehittyneet nelijalkaisilla... Jalka oli silloin tarttumista varten, päätellen isonvarpaan asemasta sikiöllä. Ja esi-isämme olivat epäilemättä *tavoiltaan puussa eläjiä* ja asuivat jossakin lämpöisessä metsäisessä maassa. Uroksilla oli suuret kulmahampaat, joita he käyttivät pelottavina aseina...²

Darwin yhdistää ihmisen hännällisiin kapeanenäisiin apinoihin:

ja siirtää hänet niin muodoin kehityksen portailla askelman taaksepäin. Englantilainen luonnontieteilijä ei tyydy jäämään omien oppiensä perus-

¹ Ihmisen ja apinan välinen *mentaalin* raja, jota Huxley kuvaa ”suunnattomaksi kuiluksi, käytännöllisesti katsoen mittaamattomaksi eroksi” (!), on jo sinänsä ratkaiseva. Varmasti se on pysyvä arvoitus materialistille, joka nojaa ainoastaan ”luonnonvalinnan” hentoon ruokoon. Todellisuudessa fysiologiset eroavuudet ihmisen ja apinan välillä – huolimatta määrättyjen piirteiden merkillisestä yhtäläisyydestä – ovat yhtä yllättävät. Tri Schweinfurth, eräs aikamme varovaisimmista ja kokeneimmista luonnontieteilijöistä, sanoo:

”Luomakunnassa ei nykyisin ole mitään eläintä, joka olisi herättänyt suurempaa huomiota luonnontutkijassa kuin nuo suuret nelikätiset [ihmisapinat], jotka ovat siinä määrin ihmisen näköisiä, että niille on syystä annettu nimitys antropomorfinen... Mutta kaikki tutkimus on saanut tähän asti ihmisen tunnustamaan tuon yhdennäköisyyden riittämättömyyden, eikä varovaisuus ole missään enemmän tarpeen. Ei missään ole liian hätäinen johtopäätös paheksuttavampi kuin yrityksessä rakentaa siltaa yli ihmisen ja eläimen välisen SALAPERÄISEN KUILUN.” (G.A. Schweinfurth, *Heart of Africa*, käänt. E. E. Frewer, Lontoo, 1874, vol. I, s. 520.)

² *The Descent of Man* (1875), s. 160–161. Oscar Schmith (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 292, pain. v. 1875) antaa naurettavan esimerkin kehitysopin kannattajien vastakkaisista mielipiteistä. Hän sanoo: ”Ihmisen sukulaisuutta apinoiden kanssa ei sen vuoksi estä urospuolisen orangin tai gorillan hampaiden *petomainen voima*.” Darwin päinvastoin varustaa tuon tarunomaisen olennon aseina käytetyillä hampailla!

talle, vaan asettuu Haeckelin tavoin *siinä kohden suoranaiseen taisteluun niiden peruslakien kanssa*, jotka antavat darvinismille sen pääviahätyksen.

Ja sitten tuo ranskalainen luonnontieteilijä ryhtyy näyttämään, miten noita peruslakeja rikotaan. Hän sanoo:

Itse asiassa Darwinin teoriassa ei ole transmutaatioita, ei tilapäisesti eikä mihinkään määrättyyn suuntaan. Muutoksia ohjaavat tietyt lait, jotka riippuvat itse järjestelmästä. Jos jokin organismi kerran muuttuu johonkin määrättyyn suuntaan, siinä voi tapahtua toisen tai kolmannen vaiheen transmutaatioita, mutta se säilyttää alkuperäisen leimansa. *Yksinomaan pysyvien ominaisuuksien laki* antaa Darwinille mahdollisuuden selittää ryhmien polveutumisen, niiden ominaisuudet ja lukuisat sukulaissuussuhteet. Tämän lain nojalla *kaikista* ensimmäisen nilviäisen jälkeläisistä on tullut nilviäisiä ja *kaikista* ensimmäisen selkärangaisen jälkeläisistä on tullut selkärangaisia. On selvää, että tämä kuuluu tuon opin perustuksiin. Siitä seuraa, että kaksi selvästi eri tyyppiin kuuluvaa olentoa voidaan katsoa johtuvaksi *yhteisestä esi-isästä*... mutta toinen ei voi olla toisen jälkeläinen.

Nyt kuitenkin ihminen ja apina edustavat *tyyppinä* hyvin jyrkkiä vastakohtia. Niiden elimet...vastaavat toisiaan melkein jäsen jäseneltä, mutta nämä [e667] elimet ovat järjestyneet aivan eri tarkoituksen mukaan. Ihmisessä ne ovat järjestyneet siten, että hän on oleellisesti *kävelli-jä*, kun taas apinassa ne ilmaisevat *kiipijää*... Tässä on anatominen ja automaattinen ero... minkä riittää todistamaan pelkkä silmäys sivulle, jossa Huxley on kuvannut rinnakkain ihmisen luurangon ja korkeimmalle kehittyneiden apinoiden luurangot.

Johtopäätös näistä tosiasioista pysyvien ominaisuuksien säilymisen lain loogisesta näkökulmasta katsottuna on, että ihminen ei voi polveutua jostakin esi-isästä, joka on jo karakterisoitu apinaksi, sen enempää kuin hännätön kapeanenäinen apina voi olla hännällisen apinan jälkeläinen. *Kävelevä eläin* ei voi polveutua *kiipeävästä*. Vogt ymmärsi tämän selvästi.

Sijoittamalla ihmisen *kädellisiin* hän selittää empimättä, että *alimman luokan apinat ovat sivuuttaneet sen virstanpylvään* (yhteisen esi-isän), josta tämän suvun eri tyypit ovat lähteneet ja haarautuneet. [Okkultinen tiede pitää tuona apinoiden esi-isänä atlantilaisen aikakauden alimpaa ihmisryhmää, kuten aiemmin on osoitettu.]

Jos tahdomme pitää kiinni yhdestä niistä laeista, jotka ovat darvinilaiselle teorialle ehdottoman välttämättömiä, meidän tulee asettaa ihmisen alkuperä viimeisiä apinoita kauemmaksi [mikä seikka vahvistaa meidän oppimme]. Näin tulemme Haeckelin puoliapinoihin, Lori- ja Indri-sukuihin jne. Mutta nuo eläimet ovat myös kiipijöitä. Sen vuoksi meidän on mentävä vielä kauemmaksi taaksepäin etsiessämme ensim-

mäistä suoranaista esi-isäämme. Mutta Haeckelin mukainen sukututkimus vie meidät apinoista *pussieläimiin*... Välimatka ihmisestä kenguruun on varmasti suuri. Nyt ei elävässä eikä sukupuuttoon kuolleessa eläimistössä ole niitä välimuotoja, jotka sopisivat noiksi virstanpylväiksi. Tämä vaikeus aiheuttaa Darwinille sangen vähän hämmennystä.¹ Me tiedämme, että hän pitää *tiedon puutetta* tämänkaltaisissa kysymyksissä *edukseen tulevana todisteena*. Haeckel on epäilemättä yhtä vähän hämillään. Hän hyväksyy täysin *teoreettisen apinaihmissen* olemassaolon.

Koska siis on todistettu, että darvinismin mukaan ihmisen alkuperä on asetettava kahdeksannentoista vaiheen tuolle puolen, ja koska siitä johtuen tulee *välttämättömäksi* täyttää pussieläimen ja ihmisen välillä oleva aukko, niin myöntääköhän Haeckel *neljän tuntemattoman väliryhmän olemassaolon* yhden sijasta? Täydentääkö hän näin sukupuunsa? Minun asiani ei ole vastata.²

Mutta katsokaa Haeckelin kuuluisaa sukupuuta teoksesta *The Pedigree of Man*, jota hän kutsuu ”varhaisten ihmismuotojen sarjaksi”. Toisessa jaksossa [e668] (kahdeksannessatoista kehitysasteessa) hän kuvaa ”Lori (Stenops) ja Maki (lemur) -sukuihin kuuluvia puoliapinoita lajeiksi, joilla ei ole pussieläinluita ja yhteissuolta, [mutta] joilla on istukka”.³ Ja katsokaamme sitten de Quatrefagesin teosta,⁴ jossa hän viimeisten tietojen perusteella näyttää, että Haeckelin puoliapinoilla ei ole seulakalvoa eikä levinyttä istukkaa. Darwinin peruslain mukaan ne eivät voi olla edes apinan saatikka sitten ihmisen esi-isiä, kuten tuo suuri ranskalainen luonnontieteilijä osoittaa. Mutta tämä ei lainkaan haittaa ”eläinteoreetikkoja”, sillä ristiriitaisuus ja paradoksit ovat luonteenomaisia nykyaikaiselle darvinismille. Todiste – Huxley. Sillä vaikka hän itse osoittaa ihmisfossiilin ja ”puuttuvan renkaan” suhteen, että ”ei kvartaarikaudella eikä nykyaikana ole mitään välimuotoa, joka täyttäisi sen kuilun, joka erottaa ihmisen troglodyytistä”, ja että ”tämän kuilun kieltäminen olisi yhtä moitittavaa kuin mielettöntä”, niin tuo suuri tiedemies kieltää omat sanansa *in actu* tukiessaan tieteellisen auktoriteettinsa koko voimalla *kaikkein* ”mielettömintä” teoriaa – *ihmisen polveutumista apinasta!*

”Tämä sukupuu”, sanoo de Quatrefages, ”on täysin väärä ja perustuu oleelliseen virheeseen.” Hackel nimittäin nojautuu polveutumisopissaan seitsemänteentoista ja kahdeksanteentoista vaiheeseen, pussieläimiin ja puoliapinoihin – (*genus Haeckelii?*). Mutta kun hän käyttää jälkimmäistä

¹ Myös erään *hengenheimolaisen*, professori Schmidtin, mielestä Darwin on kehittänyt ”kaikkeaa muuta kuin imartelevan ja ehkä monessa suhteessa väärän kuvan ihmiskunnan aamunkoitossa eläineistä oletetuista esi-isistämme”. (*Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 284.)

² De Quatrefages, *The Human Species*, s. 106–108.

³ *Main. teos*, s. 77.

⁴ *The Human Species*, s. 109, 110.

termiä *lemurideista* – pitäen niitä *istukallisina eläiminä* – hän tekee törkeän eläintieteellisen virheen. Sillä jaettuaan nisäkkäät niiden anatomisten eroavuuksien mukaan kahteen ryhmään – seulakalvottomiin (eli niihin, joilla ei ole istukkaa yhdistävää erikoiskalvoa) ja niihin joilla on seulakalvo – hän lukee *puoliapinat* jälkimmäiseen ryhmään. Nyt olemme osoittaneet toisaalla, mitä muut tiedemiehet ovat sanoneet tästä. Kuten de Quatrefages sanoo:

Anatomiset tutkimukset, joita... Milne-Edwards ja Grandidier ovat tehneet noille eläimille... asettavat kaiken epäilyn ulkopuolelle, että Haeckelin puoliapinoilta puuttuu seulakalvo ja levinyt istukka. Ne ovat seulakalvottomia. Kaukana siitä, että ne voisivat olla apinoiden esi-isiä, *niitä ei voida* Haeckelin itsensä asettamien periaatteiden nojalla *edes pitää zonoplacentaalisten nisäkkäiden esi-isinä*... ja ne olisi yhdistettävä paksunahkasiiniin, hampaattomiin ja valaisiin.¹

Ja kuitenkin Haeckelin keksintöjä pitävät monet *eksaktisena tieteenä!*

Edellä mainittuun virheeseen, jos se on todella sitä, ei ole edes viitattu Haeckelin teoksessa *Pedigree of Man*, jonka on kääntänyt Aveling. Jos sille mahdollisesti on puolustuksena, että noiden kuuluisien ”sukututkimusten” aikana ”puoliapinoiden sikiönkehitys ei ollut tunnettu”, niin se on tunnettu nyt. Nähtäväksi jää, onko Avelingin käännöksen seuraavassa painoksessa oikaistu tämä arveluttava virhe, vai tulevatko seitsemästoista ja kahdeksastoista kehitysaste pysymään [e669] yleisön harhauttamiseksi *todellisena* välimuotona. Mutta kuten ranskalainen luonnontieteilijä huomauttaa – ”heidän [Darwinin ja Haeckelin] menettelynsä on aina sama: pitää *tuntematonta todisteena* omalle teorialleen”.²

Lopputulos on tämä. Myönnettäköön ihmiselle kuolematon henki ja sielu. Lahjoitettakoon koko elävälle ja elottomalle luomakunnalle monadinen prinsippi, joka vähitellen kehittyy piilevästä ja passiivisesta aktiiviseen ja positiiviseen polaarisuuteen – niin ei Haeckelille jää jalkaa, jonka varassa seisoa, sanovat hänen ihailijansa mitä tahansa.

Mutta jopa Darwinin ja Haeckelin välillä on myös huomattavia eroavuuksia. Samalla kun edellinen antaa meidän polveutua hännällisistä ka-peanenäisistä apinoista, Haeckel jäljittää meidän oletetun esi-isämme *hännättömään* apinaan, vaikka hän samalla asettaa hänet välittömästi tätä edeltävään hypoteettiseen ”kehitysvaiheeseen”: ”hännälliseen *Menocercaan*” (19. kehitysasteeseen).

Meillä on kuitenkin yksi seikka yhteinen Darwinin koulukunnann kanssa: laki asteittaisesta ja äärimmäisen hitaasta kehityksestä, joka käsittää monia miljoonia vuosia. Tärkeimpänä kiistakysymyksenä näyttää olevan alkuperäisen ”esi-isän” luonne. Meille voidaan sanoa, että Dhyāni-Chohan eli Manun ”esi-isä” on oletettu olento, jota ei tunneta *fyysisellä tasolla*. Me

¹ *Sama*, s. 110.

² *Sama*.

vastaamme, että tuohon olentoon uskoi koko muinainen aika ja yhdeksän kymmenesosaa nykyisestä ihmiskunnasta. Sitä vastoin *apinan kaltainen ihminen* eli ”apina-ihminen” ei ole ainoastaan Haeckelin mielikuvituksen täysin olettama olento, tuntematon ja jäljittämätön maan päällä, vaan myös sen sukupuu – niin kuin Haeckel on sen keksinyt – on ristiriidassa tieteellisten tosiasioiden ja kaikkien eläintieteen uudempiin löytöihin perustuvien tunnettujen tietojen kanssa. Se on yksinkertaisesti mieleton jopa kuvitelmana. Kuten de Quatrefages osoittaa muutamain sanoin, Haeckel ”myöntää täysin teoreettisen apinaihmissen olemassaolon” – mitä on sata kertaa vaikeampi hyväksyä kuin mitään devaesi-isää. Eikä tämä ole ainoa tapaus, jossa hän menettelee samalla tavoin täydentääkseen sukupuutaulukkoaan. Hän itse tunnustaakin hyvin naiivisti tämän keksintönsä. Hän nimittäin myöntää *sozuransa* (14. kehitysasteen) – *tieteelle* täysin *tuntemattoman* olennon – olemattomuuden tunnustaessaan omassa kirjoituksessaan, että ”todiste sen olemassaolosta nousee kolmannentoista ja neljäntoista kehitysasteen välillä olevan tyypin välttämättömyydestä”!

Jos näin on laita, me voimme yhtä hyvällä tieteellisellä oikeudella väittää, että todiste meidän kolmen eeerisen rodun ja kolmannen ja neljännen kantarodun kolmisilmäisten ihmisten olemassaolosta johtuu myös *eläimen* ja jumalan välillä olevan ”tyypin välttämättömyydestä”. Mitä haeckeliläiset voisivatkaan väittää vastaan tässä erityistapauksessa?

Tietysti eräs vastaus on heti valmiina: ”Mehän emme tunnusta monadi-sen olemuksen läsnäoloa.” Eksakti tiede ei hyväksy logoksen ilmennystä yksilöllisenä *tietoisuutena* eläin- ja ihmisolentojen luomisessa, [e670] eikä sen aihepiiriin kuulu tietenkään koko alue. Mutta tieteen erehdykset ja sen mielivaltaiset olettamukset ovat kokonaisuudessaan paljon suuremmat kuin mitä mikään ”liioiteltu” esoteerinen oppi voi koskaan tarjota.¹ Jopa von Hartmannin koulukunnan ajattelijat ovat saaneet tartunnan yleisestä epidemiasta. He hyväksyvät (enemmän tai vähemmän) darvinilaisen antropologian, vaikka he myös edellyttävät yksilöllisen egon, joka on ilmennys tiedottomasta (länsimainen esitys logoksesta eli alkuperäisestä jumalallisesta ajatuksesta). He sanovat, että fyysinen ihminen on kehittynyt eläimestä, mutta mieli eri vaiheineen on kokonaan erillinen aineellisesta todellisuudesta, vaikka organismi (*upâdhina*) on SEN ilmennykselle välttämätön.

¹ Tietysti neljännen kierroksen evoluution esoteerinen järjestelmä on paljon monimutkaisempi kuin mitä edellä oleva esityksemme ja mainitsemamme tekstit ilmaisevat. Käytännössä se on – kun on kyseessä sikiöopilliset johtopäätökset ja lajien aikajärjestys – *vastakkainen* yleiselle länsimaiselle käsitykselle.

PLASTIDULISIELUT JA TIETOISET HERMOSOLUT

Noilla ihmeillä ei näytä olevan loppua Haeckelin ja hänen kannattajiensa joukossa, joita okkultisteilla ja teosofeilla on täysi oikeus pitää materialistisina kulkureina, jotka *tunkeutuvat* yksityiselle metafyyssiselle alueelle. Tyytymättä olemaan isänä *Bathybius Haeckeliille* he ovat nyt keksineet puhtaasti aineen sokeiden *mekaanisten* voimien perusteella ”plastidulisielut” ja ”atomi-sielut”.¹ Meille sanotaan, että ”sielunelämän kehityksen tutkiminen osoittaa, miten se on raivannut tiensä yksinkertaisen *solusielun* alemmista vaiheista läpikäyden hämmästyttävän sarjan asteittaisia kehitysvaiheita aina *ihmisen soluun asti*”.²

”Hämmästyttävää” todella, koska tämä hurja kuvittelu perustuu ”hermosolujen” *tietoisuuteen*. Sillä kuten Haeckel sanoo: ”Niin vähäinen kuin mahdollisuutemme on tätä nykyä selittää täysin tietoisuuden luonnetta,³ kuitenkin sen vertaileva ja geneettinen havainto osoittaa selvästi, että se on vain *hermosolujen* korkeampaa ja monimutkaisempaa *toimintaa*.”⁴

[e671] Herbert Spencerin laulu tajunnasta – on ilmeisesti lopussa ja voidaan huoletta tallentaa vanhentuneiden pohdiskelujen romukoppaan. Mutta mihin Haeckelin omat tieteelliset ”hermosolut” ja niiden ”monimutkaiset toiminnot” vievät hänet? Vielä kerran suoraan kabbalan okkultisiin ja mystisiin opetuksiin sielujen laskeutumisesta alas tietoisina ja tiedostamattomina atomeina; pythagoralaiseen MONADIIN ja Leibnitzin *monadeihin* – ja meidän esoterisen oppimme ”jumaliin, monadeihin ja atomeihin”,⁵ ja sel-

¹ Haeckelin mukaan on myös olemassa solusielujen ”epäorgaanisia molekyyllisiä sieluja” ilman muistia ja ”plastidulisieluja, joilla on muisti”. Mitä ovatkaan esoteeriset opetuksemme verrattuina tähän? *Jumalallisen ja inhimillisen* sielun, jotka kuuluvat ihmisen seitsemään periaattiin, täytyy tietenkin kalveta ja antaa tilaa näin hämmästyttävälle ilmestykselle.

² *The Pedigree of Man*, s. 296.

³ Tämä on arvokas tunnustus. Se vain yrittää saada ihmisen tietoisuuden ja hänen fyysisen ruumiinsa polveutumisen *Bathybius Haeckeliistä* vielä naurettavammaksi ja *empiirisemmäksi* Websterin toisen määritelmän merkityksessä.

⁴ *Sama*, alahuomautus 22.

⁵ Hänen ajatuksensa mukaan ne, jotka ovat vastakkaista mieltä pitäen inhimillisen sielun olemassaoloa ”yliluonnollisena, henkisenä ilmiönä, joka on riippuvainen kokonaan toisenlaisista kuin *tavallisista fyysisistä voimista*, halveksivat siten kaikkea puhtaasti tieteellistä selitystä”. Heillä ei näytä olevan mitään oikeutta väittää, että ”psykologia on joko osittain tai kokonaan henkinen eikä fyysinen tiede”. Haeckelin uusi keksintö (jota kuitenkin tuhansia vuosia opettivat kaikki itämaiset uskonnot), että eläimillä on sielu, tahto ja tunne ja siten myös sielullisia toimintoja, johtaa hänet muuttamaan psykologian eläintieteilijöiden tieteenksi. Ikivanhan opetuksen, jonka mukaan ”sielulla” (eläimellisellä ja inhimillisellä sielulla eli *kâmalla* ja *manaksella*) ”on oma kehityshistoriansa”, Haeckel selittää omaksi keksinnökseen ja ”tuntemattoman [?] polun” löytämiseksi! Hän (Haeckel) tahtoo laatia ihmi-

laisten okkultisten opetusten *kuolleeseen kirjaimen*, joita harrastavat amatööriokkultistit ja seremoniallisen magian opettajat. Sillä näin hän sanoo selittäessään uudelleen keksimäänsä terminologiaa:

Plastidulielut: plastiduleja eli protoplasmamolekyylejä, protoplasmanpienimpiä homogeenisiä osasia on plastisen teorian mukaan pidettävä kaikkien elintoimintojen aktiivisina tekijöinä. Plastidulielu eroaa epäorgaanisesta molekyylisestä *siinä, että sillä on muisti*.¹

Tätä hän kehittää merkittävässä luennossaan ”Plastidulin perigeneesi eli elävien osasten aaltoliikkeet”. Se on parannus Darwinin ”pangeneesi”-teoriaan ja varovaista lähestymistä ”magiaan” kohti. Pangeneesi on otaksuttu, jonka mukaan osa niistä todella samoista atomeista, jotka muodostivat esi-isien ruumiit, ”siirtyy jälkeläisten kautta sukupolvesta toiseen, joten me kirjaimellisesti olemme ’lihaa siitä lihasta’, joka kuului alkuolennolle, josta ihminen on kehittynyt myöhempanä...ajankohtana” – selittää teoksen *A Modern Zoroastrian* tekijä.² Okkultismin mukaan – a) meidän elonprinsiippimme (*prânan*) elämänatomit eivät kokonaan katoa ihmisen kuollessa, ja elonprinsiippimme (riippumattoman, ikuisen, tietoisin tekijän) eniten kylästävät atomit menevät osaksi perintönä isältä pojalle ja osaksi monadin jokaisessa uudessa inkarnaatiossa joutuvat vielä kerran yhteen ja niistä tulee uuden ruumiin eloa antava [e672] prinsiippi. Sillä b) kuten *yksilöllinen* sielu on aina sama, samoin on niiden atomien laita, jotka kuuluvat alempiin prinsiippeihin (ruumiiseen, sen astraaliseen eli *elolliseen kaksoismuotoon* jne.), koska ne affiniteetin ja karman lain vaikutuksesta vetäytyvät aina yksilön luo eri ruumiiden sarjassa jne.³

Nykyisten haeckeliläisten ollakseen oikeudenmukaisia tai edes *loogisia* tulisi tehdä päätös, että tämän jälkeen ”plastidulin perigeneesi” ja muut luennot pitäisi sitoa samoihin kansiin ”Esoteric Buddhism” -kirjan ja artikkelin ”The Seven Principles in Man” kanssa. Siten yleisöllä olisi mahdollisuus vertailla molempia oppeja ja päättää, kumpi niistä on *enemmän* tai

---

sen ja muiden eläinten vertailevan sielunkehityksen.... ”Sieluorganien vertailevasta muoto-opista ja sieluntoimintojen vertailevasta fysiologiasta, jotka kumpikin perustuvat evoluutioon, tulee näin tiedemiehille psykologinen [todellisuudessa materialistinen] ongelma.” (*Pedigree of Man*: ”Cell-souls and Soul-cells”, s. 135, 136, 137.)

¹ *Pedigree of Man*, s. 296, alaviite, 20.

² Laing, *main. teos*, s. 119.

³ Ks. artikkelia ”Transmigration of the Life-Atoms”, *Five Years of Theosophy*, s. 531–539 [Blavatsky, *Collected Writings*, V, 109–117, suom. ”Elämänatomien kiertokulku”, Blavatsky, *Mitä on okkultismi?*, s. 160–169]. Näiden atomien kollektiivisesta yhtymisestä tulee siis meidän aurinkojärjestelmämme *anima mundi*, pienen universumimme *sielu*, jonka universumin jokainen atomi on tietysti *sielu*, monadi, pienoismaailma, jolla on tajunta ja siis *muisti*. (Ks. I osa, III kirja, XV, ”Jumalat, monadit ja atomit”.)

vähemmän MIELETÖN myös *materialistisen* ja *eksaktin* tieteen näkökulmasta!

Okkultistit, jotka johtavat universumin jokaisen joko yksittäisen tai yhdistetyn atomin yhteen ainoaan ykseyteen eli universaaliin *elämään*; jotka eivät tunnusta, että mikään luonnossa voi olla *epäorgaaninen*; jotka eivät tiedä mitään sellaisesta kuin *kuollut* aine – okkultistit voivat henkeä ja sielua koskevan oppinsa kanssa yhtäpitävästi puhua jokaisen atomin *muistista, tahdosta ja tunteesta*. Mutta mitä materialisti voi tarkoittaa sellaisilla määritelmillä? Laki *elämän synnystä* haeckeliläisten tarkoittamassa mielessä ”on tulos tietämättömyydestä, joka vallitsee tiedemiesten keskuudessa, kun on kyse *okkulttisesta* fysiikasta”. Me tiedämme ja puhumme ”elämänatomeista” ja ”nukkuvista atomeista”, koska pidämme noita molempia energian muotoja – kineettisiä ja potentiaalisia – saman voiman eli AINOAN ELÄMÄN synnyttiminä ja pidämme tuota voimaa kaiken lähteenä ja käyttövoimana. Mutta mikä varustaa Haeckelin ”plastidulisielut” energialla ja varsinkin *muistilla*? ”Elävien hiukkasten aaltoliikkeen” tekee ymmärrettäväksi teoria henkisestä AINOASTA ELÄMÄSTÄ, universaalista elonprinsiippiistämme, joka on riippumaton *meidän* aineestamme ja ilmenee *atomisena energiana* ainoastaan *meidän* tajunnantasollamme. Juuri se yksilöityneenä inhimillisessä kiertokulussa siirtyy isältä pojalle.

Nyt Haeckel lieventäen Darwinin teoriaa esittää ”erittäin vakuuttavasti”, kuten teoksen *A Modern Zoroastrian* tekijä ajattelee, ”että eivät samat atomit, vaan niille ominaiset liikkeet ja tapa yhtyä ovat siten siirtyneet” (perinnöllisyyden kautta).¹

Jos Haeckel tai joku muu tiedemies tietäisi enemmän atomin luonnosta kuin kuka tahansa heistä, hän ei olisi kehittänyt asiaa tähän suuntaan. Sillä hän esittää tässä, tosin *metafyysisemmällä kielellä* kuin Darwin, ainoastaan saman asian. Elämänprinsiippi eli *elämänenergia*, [e673] joka on kaikkialla läsnä oleva, ikuinen ja häviämätön, on *noumenonina voima* ja PRINSIIPPI ja *fenomenonina* atomit. Se on sama asia, ja ainoastaan materialistit voivat pitää sitä erillisenä.²

¹ *Main. teos*, s. 119.

² Artikkelissamme ”Elämänatomien kiertokulku” sanomme jivasta eli elämänprinsiippiä selittääksemme paremmin kantamme, joka on liian usein ymmärretty väärin: ”Se on *kaikkialla läsnäoleva*...vaikka (tällä ilmennyksen tasolla) usein uinuvassa tilassa – kuten kivessä. Kun sanotaan, että tämän häviämättömän voiman vapautuessa jostakin atomiryhmästä [*molekyyli*ryhmästä, olisi pitänyt sanoa] sitä vetää välittömästi puoleensa toinen, sillä ei tarkoiteta, että se jättää kokonaan edellisen ryhmän [sillä silloin itse atomit häviäisivät], vaan ainoastaan, että se siirtää *vis vivansa* eli elämänvoimansa – liike-energian – toiseen ryhmään. Vaikka se nyt ilmenee ns. kineettisenä energiana, siitä ei seuraa, että edellinen ryhmä on jäänyt kokonaan ilman sitä, sillä se on siinä potentiaalisena energiana eli piilevänä elämä...” Mitä Haeckel mahtaakaan tarkoittaa tuolla ”eivät samat atomit, vaan niille ominaiset liikkeet ja tapa yhtyä”, ellei juuri samaa *kineettistä* energiaa, jota olem-

Edelleen Haeckel julistaa atomisieluista sellaista, mikä ensi silmäyksellä vaikuttaa yhtä okkulttiselta kuin Leibnitzin monadi.

Nykyinen riita atomien luonteesta, joita meidän on pidettävä muodossa tai toisessa viimeisinä tekijöinä kaikissa fyysisissä ja kemiallisissa prosesseissa [hän kertoo meille], voitaneen ratkaista helpommin otaksumalla, että noilla äärimmäisen pienillä massoilla on voimakaisuksena *psyysvä sielu, että jokaisella atomilla on tunto ja liikuntakyky*.¹

Hän ei mainitse sanaakaan siitä tosiasiasta, että tämä on Leibnitzin teoria ja mitä suurimmassa määrin okkulttinen oppi. Hän ei liioin ymmärrä käsitettä ”sielu” niin kuin me ymmärrämme. Sillä Haeckelin mukaan sielu on yksinkertaisesti tajunnan tavoin harmaan aivoaineen tuotetta, joka kuten ”solusielu on yhtä erottamattomasti sidottu protoplasmaruumiiseen kuin ihmisen sielu aivoihin ja selkäyttimeen”.² Hän hylkää Kantin, Herbert Spencerin, du Bois-Reymondin ja Tyndallin johtopäätökset. Viimeksi mainittu ilmaisee kaikkien suurten tiedemiesten, samoin kuin nykyisten ja menneiden aikojen suurimpien ajattelijoiden mielipiteen sanoessaan, että ”siirtyminen aivojen fysiikasta *vastaaviin tajunnan tosiasioihin on käsittämätöntä*... Jos meidän mieleemme ja aistimme olisivat niin... valaistuneet, että ne sallisivat meidän nähdä ja tuntea aivojen molekyylit; jos voisimme seurata kaikkia niiden liikkeitä, kaikkia niiden ryhmittymiä, kaikkia niiden sähköisiä purkauksia... olisimme silti yhtä kaukana kuin ennenkin ongelman ratkaisusta... *Kuulu kumpaankin luokkaan kuuluvien ilmiöiden välillä jäisi edelleen järjelle ylipääsemättömäksi*.”³ Mutta suuren saksalaisen EMPIIRIKON hermosolujen yhteistoiminta eli toisin sanoen hänen tajuntansa ei salli hänen seuraavan maapallomme suurimpien ajattelijoiden tekemiä johtopäätöksiä. *Hän on heitä suurempi*. Hän pitää kiinni tästä ja väittää kaikkia muita vastaan. ”Ei kenelläkään ole sen vuoksi oikeutta [e674] väittää, että tulevaisuudessa *me* [Haeckel] emme kykenisi ylittämään niitä tiedon rajoja, jotka näyttävät nyt ylipääsemättömiltä.”⁴ Ja hän lainaa Darwinin teoksen *The Descent of Man* johdannosta seuraavat sanat, joita hän vaatimattomasti soveltaa tieteellisiin vastustajiinsa ja itseensä: ”Ne, jotka tietävät vähän, mutta eivät suinkaan ne, jotka tietävät paljon, väittävät ilman muuta, että tätä tai tuota probleemaa tiede ei tule koskaan ratkaisemaan.”⁵

---

me selittäneet? Ennen tuollaisten teorioiden kehittämistä hänen on täytynyt lukea Paracelsusta ja tutkia teosta *Five Years of Theosophy* sulattamatta kuitenkaan kunnolla sen opetuksia.

¹ Haeckel, *main. teos*, s. 296, alaviite, 21.

² *Sama*, alaviite, 19.

³ Tyndall, *Fragments of Science*, ”Scientific Materialism”, s. 118–120.

⁴ Haeckel, *main. teos*, alaviite. 23, s. 296.

⁵ Sivu 2 (v. 1875 painos).

Maailma levätköön rauhassa. Se päivä ei ole kaukana, jolloin ”kolmesti suuri” Haeckel on (omaksi tyydytyksekseen) todistanut, että Sir Isaac Newtonin tajunta oli fysiologisesti puhuen vain (tiedotonta) refleksitoimintaa, jonka oli aiheuttanut yhteisen esi-isämme ja vanhan ystävämme, *Moneron Haeckeliin*, plastidulien *perigeneesi*. Vaikka todettiin, että syvänmeren hyytelömäinen aine ”Bathybius” *ei ole* orgaaninen substanssi ja vaikka ihmislasten joukosta ainoastaan Lootin vaimo (ja hänkin vasta epämiellyttävän suolapatsaaksi muuttumisensa jälkeen) olisi voinut vaatia esi-isäkseen hyppysellisen suolaa, *jota on* – tämä ei vähimmässäkään määrin huolestuta Haeckeliä. Hän jatkaa vakuuttamistaan, yhtä rauhallisesti kuin aina, että vain tuon meidän ”isä Bathybiuksen” aikoja sitten hävinneiden atomien haamun omituinen laatu ja liike – siirtyneinä mittaamattomien aikakausien kautta jokaisen suurmiehen solukudoksiin harmaassa aivoaineksessa – saivat Sofokleen ja Aiskhyloksen sekä myös Shakespearen kirjoittamaan murhenäytelmänsä, Newtonin *Principiansa*, Humboldtin *Cosmoksensa* jne. Ne ovat myös kannustaneet Haeckeliä keksimään 7,5 senttimetrin pituisia kreikkalais-latinalaisia nimityksiä, jotka ovat merkitsevinään paljon, mutta eivät merkitse – mitään.

Tietysti olemme aivan varmoja siitä, että todellinen, rehellinen kehitysopin kannattaja on samaa mieltä kanssamme ja että hän on ensimmäisenä sanomassa, etteivät ainoastaan geologiset tiedot ole epätäydellisiä, vaan myös tähän asti löydettyjen fossiilien sarjassa on suunnattomia aukkoja, joita ei voida koskaan täyttää. Lisäksi hän vakuuttaa meille, että ”kukaan kehitysopin kannattaja ei oleta ihmisen polveutuvan *mistään nykyisin olemassa olevasta tai edes sukupuuttoon kuolleesta apinasta*”, vaan että ihminen ja apinat saivat *luultavasti* alkunsa aikakausia sitten jostakin yhteisestä esi-isästä. Kuitenkin hän, kuten de Quatrefages osoittaa, vetoaa epäilemättä näihin moniin puuttuviin todisteisiin osoituksena siitä, että hänen (kehitysopin kannattajan) väitteensä ovat oikeat, sanoen, että ”kaikki elävät muodot eivät ole säilyneet fossiilisessa sarjassa, sillä säilymismahdollisuudet ovat olleet vähäiset ja harvinaiset... [jopa primitiivinen ihminen] hautasi tai *poltti* kuolleensa”. Juuri näin mekin väitämme. On aivan yhtä *mahdollista*, että tulevaisuudessa tullaan meidän eduksemme löytämään 9-metrinen atlantilaisen jättiläisen luuranko, samoin kuin ”puuttuvan renkaan” apinan kaltaisen fossiilin, mutta edellinen on *todennäköisempi*.

[e675]

III

IHMISEN JA IHMISAPINAN FOSSIILIJÄÄNNÖKSET

A.

NIIDEN SUKULAISUUTTA KOSKEVIA GEOLOGISIA TOSIASIOITA

Tieteellisen tutkimuksen tiedot ”alkuihmisestä” ja apinasta eivät tue teoriaa, jonka mukaan edellinen polveutuu jälkimmäisestä. ”Mistä meidän on sitten etsittävä alkuihmistä?” – kysyy Huxley etsittyään häntä turhaan vanhimpin kvartaarikerrostumien syvyyksistä. ”Oliko vanhin *homo sapiens* plioseeninen tai mioseeninen tai vielä vanhempi? Ehkä vielä vanhemmissa kerrostumissa ovat *jonkin enemmän ihmisenmuotoisen apinan* tai *enemmän apinamaisen ihmisen* fossiiliset luut kuin tähän asti tuntemamme odottamassa jonkin vielä syntymättömän paleontologin tutkimuksia? Aika on sen osoittava.”¹

Varmasti on – ja samalla se on vahvistava okkultistien antropologian. Boyd Dawkins innostuneena puolustamaan Darwinin teosta *The Descent of Man* luulee melkein löytäneensä ”puuttuvan renkaan” – teoriassa. Oli enemmän teologien kuin geologien syy, että aina vuoteen 1860 asti ihmistä pidettiin jäänteenä, joka ei ole sen vanhempi kuin oikeaoppiset 6000 Aadamian vuotta. Kuitenkin karman tahdosta ranskalainen abbé Bourgeois sai antaa tälle pintapuoliselle teorialle vielä pahemman iskun kuin se oli saanut Boucher de Perthes’n löydöistä. Jokainen tietää, että Bourgeois keksi ja toi esiin päteviä todisteita siitä, että ihminen oli ollut olemassa jo mioseenikaudella. Sillä mioseenikerrostumista oli kaivettu esiin piikiviesineitä, jotka olivat selvästi ihmisen tekemiä. Teoksen *Modern Science and Modern Thought* tekijän sanoin:

Niiden on täytynyt olla joko ihmisen hakkaamia tai, kuten Boyd Dawkins olettaa, dryopithecuksen tai jonkin muun ihmisenmuotoisen apinan, jolla oli kelpo annos enemmän älyä kuin gorillalla tai simpanssilla kyetäkseen valmistamaan työkaluja. Mutta siinä tapauksessa ongelma olisi ratkaistu ja puuttuva rengas löydetty, sillä sellainen apina olisi hyvin voinut olla paleoliittisen ihmisen *esi-isä*.²

Tai – *eoseenisen ihmisen jälkeläinen*, mikä antaa teorialle uuden käänteen. On kuitenkin löydettävä dryopithecus, jolla on sellaiset hienot älynlahjat. Toisaalta, kun neoliittisen ja myös paleoliittisen ihmisen olemassaolo on nyt ehdoton tosiasia ja kun sama tekijä oikein huomauttaa: ”Jos 100

¹ ”Evidence as to Man’s Place in Nature”, s. 159.

² Laing, *main. teos*, s. 157.

miljoonaa vuotta on kulunut [e676] siitä, kun maa tuli kyllin kiinteäksi synnyttääkseen kasvi- ja eläinelämää, silloin tertiäärikausi on voinut hyvin kestää 5 miljoonaa vuotta; tai 10 miljoonaa vuotta, jos elämää ylläpitävät olosuhteet ovat kestäneet, kuten Lyell olettaa, vähintään 200 miljoonaa vuotta¹ – niin miksi ei voitaisi koetella toista teoriaa? Olettakaamme, että ihminen oli olemassa jo mesotsooisen ajan lopussa – ja edellyttäkäämme *argumenti causa*, että (paljon myöhemmät) korkeammat apinat olivat myös silloin olemassa! Täten ihmisellä ja nykyisillä apinoilla olisi ollut riittävästi aikaa haarautua tuosta myyttisestä ”ihmisenmuotoisemmasta apinasta” ja jopa viimeksi mainitulla degeneroitua sellaisiksi, joiden huomataan nyt *matkivan* ihmistä käyttämällä ”puun oksia nuijina ja särkemällä kookospähkinöitä vasaralla ja kivillä”.² Intiassa jotkut villit vuoristoheimot rakentavat asuntonsa puihin, kuten gorillat rakentavat pesänsä. Kysymys, kumpi noista kahdesta, eläin vai ihminen on alkanut matkia toista, voi tuskin saada muuta kuin yhden vastauksen, vaikka Boyd Dawkinsin teoria hyväksyttäisiinkin. Kuitenkin myönnetään yleisesti, että tämä olettamus on mielikuviuksellinen. On näet todistettu, että kun plioseeni- ja mioseenikausina oli todellisia apinoita ja paviaaneja ja kun ihminen oli kieltämättä samanaikaisesti olemassa edellisenä aikana – vaikka oikeaoppinen antropologia, kuten huomaamme, vastoin selviä tosiasioita epäröi yhä sijoittaa hänet dryopithecuksen kaudelle, joka apinasuku ”on joidenkin anatomien mielestä ollut joissakin suhteissa simpanssin tai gorillan yläpuolella”³ – niin kuitenkin eoseenikaudelta ei ole löytynyt muita kädellisiä fossiileja eikä muita ihmisapinasukuja kuin muutamia sukupuuttoon kuolleita lemuralaisia muotoja. On myös viitattu siihen, että *dryopithecus olisi voinut olla* ”puuttuva rengas”, vaikka tuon olennon aivot eivät enempää kuin nykyisen gorillankaan aivot tue tätä käsitystä. (Ks. myös Gaydryn teorioita.)

Nyt tahtoisimme kysyä, kuka tiedemiehistä on valmis todistamaan, että *ihminen ei ollut olemassa* tertiäärikauden alussa? Mikä esti hänen olemassaolonsa? Tuskin kolmekymmentä vuotta sitten kiellettiin suuttumusta tunteen, että hän olisi ollut olemassa kauemmin kuin 6000 tai 7000 vuotta sitten. Nyt häneltä evätään pääsy eoseeniaikaan. Tulevalla vuosisadalla nousee ehkä esiin jo kysymys, oliko ihminen samanaikainen kuin ”lentävät lohikäärmeet”, lentoliskot, joutsenlisko ja iguanodon jne. Kuunnelkaamme kuitenkin tieteen kaikua.

¹ *Main. teos*, s. 161.

² Näinkö *alkuihminen* olisi toiminut? Emme tunne nykyisin ketään ihmisiä, emme edes villoja, joiden tiedettäisiin matkineen apinoita, jotka ovat eläneet rinnakkain heidän kanssaan Amerikan ja saarien metsissä. Mutta tiedämme kyllä, että on suuria apinoita, jotka kesytettyinä ja eläen ihmisasunnoissa matkivat ihmistä siinä määrin, että pukeutuvat hattuihin ja vaatteisiin. Tämän kirjoittajalla oli kerran simpanssi, joka opettamatta avasi sanomalehden ja oli lukevinaan sitä. Jälkipolvet, lapset, matkivat vanhempiaan – ei päinvastoin.

³ *Main. teos*, s. 151.

[e677] Missä hyvänsä ihmisenmuotoiset apinat elivät, on selvää, oli-pa kysymyksessä anatominen rakenne tai ilmasto tai ympäristö, siellä on voinut myös elää ihminen tai *jokin olento, joka oli hänen esi-isänsä*. Anatomisesti puhuen apinat ovat yhtä erikoisia muunnoksia nisäkkäistä kuin ihminen, jota ne muistuttavat luu luulta ja lihas lihakselta. Fyysinen eläinihminen on vain esimerkki nelikäteisestä tyypistä, joka on erikoistunut pystysuoran asentonsa ja suurempien aivojensa suhteen.¹... Jos hän saattoi elää yli jääkauden epäsuotuisien olosuhteiden ja äärimmäisten vaihteluiden, kuten tiedämme hänen eläneen, ei ole mitään syytä, miksi hän ei olisi voinut elää mioseenikauden puoliprooppisessa ilmastossa, jolloin leuto ilmanala ulottui aina Grönlantiin ja Huippuvuorille asti....²

Kun useimmat tiedemiehet horjumattomina uskossaan, että ihminen polveutuu ”sukupuuttoon kuolleesta ihmisenmuotoisesta nisäkkästä”, eivät tahdo edes hyväksyä minkään toisen teorian pelkkää todennäköisyyttä kuin sen, että ihmisellä ja dryopithecuksella on yhteinen esi-isä, on virkistävä tavata tieteellisesti arvokkaassa teoksessa tällainen valmius kompromissiin. Tämä on todellakin niin laajakantoista kuin nykyisissä olosuhteissa on mahdollista, ts. ilman välitöntä vaaraa joutua ”tieteenimartelun” vuorovesiaallon kaatamaksi. Arvellen, että ”*ei ole niin vaikea selittää älyn ja moraalin kehitystä evoluution avulla, kuin on selittää fyysisen ruumiinrakenteen eroavuutta*”³ ihmisen ja korkeimman eläimen välillä”, sama tekijä sanoo:

Mutta ei ole niin helppo huomata, miten tällainen eroavuus fyysisessä rakenteessa on voinut syntyä ja miten on voinut ilmetä olento, jolla oli sellaiset aivot ja kätevyys ja sellaiset kehittämättömät kyvyt lähes rajattomaan edistykseen. Vaikeus on tämä: ruumiinrakenteen eroavuus

¹ Kysytään, muuttuisiko edellä olevan lauseen tieteellisyys yhtään, jos se kuuluisi: ”apina on vain esimerkki kaksijalkaisesta tyypistä, joka on erikoistunut kulkemaan kaikilla neljällä jalalla ja jolla on yleensä pienemmät aivot”. *Esoteerisesti* puhuen tämä on totuus eikä päinvastoin. [H.P.B.]

² Laing, *main. teos*, s. 151–152.

³ Tässä emme voi yhtyä Laingin mielipiteeseen. Kun tunnetut darvinistit kuten Huxley osoittavat ”sen *suuren kuilun*, joka on alimman apinan ja korkeimman ihmisen *älyllisten* kykyjen välillä”, ”*tavattoman kuilun*... niiden välillä”, ”*mittaamattoman ja itse asiassa äärettömän* eron ihmis- ja apinasukujen välillä” (*Man’s Place in Nature*, s. 142–143 ja alaviite); kun myös mielen fyysinen perusta – aivot – ylittävät kooltaan niin huomattavasti korkeimpien nykyisten apinoiden aivot; kun sellaisten ihmisten kuin Wallace on pakko olettaa maan ulkopuolisten älyolentojen vaikutus selityksenä sille, miten jokin *Pithecanthropus alalus* tai Haeckelin puhekyvytön villi on voinut kohota nykyaikaisen, suurilla aivoilla varustetun, *moraalisen* ihmisen tasolle – on turha syrjäyttää niin kevyesti kehitysopin kannattajien pulmat. Jos *ruumiinrakenteen todistus* on niin vähän vakuuttava ja darvinismille yleensä ottaen epäsuotuisa, niin vaikeudet ovat kymmenkertaiset, kun yritetään selittää inhimillisen *mielen* kehitys luonnonvalinnan kautta.

alimman nykyisin elävän ihmisrodun ja korkeimman nykyisin elävän apinalajin välillä on liian suuri, jotta se mahdollistaisi toisen polveutumisen toisesta. Mustaihoinen eräissä suhteissa lähenee hiukan apinatyyppiä. Hänen kallonsa on kapeampi, hänen aivonsa tilavuudeltaan pienemmät, hänen lihaksensa enemmän esillä, hänen käsivartensa pitemmät kuin [e678] tavallisella eurooppalaisella. Hän on kuitenkin olemukseltaan ihminen, ja iso kuilu erottaa hänet simpanssista tai gorillasta. *Myös idiootti tai kretiini*, jonka aivojen koko ja äly eivät ole suuremmat kuin simpanssilla, on *kehityksessään estynyt ihminen, ei apina*.

Jos siis darvinilainen teoria pitää paikkansa ihmisen ja apinan suhteen, meidän on mentävä taaksepäin johonkin yhteiseen esi-isään, josta molemmat ovat voineet saada alkunsa... Mutta jotta tämä voitaisiin vahvistaa *tosiasiaksi* eikä pitää sitä pelkkänä *teoriana*, meidän on löydettävä tuo alkutyyppi tai ainakin joitakin sitä lähellä olevia välimuotoja... eli toisin sanoen... puuttuva rengas! Nyt on kuitenkin myönnettävä, että tähän asti ei ole tavattu mitään sellaisia puuttuvia renkaita, sillä vanhimmatkaan tunnetut ihmisen kallot ja luurangot, jotka ovat peräisin jääkaudelta ja ovat luultavasti vähintään 100 000 vuotta vanhoja, eivät ilmaise mitään erikoisen ratkaisevaa lähentymistä tuollaista esiinheimillistä tyyppiä kohti. Päinvastoin *eräs vanhimmista tyypeistä*, Cro-Magnonin hautaluolan ihmistyyppi,¹ *kuului komeaan, kookkaaseen rotuun, jolla oli suuret aivot ja joka yleensä oli monien nykyisin olemassa olevien ihmisrotujen yläpuolella*. Vastaus on tietysti, että aika on riittämätön, ja jos ihmisellä ja apinalla oli yhteinen esi-isä, joka korkealle kehittyneenä ihmisenmuotoisena apinana varmasti ja ihmisenä luultavasti, oli jo olemassa mioseenikaudella, sellaista esi-isää on etsittävä vielä kauempaa menneisyydestä, sellaisen välimatkan päästä, johon verrattuna koko kvartaarikausi vaipuu merkityksettömyyteen... Tämä saa meidät epäilemään, ennen kuin myönnämme, että ihminen... ainoastaan on poikkeus... Sitä on vaikeampi uskoa, koska apinasukuun, jota ihminen [?] niin läheisesti muistuttaa... kuuluu lukuisia haaroja, jotka muuttuvat vähitellen toinen toisekseen, mutta joista äärimmäiset lajit eroavat enemmän toisistaan, kuin ihminen eroaa korkeimmasta apinaryhmästä. Jos erityinen luominen on tarpeen ihmistä varten, *eikö silloin ole täytynyt olla erityisiä luomisia simpanssia, gorillaa, orankia* ja vähintään 100 eri apinalajia varten, joilla kaikilla on samoja piirteitä?²

”Erityinen luominen” oli ihmistä varten ja ”erityinen luominen” apinaa, *hänen jälkeläistään*, varten, mutta vain toisella tapaa kuin tiede on koskaan kuvitellut. Albert Gaudry ja muut tuovat esiin tärkeitä syitä, miksi ihmistä

¹ Rotu, jota de Quatrefages ja Hamy pitävät haarana samasta rungosta, josta ovat lähtöisin *Kanarian saarten guanchit* – atlantislaiten jälkeläiset, lyhyesti sanoen.

² Laing, *main. teos*, 180–182.

ei voida pitää jonkin apinaheimon korkeimpana huippuna. Kun otetaan huomioon, ettei yksin ”alkuvilli” (?) ollut todellisuutta mioseenikaudella, vaan että myös, kuten Mortillet osoittaa, hänen jälkeensä jättämät piikivi-jäänteet oli pirstottu *tulen avulla* tuona kaukaisena aikana; kun kuulemme, että *ihmisenmuotoisista apinoista ainoastaan dryopithecus* esiintyy noissa kerrostumissa, niin mikä on luonnollinen johtopäätös? Se, että darvinilaiset ovat pahassa pulassa. Kovin ihmisen kaltainen gibboni on *yhä samalla alhaisella kehitysasteella kuin ollessaan ihmisen aikalainen jääkauden lopulla*. Se ei ole olennaisesti muuttunut plioseenikaudesta. Dryopithecuksen ja nykyisten ihmisenmuotoisten apinoiden – gibbonin, gorillan jne. – välillä ei ole suurta eroa. Jos siis darvinilainen teoria on täysin riittävä, miten meidän on sitten ”selitettävä” tämän apinan kehittyminen [e679] ihmiseksi mioseenikauden ensimmäisellä puoliskolla? Aika on aivan liian lyhyt sellaista teoreettista muutosta varten. Se äärimmäinen hitaus, millä lajien muuttuminen tapahtuu, tekee asian käsittämättömäksi – varsinkin luonnonvalinnan perusteella. Suunnaton mentaalinen ja rakenteellinen kuilu tuleen ja sen syyttämiseen perehtyneen ihmisen ja karkean antropoidisen eläimen välillä on liian suuri, jotta se edes ajatuksena voitaisiin silloittaa niin rajoitetun aikakauden sisällä.

Vaikka kehitysopin kannattajat ehkä mieluummin siirtäisivät tämän prosessin taaksepäin *eoseenikauteen* asti ja vaikka he jäljittäisivät sekä ihmisen että dryopithecuksen tuollaiseen yhteiseen esi-isään, niin on sittenkin jäljellä se epämiellyttävä huomio, että eoseenikerrostumissa ei näy merkkiäkään antropoidisista fossiileista eikä Haeckelin tarunomaisesta *Pithecanthropuksesta*. Eiköhän ulospääsy tästä umpikujasta löydy vetoamalla ”tuntemattomaan” ja viittaamalla Darwinin tavoin ”geologisen tiedon epätäydellisyyteen”? Olkoon niin, mutta sama vetoamisoikeus on yhtäläisesti myönnettävä okkultisteille, sen sijaan että se olisi vain pulaan joutuneen materialismin yksinoikeus. Me sanomme, että fyysinen ihminen oli jo olemassa, ennen kuin liitukallioiden ensimmäinen pohja alkoi kerrostua. Loistavin sivistys, mitä milloinkaan on maailmassa nähty, kukoisti tertiäärikauden alussa, jolloin haeckeliläisen *ihmisapinan* kuvitellaan harhailleen aarniometsissä ja jolloin Grant Allenin luuloteltu esi-isä heilautteli itseään oksalta oksalle karvaisten vaimojensa, kolmannen Rodun Aadamin degeneroituneiden Lilitien kanssa. Kuitenkaan neljännen Rodun sivistyksen loistavampana aikana ei ollut mitään ihmisenmuotoisia apinoita, mutta karma on salaperäinen laki eikä katso henkilöön. Atlantislaisten jättiläisten synnissä ja häpeässä siittämät hirviöt, eläimellisten isiensä ja tästä syystä nykyisen ihmisen (Huxleyn) ”*irvikuvat*”, johtavat nyt harhaan ja sekoittavat tyystin eurooppalaisen tieteen spekulatiiviset antropologit.

Missä ensimmäiset ihmiset elivät? Joidenkin darvinistien mukaan Länsi-Afrikassa, toisten mukaan Etelä-Afrikassa, jotkut taas uskovat, että apinamaisista esi-isistä syntyi itsenäisesti ihmisheimoja Aasiassa ja Amerikassa (Vogt). Haeckel kuitenkin lähestyy vaivattomasti tehtävää. Lähtökoh-

tana ”puoliapi-nansa”, ”yhteinen esi-isä kaikille muille kapeanenäisille apinoille ihminen mukaan luettuna” – ”rengas”, josta kuitenkin on uudempien anatomisten löytöjen johdosta luovuttu lopullisesti! – hän yrittää löytää kodin alkuperäiselle *Pithecanthropus alalukselle*.

Kaiken todennäköisyyden mukaan se [eläimen muutos ihmiseksi] tapahtui Etelä-Aasiassa, jossa tavataan yhä useampia todisteita siitä, että siellä oli eri ihmisrotujen koti. Luultavasti Etelä-Aasia ei ollut ihmiskunnan ensimmäinen kehto, vaan LEMURIA, *Aasiasta etelään oleva manner, joka upposi myöhemmin Intian valtameren*.¹ Ihmisenmuotoisten apinoiden kehityskausi ihmisiksi oli luultavasti tertiäärikauden viimeinen vaihe, plioseenikausi, ja ehkä sen edeltäjä, mioseenikausi.²

[e680] Näistä pohdiskeluista ainoa, jolla on jotakin arvoa on se, joka koskee Lemuriaa – joka oli ihmiskunnan kehto – sen fyysisen, sukupuolisen olennon, joka pitkien aikakausien kuluessa oli aineellistunut eteerisestä hermafrodiitista. Mutta jos on todistettu, että *Pääsiäissaari* on todella Lemurian jäännös, meidän on uskottava, että Haeckelin mukaan ”mykkä apinaihminen”, joka äsken vielä oli raaka nisäkähirviö, on pystyttänyt nuojättimäiset kuvapatsaat, joista kaksi on nyt British Museumissa. Arvostelijat erehtyvät sanoessaan Haeckelin oppeja ”inhottaviksi, kumouksellisiksi, moraalittomiksi” – vaikka materialismi on johdonmukainen tulos apinaesisämyytistä – sillä ne ovat vain liian mielettömiä vaatiakseen kumoamista.

B.

LÄNSIMAINEN EVOLUTIONISMI: IHMISEN JA IHMISAPINAN VERTAILEVA ANATOMIA EI MILLÄÄN TAVOIN VAHVISTA DARVINISMIA

Meille on sanottu, että samalla kun jokainen muu nykyaikaista tiedettä vastaan oleva harhaoppi voidaan jättää huomioon ottamatta, niin se että me kiellämme ihmistä koskevan darvinilaisen teorian on ”anteeksiantamaton” synti. Järkkymättöminä kuin kallio kehitysopin kannattajat pitävät kiinni väitteestään ihmisen ja apinan ruumiinrakenteen yhtäläisyydestä. He vetoavat siihen, että anatominen todiste on tässä tapauksessa aivan ylivoimainen: *luu vastaa luuta ja lihas lihasta*, ja jopa aivojen yhdenmukaisuus on molemmilla hyvin samanlainen.

¹ [Ks. VII luku, ”Tieteellisiä ja geologisia todisteita useiden uponneiden manner- olemassaolosta”.]

² *The Pedigree of Man*, s. 73.

No niin, entä sitten? Kaikki tämä tiedettiin ennen kuningas Herodeksen aikoja, ja *Râmâyanan* kirjoittajat, runoilijat, jotka ylistivät apinajumala Hanumanin miehuutta ja urhoollisuutta, ”jonka urotyöt olivat suuret ja viisaus vertaansa vailla”, ovat varmaan tienneet yhtä paljon hänen anatomias-taan ja aivoistaan kuin joku Haeckel tai Huxley meidän päivinämme. Kasoittain teoksia on kirjoitettu tästä yhtäläisyydestä niin muinaisuudessa kuin myöhemmin aikoina. Sen vuoksi maailmalle tai filosofialle ei ole annettu mitään uutta sellaisissa teoksissa kuin Mirvartin *Man and Apes* tai Fisksen ja Huxleyn darvinismin puolustuspuheet. Mutta mitkä ovat nuo ratkaisevat todisteet siitä, että ihminen polveutuu apinankaltaisesta esi-isästä? Jos darvinilainen teoria *ei ole oikea*, meille sanotaan, jos ihminen ja apina eivät ole yhteisen esi-isän jälkeläisiä, silloin meidän on selitettävä:

1) Molempien ruumiinrakenteen samanlaisuus; se tosiasia, että korkeampi eläinmaailma – ihminen ja eläin – on fyysisesti samaa tyyppiä.

[e681] 2) Ihmisessä esiintyvät *surkastuneet elimet*, ts. jäljet aikaisemmista elimistä, jotka ovat nyt käytön puutteesta surkastuneet. Joillakin näistä elimistä, niin väitetään, ei ole voinut olla mitään käyttöön soveltuvaa tarkoitusta, paitsi puoliksi eläimellisillä, osittain puissa elävillä hirviöillä. Miksi sitten ihmisellä tavataan nämä ”surkastuneet” elimet (yhtä hyödyttömät kuin alkeelliset siivet ovat Australian kiiville), umpisuolen matomainen lisäke, korvalihakset,¹ ”surkastunut häntä” (jolla varustettuja lapsia syntyy yhä joskus maailmaan) jne.?

Näin kuuluu sotahuuto, ja darvinisteihin kuuluvan pienemmän väen kiatus on, mikäli mahdollista, vielä äänekkäämpi kuin itse tieteellisten kehitysoopin kannattajien!

Lisäksi nuo jälkimmäiset, samalla kun he – yhdessä suuren johtajansa Huxleyn sekä sellaisten etevien eläintieteilijöiden kuin Romanesin ja muiden kanssa – puolustavat darvinilaista teoriaa, he ensimmäisinä tunnustavat lopullisen todistamisen tiellä olevat melkein voittamattomat vaikeudet. Yhtä suuret tiedemiehet kuin edellä mainitut kieltäytyvät mitä jyrkimmin omaksumasta tuota aiheetonta yhtäläisyyttä ja vastustavat äänekkäästi asiaan liittyvää aiheetonta liioittelua. Tarvitsee vain silmäillä Brocan, Gratioletin, Owenin ja Pruner-Beyn teoksia sekä de Quatrefagesin viimeistä suurta teosta *Introduction à l'Étude des Races Humaines* huomataksien kehitysoopin kannattajien virhepäätelmän. Voimme sanoa enemmän: ihmisen ja antropomorfisen apinan ruumiinrakenteen yhtäläisyyttä koskevat liioittelut ovat viime aikoina olleet niin räikeitä ja mielettömiä, että jopa Huxleyn on ollut pakko esittää vastalauseensa liian toiveikkaiden odotusten johdosta. Tuo suuri anatomi komensi henkilökohtaisesti ”pienemmän väen”

¹ Professori Owen uskoo, että nämä lihakset – *atollens*, *tetrahens* ja *attrahens aurem* – toimivat aktiivisesti kivikauden ihmisillä. Ehkä näin oli laita, ehkä ei. Kysymys kuuluu tavallisen ”okkulttisen” selityksen piiriin, eikä sen ratkaisuksi tarvitse olettaa mitään ”eläimellistä esi-isää”.

järjestykseen selittämällä eräässä artikkelissaan, että eroavuudet ihmisen ja korkeimpien antropomorfinen apinoiden ruumiinrakenteen välillä *eivät suinkaan ole mitättömät ja merkityksettömät*, vaan päinvastoin erittäin suuret ja ajatuksia herättävät: ”gorillan jokaisella luulla on oma erityisleimansa, joka erottaa sen vastaavasta ihmisen luusta”. Olemassa olevien eläinten joukossa ei ole ainuttakaan välimuotoa, joka voisi täyttää aukon ihmisen ja eläimen välillä. Pitää tuota aukkoa merkityksettömänä, hän lisäsi, ”olisi yhtä väärin kuin se olisi järjetöntä”.¹

[e682] Lopuksi ihmisen kohdalla tällaisen *luonnottoman* polveutumisen mielettömyys on niin ilmeinen, kun otetaan huomioon kaikki todisteet apinan kallosta verrattuna ihmisen kalloon, että jopa de Quatrefages tiedostamattaan yhtyi meidän esoteeriseen teoriaamme sanomalla, *että paremminkin apinoiden voidaan väittää polveutuvan ihmisestä* kuin päinvastoin. Kuten Gratiolet on osoittanut ihmisapinoiden aivo-onteloihin liittyen, joiden lajeilla tuo elin kehittyy päinvastaisella tavalla, kuin mitä tapahtuisi, jos vastaavat elimet ihmisellä todella olisivat tuloksena sanottujen elinten kehittymisestä apinoilla – ihmisen kallon ja aivojen tilavuus samoin kuin aivo-ontelot lisääntyvät ihmisen yksilöllisen kehityksen myötä. Hänen älynsä kehittyy ja kasvaa iän mukana, kun taas hänen kasvojensa luut ja leuat pienenevät ja suoristuvat sitä mukaa kuin hän henkevoituu. Apinalle sitä vastoin käy päinvastoin. Nuori ihmisapina on älykkäämpi ja hyväluontoisempi, ja iän myötä siitä tulee tyhmempi, ja kun sen kallo vetäytyy taaksepäin ja näyttää pienenevän sen kasvun myötä ja naamaluut ja leuat kehittyvät, niin aivot lopulta ahtautuvat ja työntyvät kokonaan taakse, joten eläimellinen tyyppi ilmenee päivä päivältä yhä selvemmin. Ajatustoiminnan elin – aivot – surkastuu ja heikkenee ja sen valloittaa ja korvaa kokonaan villieläimen elin – leukalaite.

Kuten tuossa ranskalaisessa teoksessa niin älykkäästi huomautetaan, gorilla voisi täydellä syyllä kääntyä kehitysopin kannattajan puoleen ja vaatia häneltä periytymisoikeuttaan. Se voisi sanoa hänelle: ”Me ihmisapinat loitonemme taantuvasti ihmistyyppistä, ja sen vuoksi meidän kehityksemme ilmaisee muutosta ihmisen kaltaisesta eläimen kaltaiseksi elimistön rakenteeksi. Mutta miten te ihmiset voisitte polveutua meistä – miten *te* voisitte olla jatkoa meidän suvustamme? Sillä jotta tämä olisi mahdollista, teidän

¹ Huxley, *Man's Place in Nature*, s. 104. Lainataksemme toista suurta auktoriteettia: ”*Tertiäärikaudella* tapaamme erään ihmisenkaltaisimmista apinoista (gibbonin), ja tämä laji on *yhä samalla alhaisella asteella*, ja *rinnan sen kanssa* jääkauden lopulla ihminen on ollut yhtä korkealle kehittynyt kuin nykyisin, joten apina ei ole tuosta ajasta lähestynyt enemmän ihmistä eikä nykyajan ihminen ole eronnut apinasta kauemmaksi kuin ensimmäinen (fossiili-) ihminen... nämä tosiasiat vastustavat jatkuvan kehityksen teoriaa.” (Tri F. Pfaff, *main. teos*, s. 36–37). Kun Vogtin mukaan australialaisen aivojen keskimitta on 99,35 kuutiotuumaa, gorillan 30,51 kuutiotuumaa ja simpanssin vain 25,45 kuutiotuumaa, on ”luonnollisen” valinnan puolustajilla ylitettäväänään *suunnaton kiulu*.

organisminne tulisi erota vielä enemmän kuin meidän eroaa ihmisen ruumiinrakenteesta, sen tulisi lähetä vielä enemmän eläimen rakennetta kuin meidän lähenee. Sellaisessa tapauksessa oikeus vaatii, että te luovutatte meille paikkanne luonnossa. Te olette meitä alempia, jos kerran pidätte kiinni siitä, että polveudutte meidän suvustamme. Sillä meidän elimistöllinen rakenteemme ja sen kehittyminen ovat sellaiset, että me emme pysty synnyttämään korkeamman rakenteen muotoja kuin omamme.”

Tässä okkultiset tieteet ovat täysin samaa mieltä de Quatrefagesin kanssa. [e683] Varsinaisen kehitystyyppinsä perusteella ihminen *ei voi polveutua* apinasta eikä kummallekin yhteisestä esi-isästä, vaan osoittaa olevansa lähtöisin itseään paljon korkeammasta tyyppistä. Ja tämä tyyppi on ”taivaallinen ihminen” – dhyâni-chohanit eli ns. *pitrit*, kuten on esitetty tämän teoksemme I kirjassa. Toisaalta ihmisapinat, orangutangit, gorilla ja simpanssi, *voivat* polveutua – ja okkulttisten oppien mukaan todella polveutuvat – eläimellistyneestä neljännessä inhimillisestä kantarodusta ollen ihmisen ja sukupuuttoon kuolleen nisäkäslajin jälkeläisiä, lajin, jonka *kaukaiset* esi-isät olivat itse lemurialaisen eläimellisyyden tuote ja joka eli mioseenikaudella. Tämän puoli-inhimillisen hirviön esi-isät kuvataan säikeistöissä syntyneiksi ”älyttömien” rotujen tekemän synnin seurauksena kolmannen Rodun keskivaiheilla.

Kun muistaa, että kaikki nykyisin maapalloa kansoittavat muodot ovat muunnoksia niistä *perustyypeistä*, jotka alun perin ovat lähtöisin kolmannen ja neljännen kierroksen IHMISESTÄ, niin huomaa, että kehitysopin todiste, joka koskee kaikille selkärangkaisille luonteenomaista ”ruumiinrakenteen yhtenäisyyttä”, menettää kärkensä. Mainittuja perustyyppisiä oli vähän verrattuna siihen organismien moninaisuuteen, jonka ne lopulta aiheuttivat, mutta tyyppien yleinen yhtenäisyys on kuitenkin säilynyt kautta aikojen. Luonnon talous ei oikeuta otaksumaan, että samalla planeetalla esiintyisi yhtä aikaa täysin vastakkaisia ”perusmuotoja”. Kun nyt joka tapauksessa on ilmaistu yleinen suunta, jota okkulttinen selitys noudattaa, yksityiskohdat voitaneen jättää intuitiivisen lukijan harkittaviksi.

Samoin on sen tärkeän kysymyksen laita, joka koskee anatomien ihmisen elimistöissä keksimiä ”surkastuneita” elimiä. Epäilemättä tällainen todiste, jota Darwin ja Haeckel käyttivät eurooppalaisia vastustajiaan kohtaan, osoittautui erittäin tehokkaaksi. Ne antropologit, jotka rohkenivat vastustaa ihmisen polveutumista eläimellisistä esi-isistä, joutuivat pahaan pulaan, kun oli selitettävä kidusaukkojen esiintyminen, ”häntäongelma” jne. Tässä okkultismi tarpeellisine tietoineen tulee jälleen meidän avuksemme.

Kuten aiemmin on sanottu, inhimillinen tyyppi on kaikkien mahdollisten orgaanisten muotojen varasto ja keskus, josta ne saavat alkunsa. Tässä meillä on edellytys ”*evoluutioon*” eli ”*kehittymiseen*” – siinä merkityksessä, mistä ei voida sanoa sen kuuluvan luonnonvalintaa koskevaan mekaaniseen

teoriaan. Arvostellessaan Darwinin tekemiä johtopäätöksiä ”surkastuneista elimistä” eräs etevä kirjoittaja huomauttaa:

Eikö se käsitys, jonka mukaan ihminen *luotiin varustettuna näillä rakenteeseensa kuuluvilla surkastumilla, joista sitten tuli hyödyllisiä li-säkkeitä alemmille eläimille, joiksi ihminen degeneroitui*, ole hypoteettisena yhtä todennäköinen, kuin on olettamus, että nämä elimet olivat täysin kehittyneet niillä alemmilla eläimillä, joista ihminen kehittyi?¹

[e684] Jos nuo sanat ”joiksi ihminen degeneroitui” luetaan ”joiden prototyypit ihminen *vuodatti* astraalisten kehityskausiensa kuluessa”, niin meillä on tässä eräs puoli esoteerisesta ratkaisusta. Mutta nyt on muotoiltava laajempi yleistys.

Mitä tulee nykyisen *neljännen kierroksemme* maiseen aikakauteen, niin ainoastaan sen nisäkäseläimet ovat johdettavissa ihmisen vuodattamista prototyypeistä. Sammakkoeläimet, linnut, matelijat, kalat jne. ovat kolmannen kierroksen tuloksia, astraalisia fossiilimuotoja, jotka ovat varastoituneet maapallon auriseen verhoon ja projisoituneet fyysiseen ulkokohtaisuuteen ensimmäisten laurentisten kerrostumien jälkeen. ”Evoluutio” on tekemisissä niiden perättäisten muutosten kanssa, jotka paleontologian mukaan tapahtuivat alemmassa eläin- ja kasvimaailmassa geologisen aikakauden kuluessa. Se ei kosketele eikä asioiden laatuun nähden voi kosketella niitä esifyysisiä tyyppejä, jotka olivat tulevan erilaistumisen perustana. Mutta se voi kyllä merkitä kirjoihin ne yleiset lait, jotka määräävät fyysisten organismien kehityksen, ja se on myös jossain määrin osoittanut kykenevänsä suorittamaan tuon tehtävänsä.

Palaamme nyt tutkimuksemme varsinaiseen aiheeseen. Ensimmäiset nisäkkäät, joiden vanhimpia jälkiä on tavattu sekundaarikauden triaskerrostumissa esiintyvissä pussieläimissä, olivat kehittyneet *puhtaasti* astraalisista esi-isistä yhtä aikaa toisen Rodun kanssa. Ne ovat siis *ihmistä myöhempiä* ja sen vuoksi on helppo selittää niiden ja ihmisen sikiövaiheiden yleinen yhtäläisyys – ihmisen itsessään käsittäessä sekä kehityksessään kootessa sen ryhmän pääpiirteet, jonka se on aiheuttanut. Tämä selitys ratkaisee osan darvinilaisesta julistuksesta.

Mutta miten selittää ihmissikiöllä esiintyvät kidusaukot, kehitysvaihe, joka kuuluu kalan kiduksille;² tai se sykkivä suoni, joka vastaa

¹ George T. Curtis, *Creation or Evolution?* s. 76.

² ”Tuona aikana”, Darwin kirjoittaa, ”valtimot kulkevat kaaren muotoisina haaroina ikään kuin kuljettaakseen verta kiduksiin, jollaisia ei esiinny korkeammilla selkärangkaisilla, vaikka kaulan sivulla on uurteita, jotka osoittavat niiden entisen [?] paikan.”

On huomattava, että vaikka kidusaukot ovat täysin tarpeettomat kaikille muille eläimille, paitsi sammakkoeläimille ja kaloille jne., niiden esiintyminen on sään-

alemmilla kaloilla sydäntä ja joka muodostaa sikiön sydämen; tai koko se yhdenmukaisuus, jota ihmisen munasolun jakautuminen, alkiolevyn muodostuminen ja ”gastrula”-vaiheen esiintyminen osoittavat rinnan alempien selkärankaisten elämän ja myös sienien vastaavien vaiheiden kanssa; tai ne alemman eläinelämän erilaiset tyypit, joita tulevan lapsen muoto antaa aavistaa kasvuaikansa kuluessa?... Mistä johtuu, että määrättyt vaiheet niiden kalojen elämässä, joiden esi-isät uivat siluurikauden merissä [pitkiä aikakausia ennen ensimmäisen kantarodun ajanjaksoa], samoin kuin määrättyt vaiheet myöhempien sammakkoeläinten ja matelijoiden elämässä kuvastavat ihmissikiön kehityksen ”suppeana historiana”?

[e685] Tämä näennäinen ristiriita saa selityksensä siten, että *kolmannen kierroksen* maiset eläinmuodot olivat saaneet alkunsa kolmannen kierroksen ihmisen aikaansaamista tyypeistä samalla tavoin kuin uusi lisäys meidän planeettamme eläimistöön – nisäkkäiden luokka – on neljännen kierroksen ihmiskunnan tuote toisessa kantarodussa. Ihmissikiön kehityskulku esittää lyhyesti yleiset ei ainoastaan neljännen vaan myös kolmannen kierroksen maisen elämän perusmuodot. Koko tyyppiasteikko kerrataan lyhyesti. Okkultistit eivät siis joudu neuvottomiksi, kun on selitettävä, miksi lapsi syntyy joskus hännällisenä tai miksi ihmissikiön häntä on määrättyä ajankohtana kaksi kertaa niin pitkä kuin muodostumaisillaan olevat jalat. Mahdollisuus kehittää jokainen eläimelliselle elämälle hyödyllinen elin on olemassa ihmisessä – makrokosmoksen mikrokosmoksessa – eikä epätavallisista olosuhteista voi niinkään harvoin aiheutua eriskummallisia ilmiöitä, joita darvinistit pitävät ”palautumisena aikaisempiin tyypeihin”.² Palautumista kylläkin, mutta tuskin meidän nykyisten empiristien tarkoittamassa mielessä!

---

nöllisesti todettu selkärankaisten sikiökehityksessä. Joskus syntyy jopa lapsia, joilla on kaulassa aukeama, joka vastaa yhtä kidusaukkoa.

¹ Darwin, *The Descent of Man*, yhteenveto sivuilta 135–140.

² Niiden, jotka Haeckelin tavoin arvelevat, että kidusaukot vastaavine ilmiöineen viittaavat suoranaiseen toimintaan sammakkoeläinten ja kalojen kaltaisilla esi-isillämme (ks. hänen 12 ja 13. kehitysvaihettaan), tulisi selittää, miksi ”*lehdillä varustettua kasvia*” (prof. André Lefèvren mukaan), joka on eräs sikiön kehitysvaihe, ei ole otettu huomioon hänen mainitsemansa 22 vaiheen joukossa, joiden kautta moneerit ovat kulkeneet edistyessään ihmiseksi. Haeckel ei otaksu *kasvikuntaan* kuuluvaa esi-isää. Sikiöopillinen todiste on siis kaksiteräinen miekka, jonka isku osuu tässä käyttäjänsä.

C.

DARVINISMI JA IHMISEN IKÄ:
IHMISAPINAT JA HEIDÄN ESI-ISÄNSÄ

Useampi kuin yksi huomattava nykyajan geologi ja tiedemies on ilmoittanut yleisölle, että ”kaikki geologisten aikakausien pituuden arvioiminen ei ole ainoastaan puutteellista vaan myös *mahdotonta*. Sillä me emme tiedä syitä, vaikka niitä on täytynyt olla, jotka joko jouduttivat tai hidastuttivat sedimenttikerrostumien muodostumista”.¹ Ja nyt kun eräs toinen tiedemies, yhtä tunnettu (Croll), on laskenut, että tertiäärikausi alkoi joko viisitoista tai kaksi ja puoli miljoonaa vuotta sitten – edellinen luku on esoteerisen opin mukaan oikeampi kuin jälkimmäinen – niin ainakaan tässä tapauksessa ei näytä vallitsevan mitään erittäin suurta erimielisyyttä. Eksakti tiede, joka kieltäytyy pitämästä ihmistä ”erikoisluomuksena” (määrätyssä suhteessa salaiset tieteet tekevät samoin), voi hyvin jättää huomioon ottamatta ensimmäiset kolme tai oikeammin kaksi ja puoli Rotua – *henkisen, puoleksi astraalisen ja [e686] puoleksi inhimillisen* – jotka meidän oppiemme mukaan esiintyivät maan päällä. Mutta se voi tuskin tehdä samoin, kun on kyse kolmannen jälkimmäisestä puolesta, neljännestä ja viidennestä Rodusta, koska ne jo jakavat ihmiskunnan paleoliittiseen ja neoliittiseen ihmiseen.² Ranskalaiset geologit asettavat ihmisen mioseenikauden keskivaiheille (Gabriel de Mortillet) ja jotkut toiset *sekundaarikauteen*, kuten de Quatrefages ehdottaa. Englantilaiset *oppineet* sen sijaan eivät yleensä oleta

¹ A. Lefèvre, *La Philosophie* (1879), osa II, luku II, s. 470.

² Me tunnustamme, ettemme näe mitään pätevää syytä tiettyyn E. Cloddin lausuntoon teoksessa *Knowledge* (vol. I, 31.3.1882: ”The Antiquity of Man in Western Europe”). Kun on puhe neoliittisen ajan ihmisistä, ”joista Grant Allen on antanut... eloisan ja oikean kuvauksen” ja jotka ovat ”suoraan nousevassa polvessa niiden kansojen esi-isiä, joiden viimeisiä jäännöksiä tavataan yhä Euroopan syrjäisimmillä seuduilla, minne he ovat ahtautuneet tai ajautuneet”, hän lisää tähän: ”Mutta paleoliittisen kauden ihmisiä ei tavata enää missään roduissa. He olivat paljon alhaisempia raakalaisia kuin mikään nyt elävä ihmistyyppi, pitkiä, mutta tuskin pystyasennossa, joilla oli lyhyet jalat ja väärät polvet, esiin työntyvät, apinamaiset leuat ja pienet aivot. Mistä he tulivat, sitä emme osaa sanoa, eikä heidän ’hautojaan tunne tänäkään päivänä kukaan ihminen’.”

Paitsi että mahdollisesti on niitä, jotka *tietävät*, mistä he tulivat ja miten he tuhoutuivat – ei fossiileista päätellen ole totta, että kaikilla paleoliittisillä ihmisillä tai niiden fossiileilla on ”pienet aivot”. Vanhin tähän mennessä löydetty pääkallo, ”Neanderthalin kallo”, on keskikokoinen, ja Huxleyn täytyi tunnustaa, ettei mitenkään voida otaksua sen kuuluneen ”puuttuvalle renkaalle”. Intiassa on alkusukashaimoja, joiden aivot ovat pienemmät ja lähempänä apinan aivoja, kuin mitkään tähän asti löydettyistä paleoliittisten ihmisten kalloista.

lajeilleen niin pitkää ikää. Mutta jonakin päivänä he varmaan ajattelevat toisin. Sillä, kuten Sir Charles Lyell sanoo:

Jos otamme huomioon, miten kaikissa sekä meri- että sisämaan vesien kerrostumissa ei ole lainkaan tai harvoin esiintyy ihmisen luita ja taideteoksia, jopa niissä, jotka ovat muodostuneet miljoonien ihmisolentojen asumien maiden välittömässä läheisyydessä, niin meitä ei hämmästyttänyt inhimillisten muistomerkkien yleinen puute jääkauteissa muodostumissa, joko uudemmissa, pleistoseenisissa tai vanhemmissa. Jos muuttamat vaeltajat kulkisivat jäätikköjen peittämien maiden kautta ja matkaisivat jäävuorten täyttämien merten yli ja jos jotkut heistä jättäisivät luunsa tai aseensa moreeniin tai ajojälille, niin vuosituhansien kuluttua geologien mahdollisuudet löytää niistä jälkiä olisivat äärettömän pienet.¹

Tiedemiehet välttävät varmojen väitteiden esittämistä ihmisen iästä, mihin he tuskin kykenisivätkään, ja jättävät siten valtavasti tilaa rohkeille pohdiskeluille. Kuitenkin, samalla kun useimmat antropologit ulottavat ihmisen olemassaolon *ainoastaan* jääkauden jälkeisten kerrostumien aikaan eli kvartaarikautteen, ne heistä, jotka *kehitysopin kannattajina johtavat ihmisen yhteiseen alkuperään apinan kanssa*, eivät osoita suurtakaan yksimielisyyttä pohdiskeluissaan. Darwinilainen hypoteesi vaatii itse asiassa paljon pitemmän iän ihmiselle, kuin pintapuoliset ajattelijat edes hämärästi aavistavat. Tämän ovat todistaneet suurimmat auktoriteetit tässä asiassa – esim. Huxley. Sen vuoksi ne, jotka omaksuvat darvinilaisen evoluution, itsepäisesti vaativat *ipso facto* [e687] ihmiselle niin pitkää ikää, että se ei ole paljontakaan lyhyempi kuin okkultistien arvio.² *Encyclopaedia Britannica* esittämät vaatimattomat vuosituhannet ja ne 100 000 vuotta, joihin antropologia yleensä rajoittaa ihmisen iän, näyttävät aivan mitättömiltä verrattuina niihin lukuihin, jotka sisältyvät Huxleyn rohkeisiin pohdiskeluihin. Edellinen tekee todella ihmisten alkuperäisestä rodusta apinamaisia luola-asukkaita. Suuri englantilainen biologi halutessaan todistaa ihmisen apinankaltaisen alkuperän pitää lujasti kiinni siitä, että alkuapinan muuttu-

¹ *Geological Evidence of the Antiquity of Man*, s. 246.

² *Todellinen*, sellaista teoreettista muutosta varten tarvittava aikamäärä on välttämättä tavattoman pitkä. ”Jos”, prof. Pfaff sanoo [main. teos, s. 31–32], ”niiden satojentuhansien vuosien aikana, jotka te [kehitysopin kannattajat] oletatte kuluneen paleoliittisen ihmisen ilmestymisestä meidän aikaamme asti, ero ihmisen ja eläimen välillä ei todistettavasti ole tullut suuremmaksi, *vanhimman ihmisen ollessa yhtä kaukana eläimestä kuin nykyisin elävä ihminen*, niin mikä järkevä syy voidaan esittää sille arvelulle, että ihminen on kehittynyt eläimestä ja on asteelta siirtynyt siitä korkeammalle?... *Mitä pitemmän aikavälin oletetaan kuluneen meidän aikamme ja nk. paleoliittisen ihmisen välillä, sitä pahaenteisempi ja tuhoisampi on tulos teorialle ihmisen asteittain etenevästä kehityksestä eläinkunnasta.*” Huxley esittää (*Man's Place in Nature*, s. 159), että ihmisen ikää koskevan ennakkoluulottomimman arvion on mentävä vielä pidemmälle.

misen inhimilliseksi olenoksi on täytynyt tapahtua *miljoonia vuosia sitten*. Sillä tutkiessaan Neanderthalin kallon harvinaisen tilavaa aivokoppaa Huxleyn on yhä pakko – huolimatta väitteistään, että siinä on ”apinamaiset luuseinät”, ja huolimatta myös Grant Allenin vakuutteluista, että tuossa kallossa ”on suuret otsakyhmyt, jotka hämmästyttävästi [?] muistuttavat niitä, jotka antavat gorillalle sen erityisen hurjan ulkomuodon”¹ – myöntää, että mainitun kallon suhteen hänen teoriansa tulee vielä kerran kumotuksi siitä syystä, että ”mukana olevilla raajojen luilla on täysin inhimilliset suhteet ja että Engisin kallon muoto on hyvin kehittynyt”. Kaiken tämän seurauksena meidän annetaan tietää, että nämä pääkallot ”ilmaisevat selvästi, että niiden, jotka kannattavat jossakin muodossa oppia etenevästä kehityksestä, ei tule enää etsiä ensimmäisiä jälkiä siitä alkurungosta, josta ihminen on lähtenyt uusimmalla tertiäärikäudellä; vaan että niitä *voidaan pikemminkin tavata ajankohtana, joka on kauempana ELEPHAS PRIMIGENIUKSEN ajasta, kuin tämä on meistä*” (Huxley).²

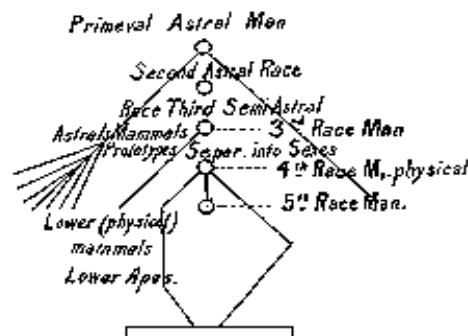
[e688] Ihmisen valtavan pitkä ikä on siis tieteellinen välttämättömyys darvinilaiselle evoluutiolle, koska vanhin paleoliittinen ihminen ei näytä tuntuvasti poikkeavan nykyisestä jälkeläisestään. Vasta viime aikoina on nykyinen tiede alkanut vuodelta laajentaa kuilua, joka erottaa nyt sen

¹ *Fortnightly Review*, 1882. Tämän väitteen perusteettomuuden samoin kuin monet muut mielikuvitusta omaavan Grant Allenin liioittelut on oivallisesti tuonut ilmi etevä anatomi, prof. R. Owen *Longman's Magazines*, vol. I, marraskuu 1882. Onko meidän muuten toistettava, että paleoliittinen Cro-Magnon -tyyppi on kehittyneempi kuin moni nykyisin elävä rotu?

² Tästä käy siis ilmi, että tiede ei voisi koskaan uneksia *pretertiäärikäuden* ihmisestä ja että de Quatrefagesin *sekundaari*-ihminen saa jokaisen akateemikon ja ”K.T.J:n” vapisemaan kauhusta, koska PELASTAAKSEEN APINATEORIAN TIETEEN ON PAKKO TEHDÄ IHMISESTÄ POSTSEKUNDAARINEN. Juuri tästä de Quatrefages moittii darvinisteja lisäten, että kaiken kaikkiaan on useampia tieteellisiä syitä johtaa apina ihmisestä kuin ihminen antropoidista [ihmisapinasta]. Tätä poikkeusta lukuun ottamatta tieteellä ei ole ainoatakaan pätevää todistetta ihmisen pitkästä ikästä vastaan. Mutta tässä tapauksessa nykyajan evoluutioteoria vaatii paljon enemmän kuin Crollin tertiäärikäudelle vaatimat viisitoista miljoonaa vuotta, sillä tähän on kaksi hyvin yksinkertaista syytä: a) Ainoatakaan ihmisapinaa ei ole tavattu ennen mioseenikautta; b) ihmisen aikaansaamat piikivijäänteet on luettu kuuluviksi plioseenikauteen, ja niiden esiintymistä mioseenikerrostumissa *epäillään*, vaikkei sitä yleensä myönnetä. Missä siis on ”puuttuva rengas” siinä tapauksessa? Ja miten edes paleoliittinen villi, ”Canstadtin ihminen”, olisi voinut kehittyä *niin lyhyessä ajassa* mioseenikauden karkeasta dryopitechuksesta *ajattelevaksi* ihmiseksi? Nyt nähdään syy, miksi Darwin hylkäsi teorian, jonka mukaan ainoastaan 60 miljoonaa vuotta on kulunut kambriakaudesta. ”Hän päättelee näin niiden vähäisten orgaanisten muutosten perusteella, jotka ovat tapahtuneet jääkauden alkamisen jälkeen, ja lisää, että edeltäviä 140 miljoonaa vuotta voidaan tuskin pitää riittävinä niiden erilaisten elämänmuotojen kehittymiselle, jotka varmasti olivat olemassa kambriakauden loppupuolella.” (Charles Gould, *Mythical Monsters*, s. 84.)

vanhasta tieteestä, esim. Pliniuksen ja Hippokrateen tieteestä, joista kukaan ei olisi pilkannut ikivanhoja oppeja ihmisrotujen ja erilaisten eläinten kehityksestä, niin kuin tämän päivän tiedemies – geologi tai antropologi – varmasti tekee.

Pitäen kiinni väitteestämme, että nisäkästyppi oli ihmisen jälkeen syntynyt neljännen kierroksen tuote, koetamme seuraavassa kuviossa – siten kuin kirjoittaja on ymmärtänyt opetuksen – tehdä selväksi kehityksen kulun:

Alkuperäinen astraalinen ihminen

Toinen astraalinen Rotu

Kolmas Rotu, puoliastraalinen

Astraaliset nisäkkäät

prototyypit

3. Rodun ihminen

Sukupuoliin jakautuminen

4. Rodun ihminen, fyysinen

Alemmat (fyysiset) nisäkkäät

5. Rodun ihminen

Alemmat apinat

Luonnonvastainen sukupuoliyhdyntä oli aina hedelmällinen, koska silloiset nisäkästyypit eivät olleet kyllin kaukana kantatyypistään¹ – astraalisesta [e689] alkuihmisestä – kehittäkseen tarpeellista estettä. Lääketieteellä on tietoa sellaisista hirviöistä, joita on jopa meidän päivinämme syntynyt ihmis- ja eläinvanhemmista. Sellaisessa mahdollisuudessa on siis kysymys *asteesta*, ei tosiasiaista. Siten okkultismi ratkaisee erään oudoimmista antropologien huomiota kiinnittäneistä ongelmista.

¹ Muistakaamme tässä yhteydessä esoteerinen opetus, jonka mukaan ihmisellä oli kolmannessa kierroksessa JÄTTIMÄISEN SUURI APINAN KALTAINEN MUOTO astraalilla tasolla. Samoin kolmannen Rodun lopussa tässä kierroksessa. Tämä selittää *inhimilliset* piirteet apinoilla, varsinkin myöhemmillä antropoideilla – huolimatta siitä, että viimeksi mainitut säilyttävät *perinnöllisyyden* kautta yhdennäköisyyden lemuro-atlantistaisten esi-isiensä kanssa.

Inhimillisen ajattelun heiluri heilahtelee äärimmäisyyksien välillä. Kun tiede on vihdoinkin vapautunut teologian kahleista, se on nyt omaksunut vastakkaisen erehdyksen, ja yrittäessään tulkita luontoa puhtaasti materialistisin perustein se on omaksunut tuon kaikkien aikojen liioittelevimman teorian – ihmisen polveutumisen villistä, eläimellisestä apinasta. Tuo oppi on muodossa tai toisessa niin juurtunut, että tarvitaan herkulesmaisia ponnistuksia sen lopulliseksi hylkäämiseksi. Darwinilainen antropologia on etnologin painajainen, nykyajan materialismin roteva lapsi, joka on varttunut ja saavuttanut lisää tarmoa, samalla kun teologisen legendan mahdottomuus ihmisen ”luomisesta” on tullut yhä ilmeisemmäksi. Se on menestynyt sen oudon harhakuvitelman vuoksi, että – kuten eräs arvossapidetty tiedemies sanoo – ”Kaikki hypoteesit ja teoriat ihmisen synnystä voidaan pelkistää *kahteen* [kehitysopilliseen ja raamatun eksoteeriseen kertomukseen]... Mikään muu olettaus ei ole ajateltavissa...”!! Salaisten teosten antropologia on kuitenkin paras mahdollinen vastaus moiseen arvottomaan väitteeseen.

Anatominen yhtäläisyys ihmisen ja korkeamman apinan välillä, minkä darvinistit niin usein mainitsevat viittaavan johonkin aikaisempaan, molemmille yhteiseen esi-isään, tuo esiin mielenkiintoisen ongelman, jonka oikeaa ratkaisua on etsittävä ihmisapinasukujen syntyä koskevasta esoteerisesta selityksestä. Olemme esittäneet siitä niin paljon kuin oli hyödyllistä osoittamalla, että ensimmäisten älyttömien rotujen eläimellisyys johti suunnattoman suurten ihmisen kaltaisten hirviöiden – ihmis- ja eläinvanhempien jälkeläisten – syntymiseen. Kun aika kului ja yhä puoliastraaliset muodot kiinteytyivät fyysisiksi, ulkonaiset olosuhteet muuttivat noiden olentojen jälkeläisiä, kunnes tuo kooltaan kutistuva suku saavutti huippukohtansa mioseenikauden alemmissa apinoissa. Näiden kanssa myöhemmät atlantilaiset uudistivat ”älyttömien” synnin – tällä kertaa täysin vastuullisina. Heidän rikoksensa tuloksena olivat ne apilalajit, jotka me nyt tunnemme ihmisapinoina.

Voi olla hyödyllistä verrata tätä hyvin yksinkertaista teoriaa – jonka me haluamme tarjota ainoastaan hypoteesina epäilijöille – darvinilaiseen järjestelmään, joka on niin täynnä ylipääsemättömiä esteitä, että se tuskin on selviytynyt yhdestäkään niistä jonkin enemmän tai vähemmän kekseliään hypoteesin avulla, kun sen takana näyttäytyy jo kymmenen vielä pahempaa vastusta.

[e690]

IV

GEOLOGISTEN AIKAKAUSIEN PITUUS,
ROTUSYKLIT JA IHMISSUVUN IKÄ

Miljoonia vuosia on vaipunut Lethen virtaan jättämättä maailman tietoisuuteen ihmisen alkuperästä ja ensimmäisten rotujen historiasta muuta muistoa, kuin mitä oikeaoppisen länsimaisen ajanlaskun muutamat vuosituhanet kertovat.

Kaikki riippuu niistä todisteista, joita on löydetty inhimillisen rodun iästä. Jos tuo yhä kiistanalainen plioseenikauden tai jopa mioseenikauden ihminen oli todellinen *homo primigenius*, niin olkoon tieteellä oikeus (*argumenti causa*) perustaa nykyinen antropologiansa – mikäli se koskee ”homo sapiensin” syntyperän aikamäärää ja tapaa – darvinilaiselle teorialle.¹ Mutta jos ihmisen luurankoja tullaan joskus löytämään eoseenikauden kerrostumista, vaikka ei fossiilista apinaa, ja siten todistetaan, että ihminen on ollut olemassa aiemmin kuin antropoidi – silloin darvinistien on pakko käyttää kekseliäisyyttään toisella suunnalla. Ja uskottavalta taholta ilmoitetaan, että kahdeskymmenes vuosisata tulee jo ensi vuosikymmeninään saamaan kiistattomia todisteita ihmisen aiemmuudesta.

Jo nyt ilmenee todisteita, jotka näyttävät, että kaupunkien ja sivistysten perustamisajankohtia ja useiden muiden historiallisten tapahtumien päivämääriä on typistetty järjettömästi. Näin on tahdottu tehdä sovinto raamatullisen ajanlaskun kanssa. ”*I. Mooseksen kirjassa*”, kirjoittaa tunnettu paleontologi Édouard Lartet, ”ei ole mitään aikamäärää alkuperäisen ihmiskunnan syntymiselle”. Mutta kronologit ovat yrittäneet viisitoista vuosisataa pakottaa raamatun tapahtumat sopimaan yhteen omien järjestelmiensä kanssa. Tällä tavoin on syntynyt ei enempää eikä vähempää kuin sataneljäkymmentä erilaista mielipidettä pelkästä ”luomisen” aikamäärästä.

Ja niistä eri laskelmista, jotka koskevat aikakautta maailman alusta Kristuksen syntymään, suurimpien poikkeamien ero on 3194 vuotta. Muutamien viimeisten vuosien aikana arkeologien on täytynyt siirtää myös babylonialaisen sivistyksen alku lähes 3000 vuotta taaksepäin. Siinä lieriön [e691] muotoisessa perustus kivessä, jonka Kyyroksen voittama Babylonian kuningas Nabunaid laski, on merkintöjä, joissa hän sanoo, miten hän oli löytänyt sen alkuperäisen temppelin perustuskiven,

¹ Huomautettakoon, että ne darvinistit, jotka Grant Allenin kanssa sijoittavat meidän ”karvaiset, puissa kiipeilevät” esi-isämme niin kauas taaksepäin kuin *eoseenikauteen* asti, ovat melko kiusallisen pulman edessä. Ei mikään fossiilinen ihmisapina – vielä vähemmän tuo tarunomainen, ihmiselle ja ihmisapinalle määrätty yhteinen esi-isä – esiinny eoseenikauden kerrostumissa. Ensimmäinen aavistus ihmisapinasta on mioseenikaudelta.

jonka oli rakentanut Sargonin poika Naram-Sin Akkadiasta, Babylonian valloittaja, joka Nabunaidin mukaan eli 3200 vuotta ennen hänen aikaansa.¹

Olemme osoittaneet *Hunnuttomassa Isiksessä* [II Teologia osa 2, 28], miten niiden, jotka ovat perustaneet historiansa juutalaisten ajanlaskuun (rodun, jolla ei ollut mitään omaa ja joka torjui läntisen 1100-luvulle asti), täytyi joutua harhateille, sillä juutalainen kertomus voidaan tulkita ainoastaan kabbalistisen laskutavan mukaan ja siihen täytyy olla avain. Me olemme pitäneet täydellisenä mielikuvituksen tuotteena edesmenneen George Smithin kaldealaista ja assyrialaista kronologiaa, jonka hän oli sovitannut yhteen Mooseksen ajanlaskun kanssa. Ja nyt myöhemmät assyriologit ovat vahvistaneet meidän väitteemme ainakin tässä suhteessa. Sillä kun George Smith antaa Sargon I:n (legendassa Mooseksen esikuva) hallita Akkadin kaupungissa noin v. 1600 eaa. – luultavasti salaisesta kunnioituksesta Moosesta kohtaan, joka eli raamatun mukaan 1571 eaa. – saamme tietää ensimmäisestä prof. A. H. Saycen Oxfordissa pitämästä kuudesta Hibbert-luennosta, että:

Vanhat mielipiteet Babylonian varhemmista aikakirjoista ja sen uskonnoista ovat uudempien löytöjen johdosta muuttuneet paljon. Nyt ollaan yhtä mieltä siitä, että ensimmäisen seemiläisen keisarikunnan perusti Akkadin Sargon, joka kokosi suuren kirjaston, suojeli kirjallisuutta ja ulotti valloituksensa meren yli Kyprokseen. Tiedetään myös, että hän hallitsi jo v. 3750 eaa. .... Ranskalaisten Tel-lohista löytämien akkadialaisten monumenttien on oltava vieläkin vanhempia ulottuen ajassa taaksepäin noin vuoteen 4000 eaa.

Toisin sanoen, neljänteen vuoteen maailman luomisesta raamatun ajanlaskun mukaan, jolloin Adam oli vielä kapaloissaan! Ehkä nuo 4000 vuotta voidaan muutaman vuoden kuluttua vielä pidentää. Tunnettu oxfordilainen luennoitsija huomautti esityksessään *Uskonnon alkuperä ja kehitys vanhojen babylonialaisten uskonnon valossa*:

Vaikeudet babylonialaisen uskonnon alkuperän ja historian systemaattisessa jäljittämässä olivat melkoiset. Tietolähteinä olivat lähes yksinomaan muistomerkit, sillä hyvin vähän apua voitiin saada klassisilta tai itämaisilta kirjailijoilta. Oli kiistaton tosiasia, että babylonialainen papisto vaikeutti tahallaan uskonnollisten tekstien tutkimista kiemuralla ne melkein läpitunkemattoman hämäryyden peittoon.

---

¹ Ed. Lartet, ”Nouvelles Recherches sur la co-existence de l’Homme et des Grands Mammifères Fossils réputés caractéristiques de la dernière Période Géologique.” *Annales des Sciences Naturelles*, 1861, sarja 4, Zoologie, osa XI, s. 177–253.

Epäilemättä he sekoittivat ”tahallaan” aikamäärät ja varsinkin tapahtumien järjestyksen, ja siihen heillä oli hyvä syy: heidän kirjoituksensa ja muistitietonsa olivat kaikki esoteerisia. Babylonialaiset papit tekivät vain samoin kuin kaikkien muiden muinaisten kansojen papit. Heidän muistitietonsa oli tarkoitettu ainoastaan vihittyjä ja heidän oppilaitaan varten, ja vain viimeksi mainituille uskottiin avaimet todellisen merkityksen selville saamiseksi. Mutta professori [e692] Saycen huomautukset ovat toiveita herättäviä. Sillä hän selittää vaikeudet sanomalla, että koska

Nineven kirjasto sisälsi enimmäkseen jäljennöksiä vanhemmista babylonialaisista teksteistä ja jäljentäjät valitsivat ainoastaan sellaisia tauluja, jotka kiinnostivat erityisesti assyrialaisia valloittajia, jotka kuuluivat suhteellisen myöhäiseen aikaan, niin tämä lisäsi suuresti kaikista vaikeuksista pahinta – nimittäin sitä, että jäimme usein epätietoisiksi asiakirjatodisteiden iästä ja todistusaineistomme historiallisesta arvosta.

On siis lupa päätellä, että jokin vielä myöhempi löytö voi tulla uudeksi pakottavaksi syyksi siirtää babylonialaiset aikamäärät niin pitkälle kauemmaksi vuotta 4000 eaa., että ne jokaisen raamatun kunnioittajan mielestä tulevat *esikosmisiksi*.

Miten paljon enemmän paleontologia olisikaan saanut tietää, ellei miljoonia teoksia olisi tuhottu! Tarkoitamme Aleksandrian kirjastoa, joka on hävitetty kolme kertaa, nimittäin v. 48 eKr. sen hävitti Julius Caesar, sitten se hävitettiin v. 390 jKr., ja lopuksi v. 640 jKr. sen hävitti kalifi Omarin kenraali. Mutta mitä tämä on verrattuna alkuperäisten atlantislaisien kirjastojen hävitettyihin teoksiin ja aikakirjoihin, joiden sanotaan sisältäneen tietoja, jotka oli merkitty muistiin ennen vedenpaisumusta eläneiden jättiläismäisten hirviöiden parkituille nahoille? Tai verrattuna niihin lukemattomiin kiinalaisiin teoksiin, jotka hävitettiin keisarillisen Tsin-dynastian perustajan, Shih Huang tin käskystä v. 213 eKr.? Varmasti keisarillisen babylonialaisen kirjaston savitaulut ja kiinalaisten kokoelmien verrattomat aarteet eivät koskaan voineet sisältää sellaista tietoa, kuin jokin edellä mainituista ”atlantislaisista” nahoista olisi tarjonnut tietämättömälle maailmalle.

Mutta myös niiden äärimmäisen niukkojen aikamäärien perusteella, jotka tieteellä on ollut käytettävissään, se on huomannut olevan välttämätöntä siirtää melkein kaikkia babylonialaisia aikamääriä, ja sen se on tehnyt oikein avokätisesti. Saamme tietää professori Saycelta, että myös ikivanhojen Tel-lohissa, Ala-Babyloniassa, sijaitsevien kuvapatsaiden on hiljattain ilmoitettu olevan samanaikaisia Egyptin neljännen dynastian kanssa. Valitettavasti dynastiat ja pyramidit saavat osakseen saman kohtalon kuin geologiset ajanjaksot. Niiden ikä on mielivaltaisen ja saa riippua asianomaisten tiedemiesten päähänpistoista. Arkeologit sanovat nyt tietävänsä, että edellä mainitut kuvapatsaat ovat vihreää dioriittia, jota saadaan ainoastaan Siinain niemimaalta, ja

taidetyyliltään ja mitoiltaan ne vastaavat samanlaisia egyptiläisten pyramidinrakentajien pystyttämiä dioriittipatsaita kolmannen ja neljännen dynastian ajalta... Sitä paitsi ainoa mahdollinen ajanjakso, jolloin Babylonialla on voinut olla hallussaan Siinain louhoksia, on varmaankin ollut heti sen vaiheen lopussa, jolloin pyramidit rakennettiin. Vain siten voimme ymmärtää, miten nimi Siinai on voitu johtaa nimestä Sin, joka oli alkuperäinen babylonialainen kuunjumala.

Tämä on hyvin loogista, mutta mikä ajankohta on määrätty noille ”dynas-tioille”? Sankhuniatonin ja Manethonin synkronistiset taulut [e693] merkkeineen tai mitä niistä on jäänyt jäljelle pyhän Eusebiuksen käsittelyn jälkeen, on hylätty. Meidän on yhä tyydyttävä neljään tai viiteen tuhanteen vuoteen eaa., jotka on niin anteliaasti myönnetty Egyptille. Joka tapauksessa on voitettu yksi asia. Maan kamaralla on vihdoinkin yksi kaupunki, jolle on myönnetty ainakin 6000 vuoden ikä, ja se on Eridu. Geologia on sen löytänyt. Professori Saycen mukaan:

Nyt on myös onnistuttu määrittelemään aika, jolloin Persian lahden yläpää madaltui, mikä edellyttää 5000 tai 6000 vuoden kulumista ajasta, jolloin Eridu, joka sijaitsee nyt 40 kilometrin päässä sisämaassa, oli satamakaupunki Eufraatin suulla ja Etelä-Arabian ja Intian kanssa käydyn babylonialaisen kaupan keskus. Ja ennen kaikkea uusi kronologia määrää ajan pitkälle sarjalle pimennyksiä, jotka on tallennettu suureen astronomiseen teokseen ”Belin havainnot”. Me voimme ymmärtää muuten niin hämmentävän muutoksen kevätpäiväntasauksen asemassa, joka on tapahtunut sen jälkeen kun varhaisimmat babylonialaiset astronomit nimesivät meidän nykyiset eläinratamerkkimme. Kun akkadilaiset kalenterit järjestettiin ja akkadilaiset kuukaudet nimettiin, aurinko ei ollut kevätpäiväntasauksen aikana Kaloissa, kuten nykyisin, tai edes Oinaassa, vaan Härässä. Koska päiväntasausten prekessionopeus tiedetään, me huomaamme, että aurinko oli kevätpäiväntasauksen aikana Härän merkissä noin vuodesta 4700 eaa., ja näin saamme astronomiset aikamäärät, joita ei voida kieltää.¹

Meidän asemamme käynee selvemmäksi, kun toteamme, että käytämme Sir C. Lyellin nimityksiä ajoista ja aikakausista ja että puhuessamme sekundaari- ja tertiääri- sekä eoseeni-, mioseeni- ja plioseenikausista, yrittämme vain tehdä esittämämme tosiasiat ymmärrettävämmiksi. Koska noiden aikojen ja aikakausien kestoa ei ole vielä määritelty tarkoin, joten saman ajan (tertiäärikauden) on eri kerroilla ilmoitettu kestäneen 2½ miljoonasta ja 15 miljoonaan vuoteen; ja koska näyttää siltä, ettei ole kahta geologia ja luonnontieteilijää, jotka olisivat samaa mieltä tästä asiasta – niin eso-

¹ A.H. Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, *Lectures on the Origin and Growth of Religion as Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians*.

teeriset opetukset voinevat suhtautua täysin välinpitämättömästi kysymyksen ihmisen esiintymisestä sekundaari- tai tertiäärikaudella. Jos jälkimmäiselle voidaan antaa niin pitkä kesto-aika kuin 15 miljoonaa vuotta – sitä parempi. Sillä okkulttinen oppi, joka säilyttää huolellisesti todelliset ja oikeat ensimmäistä ja toista kantarotua sekä kolmannen kantarodun kahta kolmasosaa koskevat lukunsa, ilmaisee tarkan tiedon ainoastaan yhdestä asiasta – ”Vaivasvata Manun ihmiskunnan” iästä.¹

Toinen tarkka ilmoitus on tämä: Manner, johon neljäs Rotu kuului ja jolla se eli ja hukkui, osoitti ns. eoseenikaudella ensimmäisiä oireita vajoamisesta. Ja se tuhoutui lopullisesti mioseenikaudella – lukuun ottamatta Platonin mainitsemaa pientä saarta. Nämä tiedot on nyt vahvistettava tieteellisillä tosiseikoilla.

[e694]

A.

TIETEELLISIÄ POHDISKELUJA
MAAPALLON, ELÄINMAAILMAN JA IHMISSUVUN IÄSTÄ

Meidän sallittaneen vilkaista asiantuntijoiden teoksia. Prof. A. Winchellin teos *World-Life or Comparative Geology* tarjoaa meille merkillistä tietoa. Siinä meillä on nebulaariteorian kunnianarvoisa vastustaja nuijimassa *odium theologicum*nsa² koko voimalla tieteen suurten kuuluisuuksien *sangen* vastakkaisia hypoteeseja, jotka koskevat sideerisiä ja kosmisia ilmiöitä ja niiden suhteita Maan aikakausien pituuteen. ”Liian mielikuvituksellisilla fyysikoilla ja luonnontieteilijöillä” ei ole kovinkaan helppoa tuossa ryöpytyksessä, jossa vertaillaan keskenään heidän omia pohdiskelujaan, ja he joutuvat silloin melko surkeaan valoon. Hän kirjoittaa:

Sir William Thomson pääättelee jäähtymistä koskevien havaintojen johdosta, että on voinut kulua korkeintaan kymmenen miljoonaa vuotta [toisessa paikassa hän mainitsee 100 miljoonaa] siitä, kun maan lämpötila oli riittävästi laskenut ylläpitääkseen kasvielämää³... Helmholtz laskee, että kaksikymmentä miljoonaa vuotta riittäisi alkuperäiselle tähtisumulle tihentyä auringon nykyisiin mittoihin. Prof. S. Newcomb vaatii ainoastaan kymmenen miljoonaa vuotta, jotta saavutettaisiin lämpötila 212° F.⁴ Croll arvioi *seitsemänkymmentä* miljoonaa vuotta lämmön hajautumiselle jne.⁵ Bischoff laskee, että 350 miljoonaa vuotta vaadit-

¹ Ks. teoksemme I kirjan lukua ”Bramiinien ajanlasku”.

² [Teologisen vihan.]

³ Thomson ja Tait, *Natural Philosophy*, Liite D., Edinburgin kuninkaallisen seuran julkaisut, vol. XXIII (1862), I, 157.

⁴ *Popular Astronomy*, s. 509.

⁵ *Climate and Time*, s. 335.

taisiin maan jäähtymiseksi 2000°:n lämmöstä 200°:en C. Reade, joka perustaa arvionsa havaittuihin denudaation nopeuksiin, vaatii 500 miljoonaa vuotta sille, kun maan kerrostuminen alkoi Euroopassa.¹ Lyell uskalsi arvata suunnilleen 240 miljoonaa vuotta. Darwin arveli 300 miljoonaa vuotta tarvittavan hänen teoriasensa vaatimia orgaanisia muutoksia varten, ja Huxley on taipuvainen olettamaan tuhat miljoonaa vuotta [!!].... Jotkut biologit... näyttävät silmät tiukasti kiinni suljettuina syökyvän yhdellä harppauksella miljoonien vuosien syvänteeseen, josta heillä ei ole sen parempaa arviota kuin ikuisuudestaan.²

Sitten hän siirtyi selittämään omasta mielestään tarkempia geologisia laskelmia, joista pari riittääköön esimerkiksi.

Sir W. Thomsonin mukaan ”maan koko kuorettuma-aika on 80 miljoonaa vuotta”. Prof. Haughtonin minimirajalaskelmien mukaisesti sitä aikaa varten, joka on kulunut [e695] Euroopan ja Aasian kohoamisesta, ilmaistaan kolme oletettua aikamäärää kolmelle *mahdolliselle* eri kohoamistavalle: ne vaihtelevat vaatimattomasta vuosimäärästä 640 730 alkaen 4 170 000 vuoden kautta suunnattoman suureen lukuun 27 491 000 vuotta!!

Kuten huomataan, tämä riittää vahvistamaan väitteemme neljästä manteeesta ja jopa bramiinien aikamääristä.

Lisälaskelmat, joiden yksityiskohtia lukija voi saada prof. Winchellin teoksesta,³ johtavat Haughtonin arvioimaan maapallon kerrostumaiäksi suunnilleen 11 700 000 vuotta. Tämä luku on kirjoittajan mielestä liian pieni, joten hän korottaa sen 37 miljoonaksi vuodeksi.

Edelleen tri Croll esittää,⁴ että 2,5 miljoonaa vuotta ”on kulunut tertiäärikauden alusta”. Ja sitten erään hänen toisen käsityksensä mukaan on kulunut ainoastaan 15 miljoonaa vuotta eoseenikauden alusta asti,⁵ joka ollen ensimmäinen kolmesta tertiäärikaudesta jättää lukijan riippumaan 2½ ja 15 miljoonan vuoden väliin. Mutta jos pidetään kiinni edellisestä, pienemmästä luvusta, silloin maan koko kuorettuma-aika tulisi olemaan 131 600 000 vuotta.⁶

Kun viimeinen jääkausi alkoi 240 000 vuotta sitten ja loppui 80 000 vuotta sitten (prof. Crollin mukaan), niin ihmisen olisi täytynyt esiintyä maan päällä 100 000 – 120 000 vuotta sitten. Mutta kuten prof. Winchell sanoo välimerenrodun iästä, ”sen on yleensä uskottu esiintyneen manner-

¹ Puhe Liverpoolin Geologisessa Seurassa, 1876.

² Winchell, *World-Life*, s. 179–180.

³ *World-Life*, s. 367–368.

⁴ *Climate and Time*.

⁵ Lainattu Gouldin teokseen *Mythical Monsters*, s. 84.

⁶ Bischoffin mukaan 1 004 177 vuotta – E. Chevandierin laskelmien mukaan 672 788 vuotta – vaadittiin ns. kivihilimudostusta varten. ”Noin 300 metrin paksuista tertiäärikerrostumaa varten vaadittiin 350 000 vuotta.” Ks. Büchner, *Force and Matter*, J. F. Collingwoodin julkaisu.

jäätiköiden myöhemmän vetäytymisen aikana”. Kuitenkin hän lisää, että ”tämä ei koske *mustien ja ruskeiden rotujen* ikää, sillä on olemassa lukuisia todisteita niiden olemassaolosta eteläisimmillä seuduilla jo paljon ennen jääkauden alkua”.¹

Esimerkkinä geologisesta *luotettavuudesta ja yhtäpitävyydestä* mainitakoon vielä seuraavat luvut. Kolme auktoriteettia – T. Belt, G.S.J., J. Croll, K.T.J. ja Robert Hunt, K.T.J. – arvioidessaan aikaa, joka on kulunut jääkaudesta, esittävät täysin erilaiset luvut, nimittäin:

T. Belt	20 000 vuotta
J. Croll	240 000 ”
R. Hunt	80 000 ” ²

[e696] Ihmekö siis, jos Pengelly tunnustaa, että ”nykyisin on ja *aina ehkä tulee olemaan MAHDOTONTA* edes suunnilleen määritellä geologista aikaa vuosissa *tai edes vuosituhansissa*”. Okkultistien antama viisas neuvo herroille geologeille on: heidän pitäisi jäljitellä vapaamuurarien varovaista esimerkkiä. Koska kronologia, he sanovat, ei voi mitata luomisen aikaa, niin heidän ”iki-vanhassa ja Alkuperäisessä Rituaalissaan” käytetään merkintää 000 000 000 lähimpänä todellisuutta vastaavana merkintänä.

Samanlainen epävarmuus, ristiriitaisuus ja erimielisyys vallitsee kaikissa muissakin kysymyksissä.

Tieteelliset todistukset ihmisen polveutumisesta ovat edelleen käytännöllisesti katsoen harhaluuloa ja itsepetosta. British Associationissa on monta darvinismin vastustajaa, ja ”luonnonvalinta” alkaa menettää kannatustaan. Vaikka sitä pidettiin aikanaan pelastajana, jonka tuli estää oppineita teoreetikkoja lopullisesti romahtamasta älyllisesti hyödyttömien hypoteesien kuiluun, se alkaa herättää epäilystä. Jopa Huxley osoittaa ”valinnan” suhteen horjumisen merkkejä ja ajattelee, että ”luonnonvalinta ei ole ainoa tekijä”:

Me epäilemme kovasti, että se (luonto) tekee silloin tällöin huomattavia harppauksia muunnosten suhteen ja että nuo hyppäykset saavat aikaan joitakin niistä aukoista, jotka tuntuvat esiintyvän tunnettujen muotojen sarjassa.³

Edelleen, lääket. tri C. R. Bree vakuuttaa Darwinin teorian onnettomista aukoista seuraavasti:

Jälleen on muistettava, että välimuotoja on täytynyt esiintyä runsaasti.... St. George Mivart uskoo, että *muutos kehityksessä voi tapahtua pi-*

¹ Winchell, *main. teos*, s. 379.

² Ks. ”The Ice-Age Climate and Time”, *Popular Science Review*, 1875, vol. XIV, s. 242.

³ Köllikerin kritiikkiä koskeva selostus on julkaisussa *Lectures and Essays*.

kemmin kuin yleensä uskotaan. Mutta Darwin pitää miehekkäästi kiinni käsityksestään ja vastaa jälleen: ”*natura non facit saltum.*”¹

Tässä okkultistit ovat samaa mieltä Darwinin kanssa.

Esoteerinen opetus vahvistaa täysin käsityksen luonnon hitaasta ja arvokkaasta etenemisestä. ”Planetaariset sysäykset” ovat kaikki aikakautisia. Kuitenkin Darwinin teoria, vaikka se on oikea pienemmissä yksityiskohdissaan, sopii yhtä vähän okkultismin kuin A. R. Wallacen kanssa, joka osoittaa teoksessaan *Contributions to the Theory of Natural Selection* melko vakuuttavasti, että ihmisen aikaansaamiseksi tarvitaan jotakin *enemmän* kuin ”luonnonvalinta”.

Tarkastelkaamme kuitenkin tämän tieteellisen teorian *tieteellisiä* vasta-vahteita ja katsokaamme, mitä ne ovat.

St. George Mivart vakuuttaa, että:

.....lienee kohtuullista laskea 25 miljoonaa vuotta kerrostumien muodostumiselle mukaan luettuna yläsiluurikausi. Jos [e697] nyt tämän kerrostumisen aikainen kehitystapahtuma on ainoastaan sadasosa koko ajasta, niin koko *eläinkunnan* täydelliseksi kehittymiseksi sen nykyiselle asteelle tarvitaan 2500 miljoonaa vuotta. Kuitenkin jo neljäs osa tästä ajasta ylittäisi verrattomasti sen ajan, jonka fysiikka ja astronomia näyttävät voivan laskea koko tätä kehitystä varten. Lopuksi käy vaikeaksi selittää, miksi runsaita fossiiliesiintymiä puuttuu vanhimmista kerrostumista – jos kerran elämä oli silloin niin rikasta ja monipuolista kuin sen on darvinilaisen teorian mukaan täytynyt olla. Darwin itse myöntää, että ”tämä seikka jää pakosta selitystä vaille ja että tätä voidaan todella pitää painavana syynä niitä käsityksiä vastaan”, joita hänen kirjansa sisältää.....

Tässä meillä on siis huomattava (ja *darwinilaisten periaatteiden kannalta selittämätön*) puute vaiheittaisista siirtymämuodoista. Kaikki selväpiirteisimmät ryhmät...*esiintyvät äkkiä näyttämöllä.* Ei edes hevonen, eläin jonka sukupuu on luultavasti parhaiten säilynyt, tarjoa mitään ratkaisevaa todistetta jonkin lajin synnystä merkitsevien, satunnaisten muutosten kautta. Toiset muodot kuten labyrintodontit ja trilobiitit, jotka näyttävät ilmaisevan asteittain jatkuvaa muutosta, eivät lähemmin tutkittaessa suinkaan tee sitä... Kaikki nämä vaikeudet vältetään, jos myönämme, että uusia kaikenasteisen eläinelämän muotoja ilmestyy aika ajoin verrattain äkkiä, jolloin ne kehittyvät lakien mukaisesti ja ovat riippuvaisia osaksi ympäröivistä olosuhteista, *osaksi* ovat niiden *sisäisiä* – kuten kristallit (ja ehkä viimeisimpien tutkimusten mukaan elämän alimmat muodot), jotka rakentuvat niiden omille aineille kuuluvien si-

¹ [”Luonto ei tee hyppäystä.”] *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, London 1872, s. 161.

säisten lakien mukaisesti ja sopusoinnussa ja harmoniassa kaikkien ympäröivien vaikutusten ja olosuhteiden kanssa.¹

”Niiden omille aineille kuuluvat sisäiset lait” – ne ovat viisaita sanoja ja sellaisen mahdollisuuden tunnustaminen on varovaista myöntämistä. Mutta miten nämä *sisäiset lait* voidaan koskaan tunnistaa, jos hylätään okkulttinen opetus? Eräs ystävä kirjoittaa kiinnittäessään huomionsa edellä mainittuun pohdiskeluun: ”Toisin sanoen on hyväksyttävä oppi planetaarisista *elämänsysäyksistä*. Kuinka on muuten selitettävissä, että lajit ovat nyt *steereotyyppejä* ja että myös kyyhkysten ja monien muiden eläinten kesyyntyneet lajit itsekseen jätettyinä palaavat alkutyyppeihinsä?” Mutta oppi planetaarisista *elämänsysäyksistä* on määriteltävä selvästi ja yhtä selvästi ymmärrettävä, ellei nykyistä hämmennystä tahdota tehdä vielä pahemmaksi. Kaikki nämä vaikeudet häviäisivät kuin öiset varjot nousevan auringonvalon alta, jos hyväksyttäisiin seuraavat esoteeriset selviöt: a) meidän planeetatietjumme suunnattoman vanha ikä (ja olemassaolo); b) seitsemän kierroksen todellisuus; c) ihmisrotujen jakautuminen (puhtaasti antropologisen jaon lisäksi) seitsemään erityiseen kantarotuun, joista nykyinen, eurooppalainen ihmiskunta on *viides*; d) ihmismuutoksen ikivanhuus tässä (*neljännessä*) kierroksessa; ja lopulta e) se totuus, että kuten nämä Rodut kehittyvät eeterisyydestä aineellisuuteen ja tästä jälleen suhteellisesti ohuempaan fyysiseen rakenteeseen, samoin jokainen elävä (niin sanottu) *orgaaninen* eläin- ja kasvilaji muuttuu jokaisen kantarodun mukana.

Jos nämä totuudet hyväksyttäisiin vaikkapa vain muiden [e698] ja varmasti tarkemmin ajatellen *ei suinkaan vähemmän mielettömien* olettamusten ohella – jos okkulttisia teorioita on pakko pitää nykyisin ”mielettöminä” – silloin kaikki vaikeudet olisi poistettu. Tieteen pitäisi kyllä yrittää olla *johdonmukaisempi* kuin se nyt on, sillä se voi tuskin pitää kiinni tuosta teoriasta, että ihminen polveutuu apinanmuotoisesta esi-isästä, ja samaan hengenvetoon kieltää ihmismuutosta edes kohtuullisen suurta ikää! Kun Huxley puhuu ”ihmisen ja apinan valtavan suuresta älyllisestä eroavuudesta” ja ”nykyisin niiden välillä olevasta valtavasta kuilusta”² ja jos hän myöntää sen välttämättömyyden, että tieteen ihmiselle myöntämää ikää maan päällä on riittävästi pidennettävä, jotta moinen hidas ja asteittainen kehitys olisi mahdollista, silloin tulisi kaikkien hänen tavallaan ajattelevien tiedemiesten päätyä ainakin likimain samoihin lukuihin ja olla samaa mieltä niiden plioseeni-, mioseeni- ja eoseenikausien todennäköisestä kestosta, joista on niin paljon puhuttu ja joista ei ole mitään varmaa tietoa – vaikka he eivät uskallakaan mennä *kauemmaksi taaksepäin*. Mutta ei tunnu olevan kahta tiedemiestä, jotka olisivat samaa mieltä. Jokainen aikakausi tuntuu olevan kestoltaan mysteeri ja oka geologien kyljessä, ja kuten juuri on osoitettu, he

¹ *Genesis of Species*, s. 160–162.

² *Man's Place in Nature*, s. 142, alaviite.

eivät kykene sovittamaan johtopäätöksiään yhteen edes silloin, kun on kyse suhteellisen myöhäisistä geologisista muodostumista. Tästä syystä ei heidän esittämiinsä lukuihin voi luottaa, sillä heidän laskelmissaan kaikki luvut ovat joko miljoonia tai vain tuhansia vuosia!

Kaikki edellä sanottu voi saada vahvistuksen heidän omista myönnytyksistään ja niistä tehdystä yhteenvedosta *Encyclopaedia Britannicassa*, tuossa ”tieteen panoraamassa”, joka näyttää keskiarvon siitä, mihin on tultu geologisissa ja antropologisissa arvoituksissa. Siinä kuoritaan kerma arvovaltaisimmista mielipiteistä. Siitä huolimatta siinä kieltäydytään ilmaisemasta tarkkoja kronologisia aikamääriä edes niin suhteellisen myöhäisille ajankohdille kuin neoliittinen kausi. Mutta ihme kyllä jokin aika on vahvistettu määrättyjen geologisten ajanjaksojen alkamiselle, ainakin muutamien harvojen, joiden kesto voitaisiin tuskin lyhentää joutumatta suoranaiseen ristiriitaan tosiasioiden kanssa.

Tuossa suuressa tietosanakirjassa oletetaan, että ”100 miljoonaa vuotta on kulunut... siitä, kun meidän maapallomme jähmettyi siinä määrin, että ensimmäinen elämänmuoto saattoi esiintyä sillä”.¹

Mutta näyttää olevan yhtä mahdotonta yrittää käännäyttää nykyajan geologeja ja etnologeja kuin saada darvinilaiset luonnontieteilijät huomaamaan virheensä. Arjalaisesta kantarodusta ja sen esi-isistä [e699] tietää tiede yhtä vähän kuin toisten planeettojen ihmisistä. Lukuun ottamatta Flammarionia ja eräitä mystikkoja astronomien joukossa useimmiten kielletään jopa muiden planeettojen asuttavuus. Kuitenkin varhaisimpien arjalaisrotujen tiedemiehet olivat sellaisia suuria adepteja-astronomeja, että he näyttävät tienneen paljon enemmän Marsin ja Venuksen roduista, kuin mitä nykyajan antropologi tietää maapallon varhaisvaiheista.

Jättäkäämme hetkeksi nykyajan tiede ja kääntykäämme ikivanhan tiedon puoleen. Kun muinaisaikaiset tiedemiehet vakuuttavat meille, että kaikki geologiset mullistukset – valtamerien noususta, vedenpaisumuksista ja mannerten muutoksista viime vuosien pyörremyrskyihin, hurrikaaneihin, maanjäristyksiin, tulivuorten purkauksiin, hyökyaaltoihin ja jopa poikkeuksellisiin sääolosuhteisiin ja vuodenaikojen huomattaviin muutoksiin, jotka saattavat eurooppalaiset ja amerikkalaiset meteorologit ymmälle – johtuvat ja riippuvat kuusta ja planeetoista; niin, että jopa vaatimattomilla ja vähäteltyillä konstellaatioilla on mitä suurin vaikutus ilmatieteellisiin ja kosmisiin muutoksiin kaikkialla maapallolla, niin kiinnittäkäämme hetkeksi huomionihimme sideerisiin yksinvaltiaisiin ja hallitsijoihin, jotka ohjaavat planeet-

¹ Vol. X, art. ”Geology”, s. 227. ”100 miljoonaa vuotta on luultavasti täysin riittävä aika kaikkia geologisia muutoksia varten”, sanotaan siinä. Ranskassa on *oppineita*, joiden mielestä tuo aika ei ole läheskään ”riittävä”. Le Couturier vaatii niille 350 miljoonaa vuotta. Buffon tyytyi 34 miljoonaan vuoteen – mutta nykyaikaisemman koulukunnan edustajien joukossa on niitä, jotka eivät suostu vähempään kuin 500 miljoonaan vuoteen.

taamme ja ihmiskuntaamme. Nykyajan tiede kieltää kaiken sellaisen vaikutuksen. Ikivanha tiede vakuuttaa sen olevan olemassa. Katsokaamme, mitä kumpikin sanoo tästä kysymyksestä.

B.

PLANEETTAKETJUISTA JA NIIDEN LUKUISUUDESTA

Tunsivatko muinaiset kansat muita maailmoja kuin omansa? Mitä todisteita okkultisteilla on vakuuttaessaan, että jokainen pallo kuuluu seitsemäiseen maailmojen ketjuun – joista vain yksi on näkyvä – ja että ne ovat, olivat tai tulevat olemaan ”ihmisten asumia”, kuten on jokaisen näkyvän tähden tai planeetan laita? Mitä he tarkoittavat tähtimaailmojen ”moraalisella ja fyysisellä vaikutuksella” meidän palloihimme?

Tällaisia kysymyksiä esitetään meille usein ja niitä on tarkasteltava nyt eri näkökohdista. Vastaus ensimmäiseen kuuluu: Me uskomme niin, koska ensimmäinen laki luonnossa on ykseys moninaisuudessa ja toinen on vastaavuuden laki. ”Kuten ylhäällä, niin alhaalla.” Se aika on ainiaaksi mennyt, jolloin meidän hurskaat esi-isämme uskoivat, että tämä maamme oli universumin keskus, ja jolloin kirkko ja sen ylpeät palvelijat voivat julistaa rienaukseksi olettamuksen, että jokin muu planeetta olisi asuttu. Aadam ja Eeva, käärme ja perisynti, jonka sovittaminen vaati verta, ovat olleet liian kauan edistyksen esteenä, ja niin tuli universaali totuus uhratuksi meidän vähäpätöisten ihmisten järjettömyyden vuoksi.

[e700] Mitä todisteita meillä on siitä? Tavalliselle maailmalle ei ole muita todisteita kuin loogiseen harkintaan perustuvat johtopäätökset. Okkultisteille, jotka uskovat tietäjien ja vihittyjen lukemattomien sukupolvien aikana hankkimaan tietoon, ovat salaisten kirjojen antamat tiedot täysin tyydyttäviä. Mutta suuri yleisö vaatii kuitenkin muita todisteita. On kabbalisteja ja jopa itämaisia okkultisteja, jotka epäröivät hyväksyä tätä oppia, koska heidän ei ole onnistunut löytää mitään yhdenmukaista todistetta tästä asiasta kansojen mystisistä teoksista. Tulemme näyttämään, että tuollainen ”yhdenmukainen todiste” löytyy. Mutta luokaamme ensin yleissilmäys itse kysymykseen ja katsokaamme, onko niin järjetöntä uskoa siihen, kuin jotkut tiedemiehet muiden nikodemusten mukana tahtoisivat uskotella. Ajatellessamme asuttujen ”maailmojen” lukuisuutta me ehkä tiedostamattamme kuvittelemme, että ne ovat samanlaisia kuin asumamme pallo ja että niitä kansoittavat olennot muistuttavat enemmän tai vähemmän meitä. Ja näin tehdessämme seuraamme vain luonnollista vaistoa. Niin kauan kuin rajoitumme tutkimaan ainoastaan tämän pallon elämänhistoriaa, voimme kyllä tutkiskella asiaa jonkinlaisella menestyksellä ja kysyä itseltämme – toivoen ainakin tekevämme järkevän *kysymyksen* – mitkä olivat ne ”maailmat”, joista puhutaan ihmiskunnan muinaisissa pyhissä kirjoituksissa. Mutta

kuinka voimme tietää, a) minkälaisia olentoja asuu palloilla yleensä; ja b) eivätkö *ne*, jotka hallitsevat korkeampia planeettoja kuin tämä meidän, vaikuta *tietoisesti* samalla tavoin meidän maahamme, kuin me vaikutamme ajan mittaan ehkä *tietämättämme* esim. pikku planeettoihin (planetoideihin eli asteroideihin) murtamalla maan pintaa, kaivamalla kanavia ja muuttamalla siten täysin ilmastoamme. Tietenkin sanotaan epäluulomme voivan vaikuttaa *planetoideihin* yhtä vähän kuin se vaikutti Caesarin vaimoon. Ne ovat liian kaukana jne. Emme kuitenkaan ole siitä niin varmoja, koska uskomme esoteeriseen astronomiaan.

Mutta jos ulotamme pohdiskelumme planeettaketjumme ulkopuolelle ja koetamme ylittää aurinkokunnan rajat, silloin me todella toimimme kuin omahyväiset narrit. Sillä tunnustaessamme vanhan hermeettisen totuuden ”kuten ylhäällä, niin alhaalla” voimme hyvin uskoa, että kuten luonto maan päällä osoittaa mitä huolellisinta taloutta käyttäen hyväkseen jopa kehnon ja kelvottoman suurenmoisissa muutoksissaan toistamatta kuitenkaan *koskaan* itseään – voimme aiheellisesti todeta lopuksi, että luonnon loputtomien järjestelmien joukossa ei ole toista palloa, joka muistuttaisi niin paljon tätä maata, että tavallinen ihminen voisi kuvitella ja selittää, minkä näköinen se on ja mitä se sisältää.¹

[e701] Tapaamme todellakin sekä romaaneissa että kaikissa ns. tieteellisissä fiktioissa ja spiritistisissä *ilmestyksissä* Kuusta, tähdistä ja planeetoista pelkästään uusia yhdistelmiä tai muunnoksia meille tutuista ihmisistä ja asioista, intohimoista ja elämän muodoista, vaikka jo meidän aurinkokuntamme muilla planeetoilla luonto ja elämä ovat täysin erilaiset kuin meidän planeetallamme. Varsinkin Swedenborg on vaikuttanut tuollaisten väärin uskomusten leviämiseen.

Mutta vielä enemmän. Tavallisella ihmisellä ei ole kokemusta mistään muusta tietoisuudentilasta kuin siitä, mihin fyysiset aistit hänet sitovat. Ihmiset uneksivat, he nukkuvat sikeästi ja heidän nukkumisensa on liian syvää, jotta unet voisivat vaikuttaa fyysisiin aivoihin, ja noissa tiloissa täytyy kuitenkin olla tajuntaa. Kuinka siis *me*, niin kauan kuin nämä mysteerit ovat tutkimatta, voisimme toivoa pohdiskelevamme menestyksellisesti niiden pallojen luontoa, joiden on luonnon järjestyksen mukaan välttämättä kuuluttava muihin ja aivan toisenlaisiin tietoisuudentiloihin, kuin on *miikään* niistä, joita ihminen kokee täällä?

---

¹ Meille on sanottu, että korkeimmat dhyâni-chohanit eli planeettahenget (sen lisäksi mitä he tietävät analogian lain perusteella) ovat tietämättömiä siitä, mikä on näkyvien planeettajärjestelmien ulkopuolella, sillä heidän olemuksensa ei voi omaksua aurinkokuntamme ulkopuolella olevien maailmojen systeemejä. Kun he saavuttavat korkeamman kehitystason, nuo toiset universumit tulevat avautumaan heille. Sillä välin he tuntevat täydellisesti kaikki maailmat aurinkokuntamme rajojen sisällä ja alapuolella.

Ja tämä on kirjaimellisesti totta. Sillä eivät edes suuret (ja tietysti vihiytyt) adeptit, vaikka ovatkin harjaantuneita näkijöitä, voi väittää omaavansa täyttä tietoa muiden kuin ainoastaan meidän aurinkokuntaamme kuuluvien planeettojen ja niiden asukkaiden luonnosta ja esiintymisestä. He *tietävät*, että melkein kaikki planeettamaailmat ovat asuttuja, mutta heillä on pääsy – myös hengessään – ainoastaan meidän järjestelmämme maailmoihin. Ja he ovat myös perillä siitä, miten vaikeaa *heidänkin* on olla täydellisessä yhteydessä jopa meidän järjestelmämme *sisällä* olevien tietoisuudentasojen kanssa, koska ne eroavat tällä planeetalla mahdollisista tietoisuudentiloista; so. sellaisten kanssa, jotka sfäärien ketjussa ovat kolmella Maata korkeammalla tasolla. Sellainen tieto ja yhteys on heille mahdollista, koska he ovat oppineet tunkeutumaan niille tietoisuudentasoille, jotka ovat suljetut tavallisten ihmisten käsityskyvyiltä. Mutta jos he ilmoittaisivat tietonsa, niin maailma ei tulisi yhtään viisaammaksi, sillä ihmisiltä puuttuu muiden havainnointimuotojen kokemus, jonka avulla ainoastaan he voisivat käsittää, mitä heille kerrottaisiin.

Kuitenkin se tosiasia on varma, että useimmat planeetat samoin kuin meidän järjestelmämme ulkopuolella olevat tähdet ovat asuttuja, ja tämän tosiasian ovat tiedemiehetkin tunnustaneet. Laplace ja Herschel uskoivat niin, vaikka he viisaasti pidättyivät harkitsemattomasta teorioiden rakentelusta. Tunnettu ranskalainen astronomi C. Flammarion on tullut samaan johtopäätökseen ja esittänyt tueksi joukon tieteellisiä perusteluja. Hänen esittämänsä todisteet ovat ehdottoman tieteellisiä ja ne miellyttävät myös materialistista ajattelijaa, johon eivät vaikuttaisi sellaiset ajatukset, kuin on Sir David Brewsterilla, kuuluisalla fyysikolla, joka kirjoittaa:

Nuo ”köyhät henget” eli ”alhaiset sielut”, niin kuin runoilija heitä kutsuu, jotka ovat taipuvaisia uskomaan, että maa on ainoa asuttu taivaankappale universumissa, voisivat helposti kuvitella, että myös maa [e702] on kerran ollut asumaton. Ja vielä enemmän, jos nuo ajattelijat tuntisivat geologian päätelmät, he myöntäisivät, että maa on ollut asumaton myriadeja vuosia. Tästä tulemmekin siihen mahdottomaan johtopäätökseen, että noiden myriadien vuosien aikana ei ollut ainoatakaan älyllistä olentoa universumin kuninkaan avarassa valtakunnassa ja että ennen alkueläinmuodostumia ei ollut liioin yhtään kasvia eikä eläintä koko rajattomassa avaruudessa.¹

¹ Koska ainoaltakaan atomilta koko Kosmoksessa ei puutu elämää eikä tajuntaa, miten paljon enemmän täytyy silloin valtavien taivaankappaleiden olla täynnä molempia – vaikka ne jäävät suljetuiksi kirjoiksi meille ihmisille, jotka voimme tuskin tunkeutua edes meitä lähinnä olevien elämänmuotojen tajuntaan?

Me emme tunne *itseämme*, kuinka siis voisimme, ilman että olemme harjaantuneet ja tulleet vihityiksi, kuvitella kykenevämmekin tunkeutumaan edes siihen tajuntaan, joka kuuluu lähiympäristömme vähäpätöisimmille eläimille?

Lisäksi Flammarion osoittaa, että kaikki elämän edellytykset – myös *meidän* tuntemamme – ovat olemassa ainakin muutamilla planeetoilla, ja viittaa siihen tosiasiaan, että sellaisten edellytysten täytyy olla paljon suotuisammat niillä kuin ne ovat maapallolla.

Siten tieteellinen todistelu samoin kuin havaitut tosiasiat käyvät yksiin näkijän väitteiden ja ihmisen oman sydämen sisäisen äänen kanssa vakuuttaen, että elämää – älyllistä, tietoista elämää – *täytyy* olla myös muissa maailmoissa kuin omassamme.

Mutta tässä on raja, jota ihmisen tavalliset kyvyt eivät voi ylittää. On paljon kuvauksia ja kertomuksia, muutamat puhtaasti mielikuvituksellisia, toiset täynnä tieteellistä oppineisuutta, joissa on koetettu kuvailla ja selittää muiden taivaankappaleiden elämää. Kuitenkin kaikki ilman poikkeusta esittävät vain vääristeltyjä jäljitelmiä meitä ympäröivän elämän näytelmästä. Joko Voltairen tavoin nähdään mikroskooppisesti omaan rotuumme kuuluvia ihmisiä tai Bergeracin tavoin kuvaillaan tuota elämää mielikuvituksen ja satiirin miellyttäväksi leikiksi. Mutta aina toteamme, että uusi maailma on pohjimmiltaan vain se sama, jossa itse elämme. Niin voimakas on tämä taipumus, että synnynnäiset, vaikka vihkimättömät näkijät harjaantumattomina joutuvat sen valtaan. Tämän todistaa Swedenborg, joka menee niin pitkälle, että pukee henkimaailmassa tapaamansa Merkuriuksen asukkaat sellaisiin vaateparsiin, joita käytetään Euroopassa!

Tämän johdosta Flammarion sanoo:

Näyttää siltä kuin tästä aiheesta kirjoittaneet kirjailijat pitäisivät maata universumin mallina ja maan ihmistä mallina taivaiden asukkaille. Päinvastoin on paljon luultavampaa, että koska toiset planeetat muunlaisine ympäristöineen ja olemassaolon edellytyksineen ovat olennaisesti erilaisia, samalla kun niillä esiintyvien olentojen luomista hallitsevat voimat sekä niiden yhteiseen rakenteeseen kuuluvat aineet ovat olennaisesti toisenlaisia, ei tästä syystä meidän elämänilmenemismuotoamme voida millään pitää muille palloille sopivana. Tästä aiheesta kirjoittaneet ovat antaneet maisten ideoiden hallita itseään ja ovat sen vuoksi erehtyneet.¹

[e703] Mutta Flammarion itse erehtyy pahan kerran siinä, minkä hän näin tuomitsee, sillä hiljaa mielessään hän ottaa elinolosuhteet maan päällä mittapuuksi, jonka mukaan hän arvioi toisten planeettojen sopivuutta ”muiden ihmiskuntien” asuinpaikaksi.

Jättäkäämme kuitenkin nämä hyödyttömät ja tyhjät pohdiskelut, jotka, vaikka ne tuntuvatkin täyttävän sydämemme hehkuvalla ihastuksella sekä näyttävät laajentavan mentaalista ja henkistä käsityskykyämme, aiheuttavat tosiasiaassa vain keinotekoista kiihotusta ja saavat meidät yhä tietämättö-

¹ *La Pluralité des mondes habités*, s. 439–440.

mämmiksi ei ainoastaan asumastamme maailmasta vaan myös siitä ääretömyydestä, joka on meissä itsessämme.

Kun siis löydämme ihmiskunnan raamatusta mainintoja ”muista maailmoista”, voimme olla varmoja siitä, että ne eivät tarkoita ainoastaan meidän planeettaketjumme ja Maan muita tiloja, vaan myös muita asuttuja palloja – tähtiä ja planeettoja. Sitä paitsi niissä ei ole esitetty mitään arvailuja viimeksi mainituista. Koko muinaisaikana uskottiin elämän universaalisuuteen. Mutta ei kukaan todellinen vihitty näkijä mistään sivistyskansasta ole koskaan opettanut, että elämää toisilla tähdillä voitaisiin arvostella maallisen elämän mittapuun mukaan. ”Maista” ja maailmoista puhuttaessa tarkoitetaan yleensä a) meidän maapallomme ”jälleensyntymisiä” jokaisen mantaran jälkeen ja sitä seuraavaa pitkää ”pimennyskautta”; ja b) maan pinnalla tapahtuvia aikakautisia, täydellisiä muutoksia, jolloin mantereita katoaa valtamerien tieltä ja valtameret ja meret siirtyvät rajusti ja virtaavat navoille antaakseen tilaa uusille mantereille.

Voimme alkaa raamatusta – maailman pyhien kirjojen nuorimmasta. *Saarnaajassa* on kuningasvihityn seuraavat sanat: ”Sukupolvi menee, toinen tulee, mutta maa pysyy ikuisesti.” Ja edelleen: ”Mitä on ollut, sitä on tulevinakin aikoina, ja mitä on tapahtunut, sitä tapahtuu edelleen: ei ole mitään uutta auringon alla.”¹ Näissä sanoissa voidaan huomata viittaus peräkkäisiin luonnonmullistuksiin, jotka pyyhkäisevät pois ihmiskunnan Rodut, tai, jos menemme vielä kauemmaksi taaksepäin, niihin erilaisiin muutoksiin, joiden alaiseksi maapallo on joutunut muodostumisensa aikana. Mutta jos meille kerrotaan, että tämä tarkoittaa ainoastaan meidän maailmaamme *sellaisena kuin me sen nyt näemme* – silloin kehotamme lukijaa katsomaan Uudesta testamentista, missä Paavali puhuu Pojasta (ilmenneestä voimasta), jonka hän (Jumala) on pannut kaiken perilliseksi, ja *jonka välityksellä hän myös on maailmat (monikossa) luonut.*² [e704] Tämä ”voima” on Hokhma eli viisaus ja sana. Meille sanotaan luultavasti, että sanalla ”maailmat” tarkoitetaan tähtiä, taivaankappaleita jne. Mutta huolimatta siitä tosiasiasta, että ”tähdet” olivat ”maailmoina” tuntemattomia tietämättömille epistolatekstien julkaisijoille, vaikka Paavalin on täytynyt tuntea ne, koska hän oli vihitty (”mestarirakentaja”), me voimme tässä asiassa vedota etevään teologiaan, kardinaali Wisemaniin. Puhuessaan teoksensa I osassa³ epämääräisestä – tai pikemminkin ”liian määrätystä” – kuuden

¹ *Saarnaaja*, 1:4, 9.

² *Hepr.* 1:2. Tämä tarkoittaa jokaisen kosmogonian *logosta*. *Tuntematon valo* – jonka kanssa hänen sanotaan olevan yhtä ikuinen ja samanaikainen – on heijastunut ”esikoisessa”, *Protogonoksessa*, ja demiurgi eli maailmanjärki suuntaa jumalallisen ajatuksensa kaaokseen, joka alempien jumalien muovailun johdosta jakautuu seitsemään valtameriin – *sapta samudraan*. Se on Purusha, Ahuramazda, Osiris jne. ja lopuksi gnostilainen Kristus, jonka nimenä kabbalassa on Hokhma eli viisaus, ”Sana”.

³ *Twelve Lectures on the Connexion between Science and Revealed Religion.*

luomispäivän ajanjaksosta ja 6 000 vuodesta hän tunnustaa, että olemme täysin ymmällä Paavalin sanonnan suhteen, ellemmme voi olettaa, että sillä tarkoitetaan aikaa, joka oli kulunut *Genesisin* 1. luvun *ensimmäisen* ja *toisen* jakeen välillä, ts. niitä alkuperäisiä mullistuksia eli (maailman) hävityksiä ja uudistuksia, joihin viitataan tuossa *Saarnaajan* 1. Luvussa. Meidän on siis tulkittava *sananmukaisesti* tuo kohta,¹ jossa puhutaan *maailmoiden* luomisesta – käyttämällä monikkomuotoa. On hyvin erikoista, hän lisää, että kaikki kosmogoniat ilmaisevat saman ajatuksen ja säilyttävät tradition ensimmäisestä sarjasta mullistuksia, joiden seurauksena maailma hävitettiin ja uudistettiin jälleen.

Jos kardinaali olisi tutkinut *Zoharia*, hänen epäilynsä olisi muuttunut varmuudeksi. *Idra Zuta Qaddishassa* sanotaan näin:

Oli vanhoja maailmoja, jotka hävisivät heti ilmestyessään; maailmoja joilla oli muoto ja niitä jotka olivat ilman muotoa ja joita kutsuttiin kipinöiksi – sillä ne olivat kuin kipinät sepän vasaran alla singoten kaikkiin suuntiin. Jotkut olivat alkumaailmoja, jotka eivät voineet kestää kauan, sillä ”Iäkäs” – hänen nimensä olkoon pyhitetty – ei ollut vielä otanut muotoaan,² eikä työntekijä vielä ollut ”taivaallinen ihminen”.³

Edelleen *Midrashissa*, joka on kirjoitettu paljon ennen Shim'on ben Johain *Kabbalaa*, selittää rabbi Abbahu:

Pyhä – siunattu olkoon hänen nimensä – on peräkkäin muodostanut ja hävittänyt useita maailmoja ennen tätä nykyistä⁴... Tämä viittaa sekä ensimmäisiin rotuihin [”Edomin kuninkaisiin”] että *hävitettyihin* maailmoihin.⁵

”Hävityksellä” tarkoitetaan tässä samaa kuin me tarkoitamme ”pimennyksellä”. Tämä käy ilmi [e705] myöhemmästä selityksestä:

Kuitenkin, kun sanotaan, että ne [maailmat] *hukkuivat*, tarkoitetaan ainoastaan sitä, että niiltä [niiden ihmiskunnilta] puuttui oikea muoto, ennen kuin sai alkunsa inhimillinen [meidän] muoto, joka sisältää kaiken ja *jossa on kaikki muodot*...⁶ – se ei tarkoita *kuolemaa*, vaan ilmai-

¹ *Hepr.* 1:2.

² *Tikkunin* eli *Protogonoksen*, ”esikoisen”, *muoto*, ts. universaali muoto ja aate ei vielä ollut heijastunut *kaaokseen*.

³ *Zohar*, iii, 292c. ”Taivaallinen ihminen” on adam kadmon – Sefirotin synteesi, kuten ”Manu Svâyambhuva” on prajâpatien synteesi.

⁴ *Bereshit Rabbah*, Parscha IX.

⁵ Tällä tarkoitetaan *kolmea kierrosta* ennen meidän *neljättä* kierrostaamme.

⁶ Okkulttisesti tähän sisältyy kaksinainen merkitys ja syvä mysteeri, jonka salaisuus, jos ja *kun* sen tuntee – antaa adeptille valtavat voimat *muuttaa näkyvä muotonsa*. [H.P.B.]

see ainoastaan *alas vajoamista niiden* [toiminnassa olevien maailmojen] *tilasta*.¹

Kun siis luemme maailmojen hävityksestä, tällä sanalla on monta merkitystä, jotka ovat täysin selviä *Zoharin* useissa kommentaareissa ja kabbalistisissa tutkielmissa. Kuten on aiemmin mainittu, se ei tarkoita ainoastaan monien elämänsänsä päättäneiden maailmojen hävitystä, vaan myös niitä monia mantereita, jotka ovat kadonneet, sekä myös niiden pienentymistä ja maantieteellistä paikanvaihdosta.

Salaperäisiin ”Edomin kuninkaisiin” viitataan joskus ”maailmoina”, jotka ovat tuhoutuneet, mutta tämä on ”salaverho”. Kuninkaat, jotka hallitsivat Edomissa ennen kuin Israelissa oli kuningasta, eli ns. ”edomilaiset kuninkaat” eivät voi ollenkaan symboloida ”aikaisempia maailmoja”, vaan ainoastaan ”yrityksiä ihmisten muodostamiseksi” tällä pallolla: ”esiaadamillisia rotuja”, joista *Zohar* puhuu ja jotka me luemme *ensimmäiseksi* kantaroduksi. Sillä kuten puhuttaessa kuudesta maasta (kuudesta Mikropropoksen ”jäsenestä”) sanotaan, että seitsemättä (Maata) ei otettu lukuun, kun luotiin nuo kuusi (kuusi pallomme yläpuolella olevaa piiriä maaketjussa), samoin seitsemän ensimmäistä Edomin kuningasta jätetään pois laskuista *Genesis*issä. Analogian ja vaihtelun lain mukaan ”seitsemän alkuperäistä maailmaa” tarkoittavat *Kaldealaisessa lukujen kirjassa* samoin kuin ”Tiedon” ja ”Viisauden kirjassa” myös ”seitsemää alkuperäistä” rotua (*varjojen* ensimmäisen kantarodun alarotuja). Ja edelleen Edomin kuninkaat ovat ”Esaun, edomilaisten isän”, poikia,² ts. Esau edustaa raamatussa rotua, joka on neljännen ja viidennen, atlantilaisen ja arjalaisen Rodun välissä. ”Kaksi kansaa on sinun kohdussasi”, sanoo Herra Rebekalle, ja Esau oli *punainen* ja *karvainen*. *Genesis*in 25. luku jakeesta 24 jakeeseen 34 sisältää allegorisen kertomuksen viidennen Rodun synnystä.

Sifra de-Tseniuta sanoo:

Ja muinaisaikojen kuninkaat kuolivat eikä niiden päälliköitä [kruunuja] enää löytynyt.³

Ja *Zohar* selittää:

Kansan johtaja, jota alussa ei muovattu Valkopään kaltaiseksi: [e706] sen väki ei ollut tämän muotoinen... Ennen kuin se [Valkopää, viides Rotu eli Vanhinten vanhin] oli järjestynyt [omaan, nykyiseen] muotoonsa... kaikki maailmat oli hävitetty. Sen tähden on kirjoitettu: ja Bela, Beorin poika, hallitsi Edomissa [*Genesis* 36:31 eteenpäin. Tässä

¹ *Idra Zuta Qaddisha, Zohar*, iii, 136c. ”Alas meneminen niiden tilasta” – on selvä. Oltuaan toimivia maailmoja ne ovat menneet tilapäiseen pimeyteen – ne lepäävät ja ovat siis täysin muuttuneet.

² *Genesis*, 36:43.

³ Luku I, 3.

”maailmat” tarkoittavat Rotuja]. Ja kun hän [sellainen tai joku toinen Edomin kuningas] kuoli, tuli toinen hallitsemaan hänen tilalleen.

Ei kukaan kabbalisti, joka on tähän asti käsitelty näihin ”Edomin kuninkaisiin” kätkeytyvää symbolista ja allegorista merkitystä, näytä ymmärtäneen muuta kuin yhden puolen niistä. Ne eivät ole pelkästään ”maailmoja jotka hävitettiin” tai ”kuninkaita jotka kuolivat” vaan molempia ja paljon muuta, minkä tarkasteluun tässä ei tila riitä. Sen vuoksi jättäen *Zoharin* mystiset vertaukset tahdomme palata materialistisen tieteen tiukkoihin tosiasioihin. Sitä ennen esitämme kuitenkin muutamia nimiä niiden ajattelijoiden pitkästä luettelosta, jotka ovat uskoneet lukuisiin asuttuihin maailmoihin yleensä sekä maailmoihin, jotka olivat ennen omaamme. Sellaisia ovat suuret matemaatikot Leibnitz ja Bernouilli, itse Isaac Newton, kuten selvästi käy ilmi hänen teoksestaan *Optics*, luonnontieteilijä Buffon, skeptikko Condillac, Bailly, Lavater, Bernardin de Saint-Pierre ja vastakohtana kahdelle viimeksi mainitulle – joita epäiltiin mystisismistä – Diderot sekä useimmat *Encyclopédien* kirjoittajat. Näiden jälkeen tulevat uudenaikaisen filosofian perustaja Kant, runoilijafilosofit von Goethe, Krause, von Schelling ja monet astronomit alkaen Bodesta Fergussonista ja Herschelistä Lalandeen ja Laplaceen monine oppilaineen viime vuosilta.

Todella loistava luettelo kuuluisia nimiä, mutta fyysisen astronomian tosiasiat puhuvat vielä voimakkaammin kuin nuo nimet elämän, jopa organisoitun elämän puolesta toisilla planeetoilla. Siten neljästä meteoriitista, jotka ovat pudonneet Alaisiin Ranskassa, Hyväntoivonniemelle, Unkariin ja vielä Ranskaan, löydettiin tutkittaessa grafiittia, hiilen muunnosta, jonka tiedetään olevan aina yhteydessä orgaanisen elämän kanssa tällä meidän planeetallamme. Ja ettei tällaisen hiilen esiintyminen riippunut mistään meidän ilmakehämme aikaansaamasta vaikutuksesta, sen todistaa se seikka, että hiiltä on löydetty meteoriitin sisältä, sen ytimeistä. Eräästä v. 1857 Orgueiliin Etelä-Ranskaan pudonneesta meteoriitista löydettiin vettä ja turvetta, jota muodostuu aina kasviainesten hajoamisessa.

Ja edelleen jos tutkitaan astronomisia olosuhteita toisilla planeetoilla, huomataan helposti, että monet niistä soveltuvat paremmin elämän ja älyn kehittämiseen – myös meidän ihmisten tuntemilla ehdoilla – kuin maapallomme. Esimerkiksi Jupiter-planeetalla vuodenajat, sen sijaan että vaihtelisivat suuresti kuten meillä, muuttuvat tuskin huomaamatta ja kestävät kaksitoista kertaa kauemmin kuin [e707] meillä. Akselin kaltevuuskulmasta johtuen vuodenajat Jupiterilla riippuvat melkein kokonaan sen kiertoradan epäkeskisyydestä ja vaihtuvat siitä syystä hitaasti ja säännöllisesti. Voidaan väittää, että mikään elämä ei ole mahdollista Jupiterilla, koska se on hehkuva tilassa. Mutta siitä eivät kaikki astronomit ole samaa mieltä. Edellä olevan on sanonut C. Flammarion, ja *hänen* pitäisi tietää.

Toisaalta Venus olisi sopimattomampi sellaista inhimillistä elämää varten, jota esiintyy maan päällä, koska sen vuodenajat menevät enemmän

äärimmäisyyksiin ja lämpötilavaihtelut sillä ovat jyrkemmät, vaikka omittuista kyllä *päivän* pituus on lähes sama neljällä sisemmällä planeetalla, Merkuriuksella, Venuksella, Maalla ja Marsilla.

Merkuriuksella auringon lämpö ja valo ovat seitsenkertaiset verrattuna Maahan, ja astronomian mukaan sillä on hyvin tiheä ilmakehä. Ja kun huomaamme, että elämä esiintyy aktiivisempänä maan päällä suhteessa auringon valoon ja lämpöön, näyttäisi enemmän kuin todennäköiseltä, että sen voimakkuus on paljon, paljon suurempi Merkuriuksella kuin täällä.

Venuksella on Merkuriuksen tavoin hyvin tiheä ilmakehä, ja samoin on Marsilla, ja niiden napoja peittävät lumikentät, niiden pintaa varjostavat pilvet, niiden merien ja mannerten pinnanmuodostukset, vuodenaikojen ja ilmastojen vaihtelut, kaikki nämä ovat huomattavan yhdenmukaisia – ainakin fyysisen astronomian kannalta katsoen. Mutta nämä tosiasiat ja niiden herättämät näkökohdat viittaavat näillä planeetoilla ainoastaan sellaisen inhimillisen elämän mahdollisuuteen, joka tunnetaan maan päällä. Kauan sitten on riittävästi osoitettu, että eräät tuntemamme elämänmuodot ovat *mahdollisia* noilla planeetoilla, ja lienee täysin hyödytöntä puuttua yksityiskohtaisesti niiden oletettujen asukkaiden fysiologiaan jne., koska loppujen lopuksi lukija voi joutua ainoastaan tutun ympäristönsä mielikuvitukselliseen laajentumaan. Tyytykäämme mieluummin niihin kolmeen kohtaan, jotka paljon siteeraamamme C. Flammarion on muodostanut ehdottomiksi johtopäätöksiksi tieteen tuntemista *tosiasioista* ja laeista.

1. Ne monet eri voimat, jotka olivat toiminnassa evoluution alussa, ovat useissa maailmoissa synnyttäneet suuren joukon erilaisia olentoja, sekä orgaanisissa että epäorgaanisissa luontokunnissa.

2. Elävät olennot olivat alusta alkaen muodoiltaan ja organismeiltaan rakennetut kunkin asutun pallon fysiologisen tilan mukaisesti.

3. Muiden maailmojen ihmiskunnat eroavat meistä yhtä paljon sisäiseltä rakenteeltaan kuin ulkonaiselta fyysiseltä tyypiltään.

Lopuksi kehotamme lukijaa, joka pitää kysymystä näiden johtopäätösten pätevyydestä raamatun vastaisena, tutustumaan Flammarionin teoksen liitteeseen, jossa käsitellään yksityiskohtaisesti tätä kysymystä, sillä sellaisessa teoksessa kuin tämä lienee tarpeetonta osoittaa [e708] niiden kirkonmiesten looginen järjettömyys, jotka raamatun arvovallalla kieltävät maailmojen lukuisuuden.

Tässä yhteydessä voimme palauttaa mieleen sen ajan, jolloin alkukirkko palavassa innossaan vastusti oppia maan pyöreästä muodosta sillä perusteella, että maan vastakkaisella puolella asuvat kansat olisivat pelastuksen ulottumattomissa. Ja meillä on edelleen syytä muistaa, miten kauan vei syntyvältä tieteeltä murtaa käsitys kiinteästä taivaankannesta, jonka urissa tähdet liikkuiivat maan ihmiskunnan erityiseksi mielenlennykseksi.

Teoria maan pyörimisestä kohtasi samanlaista vastustusta – marttyyrin osan tullessa sen keksijän palkaksi – koska se ei ainoastaan riistänyt tai-

vaankappaleeltamme sen keskeistä arvoasemaa avaruudessa, vaan sai myös aikaan kauhistuttavan käsitteiden sekaannuksen taivaaseenastumisopissa – sillä nimitykset ”ylös” ja ”alas” osoittautuivat pelkästään suhteellisiksi, joten kysymys taivaan tarkasta paikallisuudesta mutkistui huomattavasti.¹

Nykykaikaisten laskelmien mukaan voidaan parhaimpien teleskooppien avulla erottaa ei vähempää kuin 500 miljoonaa eri suuruusluokan tähteä. Mitä tulee niiden keskinäisiin välimatkoihin, ne eivät ole laskettavissa. Voisiko siis meidän pienenpieni maamme – joka on ”hiekanjyvänen ääretömyyden meren rannalla” – olla ainoa älyllisen elämän keskus? Meidän aurinkomme, joka on 1300 kertaa suurempi kuin planeettamme, pienenee vähäpätöiseksi jättiläisaurinko Siriuksen rinnalla, jonka taas voittavat toiset rajattoman avaruuden tähtivalot. Omahyväinen käsitys Jehovasta pienen ja syrjäisen, puoleksi paimentolaisen heimon erityissuojelijana on siedettävämpi kuin sellainen käsitys, joka rajoittaa aistivan elämän mikroskooppiselle maapallollemme. Tärkeimmät syyt siihen olivat epäilemättä: 1) ensimmäisten kristittyjen tietämättömyys astronomiasta ja siihen liittyvä, liioitellun korkea käsitys ihmisen omasta tärkeydestä – karkea itsekkyyden muoto; ja 2) pelko, että jos hypoteesi miljoonasta muusta asutusta pallosta hyväksyttäisiin, siitä seuraisi musertava vastaväite: ”Annetaanko jokaiselle maailmalle oma jumalallinen ilmoituksensa?” – mikä taas saisi ajattelemaan, että Jumalan Poika on ikään kuin ikuisella ”kiertomatalla”.

Onneksi nyt ei ole tarpeen tuhjata aikaa ja energiaa tällaisten maailmojen mahdollisuuden todistamiseen. Kaikki järkevät ihmiset myöntävät tuon mahdollisuuden. Nyt on vain osoitettava, että jos kerran on ratkaistu se seikka, että on olemassa myös muita asuttuja maailmoja kuin tämä omamme ja niillä ihmiskuntia, jotka eroavat kokonaan paitsi meidän ihmiskunnastamme myös toisistaan – kuten okkulttiset [e709] tieteet väittävät – silloin myös edeltävien rotujen evoluutio on puoleksi todistettu. Sillä missä on se fyysikko tai geologi, joka on valmis väittämään, ettei maapallo ole muuttunut lukemattomia kertoja niiden miljoonien vuosien aikana, jotka ovat kuluneet sen olemassaolon aikana, ja joka uskaltaa kieltää, ettei planeetallamme sen muuttaessa ”nahkaansa”, kuten okkultismissa sanotaan, ole joka kerta ollut erityistä ihmiskuntaansa, joka on sopeutunut tuollaisen muutoksen tuomiin ilmakehällisiin ja ilmastollisiin olosuhteisiin? Ja jos näin on laita, miksi eivät meidän neljä edellistä, täysin erilaista ihmiskun-

¹ Oppineessa ja nokkelassa teoksessa *God and his Book*, jonka on kirjoittanut agnostisessa mielessä pelätty ”Saladin” [William Stewart Ross], sen tekijä on tehnyt sellaisen huvittavan laskelman, että jos Kristus on noussut taivaaseen kaunuankuulan nopeudella, niin hän ei olisi vielääkään ehtinyt edes Siriukseen! Tämä tuo elävästi mieleen menneisyyden ja herättää ehkä aiheellisen epäilyn, että myös meidän tieteellisesti valistunut aikakautemme voi olla yhtä tietämättömän mielellön materialistisessa kielteisyydessään, kuin keskiajan ihmiset olivat mielettömiä ja materialistisia uskonnollisissa vakuutuksissaan.

taamme olisi voineet olla olemassa ja kukoistaa ennen meidän aadamillista (viidettä kanta-) Rotuamme?

Ennen kuin lopetamme tämän aiheen, meidän on vielä tarkasteltava lähemmin ns. orgaanista evoluutiota. Koettakaamme tarkoin tutkia ja nähdä, onko aivan mahdotonta saada meidän okkulttisia asiatietojamme ja ajanlaskujamme sopimaan edes jossain määrin yhteen tieteen kanssa.

C.

ESOTEERISTA, GEOLOGISTA AJANLASKUA KOSKEVIA LISÄHUOMAUTUKSIA

Näyttää joka tapauksessa mahdolliselta laskea *suunnilleen* geologisten aikakausien kesto edessämme olevista tieteellisistä ja okkulttisista toiseikoista. Geologia voi tietysti määritellä melko varmasti yhden seikan – eri kerrostumien paksuuden. On myös aivan selvää, että sen ajan, joka vaadittiin määrätyn kerrostuman muodostumiseksi merenpohjalle, on vastattava tarkasti siten muodostuneen massan vahvuutta. Tietenkin on maan eroosion ja aineen muuttumisen *nopeus* merenpohjakerroksiksi vaihdellut eri aikoina, ja erilaiset luonnonmullistukset ovat järkyttäneet tavallisten geologisten prosessien ”yhdenmukaisuutta”. *Edellyttäen, että meillä on kuitenkin joitakin varmoja lukuja, joille rakentaa*, meidän tehtävämme on helpompi kuin mitä ensi silmäyksellä voisi luulla. Ottaen tarkkaan huomioon kerrostumisen vaihtelut professori Lefèvre antaa meille *suhteellisia* lukuja geologisten aikakausien pituudesta. Hän ei yritä laskea kuluneita vuosia siitä ajasta, jolloin ensimmäiset Saint Laurence -joen kerrostumat muodostuivat, vaan määrittelee tuon ajan X:llä ja ilmoittaa meille eri aikakausia vastaavat suhteet. Olettakaamme arviointimme perustaksi, että karkeasti ottaen varhaisimmat kiviainekset ovat 20 000 metriä paksut, primaariset 13 000 metriä ja sekundaariset 4500 metriä, tertiääriset 1500 metriä ja kvartaariset 150 metriä paksut:

Jos jaamme sataan osaan ajan – *miten pitkä se sitten todellisuudessa onkin ollut* – joka on kulunut elämän ensi koitosta maan päällä [aleman Saint Laurence -joen kerrostumat], joudumme antamaan varhaiskaudelle [primordiaalikaudelle] enemmän kuin puolet koko tuosta ajasta eli 53,5 prosenttia ja primaarikaudelle 32,2; [e710] sekundaarikaudelle 11,5; tertiäärikaudelle 2,3 ja kvartaarikaudelle 0,5 eli puoli prosenttia.¹

Nyt on varmaa okkulttisten tietojen perusteella, että aika, joka on kulunut ensimmäisistä sedimenttiesiintymistä, on 320 miljoonaa vuotta, joten voimme päätellä että:

¹ A. Lefèvre, *La Philosophie* (1879), osa II, luku II, s. 470.

			Karkeat arviot
Primordiaalikausi	{ Laurentinen k. kambrikausi siluurikausi }	kesti	171 200 000 vuotta
Primaarinen kausi	{ devonikausi kivihiilikausi permikausi }	”	103 040 000 ”
Sekundaarikausi	{ triaskausi jurakausi liitukausi }	”	36 800 000 ”
Tertiäärikausi	{ eoseenikausi mioseenikausi plioseenikausi }	”	7 360 000 ” (ilmeisesti liioiteltu)
Kvartaarikausi	{ ..... }	”	1 600 000 vuotta (ilmeisesti liioiteltu)

Nämä arviot sopivat melkein joka suhteessa yhteen esoteerisen etnologian tietojen kanssa. Atlantislaisen ajan *tertiäärivaihe* tämän Rodun ”korkeim-masta kukoistuksesta” varhaiseoseenikaudella suureen vedenpaisumukseen mioseenikauden keskivaiheilla lienee kestänyt noin kolmesta ja puolesta neljään miljoonaan vuotta. Ellei kvartaarikauden pituutta ole (kuten se näyttää olevan) suuresti liioiteltu, Rutan ja Daityan vajoaminen olisi tapahtunut tertiäärikauden jälkeen. On todennäköistä, että tässä mainitut tiedot antavat sekä tertiääri- että kvartaarikaudelle hiukan liian pitkän ajanjakson, koska *kolmas Rotu* ulottuu hyvin kauas taaksepäin sekundaarikauteen. Nämä luvut ovat kuitenkin ajatuksia herättäviä.

Mutta kun *geologisen todistelun* mukaan väitetään, että orgaanisen evoluution ikä on korkeintaan 100 miljoonaa vuotta, niin verratkaamme meidän väitteitämme ja opetuksiamme *eksaktin* tieteen esittämiin.

Arvostellessaan de Mortillet'n teosta *Matériaux pour l'histoire de l'homme*, joka sijoittaa ihmisen mioseenikauden keskivaiheille,¹ Edwin Clodd² huomauttaa, että ”jos etsittäisiin niin korkealle [e711] erikoistunutta nisäkstä kuin ihmistä maapallon eläinhistorian varhaisvaiheesta, se olisi sama kuin uhmata kaikkea kehitysopin opetusta, eikä se saisi mitään tukea

¹ Toisessa teoksessaan *Le Préhistorique: Origine et Antiquité de l'homme* (1876) sama tekijä on anteliaasti myöntänyt ihmiskunnalle vain 230 000 vuotta. Kun nyt huomaamme hänen sijoittavan ihmisen ”mioseenikauden keskivaiheille”, meidän on tunnustettava, että tuon esihistoriallisen antropologian kunnioitetun professorin (Pariisissa) mielipiteet ovat jokseenkin vastakkaisia ja ristiriitaisia, elleivät suorastaan naiiveja.

² *Knowledge*, vol. I, 31.3.1882, art. ”The Antiquity of Man in Western Europe”, s. 464.

niiltäkään, jotka uskovat erikoisluomukseen ja lajien muuttumattomuuteen”. Tähän voitaisiin vastata: a) kehitysoppi, niin kuin Darwin on sen esittänyt ja niin kuin myöhemmät kehitysopin kannattajat ovat sitä kehittäneet, ei ole ainoastaan *virheellinen*, vaan sen myös hylkäävät monet etevät tiedemiehet, kuten de Quatrefages Ranskassa, tri Weismann, entinen kehitysopin kannattaja Saksassa ja monet muut, joten *antidarvinistien* joukko kasvaa vuosi vuodelta;¹ ja b) totuuden ollakseen nimensä arvoinen ja pysyäkseen totuutena ja tosiasiana, tarvitsee tuskin pyytää tukea joltakin luokalta tai lahkolta. Sillä jos se saisi tukea erikoisluomuksen kannattajilta, sitä eivät koskaan hyväksyisi kehitysopin kannattajat ja päinvastoin. Totuuden on seisottava omalla kiinteällä tosiasioihin perustuvalla pohjallaan ja odotettava tunnustamista, jolloin jokainen sen tiellä ollut ennakkoluulo poistuu. Vaikka kysymys on jo pääpiirteissään tullut täysin käsitellyksi, on kuitenkin hyvä edelleen tässä teoksessa kumota jokainen niin kutsuttu ”*tieteellinen*” vastaväite esittäessämme sellaisia käsityksiä, joita pidetään kerettiläisinä ja tieteen vastaisina.

Luokaamme yleissilmäys eroavuuksiin puhtasoppisen ja esoteerisen tieteen välillä maapallon ja ihmissuvun iän suhteen. Edessään seuraavat kaksi taulukkoa lukija voi heti nähdä näiden eroavuuksien merkityksen ja samalla huomata, ettei suinkaan ole mahdotonta – vaan päinvastoin hyvin todennäköistä – että ihmisen fossiilisia jäännöksiä koskevat uudet geologiset havainnot ja löydöt pakottavat tieteen tunnustamaan esoteerisen filosofian olevan lopultakin oikeassa tai ainakin lähempänä totuutta.

---

¹ Lajien synnyn ja muuttumisen ydin- ja perusajatus – saavutettujen ominaisuuksien perinnöllisyys – näyttää viime aikoina kohdanneen erittäin vakavaa vastustusta Saksassa. Fysiologit du Bois-Reymond ja tri Pflüger muiden yhtä etevien tiedemiesten lisäksi näkevät ylipääsemättömiä vaikeuksia ja jopa mahdottomuuksia tuossa opissa.

ELÄMÄN VASTAAVUUKSIA
(Viitteet sivun e714 lopusta alkaen)

TIETEELLISET HYPOTEESEIT

Tiede jakaa elämän alkamisesta maan päällä (eli atsooisesta ajasta) alkavan maapallon historian Haeckelin mukaan viiteen pääosaan eli periodiin.¹

[e712] PRIMORDIAALIKAUSI

Laurentiset, kambrilaiset ja siluuriset muodostumat

Primordiaalikaudelta ei suinkaan puuttunut, kuten tiede opettaa, kasvi- ja eläinelämää. Laurentisissa kerrostumissa on tavattu *Eozoon canadensen* – monilokeroisen kuoren – näytteitä.² Siluurisissa on havaittu merileviä (*algae*), nilviäisiä, äyriäisiä ja alempia merieliöitä sekä ensimmäisiä jälkiä kaloista. Primordiaalikausi tuo ilmi leviä, nilviäisiä, äyriäisiä, polyyppejä ja merieliöitä jne. Tiede opettaa sen vuoksi, että meressä elämää esiintyi heti alussa, mutta jättää kuitenkin jokaisen tehtäväksi ratkaista, *miten* elämä ilmeni maan päällä. Jos se (meidän laillamme) hylkää raamatullisen ”luomisen”, miksi se ei anna meille jotakin toista suunnilleen todennäköistä hypoteesia?

PRIMAARIKAUSI

Devoniset³
Hiili-
Permiset muodostumat

ESOTEERINEN TEORIA

Jättäen länsimaisen tieteen asiaksi luokitella geologiset kaudet esoteerisen filosofia erottaa toisistaan ainoastaan maapallon elämäkaudet. Nykyinen periodi jaetaan tässä *manvantarassa* seitsemään kalpaan ja seitsemään suureen ihmisrotuun. Sen ensimmäinen kalpa, joka vastaa ”primordiaalivaihetta” on aika, jolloin esiintyivät:

”ALKUKAUSI”⁴

Devat eli jumalalliset ihmiset, ”luojat” ja alkuunpanijat.⁵

Esoteerinen filosofia vahvistaa tieteen esitykset (katsokaa viereistä saraketta), paitsi yhdessä suhteessa. Nuo kasvielämän 300 miljoonaa vuotta (ks. ”Bramiinin ajanlasku”) olivat ennen ”jumalallisia ihmisiä” eli alkuunpanijoita. Eikä mikään opeistamme kiellä, ettei primordiaalikauden maakerroksissa olisi ollut jälkiä elämästä *Eozoon canadensen* lisäksi. Mutta kun mainittu kasvielämä kuului tähän kierrokseen, nuo nk. laurentisista, kambri- ja siluurimuodostumista nyt löydetyt eläinfossiilit *ovat jäännöksiä kolmannesta* kierroksesta. Aluksi *astraalisisina* kuten kaikki muutkin ne vähitellen kiinteistyivät ja aineellistuivat samanaikaisesti UUDEN kasvillisuuden kanssa.

”PRIMAARIKAUSI”

Jumalalliset alkuunpanijat, MYÖHEMMÄT RYHMÄT, ja 2½ rotua. ”Saniaismetsät, Sigillaria, havupuut, kalat, ensimmäiset jäljet matelijoista.” Näin sanoo nykyajan tiede. Eso-

teerinen oppi toistaa sen, mikä sanottiin edellä. Kaikki jäännökset ovat edellisestä kierroksesta.⁶

Mutta heti kun prototyypit projisoituvat maapallon astraalisesta verhosta, seuraa eri muotojen loputon moninaisuus.

[e713] SEKUNDAARIKAUSI

Trias-, jura- ja liitumuodostumat
Tänä aikana esiintyivät matelijat, jättiläiskokoiset megalosaurukset, kalaliskot, joutsenliskot jne. Tiede kieltää ihmisen olemassaolon tänä aikana. Mutta sen on kuitenkin selitettävä, miten ihminen oli voinut tuntea näitä hirviöitä ja kuvata niitä *ennen* Cuvierin aikaa. Kiinan, Intian, Egyptin ja jopa Juudean aikakirjat kertovat niistä, kuten olemme maininneet. Tänä kautena esiintyvät myös ensimmäiset (pussieläin-) nisäkkäät⁷ – hyönteissyöjät, lihansyöjät, kasvisyöjät ja (kuten prof. Owen arvelee) kasvisyöjäkavioeläin-nisäkä.

Tiede ei tunnusta, että ihminen on esiintynyt ennen [e714] tertiäärikauden *loppua*.⁸ Miksi? Koska on osoitettava, että ihminen on nuorempi kuin korkeammat nisäkkäät. Mutta esoteerinen filosofia opettaa meille päinvastaista. Ja koska tiede on aivan kykenemätön pääsemään hyväksyttävään ratkaisuun ihmissuvun iästä tai edes geologisten kausien pituudesta, sen vuoksi okkulttinen opetus on loogisempi ja järkevämpi, vaikka se hyväksyttäisiin ainoastaan hypoteesina.

TERTIÄÄRIKAUSI¹¹

Eoseeni-, mioseeni- ja plioseenikausi

Vielä ei tahdota tunnustaa, että ihminen on elänyt tällä kaudella.

SEKUNDAARIKAUSI

Kaikkien laskelmien mukaan kolmas Rotu oli jo alkanut, sillä jo triaskaudella oli joitakin nisäkkäitä, ja sen on täytynyt olla sukupuoliin jakautunut ennen niiden esiintymistä.

Tämä on siis kolmannen Rodun aikakausi, jolloin myös voitaneen havaita neljännen Rodun alkuvaiheet. Meidät on kuitenkin jätetty tässä täysin arvailujen varaan, sillä vihityt eivät ole vielä antaneet tästä mitään täsmällisiä tietoja.

Vastaavuus on tässä vain vähäinen, mutta voitaneen kuitenkin väittää, että kuten vanhimmat nisäkkäät ja niiden edeltäjät ovat kehityksensä siirtyneet yhdestä tilasta anatomisesti korkeampaan, samoin käy ihmisrotujen suvunjatkamisprosesseissa. Vastaavuus voitaneen varmasti löytää nokkaeläinten, didelphysten (eli pussieläinten) ja istukallisten nisäkkäiden välillä, jotka jakautuvat vuorostaan kolmeen ryhmään,⁹ [e714] samoin kuin ensimmäisen, toisen ja kolmannen inhimillisen kantarodun välillä.¹⁰ Mutta siihen tarvittaisiin laajempi tila, kuin minkä tässä voimme aiheelle antaa.

”TERTIÄÄRIKAUSI”

Kolmas Rotu on nyttemmin melkein kokonaan kadonnut sekundaarikauden hirvittävien geologisten mullistus-

E. Clodd sanoo julkaisussa *Knowledge* (s. 464): "...vaikka istukalliset nisäkkäät ja se kädellisten luokka, jolle ihminen on sukua, esiintyvät tertiääriikaudella ja vaikka ilmaston ollen trooppinen eoseenikaudella, lämmin mioseenikaudella ja lauhkea plioseenikaudella oli edullinen hänen esiintymiselleen, todisteet hänen olemassaolostaan *Euroopassa* ennen tertiääriikauden loppua... eivät ole täällä saavuttaneet yleistä hyväksymistä."

ten seurauksena ja siitä on jäänyt vain muutamia sekarotuisia heimoja.

Neljäs Rotu, joka alkoi miljoonia vuosia ennen¹² noita mullistuksia, hukkui mioseenikaudella,¹³ jolloin viides (meidän arjalainen Rotumme) on itsenäisesti ollut olemassa miljoona vuotta.¹⁴ Kuka tietää, kuinka paljon vanhempi se on synnyltään? Koska "historiallinen" aikakausi alkoi Intian arjalaisista, joukoille tarkoitettuine *Vedakirjoineen*,¹⁵ ja esoteeristen tietojen mukaan paljon aiemmin, niin sille on turha yrittää asettaa tässä mitään vastaavuuksia.

Sivujen e711–e714 viitteet:

1 *Natürliche Schöpfungsgeschichte*, s. 20.

2 *Eozoon canadense* on J. William Dawsonin keksimä nimi kivimuodostuksille, joissa valkoiset kalkkikivi- ja vihreät serpentiinikerrokset vuorottelevat. Hän piti niitä prekamprin kauden huokoseläimen kuorina. Tämän väitteen Karl Möbins todisti vääräksi 1879. – Suom. toim.

3 Voitaneen pitää epäjohdonmukaisena, ettemme ota tähän taulukkoon *primaarikauden ihmistä*. Tässä omaksuttu vastaavuus Rotujen ja geologisten kausien välillä on *ensimmäisen* ja *toisen* Rodun kyseessä ollen vain kokeellinen, koska siitä ei ole saatavilla mitään suoranaista tietoa. Koska käsitelimme aiemmin kysymystä *kivihiilikaudella* mahdollisesti eläneestä Rodusta, siihen on turha enää palata.

4 Käytämme samoja nimiä kuin tiede tehdäksemme vastaavuudet selvemmiksi. Meidän termimme ovat aivan erilaiset.

5 Lukija muistakoon, että oppimme mukaan devoja eli "alkuunpanijoita" on seitsemän astetta eli luokkaa, täydellisimmästä vähemmän korkeisiin.

6 Kahden kierroksen *väliaikana* maapallo kaikkineen pysyy muuttumattomassa tilassa. Muistakaa, että kasvielämä alkoi eeterisessä muodossaan ennen ns. primordiaaliaikaa, jatkoi tihenemistään primaarikaudella ja saavutti sekundaarikaudella täyden fyysisen kehityksensä.

7 Geologit sanovat, että "ainoa sekundaarikauteen kuuluva nisäkäs, joka on [tähän mennessä] löydetty *Euroopasta*, on pienen pussieläimen fossiilijäänteet". (*Knowledge*, 31.3.1882, s. 464.) Varmastikaan tämä *didelphys* eli pussieläin (ainoa elossa oleva laji näiden eläinten suvusta, jotka olivat samaan aikaan maan päällä kuin androgyyninen ihminen) ei voi olla ainoa eläin, joka oli silloin maan päällä? Sen esiintyminen puhuu selvästi, että on ollut muita (vaikkakin nyt tuntemattomia) nisäkkäitä nokkaeläinten ja pussieläinten lisäksi, ja osoittaa siis, miten harhaanjohtavaa ja väärin on käyttää vasta tertiääriikaudesta nimitystä "nisäkkäiden aikakausi", koska siitä voisi tehdä sen johtopäätöksen, että mesotsooisella ajalla – sekundaarikaudella – ei ollut lainkaan nisäkkäitä, vaan ainoastaan matelijoita, lintuja, sammakkoeläimiä ja kaloja.

8 Niiden, jotka ovat taipuvaisia hymyilemään ivallisesti esoteerisen etnologian opille ihmisen olemassaolosta *sekundaarikaudella*, tulisi huomata, että eräs aikamme etevimmistä antropologeista, de Quatrefages, puhuu tosissaan tämänsuuntaisesti. Hän kirjoittaa: "Ei ole ollenkaan mahdollot ajatus, että hän [ihminen] olisi esiintynyt... maan päällä *samaan aikaan kuin ensimmäiset sen tyyppin edustajat, johon hän raken-*

teensa puolesta kuuluu”. Tämä selitys muistuttaa mitä läheisimmin meidän perusväitettämme, että ihminen oli ennen muita nisäkkäitä.

Professori Lefèvre myöntää, että ”Boucher de Perthes, Lartet, Christy, Bourgeois, Desnoyers, Broca, de Mortillet, Hamy, Gaudry, Capellini ja sadat muut tiedemiehet ovat teoksissaan kaikki epäilykset sivuuttaen selvästi todistaneet ihmisen organismin ja hänen taitojensa asteittaisen kehityksen *tertiäärikauden mioseeniajasta asti*”. (*La Philosophie*, osa II, ii, s. 488.) Miksi hän hylkää sekundaarikauden ihmisen mahdollisuuden? Yksinkertaisesti siitä syystä, että hän on takertunut darvinilaisen antropologian verkkoihin!! ”Ihmisen alkuperä kuuluu yhteen korkeampien nisäkkäiden kanssa”. Hän esiintyi ”vasta luokkansa *viimeisten* tyyppien kanssa”!! Tämä ei ole tieteellistä todistelua, vaan dogmatismia. *Teoria* ei voi koskaan jättää huomioon ottamatta *tosiasioita!* Täytyykö siis kaiken väistystä länsimaisten kehitysopin kannattajien hypoteesien tieltä? Varmasti ei.

9 Nämä kolmannen ryhmän *istukalliset* näyttävät jakautuvan villiplacentaliaan (joilla on tupsomainen istukka), zonoplacentaliaan (joilla on vyömäinen istukka) ja discoplacentaliaan (joilla on kiekkomainen istukka). Haeckel näkee Marsupialia *didelphiassa* erään *genealogisesti* yhdistävän renkaan ihmisen ja moneerin välillä!!

10 Ensimmäisen Rodun lukeminen kuuluvaksi sekundaarikauteen on välttämättä vain väliaikainen työhypoteesi – sillä vihityt salaavat tarkasti ensimmäisen ja toisen Rodun sekä kolmannen Rodun alkupuolen todellisen ajanlaskun. Kaikki, mitä voimme asiasta sanoa, on että ensimmäinen kantarotu lienee ollut presekundaarinen, niin kuin on todella opetettu. (Ks. edempänä.)

11 Edellä olevat vastaavuudet pitävät paikkansa ainoastaan, jos otetaan huomioon professori Crollin aikaisemmat laskelmat, joiden mukaan 15 miljoonaa vuotta on kulunut eoseenikauden alusta (ks. Charles Gouldin *Mythical Monsters*, s. 84), mutta ei hänen teoksessaan *Climate and Time* esitettyjä laskelmia, jotka myöntävät tertiäärikaudelle ainoastaan 2½ miljoonaa vuotta tai korkeintaan 3 miljoonaa vuotta. Näin kuitenkin maan koko kuorettumisajaksi tulisi professori Winchellin mukaan vain 131 600 000 vuotta, kun sitä vastoin esoteerinen oppi ilmoittaa, että kerrostuminen *tässä kierroksessa* alkoi suunnilleen enemmän kuin 320 miljoonaa vuotta sitten. Hänen laskelmansa eivät kuitenkaan eroa paljontaan meidän laskelmistamme, kun on kyse jääkausista tertiäärikaudella, jota esoteerisissa kirjoissamme kutsutaan ”kääpiöiden” aikakaudeksi. Mainittujen 320 miljoonan vuoden suhteen on huomattava, että *ennen kerrostumien alkua* oli vielä pitempi aika kulunut maapallon valmistuessa neljättä kierrosta varten.

12 Vaikka käytämme sanontaa ”*todella inhimillinen*” vasta neljännestä, atlantislaisesta kantarodusta, kuitenkin kolmas Rotu on melkein inhimillinen myöhemmässä vaiheessaan, koska sen viidennessä alarodussa ihmiskunta *jakautui* sukupuolisesti ja silloin *ensimmäinen ihminen syntyi* nykyisellä, tavallisella tavalla. Tämä ”ensimmäinen ihminen” vastaa raamatun Enosta eli Henokia, Setin poikaa (*Genesis*, 4. luku).

13 Geologia mainitsee, että oli aika, jolloin meri peitti koko maanpinnan, minkä vahvistaa se, että meren kerrostumia esiintyy yhtäläisesti kaikkialla, mutta se ei kuulu edes aikaan, johon allegoria Vaivasvata Manusta viittaa. Viimeksi mainittu on *deva-ihminen* (eli Manu), joka arkissaan (*naisellinen* prinssiippi) pelastaa uuden ihmiskunnan siemenet, ja hän on myös seitsemän rishiä – jotka symboloivat tässä seitsemää inhimillistä prinssiippiä – josta allegoriasta olemme puhuneet muualla. ”Yleinen vedenpaisumus” on sama kuin Berossoksen alkuprinssiipin syvät vedet. (Ks. säkeistöt II-VIII, I kirja.) On vaikea ymmärtää, miten Croll, jos hän otaksuu, että on kulunut 15 miljoonaa vuotta eoseenikaudesta (geologi Charles Gouldin esityksen mukaan), voi laskea ainoastaan 60 miljoonaa vuotta ajaksi, joka ”on kulunut kambrikan alkamisesta *primordiaalikaudella*”. Sekundaariset kerrostumat ovat kaksi kertaa niin vahvat kuin tertiääriset, ja geologia osoittaa siten, että sekundaarikausi yksin on kaksi kertaa niin pitkä kuin

tertiäärikausi. Laskemmeko siis vain 15 miljoonaa vuotta sekä primaari- että primordiaalikaudelle? Ei ihme, että Darwin hylkäsi tällaisen laskelman.

14 Ks. *Esoteric Buddhism*, s. 53–55, neljäs. painos.

15 Toivomme, että olemme edellä maininneet kaikki tätä väitettä tukevat tieteelliset tosiasiat.

[e715] Geologia on nyt jakanut ajanjaksot ja sijoittanut ihmisen aikaan nimeltä –

KVARTÄÄRIKAUSI

Vanhemman kivikauden (paleoliittinen) ihminen, nuoremman kivikauden (neoliittinen) ihminen ja historiallinen aikakausi.

”KVARTÄÄRIKAUSI”

Jos kvartäärikaudelle myönnetään ainoastaan 1,5 miljoonaa vuotta, silloin meidän viides Rotumme kuuluu siihen.

Mutta – *ihmeellistä kyllä!* – samalla kun *ei-kannibaalinen* vanhemman mlkivikauden ihminen, jonka on varmasti täytynyt elää satojatuhansia vuosia ennen kannibaalista nuoremman kivikauden [e716] ihmistä,¹ osoittaa olleensa merkittävä taiteilija, niin nuoremman kivikauden ihminen nähdään melkein raakalaisena huolimatta hänen paalurakennuksistaan.² Sillä näin kertoo oppinut geologi Charles Gould teoksessaan *Mythical Monsters*:

Vanhemman kivikauden ihminen ei tuntenut savenvalantaa eikä kudontaa. Hänellä ei ilmeisesti ollut kotieläimiä eikä viljeltyä maata. Mutta Sveitsin nuoremman kivikauden paalukylien asukkaalla oli kangaspuut, saviastioita, viljakasveja, lampaita, hevosia, koiria jne. Molemmat rodut käyttivät yleisesti sarvista, luusta ja puusta tehtyjä tarvekaluja, mutta vanhemman rodun edustajilla ne oli usein *tehty taidokkaasti tai niihin oli kaiverrettu luonnonmukaisia kuvia tuona aikana eläneistä erilaisista eläimistä*. Sitä vastoin nuoremman kivikauden ihmisillä ei näytä olleen *samanlaista taiteellista kykyä*.³

¹ Geologia myöntää, että ”epäilemättä on täytynyt olla huomattavan pitkä aikakausi vanhemman kivikauden ihmisen häviämisen jälkeen, ennen kuin hänen neoliittinen jälkeläisensä esiintyi”. (Ks. James Geikie, *Prehistoric Europe* ja C. Gould, *Mythical Monsters*, s. 98.)

² Nämä muistuttavat jossain määrin Pohjois-Borneon paalukyliä.

³ *Main. teos*, s. 97. ”Taitavin meidän aikamme kaivertaja onnistuisi tuskin paljonkaan paremmin, jos hänen kaivertimenaan olisi piikiven liuska ja kaiverrettavana kiveä ja luuta”!! (Prof. Boyd Dawkin, *Cave-Hunting*, s. 344.) Tällaisen myöntämisen jälkeen on tarpeetonta pitää enää kiinni Huxleyn, Schmidtin, Laingin ja muiden väitteistä, että paleoliittista ihmistä ei voida mitenkään pitää sellaisena, joka johtaa meidät takaisin apinan kaltaiseen ihmisrotuun; ja siten monien pintapuolisten kehi-

Esittäkäämme tässä syyt siihen.

1) Vanhin fossiili-ihminen, primitiiviset luola-asukkaat varhemmalta paleoliittiseltä kaudelta ennen jääkautta (kuinka pitkä ja kuinka kauan sitten se lienee ollutkin), on aina samaa ihmisukua eikä ole tavattu mitään fossiilijäännöksiä, jotka hänen suhteensa todistaisivat ”sen mitä Hipparion ja Anchitherium ovat todistaneet hevossuvusta, ts. asteittaisen, jatkuvan erikoistumisen yksinkertaisesta alkutyypistä moninaisempiin, olemassa oleviin muotoihin”.¹

2) Mitä tulee vanhemman kivikauden *kirveisiin*... ”kun niitä verrataan karkeatekoisimpiin kivikirveisiin, joita australialaiset ja muut villit ovat käyttäneet, on vaikea huomata niiden välillä mitään eroa”.² Tämä todistaa, että *kaikkina aikoina* on ollut villi-ihmisiä, ja voidaan tehdä se johtopäätös, että myös *noina aikoina* on varmaan ollut sivistyneitä ihmisiä, kulttuurikansoja samanaikaisesti yksinkertaisten villien kanssa. Tällainen tapaus oli Egyptissä 7 000 vuotta sitten.

[e717] 3) On eräs syy, joka on suoranaista seurauksena kahdesta edellisestä: Jos ihmistä ei ollut olemassa ennen vanhempaa kivikautta, niin hänellä ei mitenkään ollut riittävästi aikaa muuttua ”puuttuvasta renkaasta” siksi, mikä hänen on tiedetty olleen jo tuona kaukaisena geologisena aikana, ts. jopa *kauniimpi lajinsa edustaja kuin monet nykyisin elävistä rodusta*.

Edellä oleva antaa luonnollisesti aiheen seuraavaan päätelmään: 1) *Alkuihminen* (tieteen tuntema) oli eräissä suhteissa vieläpä kauniimpi sukunsa tyyppi kuin mitä hän nyt on. 2) Vanhin tunnettu apina, *lemur*, oli *vähemmän* ihmisen kaltainen kuin nykyiset ihmisapinalajit. 3) *Johtopäätös*: vaikka *puuttuva rengas* löydetäisiinkin, olisi enemmän syytä pitää apinaa *suvustaan huonontuneena ihmisenä*, joka on satunnaisista syistä jäänyt puhe-

---

tysopin kannattajien kuvitelmat haihtuvat. Tässä *ilmenevä* jääne vanhemman kivikauden ihmisen taiteellisesta lahjakkuudesta on johdettavissa heidän *atlantilaisiin* esi-isiinsä. Nuoremman kivikauden ihminen oli suuren *arjalaisen* maahanmuuton edelläkävijä ja tuli maahan aivan toiselta taholta – Aasiasta ja osittain Pohjois-Afrikasta. Heimot, jotka luoteessa kansoittivat viimeksi mainitun, olivat varmasti atlantislaisista alkuperää kuuluen aikakauteen, joka eli satojatuhansia vuosia ennen neoliittistä aikaa Euroopassa, mutta olivat niin poikenneet esi-isiensä tyypistä, että eivät enää ilmentäneet mitään sille ominaisia piirteitä. Mitä tulee eroavuuteen nuoremman ja vanhemman kivikauden ihmisen välillä, on *varsin merkillistä, että, kuten Carl Vogt huomauttaa, edellinen oli ihmissyöjä, mutta paljon aikaisempi ihminen mämmuttikaudelta ei ollut*. Inhimilliset tavat ja ominaisuudet eivät siis näytä paranevan ajan mukana? Eivät ainakaan tässä tapauksessa.

¹ Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 181.

² *Sama*, s. 112.

kyvyttömäksi,¹ kuin olettaa, että ihminen polveutuu apinankaltaisesta esi-isästä. Teoria on kaksiteräinen miekka.

Toisaalta jos Atlantiksen olemassaolo hyväksytään ja uskotaan siihen tietoon, että eoseenikaudella ”jopa aivan sen alkupuolella neljännen Rodun ihmisten, atlantistaisten, suuri sykli oli jo saavuttanut huippukohtansa...”², silloin eräät tieteen nykyisistä vaikeuksista voitaisiin helposti poistaa. Vanhemman kivikauden tarvekalujen karkeatekoisuus ei todista sitä ajatusta vastaan, että niiden tekijän rinnalla eli korkeasti sivistyneitä kansoja. Meille kerrotaan:

Vain pieni alue maan pinnasta on tutkittu ja siitäkin hyvin pieni osa on muinaisia maa-aloja tai makeanveden muodostumia, joissa ainoastaan voimme odottaa tapaavamme jälkiä eläimellisen elämän korkeammista muodoista... ja noitakin seutuja on tutkittu niin puutteellisesti, että siellä missä nyt tapaamme tuhansia ja kymmeniätuhansia kiistattomia ihmisjäännöksiä melkein jalkojemme alla, on vasta viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana alettu aavistaa niiden olemassaolo.³

On myös paljon ajatuksia herättävää, että tutkijat ovat tavanneet alimpien villien karkeatekoisten *kirveiden* ohella teoksia, joilla on niin suuri taiteellinen arvo, että sellaista on tuskin voitu odottaa tai löytää nykyajan talonpojalta jossakin eurooppalaisessa maassa – paitsi poikkeustapauksissa. ”Laiduntavan poron muotokuva”, joka on löydetty Thaingen-luolasta Sveitsistä, ja kuvia juoksevasta miehestä ja kahdesta viereen piirretystä hevosenpäästä – jotka on tehty peurakaudella, ts. *vähintään 50 000 vuotta sitten* – pitää Laing, ei vain erinomaisina suorituksina, vaan, varsinkin edellistä kuvaa, sellaisena, joka ”tuottaisi *kunniaa kenelle tahansa nykyajan eläinmaalarelle*”. [e718] Tämä ei suinkaan ole yhtään liioiteltu ylistys, kuten jokainen voi todeta (ks. edempänä). Kun kerran meillä on nykyisin etevien eurooppalaisten maalareiden rinnalla nykyiset eskimot – joilla paleoliittisten esi-isänsä, *yksinkertaisten ja villien ihmisolentojen*, tavoin on myös taipumus piirrellä jatkuvasti veitsiensä kärjellä eläinluonnoksia, metsästyskohtauksia ym. –, miksi näin ei olisi voinut olla noina aikoina? Kun vertaa näitä 50 000 vuotta sitten tehtyjä ”*vanhimpia* kuvia” ihmisistä, hevosenpäistä ja porosta 7 000 vuotta vanhoihin egyptiläisiin kuviin ja piir-

¹ Nykyajan tieteen fysiologiasta ja luonnonvalinnasta hankkimien tietojen mukaan, ja tarvitsematta edellyttää mitään ihmeluomista, kaksi alimmalla älyllisellä tasolla olevaa mustaihoista – sanokaamme vaikka mykkänä syntynyttä idioottia – voisi yhdessä synnyttää mykän *pastrana*-lajin, joka olisi alkuna uudelle rodulle ja joka voisi siten geologisen aikakauden kuluessa synnyttää oikean ihmismuotoisen apinan. [Julia Pastrana (1934–1860) oli meksikolainen intiaaninainen, jonka ruumis oli kauttaaltaan karvan peitossa. Häntä näyteltiin luonnonihmeenä. Hänellä oli kuitenkin inhimillinen äly ja hän osasi puhua ja tiettävästi lukeakin. – Suom. toim.]

² *Esoteric Buddhism*, s. 64.

³ Laing, *main. teos.*, s. 98.

roksiin, edelliset ovat varmasti parempia. Kuitenkin tuon ajan egyptiläiset tunnetaan siitä, että he olivat korkeasti sivistynyttä kansaa, kun taas vanhemman kivikauden ihmisiä kutsutaan alemman tyyppin *villeiksi*. Tämä vaikuttaa vähäpätöiseltä asialta, mutta se merkitsee kuitenkin erittäin paljon, sillä se osoittaa, miten jokainen uusi geologinen löytö pannaan soveltumaan yleisiin teorioihin, eikä päinvastoin. Niin, Huxley on oikeassa sanoessaan: ”Aika näyttää.” Niin näyttää, ja varmaan todistaa okkultismin oikeaksi.

Sillä välin joutuvat taipumattomimmat materialistit tekemään välttämättömyyden pakosta kovin *okkultista kantaa muistuttavia* myönnytyksiä. Outoa kyllä, juuri suurimmat materialistit – saksalaisen koulun edustajat – lähestyvät *fyysistä* kehitystä koskevissa mielipiteissään eniten okkultistien opetuksia. Niinpä professori Baumgärtner uskoo että:

Ainoastaan alempien eläinten munista voisi tulla korkeampien eläinten alkioita... kasvi- ja eläinmaailman kehityksen lisäksi tuona aikana muodostui *uusiu alkuperäisiä alkioita* [jotka olivat perustana uusille muodonvaihdoksille jne.]. Ensimmäiset ihmiset, jotka saivat alkunsa alapuolellaan olevien eläinten alkiosta, elivät ensin *toukkatilassa*.¹

Juuri niin. Eräänlaisessa *toukkatilassa*, sanomme myös me, mutta ei lähtöisin mistään ”eläimen” alkiosta, sillä tämä ”toukka” oli esifyysisten Rotujen sieluton astraalimuoto. Ja me uskomme, kuten tuo saksalainen professori sekä useat muut tiedemiehet nykyisin Euroopassa, että inhimilliset rodut ”eivät ole polveutuneet yhdestä ainoasta parista, vaan esiintyivät välittömästi lukuisina rotuina”. Kun siis luemme Büchnerin teoksen *Force and Matter* ja huomaamme, miten tuo materialistien keisari toistaa Manun ja Hermeksen mukaan, että ”kasvi muuttuu huomaamatta eläimeksi, eläin ihmiseksi”, meidän täytyy vain lisätä ”ja ihminen hengeksi”, jotta kabbalistinen aksiomi olisi täydellinen. Näin sitä suuremmalla syyllä, kun luemme seuraavan myönnytyksen saman teoksen sivulta 82: ”Syntyen itsesyntytyksellä...voimakkaiden luonnonvoimien avulla ja *loputtomina ajanjaksoina* on progressiivisesti saanut alkunsa tuo rikas ja rajattomasti muuntuva orgaaninen maailma, joka meitä nykyään ympäröi... Itsesyntytyys näytteli epäilemättä [e719] *tärkeämpää osaa alkuvaiheessa kuin nykyään, eikä voida kieltää, että tällä tavoin* synnyttiin *korkeammin organisoituja* olentoja kuin nykyään”,² sillä tämä on okkultismin väite.

Koko ero on tässä: Nykyaikainen tiede sijoittaa materialistisen teoriansa alkuperäisistä siemenistä maan päälle sekä ihmisen ja kaiken muun *viimeisen elonsiemenen* tällä pallolla *kahden tyhjyyden* väliin. Mistä on ensim-

¹ K.H. Baumgärtner, *Anfänge zu einer physiologischen Schöpfungsgeschichte der Pflanzen und Thierwelt*, 1885.

² Tri Louis Büchner, *Force and Matter*, kääntänyt ja toimittanut J. Frederick Collingwood, K.T.J., G.S.J., 1864, s. 82, 84, 85.

mäinen siemen tullut, jos sekä itsesyntyys että ulkoisten voimien välintulo hylätään nykyisin ehdottomasti? Sir W. Thomson selittää meille, että orgaanisen elämän siemenet *ovat tulleet maapallollemme jossakin meteorissa*. Tämä ei auta millään tavoin asiaa vaan siirtää ainoastaan vaikeuden tältä planeetalta tuohon oletettuun meteoriin.

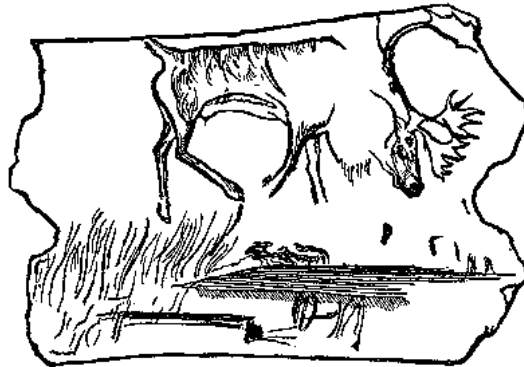
Tällaiset ovat yhtäläisyydet ja eroavuudet meidän oppimme ja tieteen välillä. *Loputtomien aikakausien* suhteen me tietysti olemme täysin yhtä mieltä materialistisen pohdiskelun kanssa, sillä me uskomme evoluutioon, vaikka eri tavalla. Professori Huxley sanoo viisaasti: ”Jos *jokin muoto* jatkuvan kehityksen opista *on* oikea, meidän on pidennettävä pitkällä aikakausilla noita mitä ennakkoluulottomimpia laskelmia, joita on tehty ihmissuvun iästä.”¹ Mutta kun meille kerrotaan, että tämä ihminen on aineessa luonnostaan olevien luonnonvoimien tuote, ja *voima* on nykyisten käsitysten mukaan vain aineen ominaisuus, ”liikkeen ilmenemismuoto” jne., ja kun Sir W. Thomson vielä v. 1885 toistaa saman, mitä Büchner koulukuntineen väitti kolmekymmentä vuotta sitten, me pelkäämme, että kaikki kunnioituksemme nykyistä tiedettä kohtaan haihtuu olemattomiin! Voi tuskin olla ajattelemta, että materialismi on määrättyissä tapauksissa *sairaus*. Sillä kun tiedemiehet näkevät magneettisia ilmiöitä ja rautahiukkasten vetovoiman lasin tapaisten eristävien aineiden läpi ja väittävät tuon vetovoiman johtuvan ”molekyylien liikkeestä” tai ”magneetin molekyylien rotaatiosta”, silloin tuollainen väite, esittäköön sen sitten fysiikan havainnoista tietämätön ”herkkäuskoinen” teosofi tai kuuluisa tiedemies, on kummassakin tapauksessa yhtä naurettava. Se, joka puolustaa sellaista teoriaa vastoin *tosiasioita*, on vain yksi lisätodiste seuraavasta: ”Kun ihmisillä ei ole miellesään mitään soppea, mihin työntää tosiasioita, sen pahempi noille tosiasioille.”

Väittelyssä itsesyntytyksen puolustajien ja vastustajien välillä vallitsee tällä erää rauha, kun se on päättynyt jälkimmäisten väliaikaiseen voittoon. Mutta myös heidän – kuten aikanaan Büchnerin ja nyt Tyndallin sekä Huxleyn – on pakko myöntää, että itsesyntytyksen *on täytynyt kerran tapahtua ”erikoisissa lämpöolosuhteissa”*. Virchow kieltäytyy jopa keskustelemasta asiasta. Sen on *täytynyt* tapahtua kerran planeettamme historiassa ja sillä hyvä. Tämä näyttää luonnollisemmalta kuin Sir W. Thomsonin edellä mainittu hypoteesi, että orgaanisen elämän siemenet putosivat maan päälle jonkin meteorin mukana, tai tuo toinen [e720] *tieteellinen* hypoteesi, johon liittyy äskettäin omaksuttu usko, että ei ole olemassa mitään ”elonprinsiippiä” vaan on ainoastaan elämänilmiöitä, jotka kaikki voidaan johtaa alkupe räisen protoplasman molekyylivoimista. Mutta tämä ei auta tiedettä ratkaisemaan vielä suurempaa arvoitusta – ihmisen alkuperää ja *polveutumista*, sillä edessä on vielä pahempi valitus ja vaikerointi.

¹ ”Evidence as to Man’s Place in Nature.”

...Vaikka voimme seurata eoseenikauden nisäkkäiden luurankojen kehitystä useiden erikoistumissuuntien kautta sitä seuraavina tertiääri-aikoina, ihminen tarjoaa ilmiön *erikoistumattomasta* luurangosta, jolla tuskin on yhteyttä mihinkään noihin suuntiin.¹

Arvoitus olisi pian ratkaistu paitsi esoteeriselta myös maailman kaikkien uskontojen kannalta, mainitsemattakaan okkultisteja. ”Erikoistunutta luurankoa” etsitään väärästä paikasta, josta sitä ei voida koskaan löytää. Tiedemiehet odottavat tapaavansa sen ihmisen fyysisistä jäännöksistä, jostakin apinan kaltaisesta ”puuttuvasta renkaasta”, jonka kallo on suurempi kuin apinalla ja aivokoppa pienempi kuin ihmisellä, *sen sijaan* että tuota *erikoistumista* etsittäisiin *hänen sisäisen astraalisen rakenteensa ylifyysisestä olemuksesta, jota ei suinkaan voida kaivaa esiin mistään geologisista kerrostumista!* Tuollainen itsepäinen, toiveikas kiinnipitäminen itseään alentavasta teoriasta on meidän aikamme merkellisimpiä piirteitä.

Kuva: Poro, jonka vanhemman kiviakauden ihminen on kaivertanut hirven sarveen.²

Tähän otettu kuva on kuitenkin näyte kaiverruksesta, jonka on tehnyt *paleoliittinen* ”villi”, ts. ”vanhemman kiviakauden” ihminen, jonka oletetaan olleen yhtä villi ja karkea kuin eläimet, joiden parissa hän eli.

[e721] Ottamatta huomioon Etelämeren saarten nykyisiä asukkaita tai edes jotakin aasialaista rotua rohkenemme väittää, että tuskin kukaan täysikasvuinen koulupoika tai edes eurooppalainen nuorukainen, joka ei ole koskaan saanut opetusta piirustuksessa, voisi tehdä tuollaista kaiverrusta tai edes yhtä hyvää lyijykynäluonnosta. Siinä huomaamme oikean taiteellisen perspektiivin, oikeat valot ja varjot, ilman että taiteilijalla on ollut mitään luonnosta mallina, vaan hän on kaivertanut suoraan elävän mallin mukaan

¹ Sir J.W. Dawson, LL.D., K.T.J., *Origin of the World*, s. 39.

² J. Geikien teoksesta *Prehistoric Europe, a Geological Sketch*, London, 1881.

osoittaen siten tunteneensa hyvin anatomian ja oikeat mittasuhteet. Meille koetetaan uskotella, että poron kaivertanut taiteilija kuului alkuperäisiin ”puolieläimellisiin” villeihin (samanaikaisesti mammutin ja villakarvaisen sarvikuonon kanssa), joiden eräät liian innokkaat kehitysopin kannattajat ovat selittäneet olleen ilmeisen lähellä olettamaansa ”apinan kaltaista ihmistä”!

Tämä kaiverrettu hirvensarvi todistaa yhtä kaunopuheisesti kuin mikä tahansa tosiasia, että rotujen kehitys on aina tapahtunut nousujen ja laskujen sarjassa ja että ihminen on ehkä yhtä vanha kuin kuoretunut maa ja – jos hänen jumalallista esi-isäänsä voidaan kutsua ”ihmiseksi” – vielä paljon vanhempi.

Myös de Mortillet näyttää tuntevan jonkinlaista epäilyä nykyisten arkeologien johtopäätöksiä kohtaan, kun hän kirjoittaa: ”Esihistoria on uusi tiede, joka ei lähes tulkoonkaan ole vielä sanonut viimeistä sanaansa.” Ja Lyell, geologian ”isä” ja tämän aiheen suurimpia auktoriteetteja, sanoo:

Se otaksutaan, että aina tullaan tapaamaan alemmantlyyppisiä ihmisen kalloja, mitä vanhempi muodostuma on kyseessä, *perustuu etenevän kehityksen teoriaan* ja se voi osoittautua oikeaksi. Meidän tulee kuitenkin muistaa, että toistaiseksi *meillä ei ole varmaa geologista todistetta siitä, että ns. alempien ihmisrotujen esiintyminen on aina käynyt aikajärjestyksessä korkeampien rotujen edellä.*¹

Eikä tuota todistetta ole tähän päivään mennessä saatu. Tiede siis kauppittelee sellaisen karhun taljaa, jota kuolevainen silmä ei ole vielä tähän mennessä nähnyt!

Tämä Lyellin myönnytys on huomattavan yhtäpitävä professori Max Müllerin seuraavan lausunnon kanssa; Müllerin hyökkäykseenhän darvinilaisista antropologiaa vastaan KIELEN kyseessä ollen ei sivumennen sanoen ole koskaan tyydyttävästi vastattu:

Mitä me tiedämme villiheimoista ennen *niiden historian viimeistä lukuja*? [Vrt. tätä esoteeriseen käsitykseen australialaisista alkuasukkaista, bushmanneista ja myös vanhemman kivikauden eurooppalaisesta ihmisestä. Nämä atlantilaiset haarat pitävät sisällään jäännöksen kadonneesta kulttuurista, joka kukoisti emokantarodun ollessa parhaimmillaan.] Saammeko koskaan selvää käsitystä heidän menneisyydestään?... *Miten heistä on tullut sitä, mitä he ovat?*... Heidän kielensä osoittaa todella, että nämä ns. pakanat monimutkaisine mytologisine järjestelmineen, keinoitekoisine tapoineen, käsittämättömine oikkuineen ja raakuuksineen eivät ole tämän tai eilispäivän tulokkaita. Ellemme oleta näiden villien erityistä luomista, heidän on oltava yhtä vanhoja kuin hindut, kreikkalaiset ja roomalaiset [paljon vanhempia]... [e722] He lienevät läpikäy-

¹ Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man*, 1863, s. 95.

neet monia elämänvaiheita, ja se, *mitä me pidämme alkuperäisenä, voi olla, mikäli tiedämme, PALAAMISTA TAKAISIN RAAKALAISUU-TEEN* tai sellaisen rappioitumista, mikä oli varhaisimpina aikoina järkevämpää ja ymmärrettävämpää.¹

”Alkuperäinen villi on tavallinen nimitys nykyisessä kirjallisuudessa”, huomauttaa professori Rawlinson, ”mutta ei ole lainkaan todistettu, että tuo alkuperäinen villi olisi ollut joskus olemassa. Pikemminkin *kaikki todistaa päinvastaista*.”² Teoksessaan *Origin of Nations* hän hyvällä syyllä jatkaa: ”*Melkein kaikkien kansojen myyttiset traditiot sijoittavat ihmiskunnan historian alun aikaan, jolloin vallitsi onni ja täydellisyys, ’kulta-aikaan’, jossa ei ole piirteitä raakuudesta tai sivistymättömyydestä, vaan monia piirteitä sivistyksestä ja hienostuneisuudesta.*”³ Mitä nykyiset kehitysopin kannattajat sanovat näitä yksimielisiä todisteita vastaan?

Toistamme *Hunnuttomassa Isiksessä* esittämämme kysymyksen:

Todistavatko Devonin luolalöydökset, ettei siihen aikaan olisi elänyt rotuja, jotka olivat korkealla sivistystasolla? Kun nykyiset ihmiset ovat kadonneet maan pinnalta ja kun joku ”tulevan rodun” arkeologi joskus kaukaisessa tulevaisuudessa kaivaa maasta intialaisten heimojemme tai Andamaanien asukkaiden kotitalouteen kuuluvia välineitä, tekeekö hän silloin oikean johtopäätöksen arvellessaan 1880-luvun ihmiskunnan ”juuri ohittaneen kiviakauden”?⁴

Toinen merkillinen ristiriita tieteen tiedoissa on siinä, että *nuoremman kiviakauden* ihmisen väitetään muistuttavan paljon enemmän primitiivistä villiä kuin vanhemman kiviakauden ihmisen. Joko Sir John Lubbockin teoksen *Prehistoric Times* tai Sir John Evansin teoksen *Ancient Stone Implements* täytyy olla väärässä tai – kummankin. Sillä näissä ja muissakin teoksissa sanotaan meille:

1) Kun siirrymme nuoremman kiviakauden ihmisestä vanhemman kiviakauden ihmiseen, kiviset tarvekalut muuttuvat siroasti muotoilluista ja kiillotetuista välineistä karkeatekoisiksi, kömpelöiksi hätävaroiksi. Saviastiat jne. katoavat sitä mukaa kuin laskeudumme asteikossa. Ja kuitenkin viimeksi mainittu ihminen on osannut kaivertaa sellaisen poronkuvan!

¹ Max Müller, *India. What can it Teach Us?* Luentosarja, pidetty Cambridgen yliopistossa v. 1882. Luento III, s. 110, vuoden 1892 julkaisu.

² *Antiquity of Man Historically Considered*, ”Present Day Tracts”, vol. II, Essay IX, s. 25.

³ *Main. teos*, s. 10, 11.

⁴ Tiede osa 1, s. 118.

2) Vanhemman kivikauden ihminen asui luolissa yhdessä hyeenojen ja leijonien kanssa,¹ jota vastoin nuoremman kivikauden ihminen asui paalurakennuksissa ja -kylissä.

Jokainen, joka on seurannut vaikkapa pintapuolisestikin nykyisiä geologisia löytöjä, tietää, että työtaidossa on havaittavissa asteittaista paranemista varhaispaleoliittisen kauden karkeasti lohkotuista ja kömpelösti hakatuista *kirveistä* verrattain kauniisti valmistettuihin kivikirveisiin nuoremman kivikauden siinä vaiheessa, joka välittömästi edelsi metallien käyttöön ottamista. Mutta tämä koskee *Eurooppaa*, josta vain joitakin harvoja osia oli juuri kohoamassa vedestä [e723] korkeimman atlantilaisen sivistyksen aikana. Silloin kuten nytkin oli karkeita raakalaisia ja korkeasti sivistyneitä ihmisiä. Jos 50 000 vuoden kuluttua tullaan kaivamaan esiin kääpiömäisiä bushmanneja jostakin afrikkalaisesta luolasta yhdessä paljon vanhempien kääpiöelefanttien kanssa, jollaisia Milne-Edwards löysi Maltaan luolakerrostumista, voidaanko sen perusteella väittää, että meidän aikanamme kaikki ihmiset ja elefantit olivat kääpiömäisiä? Tai jos tavataan aseita, jotka ovat kuuluneet Ceylonin veddoille, ovatko meidän jälkeläisemme oikeutetut pitämään meitä kaikkia vanhemman kivikauden villeinä? Kaikki ne esineet, joita geologit nyt kaivavat esiin Euroopassa, eivät varmastikaan voi olla varhemmalta ajalta kuin eoseenikauden lopulta, sillä Euroopan maat eivät olleet edes kohonneet vedestä ennen tuota kautta. Eikä näiden sanojemme pätevyyttä vähennä vähimmäisäkään määrin se teoreetikkojen väite, että nuo erikoislaatuiset paleoliittiseltä kaudelta olevat ihmisten ja eläinten kuvat on tehty vasta *peurakauden loppupuolella* – sillä sellainen olisi todella sangen heikko selitys, kun ottaa huomioon geologien tietämättömyyden edes aikakausien likimääräisestä pituudesta.

Esoteeriseen oppiin kuuluu selvästi *dogmi* sivistyksen noususta ja laskusta, ja nyt saamme kuulla että:

On huomattava tosiasia, että kannibalismi näyttää tulleen yleisemmäksi sitä mukaa kuin ihminen edistyi sivistyksessä ja että kun jälkiä siitä ilmenee usein *nuoremmalla kivikaudella*, ne...katoavat kokonaan mammutti- ja peurakaudella.²

Toinen todiste aikakautisesta laista ja opetustemme todenperäisyydestä. Esoteerinen historia kertoo, että jumalankuvat ja niiden palvonta hävisivät neljännen Rodun myötä, kunnes tämän rodun ristisiittoisten alarotujen jäl-

¹ Siinä tapauksessa vanhemman kivikauden ihmisen on täytynyt olla varustettu kolminkertaisella Herkuleksen voimalla ja olla maagisesti haavoittumaton tai sitten leijona oli siihen aikaan kesy kuin lammas, sillä molemmilla oli yhteinen asunto. Yhtä hyvin meitä voitaisiin vaatia uskomaan seuraavaksi, että tuo leijona tai hyeena on kaivertanut poronkuvan hirvensarveen, kuin että tuon taideteoksen on tehnyt sellainen villi.

² Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 164.

keläiset (kiinalaiset, Afrikan mustaihoiset jne.) toivat vähitellen palvonnan takaisin. *Vedat* eivät hyväksy jumalankuvia. Kaikki nykyaikaiset hindulaiset kirjoitukset hyväksyvät.

Vanhimmista egyptiläisistä haudoista ja tri Schliemannin esiin kaivamista esihistoriallisten kaupunkien raunioista on löydetty runsaasti kuvia pöllön- ja häränpäisistä jumalattarista ja muita vertauskuvallisia figuureja tai jumalankuvia. Mutta kun menemme taaksepäin nuorempaan kivikauteen, ei sellaisia jumalankuvia enää tavata... ainoat, joiden voidaan jollakin varmuudella sanoa olleen jumalankuvia, ovat ne pari hahmoa, jotka de Braye löysi eräistä nuoremman kivikauden keinoitekoisista luolista... ja jotka näyttävät esittävän luonnollista kokoa olevia naisvartaloita.¹

Ja nämä ovat yksinkertaisesti voineet olla kuvapatsaita. Joka tapauksessa kaikki tämä on yksi monista todisteista sivistyksen ja uskonnon ajoittaisesta noususta ja laskusta. Se tosiasia, että tähän saakka ei ole tavattu ihmisen jäännöksiä tai luurankoja posttertiäärisiä eli kvartäärisiä kerrostumia vanhemmista kerrostumista – vaikka abbé Bourgeois'n löytämiä piikiviä voidaan pitää enteellisinä² –, näyttää viittaavan erään toisen esoteerisen esityksen paikkansapitävyyteen, [e724] joka kuuluu: ”Etsi esi-isiesi jälkiä korkeilta paikoilta. Laaksot ovat kohonneet vuoriksi ja vuoret ovat painuneet merten pohjalle.” Neljännen Rodun ihmiskunta harveni viimeisen luonnonmullistuksen jälkeen kolmanneksen. Ja sen sijaan että se olisi asettunut uusille mantereille ja saarille, jotka olivat *jälleen kohonneet* samalla kun niiden edeltäjät muodostivat uusien valtamerien pohjat, se hylkäsi maan, joka nyt on Eurooppa ja osa Aasiaa ja Afrikkaa, siirtyen mahtavien vuorten huipuille, kun niitä osittain ympäröineet meret olivat ”vetäytyneet taaksepäin” ja tehneet tilaa Keski-Aasian ylängöille.

Mielenkiintoisimman esimerkin tästä jatkuvasta kehityksestä tarjoaa ehkä kuuluisa Kentin luola Torquayssa. Tuossa omituisessa onkalossa, jonka vesi on kaivanut devonilaiseen kalkkikiveen, on säilynyt mitä erikoisin maapallon geologisissa muistelmassa oleva merkintä. Luolan pohjalle kasaantuneiden kalkkikivisten järkäleiden alta löydettiin mustamultakerrostuman ympäröimänä joukko *erittäin hienoja työkaluja* neoliittiseltä kaudelta ja joitakin saviastioiden palasia – mahdollisesti roomalaisen siirtokunnan ajoilta. Vanhemman kivikauden ihmisistä täällä ei ollut jälkeäkään. Ei liioin piikiveä eikä jäännöksiä kvartäärikauteen kuuluvista sukupuuttoon kuolleista eläimistä. Mutta kun kaivetaan yhä syvemmälle kiinteän tippukiviker-

¹ *Sama*, s. 199.

² Yli kaksikymmentä fossiilista apinaa on löydetty samasta paikasta mioseenikerrostumista (Pikermistä lähellä Ateenaa). Ellei ihminen ollut silloin olemassa, aika hänen *muuttumisekseen* on liian lyhyt – venytettäköön sitä miten tahansa. Ja jos hän oli olemassa eikä aikaisempaa apinaa ole tavattu, niin mitä siitä seuraa?

roksen läpi mustanmullan alle ja tullaan punamultaan, joka tietysti kerran oli luolan pohjana, niin asiat saavat aivan eri näkökulman. *Täältä ei löydy ainoatakaan tarvekalua*, joka kestäisi vertailun *niihin hienosti veistettyihin aseisiin, jotka löydettiin ylemmistä kerrostumista*. Täällä on ainoastaan joukko karkeasti ja kömpelösti tehtyjä pieniä kirveitä (joilla pieni ihminen on nujertanut ja tappanut eläinmaailman valtavia hirviöitä, kuten meille uskotellaan?) ja vanhemman kivikauden kaapimia, kaikki sekaisin erilaisen eläinten luiden kanssa, eläinten, jotka ovat nyt joko kuolleet sukupuuttoon tai ilmastollisten muutosten karkottamina muuttaneet muualle.

Noiden rumien pienten kirveiden tekijän pitäisi sitten olla tuo sama taiteilija, joka kaiversi hirvensarveen edellä kuvatun poron purolla! Jokaisessa tapauksessa me tapaamme saman todisteen siitä, miten ihminen historiallisesta ajasta taaksepäin nuorempaan kivikauteen ja nuoremmasta kivikaudesta vanhempaan kivikauteen näyttää yhtämittaa vaipuvan alaspäin orastavasta sivistyksestä alhaisimpaan raakalaisuuteen – *nimittäin Euroopassa*. Täällä kohtaamme myös ”mammuttiajan” – vanhemman kivikauden äärimmäisimmän eli vanhimman kauden – jolloin tarvekalujen kömpelyys oli äärimmillään, ja senaikaisten kallojen, kuten Neanderthalin kallon, *eläimellinen* (?) ulkomuoto, viittaa erittäin alhaiseen ihmistyyppiin. Mutta ne voivat joskus viitata muuhunkin: aivan erilaiseen ihmisrotuun kuin meidän (viidennen Rodun) ihmiskuntamme.

[e725] Kuten eräs antropologi sanoo aikakauslehdessä *Modern Thought*:

Peyrèren teorian, olkoon se tieteellisesti perusteltu tai ei, voidaan ajatella olevan sama kuin se, joka jakoi ihmissuvun kahteen lajiin. Broca, Virey ja monet ranskalaiset antropologit ovat tunnustaneet, että alempi ihmisrotu, johon kuuluvat australialainen, tasmanialainen ja mustaihoinen rotu lukuun ottamatta kaffereita ja pohjoisafrikkalaisia, *olisi luokiteltava eri ryhmään*. Se tosiasia, että tällä lajilla tai oikeammin alalajilla on kolmas poskihammas tavallisesti suurempi kuin toinen ja että ohimoja otsaluita yhdistää yleensä sauma, saa meidät vilpittömästi pitämään *homo aferia* yhtä selvästi erotettavana lajina kuin monet peippolajit. En tässä puhu niistä ristisiitostapauksista, joista professori Broca on antanut niin täydellisen selostuksen. Menneiden maailmankausien historia on tähän rotuun nähden merkillinen. *Se ei ole koskaan luonut omaa arkkitehtonista tai uskonnollista järjestelmää*.¹

Se on todella merkillinen, kuten olemme jo osoittaneet puhuessamme tasmanialaisista. Oli miten oli, eurooppalainen *fossiili*-ihminen ei voi todistaa eikä kumota väitettämme ihmisen korkeasta iästä maan päällä eikä hänen luomiensa vanhimpien sivistysten iästä.

Okkultistien on aika olla piittaamatta kaikista heidän pilkkaamisyrityksistään. He voivat halveksia sekä tiedemiesten satiirin järeitä aseita että

¹ Tri C. Carter Blake, artikkeli ”The Genesis of Man”.

rahvaan paukkupyssyjä, koska toistaiseksi on mahdotonta joko todistaa tai kumota tätä kysymystä, ja heidän teoriansa voivat kestää koetuksen ainakin paremmin kuin tiedemiesten hypoteesit. Ihmiskunnalle vaatimansa korkean iän suhteen heillä on lisäksi puolellaan itse Darwin ja Lyell. Jälkimmäinen tunnustaa, että luonnontieteilijät ”ovat jo saaneet todisteen ihmisen olemassaolosta niin kaukaisena aikana, että monet nisäkkäät, jotka olivat hänen aikalaisiaan, ovat ehtineet kuolla sukupuuttoon, ja tämä tapahtui *jo ennen sitä aikaa, jolta meillä on vanhimmat* historialliset tietomme”.¹ Tämän lausunnon on antanut eräs Englannin suurimmista auktoriteeteista tällä alalla. Seuraavat kaksi mielipidettä ovat yhtä merkittäviä, ja okkultismin tutkijoiden olisi hyvä pitää ne mielessään, sillä monen muun etevän tiedemiehen lailla hän sanoo:

Huolimatta esihistoriallisten kausien pitkistä ajanjaksoista, jolloin hänen [ihmisen] on täytynyt olla ja elää maan päällä, *ei ole todistetta mistään huomattavasta muutoksesta hänen ruumiinrakenteessaan*. Jos hän siis on joskus haaraunut jostakin järjettömästä, eläimellisestä esisästä, meidän on oletettava, että sellainen on esiintynyt paljon kaukaisempana ajankohtana ja *mahdollisesti mantereilla tai saarilla, jotka ovat nyt vajonneet* valtameren pohjalle.

Näin siis kadonneiden mannerten olemassaolo tulee virallisesti mahdolliseksi. Yhtä vanha kuin ihminen on oppi, että tuli (tulivuoret ja maanjäristykset) ja vesi vuoroin hävittävät aikakausittain maailmoja (myös Rotuja) ja että ne määrättyinä aikoina uusiutuvat. Manu, Hermes, kaldealaiset ja koko muinaisaika uskoivat tähän. Jo kahdesti [e726] tuli on muuttanut maapallon pinnan ja kahdesti vesi ihmisen ilmestyttyä maan päälle. Kuten maa tarvitsee lepoa ja uudistumista, uusia voimia ja maaperän muutosta, samoin tarvitsee vesi. Sen vuoksi syntyy periodista maa- ja vesialueiden uusjakoa, ilmastomuutoksia jne., mikä kaikki on geologisten mullistusten aikaansaama ja päättyy akselin kaltevuuskulman muutokseen. Astronomit voivat huitaista kädellä ajatukselle maapallon akselin kaltevuuskulman aikakautisesta muuttumisesta ja hymyillä *Enokin kirjassa* mainitulle Nooan ja hänen ”isoisänsä” Enokin väliselle keskustelulle, mutta siitä huolimatta tuo allegoria on geologinen ja astronominen tosiasia. Maan akselin kaltevuuskulmassa tapahtuu sekulaarinen muutos, jonka tarkka ajankohta on tallennettu erääseen suuria salaisia kierroksia käsittelevään aikakirjaan. Tässä kuten monessa muussakin kysymyksessä tiede lähestyy vähitellen meidän ajatteluumme. Tri Henry Woodward, K.T.J., G.S.J., kirjoittaa aikakauslehdessä *Popular Science Review*:²

¹ Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man* (London, 1873), s. 540.

² New Series, 1877, vol. I, s. 115; art. ”Evidences of the Age of Ice”.

Jos on välttämätöntä otaksua maapallon ulkopuolisia syitä selittämään jääpeitteen suurta kasvua jääkaudella, antaisin etusijan sille teorialle, jonka tri Robert Hooke on esittänyt vuonna 1688, myöhemmin Sir Richard Phillips ja muut ja viimeksi ins. Thomas Belt, G.S.J. – nimittäin että ekliptikan nykyisessä kaltevuudessa on tapahtunut vähäistä lisääntymistä, oletus, joka vastaa täysin muita tunnettuja astronomisia tosiasioita ja jonka hyväksyminen ei aiheuta mitään häiriötä siinä sopusoinnussa, joka on välttämätöntä kosmisille olosuhteillemme suuren aurinkokuntamme osana.

Seuraava ote luennosta, jonka W. Pengelly, K.T.J., G.S.J., piti maaliskuussa 1885 aiheesta ”The Extinct Lake of Bovey Tracey”,¹ osoittaa, miten kaikista todisteista huolimatta epäröidään Atlantiksen muinaisen olemassaolon hyväksymistä.

Kasveilla, jotka kasvoivat Bovey-järveä ympäröivillä rinteillä – kanelipuilla, ikivihreillä viikunapuilla, laakeripuilla, palmuilla ja saniaisilla valtavine juurakkoineen – on eläviä sukulaisia *siinä subtrooppisessa ilmastossa, joka on epäilemättä vallinnut Devonshiressä mioseenikaudella*, ja ne saavat meidät ajattelemaan, missä määrin *nykyistä ilmastoa* missä se sitten esiintyneekin on pidettävä normaalina.

Kun sitä paitsi tavataan mioseenikauden kasveja Diskon saarella Grönlannin länsirannikolla, alueella joka sijaitsee 69° 20' ja 70° 30' p. lev.; kun saamme kuulla, että niistä kaksi lajia on tavattu myös Boveyssa (*Sequoia couttsiae*, *Quercus lyelli*); kun lainataksemme professori Heeriä huomaamme, että ”tuo loistava ikivihanta kasvi (*Magnolia ingfieldi*) tuotti kypsiä hedelmiä niin kaukana pohjoisessa kuin 70. leveysasteella”;² kun myös Grönlannin lukuisten mioseenisten kasvien vaihtelevuuden ja rehevyyden huomataan olleen sellaista, että jos mannermaa olisi ulottunut niin pitkälle, eräät niistä olisivat todennäköisesti rehottaneet itse pohjoisnavalla – niin kysymys ilmastollisista muutoksista nousee pakosta etualalle mutta vain tullakseen nähtävästi hylätyksi, koska tuntuu siltä, että *aika sen ratkaisemiseksi ei ole vielä tullut*.

[e727] Ilmeisesti joka taholla myönnetään, että Euroopan mioseenisillä kasveilla on lähimmät ja lukuisimmat nykyisin elävät vastaavuudet Pohjois-Amerikassa, ja tästä syystä herää kysymys: Miten kulkeutuminen toiselta mantereelta toiselle tapahtui? Oliko todella, kuten jotkut uskovat, olemassa Atlantis – manner tai joukko suuria saaria, jotka ulottuivat yli koko pohjoisen Atlantin? Tässä otaksumassa ei ehkä ole mitään epäfilosofista, sillä koska geologien mukaan ”Alpit ovat saavuttaneet 1200 ja paikoitellen jopa enemmän kuin 3000 metriä nykyisestä

¹ [”Bovey Traceyn kuivunut järvi”.]

² *Philosophical Transactions*, 1869, vol. CLIX, s. 457.

korkeudestaan eoseenikauden alusta alkaen”,¹ niin postmioseeninen (?) vajoaminen on voinut upottaa oletetun Atlantiksen melkein pohjattomaan syvyyteen. Mutta Atlantis on ilmeisesti tarpeeton ja aiheeton. Professori Oliverin mukaan ”Suuri ja hyvin omituinen yhtäläisyys vallitsee tertiäärisen Keski-Euroopan ja Amerikan valtioiden sekä japanilaisen alueen nykyisen kasviston välillä, paljon suurempi ja läheisempi yhtäläisyys kuin on havaittavissa tertiäärisen ja nykyisen kasviston välillä Euroopassa. Vanhan Maailman tertiäärinen aines näyttää voimistuvan sen äärimmäisillä rajoilla idässä... Tämä tertiäärisen aineksen lisääntyminen on asteittaista, eikä suinkaan ilmene äkillisesti vasta Japanin saarilla. Vaikka se saavuttaakin siellä huippunsa, me voimme tavata sitä Välimerenmaissa, Levantissa, Kaukasuksella ja Persiassa... sitten pitkin Himalajaa ja läpi Kiinan... Saamme myös kuulla, että tertiäärikaudella kasvoi Luoteis-Amerikassa varmasti vastaavia kasveja kuin Keski-Euroopan mioseeniset suvut... Toteamme edelleen, että nykyisten Atlantian saarten kasvisto ei tarjoa mitään oleellista todistetta muinaisen välittömän yhteyden olemassaolosta Uuden Maailman mantereen kanssa... Nämä tosiasiat huomioon ottaen olen sitä mieltä, että mitään kasvitieteellisiä syitä ei ole tukemassa Atlantiksen oletettua olemassaoloa. Toisaalta ne tukevat voimakkaasti sitä käsitystä, että Koillis-Aasia on josakin tertiäärikauden vaiheessa ollut yhtyneenä Luoteis-Amerikkaan, ehkä siinä, missä nyt sijaitsee Aleutien saarijono.”²

Katsokaa kuitenkin lukua ”Tieteellisiä ja geologisia todisteita useiden uponneiden mannerten olemassaolosta”.

Mutta mikään vähempi kuin apinan kaltainen ihminen ei tule koskaan tyydyttämään niitä huono-onnisia tiedemiehiä, jotka yhä etsivät kolmasti hypoteettista ”puuttuvaa rengasta”. Ja vaikka Atlantian valtameren valtavan pohjan alta Teneriffan huipulta Gibraltariin asti kaivettaisiin peninkulmittain esiin kadonneen Atlantiksen vanhalta alueelta kaikki merenalaiset kerrostumat, mitään darvinisteja tyydyttävää kalloa ei sieltä löydetäisi. Sillä kuten tri C. R. Bree huomauttaa,³ kun mitään ihmisen ja apinan välisiä puuttuvia renkaita ei löydetty eri kerrostumista ja muodostumista tertiäärikerrostumien yläpuolelta, ja jos nuo muodostumat ovat nyt hukkuneet meren peittämien mantereiden mukana, niitä [e728] olisi kuitenkin pitänyt löytyä ”sen aikaisten geologisten muodostumien kerroksista, jotka eivät ole vajonneet meren pohjaan”. Pahaksi onneksi niitä ei ole enempää jälkimmäisissä kuin edellisissäkään. Elleivät ennakkoluulot pitäisi niin vampyrimaisesti kiinni ihmisten mielistä, niin teoksen *The Antiquity of Man* tekijä olisi löytänyt selityksen ongelmaan palaamalla 10 sivua taaksepäin tuossa

¹ Lyell, *Principles of Geology*, 11. painos (1877), vol. I, s. 256.

² *Natural History Review*, 1862, vol. II, s. 164; art. ”The Atlantis Hypothesis in its Botanical Aspect.”

³ *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, s. 160.

teoksessaan (sivulle 530) ja lukemalla professori G. Rollestonin teoksesta tekemänsä lainauksen. Tämä fysiologi, hän sanoo, ”huomauttaa, että koska ihmisruumis on melko joustava ei ainoastaan nuoruudessa ja kasvuvuosina vaan myös kypsyneellä iällä, meidän ei pitäisi aina edellyttää, kuten jotkut kehitysteorian puolustajat tuntuvat tekevän, että jokainen fyysisen voiman lisäys riippuu ruumiinrakenteen parantumisesta. Sillä miksi *sielu tai korkeammat älylliset ja moraaliset kyvyt eivät voisi näytellä toisen sijasta ensimmäistä osaa jossakin kehitysjärjestelmässä?*”

Tämä hypoteesi esitetään tukemaan esitystä, että *evoluutio ei riipu kokonaan ”luonnonvalinnasta*”, mutta se sopii yhtä hyvin käsittelemäämme aiheeseen. Sillä myös me väitämme, että maan päälle laskeutuu ensin ”sielu” eli *sisäinen* ihminen, tuo psyykkis-*astraalinen* muotti, jonka päälle fyysinen ihminen muodostuu vähitellen – ja hänen henkensä sekä älylliset ja moraaliset kykynsä heräävät myöhemmin, kun tuo fyysinen puoli kasvaa ja kehittyy.

”Siten ruumiittomat henget pienensivät valtavat hahmonsansa”... ja heistä tuli kolmannen ja neljännen Rodun ihmisiä. Vielä myöhemmin, pitkien aikakausien jälkeen, esiintyivät meidän viidennen Rotumme ihmiset, jotka olivat pienentyneet alkuperäisten esi-isiensä suorastaan jättiläismäisestä (nykyisessä merkityksessämme) koosta lähes puolta pienempään, nykyiseen kokoonsa.

Ihminen *ei* varmasti ole mikään erikoisluomus. Hän on luonnon asteittain täydellistyvän toiminnan tulos, kuten mikä tahansa elävä yksikkö täällä maan päällä. Mutta tämä koskee ainoastaan ihmisen tomumajaa. Se mikä elää ja ajattelee ihmisessä ja jää jäljelle tuon ruumiin, kehityksen mestariteoksen, jälkeen – on ”ikuinen pyhiinvaeltaja”, muotoaan muuttava ainoan absoluuttisen ”tuntemattoman” erilaistuma ajassa ja paikassa.

Sir C. Lyell toistaa teoksessaan *Geological Evidence of the Antiquity of Man*¹ – jokseenkin pilkallisessa sävyssä – sen mitä Hallam sanoo kirjassaan *Introduction to the Literature of Europe*.

Jos ihminen luotiin Jumalan kuvaksi, niin hänet luotiin myös apinan kuvaksi. Ihminen, joka on tutkinut tähtiä ja tehnyt orjakseen salaman, muistuttaa rakenteeltaan Sumatran metsissä vaeltavaa puhekyvyttöntä eläintä. Koska hänen luontonsa on eläimen ja enkelin välimailla, ei ole mikään ihme, että hän on osallinen molemmista.²

Okkultisti sanoisi asian toisin. Hän sanoisi, että ihminen todella luotiin alkuunpanijansa, luovan *enkelivoiman* eli dhyâni-chohanin, projisoiman tyyppin kuvaksi. Sitä vastoin Sumatran metsissä vaeltaja luotiin *ihmisen kuvaksi*, sillä [e729] apinan ruumis, toistamme jälleen, on luonnottomalla tavalla elpynyt, henkiin herännyt muoto kolmannen kierroksen sekä myö-

¹ Sivu 501, v. 1863 painos.

² Vol. IV, s. 162.

hemmin neljännen kierroksen *ihmisen* varsinaisesta muodosta. Mikään luonnossa ei mene hukkaan, ei *ainoakaan atomi*: ainakin tämä on tieteellinen tosiasia. Analogia näyttää vaativan, että myös *muodolla* pitäisi olla taipumus pysyvyyteen.

Ja kuitenkin, mitä me huomaamme? Sir J. W. Dawson, K.T.J., sanoo:

On jokseenkin kuvaavaa, että New Yorkissa pitämässään esitelmässä professori Huxley perustellessaan alempia eläimiä koskevan esimerkkitapauksensa pääasiallisesti hevosen oletetulla sukupuulla, mitä ei kuitenkaan, kuten on usein osoitettu, voida pitää ratkaisevasti todistettuna, *vältti täysin kajoamasta kysymykseen ihmisen polveutumisesta apinasta*, johon kysymykseen liittyy nyt niin monia vaikeuksia, että sekä Wallace että Mivart ovat alkaneet niiden johdosta epäröidä. Professori Thomas myöntää myöhemmässä esitelmässään (ks. *Nature*, 1876), ettei tunneta mitään alemmaa ihmistyyppiä kuin australialainen ja ettei ole olemassa mitään tunnettua yhdistävää rengasta apinoiden kanssa. Ja Haeckelin on myönnettävä, että viimeistä edellinen rengas hänen lajinkehityksessään, apinan kaltainen ihminen, *on täysin tuntematon (Natürliche Schöpfungsgeschichte)*... Niin kutsutut ”pykäläpuut”, joita on löydetty paleoliittisten ihmisten luita sisältäneistä Euroopan luolista ja jotka on kuvattu Christyn ja Lartet’n erinomaisessa teoksessa, osoittavat, että arkeologian tai geologian tuntemat varhaisimmat ihmiset *olivat jo perillä kirjoitustaidon alkeista*. (Ks. Wilsonin *Prehistoric Man*, vol. II, s. 54.)¹

Edelleen luumme tri C. R. Breen teoksesta:

Darwin on aivan oikeassa sanoessaan, että ero fyysisessä ja vielä enemmän mentaalisisä suhteessa alhaisimman ihmismuodon ja korkeimman, ihmisen kaltaisen apinan välillä on tavattoman suuri. Sen vuoksi myös *ajan* – jonka täytyy darvinilaisen evoluution mukaan kulua käsittämättömän hitaasti – on täytynyt olla *tavattoman pitkä* ihmisen kehityssä apinasta.² Sen vuoksi pitäisi olla sangen mahdollista löytää joitakin noista välimuodoista tertiäärikerrostumien yläpuolelta olevista eri sorakerroksista tai järvimuodostumista. *Eikä* kuitenkaan *ole milloinkaan löydetty ainoatakaan välimuotoa, ei ainoatakaan yksilöä* apinan ja ihmisen välisestä olennotä! Ei sorakerroksista eikä savikerroksista eikä makeanveden uomista tai alapuolella olevista tertiäärikerrostumista ole koskaan tavattu jäännöksiä yhdestäkään apinan ja ihmisen välisten kaddoniden sukujen jäsenestä, joka Darwinin mukaan on kerran ollut olemassa. Ovatko ne hukkuneet maanpinnan vajotessa ja ovatko ne nyt meren peitossa? Siinä tapauksessa olisi hyvin kummallista, ettei niitä tavattaisi myös niiden samanaikaisten geologisten kerroksien juonista,

¹ Sir W. Dawson, *Origin of the World*, s. 393.

² Ja vielä ”pitämpi”, jos käänämme järjestyksen ja sanomme: apinan kehityssä kolmannen Rodun ihmisestä. [H.P.B.]

jotka *eivät* ole vajonneet meren pohjaan. Ja olisi vielä kummallisempaa, ettei mitään osia olisi saatu meren pohjasta, kuten on saatu mämmuttien ja sarvikuonojen jäännöksiä, joita on löydetty myös järviuodostumista ja sora- ja savikerroksista!... kuuluisa Neanderthalin kallo, josta on niin paljon puhuttu, kuuluu todistettavasti tähän kaukaiseen aikakauteen [pronssi- ja kivikauteen] ja osoittaa kuitenkin, vaikka se on voinut olla idiootin kallo, valtavan suuria eroavuuksia korkeimmasta tunnetusta ihmisen kaltaisesta apinasta.¹

[e730] Koska meidän maapallomme on voimakkaiden mullistusten alainen joka kerta, kun se *herää jälleen* uuteen toimintakauteen, kuten pelto on kynnettävä ja muokattava ennen kuin siihen kylvetään uusi siemen uutta satoa varten – niin näyttää täysin toivottomalta, että voitaisiin löytää edellisiin kierroksiin kuuluvia fossiileja joko vanhemmista tai nuoremmista geologisista kerrostumista. Jokainen uusi manvantara tuo mukanaan muotojen, tyyppien ja lajien uudistumisen. Jokainen edellisten orgaanisten muotojen tyyppi – kasvi-, eläin- ja ihmistyyppi – muuttuu ja täydellistyy seuraavassa kierroksessa, jopa mineraali, joka on nykyisessä kierroksessa saavuttanut lopullisen kuultamattomuutensa ja kovuutensa. Sen pehmeämmät osat muodostivat nykyisen kasvikunnan. Edellisen kasvi- ja eläinkunnan astraalisia jäännöksiä käytettiin muodostamaan alempia eläimiä ja antamaan ruumiinrakenne korkeampien nisäkkäiden alkuperäisille kantatyypeille. Ja lopuksi edellisen kierroksen jättiläismäisen apinaihmissen muodon on tässä kierroksessa tuottanut jälleen inhimillinen eläimellisyys ja muuttanut sen nykyisen ihmisapinan *alkumuodoksi*.

Tämä oppi, vaikka se on meidän heikon kynämme epätäydellisesti hahmottelema, on varmasti loogisempi, tosiasioiden kanssa yhtäpitävämpi ja *paljon* todennäköisempi kuin moni ”tieteellinen” teoria, esim. teoria ensimmäisen orgaanisen siemenen putoamisesta meteorin mukana maapallollemme – kuin Ain Suf käyttövälineensä adam kadmonin mukana. Tämä jälkimmäinen laskeutuminen on kuitenkin vertauskuvallinen, niin kuin jokainen tietää, eivätkä kabbalistit ole koskaan tarkoittaneet tuon kuvakielen omaksumista kuolleen kirjaimen mukaan. Mutta teoria meteorin mukana pudonneesta siemenestä tullessaan niin korkeista tieteellisistä piireistä on selviömäisen tosi ja erinomainen tutkimuskohde, ja tuollaisen teorian omaksuminen on oleva ihmisille kunnia-asia, mikäli he tahtovat olla nykyisen tieteen tasolla. Kukaan ei voi sanoa, mikä on oleva seuraava materialistien perusteiden edellyttämä teoria. *Nykyiset* teoriat ovat kuitenkin, kuten jokainen voi huomata, vielä enemmän ristiriitaisia keskenään, kuin mitä ne ovat tieteellisen oppineisuuden *pyhiin* rajojen ulkopuolelle kuuluvien okkulttisten teorioiden kanssa. Mitä on tuleva tämän jälkeen, kun eksakti tiede on nyt tehnyt jopa elonperiaattien tyhjän sanan, merkityksettömän termin,

¹ *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, s. 160–161.

ja väittää, että elämä on seurausta *alkuperäisen protoplasman molekyyli-liikkeestä!* Tähän darvinistien uuteen oppiin voi lyhyesti sovittaa Herbert Spencerin sanat ”erikoisluomuksesta”. Se on:

.....arvoton – arvoton johtopäätöksineen; arvoton sisäisine ristiriitoinen; täysin arvoton ilman todisteita; arvoton sellaisena, joka ei tyydytä älyllistä tarvetta; arvoton sellaisena, joka ei tyydytä moraalista tarvetta. Meidän on sen vuoksi *pidettävä sitä merkityksettömänä, vastakkaisena mille muulle hypoteesille tahansa orgaanisten olentojen synnyn kyseessä ollen.*¹

[e731]

V

ORGAANINEN EVOLUUTIO JA LUOVAT KESKUKSET

Sanotaan, että yleinen evoluutio eli toisin sanoen asteittainen lajien kehitys kaikissa luontokunnissa seuraa yhtenäisiä lakeja. Myönnämme tämän, ja tämän lain tunnustaa paljon selvemmin esoteerinen kuin nykyaikainen tiede. Mutta sanotaan myös, että on samoin laki, jonka mukaan ”kehitys jatkuu epätäydellisemmästä täydellisempään ja yksinkertaisemmasta monimutkaisempaan lakkaamattomien muutosten kautta, jotka sinänsä ovat vähäpätöisiä, mutta karttuvat vaadittuun suuntaan”.² Äärettömän pienistä lajeista kehittyvät vastaavasti jättiläismäisen suuret lajit.

Esoteerinen tiede on myös tästä yhtä mieltä, mutta se lisää, että tämä laki koskee ainoastaan sen tuntemaa *ensimmäistä luomista* – maailmojen evoluutiota alkuperäisistä atomeista ja *esialku-ATOMISTA* edellisten ensin erilaistuessaa jälkimmäisestä. Ja se lisää, että syklisen evoluution aikana ajassa ja paikassa tämä laki on rajoitettu ja se vaikuttaa ainoastaan luonnon alemmissa valtakunnissa. Ensimmäisinä geologisina aikakausina se vaikutti tällä tavoin, yksinkertaisesta monimutkaiseen, siihen karkeaan aineeseen, joka jäi jäljelle kolmannen kierroksen jäännöksistä, jotka heijastuivat objektiivisuuteen, kun mainen toimintakausi alkoi uudelleen.

Enempää kuin tiedekään esoteerinen filosofia ei hyväksy mitään *suunnitelmaa* eli ”erikoisluomusta”. Se hylkää jokaisen ”ihmeitä” edellyttävän väitteen eikä tunnusta mitään muuta kuin yhdenmukaiset, muuttumattomat luonnonlait. Mutta se opettaa, että on aikakautinen laki, voiman (eli hengen) ja aineen kaksinainen virtaus, joka lähtee olemassaolon *neutraalista keskukselta* ja edistyy aikakautisessa kehityksessään ja lakkaamattomissa muutoksissaan. Koska kuitenkin se alkusiemen, josta on aikojen kuluessa kehittynyt kaikki selkärankainen elämä, on toisenlainen kuin se alkusie-

¹ *Principles of Biology* (1874), vol. I, s. 345.

² Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 94.

men, josta kasvimaailman ja muun eläinmaailman elämä on kehkeytynyt, niin on myös sivulakeja, joiden toiminnan määräävät ne tilat, joissa ne kohtaavat vaikutuksensa alaiseksi tulevan aineen ja joista tiede – fysiologia ja erityisesti antropologia – ei näytä tietävän paljonkaan. Sen kannattajat puhuessaan tästä ”alkusiemeneestä” väittävät olevan kaiken epäilyn ulkopuolella, että ”suunnitelman” ja ”suunnittelijan”, jos sellainen on olemassa kun on kyse ihmisestä ja hänen jäseniensä ja etenkin hänen käsiensä ihmeellisestä rakenteesta, ”on kuuluttava paljon kaukaisempaan aikaan, ja [suunnitelma] on itse asiassa mukana alkusiemenessä, josta varmasti kaikki selkärangainen elämä ja todennäköisesti kaikki eläin- ja kasvielämä on hitaasti kehittynyt”.¹

[e732] Tämä on yhtä oikein ”alkusiemeneen” nähden kuin on väärin sanoa, että tämä ”siemen” on ainoastaan ”paljon kaukaisemmalta ajalta” kuin ihminen, sillä se on mittaamattoman ja käsittämättömän kaukana (*ajassa*, vaikka ei paikassa) jopa meidän aurinkokuntamme synnystä. Kuten hindulainen filosofia aivan oikein opettaa, ”*Aniyâmsam anîyasâm*”² voidaan tuntea ainoastaan virheellisten päätelmien kautta. Ne ”monet”, jotka lähtevät YHDESTÄ – elävät henkiset siemenet eli *voimakeskukset* – kaikki muodoltaan seitsemäisiä, ovat niitä, jotka siirtävät ensin ja antavat sitten ENSIMMÄISEN SYSÄYKSEN evoluution ja hitaasti asteittain etenevän kehityksen laille.

Rajoittamalla tämä opetus ainoastaan maapalloamme koskevaksi voidaan osoittaa, että kuten ensimmäisten ihmisten eteeriset muodot ensin heijastuvat seitsemässä vyöhykkeessä seitsemän dhyâni-chohanisen voimakeskuksen avulla, niin on olemassa luovan voiman keskuksia jokaista kasvi- ja eläinmaailman lukemattomien muotojen KANTA- eli alkulajia varten. Tämä ei kuitenkaan ole mikään ”erikoisluomus”, eikä tässä liioin ole mitään ”suunnitelmaa” paitsi yleinen ”perussuunnitelma”, jossa vaikuttaa universaali laki. Mutta on kyllä ”suunnittelijoita”, vaikkakaan he eivät ole kaikkivoipia eivätkä kaikkitietäviä sanan absoluuttisessa merkityksessä. He ovat vain *rakentajia* eli muurareita, jotka työskentelevät alati tuntemattoman (meidän tasollamme) mestarimuurarin – YHDEN AINOAN ELÄMÄN ja lain – heille antaman sysäyksen vaikutuksesta. Koska he kuuluvat tähän maapallon piiriin, heillä ei ole ainakaan nykyisen manvantaran aikana mitään osuutta eikä mahdollisuutta vaikuttaa missään muussa piirissä. Sukupuuttoon kuolleet eläinlajit osoittavat laajasti, että he työskentelevät sykleittäin ja tarkan geometrisen ja matemaattisen kehitysasteikon mukaan. Luonnonhistoria todistaa riittävästi, että he toimivat *suunnitelman* mukaan, kun on kyse alempien elämien (eläinlajien sivuhaarojen jne.) yksityiskohdista. Kun *luodaan* uusia lajeja, jotka joskus poikkeavat suuresti alkuperäisestä rungosta, kuten monet muunnokset *felis*-suvussa – ilves, tiikeri, kissa

¹ *Sama*.

² ”Pienistä pienin”. Vedânta-filosofiassa Parabrahmanin nimitys. – Suom. toim.

jne. –, nämä ”suunnittelijat” ohjaavat uutta evoluutiota antamalla lajeille tai ottamalla niiltä pois määrättyjä lisiä, jotka ovat tarpeen tai tulevat hyödyttömiksi uusissa ympäristöissä. Olemme siis oikeassa, kun sanomme, että *luonto* pitää huolta jokaisesta eläimestä ja kasvista, suuresta ja pienestä. Sillä nämä maiset luonnonhenget muodostavat maisen luonnon – jota jos se erehtyy joskus tarkoituksessaan ei tule pitää sokeana eikä moittia erehdyksestä, sillä kuullessaan ominaisuuksiltaan ja tunnusmerkeiltään *erilaistuneeseen* joukkoon se juuri siitä syystä on *ehdollistunut ja epätäydellinen*.

Ellei olisi mitään sellaista kuin evoluutiosykli, alituista spiraalimaista laskeutumista aineeseen vastaavine hengen *pimennyksineen* – vaikkakin molemmat ovat yhtä –, mitä seuraa vastakkainen nousu henkeen ja aineen tappio – vuorotellen aktiivinen ja passiivinen – niin kuinka voisimme selittää eläintieteelliset ja geologiset löydöt? Mistä johtuu, että arvovaltaisen tieteen lausunnon mukaan voimme seurata eläimellisen elämän jälkiä nilviäisestä [e733] suureen merihirviöön, pienimmästä maan matosesta tertiäärikauden jättiläismäisiin eläimiin asti? Että viimeksi mainitut olivat keran risteytyneet, sen osoittaa kaikkien noiden lajien *pienentyminen ja muuttuminen kääpiökasvuiksi*. Jos näennäinen kehityskulku epätäydellisemmästä täydellisempään ja yksinkertaisemmasta monimutkaisempaan olisi todella universaali laki, sen sijaan että se suuressa kosmisessa prosessissa on ainoastaan toisarvoinen, sängen epätäydellinen ilmiö, ja ellei olisi noita väitetyjä syklejä, silloinhan mesotsooisen eläimistön ja kasviston pitäisi vaihtaa paikkaa myöhemmän nuoremman kivikauden kanssa. Silloinhan joutsenliskojen ja kalaliskojen pitäisi kehittyä nykyisistä meri- ja jokimateriaaleista, sen sijaan että niitä seuraavat niiden nykyiset pienentyneet vastaavuudet. Ja vanhan ystävämmme, hyväluontoisen elefantin pitäisi olla fossiilinen, ennen vedenpaisumusta esiintynyt esi-isä, ja plioseenikauden mammutin pitäisi olla eläintarhassa. Megalonyx ja jättiläismäinen megatherium tavattaisiin hitaan laiskiaisen asemesta Etelä-Amerikan metsissä, joiden tulisi olla täynnä kivihiihikauden valtavan suuria saniaisia eikä nykyajan sammalia ja puita, jotka – myös Kalifornian jättiläispuut – ovat kääpiökasvuisia muinaisten geologisten kausien jättiläispuiden rinnalla.

Varmastikin tertiääri- ja mesotsooisen kauden megavoimaisen maailman eliöiden on täytyntä olla *monimutkaisempia ja täydellisempiä* kuin meidän aikamme mikrovoimaisten kasvien ja eläinten. *Dryopithecus*¹ esimerkiksi on anatomisesti täydellisempi, sopivampi kehittämään suuremman aivovoiman kuin nykyinen gorilla tai gibboni. Miten tämä on ymmärrettävissä? Onko meidän uskottava, että kaikilla noilla valtavan suurilla maa- ja merihirviöillä, noilla jättiläiskokoisilla lentoliskoilla ei ollut verrattomasti kehittyneempää ja monimutkaisempaa ruumiinrakennetta kuin meidän aikamme

---

¹ Sukupuuttoon kuollut, ihmismuotoisiin luettava apinasuku, tavattu mioseenikauden Ranskassa. – Suom. toim.

sisiliskoilla, kilpikonnilla, krokotiileilla tai jopa valailla – lyhyesti sanottuna kaikilla meille tunnetuilla eläimillä?

Myöntäkäämme kuitenkin todistelua silmällä pitäen, että kaikki nämä kierrokset, rodut, seitsemäiset kehitysmuodot ja kaikki muu esoteerisessa opissa ovat pelkkää mielikuvitusta ja ansa. Olkaamme yhtä mieltä tieteen kanssa ja sanokaamme, että ihminen – sen sijaan että hän olisi kahlehdittu ”henki”, jonka käyttöväline, *kuori* eli ruumis, on asteittain kehittynyt täydelliseksi aineellisiin ja maisiin tarkoituksiin sopivaksi koneistoksi, kuten okkultistit väittävät – on vain kehittyneempi eläin, jonka ensimmäinen muoto sai alkunsa täällä maan päällä yhdestä ja samasta alkuperäisestä siemenestä kuin liitolisko ja sääski, valas ja ameba, krokotiili ja sammakko jne. Siinä tapauksessahan hänen on täytynyt läpikäydä aivan samat kehitysvaiheet ja sama kasvuprosessi kuin muut nisäkkäät. Jos ihminen on pelkkä eläin, älyllisesti korkealle kehittynyt *entinen eläin*, hänelle pitäisi suoda kunnia ja tunnustaa hänen kerran olleen omassa lajissaan jättiläismäinen nisäkäs, oman aikansa [e734] *megantropos*. Juuri näin esoteerinen tiede osoittaa olleen kolmen ensimmäisen kierroksen aikana, ja tässä kuten monessa muussakin se on johdonmukaisempi kuin nykyinen tiede. Se sijoittaa ihmisruumiin samaan luokkaan kuin eläinten luomisen ja pitää kiinni siitä, että sen kehitys on alusta loppuun yhteydessä eläinten evoluution kanssa, kun sitä vastoin tiede jättää ihmisen ilman vanhempia olevaksi orvoksi, joka on syntynyt tuntemattomista esi-isistä ja on todella ”luokittelematon luuranko”! Ja tämä virhe johtuu vain sykliopin itsestä hylkäämisestä.

A.

NISÄKKÄIDEN ALKUPERÄ JA EVOLUUTIO TIETEEN JA ESOTEERISEN LAJINKEHITYKSEN MUKAAN

Käsitelyämme edellä olevassa läntisen evoluutio-opin arvostelussa melkein yksinomaan kysymystä ihmisen alkuperästä lienee paikallaan määritellä, mitä mieltä okkultistit ovat lajien erilaistumisesta. Säkeistöjen kommentaareissa olemme jo yleisesti käsitelleet *ennen ihmiskuntaa esiintynyttä* eläimistöä ja kasvistoa. Olemme myös siinä yhteydessä tunnustaneet monen nykyaikaisen biologisen pohdiskelun oikeellisuuden, esim. sen, että lintujen alkuperä johtuu matelijoista ja että oppi ”luonnonvalinnasta” on *osittain* ja muuttumisteoria ylimalkaisesti oikein. Nyt on vielä selvítettävä ensimmäisten nisäkkäiden alkuperä, jotka de Quatrefages niin loistavasti koettaa todistaa samanaikaisiksi sekundaariajan *homo primigeniuksen* kanssa.

Tuo jokseenkin monimutkainen ”lajien syntyä” – erityisesti fossiilisten tai olemassa olevien nisäkkäiden erilaisia ryhmiä – koskeva ongelma tullee selvemmäksi kaavion avulla. Silloin käy ilmi, missä määrin niitä ”orgaani-

sen evoluution tekijöitä”, joihin länsimaiset biologit turvautuvat,¹ voidaan pitää [e735] riittävinä tosiasioiden selittämiseen. On tehtävä ero eteerisen, astraalisen ja fyysisen evoluution välillä. Jos darvinistit suvaitisivat pitää mahdollisena tuota toista prosessia, heidän ei ehkä tarvitsisi valittaa sitä tosiasiaa, että ”nisäkkäiden alkuperän suhteen olemme täysin arvailjen ja otaksumien varassa”!!² Tunnustettu ero munivien selkärankaisten ja nisäkkäisen lisääntymissysteemien välillä tuottaa nykyisin toivotoman vaikeuden kaikille niille ajattelijoille, jotka kehitysopin kannattajien tavoin yrittävät yhdistää kaikki olemassa olevat muodot jatkuvaksi polveutumislinjaksi.

Ottakaamme esimerkiksi kaviollisten nisäkkäiden tapaus. ”Ei mistään muusta osastosta”, sanotaan, ”ole niin paljon fossiilista aineistoa.” Tällä suunnalla on edistytty niin paljon, että joissakin tapauksissa on onnistuttu kaivamaan esiin nykyisten ja eoseenisten kavi- ja sorkkaeläinten välimuodot. Merkillisenä esimerkkinä on täydellinen todiste siitä, että nykyinen yksivarpainen hevonen polveutuu vanhan tertiäärikauden kolmevarpaisesta anchiteriumista. Parempaa vertailumallia länsimaisen biologian ja itämaisen opin välillä voitaisiin tuskin esittää. Tässä kuvattu, tiedemiesten yleisiä käsityksiä esittävä sukupuu on Schmidtin esittämä ja perustuu Rüttimeyerin perusteellisiin tutkimuksiin. Sen *likimääräinen* tarkkuus – evoluutio-opin kannattajien kannalta – ei jätä paljonkaan toivomisen varaa:

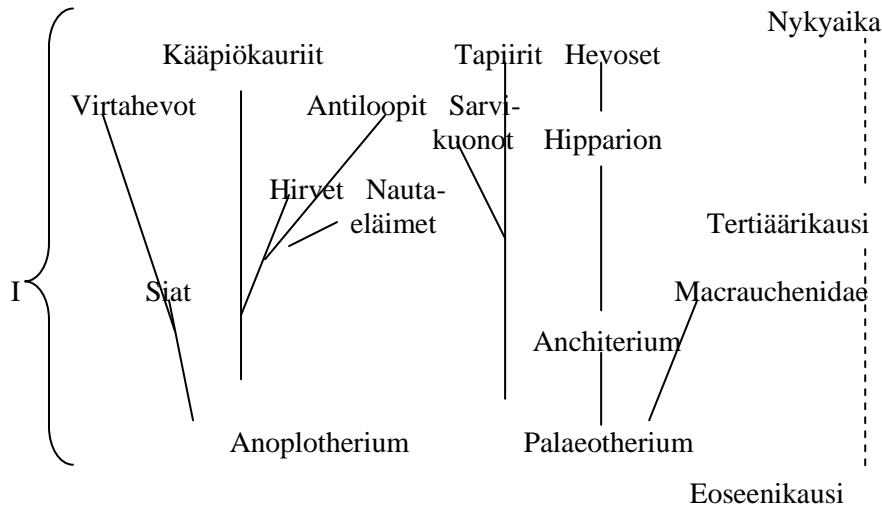
---

¹ Darwinilaisessa teoriassa on menty niin pitkälle, että myös Huxleyn oli kerran pakko varoittaa sen kääntymisestä joskus ”fanatismiksi”. Oscar Schmidt on oiva esimerkki ajattelijasta, joka tietämättään liioittelee jonkin hypoteesin arvoa. Hän tunnustaa (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 158), että ”luonnonvalinta” on joissakin tapauksissa...riittämätön...toisissa...tarpeeton, koska selitys lajien muodostumisesta on löydettävissä muista luonnollisista olosuhteista”. Hän vakuuttaa myös, että ”*kaikki ne välivaiheet...puuttuvat*, jotka voivat oikeuttaa meidät varmasti päättelemään, että ei-istukallisista nisäkkäistä on suora siirtyminen istukallisiin nisäkkäisiin” (s. 271); että ”me olemme nisäkkäiden alkuperän suhteen *täysin arvailujen ja otaksumien varassa*” (s. 268); ja hän puhuu niistä toistuneista erehdyksistä, joita ”*oletettujen sukupuiden laatijat*”, erityisesti Haeckel, ovat tehneet. Siitä huolimatta hän väittää s. 194, että ”se, mitä olemme saavuttaneet valintateoriaan perustuvan polveutumisen avulla, on TIETO eliöiden yhteydestä ’toisilleen sukua olevina olentoina’”. Eikö näiden tässä mainittujen myönnytysten mukaan tieto olekin vain arvailua ja teoriaa?

² O. Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 268.

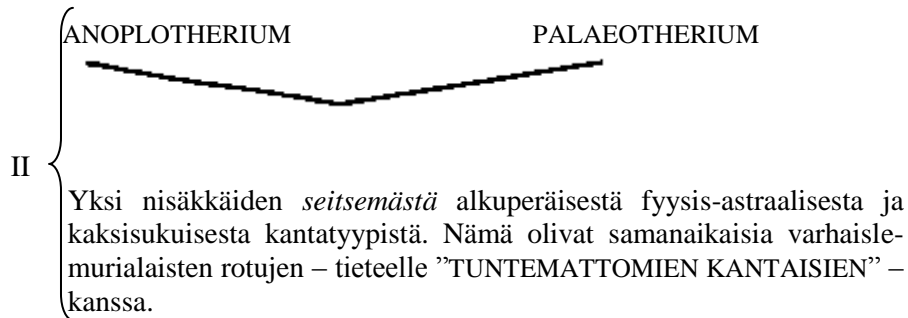

UNGULATA (KAVIO- JA SORKKAELÄIMET)¹

[e736] Evoluution keskikohta. Tiede ei pääse pitemmälle. ”Kantaisä, johon nämä suvut johtavat, ON TUNTEMATON.”²

TUO ”KANTAISÄ” OKKULTISMIN MUKAAN

Kaavio nro I esittää länsimaisten kehitysopin kannattajien tutkima aluetta, jossa ilmastolliset vaikutukset, ”luonnonvalinta” ja kaikki muut orgaanisen erilaistumisen *fyysiset* syyt ovat mukana. Biologiassa ja paleontologiassa on tässä alueensa tutkiessaan niitä monia fyysisiä vaikutuksia, jotka Darwinin, Spencerin ja muiden mukaan vaikuttavat suuresti *lajien eroami-*

¹ Schmidt, *main. teos*, s. 273–275.

² Schmidt, *main. teos*, s. 274.

seen toisistaan. Mutta myös tällä alueella on *dhyâni-chohanisen viisauden* alitajuinen toiminta kaiken ”täydellisyyttä kohti suuntautuvan lakkaamattoman pyrkimyksen” perustana, vaikka sen vaikutusta rajoittavat valtavasti ne puhtaasti fyysiset syyt, jotka de Quatrefages määrittelee sanalla ”*milieu*” ja Spencer sanalla ”ympäristö”.

”Evoluution keskikohta” on vaihe, missä *astraaliset* prototyypit alkavat selvästi siirtyä fyysiselle tasolle ja siten joutuvat nyt ympärillämme vaikuttavien, erilaistavien vaikutusten alaisiksi. Fyysinen syysuhde ilmaantuu heti kun on saatu ”nahkavaatteen” – ts. fysiologinen varustus yleensä. Ihmisen ja muiden nisäkkäiden muodot ennen sukupuoliin jakautumista¹ olivat kudotut astraaliaineesta ja niiden rakenne on aivan erilainen kuin niiden fyysisten eliöiden, jotka syövät, juovat, sulattavat ravinnon jne. Tavalliset fysiologiset toiminnot kehittyivät melkein täydellisesti heti, kun seitsemän kantatyyppiä alkoi tulla astraalisesta fyysiseksi – kummankin olemistason välisen ”puolitien pysähdyksen” aikana. Tuskin oli evoluution ”alkusuunnitelma” ilmennyt näissä esi-isiltä perityissä tyypeissä, kun tuntemamme maiset sivulait alkoivat vaikuttaa saaden aikaan nisäkäslajien koko paljouden. Tarvittiin kuitenkin aioneja kestänyttä hidasta erilaistumista tämän tuloksen aikaansaamiseksi.

[e737] Kaavio nro II esittää puhtaasti astraalisten prototyyppien aluetta ennen niiden laskeutumista (karkeaan) aineeseen. On huomattava, että astraaliaine on neljännen tilan aine ja että sillä kuten meidän karkealla aineellamme on oma ”protyylinsä”. Luonnossa on useita ”protyylejä”, jotka vastaavat aineen eri tasoja. Kaksi puolifyysistä elementaalikuntaa, mielen (manaksen, viidennen tilan aineen) taso samoin kuin buddhin (kuudennen tilan aineen) taso ovat kukin ja kaikki yhdessä kehkeytyneet yhdestä niistä kuudesta ”protyylistä”, jotka ovat objektiivisen universumin perustana. Kolme meidän maisen aineemme ns. ”tilaa”, jotka tunnetaan ”kiinteänä”, ”nestemäisenä” ja ”kaasu-maisena”, ovat tarkasti ottaen vain ALAtiloja. Selvänä todisteena muinaisesta laskeutumisesta fyysiseen, joka huipentui fysiologisessa ihmisessä ja eläimessä, ovat meillä ns. spiritistialistiset ”materialisaatiot”.

Kaikissa näissä esimerkeissä tapahtuu astraalisen täydellinen tilapäinen sulautuminen fyysiseen. *Fysiologisen* ihmisen evoluutio *varhaislemurialaisen* kauden – geologian jurakauden – astraalisista roduista vastaa tarkasti ”henkien” (?) ”materialisaatiota” istuntohuoneissa. Professori Crookesin ”Katie King” -tapauksessa *fysiologisen* organismin – sydämen, keuhkojen jne. – mukana olo osoitettiin epäamättömästi!!

---

¹ On muistettava, että vaikka eläimet – nisäkkäät mukaan luettuina – ovat kaikki kehittyneet ihmisen jälkeen ja osittain ihmisen jättämistä aineksista, niin nisäkäseläimestä paljon alempana olentona tuli kuitenkin istukallinen ja eri sukupuoliin jakautunut paljon ennen ihmistä.

Tämä on tavallaan von Goethen ARKKITYYPPI. Kuunnelkaamme hänen sanojaan: ”Niin paljon me lienemme saavuttaneet... kaikki nuo yhdeksän täydellistä orgaanista olentoa... [ovat] muodostuneet *sen arkkityypin mukaan*, joka ainoastaan enemmän tai vähemmän vaihtelee erittäin pysyvissä osissaan ja lisäksi päivä päivältä täydellistyy ja muuttuu lisääntymisen avulla.” Tämä on ilmeisen epätäydellinen aavistus siitä okkulttisesta tosiasiasta, että lajit ovat erilaistuneet alkuperäisistä *astraalisista kantatyypeistä*. Mitä tahansa ”luonnonvalinnan” jne. koko *posse comitatus* voikin aikaansaada, niin *rakenteellisen suunnitelman alkuperäiseen yhtenäisyyteen* eivät sitä seuraavat muutokset käytännöllisesti vaikuta. ”Tyypin ykseys”, joka on eräässä mielessä yhtenäinen koko eläin- ja ihmiskunnalle, ei todista, kuten Spencer ja muut näyttävät luulevan, *kaikkien* orgaanisten muotojen yhteistä alkuperää, vaan on todisteena sen ”perussuunnitelman” oleellisesta ykseydestä, jota luonto on noudattanut luomuksiensa muodostamisessa.

Yhteenvetona voimme jälleen käyttää hyväksemme taulukointia lajien erilaistumiseen vaikuttavista todellisista *tekijöistä*. Itse prosessin vaiheita ei tässä tarvitse selittää tarkemmin, sillä ne seuraavat orgaanisen kehityksen peruslakeja, ja tämä alue kuuluu biologian erikoistuntijoille.

[e738]

ELÄIN- JA KASVILAJIEN SYNTYYN VAIKUTTAVAT TEKIJÄT
PERIMMÄISET ASTRAALISET PROTOTYYPIIT
SIIRTYVÄT FYYSISELLE TASOLLE

Dhyâni-chohaninen impulssi, joka on Lamarckin ”sisäinen ja välttämätön” kehityksen laki. Se on kaikkien pienempien vaikuttajien takana.

1. Perinnöllisyyden kautta siirtyvät muutokset
2. Luonnonvalinta
3. Sukupuolinen valinta
4. Fysiologinen valinta
5. Isolaatio
6. Kehityksen vuorovaikutus
7. Mukautuminen ympäristöön (Älylliset edellytykset vastakohtana mekaanisille.)

B.

EUROOPAN VANHEMMAN KIVIKAUDEN RODUT,
NIIDEN ALKUKOTI JA LEVIÄMINEN

Onko tiede toista mieltä kuin ne, jotka väittävät, että aina kvartaarikauteen asti ihmisrotujen leviäminen oli suuresti erilaista kuin nykyään? Onko tiede myös niitä vastaan, jotka väittävät, että Euroopassa tavatut fossiiliset ihmis-tyypit – vaikka ne olennaisilta fysiologisilta ja antropologisilta näkökohdilta – ovatkin melkein saavuttaneet tämän päivän ihmisen kaltaisuuden ja yhtenäisyyden asteen – eroavat silti joskus suurestikin nykyisin elävien kansojen tyypistä? Edesmennyt Littré tunnustaa tämän aikakauslehdessä *Revue des Deux Mondes*¹ julkaisemassaan artikkelissa, jossa hän kirjoittaa Boucher de Perthes'n muistelmateoksesta *Antiquités Celtiques et Antédiluviennes* (1849). Hän sanoo siinä, että a) noina aikoina, jolloin Picardyn kirveiden mukana esiin kaivetut mammutit elivät tuolla seudulla, koko

---

¹ Vol. XIV, 1.3.1858, s. 5–32; Littrén art.: ”Y a-t-il eu des hommes sur la terre avant la dernière époque géologique?”

maapallolla on täytynyt vallita ikuinen kevät.¹ Luonto oli silloin aivan toisenlainen kuin nykyisin, joten [e739] *tällaisten ”kausien” ajanmääritykselle jää tavattoman paljon liikkumavaraa*. Ja hän lisää sitten: b) ”lääketieteellisen tiedekunnan professori Spring Liègestä löysi Namurin lähellä olevasta luolasta Chauvaux-vuoresta runsaasti ihmisen luita, jotka kuuluivat *’kokonaan toisenlaiselle rodulle kuin omamme’*”.

Itävallassa kaivetut pääkallot osoittavat Littrén mukaan suurta yhtäläisyyttä afrikkalaisten mustaihoisten heimojen kanssa, kun taas toiset, Tonaan ja Reinin varsilta löydetty, muistuttavat karaibien sekä Perun ja Chilen muinaisten asukkaiden kalloja. Kuitenkin kielletään *vedenpaisumus*, sekä raamatullinen että atlantilainen. Mutta myöhemmät geologiset löydöt ovat saaneet Gaudryn kirjoittamaan päättävästi: ”Meidän esi-isämme olivat ehdottomasti samanaikaisia kuin *Rhinoceros tichorrhinus* ja *Hippopotamus major*.” Ja hän lisää, että geologiassa *diluviaalisiksi* kutsutut kerrostumat ”ovat ainakin *osittain* muodostuneet sen jälkeen, kun ihminen on ilmestynyt maan päälle”. Tämän jälkeen Littré ilmoitti lopullisen käsityksensä. Hän osoitti, miten välttämätöntä olisi ”niin monien vanhojen todisteiden tultua päivänvaloon” *tarkistaa uudelleen* kaikki alkuperät, kaikki kestoajat, ja lisäsi, että tähän asti tieteelle tuntematon AIKAKAUSI on ollut ”joko nykyisen ajanjakson alkaessa tai, kuten uskon, *ennen edellisen* ajanjakson alkua”.

Kuten tiedetään, Euroopasta löydetty kallotyyppit ovat kahdenlaisia: tasa-leukaisia ja ulkonevaleukaisia eli kaukasialaista² ja nekridistä tyyppiä, jota tavataan nykyisin ainoastaan Afrikassa ja alempien villiheimojen keskuudessa. Professori Heer – jonka mielestä kasvitieteelliset tosiasiat vaativat Atlantiksen otaksumisen – on osoittanut, että nuoremman kivikauden paa-lukyläasukkaiden kasvit ovat pääasiassa *afrikkalaista* alkuperää. Miten näitä kasveja on voinut esiintyä Euroopassa, ellei olisi ollut aikaisempaa yhteyttä Afrikan ja Euroopan välillä? Kuinka monta tuhatta vuotta sitten elivät nuo seitsemäntoista ihmistä, joiden kyykkyasennossa nuotion rippeiden äärellä sijainneet luurangot kaivettiin Haut Garonnen maakunnassa. Sieltä löytyi lisäksi joukko amuletteja ja rikkinäisiä saviruukkuja sekä myös *Ursus spelaeus*, *Elephas primigenius*, alkuhärkä (Cuvierin mukaan erityinen laji) ja *Megaceros hibernicus* – kaikki ennen vedenpaisumusta

¹ Tiedemiehet myöntävät nyt, että Euroopassa oli mioseenikaudella lämmin ja pliooseeni- tai myöhäistertiääräikaudella lauhkea ilmasto. Littrén väite leudosta keväästä *kvartääräikaudella* – johon de Perthes’n löytämät piikivivälineet ovat jäljitettävissä (minkä jälkeen Somme-virta on syventänyt jokilaaksoaan kymmeniä metrejä) – on otettava suurin varauksin. Somme-laaksossa tavatut jäänteet ovat *jääkauden jälkeisiä* ja viittaavat mahdollisesti villiheimojen maahanmuuttoon jonakin niistä lauhkeammista kausista, jotka vaihtelivat *lyhyempien* jääkausien kanssa.

² Kaukasialainen rotu on Blumenbachin antama nimitys valkoiselle rodulle. – Suom. toim.

eläneitä nisäkkäitä? Heidän on täytynyt varmasti elää hyvin kaukaisena aikana, mutta ei kuitenkaan kvartäärikautta aikaisemmin. Ihmissuvulle on kuitenkin annettava paljon korkeampi ikä. Antropologisen Seuran entinen puheenjohtaja, tri James Hunt arvioi sen olevan yhdeksän miljoonaa vuotta. Ainakin tämä tiedemies lähestyy jossain määrin esoteerista laskelmaamme, ellemmme ota huomioon kahta ensimmäistä, puoleksi inhimillistä, eteeristä rotua ja varhaista kolmatta Rotua.

Herää kuitenkin kysymys, keitä olivat nuo kivikauden ihmiset Euroopan kvartäärikaudella? Olivatko he alkuperäiskansaa vai olivatko he jäänteitä jostakin sinne tuntemattomassa muinaisuudessa muuttaneesta kansasta? Jälkimmäinen on ainoa kestävä hypoteesi, sillä kaikki tiedemiehet myöntävät, että Eurooppaa ei voida pitää minään ”ihmiskunnan kehtona”. Mistä siis lähtivät ”alkuihmisten” monet perättäiset virrat?

[e740] Vanhimmat kivikauden ihmiset Euroopassa – joiden alkuperästä etnologia ei mainitse mitään ja joiden todelliset ominaisuudet ovat vain osittain tunnetut, vaikka sellaiset mielikuvitukselliset kirjailijat kuin Grant Allen kuvailevat heidät apinan kaltaisiksi – olivat puhdasta atlantislaisista ja ”afrikkalais”-atlantislaisista rotua.¹ (Tulee muistaa, että siihen aikaan itse Atlantiksen manner oli menneisyyden unta.) Kvartääriajan Eurooppa oli hyvin erilainen kuin nykyinen, sillä se oli siihen aikaan vasta muodostumassa. Sen yhdisti Pohjois-Afrikkaan – tai oikeammin alueeseen, joka nyt on Pohjois-Afrikka – kannas, joka kulki yli nykyisen Gibraltarin salmen. Pohjois-Afrikka oli siten jonkinlainen nykyisen Espanjan jatke, samalla kun laaja meri täytti Saharan suuren altaan. Suuresta Atlantiksesta, jonka pääosa vajosi mioseenikaudella, oli jäljellä ainoastaan Ruta ja Daitya sekä joitakin hajallaan olevia saaria. Vanhemman kivikauden luolaihmissen esiisien atlantislaisesta sukulaisuudesta² on todisteena se, että (Euroopassa) on löydetty fossiilisia pääkalloja, jotka palautuvat läheisesti *länsi-intialaisten* karaibien ja *muinaisten perulaisten* kallotyyppeihin – todellinen mysteeri

¹ ”Mistä he [vanhat luolaihmiset] olivat tulleet, sitä *emme voi kertoa*” (Grant Allen).

”*Sommen laakson vanhemman kivikauden metsästäjät eivät ole alkuaan kuulleet tuohon karuun ilmastoon, vaan tulivat Eurooppaan lämpöisemmistä maista*” (Tri J. C. Southall, *The Epoch of the Mammoth jne.*, s. 315).

² *Puhtaasti atlantislaiset heimot – joiden jälkeläisiä alenevassa polvessa olivat, osaksi, kookkaat kvartäärikauden luolaihmiset – muuttivat Eurooppaan kauan ennen jääkautta, itse asiassa niin kauan sitten kuin plioseeni- ja mioseenikaudella tertiääriajalla. Tästä ovat todisteena Thenayn luona tavatut mioseenikauden piikiviset tarvekalut ja ne jäljet plioseenikauden ihmisestä, jotka professori Capellini löysi Italiasta. Nämä uudisasukkaat kuuluivat aikoinaan loistavaan rotuun, jonka kehityskaari oli jo eoseenikaudelta kulkenut alaspäin.*

kaikille niille, jotka eivät tahdo tunnustaa ”hypoteesia” aikaisemmasta atlantilaisesta, valtameren ylittäneestä mantereesta.¹

Kuinka sitä paitsi selitämme sen tosiasian, että kun de Quatrefages puhuu ”*uljaasta rodusta*”, KOOKKAISTA Cro-Magnonin luolaihmisistä ja Kanarian saarten *guancheista* saman tyyppin edustajina, niin Virchow yhdistää myös baskit jälkimmäisten kanssa? Tästä riippumatta professori Retzius todistaa *Amerikan* alkuperäisten pitkäkalloisten heimojen ja niiden samojen *guanchien* välisen sukulaisuuden. Todistusrenkaan useat ketjut on siis kiinteästi liitetty yhteen. Lukuisia samanlaisia tosiasioita voitaisiin tuoda esiin. Mitä tulee afrikkalaisiin heimoihin – jotka itse olivat poikkeavia haaraumia atlantilaisista, ilmastollisten ja muiden olosuhteiden muuttamia – ne vaelsivat Eurooppaan tuon kannaksen kautta, joka teki Välimerestä sisämeren. Komeita rotuja olivat monet näistä eurooppalaisista luolaihmisistä, Cro-Magnonin ihmiset esimerkiksi. Mutta kuten oli odotettavissa, *edistystä tapahtui tuskin lainkaan* koko sinä suunnattoman pitkänä aikana, [e741] jonka tiedemiehet lukevat vanhemmalle kivikaudelle.² *Syklinen alaspäinen impulssi* lepää raskaana uuteen paikkaan siirtyneiden heimojen yllä – *Atlantuksen karma* on niiden painajaisena. Lopuksi vanhemman kivikauden ihminen tekee tilaa seuraajalleen – ja katoaa miltei kokonaan näyttämöltä. Professori Lefèvre kysyy tässä yhteydessä:

Onko nuorempi kivikausi seurannut vanhempaa huomaamattoman siirtymävaiheen kautta vai johtuiko se lyhytkalloisten kelttien maahanmuutosta. Meille merkitsee kuitenkin vähän, aiheuttivatko La Vezèren väestön rappeutumisen voimakkaat risteytykset vai oliko syynä yleinen väistyminen porojen kintereillä pohjoista kohti.

Hän jatkaa:

Sillä välin valtameren pohja on kohonnut. Eurooppa on nyt valmiiksi muodostunut, sen kasvisto ja eläimistö ovat vakiintuneet. Koiran kesyttämisen ohella alkaa paimentolaiselämä. *Me tulemme nuoremman kivikauden ja pronssikauden aikoihin*, jotka seuraavat toisiaan säännöttömin väliajoin ja ovat limittäin kansojen vaelluksen ja toisiinsa sulautumisen johdosta... Euroopan primitiiviset kansat pysähtyivät erikoisessa kehityksessään ja sulautuivat, silti häviämättä, toisiin rotuihin... Afrikasta, *mahdollisesti ka-*

¹ Vrt. lukua VII, ”Tieteellisiä ja geologisia todisteita useiden uponneiden manner-ten olemassaolosta”.

² Vanhojen luolaihminen taiteellinen kyky muuttaa sen olettamuksen, jonka mukaan he olisivat lähisukulaisia ”*pithecanthropus alalus*” -lajille – tuolle hyvin myyttiselle haeckeliläiselle hirviölle –, mahdottomuudeksi, joka tullakseen kumotuksi ei kaipaa mitään Huxleyta tai Schmidtiä. Heidän kaiverrustaidossaan huomaamme *atavistisesti* esiintyvän *pilkahduksen* atlantilaisesta kulttuurista. Muistettaneen, että Donnely pitää nykyistä eurooppalaista sivistystä atlantilaisen sivistyksen *renessanssina*. (*Atlantis: The Antediluvian World*, I. viii.)

donneesta Atlantiksesta [?? liian myöhään, pitkiä aikakausia liian myöhään] sekä hedelmällisestä Aasiasta vyöryvien kansainvaellusten peräkkäisten virtausten seurauksena... kaikki SUUREN ARJALAISEN INVAASION [viidennen Rodun] EDELÄJÄ.¹

[e742]

VI

JÄTTILÄISIÄ, SIVISTYKSIÄ JA UPONNEITA MANTEREITA
HISTORIAN VALOSSA

Kun kirjoittaja esittää sellaisia selvityksiä kuin yllä olevassa otsikossa, häneltä tietysti odotetaan niiden tueksi *historiallisia* eikä *legendaarisia* todisteita. Onko se mahdollista? On, sillä sellaisia todisteita on runsaasti, ja ne on vain koottava ja järjestettävä, jotta ennakkoluuloton ihminen voi pitää niitä kumoamattomina.

Heti kun arvostelukykyinen tutkija saa kiinni johtolangasta, hän voi itse löytää sellaisia todisteita. Me ilmoitamme tosiasioita ja osoitamme tienviitoja. Kulkija seuratkoon niitä. *Se mitä tässä annetaan, on kyllin riittävä TÄLLE vuosisadalle.*

Kirjeessään Voltairille pitää Bailly aivan luonnollisena, että tuo ”Ferneyn suuri vanha invalidi” olisi tuntenut vetoa ”tiedon ja viisauden edustajiin, Intian bramiineihin”. Sitten hän lisää seuraavat merkilliset sanat: ”Mutta teidän bramiininne ovat hyvin nuoria verrattuina muinaisiin opettajiinsa.”²

Bailly, joka ei tiennyt mitään esoteerisista opetuksista eikä Lemuriasta, uskoi kuitenkin ehdottomasti kadonneeseen Atlantikseen ja myös useisiin esihistoriallisiin sivistyskansoihin, jotka olivat hävinneet jättämättä mitään epäämätöntä jälkeä. Hän oli tutkinut laajalti muinaisia klassikoita ja *traditioita* ja hän huomasi, että ”muinaisiksi” kutsumiemme kansojen tuntemat taiteet ja tieteet ”eivät olleet minkään *nykyisen tai edes silloisen* kansan eikä minkään Aasian historiallisen kansan saavutuksia”. Hän huomasi myös, että huolimatta hindujen oppineisuudesta tämän rodun alkuvaiheen kiistaton paremmuus oli luettava kuuluvaksi kansalle tai rodulle, joka oli vielä vanhempi ja oppineempi kuin itse bramiinit.³

Voltaire, tuo aikansa suurin skeptikko ja materialisti *par excellence*, oli samaa mieltä kuin Bailly. Hän piti hyvin todennäköisenä, ”että kauan ennen Kiinan ja Intian valtakuntia oli ollut sivistyneitä, oppineita ja mahtavia

¹ A. Lefèvre, *La Philosophie* (1879), osa II, l. II, s. 493.

² *Lettres sur l'Atlantide*, s. 12.

³ *Histoire de l'Astronomie Ancienne*, s. 25 eteenpäin.

kansoja, jotka barbaarien tulva oli kukistanut ja jotka olivat siten vajonneet takaisin alkuperäiseen tietämättömyyden ja raakalaisuuden tilaan eli niin sanottuun puhtaaseen luonnontilaan”.¹

[e743] Se mikä oli Voltairelle suuren älyn terävää arvailua, se merkitsi Baillylle ”kysymystä historiallisista tosiasioista”. Sillä hän kirjoitti: ”Annan suuren arvon vanhoille traditioille, jotka ovat säilyneet läpi sukupolvien pitkän sarjan.” Oli mahdollista, hän ajatteli, että vieras kansa opetettuaan toista kansaa saattoi hävitä jättämättä jälkeäkään itsestään. Kysyttäessä, kuinka olisi voinut tapahtua, että muinainen tai oikeammin ikivanha kansa ei olisi jättänyt mitään muistoa ihmiskunnan mieleen, hän vastasi, että aika on tosiasioiden ja tapahtumien säälimätön hävittäjä. Mutta menneisyyden historia ei ole koskaan joutunut kokonaan kadoksiin, sillä muinaisen Egyptin viisaat olivat säilyttäneet sen ja ”se on säilynyt muualla tähän päivään asti”.

Platonin mukaan Saisin papit olivat sanoneet Solonille:

...te ette tiedä, että teidän maassanne on kerran asunut jaloin ja paras ihmiskunta, josta sekä sinä että teidän kaupunkivaltionne väestö on saanut alkunsa,² kun pieni siemen jäi jäljelle... Sillä kirjoitettu on, että teidän valtionne pysäytti kerran mahtavan sotajoukon, joka oli lähtenyt kaukaa Atlantian valtamereltä ja röyhkeästi hyökännyt koko Euroopan ja Aasian kimppuun.³

Kreikkalaiset olivat vain vähäinen, kutistunut jäännös tuosta aikanaan niin loistavasta kansasta.⁴

Mikä tuo kansa oli? Salainen oppi sanoo, että se oli atlantislaisien viimeinen, seitsemäs alarotu ja että se oli jo sulautunut yhteen arjalaisen rungon varhaiseen alarotuun, joka oli vähitellen levinnyt yli Euroopan mantereen ja saarten, heti kun ne alkoivat kohota merenpinnan yläpuolelle. Tämä rotu oli laskeutunut Aasian ylängöiltä, mistä nuo kaksi Rotua olivat etsineet turvaa Atlantiksen kuolinkamppailun aikoina, ja se oli hitaasti ottanut hal-

¹ *Lettres sur l'Atlantide*, s. 15. Tämä otaksuma on vain puoleksi arvailua. Sellaisia ”barbaarien tulvia” on ollut viidennessä Rodussa. Mitä tulee neljanteen Rotuun, todellinen veden aiheuttama tulva pyyhkäisi sen pois. Mutta ei Voltaire eikä Bailly tienneet kuitenkaan mitään Idän salaisesta opista.

² Saadaksenne täydellisen selityksen muinaiskreikkalaisten ja -roomalaisten välisistä suhteista sekä atlantislaisista siirtolaisista ks. *Five Years of Theosophy*, s. 308–346. [Myös teoksessa H. P. Blavatsky, *Collected Writings*, vol. V, s. 198–226.]

³ *Timaios*, 23b, 24e.

⁴ Kertomus Atlantiksesta ja kaikki siihen kuuluvat traditiot ovat, kuten tunnettua, Platonin teoksissa *Timaios* [24 e–25d] ja *Kritias* [113–121c]. Platon kuuli lapsena kertomuksen yhdeksänkymmentävuotiaalta isoisältään Kritiaalta, joka oli nuoruudessaan kuullut sen isänsä Dripideen ystävältä Solonilta – joka oli yksi *Kreikan seitsemästä viisaasta*. Luotettavampaa lähdeä voitaneen tuskin löytää.

tuunsa ja asuttanut vasta merestä kohonneet maat. Tämä siirtolainen alarotu oli nopeasti lisääntynyt ja moninkertaistunut tuolla neitseellisellä maaperällä. Se oli jakautunut moniin sukuihin, jotka vuorostaan jakautuivat kansoiksi. Egypti ja Kreikka, foinikialaiset ja pohjoiset heimot olivat lähtöisin tästä yhdestä ja samasta alarodusta. Tuhansia vuosia myöhemmin muut rodut – atlantislaiten jäännökset – ”keltaiset ja punaiset, ruskeat ja mustat” alkoivat tunkeutua uudelle mantereelle. Siten puhjenneissa sodissa uudet tulokkaat voitettiin ja he pakenivat, jotkut Afrikkaan, toiset kaukaisiin maihin. Jotkut näistä maista muuttuivat ajan pitkään uusien geologisten mullistusten vuoksi saariksi. Seurauksena tällaisesta väkivaltaisesta [e744] mantereista irtaantumisesta oli se, että atlantislaisen rungon kehittymättömät heimot ja suvut vaipuivat asteittain vielä alhaisemmalle ja karkeammalle asteelle.

Eivätkö espanjalaiset Cibolan matkoillaan *tavanneet* VALKOISIA villien päälliköitä ja eikö afrikkalaisten mustaihoisten tyyppien esiintyminen Euroopassa esihistoriallisina aikoina ole nykyisin tullut todistetuksi? Tällainen vieraan tyyppin esiintyminen mustaihoisen tyyppin ja myös mongolityypin rinnalla on antropologian kompastuskiviä. Tästä on esimerkkinä yksilö, joka on elänyt laskemattoman kaukaisena aikana La Nauletessa Belgiassa. Eräs antropologi sanoo:

Lessen rantatöyräiden luolat Kaakkois-Belgiassa tarjoavat todisteen siitä, mikä mahdollisesti on alin ihmistyyppi päätellen Nauletten luota löydetyistä leukaluusta. Tuolla ihmisellä oli kuitenkin kivisiä amuletteja, joihin oli porattu reikiä niiden käyttämiseksi koristeina. Ne ovat psammiittia, jota esiintyy nykyisin Gironden altaassa.¹

Belgian ihminen oli siis tavattoman vanha. Turaanilaiselle ja mustaihoiselle ominaisten piirteiden on täytynyt yhtyä siinä ihmisessä, joka eli ennen suurta vesien tulvaa, joka peitti Belgian ylängöt savikerrostumalla tai ylänkösoralla kolmekymmentä metriä nykyisten virtojen tason yläpuolelta. Canstadtin eli La Nauletten ihminen lienee ollut musta eikä hänellä ollut mitään tekemistä sen arjalaisen tyyppin kanssa, jonka jäljet ovat samanaikaisia luolakarhun kanssa Engisissa. Akvitanian luuluolien asukkaat kuuluvat paljon myöhäisempään historialliseen kauteen eivätkä voi olla yhtä vanhat kuin edelliset.

Jos tätä esitystä vastustetaan sillä perusteella, että tiede ei suinkaan kiellä ihmisen olemassaoloa maan päällä jo varhaisesta muinaisuudesta asti, vaikka sen aikaa ei voida määritellä, koska ihmisen läsnäolo on riippuvainen geologisten kausien kestosta, joiden iästä ei ole voitu päästä varmuuteen; ja jos edelleen sanotaan, että tiedemiehet kieltävät mitä jyrkimmin sen väitteen, että ihminen olisi esiintynyt esim. ennen eläimiä tai että sivistystä

¹ Ks. tri C. Carter Blaken kirjoitusta ”On the Naulette Jaw”, *Anthropological Review*, vol. V, syyskuu 1867.

olisi ollut olemassa jo varhaisimmalla eoseenikaudella tai edelleen, että milloinkaan ei olisi ollut jättiläisiä, kolmesilmäisiä ja nelikäisiä ja -jalkaisia ihmisiä, androgyynejä jne. – silloin me kysymme vuorostamme vastustajiltamme: ”Mistä te sen tiedätte? Mitä todisteita teillä on paitsi henkilökohtaiset hypoteesinne, joista jokainen voi tulla milloin tahansa uusien löytöjen kumoamaksi?” Ja nämä löydöt tulevat varmasti todistamaan, että minkä tahansa värinen tämä antropologien tuntema vanhempi ihmistyyppi on sitten ollutkin, se ei missään suhteessa ollut *apinamainen*. Sekä Canstadtin että Engisin ihmisellä oli olennaisesti inhimilliset tuntomerkit.¹ Puuttuvaa rengasta on etsitty ketjun väärästä päästä, ja Neanderthalin ihminen on aikoja sitten toimitettu ”harkitsemattomien kömmähdysten haetaan”. Disraeli jakoi ihmiset [e745] apinoiden ja enkelten tovereiksi. Esitämme tässä teoksessa syitä puoltamaan ”enkeliteoriaa” – kuten kristityt sanoisivat – joka sopii ainakin joihinkin inhimillisiin rotuihin. Vaikka oletetaan, ettei ihminen ole esiintynyt maan päällä ennen kuin vasta mioseenikaudella, niin ihmiskunta ei voi kaikissa tapauksissa muodostua vanhemman kivikauden kurjista raakalaisista, jollaisiksi tiedemiehet sen nykyään kuvaavat. Kaikki mitä he sanovat, on vain mielivaltaista arvailua, jonka he ovat keksineet sopimaan kuvittelemiinsa teorioihin.

Puhumme satojatuhansia, niin, jopa miljoonia vuosia vanhoista tapahtumista – jos ihminen on ollut olemassa geologisina kausina² – emme tapahtumista, jotka ovat sattuneet muutamien vuosituhansien aikana laskettuna siitä esihistoriallisesta vaiheesta, jonka epävarma ja aina varovainen historia tunnustaa. On kuitenkin tiedemiehiä, jotka ovat lähes samaa mieltä kanssamme. Alkaen abbé Brasseur de Bourbourgista – joka sanoo rohkeassa tunnustuksessaan: ”Traditiot, joiden jälkiä tapaa Meksikossa, Keski-Amerikassa, Perussa ja Boliviassa, panevat ajattelemaan, että ihminen on ollut olemassa noissa eri maissa jo Andien kohotessa, ja on säilyttänyt muiston tuosta valtavasta luonnonmullistuksesta” – aina nykyajan paleontologeihin ja antropologeihin asti suurin osa tiedemiehistä suhtautuu myönteisesti sellaiseen korkeaan ikään. Mitä Peruun tulee, onko yritetty riittävästi määrätä sen rodun etnologisia sukulaisuuksia ja ominaispiirteitä, joka on pystyttänyt *jättiläiskokoiset* rakennukset, joiden rauniot seisovat vielä tänään muistoina suuresta sivistyksestä? Esimerkiksi Cuelapissa on sellaisia, joihin kuuluu ”hienosti hakattu muuri, joka on 1000 metriä pitkä,

¹ Ks. de Quatrefages ja Hamy, *Les Crânes des Races Humaines jne.*, 1882.

² Haeckelin *mioseenikauden* ”ihmisapina” on monomaanin unelma, josta de Quatrefages (ks. hänen teostaan *Human Species*, s. 105–113) on taitavasti tehnyt lopun. On käsittämätöntä, miksi maailman tulisi pitää piintyneen materialistin (jonka teorian välttämättä edellyttävät useiden sekä tieteelle että luonnolle tuntemattomien eläinten olemassaolon hyväksymistä, esim. sellaisten kuin sozuran, sammakkoeläimen, jota ei ole koskaan ollut olemassa muualla kuin Haeckelin mielikuvituksessa) hämääriä pohdiskeluja arvokkaampina kuin muinaisajan traditioita.

170 metriä leveä ja 45 metriä korkea ja muodostaa yhtenäisen tasapäällisen rakennuksen. Tämän päällä oli toinen, 180 metriä pitkä, 150 metriä leveä 45 metriä korkea muuri, joten niiden yhteiskorkeus oli 90 metriä. Sen sisällä oli huoneita ja kammioita.”¹ Mitä kuvaavimpana tosiasiana on *hämmästyttävä arkkitehtoninen yhdennäköisyys näiden valtaviin rakennusten ja muinaiseurooppalaisten kansojen rakennusten välillä*. Fergusson pitää yhtäläisyyksiä inkasivistyksen raunioituneiden rakennusten sekä pelasgien Italiassa ja Kreikassa sijaitsevien jättiläiskokoisten raunioiden välillä yhteensattumana, joka on ”erittäin huomattava arkkitehtuurin historiassa... On vaikea olla uskomatta johtopäätöstä, että niiden välillä on mahdollisesti ollut yhteys.” Tuon ”yhteyden” selittää yksinkertaisesti se, että noilla rakennukset [e746] pystyttäneillä heimoilla on yhteinen alkuperä Atlantiksen mantereella. Ainoastaan näin olettamalla voimme lähestyä sekä tämän että muiden samanlaisten ongelmien ratkaisua nykyaikaisen tieteen melkein jokaisella saralla.

Käsitellessään tätä aihetta tri Lartet ratkaisee kysymyksen selittämällä:

Tuo kauan kiistelty totuus ihmisen olemassaolosta samaan aikaan kuin nuo suuret sukupuuttoon kuolleet eläinlajit [*Elephas primigenius, Rhinoceros tichorhinus, Hyaena spelaea, Ursus spelaeus* jne.] näyttää minusta tämän jälkeen vääjäämättömältä ja tieteen lopullisesti hyväksymältä.²

Kuten olemme muualla osoittaneet, myös de Quatrefages on samaa mieltä. Hän sanoo:

Ihminen on todennäköisesti nähnyt mioseenikauden aikoja ja siis koko plioseenikauden. Onko mitään perusteita uskoa, että jälkiä hänestä tullaan löytämään vielä vanhemmalta ajalta?... Hän olisi silloin ollut samanaikainen varhaisimpien nisäkkäiden kanssa ja ulottuisi taaksepäin aina sekundaarikauteen asti.³

Egypti on paljon vanhempi kuin Eurooppa, sellaisena kuin se nyt esiintyy kartalla. Atlantoarjalaisia heimoja alkoi asettua sinne, ennen kuin Brittein saaret⁴ ja Ranska olivat edes kohonneet merestä. On hyvin tunnettua,

¹ Katsokaa niitä lukuisia todisteita, jotka Donnelly keräsi näyttääkseen toteen, että *perulainen siirtokunta* oli atlantislaisten perustama.

² *Cavernes du Périgord*, s. 35.

³ Teoksen *Atlantis, the Antediluvian World* nerokas tekijä puhuessaan useiden kreikkalaisten ja roomalaisten tapojen alkuperästä lausuu vakaumuksenaan, että ”nykyisten tapojen juuret ulottuvat taaksepäin aina mioseenikauteen asti”. Niin, ja vielä kauemmas, kuten on sanottu.

⁴ Sellaisina kuin me siis tunnemme ne. Sillä geologia vahvistaa, että Brittein saaret ovat olleet neljä kertaa veden alle vajonneina ja veden yläpuolelle kohonneina, ja lisäksi niiden ja Euroopan välinen salmi on ollut kuiva maa joskus kaukaisena aikana.

että ”Egyptin meren kieleke” eli Ala-Egyptin suistomaa muuttui kiinteäksi maaksi hyvin verkkaisesti ja seurasi Abessinian ylänköjä. Ja toisin kuin nuo jälkimmäiset, jotka kohosivat verrattain äkkiä, se muodostui hyvin hitaasti, pitkien aikakausien kuluessa merenmudan ja -liejun perättäisistä kerrostumista, jotka suuri virta, nykyinen Niili toi vuosittain mukanaan. Mutta myös suistomaa kiinteänä ja hedelmällisenä maana on ollut asuttuna enemmän kuin 100 000 vuotta. Myöhemmin ne heimot, joissa oli vielä enemmän arjalaista verta kuin edeltäjissään, tulivat idästä ja *valloittivat* maan kansalta, jonka nimikin on kadonnut jälkimaailmalta, paitsi salaisista teoksista. Tämä luonnollinen mutaeste imi itseensä hitaasti mutta varmasti jokaisen aluksen, joka lähestyi noita karuja rantoja, ja se oli aina muutamiin tuhansiin vuosiin asti eaa. parhaana suojamuurina myöhemmille egyptiläisille, joiden oli onnistunut päästä maahan Arabian, Abessinian ja Nubian kautta ja joiden johtajana oli Višvâmitran aikana Manu-Vina.¹

Niin itsestään selväksi tulee ihmisen korkea ikä päivä päivältä, että jopa kirkko on valmis antautumaan ja peräytymään *kunniakkaasti*. Oppinut abbé Fabre, Sorbonnen professori, on kategorisesti vakuuttanut, että [e747] esihistoriallinen paleontologia ja arkeologia voivat keksiä ilman mitään vahinkoa pyhille kirjoituksille niin paljon kuin haluavat tertiäärikauden kerrostumista jälkiä... *ennen Aatamia* olleesta ihmisestä.

Koska raamatullinen ilmoitus syrjäyttää kaikki muut luomiset, jotka olivat *ennen viimeistä vedenpaisumusta* [paitsi sitä, joka abbén mukaan aiheutti kvartaäärikauden jääkauden], niin se antaa meille vapauden olettaa ihmisen olleen olemassa hämäränä kvartaäärikauden jääkautena sekä plioseeni- ja jopa eoseenikausina. Mutta toisaalta geologit *eivät ole yhtä mieltä siitä, että pitäisivät esi-isinämme niitä ihmisiä, jotka asuivat maapallolla noina primitiivisinä aikakausina.*²

Se päivä, jolloin kirkko huomaa, että sen ainoa pelastus on raamatun *okkultisessa* tulkinnassa, ei liene niin kaukana, kuin monet luulevat. Monesta abbésta ja kirkonmiehestä on tullut innokas kabbalisti ja samoin monet esiintyvät julkisesti areenalla taittaakseen peistä teosofien ja okkultistien kanssa raamatun metafyyssisen tulkinnan puolesta. Mutta onnettomuudekseen he alkavat väärästä päästä. Ennen kuin he alkavat pohdiskella pyhien kirjoitustensa *metafyyssistä* puolta, heidän olisi syytä tutkia ja hallita se,

¹ Ks. *Hunnuttomasta Isiksestä*, Tiede osa 2, s. 397, mitä Kulluka-Bhatta sanoo.

² *Les Origines de la terre et de l'homme*, s. 454. Toulousen professori N. Joly, joka toistaa tuon abbén lausunnon teoksessaan *Man before Metals*, ilmaisee toivomuksen, että Fabre sallisi hänen ”olla eri mieltä tässä viimeisessä kohdassa”, s. 186. Samoin tekevät okkultistit, sillä vaikka he myöntävät suunnattoman eron olevan niiden tähän asti kehittyneen Rodun välillä niiden fysiologian ja ulkomuodon suhteen, niin he pitävät kuitenkin kiinni siitä, että nykyinen ihmiskunta polveutuu yhdestä ja samasta alkuperäisestä rungosta, joka on lähtöisin ”jumalallisista ihmisistä” – meidän yhteisistä esi-isistämme ja alkuunpanijoistamme.

mikä kuuluu puhtaasti *fyysiseen* puoleen – esim. raamatun geologiaa ja etnologiaa koskevat vihjaukset. Sillä sekä Uudessa että Vanhassa testamentissa on runsaasti viittauksia maapallon ja ihmisen seitsemäiseen rakentamiseen, seitsemään kierrokseen ja Rotuun, ja ne ovat yhtä ilmiselviä kuin aurinko taivaalla sille, joka ymmärtää lukea Raamattua symbolisesti. Mitä tarkoittavat 3. Mooseksen kirjan 23. luvussa annetut määräykset? Mikä on kaikkien sellaisten viikkouhrien ja vertauskuvallisten laskelmien järjellinen tarkoitus kuin esim.: ”laskekaa sapatin jälkeisestä aamusta...jona toitte heilutuslyhteen; *seitsemän sapatia on oleva täydellinen*... leipien ohella tuokaa seitsemän...virheetöntä karitsaa...”¹

Epäilemättä tullaan väittämään meitä vastaan, kun sanomme, että kaikki nuo ”heilutus-” ja ”sovitusuhrit” olivat mysteerien *seitsemän* ”sapatin” muistoksi. Nuo sapatit ovat seitsemän pralayaa seitsemän manvantaran välillä eli mitä me kutsumme *kierroksiksi*. Sillä ”sapatti” on venyvä sana ja merkitsee millaista tahansa levon aikakautta, kuten olemme selittäneet muualla.² Ja ellei tämä riitä johtopäätökseksi, niin voimme ottaa jakeen, jossa sanotaan: ”laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti [neljäkymmentäyhdeksän, 7 x 7, toiminnan kautta ja neljäkymmentäyhdeksän *levon* kautta ketjun seitsemällä pallolla, ja sitten [e748] tulee sapatin *lepo, viideskymmenes*]; ja sitten tuokaa *uusi ruokauhri Herralle*”,³ ts. teidän tulee tuoda uhri lihastanne eli ”nahkavaatteistanne” ja vapauduttuanne ruumiistanne te olette jäävä puhtaiksi hengiksi.

Tämä aikojen kuluessa alennettu ja aineellistettu uhrilaki oli varhaisimmilta atlantilaisilta saatu tapa. Se tuli heprealaisille kaldealaiset (kaldit) -nimisen ryhmän kautta. Kaldealaiset olivat erään *kastin*, ei kansan, ”viisaita”, korkeiden adeptien yhdyskunta, joka oli tullut ”käärmeenkoloistaan” ja asettunut Babyloniaan aikakausia sitten.⁴ Ja jos tämä 3. Mooseksen kirjan tulkinta (joka on täynnä vääristeltyjä Manun lakeja) vaikuttaa liian kaukaa etsityltä, niin kääntykäämme *Ilmestyskirjan* puoleen. Minkä tulkinnan vihkimättömät mystikot antanevatkin kuuluisalle 17. luvulle ja sen arvoituksille purppuraan ja helakanpunaiseen pukeutuneesta naisesta, kun joko protestantit nyökkäävät tarkoittaen roomalaiskatolilaisia lukiessaan sanat ”SALAISUUS, SUURI BABYLON, MAAN PORTTOJEN JA KAUISTUSTEN ÄITI” tai roomalaiskatolilaiset tuijottavat vihaisesti protestantteja, niin okkultistit suhtautuvat asiaan puolueettomasti selittäen, että nämä sanat ovat alusta alkaen tarkoittaneet *joka ainoaa eksoteerista* kirkonoppia, joka oli

¹ 3. Moos. kirja, 23:15, 18 (englantilaisen raamatun mukaan).

² Ks. II kirja, luku XXV, ”Seitsenluvun salaisuudet”.

³ 3. Moos. kirja 23:16 (englantilaisen raamatun mukaan).

⁴ H.P.B. käyttää tässä vanhan englantilaisen raamatun kaldealaisia tarkoittavaa sanaa Chaldees, joka esiintyy mm. jakeissa: 1. Moos. 11:28, Neh. 9:7 ja 2. Kun. 24:2. Chaldeans-muotoa käytetään taas Jobin, Jesajan, Jeremian, Danielin ja Habakukin kirjoissa. – Suom. toim.

ennen muinoin ”seremoniallista magiaa” kauheine seurauksineen ja nykyään rituaalisen palveluksen vaaratonta (koska vääristelyä) ilveilyä.

Naisen ja pedon ”salaisuudet” ovat vertauskuvia sielun tappavasta kirkonopista ja TAIKAUSKOSTA. ”Peto joka oli eikä enää ole ja kuitenkin on.” ”Tässä tarvitaan ymmärrystä ja viisautta. Seitsemän päätä tarkoittaa seitsemän vuotta [seitsemän mannerta ja seitsemän rotua], joilla nainen istuu” – vertauskuva kaikista eksoteerisista, barbaarisista, jumalankuvia palvovista uskonopeista, jotka ovat peittäneet tämän vertauskuvan niitä vastaan protestoineiden ja yhä protestoivien ”pyhimysten ja marttyyrien verellä”. ”Myös *kuninkaita* [rotuja] on *seitsemän*. Viisi näistä on jo poissa [viides rotumme mukaan luettuna], kuudes on vallassa [viides jatkuu yhä]. Yksi [*kuudes* ja *seitsemäs* rotu] ei ole vielä tullut, ja kun hän [rotu-”kuningas”] tulee, hänen on määrä hallita vain vähän aikaa.”¹ Tällaisia apokalyptisiä viittauksia on useita, mutta tutkijan on itse löydettävä ja tulkittava ne. Nämä viisi kuningasta mainittiin aiemmin.

Jos nyt raamattu yhdessä arkeologian ja geologian kanssa osoittaa, että ihmiskunnan sivistys on käynyt kolmen enemmän tai vähemmän erillisen vaiheen läpi, ainakin Euroopassa; ja jos ihminen Amerikassa ja Euroopassa samoin kuin Aasiassa on peräisin määrättyiltä geologisilta aikakausilta – niin miksi salaisen opin tietoja ei pitäisi ottaa huomioon? Onko filosofisempaa tai loogisempaa ja myös tieteellisempää *olla uskomatta*, kuten Albert Gaudry, mioseenikauden ihmiseen, samalla kun oletetaan, että kuuluisat Thenayn piikiviesineet² ”olivat *dryopithecus*-apinan veistämiä”; tai okkultistien tavoin pitää kiinni siitä, että ihmisen kaltainen apina esiintyi aikakausia ihmisen jälkeen? Sillä jos kerran on myönnetty, [e749] vieläpä tieteellisesti todistettu, että ”mioseenikauden keskivaiheilla ei ollut ainoatakaan nisäkkäiden lajia, joka olisi ollut täysin jonkin nykyisin elävän lajin kaltainen”;³ ja että ihminen oli silloin sellainen, kuin hän nyt on, ainoastaan kookkaampi ja lihaksikkaampi meitä⁴ – niin missä on vaikeus? Sen, että he saattoivat tuskin olla apinan jälkeläisiä, koska jälkiä apinasta ei ole tavattu ennen mioseenikautta,⁵ sen ovat todistaneet useat huomattavat luonnontieteilijät.

¹ *Ilmestyskirja*, 17:8–10.

² G. de Mortillet, *Promenades au Musée de Saint-Germain* (Pariisi 1869), s. 76: ”Thenayn piikiviesineet osoittavat selvästi, että ne ovat ihmiskäden tekemiä.”

³ Albert Gaudry, *Les Enchainements du monde animal dans les temps géologiques*, s. 240.

⁴ Puhuessaan Périgordin peuranmetsästäjistä Joly sanoo, että ”he olivat suurikokoisia atleetteja, joilla oli voimakasrakenteinen luuranko”. (*Man before Metals*, s. 353.)

⁵ ”Beauce-järven rannoilla”, sanoo abbé Bourgeois, ”ihminen eli keskellä eläinmaailmaa, joka on kokonaan kadonnut (*acerotherium*, *tapiiri*, *mastodontti*). Ihmisen kaltainen apina (*Pliopithecus antiquus*) tuli *Orléanais*’hen jokihiekan mukana,

Siten kvartäärikauden villissä, jonka oli taisteltava mammutteja vastaan kiviasein, me tapaamme kaikki ne pääkallon erikoispiirteet, joita pidetään yleensä merkinä korkeasta älyllisestä kehityksestä.¹

Ellei ihminen kaikkine älynkykyineen syntynyt spontaanisti älyttömästä apinamaisesta esi-isästään, niin hän ei olisi voinut hankkia sellaisia aivoja mioseenikauden puitteissa, mikäli uskomme oppinutta abbé Bourgeois'ta.

Mitä tulee jättiläisiin, niin vaikka Euroopan tähän asti kookkain fossiilien joukosta löydetty ihminen on ”Mentonen ihminen” (2-metrinen), voidaan esiin kaivaa vielä muita. Lubbock mainitsee Wilsonin mukaan, että ”v. 1807 löydettiin myöhempään kivikauteen kuuluvasta haudasta...harvinaisen kookas luuranko”. Sen oletettiin kuuluneen Skotlannin kuningas Albus McGaldusille.

Ja jos meidän aikanamme tapaamme silloin tällöin miehiä ja naisia joiden pituus on 210–330 cm, se vain todistaa – atavismin lain mukaan eli esisiltä perittyjen erikoisominaisuuksien esiintymisen nojalla – että oli aika, jolloin 270 cm ja 300 cm oli ihmisen yleinen pituus, myös viimeisimmän indoeurooppalaisen rodun keskuudessa.

Mutta koska tätä aihetta on käsitelty riittävästi muualla, me voimme palata lemurialaisiin ja atlantislaisiin ja katsoa, mitä vanhat kreikkalaiset tiesivät noista varhaisista roduista ja mitä niistä tiedetään nykyisin.

Se suuri egyptiläisten pappien mainitsema kansa, josta polveutuivat Troijan aikoihin kreikkalaisten esi-isät ja jonka, kuten väitetään, oli hävittänyt atlanttilainen rotu, ei siis varmastikaan ollut, kuten huomaamme, mikään vanhemman kivikauden villien rotu. Kuitenkaan Platonin aikana ei enää kukaan pappeja ja vihittyjä lukuun ottamatta näytä [e750] säilyttäneen mitään selvää muistoa edellisistä roduista. Vanhimmat egyptiläiset olivat olleet erillään viimeisistä atlantislaisista monia aikakausia. Itse he olivat vieraan rodun jälkeläisiä ja olivat asettuneet Egyptiin noin 400 000 vuotta aikaisemmin,² mutta heidän vihittynsä olivat säilyttäneet kaikki aikakirjan-

---

sen vuoksi myöhemmin kuin ihminen.” (Ks. Pariisin Kansainvälisen antropologisen ja arkeologisen kongressin *Compte Rendu*, 1867, 2. kokous, s. 67 eteenp.)

¹ De Quatrefages, *The Human Species*, s. 312.

² ”Tutkittaessa luotaamalla Niilin laakson liejua löytyi kaksi poltettua tiiliskiveä, toinen 18 metrin ja toinen 22 metrin syvyydestä. Jos oletamme, että joen vuosittain muodostama liejukerros on 20 cm vuosisadassa [tarkemmat laskelmat ovat osoittaneet sen olevan korkeintaan 8–13 cm sadassa vuodessa], niin meidän on annettava ensimmäiselle näistä tiiliskivistä 12 000 vuoden ikä ja toiselle 14 000 vuotta. Samanlaisten laskelmien mukaan Burmeister olettaa, että on kulunut 72 000 vuotta siitä ajasta, jolloin ihminen astui ensimmäisen kerran Egyptin maaperälle, ja Draper arvioi, että sen eurooppalaisen ihmisen, joka oli viimeisen jääkauden silminnäkijänä, on täytynyt elää enemmän kuin 250 000 vuotta sitten.” (*Man before Metals*, s. 183.) Egyptiläinen eläinrata todistaa havainnoista, jotka on tehty enemmän kuin

sa. Vielä niin myöhään kuin Herodotoksen aikana¹ heillä oli yhä hallussaan kuvapatsaita 341 kuninkaasta, jotka olivat hallinneet pieniä atlantoarjalaisia alarotuja.² Jos myönnämme vain kaksikymmentä vuotta jokaisen kuninkaan hallituskauden pituudeksi, Egyptin valtakunnan olemassaolon aikaa on siirrettävä Herodotoksen päivistä noin 17 000 vuotta taaksepäin.

Bunsen on myöntänyt suurelle pyramidille 20 000 vuoden iän. Myöhemmät arkeologit eivät tahdo myöntää sille enempää kuin 5 000 tai korkeintaan 6 000 vuotta, mutta sallivat auliisti sataporttiselle Theballe 7 000 vuotta sen perustamisesta asti. Ja kuitenkin on aikakirjoja, joiden mukaan egyptiläiset papit – vihityt – matkustivat luoteeseen *maitse* yli sen seudun, josta myöhemmin tuli Gibraltarin salmi. He kääntyivät sitten pohjoista kohti ja saapuivat tulevien foinikialaisten siirtokuntien kautta etelä-Galliaan. Sieltä he matkustivat vielä kauemmaksi pohjoiseen, kunnes saapuivat Carnaciin (Morbihaniin) ja kääntyivät jälleen länteen ja *saapuivat yhä maata myöten* uuden mannermaan luoteiselle kallioniemekkeelle.³

Mikä oli heidän pitkän matkansa tarkoitus? Ja kuinka kauas ajassa taaksepäin meidän on asetettava tuollaiset käynnit? Muinaiset aikakirjat osoittavat, että arjalaisen suvun toisen alarodun vihityt vaelsivat maasta maahan valvoakseen *menhirien* ja paasikammioiden, valtaviin kivisten eläinratojen ja hautapaikkojen rakentamista, joiden tuli säilyttää tulevien sukupolvien tuhkat. Milloin tämä tapahtui? Se tosiasia, että he kulkivat Ranskasta *maitse* Iso-Britanniaan, voi antaa meille käsityksen ajasta, jolloin sellainen matka voitiin tehdä *terra firmalla*.

[e751] Se oli silloin –

[kun] Itämeren ja Pohjanmeren pinta oli 120 metriä nykyistä korkeammalla. Sommen laakso ei vielä ollut kovertunut nykyiseen syvyyteensä. Sisilia oli yhtyneenä Afrikkaan, Berberia Espanjaan. Karthagoa ja Egyptin pyramideja, Uxmalin ja Palenquen palatseja ei vielä ollut olemassa, ja Tyroksen ja Sidonin rohkeat merenkulkijat, jotka myöhemmin ryhtyivät tekemään vaarallisia matkoja pitkin Afrikan rannikkoja, eivät vielä olleet syntyneet. Varmasti tiedämme vain, *että eurooppalainen ihminen eli samaan aikaan* kuin kvartäärikauden sukupuuttoon kuolleet eläimet... ja että hän eli Alppien kohoamisen⁴ ja jääkauden laa-

---

75 000 vuoden aikana! (Ks. *edempänä*.) Huomattakoon myös, että Burmeister puhuu ainoastaan suistomaan asukkaista.

¹ Herodotos, *Historiateos*, II, 142.

² Ks. myös *Esoteric Buddhism*, s. 66, 5. painos (s. 68–69, 8. painos).

³ Eli seudulle, joka nyt muodostaa Brittein saaret, jotka siihen aikaan eivät vielä olleet erillään päämannermaasta. ”Muinaiset asukkaat [Picardyssa] saattoivat päästä Isoon-Britanniaan tarvitsematta kulkea kanaalin yli. Brittein saaret yhdisti Galliaan kannas, joka on sittemmin vajonnut.” (*Man before Metals*, s. 183–184.)

⁴ Hän eli tuolloin ja on myös säilyttänyt siitä muiston, koska ”suurimman mantee-reen [Atlantiksi] lopullinen katoaminen tapahtui samana aikana kuin Alppien

jentumisen aikoihin, lyhyesti sanoen, että hän eli tuhansia vuosia ennen kaukaisimpien *historiallisten* traditioiden aamunkoittoa. On jopa mahdollista, että ihminen oli samanaikainen kuin sukupuuttoon kuolleiden nisäkkäiden vielä vanhemmat lajit... *Elephas meridionalis* St. Prestin hiekkasärkiltä... ja *Elephas antiquus*, jota pidetään vanhempana kuin *Elephas primigeniusta*, koska sen luita on löydetty kaiverrettujen piikivien ohella useista Englannin luolista yhdessä *Rhinoceros hemitaechuksen* ja jopa vielä vanhemman *Machairodus latidensin* luiden kanssa. M. E. Lartet on sitä mieltä, ettei ole mitenkään mahdotonta, että ihminen olisi ollut olemassa niin varhain kuin tertiäärikaudella.¹

Jos tieteen kannalta sellainen ajatus ”ei ole mikään mahdottomuus” ja jos voidaan myöntää, että ihminen oli olemassa jo niin varhain kuin tertiäärikaudella, niin on hyvä muistuttaa lukijalle, että geologi Croll sijoittaa tämän aikakauden alun 2,5 miljoonaa vuotta taaksepäin,² mutta hän on myös ilmoittanut sen olleen 15 miljoonaa vuotta sitten.

Ja jos tämä kaikki voidaan sanoa *eurooppalaisesta ihmisestä*, kuinka pitkä ikä onkaan lemuroatlantilaisella ja atlantoarjalaisella ihmisellä? Jokainen tieteen edistystä seuraava sivistynyt ihminen tietää, millä tavoin on otettu vastaan kaikki merkit ihmisen olemassaolosta tertiäärikaudella. Todella tilanteen mukaisia olivat ne herjaukset, jotka Desnoyers sai osakseen v. 1863, kun hän ilmoitti Ranskan Instituutille tehneensä löydön ”koskemattomista plioseenikauden hiekkakerrostumista St. Prestissä lähellä Chartresia, joka seikka todisti, että ihminen oli samanaikainen kuin *Elephas meridionalis*”. Myöhemmin abbé Bourgeois’n tekemä löytö (v. 1867), jonka mukaan ihminen oli elänyt mioseenikaudella, sekä sen saama vastaanotto Esihistoriallisessa kongressissa [e752] Brysselissä v. 1872 todistavat, että keskivertotiedemies ei näe koskaan mitään muuta *kuin mitä hän tahtoo nähdä*.³

Nykyaikainen arkeologi, vaikka hän spekuloi *ad finitum* paasikammioiden ja niiden rakentajien suhteen, ei itse asiassa tiedä mitään niistä eikä niiden alkuperästä. Kuitenkin noita kummallisia ja usein valtavan suuria,

kohoaminen”, kuten eräs Mestari kirjoittaa (*Esoteric Buddhism*, s. 70, 5. painos). Samalla kun osa kuivasta maasta meidän pallonpuoliskollamme katosi, kohosi merestä osa uudesta mantereesta. Tähän valtavaan tuhotulvaan, joka kesti 150 000 vuotta, perustuvat kertomukset kaikista ”vedenpaisumuksista”, mutta juutalaisten sepittämä versio tarkoittaa kuitenkin myöhempää tapahtumaa Poseidoniksella.

¹ N. Joly, *Man Before Metals*, ”The Antiquity of the Human Race” s. 184.

² J. Croll, *Climate and Time*, London 1875.

³ Tieteellinen ”jury” oli kuten tavallista erimielinen. Kun de Quatrefages, de Mortillet, Worsaae, Engelhardt, Waldemar, Schmidt, Capellini, Hamy ja Cartailhac näkivät piikivissä ihmiskäden jälkiä, niin Steenstrup, Virchow ja Désor kieltäytyivät näkemästä niitä. Kuitenkin enemmistö joitakin englantilaisia tiedemiehiä lukuun ottamatta oli Bourgeois’n kannalla.

hakkaamattomasta kivistä tehtyjä muistomerkkejä – joihin tavallisesti kuuluu neljä tai seitsemän jättiläiskokoista toistensa viereen asetettua järkälettä – on siellä täällä Aasiassa, Euroopassa, Amerikassa ja Afrikassa ryhmissä tai riveissä. Valtavan suuria kiviä on asetettu vaakasuoraan milloin kahdelle, kolmelle tai neljälle, milloin kuten Poitoussa kuudelle tai seitsemälle paadelle. Ihmiset kutsuvat niitä ”paholaisen alttareiksi”, druidien kiviksi ja jättiläisten haudoiksi. Carnacin kivet Morbihanissa, Bretagnessa – joita on kaikkiaan 11 000 yhdessätoista lähes peninkulman pituisessa rivissä – ovat Stonehengen kivien kaksoissisaria. Locmariaquerin keilamainen *menhir* Morbihanissa on 18 metriä pitkä ja läpimitaltaan lähes 2-metrinen. Champ Dolentin *menhir* (lähellä St. Malo) kohoaa maasta 9 metrin korkeuteen ja ulottuu 4,5 metrin syvyyteen maahan. Tällaisia paasikammioita ja esihistoriallisia monumentteja tavataan melkein joka leveysasteella. Niitä on Väli­meren maissa, Tanskassa (siellä olevien hautakumpujen joukossa, joiden korkeus on 8-10 metriä), Shetlandinsaarilla, Ruotsissa, jossa niitä kutsutaan *gånggrifteiksi* (käytävähaudoiksi), Saksassa, jossa niitä pidetään jättiläisten hautoina (Hünengraben), Espanjassa (*Antequeran* paasikammio Malagan lähellä), Afrikassa, Palestiinassa ja Algeriassa, Sardiassa (*Nuraghi* ja *Sepulture dei Giganti* eli jättiläisten haudat), Malabarissa, Intiassa, jossa niitä kutsutaan *daityojen* (jättiläisten) ja *râkshasojen*, Lankân ihmisdemonien, haudoiksi, Venäjällä ja Siperiassa, jossa ne tunnetaan nimellä *kurgan*, Perussa ja Boliviassa, jossa niiden nimi on *chulpa* eli hautapaikka jne.

Ei ole maata, jossa niitä ei olisi. Kuka on ne rakentanut? Miksi ne kaikki ovat yhteydessä käärmeiden ja lohikäärmeiden, alligaattorien ja krokotiilien kanssa? Kun muutamista niistä on löydetty, kuten luullaan, ”kivikauden ihmisen” jäännöksiä ja kun Amerikassa hautakummuista on löydetty myöhempien rotujen ruumiita ja niiden mukana tavallisia tarvikkeita, kuten luisia helminauhoja, aseita, kivi- ja kupariurnia jne., ne julistetaan muitta mutkitta muinaisajan *haudoiksi*. Mutta varmastiakaan ei kumpaakaan kuuluisista hautakummuista, joista toinen on Mississippilaaksossa ja toinen Ohiossa ja joista toinen on vastaavasti ”Alligaattorikumpu” ja toinen ”Suuri käärmekumpu”, [e753] ollut koskaan tarkoitettu haudoiksi (ks. edempänä).¹ Ja kuitenkin meille sanotaan arvovaltaisesti, että hautakummut ja niiden ja paasikammioiden rakentajat ovat kaikki ”pelasgeja” Euroopassa ja inkojen edeltäjiä Amerikassa, mutta eivät ”erityisen kaukaiselta ajalta”. Niitä ei ole

¹ Otamme seuraavan selityksen tieteellisestä teoksesta: ”Ensimmäinen näistä eläimistä (alligaattoreista), joka on kuvattu huomattavan taidokkaasti, on 75 metriä pitkä... Sen sisäosassa on kasa kiviä, joiden päälle on hienosta jäykästä savesta muovailtu kuva eläimestä. Suuri käärme on kuvattu suu auki valmiina nielemään munan, jonka läpimitta on 30 metriä paksuimmasta kohdasta. Eläimen ruumis kiemurtelee kauniissa tasaisissa kaarissa, ja pyrstö on kiertynyt spiraaliin. Eläimen koko pituus on 300 metriä. Tämä on ainutlaatuinen teos... eikä vanhalla mantereella ole näytettävänä mitään vastaavaa.” Paitsi kuitenkin sen symboliikka käärmeestä – ajan kierroksesta – joka nielee Kosmoksen, munan.

pystyttänyt ”mikään paasikammioiden rakentajarotu”, sillä sellaista *ei ole koskaan ollut olemassa* (de Mortilletin, Bastianin ja Westroppin mielipide) muualla kuin aikaisempien arkeologien mielikuvituksessa. Lopuksi Virchowin mielipide Saksan jättiläiskokoisista haudoista on nyt tullut täysin hyväksytyksi. ”Haudat ainoastaan ovat jättiläiskokoisia, mutta eivät niissä olevat luut”, sanoo tuo saksalainen biologi, ja arkeologian on vain kumarrettava ja alistuttava tähän päätökseen.¹

Se seikka, että näistä ”hautoista” ei tähän mennessä ole löytynyt jättiläiskokoisia luurankoja, ei ole mikään syy sanoa, ettei niissä koskaan olisi ollut jättiläisten jäännöksiä. *Ruumiinpoltto oli yleistä* verrattain myöhäiseen aikakauteen asti – noin 80 000–100 000 vuotta sitten. Sitä paitsi todelliset jättiläiset hukkuivat melkein kaikki Atlantiksen mukana. Kuitenkin klassiset kirjailijat, kuten olemme edellä maininneet, puhuvat usein siitä, että jättiläisten luurankoja on kaivettu esiin heidän aikanaan. Tätä lukuun ottamatta ihmisten fossiilit voidaan toistaiseksi laskea sormilla. Mikään toistaiseksi löydetty luuranko ei ole ollut vanhempi kuin 50 000–60 000 vuotta,² ja ihmisen pituus on supistunut 450 cm:stä 300–360 cm:in laskettuna arjalaisen kantarodun kolmannesta alarodusta, josta – syntyneenä ja kehittyneenä Euroopassa ja Vähässä-Aasiassa uusissa ilmastollisissa ja muissa olosuhteissa – oli tullut eurooppalainen rotu. Siitä lähtien, kuten sanottu, ihminen on kooltaan tasaisesti pienentynyt. Sen vuoksi on parempi sanoa, että vain haudat ovat ikivanhoja, eivät välttämättä ihmisruumiit, joita silloin tällöin on löydetty niistä. Ja mikäli nuo haudat ovat jättiläiskokoisia, niiden sisällä on täytynyt olla jättiläisiä³ tai oikeammin jättiläissukupolvien tuhkia.

[e754] Eivät myöskään kaikki jättiläiskokoiset rakennukset olleet tarkoitettut haudoiksi. Ne ovat nuo ns. druidien rauniot, sellaiset kuin Carnac Bretagnessa ja Stonehenge Isossa-Britanniassa, joiden kanssa edellä mainittujen matkustavien vihittyjen oli oltava tekemisissä. Ja kaikki nuo jättiläiskokoiset monumentit ovat maailmanhistoriaa koskevia vertauskuvallisia aikakirjoja. Ne eivät ole druidilaisia, vaan *universaalisia*. Eivätkä druidit rakentaneet niitä, sillä he olivat ainoastaan sen valtavan tiedon perillisiä, jonka

¹ TOSIASIOIDEN kannalta olisi varmaan parempi, jos meillä olisi tieteessä enemmän *asiantuntijoita* ja vähemmän ”auktoriteetteja” yleisissä kysymyksissä. Emme ole koskaan kuulleet Humboldtin antaneen mitään päteviä ja lopullisia ratkaisuja *polyyypeista* tai kasvannaisten luonnosta.

² 57 000 vuotta on ikä, jonka tri B. Dowler määritteli sen ihmisluurangon jäänteille, joka oli hautautuneena neljän muinaisen metsän alle New Orleansissa Mississippi-joen rannalla.

³ Murray sanoo Välimeren ympäristön barbaareista, että he ihmettelivät *atlantiläisten* urhoollisuutta. ”Heidän fyysinen voimansa oli tavaton [sitähän todistavat kyklooppiset rakennukset], ja maa vavahteli joskus heidän askelistaan. Mitä hyvänsä he tekivät, sen he suorittivat nopeasti... He olivat viisaita ja ilmaisivat viisautensa ihmisille” (*Manual of Mythology*, s. 4).

mahtavien rakentajien sekä hyvien ja pahojen ”maagikkojen” sukupolvet olivat heille jättäneet.

Aina on oleva valitettavaa, että historia kieltäessään *a priori* jättiläisten todellisen olemassaolon on säilyttänyt meille niin vähän sitä koskevaa vanhaa tietoa. Jättiläiset näyttelevät kuitenkin tärkeää osaa melkein kaikissa mytologioissa – jotka loppujen lopuksi *ovat* muinaista historiaa. Pohjoismaiden mytologiassa jättiläiset, Skrymir ja hänen veljensä, joita vastaan jumalien pojat taistelivat, olivat mahtavia tekijöitä jumaluuksia ja ihmisiä koskevissa kertomuksissa. Nykyaikainen tulkinta, joka tekee näistä jättiläisistä kääpiöiden veljiä ja alentaa jumalien taistelut arjalaisen rodun kehityshistoriaksi, voi saada hyväksyntää vain niiden joukosta, jotka uskovat arjalaiseen teoriaan sellaisena kuin Max Müller on sen esittänyt. Vaikka se olettaakin, että turaanilaisia¹ rotuja kuvailtiin kääpiöiksi (*dvärgarna*) ja että vaaleakasvoiset skandinaivialaiset eli aasat, ihmisen kaltaiset jumalat, karkottivat pohjoiseen tumman, pyöreäpäisen ja kääpiömäisen heimon, niin kuitenkin ei historiassa eikä missään tieteellisessä teoksessa ole minkäänlaista antropologista todistetta jättiläisrodun olemassaolosta ajassa tai paikassa. Että sellaisia kuitenkin on olemassa suhteellisesti ja *de facto* rinnan kääpiöiden kanssa, sen voi Schweinfurth todistaa. Afrikan *njam-njamit* ovat oikeita kääpiöitä, kun taas heidän lähimmät naapurinsa (useat verrattain vaaleaihoiset afrikkalaiset heimot) ovat jättiläisiä verrattuina njam-njameihin ja sängen kookkaita myös eurooppalaisten rinnalla, sillä heidän naisensa ovat kaksimetrisiä.²

Cornvallissa ja vanhassa Bretagnessa traditiot jättiläisistä ovat toisaalta erittäin yleisiä. Heidän sanotaan eläneen kuningas Arthurin aikoihin asti. Kaikki tämä osoittaa, että jättiläisiä eli paljon myöhempään kelttiläisten kuin teutonisten kansojen keskuudessa.

Jos käännyimme Uuteen Maailmaan, niin kohtaamme sekä Tarijassa Andien itäisillä rinteillä että Ecuadorissa traditioita jättiläisten rodusta, joka taisteli sekä jumalia että ihmisiä vastaan. Siellä missä ovat yleisiä vanhat uskomukset, joiden mukaan määrättyjen paikkojen nimet ovat ”*Los campos de los gigantes*” – ”jättiläisten kentät” –, tavataan aina myös jäänteitä plioseenikauden nisäkkäistä ja kohonneita plioseenisiä rantoja. ”Kaikki jättiläiset eivät lepää Ossa-vuoren alla”, ja antropologialle olisi todella surkeata rajoittaa traditiot jättiläisistä kreikkalaisiin ja raamatullisiin mytologioihin. Slaavilaiset maat, varsinkin Venäjä, ovat täynnä tarinoita muinaisajan *bo-gatireistä* (mahtavista jättiläisistä), [e755] ja niiden kansanperinne, joihin

¹ Turaanilaisiksi kutsuttiin 1800-luvulla niitä Euraasian kansoja, jotka eivät puhu indoeurooppalaisia tai seemiläisiä kieliä. Joukkoon luettiin esim. suomalais-ugrilaiset, turkkilaiset, baskit, georgialaiset, tšetšeenit, mongolit, dravidat ja muinaiset sumerit. – Suom. toim.

² Vrt. Schweinfurthin viimeisimpiin teoksiin. [Njam-njamit eli zandet, omakieliseltä nimeltään azandet.]

suurelta osin kansalliset kronikat perustuvat, niiden vanhimmat laulut ja niiden ikivanhat traditiot puhuvat muinaisista jättiläisistä. Voimme siis huoletta hylätä nykyaikaisen teorian, joka tahtoo tehdä titaaneista pelkkiä kosmisten voimien symboleja. He olivat todellisia, eläviä ihmisiä, joko kuusi tai ainoastaan kolme ja puoli metriä pitkiä. Jopa Homeroksen sankareilla, jotka rotujen historiassa tietysti kuuluivat paljon myöhäisempään aikakauteen, näyttää olleen aseita, joiden koko ja paino olisi ollut liian suuri nykyajan vahvimpienkin miesten voimille.

Ei kaksikymmentä voimakasta miestä
näinä rappeutumisen päivinä
tuota valtavaa taakkaa nostaa voisi.

Jos fossiiliset jalanjäljet Carsonissa, Nevadassa, Yhdysvalloissa kuuluvat ihmiselle, ne viittaavat jättiläismäisiin ihmisiin. Niiden aitoudesta ei ole epäilystäkään. On vain valitettavaa, että jättiläismäisiä ihmisiä koskevan nykyaikaisen, *tieteellisen* todistusaineiston pitää nojautua ainoastaan jalanjälkiin. Lukemattomat kerrat on oletettujen jättiläisten luurangot samastettu elefanttien ja mastodonttien luurankojen kanssa. Mutta kaikki sellaiset ennen geologian päiviä tehdyt kömmähdykset ja myös Sir John Maundevillen matkakertomukset, kun *hän sanoo nähneensä 17-metrisiä jättiläisiä* Intiassa, osoittavat vain, että usko jättiläisten olemassaoloon ei ole minään aikana kokonaan kadonnut ihmisten mielistä.

Se ainakin tiedetään ja tunnustetaan, että useita jättiläismäisten ihmisten rotuja on ollut olemassa ja että ne ovat jättäneet selviä jälkiä itsestään. Aikakauslehdessä *Journal of the Anthropological Institute*¹ osoitetaan, että sellainen rotu on ollut olemassa Palmyrassa ja mahdollisesti myös Midianissa ja että sen pääkallon muodot ovat aivan erilaiset kuin juutalaisten. On hyvin todennäköistä, että toinen sellainen rotu on ollut Samariassa ja että se salaperäinen kansa, joka on rakentanut Galilean kivikehät ja joka on veistänyt Jordanin laakson nuoremman kiviakauden piikiviliuskat sekä säilyttänyt ikivanhan seemiläisen, neliökirjoitushepreasta kokonaan poikkeavan kielen, on ollut erittäin kookas. Englanninkielisiin raamatun käännöksiin emme voi koskaan luottaa, emme edes niiden uudessa *tarkastetussa* kieliasussa. Niissä puhutaan *Nefilimistä*, joka käännetään sanalla ”jättiläiset”. Lisäksi kerrotaan, että ne olivat ”karvaisia” ihmisiä, luultavasti kirkkoisien mielikuvituksellisen kaunopuheisesti kuvaamien myöhempien satyyrien suuria ja voimakkaita prototyyppisiä. Jotkut kirkkoisat vakuuttavat ihailijoilleen ja seuraajilleen nähneensä itse noita ”satyyrejä” – toisia eläviä, toisia suolattuina ja säilöttyinä. Kun sana jättiläiset on kerran omaksuttu vastaamaan sanaa *nefilim*, niin kommentaattorit ovat sittemmin samastaneet ne Anakin poikiin. Luvattun maan vallanneet seikkailijat kohtasivat aikai-

¹ Vol. I, 1871, s. 312–319, tri C. Carter Blaken artikkeli ”Human Remains from Palmyra”.

semman väestön, joka oli kooltaan paljon heitä suurempi ja jota he kutsuivat jättiläisten roduksi. Mutta todellisten jättiläisten rodut olivat kadonneet aikoja ennen Mooseksen syntymää. Tämä kookas kansa asui Kanaanin maassa ja [e756] myös Bashanissa, ja sen edustajia lienee ollut myös Midianin nabatealaisten keskuudessa. He olivat paljon kookkaampia kuin alamittaiset juutalaiset. Neljä tuhatta vuotta sitten he erosivat Heberin lapsista pääkallonmuotonsa ja suuren ruumiinkokonsa puolesta. Neljäkymmentätuhatta vuotta sitten heidän esi-isänsä lienevät olleet vielä enemmän jättiläiskokoisia, ja neljäsataatuhatta vuotta sitten heidän suhteellisen kokonsa meidän päiviemme ihmisiin nähden *on täytynyt olla* sama kuin Brobdingnagin asukkaiden suhde lilliputteihin. Keskimmäisen kauden atlantilaisia kutsuttiin suuriksi lohikäärmeiksi, ja heidän heimojumaluuksiansa ensimmäinen symboli heidän ”jumaliensa” ja jumalallisten dynastioidensa hylättyä heidät oli jättiläiskäärme.

Druidien alkuperän ja uskonnon kätkevä salaperäisyys on yhtä suuri kuin heidän oletettujen temppeliensä mysteeri on nykyajan symbolien tutkijalle mutta ei vihityille okkultisteille. Heidän pappinsa olivat viimeisten atlantilaisten jälkeläisiä, ja se, mitä heistä tiedetään, riittää tekemään päätelmän, että he olivat itämaisia pappeja ja sukua kaldealaisille ja intialaisille, mutta myös vielä enemmän. Voidaan päätellä, että he esittivät symbolein jumaluutensa niin kuin hindut Vishnuna, niin kuin egyptiläiset symboloivat *mysteerijumalaansa* ja niin kuin suuren käärmekummun rakentajat Ohiossa palvoivat omaansa – nimittäin ”mahtavan käärmeen” muodossa ikuisen AJAN jumaluuden vertauskuvaa (hindulaista Kâlää). Plinius sanoi heitä ”gallialaisten ja brittien maageiksi”. Mutta he olivat vielä enemmän. Teoksen *Indian Antiquities* kirjoittaja huomaa paljon yhtäläisyyttä druidien ja Intian bramiinien välillä. Tri Borlase viittaa läheiseen analogiaan heidän ja Persian maagien välillä.¹ Toiset tahtovat nähdä yhteyden heidän ja Traakian orfilaisen papiston välillä – yksinkertaisesti siitä syystä, että he esoterisissa opetuksissaan olivat yhteydessä universaaliin viisauuskontoon ja siten osoittivat samankaltaisuutta kaikkien kansojen eksoteerisen uskonnon kanssa.

Kuten hindut, kreikkalaiset ja roomalaiset (puhumme vihityistä), kaldealaiset ja egyptiläiset, druiditkin uskoivat oppiin maailmojen jatkuvuudesta sekä myös oppiin seitsemästä ”luomisesta” (uusista mantereista) ja maapallon pinnan muutoksista sekä jokaisen maan eli pallon seitsemäiseen yöhön ja päivään.² Missä tahansa tavataan käärme ja muna, siellä tämä oppi oli varmasti omaksuttu. Siitä ovat todisteena heidän *dracontiansa*, lohikäärmekuvansa. Tämä usko oli niin yleinen, että jos etsimme sitä eri uskon-

¹ Mutta Persian maagit eivät olleet persialaisia – eivät edes kaldealaisia. He tulivat kaukaisesta maasta, jota orientalistit pitävät Mediana. Näin voi olla, mutta mistä osasta Mediaa? Tähän emme saa vastausta.

² Ks. *Esoteric Buddhism*.

tojen esoterismista, löydämme sen kaikista. Tapaamme sen arjalaisten hindujen ja mazdalaisten, kreikkalaisten, roomalaisten ja jopa vanhojen juutalaisten ja ensimmäisten kristittyjen keskuudessa, joiden nykyaikaiset jälkeläiset [e757] tuskin ymmärtävät nyt sitä, mitä he lukevat pyhistä kirjoistaan.

...Sitten kun maailma, sanoo Seneca, on sulanut ja palannut Jupiterin helmaan, tämä jumala jää joksikin aikaa kokonaan keskittymään itseensä ja on ikään kuin kätkeytynyt, kokonaan syventynyt ajatustensa mietiskelyyn. Myöhemmin näemme hänestä lähtevän uuden maailman, kailkilta osiltaan täydellisen. Eläimet synnytetään uudestaan.¹...Ja edelleen puhuessaan maailman hajoamisesta, joka sisältää kaiken häviön eli kuoleman, hän opettaa, että kun luonnonlait ovat järkkäneet ja maailman viimeinen päivä tulee, silloin etelänapa sortuessaan murskaa kaikki Afrikan alueet, ja pohjoisnapa hukuttaa kaikki akselinsa alapuolella olevat maat. *Pelästyneeltä auringolta riistetään sen valo*. Taivaan palatsi on luhistuva ja aiheuttava samalla sekä elämää että kuolemaa, ja jonkinlainen hajottaminen kohtaa tasapuolisesti kaikkia jumaluuksia, jotka palaavat siten alkuperäiseen kaaokseensa.²

Voisi kuvitella lukevansa *purânoissa* olevaa Parâsaran kertomusta suuresta pralayasta. Siinä on melkein sama asia ajatus ajatukselta. Onko kristinuskossa mitään vastaavaa? Me väitämme, että on. Lukija avatkoon englannin [suomen] kielisen raamatun ja lukekoon *Toisen Pietarin kirjeen* 3. luvun jakeet 3–13, niin hän löytää samoja ajatuksia:

Lopun aikoina tulee pilkkaaajia... He sanovat: ”Onko hän muka tullut, niin kuin lupasi? Isämme ovat nukkuneet pois, ja kaikki on entisellään, niin kuin on ollut maailman luomisesta asti.” Tieten tahtoen he unohtavat, että jo aikojen alussa olivat olemassa taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi... Vedellä...sen ajan maailma myös hävitettiin vedenpaisumuksessa... ovat *nykyiset* taivaat ja nykyinen maa tulen tuhoa odottamassa... Sinä päivänä... taivaat... katoavat... ja taivaankappaleet sulavat kuumuudessa... Mutta... me odotamme *uusia taivaita ja uutta maata*...

Jos raamatun tulkitsijat tahtovat nähdä tässä viittauksen luomiseen, vedenpaisumukseen ja Kristuksen luvattuun tulemiseen, jolloin he asuvat uudessa Jerusalemissa taivaassa, niin se ei ole ”Pietarin” vika. Epistoloiden kirjoittaja tarkoitti tämän meidän viidennen Rotumme tuhoa maanalaisen tulen ja tulvavesien kautta sekä uusien mannerten ilmaantumista kuudetta kantarotua varten. Sillä epistoloiden kirjoittajat olivat kaikki perehtyneet symboliikkaan, vaikkakaan eivät tieteisiin.

¹ *Epistola*, 9:16.

² Seneca, *Hercules Oetaeus*, näyt. III, osa iii, 1100–1117. Vrt. Kenealy, *The Apocalypse of Adam-Oannes*, s. 160.

Mualla on mainittu, että ajatus meidän ”ketjumme” seitsemäisestä rakenteesta oli varhaisten iranilaisten vanhin opinkappale, jotka olivat saaneet sen ensimmäiseltä Zarathustralta. On aika todistaa tämä niille parsilaisille, jotka ovat kadottaneet avaimen pyhiin kirjoituksiinsa. *Avestassa* maata pidetään samalla sekä seitsen- että kolmiosaisena. Tämä on tri Geigerin mielestä *mahdottomuus* seuraavista syistä, joita hän pitää ristiriitaisina: *Avesta* puhuu [e758] maan kolmesta kolmasosasta, koska *Rigvedassa* mainitaan kolme maata... ”Tällä sanotaan tarkoitettavan kolmea toinen toisensa päällä lepäävää kerrosta.”¹ Mutta siinä hän erehtyy täysin, kuten kaikki eksoteeriset maalliset kääntäjät. *Avesta* ei ole lainannut ajatusta *Rigvedasta* vaan yksinkertaisesti toistaa esoteerisen opetuksen. Nuo ”kolme kerrosta” eivät viittaa ainoastaan maapalloomme, vaan niillä tarkoitetaan meidän maisen ketjumme pallojen kolmea kerrosta — kaksi palloa jokaisella tasolla, toinen laskevalla, toinen nousevalla kaarella. Kun viitataan kuuteen piiriin tai palloon meidän maamme yläpuolella, joka on seitsemäs ja neljäs, maa on *seitsenosainen*; kun taas tarkoitetaan meidän tasomme yläpuolella olevia tasoja, se on *kolmiosainen*. Tätä ajatusta kehittävät ja vahvistavat *Avestan* ja *Vendîdâdin* tekstit ja myös kääntäjien ja kommentaattorien spekulatiot – sinänsä mitä vaivalloisinta ja epätydyttävintä arvailua. Siitä seuraa, että ”maan” eli oikeammin maaketjun jakaminen seitsemään *Keshvariin* ei ole ristiriidassa niiden kolmen ”vyöhykkeen” kanssa, jos tuon sanan katsotaan tarkoittavan ”tasoja”.

Kuten Geiger huomauttaa, tämä seitsenjako on hyvin vanha – kaikkein vanhin – koska *gâthât* jo puhuvat ”seitsenosaisesta maasta”.² Sillä ”parsilaisten pyhien kirjoitusten mukaan *seitsemää Keshvaria on pidettävä täysin erillisinä maapallon osina*”, mitä ne varmasti ovat. Sillä ”niiden välillä virtaa valtameri, joten on mahdotonta, kuten useammassa kohdassa mainitaan, päästä yhdestä *Keshvarista* toiseen”.³ ”Valtameri” on tässä tietysti *avaruus*, sillä viimeksi mainittua kutsuttiin ”avaruuden vesiksi”, ennen kuin se tunnettiin eetterinä. Edelleen sana *Keshvar* on johdonmukaisesti käännetty sanalla *dvîpa* ja varsinkin *Hvaniratha* sanalla Jambu-dvîpa (Neriosengh, *Yasnân* kääntäjä).⁴ Mutta orientalistit eivät ole ottaneet tätä tosiasiaa huomioon, ja sen vuoksi huomaamme, että jopa sellainen oppinut zoroasterilainen ja syntyperäinen parsi kuin tri Geigerin teoksen kääntäjä sivuuttaa sanallakaan selittämättä Geigerin monet huomautukset tämänkaltaisista ”ristiriitaisuuksista”, joita on runsaasti mazdalaisissa kirjoituksissa. Eräs tällainen ”ristiriita” ja ”yhteensattuma” koskee zoroasterilaisen ja intialaisen opin yhtäläisyyttä seitsemän *dvîpan* (saaren eli oikeammin mante-

¹ *Civilization of the Eastern Iranians in Ancient Times*, s. 130, 131.

² Bumyao haftaithe *Yasnassa*, xxxii, 3.

³ Vrt. esim. vol. I, s. 4, Pahlavin käännöksestä; *Bundadish*, xxi, 2–3.

⁴ Näin huomauttaa Dârâb Dastur Peshotan Sanjânâ, B.A., joka on kääntänyt tri Wilhelm Geigerin teoksen *Civilization of the Eastern Iranians*.

Druidit ymmärsivät mitä tarkoittaa aurinko Härässä, sillä kun kaikki muut tulet sammutettiin marraskuun ensimmäisenä päivänä, silloin ainoastaan heidän pyhät, sammumattomat tulensa – kuten maagien ja myöhempien zoroasterilaisten tulet – jäivät valaisemaan taivaanrantaa. Ja kuten varhaisimmat ihmiset viidennestä Rodusta ja myöhemmät kaldealaiset, kreikkalaiset ja edelleen kuten kristityt, jotka tekevät samoin nykyäänkin aavistamatta lainkaan todellista merkitystä, he tervehtivät aamutähteä, kaunista Venus-Luciferia.¹ [e760] Strabon puhuu Bretagnen lähellä olevasta saaresta, ”jossa palveltiin Demeteriä ja Persefonea samoin menoin kuin Samotrakessa, ja tuo saari oli pyhä Ierna”, jossa oli sytytetty ikuinen tuli.² Druidit uskoivat ihmisen jälleensyntymiseen, mutta ei kuten Lucanus mainitsee, ”että sama *henki* elävöittää uuden ruumiin, ei täällä, vaan toisessa maailmassa”,³ vaan reinkarnaatioiden sarjassa tässä samassa maailmassa, sillä Diodoroksen mukaan he selittivät, että ihmisten sielujen tuli määrättyjen ajanjaksojen kuluttua siirtyä toisiin ruumiisiin.⁴

Nämä opinkappaleet tulivat neljänneltä Rodulta, atlantislaisilta, viidennen Rodun arjalaisille. He olivat uskollisesti säilyttäneet opetukset, joissa kerrottiin, kuinka heidän emäkantarotunsa oli tullut polvi polvelta ylpeämmäksi yli-inhimillisten voimiensa johdosta ja kuinka se oli vähitellen luisunut tuhoaan kohti. Nämä opetukset muistuttivat heitä edellisten rotujen jättiläismäisestä koosta sekä älystä. Me tapaamme toisintoja noista tiedoista historian jokaisena aikana, melkein jokaisessa vanhassa katkelmassa, joka on periytynyt meille muinaiselta ajalta.

Aelianus on tallettanut Theopompokselta saadun otteen, joka on kirjoitettu Aleksanteri Suuren aikoina.⁵ Se on frygialaisen Midaksen ja Silenoksen välinen vuoropuhelu. Edellinen saa kuulla, että vanhoina aikoina oli ollut niin valtavan suuri manner, että Aasia, Eurooppa ja Afrikka näyttivät sen rinnalla mitättömiltä saarilta. *Se oli viimeinen manner, jolla esiintyi jättiläiskokoisia eläimiä ja kasveja.* Siellä, sanoi Silenos, ihmiset kasvoivat kaksi kertaa niin suuriksi kuin kookkaimmat miehet hänen (kertojan) aikanaan ja elivät kaksi kertaa niin vanhoiksi. Heillä oli vauraita kaupunkeja

¹ Tri Kenealy toistaa teoksessaan *The Apocalypse of Adam-Oannes* (s. 162–163) Vallanceyn sanat: ”En ehtinyt olla viikkoakaan maissa Irlannissa tultuani Gibraltarista, jossa olin tutkinut hepreaa ja kaldeaa eri maista kotoisin olevien juutalaisten johdolla, kun kuulin erään maalaistytön sanovan vieressään seisovalle talonpojalle: ’*Feach an Maddin Nag*’ (Katso aamutähteä) osoittaen Venus-planeettaa, joka on kaldeaksi *Maddina Nag*.”

² *Geografia*, kirja IV, iv, 6; v, 4.

³ Lucanus, *Pharsalia*, I, 452–463.

⁴ *Bibliothèque historique*, V, 28, s. 6 eteenpäin. Oli aika, jolloin koko maailmalla, koko ihmiskunnalla oli vain yksi uskonto ja ”yksi kieli”. ”Kaikki maan uskonnot olivat alussa yhtä ja ovat saaneet alkunsa *samasta* keskuksesta”, sanoo Faber aivan oikein.

⁵ Aelianus, Poikile historia, lat. *Varia Historia*, III, 18.

temppeleineen, ja eräässä sellaisessa kaupungissa oli yli miljoona asukasta, ja kultaa ja hopeaa siellä oli runsaasti.

Grotiuksen ajatus, että Atlantis olisi vain myytti, joka oli saanut alkunsa kangastuksesta – pilvistä, jotka häikäisevällä taivaalla olivat näyttäneet kimmeltävän meren saarilta – on liian vilpillinen ansaitakseen enemmän huomiota.

MUUTAMIA KLASSISEN KIRJALLISUUDEN SELOSTUKSIA
PYHISTÄ SAARISTA JA MANTEREISTA
ESOTEERISESTI SELITETTYINÄ

Kaiken edellä olevan tiesi Platon ja monet muut. Mutta koska kenelläkään vihityllä ei ollut oikeutta ilmaista ja selittää kaikkea tietämäänsä, jälkimaailma sai ainoastaan vihjauksia. Tuo kreikkalainen filosofi, jonka tarkoituksena oli olla enemmän moralisti kuin maantieteilijä ja etnologi tai historioitsija, sisällytti koko Atlantiksen historian, joka käsitti useita miljoonia vuosia, yhteen ainoaan [e761] tapahtumaan, jonka hän sijoitti yhdelle verrattain pienelle saarelle, 3000 stadionia pitkälle ja 2000 stadionia leveälle (eli noin 560 km pitkälle ja 320 km leveälle, suunnilleen Irlannin kokoiselle) saarelle. Sitä vastoin papit puhuivat Atlantiksesta mantereena, joka oli yhtä suuri kuin ”Libya ja Aasia yhteensä”.¹ Mutta vaikka Platonin kertomus onkin muutettu yleisiltä piirteiltään, siinä on kuitenkin totuuden leima.² Hän ei missään tapauksessa itse keksinyt sitä, koska Homeros, joka eli monta vuosisataa aikaisemmin, puhuu myös *Odyssiassaan* atlanteista (jotka ovat meidän atlantislaisiamme) ja heidän saarestaan.³ Traditio siitä oli siis vanhempi kuin Odysseuksen runoilija. Mytologian atlantit ja atlantidit perustuvat historian atlantteihin ja atlantideihin. Sekä Sankhuniaton että

¹ *Kritias*, 108e.

² Platonin totuudenmukaisuutta vastaan ovat hyökänneet anteeksiantamattomasti niinkin hyväntahtoiset kriitikot kuin professori Jowett ”Atlantiksen kertomusta” koskevan keskustelun yhteydessä, joten mielestämme kannattaa esittää erään aiheeseen perehtyneen lausuma. Se riittänee asettamaan tuollaiset yksipuoliset kirjalliset huomauttelijat naurettavaan asemaan:

”Jos Atlantista koskeva tietomme olisi täydellisempi, kävisi epäilemättä ilmi, että kaikissa niissä tapauksissa, joissa Euroopan kansoissa esiintyy yhtäläisyyksiä Amerikan kansojen kanssa, esiintyisi yhtäläisyyksiä myös Atlantiksen kansojen kanssa... Huomaamme, että jokaisessa tapauksessa, jossa Platon antaa meille tähän liittyviä tietoja Atlantiksesta, havaitsemme tämän yhtäpitävyyden. Se ilmeni arkkitehtuurissa, kuvanveistotaiteessa, merenkulussa, kaiverruksessa, kirjoituksessa, järjestyneessä papistossa, jumalanpalvelustavassa, maanviljelyksessä ja teiden ja kanavien rakentamisessa, ja on syytä olettaa, että sama vastaavuus ulottui ihan pienimpiin yksityiskohtiin asti.” (Donnelly, *Atlantis*, s. 164.)

³ VII, 244–245.

Diodoros ovat säilyttäneet kertomukset näistä sankareista ja sankarittarista, miten paljon heidän kertomuksiinsa lieneekin sekoittunut mystisiä aineksia.

Meidän päivinämme olemme todenneet sen merkillisen tosiasian, että niinkin hiljattain eläneet henkilöt kuin Shakespeare ja Wilhelm Tell on melkein kielletty ja on yritetty todistaa, että edellinen oli salanimi eikä jälkimmäistä ole koskaan ollut olemassa. Ei siis ihme, että nuo molemmat mahtavat rodut – lemuralaiset ja atlantislaiset – on aikojen kuluessa sekoitettu ja samastettu muutamiin puoleksi myyttisiin kansoihin, joilla kaikilla oli sama patronyymi.

Herodotos puhuu *atlanteista* – Länsi-Afrikan kansasta – jotka antoivat nimensä Atlas-vuorelle; jotka olivat kasvissyöjiä, jotka ”eivät näe unia”; ja lisäksi jotka ”kiroovat aurinkoa, silloin kun se ylen määrin paahtaa, ja syytävät sen lisäksi kaikenlaisia häijyjä herjauksia, syystä että se polttamalla näännyttää heitä”.¹

Nämä tiedonannot perustuvat moraalisiin ja psyykkisiin tosiasioihin eivätkä fysiologiseen tekijään. Kertomus Atlaksesta (vrt. edellä) antaa tähän avaimen. Jos atlantislaiten unta eivät unennäöt häirinneet, se johtui siitä syystä, että tuo traditio koskee varhaisatlantislaisia, joiden fyysinen ruumiinrakenne ja aivot eivät olleet vielä riittävästi lujittuneet fysiologisessa merkityksessä, jotta heidän hermokeskuksensa olisivat toimineet unen aikana. Mitä tulee toiseen tiedonantoon – nimittäin että he [e762] päivisin kiroivat aurinkoa – niin tällä ei ollut mitään tekemistä kuumuuden kanssa, vaan se tarkoitti rodun lisääntyvää moraalista rappeutumista. Tämä selitetään kommentaareissamme. ”He [atlantislaiten kuudes alarotu] kohdistivat maagisia manauksia jopa aurinkoon” – ja siinä epäonnistuttuaan he kiroivat sen. Thessalian noidilla uskottiin olevan kyky kutsua alas kuu, kuten kreikkalainen kertomus vakuuttaa meille. Myöhemmän aikakauden atlantislaiset olivat kuuluisia maagisista kyvyistään ja pahuudestaan, kunnianhimestaan ja uhmastaan jumalia vastaan. Samat traditiot ovat saaneet muodon raamatussa, jossa puhutaan ennen vedenpaisumusta olleista jättiläisistä ja Baabelin tornista, jotka löytyvät myös *Henokin kirjasta*.

Diodoros kertoo parista muusta tapauksesta: atlantislaiset ylpeilivät omistavansa maan, missä kaikki jumalat olivat syntyneet. He kerskuivat myös sillä, että heillä oli ensimmäisenä kuninkaanaan Uranos, joka oli myös ensimmäisenä opettanut heille astronomiaa.² Paljon enempiä kuin tämä meille ei ole siirtynyt muinaiselta ajalta.

Atlas-myytti on helposti ymmärrettävä allegoria. Atlas on Lemurian ja Atlantiksen vanhat mantereet yhdistettyinä ja personoituina samaan symboliin. Runoilijat varustavat Atlaksen Proteuksen tavoin korkeammalla viisaudella ja universaalilla tiedolla sekä varsinkin *valtameren syvyyksien perusteellisella tuntemuksella*. Sillä molemmilla mantereilla asui *jumalal-*

¹ *Historiateos*, IV, § 184.

² *Bibliothèque historique*, III, 54, 56.

listen mestarien opettamia rotuja ja kummatkin joutuivat meren pohjaan, missä ne nyt uinuvat, kunnes ne jälleen seuraavassa ilmestymisessään kohoavat vedenpinnan yläpuolelle. Atlas on merenneidon poika ja hänen tyttärensä on Kalypso – ”veden täyttämä syvyys”. Atlantis on uponnut valtameren vesien alle ja sen jälkeläiset nukkuvat nyt ikuista unta valtameren pohjalla. *Odyseiassa* puhutaan hänestä valtavien taivaat maasta erottavien pylväiden vartijana ja ”kannattajana”. Hän on niiden ”tukija”. Ja koska sekä Lemuria, jonka hävitti merenalainen tuli, että Atlantis, jonka aallot nielivät, hävisivät valtameren syvyksiin,¹ sanotaan, että Atlaksen oli pakko lähteä maan päältä ja liittyä veljeensä Iapetokseen Tartaroksen syvyyksissä.² Sir Theodor Martin on oikeassa tulkitsessaan tämän allegorian tarkoittavan Atlasta, joka ”seisooen koko maailman alemman puoliskon kiinteällä pohjalla kannattaa näin samalla sekä maan kiekkoa että taivaankantta – ylemmän puoliskon kiinteää kuorta”.³ [e763] Sillä Atlas on Atlantis, joka kannattaa uusia mantereita ja niiden horisontteja ”hartioillaan”.

Decharme sanoo teoksessaan *Mythologie de la Grèce Antique* epäilevänsä, ettei Pierron ole kääntänyt oikein homeerista sanaa ἔχει sanalla *sustinet*, koska olisi mahdotonta nähdä, ”miten Atlas voi tukea tai kannattaa samalla kertaa useita eri paikoissa sijaitsevia pylväitä”.⁴ Jos Atlas tarkoittaisi henkilöä, niin käänös olisi kömpelö. Mutta koska hän personoi läntistä mannerta, jonka sanotaan kannattavan sekä taivasta että maata samaan aikaan,⁵ ts. jättiläisen jalat ovat maan päällä samalla kun hänen hartiansa kannattavat taivaan lakea, – viittaus molempien mantereiden, Lemurian ja Atlantiksen, valtaviin vuorenhuippuihin – niin nimitys ”kannattaja” sopii erittäin hyvin. Sana ”säilyttäjä” yhdistettynä kreikkalaiseen sanaan ἔχει, jonka Decharme seuraten Sir Theodore Martinia ymmärtää merkitsevän sanoja φυλάσσει ja ἐπιμελεῖται, ei ilmaise samaa merkitystä.

Tuo käsitys liittyi varmasti siihen valtavan suureen vuorijonoon, joka kulki pitkin maanreunaa (eli kiekkoa). Nämä vuorenhuiput ulottivat juurensa syvälle itse merien pohjaan, samalla kun ne kohottivat päänsä taivasta kohti huippujen hävitessä pilviin. Muinaisilla mantereilla oli enemmän vuoria kuin laaksoja. Atlas ja Teneriffan huippu, nykyisin kahden kadonneen mantereiden kaksi kääpiömäistä jäännettä, olivat kolme kertaa korkeampia Lemurian aikana ja kaksi kertaa korkeampia Atlantiksen aikana.

¹ Kristittyjen ei pitäisi mitenkään vastustaa tätä oppia mantereiden aikakautisista häviöistä tulen ja veden kautta, sillä *Toisessa Pietarin kirjeessä* puhutaan maasta, joka ”kohoaa vedestä, jolloin silloinen maailma hukkui, mutta on nykyisin tulelle varattu” [käännetty engl. tekstistä]. (Ks. myös anonyymien tekijän teosta *Lives of Alchemystical Philosophers*, Lontoo, 1815, s. 4.)

² Hesiodos, *Jumalten synty*, 507–509; Homeros, *Odyseia*, I, 52–53.

³ *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, osa 28, 2 (1874), s. 176.

⁴ *Mythologie de la Grèce Antique*, s. 314, alaviite.

⁵ Aiskhylos, *Prometheus desmotes* (suom. *Kahlehdittu Prometheus*), 351–353 (tai 367), 431–433 (tai 447–449).

Siten Herodotoksen mukaan¹ libyalaiset sanoivat Atlas-vuorta ”taivaan kannatuspylvääksi”, ja Pindaros kuvasi myöhempää Aitnea [Etnaa] ”taivaalliseksi pylvääksi”.² Atlas oli luoksepääsemätön saaren huippu Lemuri-an aikana, kun Afrikan manner ei vielä ollut kohonnut merestä. Se on ainoa *itsenäinen* jäännös lännessä siitä mantereesta, jolla kolmas Rotu syntyi, kehittyi ja hävisi,³ sillä Australia on nyt osa itäistä mannerta. Kun ylpeä Atlas oli esoteerisen tradition mukaan painunut kolmanneksen korkeudeltaan meren syvyyteen, sen kaksi kolmasosaa jäi jäljelle Atlantiksen perintönä.

Tämän tiesivät Egyptin papit ja itse Platon, ja ainoastaan pyhä vaitiolon lupaus, joka ulottui aina uusplatonilaisten mysteereihin asti, esti heitä ilmaisemasta koko totuutta.⁴ [e764] Niin salassa pidettiin tietoa Atlantiksen viimeisistä saarista – niiden yli-inhimillisten voimien vuoksi, joita oli sen asukkailla, noilla jumalien tai jumalallisten kuninkaiden suorilla jälkeläisillä, kuten oletettiin – että sen olinpaikan ja olemassaolon paljastamista seurasi kuolemanrangaistus. Theopompos sanoo sen verran tuossa epäilyttävässä teoksessaan *Meropis* puhuessaan foinikialaisista, että he olivat merenkulkijoita, jotka liikkuivat Afrikan länsirantaa huuhtovilla merillä; ja että he tekivät sen niin salaisesti, että usein upottivat omat laivansa hävittääkseen niiden jäljet liian uteliailta muukalaisilta.

On orientalisteja ja historioitsijoita – niin, useimmat heistä – jotka, samalla kun tuntevat olevansa täysin välinpitämättömiä raamatun melko kärkeän kielen ja sen joidenkin kertomusten suhteen, ilmaiset suuren vastenmielisyytensä Intian ja Kreikan pantheoneissa esiintyvän moraalittomuuden johdosta.⁵ Meille voidaan sanoa, että ennen heitä Euripides, Pindaros ja

¹ *Historiateos*, kirja IV, 184.

² *Pytholaiset oodit*, I, 19–20.

³ Tällä ei tarkoiteta, että Atlas on paikka, jossa rotu hukkui, sillä se tapahtui Pohjois- ja Keski-Aasiassa, vaan Atlas kuului osana tuohon mantereeseen.

⁴ Ellei Diocletianus olisi polttanut egyptiläisten esoteerisia teoksia v. 296 jKr. yhdessä heidän alkemiaa käsittelevien kirjojensa kanssa – *περὶ χυμείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ*; tai Caesar 700 000 kääröä Aleksandriassa; Leo III Isaurus 300 000 Konstantinopolissa (kahdeksannella vuosisadalla); ja elleivät muhamettilaiset olisi hävittäneet kaikkea, minkä saivat pyhää häpäiseviin käsiinsä – niin maailma tietäisi tänään enemmän Atlantiksesta kuin mitä se tietää. Sillä alkemian kotiseutu oli Atlantis neljännen Rodun aikana, ja vain sen *renessanssi* oli Egyptissä.

⁵ Edessämme on professori Max Müllerin luento ”On The Philosophy of Mythology” [*Chips jne.*, vol. V]. Luemme, mitä hän lainaa Herakleitokselta (460 eKr.), joka selitti, että Homeros ansaitsi ”tulla karkotetuksi yleisistä kokouksista ja ruoskituksi”; ja Ksenofanekselta, joka ”pitää Homerosta ja Hesiodosta vastuullisina yleisestä taikauskosta Kreikassa” ja syyttää heitä siitä, että he ”omistavat jumalille sellaista, mikä on häpeällistä ja loukkaavaa ihmisten kesken... laittomia tekoja, kuten varkaus, aviorikos ja petos”. Lopuksi tuo Oxfordin professori lainaa professori Jowetten Platonin käännöstä, missä tämä kertoo Adeimantokselle (*Valtios-*

jopa Platon ilmaisivat samaa vastenmielisyyttä; että hekin tunsivat katkeruutta noiden keksittyjen kertomusten – ”runoilijoiden surkeiden sepustusten” – johdosta, kuten Euripides niitä nimittää (ἄοιδῶν οἷδε δύστηνοι λόγοι)¹

Mutta siihen oli ehkä toinen syy. Niiden mielestä, jotka tiesivät, että vertauskuvalliseen teogoniaan oli enemmän kuin yksi avain, oli erehdys, että sitä tulkittiin niin hienostumattomalla ja harhaanjohtavalla kielellä. Sillä vaikka sivistynyt ja oppinut filosofi saattoi huomata viisauden siemenen hedelmän karkean kuoren alla ja ymmärtää, että jälkimmäinen kätki psyykkisen ja fyysisen luonnon suurimmat lait ja totuudet samoin kuin kaikkien olevaisten alkuperän – näin ei kuitenkaan ollut vihkimättömän maallikon laita. Hänelle kuollut kirjain oli *uskontoa*, ja tulkinta – pyhyiden häpäisyä. Ja tämä kuollut kirjain ei voinut ylentää hänen mieltään eikä tehdä häntä täydellisemmäksi, koska jumalat olivat antaneet hänelle sellaisen esimerkin. [e765] Mutta filosofille – varsinkin vihitylle – Hesiodoksen teogonia on niin *historiallinen* kuin jokin historia voi olla. Platon hyväksyi sen sellaisena ja ilmoitti sen totuuksia niin paljon kuin hänen vaihtololupauksensa sallivat.

Se tosiasia, että atlantit pitivät Uranosta ensimmäisenä kuninkaanaan ja että Platon alkaa historiansa Atlantiksesta sillä, miten Poseidon, Uranoksen pojanpoika, jakaa tuon suuren mantereen, osoittaa, että mantereita ja kuninkaita oli ollut jo ennen Atlantista. Sillä Poseidon, jonka osaksi tuo manner joutui, löytää pieneltä saarelta ainoastaan yhden ihmisparin, maasta syntyneen (ts. ensimmäisen fyysisen *inhimillisen* ihmisen, joka syntyi kolmannen kantarodun viimeisiin alarotuihin). Kleito on heidän tyttärensä, jonka kanssa jumala menee naimisiin, ja hänen vanhin poikansa *Atlas* saa osakseen oman nimensä mukaisen vuoren ja mantereen.

Sekä kaikki Olympoksen jumalat että hindulaisen pantheonin jumalat ja rishit olivat seitsenmuotoisia personointeja, jotka tarkoittavat: 1) älyllisten luonnonvoimien *noumenoneja*; 2) kosmisiä voimia; 3) taivaankappaleita; 4) jumalia eli dhyâni-chohaneita; 5) psyykkisiä ja henkisiä voimia; 6) jumalallisia kuninkaita maan päällä (eli jumalien ruumiillistumia); ja 7) maisia

---

sa), että ”nuorelle miehelle ei pitäisi sanoa [valtiossa], että hän tehdessään pahimpia rikoksia ei suinkaan ole tehnyt mitään loukkaavaa ja että hän saa kurittaa isäänsä [kuten Zeus kuritti Kronosta]... mielensä mukaan, koska hän siten vain seuraa jumalista ensimmäisen ja suurimman esimerkkiä... Mielestäni tällaiset kertomukset *eivät sovi toistettaviksi*.” Tähän tri Max Müller huomauttaa, että ”kreikkalainen uskonto oli epäilemättä kansallinen ja *traditionaalinen* uskonto ja sellaisena sillä oli *tämän uskomusmuodon* sekä ansiot että viat”; kun taas kristillinen uskonto on ”*historiallinen* ja suuressa määrin yksilöllinen uskonto ja sillä on hyväksytyyn lain etu sekä vakiintunut uskon järjestelmä” (s. 349). Sitä pahempi, jos se on ”historiallinen”, sillä varmasti Lootin episodi tyttäriensä kanssa vain hyötyisi siitä, jos se olisi ”vertauskuvallinen”.

¹ *Herakles mainomenos* (suom. *Herakles*), 1346.

sankareita eli ihmisiä. Tieto, miten erottaa näiden seitsemän muodon joukosta aina kulloinkin tarkoitetut, on kaikkina aikoina kuulunut vihityille, joiden vanhimmat edustajat olivat luoneet tämän symbolisen ja allegorisen järjestelmän.

Siten Uranos (eli tätä taivaallista ryhmää hallitseva joukko) hallitsi ja ohjasi toista Rotua ja heidän (silloista) mannertaan. Kronos eli Saturnus hallitsi lemuralaisia. Zeus (Jupiter), Poseidon¹ ja muut taistelivat allegorian mukaan Atlantiksen puolesta, joka käsitti koko maan neljännen Rodun aikana. Poseidonin eli Atlantiksen (viimeinen) saari – salaisten kirjojen mystisessä kielessä ”Idas-patin (eli Vishnun) kolmas askel” – oli vielä olemassa noin 12 000 vuotta sitten.² Diodoroksen mainitsemat atlantit olivat oikeassa väittäessään, että ”jumalat syntyivät” – ts. ”inkarnoituivat” – heidän maassaan, Atlas-vuoren ympärillä olevalla seudulla. Mutta neljännen ruumiillistumansa jälkeen heistä tuli ensimmäisen kerran inhimillisiä kuninkaita ja hallitsijoita.

Diodoros puhuu Uranoksesta Atlantiksen ensimmäisenä kuninkaana ja sekoittaa joko tietoisesti tai tietämättään mantereet,³ mutta kuten olemme osoittaneet, Platon oikaisee epäsuorasti tämän tiedon. Ihmisten ensimmäinen astronominen opettaja oli Uranos, koska hän on yksi toisen aikakauden eli Rodun seitsemästä dhyâni-chohanista. Siten tapaamme myös toisessa (Svârochishan) manvantarassa Manun seitsemän pojan, tätä rotua hallitsevien jumalien ja rishien, joukossa astronomian (jyotishan) opettajan, [e766] *Jyotisin*,⁴ joka on yksi Brahmân nimistä. Ja samoin kiinalaiset kunnioittavat *T'ieniä* (eli taivasta, Uranosta) ja sanovat häntä ensimmäiseksi astronomian opettajakseen. Uranos antoi elämän kolmannen Rodun titaaneille, ja juuri nämä (personoituna Saturnus-Kronoksessa) silpoivat hänet. Sillä koska titaanit *lankesivat synnyttämiseen*, jolloin ”fyysinen lisääntyminen korvasi *tahdolla* luomisen”, he eivät enää tarvinneet Uranosta.

Ja nyt saanemme poiketa tässä asiasta. Gladstonen uusin oppinut artikkeli ”The Greater Gods of Olympos” [”Olympoksen korkeammat jumalat”] aikakauslehdessä *Nineteenth Century* [XII ja XXII, 1887] on vääristänyt ja sekoittanut entistä pahemmin suuren yleisön käsitykset kreikkalaisesta mytologiasta. Siinä kerrotaan, että Homeroksella olisi ollut sisäinen ajatus, jota Gladstone pitää ”todellisena avaimena homeeriseen käsitykseen”, kun sitä

¹ Neptunus eli Poseidon on hindulaisten Idaspati, sama kuin Nârâyana (vetten päällä liikkuja) eli Vishnu, ja tämän hindulaisen jumalan tavoin hänen osoitetaan ylittävän koko horisontin *kolmella* askeleella. Idaspati tarkoittaa myös ”vesien herra”.

² Baillyn väite, että egyptiläisten pappien mainitsemat 9 000 vuotta eivät tarkoittaneet ”aurinkovuotta”, on perusteeton. Bailly ei tiennyt mitään geologiasta eikä sen laskelmista, muussa tapauksessa hän olisi puhunut toisin.

³ *Bibliothèque historique*, III, 56.

⁴ Ks. *Matsyapurâna*, joka sijoittaa hänet tämän aikakauden seitsemän prajâpatin joukkoon

vastoin tuo ”avain” oli vain *salaverho*. Poseidon ”on todella olennaisesti maasta, maassa kiinni... voimakas ja itsekäs, aistillinen ja kiihkeän kateellinen ja kostonhaluinen”. Mutta tämä johtuu siitä, että hän kuvaa neljännen kantarodun, merien hallitsijan henkeä, tuon rodun, joka elää merien (λίμνη) yläpuolella¹ ja joka muodostuu jättiläisistä, Eurymedonin lapsista, rodusta, joka on titaani Polyfemoksen ja *yksisilmäisten* kyklooppien isä. Vaikka Zeus hallitsee neljättä Rotua, niin Poseidon ohjaa kuitenkin Kronoksen veljeskolmikkoo ja meidän *inhimillisiä* rotujamme ja on todellinen avain siihen. Poseidon ja Nereus ovat sama: edellinen on Atlantiksen hallitsija eli henki ennen kuin se alkoi vajota, jälkimmäinen tuon tapahtuman jälkeen. Poseidon on *elävän* rodun titaaninen voima. Nereus on sen henki jälleensyntyneenä seuraavaan, viidenteen eli arjalaiseen Rotuun. Mutta Englannin suuri kreikkalaisuuden oppinut Gladstone ei ole vielä keksinyt tai edes hämärästi aavistanut mitään tästä kaikesta. Ja kuitenkin hän huomauttaa monta kertaa Homeroksen ”kekseliäisyydestä”. Homeroshan ei koskaan maininnut Nereusta, jonka nimen voimme saada selville ”vain patronymistä Nereides”!

Myös oppineimmat hellenistit ovat taipuvaisia rajoittamaan pohdiskelunsa mytologian eksoteerisiin kuviin ja kadottamaan näkyvistä niiden sisäisen merkityksen. Ja kuten osoitimme, jalosukuinen W. E. Gladstone on antanut siitä kuvaavan esimerkin. Samalla kun hän on aikamme ehkä etevin valtiomies, hän on myös yksi oppineimmista, joita Englannissa on koskaan syntynyt. Kreikkalainen kirjallisuus on ollut hänen elämässään tärkeä tutkimuskohde, ja valtiollisten toimiensa kiireiden keskellä hänellä on ollut aikaa rikastuttaa tuon ajan kirjallisuutta oppineilla kreikkalaisilla kirjoituksilla, minkä johdosta hänen nimensä tulee säilymään tunnettuna läpi tulevien sukupolvien. Tämän teoksen kirjoittaja hänen vilpittömänä [e767] ihailijanaan ei voi olla tuntematta syvää mielipahaa sen johdosta, että jälkimaailma, samalla kun se on tunnustava hänen syvän oppineisuutensa ja loistavan nerokkuutensa, tulee kuitenkin siinä kirkkaammassa valossa, joka silloin *pakosta* on valaiseva koko kysymystä symboliikasta ja mytologiasta, lausumaan tuomion, että hän ei ymmärtänyt sen uskonnollisen järjestelmän henkeä, jota hän niin usein arvosteli dogmaattisesta kristillisestä näkökulmasta käsin. Kun se aika koittaa, silloin huomataan, että esoteerinen avain kristillisten yhtä hyvin kuin kreikkalaisten teogonioiden ja oppien mysteereihin on esihistoriallisten kansojen *salainen oppi*, kansojen, joiden olemassaolon hän muiden tavoin on kieltänyt. Ainoastaan tämä oppi voi näyttää samankaltaisuuden kaikkien ihmisten, uskonnollisten pohdiskelujen tai jopa niin kutsuttujen *ilmestysten* välillä, ja sen opetus voi vuodattaa elämän hengen Merun, Olympoksen, Valhallan ja Siinain vuorten henkilöihin. Jos Gladstone olisi nuorempi, hänen ihailijansa voisivat toivoa, että hänen oppineet tutkimuksensa kruunaisi näkemys tästä syvällisestä totuudesta. Mut-

¹ Homeros, *Ilias*, XXIV, 79.

ta nyt hän vain hukkaa katoavien vuosiansa kalliit hetket hyödyttömiin väittelyihin vapaa-ajattelijoiden jättiläisen eversti Ingersollin kanssa, jolloin kumpikin taistelee eksoteerisesti karaistuilla aseilla, jotka on saatu *tietämättömydestä johtuvan SANANMUKAISEN TULKINNAN* asevarastosta. Nuo molemmat suuret väittelijät ovat yhtä sokeita niiden tekstien todelliselle esoteeriselle merkitykselle, joita he sinkoavat kuin rautaisia kuulia toistensa päihin, samalla kun maailma jää kärsimään tuollaisista väittelyistä, sillä toinen auttaa vahvistamaan materialismin rintamaa ja toinen taas kuolleesta kirjaimesta kiinni pitävän, sokean lahkolaisuuden tukijoukkoja. Ja nyt palaamme vielä kerran varsinaiseen aiheeseemme.

Atlantis mainitaan usein toisella nimellä, joka on tuntematon meidän kommentaattoreillemme. *Nimien voima* on suuri, ja se tiedettiin, sillä ensimmäisiä ihmisiä opettivat *jumalalliset* mestarit. Ja koska Solon oli perehtynyt siihen, hän käänsi ”atlantilaiset” nimet itse keksimikseen nimiksi. Atlantiksen mantereen yhteydessä tulee muistaa, että vanhoilta kreikkalaisilta kirjailijoilta saamamme kertomukset sisältävät joukon sekavia tietoja, joista jotkut tarkoittavat tuota suurta mannerta ja toiset viimeistä pientä Poseidoniksen saarta. Yleensä niiden kaikkien on katsottu viittaavan ainoastaan viimeksi mainittuun, mutta se on väärin, mikä ilmenee selvästi ”Atlantiksen” kokoa ym. seikkoja koskevista ristiriitaisista tiedoista.

Siten Platon sanoo *Kritiaksessa* [118a-d], että kaupungin ympäristö oli aivan tasainen ja sitä ympäröivät vuorijonot... Tämä sileä ja tasainen alue, pohjoiseen ja etelään ulottuva tasanko oli suorakaiteen muotoinen, kolmetuhatta stadionia toiseen ja kaksituhatta stadionia toiseen suuntaan... Tasangon ympärillä oli valtava kanava eli kaivanto, 30 metriä syvä, 180 metriä leveä ja 2 000 kilometriä pitkä.

Toisissa kohdissa kuitenkin mainitaan, että Poseidoniksen *saari* on kooltaan vain suunnilleen sama kuin tässä mainittu ”kaupunkia ympäröivä [e768] *tasanko*”. Ilmeisesti toinen tieto tarkoittaa suurta mannermaata ja toinen sen viimeistä jäännöstä – Platonin saarta.

Edelleen Atlantiksen vakinaiseen armeijaan sanotaan kuuluneen miljoona miestä, ja sen laivastoon kuului 1 200 alusta ja 240 000 miestä. Tällaiset tiedot eivät voi millään tarkoittaa pientä, noin Irlannin kokoista saarta!

Kreikkalaisissa allegorioissa sanotaan, että Atlaksella eli Atlantiksella oli seitsemän tytärtä (seitsemän alarotua), joiden nimet olivat Maia, Elektra, Taygete, Asterope, Merope, Alkyone ja Kelaino. Tämä etnologisesti, koska heidän väitettiin menneen naimisiin jumalien kanssa ja tulleen kuuluisien sankareiden, monien kansojen ja kaupunkien perustajien, äideiksi. Astronomisesti atlantideista on tullut seitsemän Plejadia (?). Okkulttisesti nämä kaksi ovat yhteydessä kansojen kohtalojen kanssa, joiden muovaajina ovat olleet heidän aikaisempien elämiensä tapahtumat karman lain mukaisesti.

Muoin oli kolme suurta kansaa, jotka väittivät polveutuvansa Kronoksen valtakunnasta eli Lemuriasta (joka jo useita tuhansia vuosia ennen ajan-

laskuamme on sekoitettu Atlantikseen). Ne olivat egyptiläiset, foinikialaiset (vrt. Sankhuniaton) ja muinaiskreikkalaiset (vrt. Diodoros Platonin mukaan). Mutta Aasian vanhin sivistyskansa – Intia – voi vedota samaan alkuperään. Karman lain eli kohtalon ohjaamina alarodut toistavat tietämättään äitirotujensa ensimmäisiä askeleita. Kuten verrattain vaaleat bramiinit tunkeutuessaan Intiaan tummaihoisten dravidakansojen joukkoon tulivat pohjoisesta, samoin arjalaisen viidennen Rodun täytyy johtaa alkunsa pohjoisista seuduista. Okkulttiset tieteet osoittavat, että kantarotujen perustajat (seitsemän prajāpatin vastaavat ryhmät) ovat kaikki olleet yhteydessä Pohjantähden kanssa. Kommentaarissa sanotaan:

”Se, joka ymmärtää Dhruvan¹ iän, joka on 9090 kuolevaisten vuotta, ymmärtää pralayojen ajat, kansojen lopullisen kohtalon, oi lanoo.”

Sitä paitsi on täytynyt olla hyvä syy, miksi aasialaisen kansan oli sijoitettava suuret alkuunpanijansa ja pyhimyksensä *Isoon Karhuun, pohjoiseen tähtikuvioon*. On kulunut KUITENKIN 70 000 VUOTTA SIITÄ, KUN MAAN NAPA OSOITTI PIKKU KARHUN HÄNNÄN ULOMPAA PÄÄTÄ. Ja vielä monta tuhatta vuotta enemmän siitä, kun seitsemän rishiä olisi voitu samastaa *Ison Karhun* tähtikuvioon.

Arjalainen rotu syntyi ja kehittyi kaukana pohjoisessa, vaikka sen heimot Atlantiksen mantereeseen vajottua muuttivat kauemmas etelään, Aasiaan. Tästä syystä Prometheus on Asian poika, ja Lukianos kutsuu hänen poikaansa Deukalionia, kreikkalaisten Nooaa – joka loi ihmiset äiti [e769] maan kivistä – pohjoisskyyttalaiseksi, ja Prometheuksesta tehdään Atlaksen veli ja hänet kytketään Kaukasus-vuoreen lumen keskelle.²

Kreikalla oli *hyperborealainen* yhtä hyvin kuin *eteläinen* Apollonsa. Sitä melkein kaikki Egyptin, Kreikan ja Foinikian jumalat samoin kuin muiden pantheonien jumalat ovat pohjoista alkuperää ja kotoisin Lemuriasta kolmannen Rodun loppupuolelta, kun se oli saavuttanut täyden fyysisen ja fysiologisen kehityksensä.³ Kaikkien Kreikan ”tarujen” voitaisiin todeta perustuvan historiallisiin tosiasioihin, jos tuo historia olisi siirtynyt jälki-maailmalle ilman väärentäviä myyttejä. ”Yksisilmäiset” kykloopit, jättiläi-

¹ Tämä nimi on vastine alkutekstissä olleelle sanalle.

² Deukalionin sanotaan tuoneen Adoniksen ja Osiriksen palvonnan Foinikiaan. Mutta tämä palvonta on, astronomisessa merkityksessä, kadotetun ja jälleen löydetyn auringon palvontaa. Ainoastaan navalla aurinko kuolee kuuden kuukauden ajaksi, sillä 68. leveysasteella se on *kuollut* vain neljäkymmentä päivää, kuten Osiriksen juhliissa esitettiin. Nämä molemmat palvontamuodot syntyivät Pohjois-Lemuriassa eli mantereella, josta Aasia oli jonkinlainen erkaantunut jatke ja joka ulottui aina napaseuduille asti. Tämän esittää selvästi Gebelin teoksessaan *Allégories d’Orient*, s. 246, ja Bailly; vaikka ei Herakles eikä Osiris ole *aurinkomyyttejä*, paitsi yhdessä seitsemästä aspektistaan.

³ Hyperborealaisia, joita pidetään myyttisinä, kuvailtiin jumalien, varsinkin Apollon rakastettuina pappeina ja palvelijoina (Herodotos, *Historiateos*, IV, 33–35; Pausanias, *Periegesis tes Hellados*, k. I, xxxi, 2; k. V, vii, 8; k. X, v, 7–9).

set, jotka tarun mukaan olivat *Uranoksen* ja *Gaian* [*Caeluksen* ja *Terran*] poikia – lukumäärältään kolme Hesiodoksen mukaan – olivat lemuralaisten kolme viimeistä alarotua, ja ”yksisilmäisyys” tarkoittaa viisauden silmää.¹ Sillä pään etupuolella olevat kaksi silmää kehittyivät kunnolla fyysisiksi elimiksi vasta neljännen Rodun alussa. Allegoria Odysseuksesta, jonka toverit nielaistiin, kun taas Ithakan kuningas pelasti itsensä puhkaisemalla Polyfemoksen silmän kekäleellä, perustuu ”kolmannen” silmän psykofysiologiseen surkastumiseen. Odysseus kuuluu neljännen Rodun sankarien aikaan, ja vaikka hän sen silmissä olikin ”viisas”, niin paimenkyklooppien mielestä hänen täytyi olla paheellinen.² Hänen seikkailunsa heidän kanssaan – villin jättiläisrodun kanssa, joka oli vastakohta *Odysseuksen* kehittyneelle sivistykselle – on allegorinen kuvaus asteittaisesta siirtymisestä kyklooppisesta sivistyksestä kivipatsaineen ja kolossaalisine rakennuksineen atlantislaiten aistillisempaan ja fyysisempään kulttuuriin, mikä johti lopulta siihen, että [e770] viimeisetkin kolmannelta Rodusta kadottivat kaikinäkevän *henkisen* silmänsä.

Toinen allegoria, joka antaa Apollon surmata kykloopit kostaakseen poikansa Asklepioksen kuoleman, ei tarkoita taivaan ja maan kolmen pojan edustamaa kolmea rotua, vaan hyperborealaisia arimaspikyklooppeja, viimeisiä ”viisauden silmällä” varustetusta rodusta. Edelliset ovat jättäneet muistomerkkejä jälkeensä kaikkialle, niin etelään kuin pohjoiseen. Jälkimmäiset rajoittuivat yksinomaan pohjoiseen. Siten Apollo, joka on ennen kaikkea näkijöiden jumala ja jonka velvollisuus on rangaista pyhyiden häpäisy, surmasi heidät – hänen nuolensa edustavat inhimillisiä intohimoja, hehkuvia ja kuolettavia – ja kätki sitten nuolensa vuoren taakse hyperborealaisella seudulla.³ Kosmiselta ja astronomiselta kannalta hyperborealainen jumala on personoitu aurinko, joka tähtivuoden (25 868 vuoden) kuluessa muuttaa ilmastot maan pinnalla siten, että trooppiset seudut tulevat kylmiksi ja päinvastoin. Psykkisesti ja henkisesti hänellä on vielä tärkeämpi merkitys. Kuten Gladstone osuvasti huomauttaa artikkelissaan ”Greater Gods of Olympus”, Apollon ominaisuuksia (yhdessä Athenen kanssa)

¹ Kykloopit eivät ole ”yksisilmäisyyden” ainoita traditionaalisia edustajia. Arimaspit olivat skyyttalainen kansa ja heillä sanotaan myös olleen vain yksi silmä. (J. B. Bourguignon d’Anville, *Géographie ancienne abrégée*, vol. II, s. 321.) Heidät Apollo kukisti nuolillaan. (Ks. edellä.)

² Odysseus kärsi haaksirikon Aiaioksen saaren luona, missä Kirke muutti kaikki hänen seuralaisensa sioiksi *heidän aistillisuutensa* vuoksi, ja sen jälkeen hän ajautui Ogygieen, Kalypson saarelle, missä hän eli noin seitsemän vuotta tämän nymfin kanssa luvattomassa yhteydessä. Mutta Kalypso oli Atlaksen tytär (*Odysseia*, VII laulu, 245), ja kaikki perinteiset, muinaiset versiot puhuessaan Ogygien saaresta mainitsevat, että se oli kaukana Kreikasta ja aivan keskellä valtamerta, samastaan sen siten Atlantikseen.

³ Hyginus, *Poetica Astronomica*, kirja II, l. xv.

on ”mahdotonta selostaa ilman lähteitä, jotka eivät kuulu niihin traditioihin, joita tavallisesti tutkitaan kreikkalaisen mytologian valaisemiseksi”.¹

Kertomus Latonasta (Letosta), Apollon äidistä, on erittäin monimerkityksinen. Astronomisesti Latona on napaseutu ja yö, joka synnyttää aurin-
gon, Apollon, Foiboksen jne. Latona on syntynyt hyperborealaisissa mais-
sa, missä kaikki asukkaat olivat hänen poikansa pappeja, jotka juhlivat
Apollon ylösousemusta ja astumista alas heidän maahansa joka yhdeksäs-
toista vuosi kuusyklin uudistuessa.² Geologisesti Latona on hyperborealai-
nen manner ja sen rotu.³

[e771] Kun tähtitieteellinen merkitys luovuttaa paikkansa henkisel-
le ja jumalalliselle – Apollon ja Athenen ottaessa *lintujen* muodon, joka on kor-
keampien jumaluuksien ja enkelien symboli ja hieroglyfi – silloin loistava
jumala saa jumalallisia luovia voimia. Apollosta tulee sisäisen näkökyvyn
personointi, kun hän lähettää Aineiaan astraalisen kaksoispuolen taistelun-
kentälle,⁴ ja hänellä on kyky ilmestyä näkijöille ilman, että muut läsnäole-
vat henkilöt näkevät hänet⁵ – jollainen kyky on jokaisella korkealla adeptil-
la.

Hyperborealaisten kuningas oli sen vuoksi Boreaksen, pohjoistuulen,
poika ja Apollon ylipappi. Leton riita Nioben (atlantilaisen rodun) kanssa
– joka oli seitsemän pojan ja seitsemän tyttären äiti, jotka personoivat nel-
jännen Rodun seitsemää alarotua ja niiden seitsemää haaraa (ks. Apollodo-

¹ *Nineteenth Century*, vol. XXII, heinäkuu 1887, s. 92.

² Diodoros, *Bibliothèque*, k. II, § 47.

³ Tehdäkseen eron Lemurian ja Atlantiksen välillä muinaisajan kirjailijat pitivät jälkimmäistä pohjoisena eli hyperborealaisena Atlantiksena ja edellistä eteläisenä. Siten Apollodoros sanoo (*Bibliothèque*, k. II, v, 11): ”Herakleen pois viemät kultaiset omenat eivät ole Libyassa, kuten jotkut luulevat. Ne ovat hyperborealaisessa Atlantiksessa.” Kreikkalaiset kansallistivat kaikki lainaamansa jumalat ja tekivät niistä helleenejä, ja nykyaikaiset tutkijat auttavat heitä siinä. Samoin mytologit ovat yrittäneet tehdä Eridanoksesta Italian Po-joen. Faethon-myytissä sanotaan, että hänen sisarensa vuodattivat hänen kuollessaan kuumia kyyneleitä, jotka puto-
sivat Eridanokseen ja muuttuivat meripihkaksi! Mutta meripihkaa on ainoastaan pohjoisissa merissä, Itämeressä. Faethon, joka kuolee tuodessaan lämmön pohjois-
ten seutujen jäätyneille tähdille, joka herättää kylmettyneen lohikäärmeen pohjois-
navalla ja joka syöstyään sieltä Eridanokseen, on allegoria, joka viittaa suoraan
ilmaston muutoksiin noina kaukaisina aikoina, jolloin napamaat muuttuivat kyl-
mästä vyöhykkeestä leudon ja lämpimän ilmaston maaksi. Kun Zeuksen salama
syöksee aurin-
gon toimintojen anastajan, Faethonin, Eridanokseen, tämä viittaa
toiseen muutokseen, joka tapahtui noilla seuduilla silloin, kun maa jossa ”magnolia
kukki” muuttui vielä kerran äärimmäisen pohjoisen ja ikuisen jääpeitteen autioksi,
pelottavaksi maaksi. Tämä allegoria käsittää siis kahden *pralayan* tapahtumat, ja
oikein ymmärrettynä sen pitäisi olla todisteena inhimillisten rotujen valtavasta
iästä.

⁴ Homeros, *Ilias*, V, 431–453.

⁵ *Sama*, XVII, 322–336.

ros, seitsenluvusta)¹ – kuvaa näiden kahden mantereen historiaa. Kun ”jumalan pojat” eli ”tahdon ja joogan pojat” näkivät atlantislaisten yhä jatkuvan rappeutumisen, heidän vihansa oli suuri.² Silloin tuleekin aivan selväksi allegoria ”Nioben lapsista”, joiden tuhoajia olivat Leton lapset – Apollo ja Artemis, valon, viisauden ja puhtauden jumaluudet eli astronomisesti aurinko ja kuu, joiden vaikutukset aiheuttavat muutoksia maan akselissa, tulvia ja muita kosmisia luonnonmullistuksia.³ Yhtä kuvaava symboli on

¹ *Bibliothèque*, k. III, v. 6.

² Ks. I kirja, ”Jumalan pojat ja Pyhä Saari”, s. 220 eteenpäin.

³ Eräs Leton olemuspuolista on niin okkulttinen ja mystinen, että hän esiintyy jopa *Ilmestyskirjassa* (12) vaimona, jolla oli pukunaan aurinko (Apollo), kuu (Artemis) jalkojen alla. Hän oli raskaana ja ”huusi tuskissaan synnytyspoltojen vaivaamana”. Suuri tulipunainen lohikäärme asettuu synnyttävän naisen eteen nielaistakseen lapsen. Nainen synnyttää lapsen, pojan, joka oli paimentava maailman kansoja rautaisella sauvalla. Tämä lapsi temmattiin Jumalan (auringon) valtaistuimen luo, ja nainen pakeni autiomaahan yhä lohikäärmeen takaa-ajamana. Se syöksee kidastaan naisen perään vesivirran, mutta maa auttaa naista ja nielee virran. Lohikäärme lähti sotimaan naisen muita lapsia vastaan, niitä, jotka ovat uskollisia Jumalan käskyille jne. (*Ilm.* 12:14–17). Jokainen, joka lukee allegorian mustasukkaisen Heran koston ahdistamasta Letosta, tunnistaa näiden kahden version yhtäläisyyden. Hera lähettää Pythonin, lohikäärmeen, ahdistamaan Letoa ja tuhoamaan hänet ja nielaistamaan hänen lapsensa. Viimeksi mainittu on Apollo, aurinko, sillä *Ilmestyskirjan* ”poikalapsi, joka on hallitseva kaikkia kansoja rautaisella sauvalla”, ei varmastikaan ole ”Jumalan Poika”, Jeesus, vaan fyysinen aurinko, ”joka hallitsee kaikkia kansoja”. Ja lohikäärme on pohjoisnapa, joka vähitellen ajoi varhaiset lemuralaiset niistä maista, jotka muuttuivat yhä enemmän arktisiksi ja jotka olivat sopimattomia noiden fyysisiksi ihmisiksi nopeasti kehittyvien olentojen asuttaviksi, joiden täytyi nyt tulla toimeen ilmastollisten muutosten kanssa. Lohikäärme ei salli Leton ”synnyttää” – auringon ilmestyä. ”Hänet karkotetaan taivaasta, eikä hän löydä paikkaa, missä voisi synnyttää”, kunnes säälin valtaama Poseidon (valtameri) tekee liikkumattomaksi Deloksen kelluvan saaren (Asteria-nympin, joka siihen asti oli ollut kätkeytyneenä Zeukselta valtameren aaltojen alle). Tältä saarelta Leto saa pakopaikan ja siellä syntyy loistava jumala Δήλιος [Delios], joka heti ilmestyttyään tappaa Pythonin, arktisen seudun kylmyyden ja jään, jonka tappavissa kiemuroissa kaikki elämä sammuu. Toisin sanoen Leto-Lemuriasta tulee Niobe-Atlantis, jota hallitsee hänen poikansa Apollo eli aurinko – rautaisella sauvalla todella, koska Herodotos antaa atlanttien *kirota* hänen liian suuren kuumuutensa. Tämä allegoria on toistettu toisessa mystisessä merkityksessään (eräs seitsemästä avaimesta) *Ilmestyskirjan* äsken mainitussa luvussa. Letosta tuli todella voimakas jumalatar ja hän näki poikansa vastaanottamassa palvontaa (auringon palvontaa) melkein kaikissa muinaisajan tempeleissä. Okkulttiselta puoleltaan Apollo on luvun 7 suojelija. Hän on syntynyt kuukauden seitsemäntenä päivänä, ja Myorican joutsenet uivat seitsemän kertaa Deloksen ympäri ylistäen laulullaan tuota tapausta. Hänen lyyrasaan on seitsemän kieltä – auringon seitsemän sädettä ja luonnon seitsemän voimaa. Tämä on kuitenkin vain astronominen merkitys, kun taas edellä oleva on puhtaasti geologinen.

[e772] taru Nioben loputtomista kyynelistä. Hänen surunsa saa Zeuksen muuttamaan hänet lähteeksi – veden peittämäksi Atlantikseksi. Muistakaamme, että Niobe on erään Plejadin (eli atlantidin) tytär ja siis Atlaksen *tyttärentyttäjä*, koska hän edustaa tuomitun mantereen viimeisiä sukupolvia.¹

Bailly huomauttaa aivan oikein, että Atlantiksella oli valtavan suuri vaikutus muinaiseen maailmaan. ”Jos nuo nimet”, hän sanoo, ”ovat vain allegorioita, silloin kaikki niiden sisältämä totuus tulee Atlantikselta. Jos taru on oikeaa perimätietoa – vaikka paljon muuttunutta – silloin muinaisajan historia on kauttaaltaan sen historiaa.”²

Jopa siinä määrin, että kaikki muinaiset kirjoitukset – suoranaiset ja runomittaiset – ovat täynnä muistoja lemuralais-atlantislaisista, ensimmäisistä *fyysisistä* roduista, vaikkakin järjestyksessä kolmannesta ja neljänestä Rodusta. Hesiodos mainitsee tradition pronssikauden ihmisistä, jotka Zeuksen sanotaan luoneen saarnipuusta ja joiden sydän oli timanttia kovempi. Puettuina pronssiin päästä jalkoihin he viettivät elämänsä taistellen. He olivat hirviömäisen kookkaita, heillä oli kauhea voima, ja voittamattomat käsivarret ja kädet riippuivat olkapäistä, kuten runoilija sanoo.³ Sellaisia olivat ensimmäisten fyysisten rotujen jättiläiset. Iranilaisilla on *Yasnassa* viittaus myöhemmän ajan atlantislaisiin. Heidän traditionsa kertoo, että ”Jumalan pojat” eli Pyhän Saaren suuret vihityt käyttivät vedenpaisumusta hyväkseen vapauttaakseen maan kaikista atlantislaisien joukossa olleista noidista. Mainittu säe puhuu Zoroasterista yhtenä ”Jumalan pojista”. Se sanoo: ”Sinä, oi Zarathustra, olet saanut kaikki ennen inhimillisessä muodossa kulkeneet demonit [ts. noidat] kätkeytymään maan alle” (ts. olet antanut heidän hukkuu).⁴

Lemuralaiset ja samoin varhaiset atlantislaiset jakautuivat kahteen selvään luokkaan – ”yön eli pimeyden poikiin” ja ”aurinkon eli valon poikiin”. Vanhat kirjat kertovat meille hirvittävästä taisteluista näiden kahden välillä, kun edelliset jättäen pimeyden maansa, josta aurinko oli poistunut pitkiksi kuukausiksi, laskeutuivat kolkoilta seuduiltaan ja ”yrittivät anastaa valon herran” päiväntasaajan seutujen parempiosaisilta veljiltään. Meille voidaan sanoa, että muinaiset kansat eivät tienneet mitään napaseutujen kuusi kuukautta kestävästä pitkästä yöstä. Jopa Herodotos,⁵ joka oli muita [e773] oppineempi, mainitsee kansan, joka *nukkui* kuusi kuukautta ja valvoi toisen puolen vuodesta. Mutta kreikkalaiset tiesivät hyvin, että pohjoisessa oli maa, jossa vuosi jakautui päivään ja yöhön, kummankin kestäessä kuusi

¹ Ks. Ovidius, *Metamorphoses*, [suom. *Muodonmuutoksia*] VI, 155 eteenp.

² *Lettres sur l'Atlantide*, s. 137.

³ Hesiodos, *Erga kai hemerai*, lat. *Opera et Dies*, 143 eteenp.

⁴ *Yasna*, ix, 15.

⁵ *Historiateos*, IV, § 25.

kuukautta, kuten Plinius sanoi.¹ He puhuivat kimmerialaisista ja hyperborealaisista ja viittasivat niiden väliseen eroavuuteen. Edelliset asuivat *Palos Maiotiksella* [Asovanmerellä] (45. ja 50. leveysasteen välillä). Plutarkhos selittää, että he olivat *vain pieni osa suuresta kansasta*, jonka skyyttalaiset olivat karkottaneet ja joka pysähtyi lähelle Tanaista *vaellettuaan Aasian halki*.

Nämä sotaisat joukot elivät entisaikoina valtameren rannalla, synkissä metsissä ja *pimeän taivaan alla*. Siellä napa koskettaa melkein päätä, siellä *vuosi jakautuu pitkiin öihin ja päiviin*.²

Hyperborealaiset kansat ”kylvävät aamulla, niittävät keskipäivällä ja korjaavat sadon illalla sekä varastoivat sen yöllä luoliinsa”.³

Myös *Zoharin* kirjoittajat tunsivat tämän tosiasian, sillä siinä sanotaan:

Hammannunahin, vanhan (eli Vanhimman), kirjasta luemme... maan päällä on joitakin maita, jotka ovat valoisia, kun taas toiset ovat pimeydessä. Näillä on päivä, kun edellisillä on yö. Ja *on maita, joissa vallitsee ainainen päivä tai joissa yö kestää vain muutaman silmänräpäyksen*.⁴

Delos-saari, kreikkalaisen mytologian *Asteria*, ei suinkaan ollut Kreikassa, jota ei edes ollut vielä olemassa siihen aikaan, ei edes molekyyllisessä muodossaan. Useat kirjailijat ovat osoittaneet, että *Delos* oli maa tai saari, joka oli paljon suurempi kuin ne pienet maakaistaleet, joista tuli Kreikka. Sekä Plinius että Diodoros Sisilialainen sijoittavat sen pohjoisiin meriin. Toinen sanoo sitä *Basileiaksi* eli ”kuninkaalliseksi”,⁵ toinen, Plinius, antaa sille nimen *Osericta*,⁶ sana, joka Rudbeckin mukaan⁷ merkitsi ”pohjoisissa kielissä samaa kuin *jumalallisten* kuninkaiden eli jumalalainien kuninkaiden saari” eli jälleen ”jumalien kuninkaallinen saari”, koska jumalat syntyivät siellä, ts. Atlantiksen kuninkaiden jumalalliset dynastiat olivat sieltä lähtöisin. Etsikööt maantieteilijät ja geologit sitä saariryhmästä, jonka Nordenskiöld löysi *Vega*-matkallaan arktisilta seuduilta.⁸ Salaiset kirjat

¹ *Naturalis historia*, kirja IV, xii, 89; myös Solinus, *Collectanea rerum memorabilium*, l. 16, ja Pomponius Mela, *De chorographia*, kirja III, 5 (36).

² Plutarkhos, *Bioi paralleloi*, lat. *Vitae parallelae*: Marius, § 11.

³ Plinius, *Naturalis Historia*, kirja IV, xii, 90.

⁴ Isaac Myer, *Qabbalah*, s. 139, lainaa *Zoharia*, iii, folio 10a.

⁵ Diodoros Sisilialainen, *Bibliothèque historique*, kirja V, § 23.

⁶ Plinius, *Naturalis historia*, kirja XXXVII, 39.

⁷ Olaus Rudbeck, *Atlant eller Manheim* (Atlantica), osa I, luku xiv, ”Osericta”, s. 462, 464.

⁸ Nämä saaret olivat ”täynnä fossiilisia jäännöksiä hevosista, lampaista, häristä jne., jotka olivat elefanttien, mummuttien, sarvikuonojen ym. valtavien luiden joukossa”. Ellei tuona aikakautena ollut ihmistä maan päällä, ”miten hevosia ja lampaita voitiin löytää noiden valtavien, ennen vedenpaisumusta eläneiden eläinten

kertovat meille, että *ilmasto on muuttunut noilla seuduilla useammin kuin kerran* sen jälkeen, kun ensimmäiset ihmiset asuivat noilla nykyisin melkein luoksepääsemättömillä leveysasteilla. Ne muodostivat paratiisin, ennen kuin niistä tuli helvetti – [e774] kreikkalaisten pimeä Haades ja varjojen kylmä maa, jossa skandinaavien Hel, tuonelan jumalatar, ”vie valtikan syvälle alas Helheimiin ja Neflheimiin”. Kuitenkin siellä syntyi Apollo, joka oli jumalista loistavin taivaassa – astronomisesti – niin kuin hän oli inhimillisessä merkityksessä valistunein niistä jumalallisista kuninkaista, jotka hallitsivat noita varhaisia kansoja. Jälkimmäinen seikka käy ilmi *Ili-aasta*,¹ missä Apollon sanotaan ilmestyneen neljä kertaa omassa muodossaan (neljän rodun jumalana) ja kuusi kertaa inhimillisessä muodossa, ts. ollessaan tekemisissä varhaisempien, sukupuoliin jakautumattomien, lemuriaisten jumalallisten dynastioiden kanssa.

Nämä varhaiset salaperäiset kansat, heidän maansa (jotka ovat nyt tulleet asumattomiksi) samoin kuin tuo sekä kuolleesta että elävästä ihmisestä [man] käytetty nimitys ovat antaneet tietämättömille kirkkoisille aiheen keksiä helvetin, jonka he ovat muuttaneet palavaksi paikaksi jääkylmän seudun asemesta.²

On tietysti ilmeistä, että eivät hyperborealaiset eivätkä kimmerialaiset, eivät arimaspit eivätkä liioin skyyttalaiset – jotka kreikkalaiset tunsivat ja joiden kanssa he olivat yhteydessä – olleet meidän atlantislaisiamme. Mutta he kaikki olivat viimeisten atlantilaisten alarotujen jälkeläisiä. Pelasgit olivat kuitenkin eräs tulevan Kreikan kantaroduista ja jääne eräästä atlantislaisesta alarodusta. Platon viittaa siihen puhuessaan heistä, ja heidän nimensä tulee sanasta *pelasgus*, suuri meri. Nooan vedenpaisumus on astronominen ja allegorinen, mutta se ei ole myyttinen, sillä kertomus perustuu samaan ikivanhaan traditioon ihmisistä – tai oikeammin kansoista – jotka pelastuivat tuhotulvien aikana kanooteilla, arkeilla ja laivoilla. Tuskin kukaan uskaltaisi sanoa, että kaldealainen Xisuthros, hindulainen Vaivasvata, kiinalainen Peirun –tuo ”jumalien rakastama”, jonka he pelastivat veden-

---

joukosta”, kysyy eräs Mestari kirjeessään. (*Esoteric Buddhism*, s. 67, 5. painos.) Vastaus on edellä olevassa tekstissä.

¹ IV, 239–269.

² Hyvänä todisteena siitä, että kaikki jumalat ja uskonnolliset käsitykset sekä myytit ovat tulleet pohjoisesta, joka oli myös *fyysisen* ihmisen kehto, ovat monet kuvaavat sanat, jotka ovat saaneet alkunsa ja säilyttäneet alkuperäisen merkityksensä meidän päiviimme asti pohjoisten kansojen keskuudessa. Mutta vaikka oli aika, jolloin kaikki kansat olivat ”yhtä kieltä”, nämä sanat ovat saaneet eri merkityksen kreikan ja latinan kielessä. Sellainen sana on *Manu*, *Man*, elävä olento ja *manes*, kuolleet ihmiset. Lappalaiset sanovat vielä tänä päivänä vainajiaan *maaneiksi* (J.-F. Regnard, *Voyage de Laponie*). Mannus on germaanisen rodun esi-isä, hindujen *Manu*, ajatteleva olento, sanasta *man*; egyptiläinen *Menes*. Ja *Minos*, Kreetan kuningas ja manalan tuomari kuolemansa jälkeen – ne kaikki johtuvat samasta juuresta eli sanasta.

paisumuksesta kanootilla – tai ruotsalainen Bergelmer, jolle jumalat olivat pohjoisessa yhtä suosiollisia, ovat kaikki sama henkilö. Mutta heidän legendansa ovat kaikki saaneet alkunsa siitä luonnonmullistuksesta, joka kohtasi sekä mannerta että Atlantiksen saarta.

Allegoria ennen vedenpaisumusta eläneistä jättiläisistä ja heidän saavutuksistaan noituudessa ei ole mikään myytti. Raamatun tapahtumia on todella ilmoitettu. Mutta ilmoittajana ei ole Jumalan ääni ukkosen ja salaman keskellä Siinainvuorella [e775] eikä jumalallinen sormi, joka on merkinnyt tiedon kivisiin tauluihin, vaan kyseessä on aivan yksinkertaisesti pakanallisista lähteistä johtuva traditio. Varmastikaan Diodoros ei toistanut *Mooseksen kirjoja* kirjoittaessaan titaaneista – jättiläisistä, jotka olivat saaneet syntynsä taivaasta ja maasta tai oikeammin Jumalan pojista, jotka ottivat itselleen vaimoiksi ihmisten kauniita tyttäriä.¹ Ferenikos ei liioin toista *Genesis-tä* esittäessään jättiläisiä koskevia yksityiskohtia, joita ei esiinny juutalaisten pyhissä kirjoituksissa. Hän sanoo, että hyperborealaiset olivat titaanien rotua, joka polveutui vanhimmista jättiläisistä, ja että hyperborealainen seutu oli ensimmäisten jättiläisten syntymäpaikka. Pyhien kirjojen kommentaarit selittävät, että mainittu seutu oli kaukana pohjoisessa vastaten nykyisiä napamaita, se on esilemuralainen, vanhin maa, johon kerran kuului nykyinen Grönlanti, Huippuvuoret, Ruotsi, Norja jne.

Mutta keitä olivat *Genesisin*, 6:4, *nefilimit*? Palestiinassa oli vanhemman ja uudemman kivilauden ihmisiä aikakausia ennen tapahtumia, joista kerrotaan tuossa Alkujen kirjassa. Teologinen traditio samastaa nämä nefilimit karvaisiin ihmisiin eli satyyreihin, joista jälkimmäiset ovat myyttisiä viidennessä Rodussa, kun taas edelliset ovat historiallisia sekä neljännessä että viidennessä Rodussa. Olemme esittäneet muualla näiden satyyrien prototyypit ja puhuneet varhemman ja myöhemmän atlantislaisten rodun eläimellisyydestä. Mikä on Poseidonin rakkausjuttujen merkitys monissa tuollaisissa *eläinmuodoissa*? Hänestä tuli delfiini voittaakseen Amfitriten, hevonen vietelläkseen Demeterin, oinas pettääkseen Theofanen jne. Poseidon ei ainoastaan personoi Atlantiksen henkeä ja rotua, vaan myös niiden jättiläisten paheita. Gesenius ja muut omistavat valtavasti tilaa sanan *nefilim* merkitykselle, mutta selittävät sangen vähän. Esoteeriset tiedot osoittavat kuitenkin, että nuo karvaiset olennot olivat niiden lemuroatlantislaisten rotujen viimeisiä jälkeläisiä, jotka saivat kauan sitten sukupuuttoon kuolleiden eläinten naaraiden kanssa lapsia, aikaansaaden siten *mykkiä* ihmisiä, ”hirviöitä”, niin kuin Säkeistöissä sanotaan.

Hesiodoksen *Theogoniaan* [suomennos: *Jumalten synty*] perustuva mytologia, joka teos on vain varsinaisten traditioiden tai suullisesti kerrotun historian runollinen muistiinpano, puhuu kolmesta jättiläisestä nimeltään Obriareos, Kottos ja Gyges. He elävät pimeässä maassa, johon Kronos on heidät vanginnut, koska he ovat kapinoineet häntä vastaan. Kaikilla kolmel-

¹ Diodoros, *Bibliothèque*, III, 57.

la on myytin mukaan sata kättä ja viisikymmentä päätä, joista viimeksi mainitut vastaavat rotuja, edelliset alarotuja ja heimoja. Jos pidämme mielessä, että mytologiassa jokainen henkilöahmo on melkein jumala tai puolijumala, samalla kun hän on kuningas tai tavallinen kuolevainen toiselta olemuspuoleltaan;¹ [e776] ja että molemmat symboloivat maita, saaria, luonnonvoimia, elementtejä, kansoja, rotuja ja alarotuja, niin esoteerinen kommentaari tulee ymmärrettäväksi. Se sanoo, että kolme jättiläistä ovat kolme napamaata, jotka ovat useamman kerran muuttaneet muotoaan jokaisessa uudessa luonnonmullistuksessa tai jonkin mantereen kadotessa tehdäkseen tilaa toiselle. Koko maapallo kokee aikakausittain luonnonmullistuksia, joita on ollut neljä kertaa ensimmäisen Rodun esiintymisen jälkeen. Mutta vaikka koko maanpinta muutti muotoaan silloin joka kerta, niin arktisen ja antarktisen navan muoto on kuitenkin muuttunut vain vähän. Napamaat yhtyvät tai irtaantuvat toisistaan saariksi ja niemimaiksi, mutta säilyvät aina samoina. Sen vuoksi Pohjois-Aasiaa sanotaan ”ikuisiksi eli pysyväksi maaksi” ja etelänapaa ”ainaeläväksi” ja ”salaiseksi”, kun taas Välimeren, Atlantin ja Tyynenmeren maat ja muut seudut vuoroin katoavat suurten vesien syvyyskuviin ja vuoroin kohoavat sieltä jälleen ylös.

Lemurian suuren mantereen ensimmäisestä esiintymisestä asti nuo kolme napaseudun jättiläistä ovat olleet Kronoksen kahlehtimina piirissään. Niiden vankilaa ympäröi pronssimuurit, eikä sieltä ole muuta ulospääsyä kuin Poseidonin (eli Neptunuksen, siis merien) rakentamat portit, joiden yli he eivät pääse. Ja tällä kostealla seudulla, jossa vallitsee ikuinen pimeys, riutuvat nuo kolme veljestä. *Ilias* sijoittaa Tartaroksen tälle alueelle.² Kun jumalat ja titaanit vuorostaan kapinoivat Zeusta – neljännen Rodun jumaluutta – vastaan, silloin jumalien isä keksi vangitut jättiläiset, että he voisivat auttaa häntä voittamaan jumalat ja titaanit ja syöksemään viimeksi mainitut Haadekseen; eli selvemmin sanoin, upottamaan Lemurian ukkosen ja salamoinnin aikana merien pohjalle, jotta tulisi tilaa Atlantikselle, joka oli vuorostaan määrätty hukkumaan tulvan kautta.³ Thessalian kohoaminen ja hukkuminen oli suuren luonnonmullistuksen kertaus pienessä mittakaavassa, mutta kreikkalaiset, joiden muistiin se oli jättänyt syvän vaikutuksen, sekoittivat sen ja sovittivat yhteen Atlantiksen varsinaisen kohtalon kanssa. Samoin Lankân rākshasien ja bhāratien välinen sota, viimeinen epätoivoinen taistelu atlantislaisten ja arjalaisten välillä tai selkkaus daevojen ja ize-

¹ Siten esim. Gyges on satakätinen ja viisikymmenpäinen hirviö, puolijumala yhdessä tapauksessa ja lyydialainen, maan kuninkaan Kandauleen seuraaja toisessa versiossa. Sama esiintyy intialaisessa pantheonissa, missä rishit ja Brahmân pojat jälleensyntyvät kuolevaisina.

² *Ilias*, VIII, 13.

³ Mantereet häviävät vuorotellen *tulen* ja *veden* kautta: joko maanjäristyksissä ja tulivuorten purkauksissa tai vajoamalla suurten vesien siirtyessä paikoiltaan. Meidän mantereemme tulevat häviämään ensin mainitulla tavalla. Viime vuosien alituiset maanjäristykset voivat olla enteitä siitä.

dien (eli perien) välillä muuttui aikakausia myöhemmin taisteluksi kahteen vihamieliseen leiriin jakautuneiden titaanienvälillä ja vielä myöhemmin Jumalan enkelien ja Saatanan enkelien väliseksi sodaksi. Historiallisista tosiasioista tuli teologisia dogmeja. Kunnianhimoiset skoliastit, ihmiset, jotka kuuluivat vasta eilen syntyneeseen arjalaisen heimon viimeisimpien jälkeläisten pieneen alarotuun, ryhtyivät kääntämään nurin maailman uskonnollista ajattelua ja [e777] onnistuivat siinä. Sillä lähes kaksi tuhatta vuotta he ovat saaneet ajattelevan ihmiskunnan uskomaan Saatanan olemassaoloon.

Mutta kun nyt useampi kuin yksi kreikan kielen tuntija on vakuuttunut Baillyn ja Voltairen tavoin, että Hesiodoksen *Theogonia* [*Jumalten synty*] perustuu historiallisiin tosiasioihin,¹ on okkulttisten opetusten helpompi raivata tiensä ajattelevien ihmisten mieliin, ja siitä syystä olemme tämän *Liitteen* nykyistä oppineisuutta koskevassa keskustelussamme esittäneet nämä kohdat mytologiasta.

Sellaiset vertauskuvat, joita on kaikissa eksoteerisissa uskonnoissa, ovat esihistoriallisten totuuksien virstanpylväitä. Se aurinkoinen, onnellinen maa, joka oli varhaisimpien inhimillisten rotujen alkuperäisenä kehtona, on sittemmin tullut useita kertoja hyperborealaiseksi ja saturniseksi² ja näyttänyt siten kultakauden ja Saturnuksen vallan monelta eri puolelta. Se oli todella laadultaan monipuolinen – ilmastollisesti, etnologisesti ja moraalisesti. Sillä kolmas, lemuralainen Rotu on fysiologisesti jaettava varhempaan androgyyniseen ja myöhempään kaksisukuiseen rotuun, ja samoin ilmasto sen asuttamalla seuduilla ja mantereilla jakautuu ikuiseen kevääseen ja ikuiseen talveen, elämään ja kuolemaan, puhtauteen ja epäpuhtauteen. Legendojen sikermä on muuntunut aina matkallaan kansojen mielikuvituksessa. Kuitenkin se voidaan puhdistaa siitä kuonasta, joka on siihen kerään-

¹ Ks. P. Decharme, *Mythologie de la Grèce Antique*.

² Maantieteilijä Dionysios Periegetes kertoo meille, että Aasiasta pohjoiseen sijaitsevaa suurta merta sanottiin jäämereksi eli *Saturniseksi mereksi* (*Periegesis tes oikumenes*, 31 eteenp.). Orfeus (*Armonautika*, 1085) ja Plinius (k. IV, xvi) vahvistavat tämän tiedon osoittamalla, että Aasian jättiläismäiset asukkaat antoivat sille tuon nimen. Ja salainen oppi selittää molemmat väitteet kertomalla, että kaikki mantereet ovat muodostuneet pohjoisesta etelään; ja että kun äkillinen ilmaston muutos sai siellä syntyneen rodun pienentymään ja pysähtymään kasvussaan, niin muutama aste etelämpänä erilaiset olosuhteet olivat aina synnyttäneet jokaisen uuden ihmiskunnan tai rodun kookkaimmat ihmiset. Saman havainnon voimme tehdä vielä nykyäänkin. Kookkaimmat ihmiset tavataan nykyisin pohjoisista maista, kun taas pienimmät ovat eteläaasialaisia, hinduja, kiinalaisia, japanilaisia jne. Verratkaa kookkaita sikhejä ja punjabeja, afgaaneja, norjalaisia, venäläisiä, pohjoissaksalaisia, skotteja ja englantilaisia Keski-Intian asukkaisiin ja tavallisiin eurooppalaisiin mannermaalla. Siten ovat myös Atlantiksen jättiläiset ja siis Hesiodoksen titaanit kaikki pohjoisen asukkaita.

tynyt matkalla läpi monien kansojen ja lukemattomien ihmisaivojen, jotka ovat tehneet omia reheviä lisäyksiään alkuperäisiin tosiasioihin.

Jätämme hetkeksi kreikkalaiset tulkinnat etsiäksemme tieteellisistä ja geologisista todisteista lisävalaistusta näille tosiasioille.

[e778]

VII

TIETEELLISIÄ JA GEOLOGISIA TODISTEITA
USEIDEN UPONNEIDEN MANNERTEN OLEMASSAOLOSTA

Ehkei ole pahitteeksi vielä lisätä joitakin tieteellisiä myönnytyksiä niitä varten, jotka pitävät traditiota mioseenikauden kadonneesta Atlantiksesta ”vanhentuneena myyttinä”. On totta, että tiede ei juuri välitä tällaisista kysymyksistä. Mutta on silti tiedemiehiä, jotka ovat valmiita myöntämään kaukaista muinaisuutta koskevien geologisten ongelmien ollessa kyseessä, että varovainen agnostisismi on joka tapauksessa paljon filosofisempaa kuin kielteinen kanta *a priori* tai liian hätäiset, riittämättömien perusteiden varassa tehdyt johtopäätökset.

Olemme viime aikoina nähneet pari mielenkiintoista esimerkkiä, jotka voitaneen mainita tässä, koska ne ”vahvistavat” määrättyjä kohtia erään Mestarin *Esoteric Buddhismissa* julkaistusta kirjeestä. Näiden auktoriteettien arvovaltaa ei voida kyseenalaistaa:

[e779]

Ote *Esoteric Buddhismista*, s. 70.

(1)

”Atlantiksien (manner- ja saariryhmän) vajoaminen alkoi mioseenikaudella... ja saavutti huippunsa ensin *suurimman mantereen kadotessa lopullisesti, tapahtuma, joka oli samankainen Alppien kohoamisen kanssa*, ja toiseksi, Platonin mainitsemista kauniista saarista viimeisen vajotessa.”

Ote W. Pengellyn, K.T.J., G.S.J., luennosta.

(1)

”Onko joskus ollut olemassa, kuten jotkut ovat uskoneet, Atlantis – mannermaa tai suurten saarien ryhmä, joka käsitti koko Pohjois-Atlantin alueen? Tässä hypoteesissa ei ehkä ole mitään epäfilosofista. Sillä koska geologian mukaan ’*Alpit ovat eoseenikauden alusta saavuttaneet 1200 ja paikoin jopa enemmän kuin 3000 metriä nykyisestä korkeudestaan*’,¹ niin mioseenikauden jälkeinen painuminen olisi voinut upottaa otaksutun Atlantiksien melkein pohjattomiin syvyyksiin.”¹

¹ Lyell, *Principles of Geology*, 11. pain., vol. I, s. 256.

Ote *Esoteric Buddhismista*, s. 64-65.

(2)

”Lemuriaa... ei pitäisi enää sekoittaa Atlantiksen mantereen kanssa enempiä kuin Eurooppaa Amerikan kanssa. Molemmat upposivat ja hukkuivat korkeine sivistyksineen ja ’jumaliseen’. Kuitenkin näiden kahden luonnonmul listuksen välillä kului noin 700 000 vuotta, sillä Lemuria kukoisti ja päätti päivänsä suunnilleen tuona ajanjaksona ennen *eoseenikauden* ensimmäistä vaihetta, koska sen rotu oli kolmas. *Näette tuon kerran suuren kansan jäänteitä joissakin AUSTRALIANNE litteäpäisissä alkuasukkaissa.*”

Ote prof. Seemanin, fil tri, F.L.S., P.A.S., artikkelista aikakauslehdessä *Poplar Science Review* (vol. V, s. 18).

(2)

”Olisi ennenaikaista väittää, koska mitään todisteita ei vielä ole esitetty, *että ihminen ei ole voinut esiintyä eoseenikaudella*, varsinkaan kun voidaan osoittaa, *että ihmisten rotu, alin tuntemamme, esiintyy samanaikaisesti eoseenikauden kasvillisuuden jäänteiden kanssa, joita vielä tavataan Australian mantereella ja saarilla.*”

Ote teoksesta *The Pedigree of Man*, s. 81.

Haeckel, joka myöntää täysin muinaisen Lemurian olemassaolon, pitää myös *australialaisia lemuralaisten suorina jälkeläisinä.* ”Pysyviä muotoja molemmista [hänen lemuralaisista] heimoista elää varsin todennäköisesti yhä edelleen, edellistä papualaisissa ja hottentoteissa, jälkimmäistä *australialaisissa* ja eräässä malaijien alaryhmässä.”

Erittäin paljon ajatuksia herättävä on G. Gerlandin mielipide tuosta menneestä sivistyksestä, josta *osa* näistä alhaisella asteella olevista australialaisista on viimeisiä jäljellä olevia vesoja. Puhuessaan näiden heimojen uskonnosta ja mytologiasta hän kirjoittaa: ”Se väite, että australialaisessa

¹ Koska olemme jo esittäneet useita esimerkkejä tieteen hairahduksista, on ilahduttavaa tavata tällainen yksimielisyys tässä erikoistapauksessa. On hyvin opettavaista lukea tässä yhteydessä tieteellisestä myönnytyksestä (esitetty toisaalla), joka koskee geologien jopa aikakausien likimääräistä kestoa koskevaa tietämättömyyttä: ”Me emme pysty vielä ilmoittamaan edes *likimääräistä* ajankohtaa sille viimeisimmälle vaiheelle, jolloin pohjoinen pallonpuoliskomme sai jääpeitteen. Wallacen mukaan tuo vaihe olisi voinut sattua *seitsemänkymmentätuhatta vuotta* sitten, kun taas toiset määrittelevät sille iäksi vähintään *kaksisataatuhatta vuotta*, ja on vielä niitä, jotka esittävät vahvoja todisteita sen puolesta, että *miljoona vuotta* tuskin riittää niiden muutosten aikaansaamiseksi, jotka ovat sattuneet tämän tapahtuman jälkeen.” (Fiske, *Outlines of Cosmic Philosophy*, II, s. 304.) Prof. Lefèvre puolestaan mainitsee *omana* arviointinaan 100 000 vuotta. Jos siis nykyinen tiede on kykenemätön arvioimaan ajankohtaa niinkin myöhäiselle ajanjaksolle kuin jääkausi, se tuskin voi asettua tuomitsemaan esoteerisia laskelmia, jotka koskevat rotukausia ja geologisia vaihteita.

sivistyksessä [?] ilmenee *korkeampi aste*, tulee parhaiten todistetuksi siinä, missä *kaikki kuulostaa kuin menneen, rikkaamman aikakauden kuolevilta ääniltä*. Se käsitys, että australialaisilla ei ole mitään jälkiä uskonnosta tai mytologiasta, on täysin väärä. Mutta tuo uskonto on varmasti täysin rappeutunut.” (Lainattu Schmidtin teokseen *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 300-301.) Mitä tulee Haeckelin käsitykseen australialaisten ja malaijien välisestä sukulaisuudesta (vrt. hänen etnologisia teorioitaan teoksessa *The Pedigree of Man*), hän on väärässä luokitellessaan australialaiset yhteen muiden kanssa. Malaijit ja papualaiset ovat *sekarotua*, joka on syntynyt alhaisten atlantislaiten alarotujen ristiin naimisesta kolmannen kantarodun seitsemännen alarodun kanssa. Samoin kuin hottentotit he ovat epäsuorasti *lemuroatlantislaiten* jälkipolvea.

On erittäin tärkeä seikka – niille konkreettisesti ajatteleville, jotka vaativat *fyysisiä* todisteita karmasta – että alhaisimmat ihmisrodut ovat nyt nopeasti kuolemassa sukupuuttoon, ilmiö, joka suurelta osin johtuu naisissa esiintyvistä erikoisista hedelmättömyydestä, joka alkoi silloin, kun eurooppalaiset tulivat ensi kerran kosketuksiin heidän kanssaan. Harventumisprosessi jatkuu [e780] melkein kaikkialla maapallolla näiden rotujen keskuudessa, joiden ”aika on lopussa”, ja huomattakoon, että juuri näitä rotuja esoteerinen filosofia pitää menneiden ikivanhojen kansojen vanhuudenheikkoina edustajina. On väärin otaksua, että alemman rodun häviäminen johtuisi *poikkeuksesta* siirtolaisten aiheuttamista julmuuksista ja väärinkäytöistä. Muutokset ruokavaliossa, juoppous jne. ovat vaikuttaneet paljon, mutta ne, jotka luulevat tällaisten seikkojen antavan riittävän selityksen tälle ongelmalle, eivät selviä koko siitä tosiasioiden rintamasta, joka on vastassa. Jopa materialisti Lefèvre sanoo, ”ettei mikään voi pelastaa niitä, jotka ovat matkansa päässä... Olisi välttämätöntä pidentää heille määrättyä aikaa... Ne kansat, jotka ovat säästyneet parhaiten... havaijilaiset tai maorit, eivät ole harventuneet vähempää kuin ne heimot, joita eurooppalaiset tunkeutujat ovat joukoittain surmanneet tai turmelleet.”¹

Totta kyllä, mutta eikö tässä todettu ilmiö SYKLISEN LAIN toiminnasta ole vaikeasti selitettävissä materialistisin perustein? Mistä johtuu tuo ”määrätty aikakausi” ja tässä todettu järjestys? Miksi tuo (karmallinen) hedelmättömyys iskee määrättyihin rotuihin ja hävittää ne, kun niiden ”hetki on koittanut”? Sellainen vastaus on ilmeisen välttelevä, että se johtuu ”mentaaliseen epäsuhdasta” siirtolaisrodun ja alkuasukkaiden välillä, koska se ei selitä niitä äkillisiä ”*hedelmällisyyden esteitä*”, joita ilmaantuu usein. Havaijilaisten sukupuuttoon kuoleminen esimerkiksi on tämän päivän selittämättömiä ongelmia. Ennen tai myöhemmin on etnologien myönnettävä okkultisteille, että oikeaa ratkaisua on etsittävä karman vaikutusten käsittämisestä. Kuten Lefèvre huomauttaa, ”se aika ei ole kaukana, jolloin on oleva jäljellä ainoastaan kolme suurta ihmistyyppiä” (ennen kuudennen

¹ A. Lefèvre, *La Philosophie* (1879), s. 497.

kantarodun aamunkoittoa), valkoinen (arjalainen, viides kantarotu), keltainen ja afrikkalainen mustaihoinen tyyppi – risteytyksineen (atlantoeuroopalaiset osastot). Punanahat, eskimot, papualaiset, australialaiset, polynesialaiset jne. – kaikki ovat kuolemassa sukupuuttoon. Ne, jotka ymmärtävät, että jokainen kantarotu läpikäy seitsemän alarodun asteikon seitsemine haaroineen jne., käsittävät ”miksi”. Ruumiillistuvien EGOJEN aalto on vyörynyt heidän ohitseen saavuttaakseen kokemusta kehittyneemmissä ja vähemmän vanhuudenheikoissa heimoissa. Niiden sammuminen on tästä syystä karmallinen välttämättömyys. De Quatrefages esittää joitakin merkillisiä ja *selittämättömiä* tilastotietoja rotujen sammumisesta.¹ Tähän käy ratkaisuksi ainoastaan okkultinen selitys.

Mutta me olemme poikenneet varsinaisesta aiheestamme. Kuulkaamme nyt, mitä sanottavaa professori Huxleylla on aikaisemmista Atlantiksen ja Tyynenmeren mantereista.

Hän kirjoittaa *Naturessa*:

Sikäli kuin tiedän, ei tarjolla olevissa biologisissa tai geologisissa todisteissa ole mitään, mikä tekisi mahdottomaksi hypoteesin, että *jokin alue Keski-Atlantin [e781] tai Tyynenmeren pohjasta, yhtä iso kuin Eurooppa*, olisi kerran ollut yhtä korkealle kohonneena kuin Mont Blanc ja jälleen vajonnut aikana, joka on kulunut paleotsooisen kauden jälkeen, jos vain voitaisiin esittää joitakin perusteita tämän hypoteesin tukemiseksi.²

Toisin sanoen ei ole mitään, mikä olisi ristiriidassa tätä asiaa koskevien varmojen todisteiden kanssa, eikä liioin mitään, mikä sotisi esoteerisen filosofian geologisia olettamuksia vastaan. Tri Seeman vakuuttaa meille *The Popular Science Review*’ssa että:

Ne tosiasiat, joita kasvitieteilijät ovat koonneet rekonstruoidakseen näitä maapallon kadonneita karttoja, ovat melko ymmärrettäviä. He ovat olleet valmiita esittämään todisteita siitä, että muinoin on ollut useita laajoja maa-alueita niissä osissa, jotka ovat nyt suurten merten peittämät. Monet yllättävät yhtymäkohdat Yhdysvaltojen ja Itä-Aasian nykyisen kasviston välillä ovat saaneet heidät otaksumaan, että, niin kuin asiat nyt ovat, on täytynyt olla mantereiden välinen yhteys Kaakkois-Aasian ja Länsi-Amerikan välillä. Merkillinen vastaavuus Etelä-Yhdysvaltojen nykyisen kasviston ja Euroopan fossiilisen floran välillä saa heidät uskomaan, että *Eurooppaa ja Amerikkaa yhdisti mioseenikaudella maasilta, jonka jäännöksiä ovat Islanti, Madeira ja muut Atlantin saaret; ja että itse asiassa egyptiläisten pappien Solonille esittämä kertomus Atlantiksesta ei ole pelkkää mielikuvitusta, vaan sillä on historiallinen perus-*

¹ *The Human Species*, s. 428 eteenpäin.

² Artikkelin ”The First Volume of the Publications of the ‘Challenger’”, 4.11.1880, s. 2.

ta... Eurooppa sai eoseenikaudella kasveja, jotka levisivät yli vuorten ja tasankojen, laaksojen ja jokistöyräiden [yleensä Aasiasta], mutta ne eivät tulleet ainoastaan etelästä eivätkä idästä. Myös länsi antoi oman lisänsä, ja jos se tuona aikakautena oli melko vähäistä, se todistaa joka tapauksessa, että oli jo muodostumassa silta, joka oli myöhemmin niin huomattavalla tavalla helpottava yhteyttä molempien mantereiden välillä. Siihen aikaan alkoivat jotkin läntisen mantereiden kasvit saavuttaa Euroopan *Atlantis-saaren* kautta, joka silloin oli luultavasti juuri [?] kohoamassa valtamerestä.¹

Ja saman aikakauslehden toisessa numerossa² W. Duppa Crotch, M.A., F.L.S., viittaa samaan asiaan artikkelissa, jonka otsikkona on ”Norjalainen tunturisopuli ja sen vaellukset”.

...onko luultavaa, että maata olisi voinut olla siellä, missä avara Atlantti vyöryy? Kaikki traditiot sanovat niin: vanhat egyptiläiset aikakirjat puhuvat Atlantiksesta, kuten Strabon ja muut ovat kertoneet meille. Itse hiekkainen Sahara on muinaisen valtameren pohjaa, ja sen pinnalta löydetty simpukankuoret [e782] todistavat, että vielä mioseenikaudella vyöryi meri siinä, missä nyt on autioma. ”Challengerin” tutkimusmatkan tuloksena on voitu todistaa kolmen pitkän harjanteen³ olemassaolo Atlantian valtameressä,⁴ joista yhden pituus on enemmän kuin 4800 kilometriä. Näitä harjanteita yhdistävät sivuhaarat voivat myös selittää Atlantian saarilla esiintyvän elämistön hämmästyttävän samankaltaisuuden...⁵ Nyt Intian valtameren pohjalla olevan LEMURIAN mantereiden

¹ Artikkelin ”Australia and Europe formerly One Continent”, *Popular Science Review*, vol. V, s. 19, 25. Epäilemättä tosiasia, joka vahvistaa esoteerista käsitystä Lemuriasta, joka alun perin, paitsi käsitti laajoja alueita Intian valtamerestä ja Tyynestämerestä, ulottui myös Etelä-Afrikan ympäri Pohjois-Atlantille. Sen atlanttilaisesta osasta tuli sitten geologinen perusta neljännen Rodun atlantilaisten tulevalle kodille.

² Vol. I, 1877, s. 151–152.

³ Vrt. ”Challengerin” tutkimusretkestä julkaistut raportit; myös Donnelly’n *Atlantis*, s. 468 ja 46–53, luku V, ”The Testimony of the Sea”.

⁴ Jopa varovainen Lefèvre puhuu *tertiäärin* ihmisten olemassaolosta ”tuollain kukoistavilla mailla, saarilla ja mantereilla, jotka vaipuivat sitten vesien alle”. Toisessa paikassa hän tuo esiin ”mahdollisen Atlantiksen”, joka voisi selittää joitakin etnologisia tosiasioita. Vrt. hänen *La Philosophie*, s. 468, 493. Donnelly huomauttaa harvinaisen intuitiivisesti, että ”nykyinen sivistys on atlantilainen... nykyisen aikakauden ’kekseliäisyys’ on tarttumassa sille uskottuun suureen luomistyöhön siitä kohtaa mihin Atlantis jätti sen tuhansia vuosia sitten” (*Atlantis*, s. 133). Hän sijoittaa myös kulttuurin synnyn mioseenikaudelle. Sitä on kuitenkin etsittävä niistä opeista, joita jumalalliset hallitsijat antoivat kolmannen Rodun ihmisille – tavattoman paljon varhempana aikana.

⁵ Yhtä ”hämmästyttävän” samankaltaisuuden voidaan osoittaa olevan eräiltä osin Länsi-Intian ja Länsi-Afrikan elämistön välillä.

katsotaan tarjoavan selityksen moniin orgaanista elämää ja sen leviämistä koskeviin vaikeuksiin. Minä uskon, että MIOSEENISEN ATLANTIKSEN olemassaolon huomataan antavan kirkasta valoa moneen suurempaa mielenkiintoa herättävään aiheeseen [aivan niin!], kuin mitä sopulien vaellukset ovat. Joka tapauksessa, jos voidaan todistaa, että aikaisempina kausina oli maata siellä, missä nyt vyöryy Pohjois-Atlantti, niin ei ole löydetty vain syytä noihin ilmeisen itsetuhoisiin vaelluksiin, vaan myös vahva todiste siitä, että se mitä me nyt sanomme vaistoiksi, ei ole muuta kuin epäselvää ja joskus jopa haitallista perintöä aiemmin saavutetusta kokemuksesta.

Saamme tietää, että määrääaikoina nämä eläimet uivat laumoittain merelle ja hukkuvat. Ne saapuvat Norjan kaikilta puolilta voimakkaan vaiston ajamina. Tuo vaisto on säilynyt läpi aikakausien perintönä niiden esi-isiltä ja pakottanut niitä etsimään muinaista mannermaata, joka on nyt valtameren pohjassa, mistä ne saavat märän hautansa.

Eräässä artikkelissa, joka sisältää A. R. Wallacen teoksen *Island Life* arvostelun – teoksen, joka käsittelee suurella määrällä eläinten levinneisyyttä jne. – J. Starkie Gardner kirjoittaa:

Määrätyistä järkisyistä, joita tukee suuri joukko erilaisia tosiasioita, hän tulee siihen johtopäätökseen, että elämän levinneisyys maan päällä, sellaisena kuin sen nyt näemme, on voinut tapahtua ilman merkittäviä muutoksia mantereiden ja merien suhteellisissa asemissa. Jos kuitenkin hyväksymme hänen mielipiteensä, meidän on uskottava, että Aasia ja Afrikka, Madagaskar ja Afrikka, Uusi Seelanti ja Australia, Eurooppa ja Amerikka ovat olleet yhteydessä keskenään ei niinkään kaukaisena geologisena aikakautena ja että jopa 1800 metriä syvien merien yli on johdettu kannaksia. Mutta meidän on pidettävä ”täysin perusteettomana ja [e783] kaikkien saatavilla olevien todisteiden vastaisena [!]” sitä oletusta, että lauhkea Eurooppa ja lauhkea Amerikka sekä Australia ja Etelä-Amerikka olisivat olleet joskus yhteydessä muuten kuin pohjoisen tai eteläisen napapiirin kautta ja että maat, joita erottavat nyt toisistaan enemmän kuin 1800 metriä syvät meret, olisivat joskus olleet yhteydessä keskenään.

On myönnettävä, että Wallace on onnistunut selittämään pääpiirteet elämän nykyisestä levinneisyydestä ilman siltaa Atlantin tai Tyynenmeren yli, paitsi napojen läheltä. En voi kuitenkaan olla ajattelematta, että eräät näistä tosiasioista voitaisiin ehkä selittää helpommin, jos myönnettäisiin mahdolliseksi muinainen yhteys Chilen rannikon ja Polynesian¹ välillä sekä Ison-Britannian ja Floridan välillä, johon seikkaan viittaavat näiden välissä olevat merenalaiset penkereet. Ei ole esitetty mitään,

¹ Se Tyynessä meressä oleva osa valtavasta Lemurian mantereesta, jolle tri Carter Blake, antropologi, antoi nimen ”Pacifcus”. [H.P.B.]

mikä tekisi mahdottomaksi sellaiset suuremmat yhteydet, eikä ole osoitettu mitään fyysisiä syitä, miksi merenpohja ei voisi kohota millaisesta syvyydestä tahansa. Se tie, jonka kautta [Wallacen antiatlantislaisten ja antilemurialaisten hypoteesien mukaan] Etelä-Amerikan ja Australian kasvistojen oletetaan sekoittuneen, on täynnä melkein voittamattomia esteitä; ja Amerikan lukuisien subtrooppisten kasvien näennäisen yllättävä esiintyminen meidän eoseenikerroksissamme edellyttää eteläisempää yhteyttä kuin kyseessä oleva reitti 1800 metrin syvyydessä... Voimat vaikuttavat jatkuvasti, eikä ole mitään syytä, miksi jokin kohottava voima, joka on kerran käynnistynyt keskellä valtameriä, lakkaisi vaikuttamasta, kunnes jokin manner on muodostunut. Nuo voimat ovat toimineet ja kohottaneet merestä suhteellisen myöhäisinä geologisina aikoina maanpinnan korkeimmat vuoret. Wallace myöntää itse moneen kertaan, että merenpohjat ovat kohonneet yli 1800 metriä ja että saaria on kohonnut 5500 metrin syvyydestä. Ja sellainen oletamus, että toimivien voimien teho olisi rajoitettu, vaikuttaa minusta, lainatakseni jälleen teosta *Island Life*, ”äärimmäisen perusteettomalta ja täysin ristiriitaiselta käytettävissämme olevien todisteiden kanssa”.¹

Englantilainen geologian ”isä” – Sir Charles Lyell – kannatti uniformitarianismia mannermaiden muodostumisen suhteen. Teoksensa *Geological Evidences of the Antiquity of Man* sivulla 492 hän sanoo:

Professori Unger (*Die versunkene Insel Atlantis*) ja Heer (*Flora Tertiaria Helvetiae*) ovat kasvitieteellisin perustein puolustaneet *Atlantismantereen aikaisempaa olemassaoloa jonakin tertiäärikauden ajankohdanta*, koska se tarjoaa ainoan uskottavan selityksen, joka voidaan kuvitella Keski-Euroopan mioseenifloran ja Itä-Amerikan nykyisen kasviston yhtäläisyydelle. Professori Oliver taas osoitettuaan, että monet Euroopasta fossiilisinä löydetyt amerikkalaiset tyyppit ovat yleisiä myös Japanissa, on taipuvainen hyväksymään teorian, jonka ensin esitti tri Asa Gray. Sen mukaan se lajien siirtyminen, josta on johtunut yhdenmukaisuus Pohjois-Amerikan itäisissä valtioissa tavattujen lajien ja Euroopan mioseenisen kasviston välillä, tapahtui aikana, jolloin oli maayhteys Amerikasta Itä-Aasiaan viidennenkymmenennen ja kuudennenkymmenennen leveysasteen välillä eli Beringinsalmesta etelään Aleuttien suuntaa seuraten. Tätä reittiä ne ovat voineet siirtyä minä aikana tahansa mioseeni-, plioseeni- tai jälkiplioseenikaudella ennen jääkautta Amurinmaahan Pohjois-Aasian itärannalle.

Nuo tarpeettomat vaikeudet ja sekaannukset, joihin tässä on jouduttu ai-noastaan, jotta voitaisiin välttää atlanttilaisen mantereen oletaminen, ovat

---

¹ ”Subsidence and Elevation and on the Permanence of Oceans”, *The Geological Magazine*, uusi sarja, VIII vsk., kesäkuu 1881, s. 241–242, 245.

itse asiassa liian ilmeiset jäädäkseen huomaamatta. *Jos kasvitieteelliset todisteet olisivat ainoat*, skeptinen suhtautuminen voisi olla osittain puolustettavissa, [e784] mutta tässä tapauksessa kaikki tieteen haarat lähestyvät toisiaan. Tiede on tehnyt erehdyksiä ja on antautunut alttiiksi suuremmille virheille kuin mihin se joutuisi hyväksymällä nuo molemmat nyt näkymättömät mantereemme. Se on kiistänyt jopa kiistattoman aina matemaatikko Laplacen päivistä meidän päiviimme asti, ja näin on tapahtunut vielä muutama vuosi sitten.¹ Voimme vedota professori Huxleyn arvovaltaan sanoesamamme, ettei ole *a priori* mitään epätodennäköisyyttä, jota ei voitaisi hyväksyä mahdollisten todisteiden nojalla (vrt. edellä). Mutta nyt kun tuollainen EHDOTON TODISTE on esitetty, mahtaako tuo kuuluisa tiedemies hyväksyä siitä seuraavan johtopäätöksen?

Käsitellessään samaa ongelmaa toisaalla Sir Charles Lyell sanoo meille:

Egyptiläisten pappien kosmogonian suhteen voimme saada paljon tietoa kreikkalaisten koulukuntien kirjailijoilta, jotka saivat melkein kaikki oppinsa Egyptistä, muun muassa opin maailman aikaisemmasta peräkkäisestä häviämisestä ja uudistumisesta [*mantereiden*, ei kosmisista mullistuksista]. Plutarkhos kertoo meille, että tämä on ollut aiheena eräälle Orfeuksen hymnille, Orfeuksen, jota Kreikan tarunomaisina aikoina niin ylistettiin. Hän toi sen Niilin rannoilta, ja me huomaamme hänen runoistaan samoin kuin Intian järjestelmistä, että jokaisen peräkkäisen maailman kestolle ilmoitettiin tarkka aika. Suurten mullistusten toistumiset määräytyivät Annus Magnuksen eli suuren vuoden mukaan – ajanjakson, joka muodostui auringon, kuun ja planeettojen kiertoliikkeistä ja päättyi, kun nämä palasivat yhdessä merkkiin, josta niiden oletettiin lähteneen jonakin kaukaisena ajankohtana... Opimme erityisesti Platonin *Timaioksesta* [22c], että *egyptiläiset uskoivat maailman joutuvan aina ajoittain tapahtuvien suurpalojen ja vedenpaisumusten alaisiksi*... Varsinkin stoalainen oppikunta oli omaksunut teorian luonnonmullistuksista, joiden tuli määrääkoina aiheuttaa maailman hävitys. Heidän mukaansa niitä oli kahdenlaisia: kataklysmi eli *tuhoutuminen veden kautta*... ja *ekpyrosis eli maailmanpalo* [merenalaiset tulivuoret], joka hävittää itse maapallon. Egyptiläisiltä he saivat myös opin ihmisen as-

¹ Kun L. Howard oli pitänyt Lontoon Kuninkaallisessa Seurassa ensimmäisiä perusteellisia tutkimuksia koskevan esitelmänsä meteoriiteista, niin paikalla ollut geneveläinen luonnontieteilijä Pictet raportoi Pariisiin palattuaan asiasta Ranskan Tiedeakatemialle. Mutta hänet keskeytti heti Laplace, suuri astronomi, joka huusi: ”Lopettakaa! Meillä on ollut riittävästi tuollaisia *satuja*, ja tunnemme ne kaikki.” Tämä huomautus sai Pictet’n hyvin hämilleen. Pallosalamat ja salamaniskut ovat saaneet tieteen hyväksymisen vasta sen jälkeen, kun Arago todisti niiden olemassaolon. De Rochat sanoo (*Forces non-définies*, s. 4): ”Jokainen muistaa tri J.-B. Bouillaud’n huonon onnen lääketieteen akatemiassa, kun hän oli selittänyt Edisonin fonografin ’*vatsasta puhujan tempuksi*!’”

teittain tapahtuvasta huonontumisesta viattomuudentilastaan... [jokaisen kantarodun ensimmäisten alarotujen synnynnäisestä yksinkertaisuudesta]... [e785] Minkään maailmankauden lopulla jumalat eivät enää voineet sietää ihmisten pahuutta, ja niin heidät tuhosi elementtien raivo eli vedenpaisumus [vrt. atlantislaisten rappeutuminen ja vajoaminen maagiisiin harjoituksiin ja raakaan elämellisyysyteen], jonka mullistuksen jälkeen Astraia astui jälleen maan päälle uudistaakseen kulta-ajan [uuden kantarodun aamunkoitto].¹

Astraia, oikeuden jumalatar, on viimeinen jumaluus, joka jättää maan, kun kertomuksen mukaan jumalat hylkäävät sen ja *Jupiter ottaa heidät jälleen taivaaseen*. Mutta tuskin on Zeus vienyt pois maan päältä Ganymedeksen (*himon* kohteen personoituman), kun jumalien isä syöksee Astraian takaisin maan päälle, jolloin hän *putoaa pääläelleen*. Astraia on eläinradan tähtikuvio *Neitsyt*. Astronomisesti sillä on täysin selvä merkitys ja se antaa avaimen okkultiseen tulkintaan. Mutta se on erottamaton *Leijonasta*, edeltävästä merkistä, ja Plejadeista ja niiden sisarista, Hyadeista, joiden loistava johtaja on Aldebaran. Nämä kaikki ovat yhteydessä maan aikakautisten uudistumisten kanssa, kun on kyse mantereista – jopa Ganymedes, joka on astronomiassa Vesimies. On jo sanottu, että samalla kun etelänapa on *hornan kuilu* (eli alemmat seudut kuvaannollisessa ja kosmologisessa merkityksessä), niin pohjoisnapa on maantieteellisesti ensimmäinen manner, kun taas astronomisesti ja metaforisesti taivaallinen napa ja sen pohjantähti *taivaalla* on Meru eli Brahmân istuin, Zeuksen [Jupiter] valtaistuin jne. Sillä aikana, jolloin jumalat jättivät maan ja niiden sanottiin nousevan taivaaseen, ekliptika oli tullut samansuuntaiseksi meridiaanin kanssa, ja osa eläinradasta näytti laskeutuvan pohjoisnavalta pohjoiseen horisonttiin. Aldebaran oli silloin konjunktiossa auringon kanssa, niin kuin se oli 40 000 vuotta sitten siinä suuressa juhlassa, jota vietettiin tuon Annus Magnuksen muistoksi, josta Plutarkhos puhuu.² Tuon vuoden jälkeen (40 000 vuotta sitten) päiväntasaaja on ollut perääntyvässä liikkeessä, ja noin 31 000 vuotta sitten Aldebaran oli konjunktiossa kevätpäiväntasauspisteen kanssa. *Härälle* annettu osa on jopa kristillisessä mystiikassa liian hyvin tunnettu, jotta sitä tarvitsisi toistaa.

Kuuluisa orfilainen hymni suuresta aikakautisesta vedenpaisumuksesta ilmaisee tuon tapahtuman koko esoteerisen merkityksen. Pluton (manalassa) vie pois Eurydiken, jota (navan) käärme on purrut. Silloin Leo, *leijona*, on voitettu. Kun nyt Leijona on *manalassa* eli etelänavan alapuolella, silloin seuraava merkki, *Neitsyt*, seuraa perässä, ja kun hänen päänsä on aina vyötäisille asti eteläisen horisontin *alapuolella* – hän on *ylösalaisin*. Toisaalta Hyadit ovat sateen eli *vedenpaisumuksen* tähtikuvioita, ja *Aldebaran*

¹ *Principles of Geology*, 11. painos, 1877, vol. I, s. 12–13.

² *De placitis philosophorum*, II, xxxii.

(joka seuraa Atlaksen tyttäriä eli Plejadeja) katsoo alas Härän silmästä. Ekliptikan tästä kohdasta alkoivat uuden syklin laskelmat. Tutkijan on myös muistettava, että kun Ganymedes (*Vesimies*) kohoaa [e786] taivaaseen (eli pohjoisnavan yläpuolelle), *Neitsyt* eli Astraia, joka on *Venus-Lucifer*, laskeutuu pää alaspäin etelänavan eli hornan kuilun horisontin alapuolelle, joka *manala* eli napa on myös suuri Lohikäärme eli vesitulva. Tutkija käyttäköön intuitiotaan asettamalla nämä tosiasiat toistensa yhteyteen. Enempää ei voida sanoa. Lyell huomauttaa:

Yhteys peräkkäisiä mullistuksia koskevan opin sekä ihmisrodun moraalisen luonteen toistuvan rappeutumisen välillä on läheisempi ja luonnollisempi kuin mitä ensi näkemältä voisi kuvitella. Sillä yhteiskunnan alkeellisella asteella kansa pitää kaikkia suuria onnettomuuksia Jumalan rangaistuksina ihmisten pahuuden vuoksi... Samoin huomaamme egyptiläisten pappien Solonille esittämästä kertomuksesta Atlantis-saaren vajoamisesta valtameren syvyyksiin toistuvien maanjäristysten jälkeen, että *tuota tapahtuma sattui, kun Zeus oli nähnyt sen asukkaiden moraalisen turmeltuneisuuden*.¹

Aivan oikein, mutta eikö se saa selityksensä siitä, että temppeleiden vihityt ilmoittivat kaikki esoteeriset totuudet kansalle *allegorioiden muodossa*? ”Zeus” [”Jupiter”] vain personoi sitä muuttumatonta aikakautista lakia, joka hillitsee jokaisen kantarodun taipumusta rappeutumiseen, kun rotu on saavuttanut loistonsa huippukohtaan.² Meidän on myönnettävä vertauskuvallinen opetus, ellemme yhdy prof. John Fiskin erikoisen dogmaattiseen mielipiteeseen, että *jokainen myytti* ”on sivistymättömän mielen selitys joistakin luonnonilmiöistä. Se ei ole allegoria eikä esoteerinen symboli – sillä on kekseliäisyyden tuhlausta [!], jos myyteissä yritetään paljastaa jäänteitä

¹ *Principles of Geology* jne. (11. pain., 1877), vol. I, s. 13.

² Rodun kehitystä koskeva syklinen laki on tiedemiehille mitä vastenmielisin. Tarvitsee vain mainita ”alkuperäisen sivistyksen” tosiasiallisuus herättääkseen darvinistien vihan. Sillä on ilmeistä, että mitä kauemmaksi ajassa taaksepäin siirretään kulttuuri ja tiede, sitä epävarmemmaksi tulee apinaesi-isää koskevan teorian perusta. Mutta kuten Jacolliot sanoo: ”Mitä noissa traditioissa [uponneista manteista jne.] sitten onkin ja missä lieneekin ollut se paikka, jossa kehittyi sivistys – vanhempi kuin Rooman, Kreikan, Egyptin ja Intian sivistys – niin on varmaa, että tuo sivistys on ollut olemassa, ja tietelle on erittäin tärkeitä löytää sen juuret, niin heikot ja vaikeasti tavoitettavat kuin ne lienevätkin.” (*Histoire des Vierges: les peuples et les continents disparus*, s. 15.) Donnelly on osoittanut tämän mitä selvimpien perusteiden nojalla, mutta kehitysopin kannattajat eivät tahdo ottaa sitä huomioon. *Mioseenikauden* sivistys kumoaa teorian ”yleisestä kivikaudesta” ja ihmisen *jatkuva* noususta eläimellisyyden asteelta! Mutta ainakin Egyptin historia on ristiriidassa yleisten oletusten kanssa. Siellä ei esiinny mitään kivikautta, vaan mitä kauemmaksi taaksepäin voimme ulottaa tutkimuksemme, sitä loistavampi kulttuuri tulee sieltä vastaan. (*Verb. Sap.*)

jostakin korkeasta alkuperäisestä tiedosta – vaan se on selitys. Primitiivisillä ihmisillä ei ollut mitään syvällistä tietoa, jota ikuistaa allegorian avulla [mistä Fiske tietää sen?], eivätkä he liioin olleet sellaisia surkeita pedantteja, että heidän olisi täytynyt puhua arvoituksin, kun yksinkertainen puhe riitti ilmaisemaan heidän tarkoituksensa.”¹ Me uskallamme väittää, että eräiden harvojen *vihittyjen* kieli oli paljon ”yksinkertaisempaa” ja heidän filosofinen tietonsa paljon [e787] ymmärrettävämpi ja ihmisten fyysisiä sekä *henkisiä* tarpeita tyydyttävämpi kuin jopa se terminologia ja järjestelmä, jonka on tehnyt Fisksen oppimestari – Herbert Spencer. Mutta entä miten Sir Charles Lyell selittää ”myytin”? Varmastikaan hän ei tue ajatusta sen ”astronomisesta” alkuperästä, kuten jotkut kirjailijat ovat väittäneet.

Nämä kaksi tulkitsijaa ovat täysin vastakkaisella kannalla. Lyellin ratkaisu on seuraava. Samalla kun hän epäilee kaikkia vedenpaisumukseen perustuvia muutoksia, koska kaikki luotettavat historialliset tiedot puuttuvat asiasta (?) ja koska hän on kovasti taipuvainen hyväksymään geologisia muutoksia koskevan yhtäläisyysteorian,² hän yrittää johtaa Atlantista koskevan ”tradition” seuraavista lähteistä:

1) Sivistymättömät heimot yhdistävät luonnonmullistukset kostavaan Jumalaan, jonka oletetaan siten rankaisevan moraalittomia rotuja.

2) *Tästä seuraa* loogisesti, että alkava uusi rotu on hyveellinen.

3) Tradition geologisen perustan alkuperäinen lähde oli Aasia – ankarien maanjäristysten alainen manner. Liioitellut kertomukset voivat siten mennä perintönä aikakausien läpi.

¹ *Myths and Myth-Makers*, s. 21.

² Useimpien ellei kaikkien kansojen aikakirjoissa kerrotaan ankarista tuhotulvista ja valtavista maanjäristyksistä. Mantereiden kohoaminen ja vajoaminen on jatkuvasti käynnissä. Koko Etelä-Amerikan rannikko on tunnin kuluessa kohonnut 3–5 metriä ja laskeutunut jälleen. Huxley on osoittanut, että Brittein saaret ovat olleet neljä kertaa meren alla ja jälleen kohonnet ja tulleet asutuiksi. Alpit, Himalajan vuoristo ja Kordillieerit ovat kaikki seurauksia meren pohjaan kasaantuneista kerrostumista, jotka titaaniset voimat ovat kohottaneet niiden nykyiseen korkeuteen. Sahara oli mioseenikaudella meren syväne. Viimeisten viiden, kuuden tuhannen vuoden aikana Ruotsin, Tanskan ja Norjan rannikot ovat paikoin kohonneet 60–180 metriä. Skotlannissa on korkealla olevia rannikkomuodostumia kauas ulottuvine kallioineen ja riuttoineen, jotka nykyään kohoavat ahnaiden aaltojen syövyttämien rantojen yläpuolelle. Pohjois-Eurooppa kohoaa yhä merestä, ja Etelä-Amerikassa on havaittavissa ilmiö kohonneista rannoista, jotka ovat 1500 kilometrin pituudelta kohonneet nykyiseen korkeuteensa 30–400 metriä merenpinnan yläpuolelle. Toisaalta Grönlannin rannikko on vajoamassa nopeasti, joten grönlantilainen ei tahdo rakentaa rannikolle. Kaikki nämä ilmiöt ovat täysin selviä. *Miksi siis kaukaisina aikoina asteittain tapahtunut muutos ei olisi voinut antaa tilaa jollekin rajulle mullistukselle* – kun sellaisia mullistuksia tapahtuu *pienemmässä määrin* vielä nykyisin (esim. tapaus Sundasaarella, jolloin 80 000 malaijia hukui)?

4) Egypti, jossa ei ollut maanjäristyksiä, perusti kuitenkin kaikkea muuta kuin vähäpätöiset geologiset tietonsa näihin tuhotulvia koskeviin traditioihin.

Nerokas ”selitys”, kuten kaikki sellaiset ovat! Mutta kielteisen kannan todistaminen on sananlaskun mukaan vaikea tehtävä. Esoteerisen tieteen tutkijat, jotka tietävät egyptiläisen papiston todelliset lähteet, eivät tarvitse tuollaisia väkinäisiä hypoteeseja. Sitä paitsi kun mielikuvitusta omaava teoreetikko kykenee aina antamaan järkevän ratkaisun ongelmille, jotka jonkin tieteenhaaran piirissä näyttävät edellyttävän hypoteesia aikakautisista mullistavista muutoksista planeettamme pinnalla, täytyy puolueettoman arvostelijan, joka ei ole [e788] asiantuntija, myöntää, miten tavattoman vaikeaa on selittää olemattomiksi ne *lisätodisteet* – nimittäin arkeologiset, etnologiset, geologiset, traditionaaliset, kasvitieteelliset ja vieläpä biologiset – jotka kaikki puhuvat muinaisten, nyt uponneiden mannerten puolesta. Kun jokainen tiede taistelee yksinään omasta puolestaan, kadotetaan melkein aina näkyvistä koko lisätodisteiden voima.

Kirjoitimme *The Theosophistissa*:

Todisteena meillä on toisistaan kaukana olevien kansojen kaikkein vanhimmat traditiot – Intian, muinaisen Kreikan, Madagaskarin, Sumatran, Jaavan ja Polynesian pääsaarten sekä Pohjois- ja Etelä-Amerikan legendat. Sekä villien keskuudessa että maailman rikkaimman kirjallisuuden – Intian sanskritinkielisen kirjallisuuden – traditioissa vallitsee yksimielisyys siitä, että aikakausia sitten *oli Tyynessämeressä suuri manner, joka erään geologisen mullistuksen aikana upposi mereen*¹ [Lemuria]. Ja vahva uskomme on...että useimmat, elleivät kaikki saaret Malaijien saaristosta Polynesian asti ovat jäänteitä tästä kerran niin valtavasta, uponneesta mantereesta. Sekä Malakalla että Polynesiassa, jotka ovat tämän valtameren kummallakin ääreläidalla ja joilla ei koskaan, niin pitkälle kuin ihmiskunnan muisti ulottuu, ole ollut eikä ole voinut olla mitään keskinäistä yhteyttä tai edes tietoa toisistaan, on kuitenkin traditio, joka on yhteinen noille kaikille saarille, niin suurille kuin pienille, että niille kullekin kuuluvat maat ovat ulottuneet kauas, kauas merelle; että maailmassa on ollut vain kaksi valtavan suurta mannermaata, toinen keltaisten, toinen tummaihoisten ihmisten asuttama; ja että valtameri jumalien käskystä ja rangaistukseksi noiden kansojen jatkuvista riidoista oli niellyt ne. Huolimatta siitä geologisesta tosiasiasta, että Uusi Seelanti ja Sandwich- ja Pääsiäissaaret ovat toisistaan 4000–5000 kilometrin päässä ja että kaikkien todisteiden mukaisesti ei näillä eikä muillakaan niiden välissä olevilla saarilla, esim. Marquesas-, Seura- ja

¹ L. Jacolliot'n mielipiteistä hänen pitkien Polynesian saaristoon suuntautuneiden matkojensa jälkeen ja hänen todisteistaan suuresta geologisesta tuhotulvasta Tyynessämeressä, ks. L. Jacolliot, *Histoire des Vierges: les peuples et les continents disparus*, s. 308.

Fidjisaarilla, Tahitilla, Samoalla ja muilla, ole ennen eurooppalaisten tuloa voinut olla keskenään mitään yhteyttä sen jälkeen kun niistä tuli saaria, koska niiden väestö ei tuntenut kompassia – noiden saarten asukkaat kuitenkin väittävät, että niiden kunkin omat maa-alueet ovat ulottuneet kauas länteen Aasian puolella. Sitä paitsi he kaikki puhuvat hyvin pienin eroavuuksin selvästi saman kielen murteita ja ymmärtävät toisiaan suuremmita vaikeuksista. Kaikilla heillä on samoja uskonnollisia käsityksiä ja taikaukoja sekä hyvin samankaltaisia tapoja. Ja kun Polynesian saarista vain harvat oli löydetty aiemmin kuin sata vuotta sitten, kun itse Tyynimeri oli eurooppalaisille tuntematon Kolumbuksen päiviin asti ja kun näiden saarten asukkaat eivät milloinkaan lakanneet toistamasta samoja vanhoja traditioita sen jälkeen kun eurooppalaiset ensimmäisen kerran astuivat [e789] heidän rannoilleen, niin meistä näyttää loogiselta se johtopäätös, että meidän teorianamme on lähempänä totuutta kuin mikään muu. Jos tämä kaikki riippuisi vain pelkästä sattumasta, niin sanalle sattuma pitäisi antaa toinen merkitys.¹

Professori Schmidt, joka on kirjoituksessaan puolustanut entisen Lemurian olettamusta, selittää:

Pitkä sarja eläin- ja maantieteellisiä tosiasioita voidaan selittää ainoastaan otaksumalla, että muinoin on ollut *eteläinen manner, josta Australia on jäännös...* [Lajien levinneisyys] viittaa kadonneeseen maahan etelässä, mistä ehkä on etsittävä *Madagaskarilla esiintyvän makiapinan kantaisien kotia.*²

Wallace tulee teoksessaan *Malay Archipelago* seuraavaan johtopäätökseen luotuaan yleiskatsauksen suurimpaan osaan saatavilla olevista todisteista:

Johtopäätös, joka meidän on näistä tosiasioista vedettävä, on epäilemättä se, että kaikki Jaavasta ja Borneosta itään sijaitsevat saaret muodostavat itse asiassa osan muinaisesta australialaisesta eli Tyynenmeren mantereesta... Tämän mantereen on täytynyt hajota...ennen kuin äärimmäinen kaakkoinen osa Aasiasta kohosi valtameren vesien yläpuolelle, sillä tiedetään, että suuri osa Borneosta ja Jaavasta on geologisesti muodostunut aivan hiljattain...³

Haeckel mainitsee:

¹ Vol. I, elokuu 1880, s. 279, ”Notes on ’A Land of Mystery’”.

² *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 238. Vrt. myös Wallacen pitkäköjä argumentteja tästä aiheesta, s. 231–235.

³ *Main. teos*, s. 26, vuoden 1885 painos.

Luultavasti ihmiskunnan varhaisin kehto ei ollut Etelä-Aasia, vaan *Lemuria, manner, joka sijaitsi Aasiasta etelään ja joka myöhemmin vajosi Intian valtameren alle*.¹

Eräässä mielessä Haeckel on oikeassa sanoessaan Lemuriaa ”ihmiskunnan kehdoiksi”. Tuo manner *oli* ensimmäinen *fyysisen* ihmissuvun – myöhempien kolmannen Rodun ihmisten – koti. Ennen tuota ajanjaksoa rodut olivat paljon vähemmän kiinteitä ja fysiologisesti aivan erilaisia. Haeckel antaa Lemurian ulottua *Sundasaarilta Afrikkaan ja Madagaskarille* sekä idässä *Ylä-Intiaan*.

Professori Rüttimeyer, etevä paleontologi, kysyy:

...tarvitseeko olettamuksen, että noilla melkein yksinomaan ruohoa ja hyönteisiä syöville pussieläimillä sekä laiskiaisilla, vyötiäisillä, muurahaiskarhuilla ja strutseilla on kerran ollut todellinen yhtymäkohta jollakin *eteläisellä mantereella, jonka jäänteitä lienee Tulimaan, Hyväntoivonniemen ja Australian nykyinen flora* – tarvitseeko tuon olettamuksen aikaansaada vaikeuksia ajankohtana, jolloin Heer loihtii niiden fossiilista jäänteistä eteemme Smithin Salmen ja Huippuvuorten muinaiset metsät?²

Esitettyämme nyt laajan yleiskatsauksen tieteen kannasta näihin molempiin kysymyksiin asia tulee ehkä ilmaistua sopivan lyhyesti, jos kokomme yhteen ne merkittävimmät yksittäiset tosiasiat, jotka puhuvat esoteeristen etnologien perusväitteen – Atlantiksen todellisuuden – puolesta. Lemurian olemassaolo [e790] on niin yleisesti hyväksytty seikka, että asiasta on tarpeetonta enää väitellä. Edellä olevan suhteen on kuitenkin huomattu, että

1) Euroopan mioseenikauden kasvisto muistuttaa runsaslukuisesti ja hämmästyttävästi Yhdysvaltojen floraa. Virginian ja Floridan metsissä esiintyy magnolioita, tulppaanipuita, ikivihantia tammia, plataaneja jne., jotka vastaavat täysin Euroopan tertiäärikauden kasvistoa. Miten siirtyminen olisi voinut tapahtua, elleimme ota huomioon teoriaa atlanttilaisesta mantereesta, joka on ollut siltana Amerikan ja Euroopan välillä? Ehdotettu ”selitys”, että siirtyminen on tapahtunut Aasian ja Aleuttien kautta, on vain tarpeeton teoria, jonka on ilmeisesti kumonnut se tosiasia, että suuri osa mainitusta florasta *esiintyy ainoastaan Kalliovuorten ITÄPUOLELLA*. Tämä seikka kumoaa myös sen ajatuksen, että siirtyminen olisi tapahtunut Tyynenmeren kautta. Eurooppalaiset mantereet ja saaret pohjoisessa syrjäyttävät ne nyt.

¹ *The Pedigree of Man*, s. 73.

² Lainaus Schmidtin teoksesta, s. 238.

2) Tonavan ja Reinin rannoilta kaivetut pääkallot näyttävät hämmästyttävän samankaltaisilta kuin karaibien ja vanhojen perulaisten kallot (Litré). Keski-Amerikassa on kaivettu esiin muistomerkkejä, joissa *on selvästi kuvattu mustaihoisten päitä ja kasvoja*. Miten voidaan tällaiset tosiasiat selittää muuten kuin olettamalla Atlantiksen olleen olemassa? Mikä on nykyisin Luoteis-Afrikka, sen yhdisti kerran Atlantikseen yhtenäisen joukko saaria, joista on enää vain muutama jäljellä.

3) Farrarin mukaan baskien ”isolaattikieli” ei ole sukua millekään muulle eurooppalaiselle kielelle,¹ mutta on kyllä sukua ”suuren vastakkaisen mantereen (Amerikan) alkuperäisille kielille ja ainoastaan niille”.² Professori Broca on myös samaa mieltä.

Mioseeni- ja plioseenikauden paleoliittinen eurooppalainen oli puhtaasti atlantislainen, kuten olemme aiemmin esittäneet. Baskit ovat tietysti paljon myöhemmältä ajalta, mutta heidän sukulaisuutensa tarjoaa, kuten tässä on osoitettu, vahvoja todisteita heidän kaukaisista esi-isistään. Heidän kielensä ”salaperäisen” sukulaisuuden Intian dravida-rotujen kielten kanssa ymmärtävät varmaan ne, jotka ovat perehtyneet katsauksemme mannermaiden muodostumisesta ja liikkumisesta.

4) *Kanarian saarilta on löydetty kiviä, joihin on hakattu samanlaisia symboleja kuin Yläjärven [Lake Superiorin] rannalta löydettyihin*. Bertholletin [e791] se sai oletamaan, että rotuyhteys Kanarian saarten ja Amerikan välillä on mahdollinen.³

Kanarian saarten guanchit polveutuvat suoraan atlantislaisista. Tämä selittää heidän *kookkaan ruumiinrakenteensa*, joka käy ilmi heidän vanhoista samoin kuin heidän eurooppalaisten sukulaistensa, Cro-Magnonin vanhemman kivikauden ihmisten luurangoista.

5) Jokaisen kokeneen merimiehen tarvitsee vain purjehtia *Kanarian saaria* ympäröivällä, mittaamattoman syvällä valtamerellä kysyäksään itseltään, milloin tai miten on muodostunut tämä ryhmä pieniä, kallioisia ja tuliperäisiä saaria, joka on kauttaaltaan tuon valtavan syvän meren ympäröimä. Lukuisat tällaiset kysymykset aiheuttivat vihdoinkin kuuluisan Leopold von Buchin tutkimusretken, joka tapahtui tämän vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä. Jotkut geologit väittivät, että nämä tuliperäiset saaret olivat kohonneet suoraan meren pohjasta, jonka syvyys saarten välittömässä lä-

¹ Vrt. Jolyn teosta *Man before Metals*, s. 316, jossa selitetään lähemmin baskien *eristettyä asemaa* Euroopassa ja heidän etnologisia suhteitaan. B. Davis, joka on tutkinut ja vertaillut *Kanarian saarten guanchien ja nykyisten baskien* kalloja toisiinsa, on taipuvainen myöntämään, että molemmat kuuluvat rotuun, joka on ominainen *muinaisille saarille, joiden jäänteitä Kanarian saaret ovat!!* Tämä on todellinen askel eteenpäin. De Quatrefages ja Hamy määrittävät myös Etelä-Ranskan Cro-Magnonin ihmiset ja guanchit *samaksi tyyppiä* – lausunto, joka sisältää selvän johtopäätöksen, jota kumpikaan kirjoittajista ei tahtone omaksua.

² F.W. Farrar, *Families of Speech*, Lontoo, 1870.

³ Vrt. Samuel G. W. Benjamin, *The Atlantic Islands* (1878), s. 130.

heisyydessä vaihtelee 2000–5500 metrin välillä. Toiset olivat taipuvaisia näkemään noissa saariryhmissä – joihin kuuluvat Madeira, Azorit ja Kap Verde – jäännöksiä valtavan suuresta, nyttemmin uponneesta mantereesta, joka oli kerran yhdistänyt Afrikan Amerikkaan. Jälkimmäiset tiedemiehet tukivat olettamustaan esittämällä sen puolesta joukon vanhoista ”myyteistä” otettuja todisteita. Ikivanhat ”taikauskot”, sellaiset kuin Platonin tarunomainen Atlantis ja *Hesperidien puutarhat* sekä Atlas, joka kannattaa hartioillaan maailmaa – kaikki nämä ovat myyttejä, joilla on enemmän tai vähemmän yhteyttä Teneriffan huipun kanssa – eivät tehneet vaikutusta skeptisiin tiedemiehiin. Se eläin- ja kasvilajien yhtäläisyys, joka osoitti muinaisen yhteyden olleen Amerikan ja jäljellä olevien saariryhmien välillä (olettamus, että aallot olivat kuljettaneet ne mukanaan Uudesta maailmasta Vanhaan, oli liian mieletön kestääkseen kauan), sai osakseen vakavampaa huomiota. Mutta aika äskettäin ja useampia vuosia Donnellyn kirjan julkaisemisen jälkeen tuolla teorialla on ollut paremmat mahdollisuudet kuin koskaan tulla hyväksytyksi. *Etelä-Amerikan itärannikolta löydettyjen fossiilien on nyt todistettu kuuluvan jurakautisiin muodostumiin, ja ne ovat melkein samanlaisia kuin Länsi-Euroopan ja Pohjois-Afrikan jurakautiset fossiilit. Molempien rantojen geologinen rakenne on myös melkein sama.* Hyvin suuri on myös yhtäläisyys niiden pienempien merieläinten välillä, jotka elävät Etelä-Amerikan, Länsi-Afrikan ja Etelä-Euroopan rannikkojen matalammissa vesissä. Kaikki nämä seikat saattavat pakostakin luonnontieteilijät siihen johtopäätökseen, että kaukaisina esihistoriallisina aikoina on ollut mannermaa, joka on ulottunut Venezuelan rannikolta Atlantin valtameren yli Kanarian saarille ja Pohjois-Afrikkaan sekä Newfoundlandista melkein Ranskan rannikolle asti.

6) Suuri yhtäläisyys jurakauden fossiilien välillä [e792] Etelä-Amerikassa, Pohjois-Afrikassa ja Länsi-Euroopassa on jo sinänsä kyllin hämmästyttävä tosiasia, eikä sitä ole mahdollista selittää muuten kuin että Atlantis on ollut siltana. Mutta mistä johtuu tuo niin *ilmeinen yhtäläisyys* – nykyisin – *eristettyjen atlanttilaisten saarten faunan* (eläinkunnan) välillä? Miksi ne *Brasilian eläimistöä* koskevat näytteet, jotka Sir C. Wyville Thomson kaivoi esiin, muistuttavat *Länsi-Euroopan faunaa*? Mistä johtuu yhtäläisyys monien *Länsi-Afrikan* ja *Länsi-Intian* eläinryhmien välillä? Edelleen:

Kun verrataan toisiinsa vanhan ja uuden maailman arktisten ja sub-arktisten alueiden eläimiä ja kasveja, niin *ei voi muuta kuin ihmetellä niiden yhtäläisyyttä*. Kaikki tai lähes kaikki kuuluvat samaan sukuun, ja monet lajit ovat yhteisiä kummallekin mantereelle...mikä seikka viittaa

siihen, että ne ovat lähteneet säteittäin *samasta keskukselta* [Atlantikselta] jääkauden jälkeen.¹

Hevonen on tieteen mukaan kotoisin Amerikasta. Ainakin suuri osa niistä kerran ”puuttuvista renkaista”, jotka yhdistävät sen alempiin muotoihin, on kaivettu esiin amerikkalaisista kerrostumista. *Miten hevonen on voinut tunkeutua Eurooppaan ja Aasiaan, ellei jokin maayhteys olisi silloittanut välillä olevia valtameriä?* Tai jos väitetään, että hevonen on peräisin uudesta maailmasta, niin miten siirtymisolettamuksen mukaan sellaiset muodot kuin hipparion jne. pääsivät ensimmäisen kerran Amerikkaan? Edelleen:

Buffon oli jo huomannut, miten *afrikkalainen eläimistö toistuu Amerikan eläimistössä*, miten esim. laama on nuori ja heikko *kopio kamelista* ja miten uuden maailman *puuma edustaa vanhan maailman leijonaa*.²

7) Seuraava lainaus kuuluu oikeastaan yhteen kohdan 2 kanssa, mutta sen merkitys on sellainen ja sen kirjoittaja on niin suuri auktoriteetti, että se ansaitsee oman paikkansa:

Mitä tulee *Amerikan alkuperäisiin pitkäkalloisiin*, niin minä kannatan vielä rohkeampaa olettamusta, nimittäin, että he ovat *läheistä sukua Kanarian saarten guancheille ja Afrikan atlantilaisille kansoille*, maurille, tuaregeille ja kopteille, jotka Latham luokittelee egyptiläis-atlantideiksi. Tapaamme *saman kallomuodon Kanarian saarilla, Afrikan rannikon edustalla ja Karibian saarilla, jotka ovat Afrikan rannikkoa vastapäätä*. Molemmin puolin Atlanttia asuvien ihonväri on edustettuna näissä väestöissä ja on punertavanruskea.³

Jos siis baskit ja Cro-Magnonin luolaihmiset ovat samaa rotua kuin Kanarian saarten guanchit, siitä seuraa, että edelliset ovat myös sukua Amerikan alkuasukkaille. Tähän johtopäätökseen tullaan Retziuksen, Virchowin ja de Quatrefagesin erillisten tutkimusten perusteella. Noiden kolmen tyyppin atlantilaiset sukulaisuudet tulevat silloin ilmeisiksi.

8) H.M.S. ”Challengerin” ja ”Dolphinin” suorittamien luotausten perusteella on käynyt ilmi, että Atlantin valtameren mittaamattomista syvyyksistä kohoaa 4800 *kilometriä pitkä* harjanne, [e793] joka ulottuu Brittein saarten lähellä olevasta kohdasta etelään päin kiertäen Kap Verden ja jatkuen edelleen kaakkoa kohti pitkin Länsi-Afrikan rannikkoa. Tämä harjanne on keskimäärin noin 2700 *metriä korkea* ja kohoaa merenpinnan yläpuolelle

¹ *Westminster Review*: ”Geographical Distribution of Animals and Plants”, tammikuu 1872, s. 19.

² Schmidt, *main. teos*, s. 223.

³ Vuoden 1859 (julk. 1860) *Annual Report of the Smithsonian Institute*, prof. Anders Retziuksen kirjoitus, s. 266.

Azorien, Ascensionin ja muiden paikkojen kohdalla. Meren syvyyksistä edellisten lähistöltä on löydetty valtavan muinaisen mantereen kohoumia.¹ Sen epätasaisuudet, *vuoret ja laaksot, eivät olisi koskaan voineet syntyä niiden tunnettujen lakien mukaan, jotka koskevat kerrostumien muodostumista, eivätkä merenalaisen kohoamisen johdosta*, vaan päinvastoin niiden on täytynyt muodostua merenpinnan yläpuolella vaikuttavista tekijöistä.² On hyvin todennäköistä, että muinoin on ollut maakannaksia, jotka ovat yhdistäneet Atlantiksen Etelä-Amerikkaan jossakin Amazon-virran suun yläpuolella ja Afrikkaan Kap Verden lähellä. Sen sijaan samanlainen yhtymäkohta Espanjan kanssa ei ole todennäköinen, kuten Donnelly väittää.³ Ei ole kuitenkaan tärkeää, oliko viimeksi mainittu olemassa vai ei, kun on kyse siitä tosiasiaista, että se mikä nyt on Luoteis-Afrikka, oli – ennen Saharan kohoamista ja Gibraltarin kohdalla tapahtunutta kannaksen murtumista – Espanjan jatke. Niin muodoin mitään vaikeutta ei voi syntyä siitä, miten eurooppalaisen elämistön jne. siirtyminen on voinut tapahtua.

Riittävästi lienee sanottu *puhtaasti tieteellisestä näkökulmasta* ja on hyödytöntä paisuttaa todisteiden määrää sen suhteen, miten aihetta on nyt kehitetty *esoteerisen tiedon* suuntaan. Esitettäköön lopuksi, mitä eräs aikamme intuitiivisimmista kirjailijoista on lausunut, koska se niin erinomaisesti valaisee lähestyvän päivän koittoa kärsivällisesti odottavan okkultistin mielipiteitä:

Me alamme vasta ymmärtää menneisyyttä. Sata vuotta sitten maailma ei tiennyt mitään Pompejista tai Herculaneumista; ei mitään siitä kielellisestä siteestä, joka yhdistää indoeurooppalaiset kansat; ei mitään Egyptin hautojen ja temppelien valtaviin kirjoitusmäärien merkityksestä; ei mitään siitä, mitä Babylonin kiilakirjoitukset tarkoittivat; ei mitään niistä ihmeellisistä sivistyksistä, jotka ovat paljastuneet Jucatanin, Meksikon ja Perun muinaisjäännöksistä. Me olemme kynnyksellä. Tieteellinen tutkimus edistyy jättiläisaskelin. Kuka voi sanoa, etteikö sadan vuoden kuluttua maailman suuria museoita kaunistaisi koristeet, kuvapatsaat, aseet ja talouksineet Atlantiksesta, samalla kun maailman kirjastot sisältäisivät käännöksiä sen kirjoituksista, jotka luovat uutta valoa ihmisrodun koko menneeseen historiaan ja kaikkiin niihin suuriin ongelmiin, jotka nyt saattavat meidän päiviemme ajattelijat ymmälle.⁴

[e794] Ja nyt on loppusanojen vuoro.

¹ Ks. yhdysvaltalaisen ”Dolphin”-laivan ja muiden tekemiä tutkimuksia.

² Vrt. *Scientific American*, 28.7.1877, s. 48.

³ Ks. hänen karttaansa *Atlantis* jne. s. 46, vaikka hän käsitteleeekin ainoastaan pientä osaa *todellisesta mantereesta*.

⁴ Donnelly, *Atlantis* jne., s. 480.

Olemme käsitelleet kansojen muinaisia kertomuksia ja oppeja kronologisista ja psyykkisistä sykleistä, joista nämä kertomukset ovat konkreettinen todiste, ja samalla monia muita aiheita, jotka voivat ensi näkemältä vaikuttaa tähän teokseen sopimattomilta. Mutta ne olivat todella välttämättömiä.

Kun käsitellään niin monien kansojen salaisia aikakirjoja ja traditioita, kansojen, joiden varsinainen alkuperä ei ole koskaan tullut vahvistetuksi varmemmin perustein kuin pääteltävissä olevin johtopäätöksin, ja kun esitetään muutakin kuin *esihistoriallisten* rotujen uskomuksia ja filosofioita, ei ole aivan yhtä helppoa käsitellä aihetta, kuin jos kyseessä olisi vain yhden erityisen rodun filosofia ja sen kehitys.

Salainen oppi on yhteistä omaisuutta lukemattomille miljoonille ihmisille, jotka syntyivät eri ilmastoissa ja aikoina, joihin historia kieltäytyy puuttumasta ja joihin esoteeriset opetukset liittyvät geologian ja antropologian teorioiden kanssa ristiriitaisia aikamääriä. Menneisyyden Pyhän Tieteen synty ja kehitys häipyä ajan yöhön, ja myös se osa, jota voidaan sanoa historialliseksi – ts. jota tavataan siellä täällä kaikkialla muinaisessa klassisessa kirjallisuudessa –, perustuu lähes jokaisessa tapauksessa nykyaikaisen arvostelun mielestä muinaisten kirjailijoiden huomiokyvyn puutteeseen tai muinaisajan tietämättömyyden synnyttämään taikauskoon. Sen vuoksi on mahdotonta käsitellä tätä aihetta niin kuin käsiteltäisiin jollekin tunnetulle historialliselle kansalle kuuluvan taiteen tai tieteen kehitystä. Vain asettamalla lukijan eteen runsaasti todisteita – jotka kaikki pyrkivät näyttämään, miten kunakin aikakautena kulttuurin ja tiedon kaikissa olosuhteissa jokaisen kansan sivistyneet luokat ovat tehneet itsensä aivan saman järjestelmän ja sen perustradition enemmän tai vähemmän uskolliseksi kaiuksi – voi saada hänet huomaamaan, että saman veden niin monilla virroilla on täytyntä olla yhteinen lähde, josta se on saanut alkunsa.

Mikä edellä mainittu lähde oli? Jos tulevien tapahtumien sanotaan heittävän varjonsa edelleen, niin menneet tapahtumat eivät voi välttää jättämistä vaikutustaan jälkeensä. Silloin näiden hämärästä menneisyydestä lankeavien varjojen ja niiden jokaisen uskonnon ja filosofian ulkonaiseen varjostimeen heijastuvien fantastisten silhuettien avulla voimme tekemällä jatkuvien tutkimusten yhteydessä vertailuja ja löytämällä niiden välisiä yhtymäkohtia päästä lopulta sen järjestelmän jäljille, joka on ne synnyttänyt. Jokin totuus ja totuudellisuus on oltava siinä, minkä jokainen muinainen kansa on hyväksynyt ja johon se on perustanut uskontonsa ja uskonsa. Sitä paitsi, kuten Haliburton sanoi: ”Kuuntele vain toista puolta, niin voit helposti erehtyä. Kuuntele molempia puolia, niin kaikki on selvää.” Yleisö on tähän asti kuunnellut ja seurannut vain yhtä puolta – tai oikeammin niitä kahta yksipuolista näkemystä, joita edustaa kaksi vastakkaista ihmisluokkaa, joiden *prima facie* -väitteet ja niitä vastaavat lähtökohdat eroavat suuresti, mutta joiden lopulliset johtopäätökset ovat kuitenkin samat – tarkoitamme tiedemiehiä ja teologeja. Ja nyt [e795] lukijoillamme on tilaisuus

kuunnella toisen – eli vastaajien – puolen puolustusta ja oppia tuntemaan todisteidemme luonnetta.

Jos yleisö jätettäisiin vanhoihin mielipiteisiinsä – nimittäin toisaalta, että okkultismi, magia, vanhat legendat jne. ovat kaikki tietämättömyyden ja taikauskon seurausta, ja toisaalta, että kaikki oikeaoppisuuden ulkopuolella oleva on paholaisen työtä – niin mikä olisi seuraus? Toisin sanoen ellei teosofinen ja mystinen kirjallisuus olisi saavuttanut huomiota viime vuosina, tällä teoksella olisi ollut vain pieni mahdollisuus tulla puolueettomasti tutkituksi. Se olisi julistettu – ja monet voivat sen vielä julistaa – saduksi, joka on seipitetty hämärästä, ilman *mitään* perustusta olevista, ilmassa häilyvistä kysymyksistä, puhallettu saippuakuplista, jotka särkyvät vähimmästään vakavan harkinnan kosketuksesta. Ei edes ”muinaisilla *taika-* ja *herkkäuskoisilla* klassisilla kirjailijoilla” ole mitään siihen päivänselvin sanoin viittaavaa riviä, eivätkä symbolitkaan voi ilmaista mitään sellaisen järjestelmän olemassaolosta. Tämä olisi ollut kaikkien julistama tuomio. Mutta kun tulee kiistatta todistetuksi, että nykyisten aasialaisten kansojen väite salaisen tiedon ja esoteerisen maailmanhistorian omistamisesta perustuu tosiasioihin; että tämä historia, vaikka se onkin joukoille tuntematon ja verhottu mysteeri jopa oppineille (koska heillä ei ole koskaan ollut avainta muinaisen klassisen kirjallisuuden antamien monien viittausten ymmärtämiseen), ei silti ole mikään satu, vaan todellisuus – silloin tämä teos on oleva monien muiden samanlaisten kirjojen uranuurtaja. Esityksemme – että toistaiseksi jopa nuo eräiden suurten oppineiden keksimät avaimet ovat osoittautuneet käyttöä varten liian ruosteisiksi ja että ne ovat vain äänettämiä osoituksia siitä, että verhon takana on mysteereitä, jotka ovat saavuttamattomia ilman uutta avainta – perustuu liian moneen todisteeseen tullakseen kumotuksi. Valaiseva esimerkki voidaan antaa vapaamuurariuden historiasta.

Ragon, kuuluisa ja oppinut belgialainen vapaamuurari, moittii, oikein tai väärin, teoksessaan *Orthodoxie MaHonnique* englantilaisia vapaamuurareita siitä, että he ovat *aineellistaneet* ja häpäisseet muinaisiin mysteereihin kerran perustuneen vapaamuurariuden omaksumalla tämän järjestön alkuperästä saamansa väärän käsityksen nojalla nimityksen *vapaamuurarius* ja *vapaat muurarit*. Hänen mukaansa erehdys on niiden aiheuttama, jotka liittävät vapaamuurarit Salomonin temppelin *rakentamiseen*. Hän pilkkaa tuota ajatusta ja sanoo:

Ranskalainen tiesi hyvin ottaessaan tuon nimityksen *vapaamuurari* [*francmaHon*, joka ei ole *maHon-libre* eli vapaamuurarius], ettei ollut kyse *pienimmänkään muurin rakentamisesta*, vaan *että vihittyinä vapaamuurarius-nimityksen alle kätkeytyviin muinaisiin mysteereihin*, jotka eivät voineet olla muuta kuin muinaisten mysteerien jatkoa tai uusimista, hänestä oli tuleva *muurari Apollon* tai *Amfionin* tapaan. Ja meidän tiedämme, että muinaiset *vihityt* runoilijat puhuessaan *kaupungin*

perustamisesta, [e796] tarkoittivat sillä *opin perustamista*. Siten *Poseidon*, järkeilyn jumala, ja *Apollo*, *salattujen* asioiden jumala, esiintyvät muurareina Priamoksen isälle Laomedonille auttaakseen häntä rakentamaan Troijan kaupungin – toisin sanoen, perustamaan troijalaisen uskonnon.¹

Tuollaisia *verhottuja* kaksimerkityksisiä lauseita on runsaasti kreikkalaisten ja roomalaisten kirjailijoiden teoksissa. Jos sen vuoksi olisimme yrittäneet osoittaa, että esim. Laomedon oli niiden arkaaisten mysteerien erään haaran perustaja, joissa maahan sidottua aineellista sielua (neljättä periaatetta) edusti Menelaoksen uskonon vaimo (kaunis Helena), ja ellei Ragon olisi vahvistanut meidän väitettämme, niin meille olisi sanottu, ettei kukaan klassinen kirjailija puhu siitä ja että Homeros esittää Laomedonin erään *kaupungin* rakentajana eikä minkään *esoteerisen palveluksen* tai MYSTEERIEN perustajana! Entä ketkä nykyisin elossa olevista – lukuun ottamatta *vihittyjä* – ymmärtävät sellaisten symbolisten sanojen kieltä ja niiden oikean merkityksen?

Kun nyt olemme viitanneet moniin väärin ymmärrettyihin symboleihin, jotka tukevat meidän väitettämme, niin voitettavanamme on silti ainakin yksi vaikeus. Tärkein monista tällaisista esteistä on ajan määrittäminen. Mutta sille tuskin voidaan mitään.

Kiilautuneena teologisen kronologian ja geologisen ajanmäärittämisväliin, jota viimeksi mainittua tukevat kaikki materialistiset antropologit, jotka asettavat ihmiselle ja luonnolle vain omiin teorioihinsa sopivia aikamääriä – mitä muuta tämän kirjoittaja voisi tehdä kuin sen mitä hän on jo tehnyt? Kun teologia sijoittaa vedenpaisumuksen vuoteen 2448 eaa. ja maailman luomisen ainoastaan 5890 vuotta sitten tapahtuneeksi; kun *eksaktin* tieteen metodien mukaiset *tarkat* tutkimukset ovat johtaneet geologit ja fyysikot arvioimaan kovettuneen maapallon iäksi 10 miljoonaa tai 1000 miljoonaa vuotta² (vähäpätöinen ero *todellakin!*); ja kun antropologien mielipide-erot ihmiskunnan iän suhteen vaihtelevat – 25 000–500 000 vuoden välillä – niin mitä muuta voi salaisen opin tutkija tehdä kuin esittää rohkeasti maailmalle esoteeriset laskelmat?

Mutta sitä varten on ollut välttämätöntä esittää myös joitakin ”historiallisia” todisteita, vaikka kaikki tuntevat ”historiallisten todisteiden” todellisen arvon. Sillä yleiselle historialle on aivan yhä yhä enemmän, esiintykö ihmisen maan päällä 18 000 vai 18 000 000 vuotta sitten, koska tuo historia alkaa vasta pari tuhatta vuotta ennen ajanlaskuamme ja tappelee silloinkin toivottomasti melskaten ristiriitaisia ja vuoroin toisiaan kumoavia mielipiteitä vastaan. Kuitenkin ottaen huomioon sen, että tavallinen lukija on kas-

¹ *Orthodoxie MaHonnique suivie de la MaHonnerie Occulte et de l'Initiation Hermétique* (E. Dentu, Pariisi 1853), s. 44.

² Vrt. Sir William Thomson ja Huxley.

vatettu kunnioittamaan eksaktia tiedettä, niin moni asia jo tuossa suhteellisen lyhyessä *menneisyydessä* jäisi merkityksettömäksi, elleivät esoteeriset opetukset auttaisi ja tukisi tässä kohtaa – [e797] *aina kun se on mahdollista* – viittaamalla niin kutsuttujen *historiallisten* ajanjaksojen historiallisiin nimiin. Tämä on ainoa johtolanka, joka voidaan antaa vasta-alkajalle, ennen kuin hänen sallitaan lähteä (hänelle) tuntemattomiin käytäviin siinä pimeässä labyrintissä, jota sanotaan esihistorialliseksi ajaksi. Tämä välttämätön ohjaus on tässä annettu. Toivotaan vain, että tämä halu antaa ohjausta, mikä on saanut kirjoittajan jatkuvasti esittämään todisteita muinaisilta ja nykyisiltä ajoilta ikivanhan ja aivan epähistoriallisen menneisyyden tukemiseksi, ei aiheuttaisi hänelle syytöstä siitä, että hän on surkealla tavalla kasannut kokoon, ilman minkäänlaista järjestystä tai menetelmää, historian ja tradition erilaisia ja toisistaan kaukana olevia aikakausia. Mutta kirjallinen muoto ja menetelmä oli uhrattava, jotta yleinen esitys olisi selvempi.

Suorittaakseen ottamansa tehtävän kirjoittajan on täytynyt turvautua melko epätavalliseen tapaan jakaa *Salaisen opin* kumpikin osa [I ja II osa] kolmeen osaan [I, II ja III kirjaan], joista ainoastaan ensimmäinen sisältää systemaattisen, vaikka hyvin katkonaisen historian kosmogoniasta ja ihmisen kehityksestä tällä pallolla. Mutta näiden kahden osan oli toimittava ESIPUHEENA ja valmistettava lukijan mieltä niitä ajatuksia varten, jotka tulevat nyt seuraamaan. Käsiteltäessä maailmansyntyä ja sitten ihmiskunnan syntyä oli välttämätöntä osoittaa, ettei mikään uskonto varhaisimmasta lähtien ole koskaan perustunut kokonaan kuvitteluun, koska mikään niistä ei ole ollut erityisen Jumalan ilmoituksen kohteena; ja että ainoastaan dogmi on aina ollut tappamassa alkuperäistä totuutta. Lopuksi, ettei mitään ihmisen synnyttämää oppia, mitään uskoa, miten pyhänä sellaista lieneekin pidetty tottumuksen ja vanhuutensa perusteella, voida pyhyudessa verrata luonnon omaan uskontoon. Se viisauden avain, joka avaa sisimpien pyhätöjen salaisuuksiin vievät jyrkät portit, voidaan löytää ainoastaan luonnon helmasta, jonne se on kätkeyty; ja tuo helma sijaitsee niissä maissa, joihin on viitannut viime vuosisadan suuri näkijä, Emanuel Swedenborg. Siellä on luonnon sydän, se pyhättö, josta lähtivät alkuperäisen ihmiskunnan vanhimmat rodut ja joka on *fyysisen* ihmisen kehto.

Näin pitkälle olemme edenneet kuvaillessamme ikivanhojen, varhaisimpien rotujen käsitysten ja opinkappaleiden karkeita ääriäviä sellaisina, kuin ne ovat säilyneet niiden tähän asti salaisissa, pyhissä kirjoitetuissa muistiinpanoissa. Mutta selityksemme eivät suinkaan ole täydellisiä eivätkä liioin pyri julkaisemaan tekstiä kokonaisuudessaan. Sitä paitsi näissä selityksissä on otettu avuksi ainoastaan kolme tai neljä avainta esoteerisen tulkinnan seitsenkertaisesta avainnippusta, ja sekin on toteutettu vain osittain. Teos on liian jättiläismäinen yhden henkilön osalle, saatikka loppuun suoritettavaksi. Pääasiallinen yrityksemme on ollut valmistaa maaperää. Sen uskomme myös tehneemme. Nämä kaksi osaa ovat vain uranuurtajan suorittama työ, sellaisen, joka on raivannut tiensä okkultismin maan neit-

seellisten metsien lähes läpitunkemattomaan viidakkoon. Alku on nyt tehty taikauskon, ennakkoluulon ja itserakkaan tietämättömyyden kuolettavien upaspuiden kaatamiseksi ja kiskomiseksi juurineen niin, että nämä kaksi [e798] osaa voisivat palvella tutkijaa sopivana johdantona kolmatta ja neljättä osaa varten. Ennen kuin teosofit, joille nämä sivut on omistettu, ovat raivanneet mielestään aikakausien kasaaman töryn, heidän on mahdotonta ymmärtää kolmanteen osaan sisältyvää käytännöllisempää opetusta. Riippuu siis kokonaan siitä vastaanotosta, jonka I ja II osa saavat osakseen teosofien ja mystikkojen käsissä, tulevatko nuo kaksi viimeistä osaa milloinkaan julkaistuiksi, vaikka ne ovat *melkein* valmiit.

Satyân nâsti paro dharmah.

TOTUUS ON USKONTOJA KORKEAMPI.

II osan loppu